

ଅନ୍ଧାର ସ୍ୱପ୍ନ ନିରାଶ

ମୂଳ ରଚନା:

ନୋବେଲ ପୁରସ୍କାର ବିଜୟିନୀ
ଓପିନିୟାସିଜା ଏପଲ୍ ଏସ୍.ବକ୍

ଅନୁସୃଜନ:

ଡକ୍ଟର ପ୍ରତିଭା ଶତପଥୀ

ଅରଣ୍ୟ ସ୍ବପ୍ନର ରାତି

ମୂଳରଚନା

ନୋବେଲ ପୁରସ୍କାର ବିଜୟିନୀ

ଔପନ୍ୟାସିକା ଏପଲ୍ ଏସ୍. ବକ୍

ଅନୁସୂଚନ

ଡକ୍ଟର ପ୍ରତିଭା ଶତପଥୀ

ପ୍ରାଚୀ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ

ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୨

ଅରଣା ସ୍ୱପ୍ନର ରାତି

ମୂଳ ରଚନା :

ନୋବେଲ୍ ପୁରସ୍କାର ବିଜୟିନୀ

ଔପନ୍ୟାସିକା ଏପର୍ଲ୍ ଏସ୍. ବକ୍

ଅନୁବାଦ

ଡଃ. ପ୍ରତିଭା ଶତପଥୀ

ପ୍ରକାଶକ :

ଶ୍ରୀ ଗଙ୍ଗାଧର ତ୍ରିପାଠୀ

ପ୍ରାଚୀ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ

ବିନୋଦବିହାରୀ, କଟକ-୭୫୩୦୦୨

ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶନ : ୨୦୦୪

ମୁଦ୍ରଣ : ସଙ୍ଗୀତା ପ୍ରିଣ୍ଟର୍ସ, କଟକ

ମୂଲ୍ୟ : ଟ.୧୩୦-୦୦

ARANA SWAPNARA RATI

Original Script :

Late Perl S. Buck

Translated by :

Dr. Prativa Satapathy

Publisher :

Sri Gangadhar Tripathy

Prachi Sahitya Pratisthan

Binodbihari

Cuttack-753002

Printer :

Compuserve &

Sangeeta Printers, Cuttack

First Edition : 2004

Price : Rs.130.00

ତୁମପାଇଁ

ମୋର ବଡ଼ଭାଇ,
ଇଂଜିନିୟର ବ୍ରହ୍ମକାନ୍ତ ଶତପଥୀଙ୍କ
ପବିତ୍ର ସ୍ମୃତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଉତ୍ସର୍ଗୀକୃତ -

ନନା,

ଜୀବନର ଚଳାପଥରେ ଆମେ କେବେ ପାଖାପାଖି
ଚାଲିପାରିଲେ ନାହିଁ, ନାଁ ? ସେଇ ଦୂରତାକୁ ଲଂଘିଯିବାର ଇଚ୍ଛାରେ
ମଣିଷର ଚିରନ୍ତନ ହୁଏତୁନାଚିକୁ ତୁମ ପାଇଁ ରଖିଲି ।

ପ୍ରତି

ସ୍ବପ୍ନ ପାଇଁ କେଇ ଧାଡ଼ି

ଏ ଯାବତ୍ ମୁଁ ଧରଣୀ ଉପନ୍ୟାସ ଅନୁବାଦ କରିଛି । ସବୁଗୁଡ଼ିକ ମୂଳ ଇଂରାଜୀରୁ ହିଁ କରିଛି । ସବୁଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ବକ୍ଲାସିକ । ଏହି ସବୁ ଉପନ୍ୟାସର ଜୀବନଧାରା, ଅନ୍ତର୍ବେଦନା, ବିଶ୍ବାସ ଓ ଅନୁଭବ ମୋତେ ଭାରତୀୟ ପରି ପ୍ରତୀତ ହୋଇଛି । ଯଦିଓ ଏହି ଉପନ୍ୟାସଗୁଡ଼ିକର ଭୂମି କେବେ ଆମେରିକା, ଜାପାନ, ଇସ୍ରାଏଲ, ରଷିଆ ଓ କେବେ ବା ଭାରତ । ବର୍ଣ୍ଣିତ କାଳ ବିଂଶ ଶତକର ପ୍ରଥମ ଦଶକରୁ ଶେଷ ଦଶକର ମଧ୍ୟବର୍ତ୍ତୀ । ଅଥଚ, ଏସବୁ ଥରେ ଉତ୍କୀର୍ଣ୍ଣ ଚିରନ୍ତନ ମଣିଷର ରୂପ ଅବିକଳ ଭାରତୀୟଙ୍କ ପରି । ଏହାର କାରଣ ହୋଇପାରେ ଯେ ଚିରକାଳର ସାହିତ୍ୟ, ଦୈଶ୍ୟ କାଳ ପାତ୍ରର ସୀମାରେଖାକୁ ଲଙ୍ଘିଯାଏ ।

ଏହି ଅର୍ଥରେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଆବେଗମୟା ଅସ୍ବାଦଣ ବର୍ଷୀୟା ତରୁଣୀର ପ୍ରେମ ବାସ୍ତବତାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରି ଉଚ୍ଛଳ ସ୍ରୋତ ହୋଇ ବହିଯାଏ । କିନ୍ତୁ ତାହାର ପରିଣତିର କଠୋରତା ତାକୁ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼େ । କବି ଦିନକର ଯଥାର୍ଥରେ କହିଥିଲେ “ଯୋଭା କରତା ପ୍ରେମ/ଇସ୍କୋ ମାତାବନନା ହୋତା ହେ ।” (ଉର୍ବଶୀ) ପ୍ରକୃତରେ ଏ କ୍ଷେତ୍ରରେ ନାରୀର ଦାୟିତ୍ବ ଗୁରୁତର ।

ଏହା ସତ୍ତ୍ୱେ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ମାନବୀୟ କରୁଣାରେ ଉପନ୍ୟାସଟି ରବିମନ୍ତ । ‘ଅରଣ୍ୟ ସ୍ବପ୍ନର ରାତି’ ଏକ ସମ୍ଭାବନାମୟ ସକାଳକୁ ଡାକି ଆଣିପାରିଛି । ଯୁଦ୍ଧ, ଅହଂକାର, ଅନ୍ଧବିଶ୍ବାସ, ଅମାନବିକତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଦେବୋପମ ମାନବିକତା ଓ ତ୍ୟାଗ ଏହି ଉପନ୍ୟାସରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠା ଲାଭ କରିଛି । ସଦ୍ୟଜନ୍ମିତ ଶିଶୁପୁତ୍ରକୁ ପରିତ୍ୟାଗ କରି ଆସିଥିବା ତରୁଣୀ ମାତାର ବେଦନାରେ ଉପନ୍ୟାସର ପୃଷ୍ଠାଗୁଡ଼ିକ ଅଶ୍ରୁ ସଜଳ । ସେଥିପାଇଁ ପାଠକର ଅନ୍ତର କାରୁଣ୍ୟମୟ ହୋଇଯାଇପାରେ । ଏହି କାରୁଣ୍ୟ ହିଁ ଆନନ୍ଦବୋଧ । ଯଥାର୍ଥରେ ପାଠକେ ତାହାକୁ ପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ମୁଁ ନିଜକୁ ଧନ୍ୟ ମନେ କରିବି । ଏହି ପୁସ୍ତକର ପ୍ରକାଶନ ଦାୟିତ୍ବ ‘ପ୍ରାଚୀ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ’ ଗ୍ରହଣ କରିଥିବାରୁ ଶ୍ରୀ ଗଙ୍ଗାଧର ତ୍ରିପାଠୀଙ୍କୁ ମୋର ଆନ୍ତରିକ ଧନ୍ୟବାଦ ।

ପ୍ରତିଭା ଶତପଥ

ନୀରବ ନିଅର ବଗିଚାଟିରେ ତଥାପି ପ୍ରକୃତିର ରାଜତ୍ବ ଅବ୍ୟାହତ ରହିଥିଲା । ବଗିଚାର ପାଚେରୀ ସେ ପଚୁ ପାଦଶବ୍ଦଟିଏ ବି ଶୁଭୁ ନ ଥିଲା । କାରଣ ଜଳପ୍ରପାତର ଖଲଖଲ ଶବ୍ଦରେ ନିନାଦିତ ହେଉଥିଲା ବଗିଚାର କୋଣ ଅନୁକୋଣ । ରାସ୍ତାପାଖକୁ ଲାଗିଥିବା ତାର ଅଂଶଟିରେ ଅତ୍ୟାଧୁନିକ ଉପାୟରେ ପାଣି ଉପରକୁ ଉଠାଯାଇ ଥିଲା । ପାହାଡ଼ ସେ ପଟେ ଲୁଚି ଯାଇଥିଲା ଜଳଧାରା ଅଥଚ, ଶିଖରରୁ ଝରଣାଟିଏ ଗଡ଼ିଆସିଲା ପରି ଦିଶୁଥିଲା । ଉଚ୍ଚାପଥର ପାଚେରୀ କେତେ କେତେ ବାଉଁଶବୁଦା, ତା'ତଳେ ଅଧାଅଧ ଲୁଚିଯାଇଥିବା ପାହାଡ଼ର ତଳଅଂଶ - ସତେକି ସେ ଗୋଟିଏ ପର୍ବତ ମାଳା-ମଣିଷର ହାତ ତିଆରି ! ଏହି ପାହାଡ଼ର ଉପର ଅଂଶରୁ ଜଳପ୍ରପାତ ଗର୍ଜନ କର ଝର ଝର ହୋଇ ଗୋଟିଏ ଗଭୀର ପୁଷ୍ପରିଣୀରେ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇପଡୁଥିଲା । ବନ୍ୟ ଭାରୀରେ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ିଥିବା ତିନୋଟି ପାଇନ ଗଛ ସତେକି ପୁଷ୍ପରିଣୀ ଭିତରେ ନିଜର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଦେଖୁଥିଲେ । ମାତ୍ର ତିନୋଟି ଗଛ ହେଲେବି, ଦୂରରୁ ଲାଗୁଥିଲା, ସତେବା ଏକ ପାଇନ ଜଙ୍ଗଲ !

ବଗିଚାର ଉତ୍ତରରେ ଥିବା ଘରଟି ପୁରାପୁରି ଜାପାନୀ କାଢ଼ଦାରେ ତିଆରି । ଘରଗୁଡ଼ିକ ଲମ୍ବା କିନ୍ତୁ ଛାତଗୁଡ଼ିକ ଟିକିଏ ଆନତ । ଘରର କୋଣସବୁ ବାଉଁଶ ତିଆରି, କାଗଜର କାଛ ସବୁ ପର୍ଦାପରି ଦିଶୁଛି । କାଠିଆରି ଘର ଟିକ୍‌କଣ ଓ ଧୂସର । କୌଣସି ରଙ୍ଗ ସେଥିରେ ବୋଲା ଯାଇନି । ସହଜେ ବସନ୍ତ ରତ୍ନ, ଏଇ ନରମ କାଠ ଉପରେ ମାଡ଼ିଥିବା ଆଜାଲିଆ ଲଟାରେ ଫୁଲ ଫୁଟିଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣରେ ଉଜ୍ଜଳ ହୋଇ ଫୁଲଗୁଡ଼ିକ କେତେବେଳେ ପାଟଳ କେତେବେଳେ ବା ଗାଡ଼ ହଳଦିଆ ଓ କମଳା ରଙ୍ଗର ଦିଶୁଛନ୍ତି ।

ଦି'ପହର ବେଳା ସୋଏତନ ସାକାଇ ତାଙ୍କ ଲେଖିଥିବା ପାଣ୍ଡୁଲିପିଟି ପଢୁ ପଢୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଖୋଲା ଦରଜା ବାଟେ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ । ତାଙ୍କୁ ବଗିଚାଟି ଧସନ୍ସବ ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଗଲା । ନିଜର ଲମ୍ବା ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟିର ଦକ୍ଷତା ପାଇଁ ମନେ ମନେ ଗର୍ବ କରୁ କରୁ କଲମଟି ରଖିଦେଇ ସେ ଚଟାଣ ଉପରୁ ଉଠିଲେ । ଆମେରିକା ଯୁଦ୍ଧରାଷ୍ଟ୍ରରେ ଯୌବନ କଟାଇବା ପରେ ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ଜୀବନଧାରାକୁ ପୁଣି ଫେରି ଆସିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଅନେକ ଦିନ

ଲାଗିଗଲା । ପ୍ରଥମ ତ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ଭାଙ୍ଗି ଛୋଟ ଟେବୁଲ ପାଖରେ ବସି ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ଲେଖିବା ଅସହ୍ୟ ଲାଗୁଥିଲା । ସେ କିନ୍ତୁ ଏହା ହିଁ କରିବେ ବୋଲି ସ୍ଥିର କରି ନେଇଛନ୍ତି, ଠିକ୍ ଯେମିତି ସେ ଦେଶରୁ ନିଜର ସମସ୍ତ ସମ୍ପର୍କ ଛିନ କରି ଜନ୍ମଭୂମିକୁ ଫେରିଆସିବାକୁ ସେ ଦୃଢ଼ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରି ନେଇଥିଲେ ।

ସେ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଅଭିମାନୀ । ଆରିଜୋନାର ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିର ତାଙ୍କୁ ଅତି ଅସହ୍ୟ ବୋଧହେବାରୁ ନିଜ ଜନ୍ମଭୂମିକୁ ସେ ଅଧିକ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ । ସେମାନେ ତାଙ୍କୁ ଦୁଇଟି ଦଳରୁ କୌଣସି ଏକ ଦଳ ଭୁକ୍ତ ହେବାକୁ କିମ୍ବା ଜାପାନକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଇଥିଲେ । ଶେଷରେ ସେ ଜାପାନକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ହିଁ ପସନ୍ଦ କଲେ ।

ତାଙ୍କର ବିପୁଳ ଆତ୍ମାଭିମାନ ତାଙ୍କୁ ନିଜପୂର୍ବପୁରୁଷଙ୍କ ପ୍ରତି ଅଧିକ ଆସକ୍ତ କରିଥିଲା । କିଓଟୋ ସହରର ବାହାରେ କାଜୁକୋ ପରିବାରର ପୁରୁଣା ଘର ସେ କିଶିଲେ । ତାନ୍ତ୍ର ଯୁଦ୍ଧଯୁଦ୍ଧରେ ପୁଅମାନଙ୍କୁ ବଳି ଦେଇ କାଜୁକୋ ପରିବାର ଶେଷରେ ନିଃଶେଷ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ନିଜେ ବ୍ୟାରନ୍ ଯୁଦ୍ଧ ଦ୍ୱାପରେ ଅନ୍ତେନ୍ ପର୍ବତ ଶିଖରର ବୌଦ୍ଧଆଶ୍ରମରେ ଶେଷଜୀବନ ବିତାଇଲେ । ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ବାପଘରକୁ ଚାଲିଗଲେ । ଏକଦା ଆଭିଜାତ୍ୟସମ୍ପନ୍ନ କାଜୁକୋ-ପରିବାର ଶେଷରେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇଗଲା । ସେଇ ଘରେ ଆସି ରହିଲେ ସୋଏତନ ସାକାଇ, ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ଝିଅ ଜୋସୁ । ଆମେରିକା ଛାଡ଼ିଲାବେଳେ ତାଙ୍କର ପୁଅଟିଏ ଥିଲା- କେନ୍ସନ, ଜୋସୁଠାରୁ ପାଞ୍ଚ ବର୍ଷ ବଡ଼ । ଜାପାନକୁ ଆସିବାକୁ ସେ ରାତି ହେଲା ନାହିଁ । ଏକ ସେନାଦଳଭୁକ୍ତ ହୋଇ ସ୍ୱେଚ୍ଛାରେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯାଇଥିଲା । ପରେ ଇଟାଲୀରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲା ।

ପୁଅର ମୃତ୍ୟୁ ଡକ୍ଟର ସାକାଇଙ୍କ ମନକୁ ଜାପାନ ପ୍ରତି ଅଧିକ ଆସକ୍ତ କରିଥିଲା । କିଓଟୋ ସହର ଯୁଦ୍ଧରେ ନଷ୍ଟ ହୋଇଗଲା; ମାତ୍ର କେତେକ ଆଧୁନିକ ଧରଣର କୋଠାକୁ ବାଦ୍ଦେଲେ ପୁରାତନ ରାଜଧାନୀଟି ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷ ଧରି ଯେପରି ଥିଲା, ସେହିପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ହିଗାସି-ହନ୍ସାନ୍-ଜି ମନ୍ଦିର ଭଳି ପୁରୁଣା ତୀର୍ଥସବୁ କିମ୍ବା ମୋଟା ଛାତ ଥିବା ଖାନ୍ଦାନ୍ ଘରଗୁଡ଼ିକ ଏଥିରୁ ବାଦ୍ଗଲା ନାହିଁ । ସାତପୁରୁଷୀ ଜନ୍ମମାଟିର ଚିହ୍ନ ସ୍ୱରୂପ ଏଇ ଘରର ବଗିଚା ଡକ୍ଟର ସାକାଇଙ୍କୁ ମିଳିଥିଲା ଆଉ ଏଇ ବଗିଚାଟି ତାଙ୍କୁ ପାହାଡ଼, ପାଣି, ଚାରାଗଛ ଓ ଶିଉଳି ଆଦି ବିଷୟରେ ଅନେକ ଧାରଣା ଦେଇଥିଲା । କାଟସୁରା ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ବହିର୍ଭୂତ ଉଆସରେ ଥିବା ସୋକିନ୍‌ଗାଇ ଘରର ବଗିଚା, ଝରଣାପାଣି, ପୋଲ, ପାହାଡ଼ ଆଉ କଟାଗଛ ସବୁ ତାଙ୍କୁ ସ୍ମୃତନ୍ତ ଭାବେ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା ଏବଂ ବୁଦ୍ଧବୁଦ୍ଧିକିଆ କିଆଗଛଗୁଡ଼ିକ ସତେ ଯେପରି ନିକଟ ଓ ଦୂରର ଯୋଗସୂତ୍ର ଭଳି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।

ଯୁଦ୍ଧ ସରିଆସିଲାବେଳକୁ ସେ ବିଜୟାଗୋଷ୍ଠୀ ଏବଂ ତାଙ୍କ କମାଣ୍ଡରମାନଙ୍କୁ ଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଗଲେ । ସହରରେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଭେଷଜ ବିଦ୍ୟାରେ ଜଣେ ବିଶିଷ୍ଟ ଡାକ୍ତର ଭାବେ ପ୍ରତିଷ୍ଠିତ ହୋଇଥିବାରୁ ତାଙ୍କ ସ୍ଥାନ ଏଠାରେ ନିରାପଦ ଥିଲା । ତାଙ୍କୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଲୋକେ ଚଳିପାରିବେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ସବୁ ଲୋକଙ୍କର ସେ ପ୍ରାୟ ସମାନ ଯତ୍ନ ନେଉଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବବାଦୀ ହିସାବରେ ସେମାନଙ୍କ ଆର୍ଥିକ ସମ୍ବଳକୁ ଚାହିଁ ସେ ଅନୁରୂପ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରୁଥିଲେ । ସାମ୍ପ୍ରତିକ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଥିବା ଏକଦା ବିଶିଷ୍ଟ ପରିବାରର ମାନ୍ୟଗଣ୍ୟ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ପୁରାତନ କାଳଦ୍ୱାରା ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବା ନିଜର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ବୋଲି ସେ ଧରି ନେଇଥିଲେ । ଲୋକମାନଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସରେ କିଛି ସଂଶୟ ଥିବାର ସେ ଦେଖି ନ ଥିଲେ ।

ବଡ଼ ଧରଣର ଆଧୁନିକ ହସପିଟାଲ୍‌ରେ ନିଜର ନିତିଦିନିଆଁ କାମ ସାରି ସେ ଘରକୁ ଫେରି ପୋଷାକ ବଦଳାଇଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ “ଖାଦ୍ୟାଭାବଜନିତ ରୋଗ” ବହିଷ୍କୃତ ଲେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଫେରିବା ବର୍ଷଠାରୁ ଏଇ ବିଷୟରେ ସେ ବିଶେଷ ଜ୍ଞାନ ଅର୍ଜନ କରିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବରିଚାକୁ ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ନିଜର କଲମକୁ ଭଲ କରି ପୋଛିଲେ । ଆମେରିକାନ୍ ଚଳଣିର ଗୋଟିଏ ସୁବିଧା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉଛି ତାଙ୍କର ପେନ୍ । ଏଠାକାର ପ୍ରଥାନୁଯାୟୀ ବ୍ୟବହାର କରିବାର ତୃଳୀ ସୁବିଧାଜନକ ନୁହେଁ । ଏଥିପାଇଁ ଅଧିକାଂଶ ଜାପାନୀ ତୃଳୀ ଜାଗାରେ ପେନ୍ ଓ ପେନ୍‌ସିଲ ବ୍ୟବହାର କରନ୍ତି । ବାସ୍ତବିକ ଏ ଜାପାନ ଡିଆରି ପେନ୍ ଗୁଡ଼ିକ ଆମେରିକା-ଡିଆରି ପେନ୍‌ଠାରୁ ଭଲ ବୋଲି ସେ ଭାବନ୍ତି । ପେନ୍‌ସିଲ ସବୁର ସାଯା ଭାରି ଟାଣ ।

କାଗଜ ଡିଆରି କାଛରୁ ଝିନ୍ ଦ୍ୱାରା ପୃଥକ୍ ହୋଇଥିବା ବଡ଼ ଦରଜା ବାଟ ଦେଇ ଚାହିଁ ସେ ନିଜ ବରିଚାକୁ ପୁଣି ଥରେ ଉପଭୋଗ କଲେ । ହଁ, ସେ ପ୍ରାୟ ଉପଭୋଗ କଲେ । ବରିଚା ବିଷୟରେ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଥିବାରୁ ବରିଚାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନିଷ୍ଠ କରୁଥିବା ଗତ ରାତ୍ରିର ଝରାପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଗୋଟାଇବା ଲୋଭରୁ ନିଜକୁ ସମ୍ବରଣ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ସେ ମାଳୀକୁ ଡାକି ବରିଚା ସଫା କରା ନ ହୋଇଥିବାର କାରଣ ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ । ସେ ଆଖିବୁଜି ଗୋଟିଏ ସୂତ୍ରର କିଛି ଅଂଶ ଗୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡ ହୋଇ ଆବୃତ୍ତି କରି କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ପୁଣି ଆଖି ଖୋଲିଲେ, ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ସୂର୍ଯ୍ୟତେଜରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ବରିଚାଟି ଅଧିକ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଉଠିଲା..... ସତେରେ ସେ ଏଇଭଳି ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ।

ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କର ସୁଯୋଗ ନ ଥିଲା । ଲକ୍ଷ୍ମୀଆଞ୍ଜଳସ୍ୱର କୋଳାହଳମୟ ରାସ୍ତାରେ କଟିଥିଲା ତାଙ୍କ ଯୌବନ..... ସହର ବାହାରେ ପାଞ୍ଚ ଏକର ଜମିରେ ଫୁଲ ଓ

ଫଳ ବଗିଚାରେ ତାଙ୍କ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରି ସେ କଲେଜରେ ପାଠ ପଢ଼ିଥିଲେ ଏବଂ ମେଡ଼ିକାଲ କଲେଜରେ ସ୍ନାତ୍ତକ ପାଠ ପଢ଼ିଥିଲେ । ଆମେରିକାରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଧ୍ୟାନ ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଅବସର ନ ଥିଲା । ଜାପାନକୁ ଆସିବା ପରେ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବାକୁ ଶିଖିଲେ- ଯେମିତି ସଙ୍ଗୀତ ଓ ବାଦ୍ୟ ଶିଖି ବଜାଇବାକୁ ହୁଏ- ଧରି ନିଆଯାଉ ପାଞ୍ଚଟି ଛିଦ୍ର ଥିବା ବଂଶୀ -ଏବଂ ସନ୍ଧ୍ୟା କାଳରେ ସେ ଏଇ ପ୍ରାର୍ଥନାରୁ ଆନନ୍ଦ ପାଉଥିଲେ ।

ଯୁଦ୍ଧ ସରିବା ପରେ ତାଙ୍କର ଆଉ ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ତା ହେଉଛି ତାଙ୍କ ଝିଅ ଜୋସୁ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଥିଲା ପନ୍ଦର ବର୍ଷର ପିଲା, ସେ ତାର ପିତାମାତାଙ୍କ ସହିତ ଜାପାନ ଆସିଥିଲା । ସେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଦିଗରୁ ନିରାଶ ନ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଅତିରିକ୍ତ ଉନ୍ନତ ହେତୁ ଆମେରିକା ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲା । ସେ ତାର ଆମେରିକୀୟ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆତଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲା; ଯେଉଁମାନେ କି ହଠାତ୍ ବଦଳି ଯାଇ ଶତ୍ରୁ ନ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତି ସ୍ନେହଶୀଳ ଓ ଆତ୍ମୀୟ ହୋଇଥାଆନ୍ତି- ସେମାନଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ କଦର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଏ ଓ ହସ ସ୍ଥାନରେ ଘୃଣା ପୁଟିଉଠେ । ତାର ଜେଜେ ବାପାଙ୍କଠାରୁ ପରିବା କିଣୁଥିବା କୁମୁତୀର ଝିଅ ତାର ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ପଲିଆଣ୍ଟିଉଜ୍ ପାଖରେ ଏଇ ସବୁ ବିଷୟ ବୁଝିନେପାରି ସେ ଅଭିଯୋଗ କରିଥିଲା ।

“କିନ୍ତୁ ପଲି.....ମୁଁ ତ ସବୁବେଳେ ଯେମିତି ଆଜି ବି ସେମିତି । ”

“ନା- ତୁ ସେରଆ ନୁହଁ”..... ପଲି ଜବାବ ଦେଲା, “ତୁ ଜାପାନୀ ଝିଅ; ଆଉ ମୁଁ ତତେ ଘୃଣା କରେ ” ।

ଜୋସୁ ଆଉ କିଛି କହିଲା ନି । ସେ ଆଉ ସ୍କୁଲ ଗଲାନି ଏବଂ ଅଳ୍ପଦିନ ପରେ ଯେତେବେଳେ ତା’ ବାପା-ମା ଜାହାଜକୁ ଆସିଲେ ବୁକୁଥରା ନୀରବତାରେ ସେ ତାଙ୍କର ଅନୁଗମନ କଲା । ଯେଉଁ ଦେଶକୁ ସେ ନିଜର ଦେବାଳି ଭାବୁଥିଲା- ଯେଉଁଠି ତାର ଜନ୍ମ, ଯେଉଁ ଭାଷାରେ ସେ କଥା କହୁଥିଲା- ସେଇ ଦେଶ ହଠାତ୍ ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କଲା... ଅନାଦର କଲା । ତେବେ ବି ସେ ଜାପାନକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲା । କାରଣ ତା’ ବୁଢ଼ାମା ତାକୁ ଜାପାନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ ଥିବା କହିଥିଲେ । ସେ ସନ୍ଦେହରେ ବୁଢ଼ି ରହିଲା.... । ବାପାଙ୍କ ଘର ଭିତରେ ସେ ନିଜକୁ ନିରାପଦ ମଣୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା’ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା ଅନିଶ୍ଚିତ ।

ନିଜେ ଡକ୍ଟର ସାକାଉ ତାଙ୍କ ଝିଅର ମନକୁ ଉଦ୍ଧାରିତ କରି ଥିଲେ । ଏହା ହିଁ ତାଙ୍କର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୋସୁକୁ ହେଲା କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ । ତା’ ପାଇଁ ସେମାନେ କ’ଣ କରିବେ ? ବିବାହ ହୋଇ ଯିବାକୁ ଡ଼େରି ଲାଗନ୍ତା ନାହିଁ - ବିଶେଷ କରି ଏଠାରି ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିର; କିନ୍ତୁ

ବିବାହ କ'ଣ ? ତା ପାଇଁ ସେ ଅନେକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାଇଲେଣି । ସେ କାଳେ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରିବ, ତା' ଆଗକୁ ପ୍ରସ୍ତାବ ନେଲାବେଳେ ସେ ହୁସିଆର ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି । ଏମିତି ସେ ତା' ସହିତ ତା' ବିବାହ ବିଷୟରେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେବେ ଆଲୋଚନା କରିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ହାରିକୋକୁ ମଧ୍ୟ ଏ ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା କରିବାକୁ ବାରଣ କରିଛନ୍ତି । ଏଇ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଘଟଣାଟି ସେ ନିଜେ ଫଇସଲା କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଭୟଥାଏ, କାଳେ କିଛି ଭୁଲ କଥା ଶୁଣି ଜୋସୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଏକାବେଳେକେ ମନା କରିଦେବ ! ସେ ଦ୍ବାରପାଖେ ଆଉଟି ଠିଆହେଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଛଣର ଜୋତା ବଦଳାଇ କଠାଉ ପିନ୍ଧି ପୋଖରୀ ଆଡ଼େ ଚାଲିଲେ । ପୋଖରୀରେ ଉଠୁଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ ତରଙ୍ଗ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ଠିଆହେଲେ । ସେ ନିଜର ଚିନ୍ତାରେ କଠିନ ଓ ସଂଯତ ଥିବାରୁ ବସନ୍ତର ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ନିଜକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଲେ ନାହିଁ । କେବଳ ଜୋସୁ ପାଇଁ ତାଙ୍କ ମନରେ ଅଧିକ ଉକ୍ଷା ଲାଗି ରହିଲା । ଏ ବର୍ଷ ତା' ଉପରେ ବସନ୍ତର ପ୍ରଭାବ କ'ଣ ? ଗତ ବର୍ଷ ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବାର ସେ ବୁଝି ପାରିଥିଲେ । ମଣିଷର ମନ ସମ୍ପର୍କରେ ତାଙ୍କର ଅନୁଧ୍ୟାନ ଥିଲା ; ଯେହେତୁ ସେ ଡାକ୍ତରୀ ବିଦ୍ୟାରେ ସହାୟତା ପାଇଁ ମନୋବିଜ୍ଞାନ ପଢ଼ିଥିଲେ । ମନ ଏବଂ ଦେହ ଏକାଠି ସୁସ୍ଥ ନଚେତ୍ ଅସୁସ୍ଥ ହୁଅନ୍ତି । ମନକୁ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ରଖିବା ପାଇଁ ଏକ ଔଷଧ ସେ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ପାଣ୍ଡୁଲିପିର ପ୍ରଥମ ଶହେ ପୃଷ୍ଠା ସ୍କୁଲରୁ ଆସିଲାକ୍ଷଣି ତାକୁ ଟାଇପ କରିବାକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ । ଖରାପାଗ ଶୀଘ୍ର ଆରମ୍ଭ ହେଲା ଏବଂ ତାର ବ୍ୟସ୍ତତା କ୍ରମେ କ୍ଳାନ୍ତିରେ ପରିଣତ ହେଲା । ତା'ର ନମ୍ର ବ୍ୟବହାର ଭିତରେ ଏକ କାମନାର ଭାବ ଲୁଚାଇ ରଖୁଥିବାର ସେ ଅନୁଭବ କଲେ । ସେଇଥିପାଇଁ ତାର ବିବାହ ଅତି ଶୀଘ୍ର ଦରକାର- ଏକଥା ତ-ସାକାଲ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଧରି ନେଲେ ।

ତାଙ୍କ ପୋଷାକର ପୂରାଥିବା ହାତ ଭିତରେ ଲୁଚି ଯାଇଥିବା ସୁନାର ଗିଞ୍ଜିଆଟକୁ ଚାହିଁଲେ । ହସପିଟାଲରେ ସେ ଆମେରିକା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଘରେ ସିଲ୍‌କର ଅଣ୍ଟାରେ ବେଲ୍‌ଟ ଥିବା ପୋଷାକ....ଏବଂ ପାଦରେ ହିଲ୍ ନ ଥିବା ଚଟି....। ବାହାରେ କାଠର କଠାଉକୁ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପସନ୍ଦ କରିବାକୁ ଶିଖିଛନ୍ତି । ଏମିତି ପୋଷାକରେ ସେ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ ମନେକରନ୍ତି । ପ୍ରାୟ ଗୋଟାଏ ବାଜିବ । ଜୋସୁର ଆଜି ଡେରି ହୋଇଛି । ସେ କେଉଁଠି ରହି ରହି ଆସୁଛି ? ଖାଇବା ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରିଥିଲେ ବି ତାଙ୍କରମାନେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଡାକିବାକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ସେମାନେ ଜୋସୁକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛନ୍ତି ।

ବଗିଚାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଭୁଲି ସେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ଯଦି ପକ୍ଷର ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ନ ଆସେ ସେ ଆଉ ଅଧିକ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ ନି । ସେ ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତ, ନିରୀହ

ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଅତି ଭଲପାଆନ୍ତି । ଜୋସୁ ସାଙ୍ଗରେ ଥିଲେ ଖାଇବାଟା ଅଧିକ ଆନନ୍ଦଦାୟକ ହୁଏ, ଯାହାହେଉ ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ଏଣିକି ଆଉ ବିଶେଷ ଅପେକ୍ଷା କରିବେ ନି । ଜୋସୁ ନ ଆସିଲେ ପକ୍ଷର ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଘରକୁ ଯାଇ ଖାଇନେବେ..... ଖାଇ ସାରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯଦି ନ ଆସେ, ଖାଇବାର ଶୃଙ୍ଖଳା ଭାଙ୍ଗିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଦୁଇଟା ବେଳେ ସେ ପୁଣି ରୋଗୀ ଦେଖିବାକୁ ହସ୍ପିଟାଲ୍‌କୁ ଯିବେ ।

ତାଙ୍କର ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ହେଲା- କାରଣ ଜୋସୁ ଦଶ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଆସିଗଲା । ଗେଜେଟ୍ ଆର ପାଖରେ ଲାଗିଥିବା ପିତଳ ବେଲ୍‌ଟର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଲେ - ଫାଟକ ଖୋଲିଲା ଏବଂ ବନ୍ଦ ହେଲା । ତା'ର ଆମେରିକା ଦେଶ ତିଆରି ଜୋତା ପଥର ରାସ୍ତା ଉପରେ ଠକ୍‌ଠକ୍ ଶବ୍ଦ କଲା ଏବଂ ଚାକରାଣୀ ତାକୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇଲା । ତଥାପି ସେ ଘର ଆଡ଼କୁ ପଛ କରି ପୋଖରୀକୁ ଅନାଇ ରହିଲେ । ବାପାଙ୍କୁ ଖୋଜିବା ଝିଅର କାମ । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପରେ ସେ ଝିଅର କୋମଳ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲେ ।

“ବାପା, ମୁଁ ଆସିଲିଣି ।”

ସେ ନ ହସି ଫେରି ଚାହିଁଲେ । “ତୋର ଆଜି ଅନେକ ଡେରି ହୋଇଛି ।”

“ବାପା, ଏଥୁରେ ମୋ ଦୋଷ ନାହିଁ,” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟରଶ୍ମି ତା ମୁହଁରେ ମୁରୁଜ ପରି ଝରି ପଡୁଥିଲା । ତା'ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ସେ ଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ସେ ଏଇଭଳି ଦେଖାଯାଇ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲି ଚାଲି ଘରକୁ ଆସିଛି । ତା'ର କେଶଗୁଚ୍ଛ ଟିକ୍କଣ କଲା, ତା'ର ଆୟତ ଆଖି ଦୁଇଟି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏବଂ ଢଳ ଢଳ -ଖରାରେ ତା'ର ଗାଲ ପାଟଳ, ଓଠ ଲାଲ; ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ସେ ସ୍ଥୁଳପୋଷାକ ବଦଳାଇ ସବୁଜ କିମୋନୋଟିଏ ପିନ୍ଧିଛି । ସେ ଏଇ ପୋଷାକ ରାସ୍ତାରେ ପିନ୍ଧି ନାହିଁ ରକ୍ଷା ! ତାର ସ୍ଥୁଳପୋଷାକ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ।

“କେମିତି ତୋର ଦୋଷ ନୁହେଁ ? ” ସେ ରୁକ୍ଷ ଗଳାରେ ପଚାରିଲେ ।

“ଆମେରିକା ସୈନ୍ୟମାନେ ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିଲେ”- ସେ କହିଲା ।

“ସେମାନେ ଅନେକ ଥିଲେ- ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା ।”

“ତୁ କେଉଁଠି ଅପେକ୍ଷା କଲୁ” ? ସେ -ପଚାରିଲେ ।

“ରାସ୍ତାରେ ନ ରହିବା ପାଇଁ ମୁଁ ହସ୍ପିଟାଲ ଦରଜା ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲି ।”

ସେ ଅଧିକ ନ କହିବାକୁ ଠିକ୍ କଲେ । “ତାଲ; ତା' ହେଲେ ଭିତରକୁ ଯାଇ ଖାଇ ନେବା । ମୋର ସମୟ ନାହିଁ, ହସ୍ପିଟାଲ୍‌କୁ ଡେରି କରି ଯାଇ ତୁଆ ଡାକ୍ତରମାନଙ୍କ ମନରେ ଖରାପ ଧାରଣା ଦେବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।”

ସେ ତା ବାପାଙ୍କର ତୀକ୍ଷ୍ଣ କର୍ତ୍ତବ୍ୟବୋଧ ବିଷୟ ଜାଣି ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କ୍ଷମାମାଗିଲା । “ମୁଁ ଦୁଃଖିତ ବାପା” - ସେ ଜାପାନୀ ଭାଷାରେ କହିଲା; କାରଣ ସେ ଜାଣେ, ବାପା ଏହାକୁ ଚାହାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍ ଭଳି ସହଜରେ ସେ ଯାକୁ କହିପାରିଲା ନାହିଁ ।

“ତୁ ତ ଅଳ୍ପ ଆଗରୁ କହିଲୁ ଏ ତୋର ଦୋଷ ନୁହେଁ” - ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । ଦୁଇ ହାତ ପଛରେ ରଖି ତାକୁ ତାକୁ ଏପାଖ ସେପାଖ ଚାହିଁ ସେ ତା ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଲେ । ବଗିଚାରେ ଆଜାଳିଆକୁ ଦେଖି ସେ କହିଲେ, “ଏଇ ଫୁଲ କେବେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ନ ଥିଲା ।”

“ଏ ଅତି ସୁନ୍ଦର” - ସେ ଏକମତ ହେଲା ।

ସେ ତାର ସ୍ଵରର ଓଜନ ଠଉରାଇଲେ - ତା’ପରେ ସେ ତାର ମୁହଁକୁ ପରଖିବେ; ତା’ପରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପକୁ ଠଉରାଇବେ । ଯଦି ପାରନ୍ତି ତା ହୃଦୟର ଉତ୍ତାପ ମଧ୍ୟ, ସେ ବିବାହ ନ କରିବା ଯାଏ ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଇ ଉତ୍ତୁଷ୍ଟାକୁ ସେ ଆଉ ଗୋଟିଏ ବର୍ଷକୁ ରଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ଝିଅ ଏକ ଜଞ୍ଜାଳ, ପୁଣି ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅ ଆହୁରି ବଡ଼ ଜଞ୍ଜାଳ ।

ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ବେଳେ ବାପା ତାକୁ ଗୋପନ ଭାବରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିବାର ଜୋସୁ ଜାଣିପାରିଥିଲା । ସେ ସବୁବେଳେ ବାପାଙ୍କ ବିଷୟରେ ହୁସିଆର ଥାଏ ଏବଂ ତା’ପାଇଁ ତାଙ୍କର ଉତ୍ତୁଷ୍ଟାକୁ ସେ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ - ଆଉ ତାର କାରଣ ମଧ୍ୟ ସେ ଜାଣେ । ସେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କ ପାଖରୁ ଲୁଚାଏ, ସେ କ’ଣ ଚିନ୍ତା କରେ ବା ପ୍ରକୃତରେ ସେ କ’ଣ - ତା’ ବାପା ଜାଣିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଆଗରେ ତା’ର ବ୍ୟବହାର ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ଥିଲେବି, ସେ ଆଦୌ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ ନୁହେଁ ବୋଲି ବାପା ସନ୍ଦେହ କରନ୍ତି । ଏଥିରେ ବାପା ନିଶ୍ଚିତ; ଅସନ୍ତୋଷରେ ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ଅତି ଚିନ୍ତାଶୀଳତାରେ ସେ ଏ ଘରେ ଏକ ଭିନ୍ନ ଜୀବନ ଯାପନ କରେ । ସେ ଅନେକ ସମୟରେ ଭାବେ ଏଇ ଚିନ୍ତାଶୀଳତାର କାରଣ ହେଉଛି ଯେ ତାକୁ ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ ଥିଲା । ଭୂଷି ଓ ଦାନା ଖାଉଥିବା ଗାଈଙ୍କର କ୍ଷୀର ପିଇଥିଲା । ଫଳ, ପରିବା ଓ ମାଂସ ଖାଇଥିଲା । ତା’ର ଦେହ ସହନଶୀଳତା ଓ ଶକ୍ତିରେ

୮ _____ ଅରଣ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନର ରାତି
ପାଟି ପଡୁଥିଲା । ତା’ର ମନ ଥିଲା ଦୃଢ଼ ଓ ଜିଜ୍ଞାସୁ । ଏହିପରି ସେ ମଳିନ ଓ ନୀରବ
ଜାପାନୀ ବାଳିକାଙ୍କ ଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଥିଲା । ଜାପାନୀ ଝିଅମାନେ ତାକୁ ବିସ୍ମୟ ଓ ଅନାଦରରେ
ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ ସେମାନେ ଆମେରିକାନ୍ ବୋଲି କହୁଥିଲେ ଏବଂ ସବୁ ଶୁଣି ସେ
ନୀରବରେ ସହି ଯାଉଥିଲା ।

“ତୁମର ଚାଲି ଆମେରିକାନ୍ ନାରୀ ଭଳି” - ହାରୁ ମିସିଶା କହିଲା ।

ଟୋକିଓ ଏବଂ ଓସାକା ଭଳି ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ସହରରେ କେତେକ ଆମେରିକାନ୍
ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଦେଖାଯାଆନ୍ତି । ଜୋସୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ଭାବେ ଯେ ସେ ସେମାନଙ୍କ
ଭଳି ଚାଲେ ନାହିଁ । ସେ ତାର ବୁଢ଼ା ଆଙ୍ଗୁଠିକୁ ଭିତରକୁ ଟାଣି ନିଏ ନାହିଁ । ତାର ଗୋଡ଼ ସିଧା
ରହେ । କିନ୍ତୁ ସେ ପାରା ଗୋଡ଼ ଆଙ୍ଗୁଠି ଭଳି ସରୁଗୋଡ଼ି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭଲପାଏ । ଏହାର
କାରଣ ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ । ମାତ୍ର ଲୋକଙ୍କୁ ସହଜରେ ଭଲ ପାଇଯାଏ । ହୃଦୟ ତାର ସ୍ପଷ୍ଟ;
ଯମ ତାର ନିର୍ମଳ, ଅନ୍ତର ଅକପଟ । ସେଥିପାଇଁ । ଅତି ସହଜରେ ସେ ପରକୁ ଆପଣାର
କରିନିଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଆମେରିକାରେ ଥିଲା ବେଳ ପରି ଆଉ ପାଇଁରୁଟି,
ଦୁଧ, ଲହୁଣୀ, ଅଣ୍ଡା, ମାଂସ ଖାଉ ନାହିଁ । -ସେ ଭାତ , ମାଛ ଓ ପରିବା, ତରକାରି ପେଟ
ପୂରାଇ ଖାଇପାରୁଛି । ତା’ ମା ଆଜି ତାକୁ ଅଙ୍ଗ କଲେ -

“କିଏ ଭାବିବ ଯେ ତୁ ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକର ଝିଅ ! ତୁ ଗୋଟାଏ ଚାଷୀର ଝିଅ
ପରି ଖାଇ ଦଉରୁ ।”

ଖାଦ୍ୟ ଥୁଆ ହୋଇଥିବା ନୀଚା ଟେବୁଲ୍ ଚାରିପାଖରେ ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ
ବସିଯାଆନ୍ତି । ଚାକରାଣୀ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ପାଖରେ ଗୋଟିଏ ସୁନେଲି ରଙ୍ଗର ବାର୍ଣ୍ଡସ୍ ଦିଆ
ପାତ୍ରରେ କିଛି ମୂଳା ସବୁଜ ପରିବାର ଝୋଳ ରଖିଦିଏ । ମାଛ ଓ ପରିବା ତରକାରିର ତିନୋଟି
ପାତ୍ର ଟେବୁଲ ମଝିରେ ଥୁଆଯାଏ ଏବଂ ଚାକରାଣୀ ଉମି କାଠପାତ୍ରରୁ ସଫା ଭାତକୁ କଳା
ଓ ସୁନେଲୀ ଚିତ୍ରିତ ପରିଷ୍କାର କାଠପାତ୍ରରେ ବାଢ଼ିଦିଏ । ସେ ଖାଦ୍ୟପାତ୍ର ରଖିଲାବେଳେ
ଅଳ୍ପ ନଇଁ ପଡ଼େ । ବିଜୟାଧିକାର ଓ ଗଣତନ୍ତ୍ରର ପ୍ରବର୍ତ୍ତନ ପରଠାରୁ ଏଇ ନିମନ୍ତ୍ରଣ
ଭଲଭାବରେ କରାଯାଏନି । ଏଇ ଅଳ୍ପ ନଇଁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ହେବା ସାକାର ଚାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ
ଚାକରାଣୀଟି ଖୁସି, କାରଣ ଘରେ ଜଣେ ପ୍ରଧାନ ବ୍ୟକ୍ତି ଅଛନ୍ତି । ଗୃହସ୍ଥ, ଗୃହିଣୀ ଓ କନ୍ୟାଙ୍କ
ସାଥୀରେ ଖାଇବା ସେଠାରେ ସାଧାରଣ କଥା ନୁହେଁ । ଆମେରିକାନ୍ମାନେ ପିଲାଙ୍କ ସହ
ଖାଆନ୍ତି ବୋଲି ସେ ବଜାରର ଚାକରାଣୀମାନଙ୍କ ଠାରୁ ଶୁଣିଚି, ତେଣୁ ତାର ମୁନାବ ପ୍ରକୃତ
ଜାପାନୀ ଠାରୁ କିଛି କମ୍ ; କିନ୍ତୁ ଆମେରିକାନ୍ ଠାରୁ ଅଧିକ । ସେ ମୁନାବଙ୍କୁ ଏଇପରି ଭାବି
ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୁଏ ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ଗୋପନରେ ଝିଅକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ତାର ରଙ୍ଗ ଅତି ଗୋରା ବୋଲି ଭାବିଲେ । ତାର ପାଟଳ ଗାଲ ଲାଲ୍ ହୋଇଥିବାର ଦେଖିଲେ ।

“ତୁ କ’ଣ ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ଗଲାବେଳେ ଖରାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲୁ ”? - ସେ ପଚାରିଲେ ।

“ହଁ” ସେ ସ୍ୱୀକାର କଲା । “ମୁଁ ମୋର ଛତା ଆଜି ସକାଳେ ଘରେ ଛାଡ଼ି ଯାଇଥିଲି । ଏତେ ଖରା ହେବ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବି ନ ଥିଲି । ଜଳଖିଆ ଖାଇଲାବେଳେ ପାହାଡ଼ ଉପରେ ବାଦଲ ସବୁ ଘେରି ରହିଥିଲା ।”

“ଏଇ ବାଦଲ ସବୁ ଦି ପହରେ ସଫା ହୋଇଯାଆନ୍ତି” - ସେ କହିଲେ- “ସମୁଦ୍ରରୁ ବର୍ଷା ହେବାର ଆମେ ଜାଣି ପାରିବା ।”

ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଜୋସୁକୁ ଚାହିଁଲେ, “ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଲାଲ ପଡ଼ିଯାଇଛୁ । ଖାଇସାରି ମୁହଁରେ କିଛି ପାଉଡ଼ର ବୋଲି ପକା । ଏମିତି ଖାଲି ଗାଲରେ ଝିଅଗୁଡ଼ା ଅସୁନ୍ଦର ଦିଶନ୍ତି ।”

“ ମୁଁ ଝିଅଟାଏ ହୋଇ ନ ଥାଆନ୍ତି କି !” ଓଠ ଚିପି ଜୋସୁ କହିଲା । “ତୁମେ ବାପା-ମା- ତୁମର ମତେ ଦେଖିବା ଛଡ଼ା ଆଉ କିଛି କାମ ନାହିଁ ।”

ଦୁହେଁଯାକ ଜୋସୁଠାରୁ ଆଖି ଫେରାଇଲେ ।

“ ଫୁଲଦାନୀ କାଲି ନିଶ୍ଚୟ ତୁଆ ଭାବରେ ସଜାହେବ ।” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ କହିଲେ, ଫୁଲଦାନୀରେ କେତେ ରକମ ଫୁଲ । ସେମାନେ ବସିଥିବା ଟେବୁଲ ଶେଷ ପାଖରୁ ଫୁଟନ୍ତା ଉଇଲୋ ଓପସ୍ ଫୁଲ ଚଟାଣ ଆଡ଼କୁ ଝୁଲିପଡ଼ିଛି । ଟେବୁଲରେ ଝୁଲି ପଡ଼ିଥିବା ଫୁଲତୋଡ଼ା ତଳେ ଜୋସୁ କାଲି ଗୋଟାଏ ବ୍ରୋଞ୍ଜର ବେଙ୍ଗ ରଖିଥିଲା, ଫୁଲଦାନୀରେ କେବଳ ତିନୋଟି ଜିନିଷ ରହିପାରିବ । ତାକୁ ଏଇ ସାଜସଜ୍ଜା ଶିକ୍ଷାଦେବାକୁ ତା’ର ବାପା ସହରର ଜଣେ ଦକ୍ଷ ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି । କାର୍ ସୁରାନଦୀ କୂଳରେ ଥିବା ଛୋଟ ଧୂସର ଘରଟିରେ ପୁଅ ଓ ପରିବାର ନେଇ ତା’ର ବିଧବା, ପତଳା ଓ ଗେଡ଼ା ଶିକ୍ଷୟିତ୍ରୀ ଜଣକ ରହନ୍ତି ।

“କାଲି ମୁଁ ପିଢ଼ ଫୁଲଗୁଡ଼ିକ କାଟିଦେବି ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ ପିଢ଼ଫୁଲକୁ ଗୋଲାପର ଖତମାଟି ଭଲ ହେବ ।” ତା ବାପା ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

ଜଟିଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିବା ସେଇ ପରିବେଶ ଏହିପରି ଭାବେ ଶିଥିଳ ହୋଇଗଲା । ଜୋସୁ ଆଉ କିଛି କହିଲା ନି- ସେ ମନଯୋଗ ସହକାରେ ତା ବାପା-ମାଙ୍କୁ ଖାଦ୍ୟ ଯାଚିଲା ଓ ତାଙ୍କ ନୀରବତା, ଅଶାନ୍ତିକୁ ଭଙ୍ଗ କଲା । ତା’ ଭାଇ ବଞ୍ଚୁଥିଲେ ହୁଏ ତ ତା’ ବାପା ମାଙ୍କ

ସ୍ନେହରୁ ଭାଗ ନେଇଥାଆନ୍ତା । ତା' ସହିତ ନିଜ ଆମେରିକା ଅନୁଭୂତିକୁ ସେ ହୁଏତ ଆଲୋଚନା କରିଥାଆନ୍ତା । ସେ ଏତେବେଳକୁ ତା'ର ମନୋନୀତ ପ୍ରେମିକାକୁ ବିବାହ କରି ସାରିଥାଆନ୍ତା- ତାର ସନ୍ତାନ ବି ହୋଇ ସାରିଥାଆନ୍ତେ ଓ ସେ ତାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥାଆନ୍ତା । ତା'ର ପ୍ରଣୟିନୀ କିଛି ଦିନ ଦୁଃଖ କରିବା ପରେ ଅନ୍ୟତ୍ର ବିବାହ କଲା- ଏବେ ତା'ଠାରୁ ସେମାନଙ୍କ କଥା କିଛି ଶୁଣାଯାଏ ନାହିଁ । ଜୋସୁ ବି ତାକୁ ଭଲଭାବେ ମନେରଖି ପାରିନି । ସେ ଗେଡ଼ୀ ଚଞ୍ଚଳା ଝିଅଟିଏ- ତା'ର ସୁଗୋଲ ମଳିନ ମୁହଁ ଚାରିପାଖରେ ଗାଢ଼ କଳା କେଶସବୁ ବନ୍ଧା ଯାଇଥାଏ । ସେ ଟିକ୍ ଟିକ୍ ଆମେରିକାନ୍ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧେ- ଅଳ୍ପ ଉଚ୍ଚା ହିଲ୍ ଯୋଡା ମାଡ଼େ ଏବଂ ସେଥର ସେ ଲମ୍ବ ଆଞ୍ଜେଲସ୍ ହାଇସ୍କୁଲର ସୁନ୍ଦରୀ ରୂପେ ବଛା ହୋଇଥିଲା । ଜୋସୁ ତା କଥା ଯେତେବେଳେ ଭାବେ, ତାକୁ ଟିକ୍ ଟିକ୍ ରୂପା ପୋଷାକ ଓ କୁଞ୍ଚୁକୁଞ୍ଚୁଆ ବାଳ ଉପରେ ଟିକ୍‌କଣ ଟିଣର ମୁକୁଟପିନ୍ଧା ବୈଶାଖରାଣୀ ବୋଲି ଭାବେ । ତା ବାପା ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ୍ ଚର୍ଚ୍ଚର ମନ୍ତ୍ରୀ । ସାକାଲ ପରିବାର ବୌଦ୍ଧଧର୍ମାଲୟୀ ହୋଇଥିବାରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ୍ ପରିବାର ବଡ଼ ଅତ୍ୟୁଆରେ ପଢ଼ିଥିଲେ । ବୌଦ୍ଧଧର୍ମ କ'ଣ ଫାଙ୍କା ନୁହେଁ ? ତା ବାପା, ମା ଓ ଭାଇ ଭିତରେ ମତାନ୍ତର ଘଟିଲା । ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ତାଙ୍କ ପୁଅକୁ ଏକ ଚର୍ଚ୍ଚରେ ବିଭାହେବାର ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ । ବିବାହ ତ ହୋଇପାରିଲାନି । ତେଣୁ ଏ ସବୁ କଥାରେ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ବିବାହ ଦିନବେଳକୁ ତା'ଭାଇ ମୃତ-ଖ୍ରୀଷ୍ଟାନ୍ ପରିବାର ବାର୍ବଡ଼ ଓୟାର ପାଖର ଅରିଜୋନାରେ ଏବଂ ସାକାଲ ପରିବାର ଏଇ କିଓଟୋରେ । ସେ ବିବାହଟି କଥା ଏ ପରିବାରର କେହି ଉଠେଇ ନ ଥିଲେ ବି ତା ବାପା, ମା ମନେ ରଖୁଥିବାର ସେ ଜାଣିଥିଲା ଏବଂ ସେ ନିଜେ ବଗିଚାକୁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚ ପାହାଡ଼ ତଳେ ତା'ର ଭାଇ ପାଇଁ ଏକାକୀ କାନ୍ଦିଥିଲା ।

“ତକାସୀ ମାସୁୟା ଆଜି ମତେ ତାଙ୍କ ଘରେ ଚାହା ଖାଇବାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଛନ୍ତି ।” ଏଇ ସମୟରେ ତାର ବାପା କହିଲେ ।” ଯଦିଓ ପାଞ୍ଚ ଦିନ ଆଗରୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ହୋଇଛି ଆଜି ଚାରିଟା ହେଉଛି ସମୟ । ସେ ଖାଇସାରି ହାକୁଟି ମାରୁଥିଲେ, ଫିକା ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଚାହାରେ ତୁମ୍ବନ ଦେଉଥିଲେ ।

ତକାସୀ ମାସୁୟା ତାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଧନୀ ପେସେଞ୍ଜ-ତାଙ୍କର ଗଲ୍‌ବ୍ଲାଡ଼ର ରୋଗ ଏବଂ ତାକୁ ସେ ଅପରେସନ୍ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି । ସେ ଏବେ ବି ବୃଦ୍ଧ ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ଏବଂ ତାଙ୍କର ଚିନି ପୁଅ । ଗୋଟିଏ ରୁଷିଆରେ ବନ୍ଦୀ; ଅନ୍ୟଟି ଜନକିଂ ଆକ୍ରମଣରେ ମରିଛି ଏବଂ ତୃତୀୟଟି ବର୍ତ୍ତମାନ ଯୁବକ । ଆଉ ଜାପାନ୍ ଯୁଦ୍ଧକୁ ଯିବ ନାହିଁ ଏବଂ ତାଙ୍କ ଗୋଟିଏ ପୁଅ ପାଖରେ ରହିବ, ଏଇ ଆଶାରେ ସେ ତୃତୀୟ ପୁଅଟି ଲାଗି ଭାରି ଖୁସି ଅଛନ୍ତି । ଜାପାନ ଆଉ ଯୁଦ୍ଧ ପ୍ରସ୍ତୁତି କରିବ ନି ବୋଲି ସମସ୍ତଙ୍କ ମନରେ ଏ ନୂଆ ବିଶ୍ୱାସ ସଂଚାର ହୋଇଛି । ଆମେରିକାନ୍ ବିଜୟାମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଏହା ଦାବୀ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ତକାସୀ ମାସୁୟା

ତୃତୀୟ ପୁଅ ଉପରେ ସ୍ନେହସମ୍ପଦ ଅଜାଡ଼ି ଦେଇଛନ୍ତି । ସରକାର ଦ୍ୱାରା ବାଧ୍ୟତାରେ ସୈନ୍ୟବାହିନୀରେ ଯୋଗଦେଇ ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରାଣବଳି ଦେଇଥିବା ପୁଅଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥିବା ଅକାରଣ ବୋଲି ସେ ଧରି ନେଇଥିଲେ । ତଥାପି ଟୋକିଓ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟରେ ସାନପୁଅ କୋବରୀ ପଢୁଥିଲା ।

ମାସୁୟା ପରିବାର ଅତି ପୁରାତନ । ତଥାପି କିଓଟୋରେ ତା'ର ଶାଖା ମେଲିପାରି ନାହିଁ, ପରିବାର ଅତି ରକ୍ଷଣଶୀଳ ଏବଂ ତକାସୀ ମାସୁୟା ପ୍ରଥମ ଏବଂ ଏକମାତ୍ର ଲୋକ, ଯେ କି ଯୁଦ୍ଧ ପରେ ତା ପର୍ବର ଆରମ୍ଭ କରିଛନ୍ତି - ବିଜୟ ହାସଲ ହୋଇ ସ୍ୱାଧୀନତା ଲାଭ ପରେ ତାଙ୍କର ନିର୍ଦ୍ଦେଶାନୁଯାୟୀ ଏହା ହୋଇଛି ।

ତାଙ୍କ ଉଦ୍ୟାନର ଏକ ନିର୍ଜନ ଅଂଶରେ ତା ଘର ତିଆରି କରିବାର ଯୋଜନା ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ନୂଆ ଜାପାନୀ ମାନଙ୍କର ଏଇ ପୁରାତନ ତା ଭୋଜୀରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ବି ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ନିଜ ସମ୍ମୁଖରେ ଏର ମନୋଭାବକୁ ସହ୍ୟ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଇ ପୁରାତନ କାର୍ଯ୍ୟ ଓ ନିୟମକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଓ ତଦ୍ୱାରା ଜାପାନୀ ମୂଲ୍ୟବୋଧକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବା ଏକ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କାର୍ଯ୍ୟ । ତା ଭୋଜୀରେ କଳା, ସଂସ୍କୃତି ଓ ପ୍ରକୃତି ଉପରେ ଆଲୋଚନା ସହିତ ସୁଖକର ସାମାଜିକ ଆଲୋଚନା ହୋଇଥାଏ ଓ ଭଲ ଖାଦ୍ୟ ମିଳିଥାଏ । ସେ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ଯାଇତାଇ ଖାଇଲେ; କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଉପର ବେଳା ସେ ପ୍ରଥମେ ଶିମ୍ବ ତରକାରି ପରେ ମାଛ, ମାଂସ ଏବଂ ପରିବା ତରକାରି ଓ ଶେଷରେ ପାଣିଆ ଝୋଳ ଓ ମିଠା ଆଦି ସୁନ୍ଦର ଖାଦ୍ୟସବୁ ଖାଇବାକୁ ପାଇବେ । ଝଙ୍କାଳିଆ ପୁରୁଣା ଚାହାଗଛନ୍ତି କଅଁଳ ପତ୍ରରୁ ହୋଇଥିବା ଗୁଣ୍ଡ ଚାହା ପତ୍ରରେ ତିଆରି ଗାଡ଼ ସବୁଜ ଚାହା ଖାଇବାକୁ ପାଇବେ ।

ଚାରିଘଣ୍ଟାର ଉତ୍ତର ପରେ ସେ ହୁଏତ ତକାସୀ-ମାସୁୟାଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଆଳାପ କରିବାର ସମୟ ପାଇବେ ନି । ସୁଯୋଗ ମିଳିଲେ ସେ ବୁଢ଼ାକୁ ନିଜ ପୁଅମାନଙ୍କ କଥା କହିବାକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବେ । ଏମିତି କଥାବାର୍ତ୍ତା ପତୁ ପତୁ ସୁଯୋଗ୍ୟ ତୃତୀୟ ପୁଅ କଥା ପଢ଼ିବ - ଯା' ପରେ ପୂର୍ବର ଦୁଇ ଥର ଆଲୋଚନା ଭଳି ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ସୁଯୋଗ୍ୟ ଝିଅ ଜୋସୁ କଥା ପଢ଼ିବ ।

ନୀରବରେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଉଥିବାରୁ ବାପା କିମ୍ବା ଝିଅ କେହି ନିଜର ମନ କଥା କହିଲେ ନାହିଁ । ମାସୁୟାଙ୍କର ତୃତୀୟ ପୁଅ କୋବରୀର ବର୍ତ୍ତମାନ ବିବାହ ବୟସ । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଜୋସୁଠାରୁ ଦୁଇ ବର୍ଷ ବଡ଼ । ପୁରୁଣା ଯୁଗ ହୋଇଥିଲେ ଦୁଇ ବାପାଯାକ ବିବାହ ଠିକଣା କରିଦେଇ ଥାଆନ୍ତେ । କିନ୍ତୁ ଆଜିକାଲି ଯୁଗରେ ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ତାଙ୍କ କଥା

ହେଲପାରିବ ନି । ଯେଉଁ ପରମାଣୁ ବୋମା ହିରୋସୀମା ଓ ନାଗାସାକି ଉପରେ ପଡ଼ିଲା, ସେ କେବଳ ଘର, କାରଖାନା ଓ ମଣିଷ ଧ୍ୱଂସ କରିବା ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କିଛି ବି ନଷ୍ଟ କଲା । ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ଆଜିଯାଏ ସେ ଯୁବକ ବିଷୟରେ ଝିଅକୁ କିଛି କହିନାହାନ୍ତି ; କିନ୍ତୁ କୋବରୀ ଏ ବିବାହରେ ସମ୍ମତ ଏବଂ ଜୋସୁର ବିଚାର କରିବା କଥା ବୋଲି ସେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ କହିଛନ୍ତି । ଏ କଥା ମା ବାରମ୍ବାର କହିଛନ୍ତି । ଜୋସୁ ଭାବିଛି-କିନ୍ତୁ ମନରେ ଛିର କରିପାରି ନି । କୋବରୀ କଥା ଭାବିବାକୁ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଛି । ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଛି, ଏ କଥା ସତ..... ସେ ତାକୁ ଘୃଣା କରେ ନି, ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଶିକ୍ଷିତ, ଉଦ୍ର ଓ ଗମ୍ଭୀର ଯୁବକକୁ କୌଣସି ନାରୀ ଘୃଣା କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ବରାବର ତାକୁ ଅକସ୍ମାତ ଭେଟେ କୌଣସି ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟତା ନ ଥାଇ ସେ ଟୋକିଓ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟକୁ ଯାଏ; କିନ୍ତୁ ଛୁଟି ଦିନରେ ଘରକୁ ଆସେ । ଅଳ୍ପ କେତେକ ସପ୍ତାହ ପୂର୍ବେ ଚେରି ଫୁଲର ଉତ୍ସବରେ ସେ ତାକୁ ଭେଟିଥିଲା । ଖୁବ୍ ଲମ୍ବ ଦେହ, ଆଖି ଦୁଇଟି ତାର ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର । ସେ ତା ସହିତ ବେଶ୍ ସହଜରେ ଭେଟେ ।

ତାକୁ ଦେଖିଲେ କୋବରୀ ମୁହଁରଙ୍ଗ ବଦଳି ଯାଏ । ସେ ଅସାଧାରଣ ଭାବେ ଗୋରା-ତାର କପାଳ ଉଜ୍ଜ, ଏବଂ ଯେ କେହି ତା' ମୁହଁର ରଙ୍ଗ ବଦଳିବାର ଜାଣିପାରିବ; ତା'ର ଗୋରା ଚମ ଉଜ୍ଜଳ ରକ୍ତିମ ଚେହେରାକୁ ଜୋସୁ ଚାରିଫ କରେ ଏବଂ କୋବରୀ ଫିକା ଧୂସର ଆମେରିକାନ୍ ସୁଟ୍ ପିନ୍ଧିଥିଲାବେଳେ ତାକୁ ସେ ଖୋଲାଖୋଲି ଆମେରିକାନ୍ କାଇଦାରେ ନମସ୍କାର କରେ । ସେ ତାକୁ ଚାରିଫ କଲେ ବି ତା ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିନି- ଏ ବିଷୟରେ ସେ ନିଜ ପ୍ରତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ । କାରଣ ପ୍ରେମ କରିବାକୁ ତା'ର ଅନ୍ତର ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଉଠେ । ତା'ର ଛାତିରେ ବେପଥୁ ଆସେ ଓ ସେ ପ୍ରାୟ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ । ସେ ଜଣକୁ ଭଲ ପାଇ ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ହେବାକୁ ଚାହେଁ, ପ୍ରେମରେ ନିଜର ଆଗ୍ରହ ଓ ଇଚ୍ଛାକୁ ଉଦ୍‌ବୁଦ୍ଧ କରି ସେ ନିଜକୁ ସମର୍ପିଦେବାକୁ ଚାହେଁ; ତଥାପି ସେ କୋବରୀକୁ ଦେଖିଲେ ତାର ଦୃଢ଼ ହୃଦୟ ତା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଆସେ ଓ ତାର କାମନା ଶୀତଳ ହୋଇଯାଏ । ତାର ନରମ ସ୍ୱରର ଉତ୍ତରରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିତ ହେବାର ଏବଂ ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ଆୟତ୍ତ ଚକ୍ଷୁ ଦୁଇଟିରୁ ଦୃଷ୍ଟି ଫେରାଇ ଆଣିବାର ଦୁରନ୍ତ କାମନାକୁ ଜୋସୁ ଚାପି ରଖେ । ତାକୁ ଜୋସୁ ସମର୍ପନ କରିବାର କୌଣସି ସଙ୍କେତ ନ ଦେଲା ବେଳେ ସେ କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ଖୋଲାଖୋଲି ଭାବେ ତାକୁ ଭଲ ପାଇବ ? ଦୀର୍ଘ ନୀରବତା ମଧ୍ୟରେ ସେ ଖାଇସାରିବା ଭିତରେ ଏଇପରି ଚିନ୍ତାସକୁ ତା ମନରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ସେ ବାପା-ମାକୁ ନମସ୍କାର କରିବାକୁ ଟେବୁଲରୁ ଉଠିଲା । ଡେରି ହୋଇଗଲାଣି, ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କଲେଜ ଯିବ । ସେମାନେ ତା ନମସ୍କାର ଗ୍ରହଣ କରି ଚାହାପିଆରେ ଲାଗିଲେ । ସେ ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ତା ରୁମ୍‌କୁ ଗଲା ଓ କିମାନୋ ବଦଳାଇ ସ୍କୁଲ ଡ୍ରେସ୍ ପିନ୍ଧିଲା । ସେ ଟୋପି ପିନ୍ଧିଲା ନି କିନ୍ତୁ ତା ଲାଲ ଗାଲ ବିଷୟରେ ପରିହାସକୁ ମନେ

ରଖି ତା ମୁହଁ ଭାଙ୍ଗିବାକୁ ସବୁଜ ସିଲ୍‌କର ପାରାସୋଲଟି ନେଲା । ପୋଷାକଟି ଧଳା ଓ ଗ୍ରୀନ୍‌ର ପଟା ପଟା ଆମେରିକାନ୍ କାଜଦାରେ ତିଆରି ଷ୍ଟର୍ ଓ ବ୍ଲାଉଜ୍ ଏବଂ ଏ ବିଷୟରେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଯେ, ଏଇ ପୋଷାକ ଏବେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷିଆ ଆମେରିକା ଝିଅ ପିନ୍ଧୁ ନ ଥିବେ । ପାପୁଲି ପାଖରେ ଲମ୍ବା ହାତର ବୋତାମ ଦିଆଯାଏ ଓ ପୁରା ପୋଷାକ ତାର ଗୋଡ଼ର ଭଣ୍ଡା ତଳକୁ ଝୁଲୁଥାଏ । ବେକ ବେଶ୍ ଉଜ୍ଜା ; କିନ୍ତୁ ଆଜି ସେ ଗେଟ୍ ପାରି ହେଲା ପରେ ଗଳାରେ ପବନ ବାଜିବା ପାଇଁ ବୋତାମ ଖୋଲି ଦେଇଥିଲା ।

ବଗିଚାର ଗେଟ୍‌ରୁ ସେ ବାହାରି ଆସିଲାବେଳକୁ ରାସ୍ତାରେ କେହି ନ ଥିଲେ । ସେ ଭାବିଲା, ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ବୋଧହୁଏ ସହରର ଏଣେତେଣେ ବୁଲି ଦର୍ଶନୀୟ ସ୍ଥାନଗୁଡ଼ିକ ଦେଖୁଥିବେ । ଅନେକ ସମୟରେ ସେମାନେ ଟୋକିଓ ବା ଓସାକାକୁ ମାର୍ଚ୍ଚ କରି ଆସନ୍ତି । ସେ ଭାବେ, ସେମାନଙ୍କ ଗାଜଡ଼ର ବହିରେ ପଢ଼ିଥିବା ପୁରାତନ ଜାପାନୀ କଲ୍‌ଚର ସବୁ କିଓଟୋରେ ଥିବାରୁ ସେମାନେ ଛୁତିଦିନଗୁଡ଼ିକ କଟାଇବାକୁ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି । ଆମେରିକାନ୍ ବୋମା ପକାଳିମାନେ ଯୁଦ୍ଧରେ କିଓଟୋକୁ ଧ୍ବଂସ ନକରିବାକୁ ଆଦେଶ ପାଇଥିଲେ । ଯେମିତି କି ଜାପାନୀମାନେ ଫେକିଂକୁ ଧ୍ବଂସ କରି ନ ଥିଲେ । କିଓଟୋ ଯେ ରକ୍ଷାପାଇବ, ଏହା ତା ବାପା ବିଶ୍ବାସ କରି ନଥିଲେ; କାରଣ ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ସଂସ୍କୃତିର ମାନେ କିଛି ବୁଝନ୍ତି ବୋଲି ତାଙ୍କର ଧାରଣା ନ ଥିଲା । ବେଳେ ବେଳେ ସେ କହୁଥିଲେ, କମ୍ୟୁନିଜିମ୍‌ର ଆଦିମତା ଓ ଆମେରିକାର ଅସହ୍ୟତା ମଧ୍ୟରୁ ଆମେ ଗୋଟିକୁ ବାଛିନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଅନେକ ଥର ସେ ସନ୍ତୋଷର ସହିତ ନିଜେ ନିଜେ ଭାବେ ଯେ ବାପାଙ୍କ ଅନେକ ଦୋଷ ଭିତରେ ଏ ଗୋଟିଏ ବଡ଼ ଦୋଷ ହେଉଛି; ସେ ଜଣେ ଚରମପନ୍ଥୀ । ଏ କଥା ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ କହିଲେ ସେ ମାନନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ଶାନ୍ତି ପାଇଁ ଚର୍ଚ୍ଚ କରନ୍ତି, ନୀରବତା ପାଇଁ ଯୁକ୍ତି କରନ୍ତି- ତାଙ୍କୁ ତଡ଼ି ଦେଇଥିବାରୁ ସେ ଆମେରିକାକୁ ଦଣ୍ଡ ଦିଅନ୍ତି ଏବଂ ସେ ଦଣ୍ଡ ହେଉଛି କେବେଳେ ଜାପାନକୁ ଓ ତାର ପୁରାତନ ନୀତି ଓ ବିଶ୍ବାସକୁ ଭଲପାଇବା । ତା ଭୋଜୀ ଗୋଟାଏ କି ବାଜେ କଥା- ବୟସ୍କ ଲୋକମାନେ ତୁପାଚାପୁ ଗୋଟିଏ ବଗିଚାର ଛୋଟ ଘରେ ବସି ଆକାଶକୁ ଚାହିଁ ଟୋପାଏ ଚାହାଗୁଣ୍ଡରେ ତିଆରି ଶାଗୁଆ ପାଣି ପିଇବାକୁ ଚାହିଁବସିବା କି ପାଗଳାମି ସତେ ! ତା ବାପା କହନ୍ତି, ତା' ଭୋଜାର ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଦିଗ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ବାଦ୍ ଦେଲେ ଚାହା ଭିଟାମିନ୍‌ପୂର୍ଣ୍ଣ ଏବଂ ଦେହକୁ ତାଜା ରଖେ, ସେ ଏ କଥା ସ୍ୱୀକାର କରେ ନି । ଗତ ଶରତ୍ ଋତୁରେ ମି: ମାସୁୟାଙ୍କ ଚାହାଭୋଜୀକୁ ସେ ବାପା-ମାଙ୍କ ସହିତ ଯାଇଥିଲା- ଯଦିଓ ସାଧାରଣ ଚା' ଭୋଜିଠାରୁ ଏହାର କିଛି ବିଶେଷତ୍ବ ନ ଥିଲା । ତେବେ ବି ତା ବାପା ତାକୁ ବାରମ୍ବାର ଚା' ଭୋଜିର କାଜଦା ସମ୍ପର୍କରେ ସଚେତନ କରି ଦେଉଥିଲେ । ଏସବୁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଓ ମାନସିକ ହୋଇଥିବାରୁ ତାକୁ ବଡ଼ କ୍ଳାନ୍ତିକର ବୋଧ ହେଉଥିଲା । ମି: ମାସୁୟା ଛୋଟ ଚାରି

ଧାଡ଼ିଆ କବିତାଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ପଢୁଥାନ୍ତି, ସତେ ଯେପରି ସେ ସେହି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେଗୁଡ଼ିକୁ ରଚନା କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ପୂର୍ବରୁ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ବସି ସେ ସବୁ ଲେଖିଥିବାର ଜୋସୁ ଜାଣେ । ଯଦି ସେ କୋବରୀ ସହିତ କେବେ ଭଲଭାବେ ପରିଚିତ ହୁଏ, ତେବେ ସେ ତାକୁ ଏଇଆ କହିବ । କିନ୍ତୁ ଡେରି କାହିଁକି ? ସେ ନିକଟରେ ଯେବେ ଦେଖିବ, ଏ କଥା ବରଂ କହିଦେବ ।

ଏମିତି ଗୁଡ଼ିଏ କଥା ଭାବି ଖୁସିହୋଇ ସେ ରାସ୍ତା ଚାଲିଥିଲା ନିଜେ ତାର ମୂଲ୍ୟ ବୁଝୁଥିଲା ; କାରଣ ସେ ଆଉ କାହା ସାଙ୍ଗରେ ସେସବୁ ପ୍ରକାଶ୍ୟରେ କହିପାରିବ ନାହିଁ ବୋଲି ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଥିଲା । ଏପରି କି ତା ମା ବି ଶୁଣିବେ ନାହିଁ, ସେ ଯଦି ଜିଦ୍ କରି କହିବ ତେବେ ତା ମା' ବାରଣ କରିବେ ଏବଂ ସେ କଥା ବନ୍ଦ କରିବାଯାଏ ଦୁଇ କାନକୁ ହାତରେ ବନ୍ଦ କରି ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ବସିରହିବେ । ବେଳେ ବେଳେ ସେ ଚିଡ଼ି ଉଠି ମା'ଙ୍କ କାନରୁ ହାତ ଭିଡ଼ି ଆଣିବାକୁ ଚାହେଁ; କିନ୍ତୁ ସେ ହାତ ଖୋଲନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ଉଷ୍ମ କୋମଳ ଆମେରିକାତ୍ମ ଉପରେ ଜାପାନୀତ୍ୱର କଠିନ ଖୋଳପା ରହିଛି । ସେ ସତେ ଯେମିତି ଏକ ଆଗ୍ନେୟଗିରି....ନିଜର ଶୀତଳତାରେ ଚାପିହୋଇ, ଲାଭାକୁ କରିଛନ୍ତି କଠିନ; ତଥାପି ଭିତରଟାରେ ତାଙ୍କର ତାତି ଭରି ରହିଛି- ଜୁଆର ଉଠୁଛି ।

ସେ ଖରାରେ ଯାଉ ଯାଉ ରାସ୍ତାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା-ତାର ଛତା ଖରାରେ ଏକ ଚଳମାନ୍ ବୃକ୍ଷ ତିଆରି କରୁଥିଲା । କାଳି ଅସରାଏ ମେଘହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଏଇଲେ ବଡ଼ ବଡ଼ ସବୁଜ ଗଛ ବୁଦା, ପାର୍କ ଓ ବଗିଚାରେ ସବୁଠେଇଁ ଫୁଟିଥିବା ଆଜାଳିଆଗୁଡ଼ିକ ବସନ୍ତକୁ ସୁନ୍ଦର କରିଚି । ବନର ମଧୁର ପବନକୁ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଉଠେଇ ପ୍ରଶ୍ନାସରେ ଗ୍ରହଣ କରି ସେ ନୀରବରେ ଯାଉଥିଲା । ତା ରକ୍ତରେ ଶକ୍ତି ଖୁସି ହୋଇଚି ଏବଂ ତାକୁ ଉନ୍ମୁଦ କରିଚି । ସେ ତାର ବାହା ଦୁଇଟି ହଲାଇ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଚାହିଁଲା । ଆମେରିକାରେ ସେ ଏମିତି ଦୌଡୁଥିଲା ଓ ତା ସାଥୀରେ ଆଉରି ଦଳେ ଝିଅ ବି ଦୌଡୁଥିଲେ । ବାସ କରୁଥିବା ସହରର ରାସ୍ତାରେ ସେମାନେ ବାହୁ ମେଲି ଅକାରଣରେ ହସି ହସି ଦୌଡୁଥିଲେ । ସତେ ଯେମିତି ସେମାନେ ଉଡ଼ୁଛା ଚଢ଼େଇ ! ଜାପାନରେ ସେ କେବେ ସେମିତି ଦୌଡ଼ି ନି; କେହି କେବେ ଦୌଡ଼ିବାର ବି ଦେଖି ନି; ଏମିତି କି ଛୋଟ ଝିଅମାନଙ୍କ ଗୋଡ଼ କଠାଉରେ ବାନ୍ଧି ଦିଆଯାଇଥାଏ ବା ଭାରି ଚମଡ଼ାର ଜୋଡା ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି କିମ୍ବା ରବର୍ ସୋଲ ଦିଆ ଚପଲ ପିନ୍ଧିଥାନ୍ତି- ଯେଉଁଥିରେ ଦୌଡ଼ିଯିବାକୁ ସୁବିଧା ହୁଏ ନାହିଁ ।

ସେ ହସପିଟାଲ୍ ଗେଟ ପାଖେ ପହଞ୍ଚିଲା, ତାକୁ ଡେଇଁଲେ କଲେଜ । ସକାଳେ ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବକମାନେ ଗଲାବେଳେ ସେ ଏଇଠି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । କୌତୁହଳରେ

ସେ ଥରେ ମାତ୍ର ସେମାନଙ୍କୁ ଚାହିଁଥିଲା । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଏକ ପ୍ରକାରର -ହସୁଆନ୍ତି , ଗପୁଆନ୍ତି, ପରସ୍ପରକୁ ଠେଲିଠେଲି କରି ଚାଲିଥାଆନ୍ତି । କୋକେ କହନ୍ତି, ସେମାନେ ସ୍ବପ୍ନପିଲା ଭଳି ସବୁବେଳେ ହସୁଥାଆନ୍ତି, ଠେଲିଠେଲି ହଉଥାନ୍ତି ଓ ରାସ୍ତାରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରୁଥାନ୍ତି- ଯୁଦ୍ଧକରିବା ଭଳି ହୁଅନ୍ତି । ଲୋକମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ପଚାରିନ୍ତି, ଏ ଆମେରିକାନ୍ମାନେ କ'ଣ କେବଳ ଛୋଟ ପିଲା ?

ହସ୍ପିଟାଲ ଗେଟ ପାଖରେ ଉଇଷ୍ଟେରିଆ ଗଛ ଫୁଲରେ ଭରିଯାଇଥାଏ । ପାଟଳବର୍ଣ୍ଣର ଫୁଲଗୁଡ଼ିକ ଅଙ୍ଗୁରପେନ୍ଥା ଭଳି ଓଜନିଆ ହୋଇ ଫିକା ସବୁଜପତ୍ର ଗହଳରୁ ଝୁଲିପଡ଼ି ଥାଆନ୍ତି । ଉଇଷ୍ଟେରିଆ, ଇରିସ୍ ଓ ପିଓନି ଫୁଲର ରଙ୍ଗ ଇଏ । ଫୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଭଲପାଏ । ତା' ବାପା ଫୁଲକୁ ଆଦର କରିନ୍ତି ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ବଗିଚାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ କହିଲେ- ରୁକ୍ଷ ପାହାଡ଼, ପାଇନ୍ ଗଛ, ଜଳପ୍ରପାତ ଏବଂ କୋମଳ ବାଉଁଶବୁଦା । ସେମାନେ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିବା ଫୁଲକୁ ତା'ର ମା କିଟିନ୍ ଗାର୍ଡନରେ ଲଗାଇଥାନ୍ତି । କେବଳ ଜୀନ୍ ଇରିସ୍ ଫୁଲର ଏକ ବୁଦା ତାଙ୍କ ଘରର ଉତ୍ତରରେ ଥାଏ ।

ତା' ବାପାଙ୍କ କଥା ଭାବିଲେ ଜୋସୁ ସ୍ନେହ, ବିସ୍ମୟ ଓ ସନ୍ତୋଷ ମିଶାମିଶି ଏକ ଅତୁଟ ଭାବ ଅନୁଭବ କରେ । ସେ ବାରମ୍ବାର ଭାବେ, ସେମାନେ ଆମେରିକା ଛାଡ଼ି ଆସି ନ ଥାନ୍ତେ । ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଆମେରିକାରେ ଚଳିବା ଅପେକ୍ଷା ଜାପାନରେ ଚଳିବା କେତେ କଷ୍ଟକର ! ଏ କଥା ତା ବାପା ବୁଝି ନଥିଲେ- ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରି ନଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ସେ କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆର ଝିଅଙ୍କ କଥା ଭାବେ, ତାର ଯେତେଦୂର ମନେ ଅଛି, ସେମାନେ ଛଳ ଛଳ ଯୁବରାଣୀ ଭଳି ଦେଖାଯାଆନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ଅତି ଭୀରୁ । ସେମାନେ ସତେ ଯେପରି ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ କର୍ତ୍ତବ୍ୟର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ମେସିନ୍ । ସେମାନେ କେବେ ରାଣୀ ଭଳି ଦେଖାଯିବେ, ଏ ଆଶା ବି ନାହିଁ - କାରଣ ତା ବାପା ଅନେକ ସମୟରେ କହନ୍ତି, ଆମେରିକାନ୍ମାନେ ଚାଲିଗଲା ପରେ ପୁରାତନ ଜାପାନୀଚଳଣି ପ୍ରାୟ ପୁଣି ଫେରିଆସିବ । ଯୁବକମାନେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଭଳି ଆଉ ବ୍ୟବହାର କରିବେ ନାହିଁ । ଆମେରିକାନ୍ମାନେ ଘରର ଅତିଥି ଭଳି । ଘରେ ଅତିଥି ଥିଲାବେଳେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସ୍ବାଧୀନତା ଦେବାକୁ ପଡ଼େ; କିନ୍ତୁ ଅତିଥି ଯିବା ପରେ ସେମାନେ ଦଣ୍ଡ ପାଆନ୍ତି ।

ସେ ଦୀର୍ଘଶ୍ବାସ ଛାଡ଼ିଲା ଓ ଉଇଷ୍ଟେରିଆର ତୀବ୍ର କୋମଳ ଗନ୍ଧକୁ ଆସ୍ବାସ କଲା । ସେ ହସ୍ପିଟାଲ ଫାଟକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ପାରାସୋଲକୁ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । ଗେଟ୍ ପାଖରେ କିଏ ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍ ଯୁନିଫର୍ମ ପରିହିତ ଡେଙ୍ଗା ପତଳା ଯୁବକ ଗୋଟିଏ ଗୋଡ଼ ଉପରେ ଆଉ ଗୋଡ଼ ଟିକୁ ଛକ ପକେଇ, ହାତ ଦୁଇଟି ପକେଟରେ ରଖି କାନ୍ଥକୁ ଆଉଜି ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । ଜୋସୁ ତାକୁ ଦେଖି ଚମକି ପଡ଼ିଲା ଏବଂ ସେ ଜୋସୁକୁ ଦେଖି ହସିଦେଲା ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲି” - ସେ କହିଲା ।

ଜୋସୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନିତ ହୋଇ କଥା କରିପାରିଲା ନି । ସେ ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁରହିଲା । ତା ପାଟି ଛାଏଁ ଛାଏଁ ବନ୍ଦ ହୋଇଗଲା । ସେ ଦୀର୍ଘାଙ୍ଗ ଓ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଯୁବକ । ହଁ, ସେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର । ନୀଳ ଲରିସ୍ ଫୁଲ ପରି ତା ଆଖିର ରଙ୍ଗ । ତା ଚମ ଚିକ୍କଣ ଓ ରଙ୍ଗ ଗୋରା । ତାର ସୁନ୍ଦର ପାଟି ଭିତରେ ଧଳା ଧଳା ବଡ଼ ବଡ଼ ଦାନ୍ତ । ସେ ବଳବାନ୍ ଓ ସୁସ୍ଥ, ଚମଡ଼ା ବେଲଟ୍ରେ ବନ୍ଧା ତାର ଅଣ୍ଟା ସରୁ ଓ ତାର କାନ୍ଧ ଚଉଡ଼ା । ତା ଆଖିରେ ଆଖିଏ ହସ । “ମୁଁ ଗୋଟିଏ କଥା କହି ପାରିବି କି ?” - ସେ ପଚାରିଲା ।

ଜୋସୁ ଲାଜରେ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଲା । ସେ ତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା - ସତେ ଯେମିତି ସେ ଏକ ଅଜ୍ଞତ ଜୀବ; କିନ୍ତୁ ସେ ଅଜ୍ଞତ ବୋଲି ଜୋସୁ ତାକୁ ଏତେବେଳ ଧରି ଚାହିଁ ନ ଥିଲା । ଜୋସୁର ପାସୋର ଯାଇଥିବା ସ୍ମୃତିଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଚେତାଇଦେଲା । ତା ବାପା ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଆମେରିକା ଛାଡ଼ିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲାବେଳେ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଥିବା କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆର ସ୍କୁଲପିଲାମାନଙ୍କ କଥା ତାର ମନେ ପଡୁଥିଲା । ତାର ଠିକ୍ ମନେ ଅଛି, ତାର ଭାଇ କଥା କହିଲାବେଳେ ତାର ସ୍ୱର ଯେମିତି ଶୁଣାଯାଏ, ଏ ଯୁବକଟିର ସ୍ୱର ଠିକ୍ ସେମିତି । “ତୁମେ ବୋଧହୁଏ ଇଂରାଜୀ ଜାଣ ନି ?” - ଯୁବକଟି ପଚାରିଲା ।

“ମୁଁ ଇଂରାଜୀ କହିପାରେ ।” - ଜୋସୁ ସହଜ ଭାବେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ସମ୍ମାନ ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ଯୁବକଟି ତାର ଟୋପିଟାକୁ କାଢ଼ିଲା ।

“କାହା ପାଟିରୁ ମୁଁ ଏମିତି ପଦେ ଉତ୍ତର ବି ଶୁଣି ନି” ସେ କହିଲା । “ଏତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ।”

“କ’ଣ ଯଥେଷ୍ଟ ?” - ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ମୋ ଭାଷା କହୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଝିଅକୁ ଜାପାନରେ ସାକ୍ଷାତ କରିବା - ଇ ଯଥେଷ୍ଟ ।” ଜୋସୁ ହସିଥିଲା - “ଆପଣ କିପରି ମତେ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲେ? ମୁଁ ତ ଆଗରୁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଖି ନି ।”

“ତୁମେ ମତେ ଆଜି ସକାଳେ ଚାହିଁଲ । ଅଥଚ ଦେଖିନ ?” - ସେ କହିଲା ।

“ଏଇ ଫୁଲକୁଣ୍ଡ ତଳେ ତୁମକୁ ଠିଆ ହୋଇଥିବାର ମୁଁ ଦେଖିଲି ।”

“ଏ ଫୁଲକୁଣ୍ଡ ନୁହେଁ କି ? ଆମ ଘର ବଗିଚାରେ ଗୋଟିଏ ଉଇଷ୍ଟେରିଆ କୁଣ୍ଡ ଅଛି ଏବଂ ମୁଁ ଆଜି ସକାଳେ ଏହା ନିରେଖି ବହୁତ ସମୟ ଚାହିଁଲି । କାରଣ ଏହା ମୋର ମାଆଙ୍କ କଥା ମନେପକାଇ ଦେଲା - ଏବଂ ତଳେ ଠିଆହୋଇ ତୁମେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲ ।”

“ଆମେରିକାନ୍ମାନେ ଚାଲିଯିବାକୁ ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲି ।”

“ଆମେ ଚାଲିଗଲୁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଫେରିଆସିଲି । ସୈନ୍ୟମାନେ ନାରାକୁ ଗଲେ । ତୁମେ ଜାଣ, ଏଇ ଆନନ୍ଦର ଶେଭାଯାତ୍ରା ପାଇଁ ଆଜି ଆମର ଛୁଟି ଥିଲା । ମୁଁ ନାରା ଯେବେ ହେଲେ ଯାଇପାରିବି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବିଲି, ଯଦି ଏଇଠିକୁ ଫେରିଆସି କିଛି ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରେ, ତେବେ ତୁମେ ପୁଣି ଏଇ ବାଟେ ଆସିବ ।”

“ମୁଁ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଉଛି ।”

“ତୁମେ କ’ଣ ଏବେ ବି ସ୍କୁଲରେ ପଢୁଛ ?”

“ନାହିଁ, ନାହିଁ କଲେଜରେ । ମୁଁ ଯିବି, ମୋର ଡ଼େରିହେବ ।”

ସେ ଏବେ ବି ଟୋପିଟାକୁ ହାତରେ ଧରି ଛିଡ଼ାହୋଇଛି । ତା ଆଖି ଦୁଇଟି ନୀଳ ହୋଇଥିବାରୁ ତା’ ଈଷତ୍ ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର କୁଞ୍ଚୁକ୍ଷିଆ କେଶ ଉପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରୁଛି । ତା’ ମୁହଁ ସରୁ । ଦାନ୍ତର ମାଡ଼ି ଚାରିକୋଣିଆ । ଗାଲର ହାଡ଼ ଉଜା । ସେ ଭାରି ସଫେଦ ଜଣାଯାଉଛି ।

“ମୁଁ ତୁମ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ଚାହେଁ ।” ନିଜର ଗନ୍ଧାର, ଉଚ୍ଚ କଣ୍ଠସ୍ବରକୁ ଯଥାସମ୍ଭବ କୋମଳ କରି ସେ କହିଲା ।

“ନାଁ, ଦୟା କରି ମତେ ଯିବାକୁ ଦିଅନ୍ତୁ ।” ଜୋସୁ ସାଧାରଣ ଭାବେ କହିଲା-
“କାହିଁକି?” - ସେ ପଚାରିଲା ଅତି ଉଦ୍ବେଗିତ ଭାବେ । ସେ ଜୋସୁ ପାଖକୁ ଲାଗିଆସିଲା ।

ଜୋସୁ ପାରସୋଲ୍ ଖୋଲିଲା । ସେ ଏବେ କ’ଣ କରିବ? ତାର ଚିହ୍ନା ଲୋକ କେହି ଯଦି ଦେଖେ ଯେ ସେ ଏଇ ଆମେରିକାନ୍ମାନ ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଛି ଏବଂ ତା ବାପାକୁ ଜଣାଇଦିଏ, ତେବେ ବାପା ନିଶ୍ଚୟ ତା ଉପରେ ଭୀଷଣ ରାଗିବେ । “ଦୟାକରି ଯାଆନ୍ତୁ” - ସେ କହିଲା । ତା ଉଜା ଦେହ ଆଡ଼କୁ ଆଉ ନ ଚାହିଁ ଜୋସୁ ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦରୀ ଜାପାନୀ ଝିଅ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାର ନିଶ୍ଚୟ ଏକ କାଜିଦା ଥିବ ” ଯେ ଜିଦ୍ ଧରି କହିଲା, “ମନେକର, ମୁଁ ତୁମ ଘରେ ଯାଇ ଡ଼ାକିବି; ମୋ ପରିଚୟପତ୍ର ପଠାଇ ତୁମ ବାପା ମାଆଙ୍କୁ ଭେଟିବି ।”

“ନାହିଁ, ନାହିଁ, ଜୋସୁ ପାଟିକରି ଉଠିଲା । “ମୋ ବାପା ଭାରି ରାଗିଯିବେ ।”

“କାହିଁକି?”

“ତୁମେ ସାକ୍ଷାତ କଲେ ।” ସେ ସଙ୍କୁଚିତ ହୋଇ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ସେ କ’ଣ ଆମେରିକାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି ନି ?” ସେ ରୁକ୍ଷ ଗଳାରେ ପଚାରିଲା ।”

“ସେ ଆମେରିକା ସହିତ ଭଲଭାବରେ ପରିଚିତ ।” ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା । “ସତେ !”

“ଆମେ ଆମେରିକାରେ ଥିଲୁ । ଯୁଦ୍ଧବେଳେ ଆମେ ସେଠା ଛାଡ଼ି ଏଠାରେ ଆସି ରହିଲୁ ।”

ସେ କଲେଜ ପାଠକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିଯାଇ ତାକୁ ବିଦାୟ ଦେଲା । ଭାଗ୍ୟକୁ ତାକୁ କେହି ଏ କଥାକୁ ଅପରାହ୍ନରେ ଦେଖି ନେଇ ନାହାନ୍ତି- ସମସ୍ତେ ହୁଏତ ଘଣ୍ଟା ଦି ଘଣ୍ଟା ପାଇଁ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିବେ ।

“ଦୟା କରି ଆପଣ ମୋ ସହିତ ଆସନ୍ତୁ ନି ” ସେ ହତାଶ ଭାବେ କହିଲା,
“ଆପଣ ଆସିଲେ ସତରେ ମୁଁ ଭାରି ହଇରାଣରେ ପଡ଼ିବି ।”

“ତାହେଲେ ମୁଁ ଯାଉଛି ।” ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ କହିଲା । “ କିନ୍ତୁ କାଲି ମୁଁ ପୁଣି ଏଇଠାରେ ଥିବି । ଏଇ ମୋର ନାମାଲିପି ।”

ସେ ପକେଟରୁ ଏକ ଚମଡ଼ା ବାବ୍ସ କାଢ଼ି ତା’ ଭିତରୁ ଏକ ଅଳ୍ପ ଚଉଡ଼ା କାର୍ଡ୍ କାଢ଼ିଲା ଏବଂ ଜୋସୁ ଆଗରେ ଦେଖାଇ କରି ଧରିଲା, ସେ ପଢ଼ିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ! ସେକେଣ୍ଡ ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ-ଆଲେକ୍ କେନେଡ଼ି ।

“ତୁମ ନାମ କ’ଣ ଜାଣିପାରିବି କି ?”- ସେ ପଚାରିଲା ।

ସେ ନାହିଁ କରିବାକୁ ବସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ତା ଆଖିରେ ଜୋସୁର ଆଖି ମିଳିଗଲା । ସେ ଏତେ ସୁନ୍ଦର -ଭଦ୍ର, ସେ ଭାବିଲା- ତାର ମୁରୁକି ହସିବା ପାଟି କେତେ ସୁନ୍ଦର ଏବଂ ସେ ମନେ ମନେ ଚାହୁଁଥିଲା, ଆମେରିକାନ୍ ମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ । ତାକୁ ନିଛାଟିଆ ଲାଗୁଥିଲା । ଜାପାନରେ ବନ୍ଦୁ ପାଇବା ତା ପାଇଁ କଷ୍ଟକର; ଯେହେତୁ ଅନେକ ବର୍ଷ କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ କଟାଇଥିବା ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଏମାନେ କିଛି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଏମାନେ ତାକୁ ଅନାଦର କରନ୍ତି, ଛଳନା ଭିତରେ ଈର୍ଷାପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ।

“ମୋ ନାଁ ଜୋସୁ ସାକାଇ ।

“ଜୋସୁ ସାକାଇ ”- ସେ କହିଲା । “ତୁମେ କେଉଁଠି ରହିଲ ମୋତେ କହିଲ ନି ?”

ସେ ହଠାତ୍ ଭୀତ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା ଏବଂ ସୁନ୍ଦର ଢଳ ଢଳ ଡିଆଁସୁ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ଅବହେଳା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଏକ ଉଷ୍ମତା ଅନୁଭବ କଲା, ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା, ଏବଂ କ’ଣ କରିବ, ଠିକ୍ କରି ନ ପାରି ପାରାସୋଲ ଟିପି ପାଟକ ଭିତରକୁ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ପାଖରେ ଥିବା ବାଉଁଶବଣ ଭିତରେ ଛପିଗଲା । ଟିକେ ପରେ କ’ଣ ଭାବି ସେ

ଚାଲିଗଲା; କିନ୍ତୁ ଉଇଷ୍ଟେରିଆ କୁଣ୍ଡ ପାଖରେ ସେ ଠିଆହେଲା । ଫୁଲର ସୁଗନ୍ଧ ହଠାତ୍ ତାକୁ ମୁଗ୍ଧ କରିଦେଲା । ସେ ତାର ଗନ୍ଧକୁ ଆଗରୁ କେବେ ଏପରି ନିବିଡ଼ ଭାବେ ଜାଣି ନ ଥିଲା । ଲୁଚି ରହିଥିବା ସେଇ ସୁନ୍ଦରୀ ସହିତ ବିଚ୍ଛେଦିତ ଏକ ଉଦ୍ବେଗନାକାରୀ ଚିରନ୍ତନ ସୁଗନ୍ଧକୁ ଗଭୀର ଭାବରେ ପ୍ରଶ୍ନାସରେ ଫୁସଫୁସ୍ ପାଖକୁ ଚାଣିନେଲା । ସେ ଟିକେ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରି ଡାବିଲା । କିଛି ଆଶଙ୍କା କରିପାରିଲା ନି । କେଉଁ କାମନାର ବାସନାରେ ବିଭୋର ହୋଇ ସେ ଏଠାକୁ ଆସିଛି କି ?

ଲୁଚିଥିବା ସ୍ଥାନରୁ ଜୋସୁ ଅତି ଆବେଗରେ ଅବାକ୍ ହୋଇ ଉଠିମାରି ଦେଖିଲା, ସେ ଚାଲିଯାଉଛି । କାଳେ ସେଫାଟକ ପାଖେ ଲୁଚିଥିବ ଭାବି ଜୋସୁ ବାଉଁଶବଣରୁ ବାହାରି ଆସିଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ସେଠାରେ ନ ଥିଲା, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମିଳିଲେ ବି ଜୋସୁ ଦୁଃଖ କଲା- ତାକୁ ଆଉ ଦେଖି ପାରିବ ନି- ଏଇ ବିଶ୍ବାସରେ ସେ ତା'ର ଉପରବେଳା କ୍ଲାସରେ ତା'ର ତରୁଣ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁକୁ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲା- ସେ ମୁହଁ ତାର ନିଜର ଆକାରଠାରୁ ଭିନ୍ନ ହେଲେ ବି ତାକୁ ଅତି ସ୍ବାଭାବିକ ବୋଧହେଲା । ସେ ଯେମିତି ତା ବାଲ୍ୟାବସ୍ଥାର ଏକ ଅପାସୋରା ଅଂଶ ।

ତଃ ସାକାଳ ଚାହାଣୋର୍ଦ୍ଧ୍ବରେ ଫୁର୍ତ୍ତକରି ଅନ୍ୟ ଅତିଥିମାନଙ୍କ ସହିତ ନୀରବରେ ବସିଥାନ୍ତି । ଖୁବ୍ କମ୍ ଲୋକଙ୍କ ଘରେ ଏବେ ତା ଡୋକ୍ତି ତାର ପୁରାତନ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଅର୍ଥନେଇ ପାଳିତ ହେଉଛି । ସେ ନିଜକୁ ଜଣେ ଅଭିନେତା ବୋଲି ଭାବୁଥିଲେ, କାହିଁକି ନାଁ, ପିଲାଦିନରୁ ତାଙ୍କ କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆ ଘରେ ଏପରି ତା'ଘର କେଉଁଠି ନ ଥିଲା । ଯାହା ତାଙ୍କର ମନେଅଛି- ଏଇ ନୂତନ ଦେଶରେ ଚଳି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବାରେ ତାଙ୍କ ବାପା-ମା ମୁଣ୍ଡଝଳ ଚୁଣ୍ଡରେ ମାରି ଖୁବ୍ ପରିଶ୍ରମ କରୁଥିଲେ । ତଃ ସାକାଳ ଯେ ମାସୁୟା ପରିବାରର ବନ୍ଧୁ ଓ ଚିକିତ୍ସକ, ଏହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଏକ ବିପ୍ଳବ । ନିଜ ଦେଶକୁ ଫେରିଥିଲେ ବି ସେ ଜଣେ ଆଗତ୍ସକ ଏବଂ ଜାପାନର ଜୀବନପ୍ରଣାଳୀ ତାଙ୍କୁ ଶିଖିବାକୁ ହେବ - ଏ କଥା ସେ ତାଙ୍କ ବୟସ୍କ ଜାପାନୀ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ଆଗରେ ଜଣାଇଥିଲେ ।

“ମୁଁ ଯେ ଭୁଲିଯାଇଛି- ଏ କଥା ନୁହେଁ”-ତଃ ସାକାଳ କହିଲେ । “ମୁଁ ସାରାଜୀବନ ଜାପାନ ବିଷୟରେ ପଢ଼ିଛି ଓ ଅଧ୍ୟୟନ କରିଛି । ତେଣୁ ମତେ ଯେତେବେଳେ ବାଛିବାକୁ

ପଡ଼ିଲା, ମୁଁ ଜାଣିଲି ମତେ ଜାପାନ ଫେରିବାକୁ ହବ । ଆଜି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଏଠି, ମୋର ଏଠାର ଚଳଣି ବିଷୟରେ ଅନେକ ଶିଖିବାର ଅଛି ।”

“ତୁମର ଆଗ୍ରହ ଅଛି; ତୁମେ ସବୁ ସହଜରେ ଶିଖିପାରିବ-ମଃ ମାସୁୟା ଉତ୍ତର ଦେଲେ । ମଃ ମାସୁୟା ନିଜେ କେବେ ଜାପାନର ଉପକୂଳ ଛାଡ଼ିନାହାନ୍ତି, ଏଇ ଡେଙ୍ଗା କଡ଼ା ଚେହେରା ଥିବା ଓ ପୁରାପୁରି ଜାପାନୀ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ବି ଅଜ୍ଞାଣତରେ ଆମେରିକାନ୍ ହୋଇ ରହିଯାଇଥିବା ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣେଇବା ତାଙ୍କ ପକ୍ଷେ ଏକ କୌତୂହଳର କଥା । ଆଜି ଉପରବେଳାର ଏଇ ଚା’ ଭୋଜୀରେ ତାଙ୍କର ଆଦମ୍ୟ ଉସାହ ମଃ ମାସୁୟା ବେଶ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ଏଇ ଦୃଢ଼ ନିଷ୍ଠା କେହି ବାଧ୍ୟବାଧକତାବଶତଃ ଦେଖାଏ ନି । ଏ କଥା ନ କହି ମଃ ମାସୁୟା ଏକ ଶାନ୍ତିପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପାୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାକୁ ସ୍ଥିର କଲେ । ସେ ସିଲ୍‌କ ଫିଡ଼ା ବନ୍ଧା ବାକ୍‌ସରୁ ତାଙ୍କ ସମ୍ପଦର ନମୁନା ସ୍ୱରୂପ ଏକ ମୂଲ୍ୟବାନ ଚା’ପାତ୍ର ବାହାର କଲେ ।

“ଏଇ ପାତ୍ରଟି ମୋର ଜଣେ ମୃତ ବନ୍ଧୁଙ୍କର - ।” ମଃ ମାସୁୟା କହିଲେ । “ଏଇ ଚା’ ପାତ୍ର ସହିତ ତାଙ୍କର ଅନେକ ଆତ୍ମୀୟତା ଥିଲା । ସେ ମଲାବେଳେ ଏଇଟିକୁ ମତେ ଦେଇଗଲେ । ଯେହେତୁ ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ଚା’ଭୋଜିର କାଇଦା ଶିଖି ନ ଥିଲା ।”

ଚଟାଣର ଗାଳିତା ଉପରେ ନିଜର କହୁଣୀକୁ ନୁଆଇଁ ଡଃ ସାକାଇ ଯଥାସମ୍ଭବ ଯତ୍ନରେ ଚା’ ପାତ୍ରକୁ ଦେଲେ । ଅଯତ୍ନରେ କେହି ସାଧାରଣତଃ ମୂଲ୍ୟବାନ ପାତ୍ରଧରେ ନାହିଁ । ବାଁ ହାତ ପାୟୁଲିରେ ପିଆଲା ଓ ଡାହାଣ ହାତରେ କପ୍ ଧରି ମଃ ମାସୁୟା ଚା’ ପିଇଲେ । ଡଃ ସାକାଇ ପିଉଥିବା ପାତ୍ରଟି ଫିକା ସବୁଜ ରଙ୍ଗର । ତା ଉପରେ କୌଣସି ଲେଖା ବା ଚିତ୍ର ନ ଥିଲା । ଏହା ସ୍ଥିର ଜଳ ପରି ବିଶ୍ରାନ୍ତବୃତ୍ତାକାର ଓ ଅର୍ଦ୍ଧବୃତ୍ତାକାର, ଯେତେବେଳେ ସେ ଏହି ପାତ୍ରକୁ ମଃ ମାସୁୟାଙ୍କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ, ମଃ ମାସୁୟା ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ ଘରର ଏଣେତେଣେ ଚାହିଁଲେ । ଖୁଲୁଥିବା ଚିତ୍ରିତ ଶାମୁକା, ଚା’ ଡବା, ପାତ୍ର, କେରଲି, ଉଢ୍ଫେଇ ଓ ଟ୍ରେ ନିରାଡ଼ମ୍ବର ହେଲେ ବି ସୁନ୍ଦର । ପାଞ୍ଚ ଜଣ ପୁରୁଷବନ୍ଧୁ ଗୋଡ଼ଭାଇ ସହଜରେ ସଳଖି ବସିଥିଲେ । ପରିସ୍ଥିତିର ନିର୍ମଳତା ସେମାନଙ୍କୁ ଗମ୍ଭୀର କରିଥିଲା । ସେମାନେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟର ପୂଜାରୀ, ସେମାନଙ୍କର ଧାରଣା ସହିତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନୀତି ଜୀବନ, ସ୍ଥାପତ୍ୟ, ଭାଷଣ, ମାଟିର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ, ସାଜସଜ୍ଜା, ଏସବୁ ଚିକିନିଶି ଘଟଣା ଉପାଦାନ ଖାପ ଖୁଆଇଛି । ଆଜି ମଃ ମାସୁୟାଙ୍କ ଚା’ ଘରେ ଦୁଇଟି ଡେମ୍ଫରେ ଗୋଟିଏ ଇରିସ୍ ଫୁଲ, ଗୋଟିଏ କଡ଼, ଗୋଟିଏ ଲମ୍ବା ପତ୍ର ଓ ଆଉ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପତ୍ର ସହ ବନ୍ଧାଯାଇଛି । ଫୁଲ ଓ ପତ୍ର ଅତି ଯତ୍ନରେ ସାଧାରଣ ଭାବେ ରଖାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି; ଏହି ସାଧାରଣ ସଜ୍ଜାଟି ପ୍ରାକୃତିକ ଦେଖାଗଲେ ବି ପ୍ରାକୃତିକ ନୁହେଁ । ଜଟିଳତାର ଶେଷ ସୀମାରେ ହଉଛି ସରଳତାର ପ୍ରକାଶ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିପୁତ୍ର ମଣ୍ଡିତା ତାର ଶେଷ ବିକାଶରେ ହିଁ ସରଳତାରେ

ପହଞ୍ଚେ । ତା' ଭୋଜୀ ଉତ୍ସବରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଘଟାଇବା ଭଳି କୌଣସି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ ନଥିଲା । ଏହା ପରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଅସ୍ତ ହେବାକୁ ବସିଲେଣି । ବନ୍ଧୁମାନେ ଗୃହକର୍ତ୍ତାଙ୍କୁ ନମସ୍କାର ଓ ଧନ୍ୟବାଦ ଜ୍ଞାପନ କରି ତା' ଘର ଛାଡ଼ି ବିଶ୍ରାମାଗାରକୁ ଗଲେ । ସେଠାରେ ସେମାନେ ଯାହା ଚାହିଁବେ, କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇପାରିବେ ଏବଂ ମିଃ ମାସୁୟା ଅଳ୍ପ କେତୋଟି ମିନିଟ୍ ପରେ ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲେ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ତାଙ୍କ ଦେଶକୁ କେବେ ଛାଡ଼ିନାହାନ୍ତି ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ ବିଦେଶୀ ଶାସନ ସମୟରେ ତାଙ୍କ ଦେଶଲୋକଙ୍କର ସଂସ୍କୃତିକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାକୁ ଶ୍ରିର କରିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର କଥାବାର୍ତ୍ତା ଡଃ ସାକାଇଙ୍କୁ ପରମ ସନ୍ତୋଷ ଦେଲା । ଆମେରିକାକୁ ସେ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ଅନ୍ତର ଓ ଆତ୍ମାରେ ସେ ଭୁଲିଛନ୍ତି । ପୂର୍ବକାଳର ଜାପାନ ତାର ପ୍ରାଚୀନ ନୀତି, ଭଲମନ୍ଦର ଦୀର୍ଘ ଶାନ୍ତ ଆଲୋଚନା ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଏକ ନୂତନ ମଣିଷକୁ ସୃଷ୍ଟି କରିଛି । ଜାପାନର ଲୋକମାନେ କିପରି ତାଙ୍କ ଜୀବନ-ନୀତି ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜୀବନ-ନୀତିରେ ଠକିହେବାକୁ ନିଜକୁ ଦିଅନ୍ତି, ତା ଏଇଥିରୁ ସେ ଜାଣିଲେ ।

“ସବୁ ମଣିଷର ଏକ ମନ୍ଦ ଦିଗ ରହିଛି ।” ଆଜି ବିଶ୍ରାମାଗାରରେ ବସିଥିବାବେଳେ ମିଃ ତନାକା କହିଲେ- ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦେଶରେ କେତେକ ନିର୍ମମ ଲୋକ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ କି କିଛି ଶିଖନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ ଜନ୍ମରୁ ହୁଷ୍ଟ ଓ ଉତ୍ତର-ଜୀବନରେ ନିଶ୍ଚୟ କୌଣସି ପାପକର୍ମରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଥାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଶାସନ-ଶୃଙ୍ଖଳା ଭିତରେ ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ; ଏବଂ ପରିବାର ଓ ପିତାମାତାଙ୍କ ଦୁଃଖର କାରଣ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ନିଜ ଅଞ୍ଚଳର ଆତଙ୍କ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ସେମାନେ ଦୁର୍ବଳ ଓ ବିବ୍ରତ ହୁଅନ୍ତି । ଶହେ ବର୍ଷରୁ ଅଧିକ ହେବ ଏକ ଦୁଃସମୟର ସୁଯୋଗ ନେଇ ଆମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଏଇମାନେ ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଦେଶବାସୀଙ୍କୁ ଜଣାଇଲେ ଯେ, ଯେଉଁ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଶକ୍ତିମାନେ ନିଜ ପାଇଁ ଏସିଆକୁ ଖଣ୍ଡ ଖଣ୍ଡ କରୁଛନ୍ତି, ସେଇମାନେ ଜାପାନ ଅଧିକାର କରିବେ । କିଏ କହିପାରେ- ହୁଏତ ସେମାନେ ଠିକ୍ କହିଥିଲେ । ଆତ୍ମମାନଙ୍କ ଲୋକେ ଏଥିରେ ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡ଼ିଲେ ଏବଂ ଏହା ଦୁଃସମୟର ପଥକୁ ସୁଗମ କଲା । ସେମାନେ ସ୍ଥଳ ଓ ନୌବାହିନୀ ରଖିଲେ । ମାଷ୍ଟରିଆ ଦଖଲ କଲେ ଏବଂ ନିଜର ନିରାପତ୍ତ ପାଇଁ ଏକ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଗଢ଼ିବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ବିରାଟ ପରିବର୍ତ୍ତନର ଏଇ ହେଉଛି ପ୍ରାରମ୍ଭ । ଆମେ ଭୟ ନ କରିଥିଲେ ହୁଏତ ଅକ୍ଷତ ରହିଥାନ୍ତୁ । ଭୟ ହେଉଛି ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବଳତାର ପ୍ରଥମ ସୋପାନ । ମିଃ ତନାକାଙ୍କ ପରି ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ, ଖର୍ବକାୟ ଓ ପତଳା ଲୋକ ଏଇ ବିରାଟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଭିତରେ ସତୁରୀ ବର୍ଷ ବଞ୍ଚିଲେଣି । ସେ କେବେ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିନାହାନ୍ତି କିମ୍ବା ତାଙ୍କ ଘରେ ଗୋଟିଏ ଚୌକୀ ବା ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଡ଼ାଆର ଆସବାବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅନେକ ପୈତୃକ ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା ଏବଂ ଦିନୁ ଦିନ ଅଭାବ ବଢୁଥିଲେ ବି ସେଇଥିରେ ଚଳିଯାଉଥିଲେ । ଏଇ ଯୁଦ୍ଧରେ ତାଙ୍କର ସବୁ ପୁଅ ମଲେ ଓ କେତେକ ବର୍ଷତଳେ ତାଙ୍କ ବାପା ମଧ୍ୟ ତାନ ସହିତ ପ୍ରଥମ ଯୁଦ୍ଧରେ ନିହତ ହୋଇଥିଲେ । ସମସ୍ତ ଯୁଦ୍ଧକୁ ବିରକ୍ତିର

ସହିତ ସହ୍ୟ କରି ଧର୍ମାନ୍ତର ଗ୍ରହଣବେଳେ ଜାପାନର ଅନ୍ୟ ଧର୍ମାବଲମ୍ବୀ ହେବାକୁ ନାହିଁ କରି ସେ ବୌଦ୍ଧ ହୋଇଥିଲେ । କାରଣ ଏହା ହିଁ ମାନବ ପ୍ରେମର ମୂଳ କଥା । ଅନ୍ୟ ଧର୍ମରେ ଦେଶପ୍ରେମ ଉପରେ ଖୁବ୍ ଜୋର ଦିଆଯାଏ । ଦେଶପ୍ରେମର ସେ ପକ୍ଷପାତୀ ନୁହନ୍ତି । ସେ ନିଜକୁ ମାନବପ୍ରେମୀ ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲେ । ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲପାଆନ୍ତି, ଏପରି କି ଆମେରିକାନ୍ମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ହତାଦର କରନ୍ତି ନାହିଁ ।

“ମୋ ପିଲାଦିନର ସମୟ ଅତି ନିଷ୍ଠୁର ଥିଲା ।” ମିଃ ତନାକା ଚିନ୍ତାଶୀଳ ଭାବରେ କହିଲେ । କେହି ତାଙ୍କୁ ବାଧା ଦେଉ ନ ଥିଲେ । ସେ ଗୋଡ଼ଭାଙ୍ଗି ବସିଥିବା ଏକ ଛୋଟ ମଣିଷ- ଖୋଲା ଦ୍ବାର ଦେଇ ବଗିଚାକୁ ଚାହିଁଥିଲେ- ଅସ୍ତସୂର୍ଯ୍ୟର ରଶ୍ମିରେ ଗାଧୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ପରମାଣୁ ବୋମା ନାଗାସାକିରେ ପଡ଼ିଲାବେଳେ ମୁଁ ସେଠାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଯାଇଥିଲି । ଆପଣମାନେ ଜାଣନ୍ତି, ନାଗାସାକିରେ ମୋ ପରିବାରର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ରହୁଥିଲେ ଏବଂ ମୋ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କର ସମାଧି ମଧ୍ୟ ସେଠାରେ ରହିଛି । ସେମାନଙ୍କ ଭିତରୁ ଛ’ଜଣ ଏଠାରେ ସାରା ଜୀବନ ବାସ କରିଥିଲେ । ନାଗାସାକିକୁ ଦେଖିସାରିବା ପରେ ମୁଁ ଆଉ ଏ ନିର୍ମମତା ସହ୍ୟକରି ପାରୁନାହିଁ । ଭିତ୍ତ ଭିତରେ ଠେଲୀଠେଲି କରି ମୁଁ ଆଉ ଟ୍ରାମ୍‌କାର ଭିତରକୁ ଯାଇପାରୁ ନି । ଏତେଟିକେ ଅତ୍ୟାଚାର ଏପରି କି ଜଣକୁ ଠେଲିଦେବାର ପକ୍ଷପାତୀ ବି ମୁଁ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଆସି ବୁଢ଼ା ହେଲିଣି, ଦିନେ ହେଲେ କାହାକୁ ଠେଲିପେଲି ଆଗକୁ ଯିବାରେ ମୁଁ ସମର୍ଥ ହୋଇନାହିଁ । କୌଣସିମତେ ମୁଁ ଏହା କରିପାରିବି ନି । ଏଇ ଠେଲିଦେବାଟା ମୋ ପକ୍ଷେ ଏତେବଡ଼ ନିର୍ମମତା ହେବ ଯେ, ମୁଁ ସହିପାରିବି ନି । ମୁଁ ପିମ୍ପୁଡ଼ିଟିଏ ଦଳିଦେଇ ପାରେ ନି, ଚଢ଼େଇଟିଏ ମାରିପାରେ ନି କି ପିଲାକୁ ଟିକିଏ କାନ୍ଦାଇ ଦିଏ ନି । ଆପଣ ଦେଖନ୍ତୁ, ଏଠାହେଉ ବା ପୃଥିବୀର ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ହେଉ, ଯାହା ଘଟିଛି ତା’ଠାରୁ ଅଧିକ ନିର୍ମମତା ମୁଁ ସହ୍ୟ କରିପାରେ ନି, ଅଧିକ ନୁହେଁ- “ହେ ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ ।” ସେ ନିଜର ସରୁ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟଗ୍ରସ୍ତ ମୁହଁ ଟେକି ଆଖି ବୁଜିଲେ ଏବଂ ଡଃ ସାକାଇ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲେ । ଛାତିରେ କ୍ରମାଗତ ବହୁଥିବା ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ଦୁଃଖ ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ।

ଶେଷ ବିଦାୟ ପାଇଁ ସେମାନେ ଉଠିଲାବେଳେ ଡଃ ସାକାଇ, ମିଃ ମାସୁୟାଙ୍କ ସହିତ ଝିଅ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବାକୁ ସୁଯୋଗ ପାଇଲେ ନାହିଁ ଏବଂ ବର୍ତ୍ତମାନ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବାର ସୁଯୋଗ ବି ଚାହିଁଲେ ନି । ଉପରବେଳା ଆକାଶ ନିର୍ମଳ ଥିଲା । ଅତୀତରେ ସେ ନିଜକୁ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥିଲେ ଏବଂ ଜାପାନୀ ହେବାକୁ ଅଧିକ କ’ଣ ଦରକାର, ଶିଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯୁବକମାନଙ୍କ କଥା ବା ଆସନ୍ତାକାଲିର କଥା ସେ ଭାବିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ଅନେକ ସମୟ ଅଛି ।

ସେ ଘରକୁ ଧୀରେ ଧୀରେ ଫେରିଆସିଲେ । ତାଙ୍କ ମନକୁ କ୍ରମେ ଏକ ନିର୍ଲିପ୍ତ ଶାନ୍ତି ଅଭିଭୂତ କରିଦେଇଥିଲା ।

ଘରର ପ୍ରଧାନ କୋଠରୀରେ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଈ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଆଜି ଉପରବେଳା ଯାହା ଘଟିଯାଇଛି, ତାହା କିପରି ସେ ତାଙ୍କ ଆଗେ କହିବେ ? ସେ ତାଙ୍କୁ ଭୟ କରନ୍ତି; କାରଣ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସେ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଆନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ସାହାସ କରି କୌଣସି ଏକ ଅଘଟଣ ବିଷୟରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ସହଜରେ କହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଯାହାକୁ ଅତି ପ୍ରଶଂସା କରନ୍ତି, ତାକୁ ସେ ଭଲ ପାଇବା ଅସମ୍ଭବ । ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧିମାନ ମଣ୍ଡିତ ସବୁବେଳେ ଭୁଲ୍ ଦେଖେ ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଈ ସେଥିପାଇଁ ଅନେକ ସମୟରେ ନୀରବ ରହନ୍ତି । ଅଧିକତଃ ତାଙ୍କ ନୀରବତା ଭିତରେ ଏକ ପାପ ଭରି ରହିଛି ଯାହାକୁ ସେ ଖୋଲିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ଜାପାନକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି ନି । ସେ ଆମେରିକା ଛାଡ଼ିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ । ସେ ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିରରେ ହୁଏତ ରହିଥାଆନ୍ତେ, ଯେଉଁଠି ତାଙ୍କର ବନ୍ଧୁମାନେ ରହିଲେ । ଅବଶ୍ୟ ଏହା ଅସୁବିଧାଜନକ ଥିଲା । ସମସ୍ତଙ୍କ କଷ୍ଟ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ ତ: ସାକାଈ ଜଣାଇଥିଲେ । କୌଣସିମତେ ସେ ତାଙ୍କ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକାଠି ରାନ୍ଧି, ଲୁଗାପଟା କଟାକଟି କରି ଚଳିଥାନ୍ତେ ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଗପ କରିବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ସୁବିଧା ମିଳିଥାଆନ୍ତା । ଆଗ ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସମୟ ପାଇଥାନ୍ତେ; କାହିଁକି ନା ଚାକିରି ନ ଥାଆନ୍ତା । ସେଠି ଯେତେ ଗରିବ ହେଲେ ବି ଖାଦ୍ୟ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ । ମରୁଭୂମି ପରି ସେଠାରେ ପାଗ ଶୁଖିଲା ଏବଂ ଉଷ୍ମତା ରହେ; କିନ୍ତୁ ଖରାଦିନେ ବି କିଓଟୋରେ ଜଳବାୟୁ ଆର୍ଦ୍ର; ଘର ଥଣ୍ଡା, ବଗିଚାର ପାଣି, ସମୁଦ୍ର ଉପର ପତଳା କୁହୁଡ଼ି ଏବଂ ପର୍ବତଗୁଡ଼ିକ ଏଠାରେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରାୟ ଘରକୁ ସନ୍ତସନ୍ତ ରଖେ । ଏମିତି କେତେକ ବେଶାପ ଚିନ୍ତା ଭିତରେ ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ଅପେକ୍ଷାରେ ଗୋଡ଼ୁଆଙ୍କି ସଜ୍ଜି ବସିଲେ । ତାଙ୍କ ଦେହରେ ତାଙ୍କର ସବୁଠୁଁ ଭଲ ପାଟଳ ରଙ୍ଗର କିମୋନା-ବେକରେ ଥିବା ଧଳା ସିଲ୍‌କ ଫିଟା ଅତି ସ୍ପଷ୍ଟ ଦିଶୁଥିଲା । ତାଙ୍କ ପାଦରେ କନାର ତୁଷାର ଧବଳ ଯୋଡ଼ା, ତାର ତଳ ଦି ପ୍ରସ୍ତ ହୋଇ ସିଲେଇ ହୋଇଛି । ସେ ନିଜେ ମୋଟା ଡିଆରି କରିଛନ୍ତି । ଜାପାନରେ ଏକ ଗରିବ ପରିବାରରେ ବଢ଼ିଥିବାରୁ ସେ ସବୁ ଜିନିଷ ଭଲଭାବେ ଡିଆରି କରି ଜାଣନ୍ତି । ଏଇ ଅନୁଚ୍ଚେନ୍ଦ୍ର ପାଖରେ ଓ ନାଗାସାକି ପର୍ବତ ଉପରେ ଥିବା ଏକ

ସ୍ତବ୍ର ପାର୍ବତ୍ୟ ଚାଷଭୂମିରେ ସେମାନେ ରହୁଥିଲେ । ତା'ର ଅନତିଦୂରରେ ଏକ ଉଷ୍ମପ୍ରସ୍ରବଣ; ତେଣୁ ବସନ୍ତ ବା ଶରତ୍ଋତୁରେ ସେମାନେ ଫୁଲ ଓ ରଙ୍ଗିନ୍ ଗଛସବୁ ଦେଖିବାକୁ ବାହାରିଲେ ପର୍ବତ କଡ଼ରୁ ଧୂଆଁରେ ରୁଦ୍ଧ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି ।

ଅନେକଗୁଡ଼ାଏ ଝିଅ ଜନ୍ମ କରି ତାଙ୍କର ବାପା ଏପରି ଗରିବ ହୋଇଯାଇଥିଲେ ଯେ ଦିନେ ଆମେରିକାରେ ଥିବା ଏକ ଜାପାନୀ ଯୁବକ ପାଇଁ କନ୍ୟା ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଖବର କାଗଜରୁ ପଢ଼ି ବାପା ତୁରନ୍ତ ଝିଅ ନାମ ରେଜେଷ୍ଟ୍ରି କରି ପଠାଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମା ତାଙ୍କୁ ବାଛିଲେ ଓ ତ: ସାକାଜ ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତ ମୁହଁକୁ ପସନ୍ଦ କରିଥିଲେ । ସୁନ୍ଦରୀ ନ ହେଲେ ଯୁବତୀ ହିସାବରେ ତାଙ୍କର ଖୁରୁସାଣିଆ ମୁହଁଟି ଥିଲା । ସେ ଯେ ଜଣେ ଭାବର ପାଖକୁ ପଠାଯିବେ ଏବଂ ସେ ତାଙ୍କର ବକା ଗୋଡ଼, ଛୋଟ ମାଂସଳ ପାଦ ଓ ହାତକୁ ଅପସନ୍ଦ କରିବେ, ଏ କଥା ଜଣା ନଥିଲା । ସେ ତାଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ବିଷୟ ପଚାରିଲେ । ତାଙ୍କ ଖାଦ୍ୟ ଥିଲା ଭାତ, ମାଛ ଓ ପରିବା ତରକାରି ।

ପିଲା ଜନ୍ମହେବା ପରେ ସେ ପିଲାକୁ ସୋଏତନ୍ ସାକାଜଙ୍କ କଥାନୁସାରେ ଖୁଆଇବାରେ ଯତ୍ନ ନ ନେଲେ, ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ରାଗିଯାଆନ୍ତି । ସେ ଖୁଆପିଆ ପୁଅ ପାଇଁ କିଛି ବି କାମ ଦେଲା ନି- କାରଣ ସେ ମରିଗଲା । କିପରି ପୁଅକୁ ସେ ବଢ଼ିଆ ଗାଈଦୁଧ ପିଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି ଓ ସେ କିପରି କାନ୍ଦେ । ପୁଅ ଯାହା ନ ଚାହେଁ, ତା' ସେ ଯଦି ନ କରିଥାନ୍ତେ-ଛାଡ଼ି, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସବୁ ଭାବି କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ତାର ସମାଧି ବି ସେ ଦେଖିପାରିଲେ ନି । ପୁଅ କେନ୍ଦସାନ୍ କଥା ଭାବୁ ଭାବୁ ତାଙ୍କ ଆଖିରୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଲୁହ ଝରିପଡ଼ିଲା । ତାଙ୍କ ଓସାରିଆ ହାତର ପଛପାଖେ ଅତି ଯତ୍ନରେ ଆଖି ପୋଛିନେଲେ ଏବଂ ତାଙ୍କ ବାଁ ହାତ ମଝିରେ ରଖିଥିବା ଟିସୁ କାଗଜ ଖଣ୍ଡରେ ନାକକୁ ପୋଛିଦେଲେ । ପାଖରେ ଥିବା ଅସ୍ବକରା ଟିଣରେ ସେ ଟିସୁ କାଗଜ ମୋଡ଼ି ପକାଇ ଦେଲେ । ସେ ଅନ୍ଦେକ ଆମେରିକାନ୍ କାଇଦା ଶିଖିଛନ୍ତି; କିନ୍ତୁ କନାରୁମାଲ ଭଳି ଅସନା କାଇଦା ତାଙ୍କର ରୁଟିରେ ମିଶି ପାରିନାହିଁ ।

ଏତିକିବେଳେ ସେ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣିପାରିଲେ ଏବଂ ଚାକରାଣୀ ଦଉଡ଼ି ଯାଇଁ ତାଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରି ତାଙ୍କ ଢୋଡ଼ା ଓହ୍ଲାଇ ଦେବାର ଶୁଣିଲେ । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ଉଠି ସଦର ଦରଜା ପାଖକୁ ଗଲେ ଓ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇଲେ । ସେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ, ପାଟିକରି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସାକ୍ଷାତ କଲେ । ଚାକରାଣୀ ଥିବାରୁ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ନାମ କହିଲେ ନାହିଁ । ଯେଉଁଠି ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ, ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଯଚ୍ଛେ ପଛେ ସେଇ ଘରକୁ ଗଲେ ଏବଂ ସେ ବସିବା ପରେ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ଆଣେଇ ପଡ଼ି କାଗଜ ଘୋଡ଼ଣି ତଳେ ଥିବା ଚା'ପାତ୍ର ଉପରେ ହାତ ରଖିଲେ । ପାତ୍ରଟି ଗରମ ଥିଲା ଓ ସେ ପ୍ରାୟ କପେ ଚା' ଜାଳି ତାଙ୍କୁ ଦେବାକୁ ଯାଉଥିଲେ । ତଃ ସାକାଜ ହାତ ଉଠାଇ ମନାକଲେ ।

“ତା’ ଆଉ-ମୁଁ ଆଜି ବହୁତ ତା ପିଇଚି ।”

ଗୋଟିଏ କଥାରେ ସେ ଜାପାନ ଠାରେ କୃତଜ୍ଞ । ତାଙ୍କ ବଙ୍କା ଗୋଡ଼କୁ କିମୋନୋ ଲୁଚେଇ ଦେଇଚି । ଆମେରିକାରେ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କ ପରି ସେ ଘଟ୍ଟରେ ସୂତାର ପୋଷାକ ପନ୍ଧୁଥିଲେ ଏବଂ ତଃ ସାକାଲ କେବେ କହି ନ ଥିଲେ ସୁଦ୍ଧା ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ପଡୁଥିବା ବଙ୍କା ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ପାଇଁ ସେ ସର୍ବଦା ସଜାଗ ରହୁଥିଲେ । ସେ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟି ଉପରେ ସ୍ୱାମୀ କେବଳ ଆଖି ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରେ ଆଖି ଫେରାଇ ନେଉଥିଲେ । ଏହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଯେ କୌଣସି ମନ୍ତବ୍ୟ ଦେବାଠାରୁ ବରଂ ଅଧିକ ଦୁଃଖଦାୟକ ଥିଲା ।

ଆଜି ଉପର ବେଳା ଯାହା ଘଟିଲା, କେମିତି ସେ ତାଙ୍କୁ କହିବେ ? ନିଜ ହାତ ଭିତରେ ମୁହଁ ରଖି ସେ ଗଲା ପରିଷ୍କାର କଲେ ।

ସେ ହଠାତ୍ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲେ । “କଥା କ’ଣ ହାରିକୋ ?” ସେ ପଚାରିଲେ ।

“ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନି ତୁମକୁ କେମିତି କହିବି ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ସ୍ୱାମୀ ଚଞ୍ଚଳତା ଲକ୍ଷ୍ୟ କରେ । ତାଙ୍କର ପିଲାଳିଆ ଗୋଲ ଆଖି ଓ ମୁହଁଟି ଶାନ୍ତ ଥିବାରୁ ସେ ଏବେ ବି ସୁନ୍ଦର ଦିଶନ୍ତି । ଗୋଲ ଆଖି ଜାପାନୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ମୁହଁରେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ବୋଲି ଧରା ନ ଗଲେ ବି ତଃ ସାକାଲ ସେ ଆଖିକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି ।

“ହାରମୋନିୟମ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି କି ?” ସେ ଆଶଙ୍କିତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“ଆରେ ନାଁ- ଏଡ଼େ ଭୟଙ୍କର କଥା ନୁହେଁ” - ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ତତ୍ସନ୍ଦେଶାତ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

“ବଡ଼ ମାଛଟି ମରିଯାଇଛି ?”

“ନାହିଁ ମ -କିଛି ମରି ନି ।”

ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଳ ତାକୁ ଦେଖୁ ଦେଖୁ କାଗଜ ପର୍ଦ୍ଦାଟି ପକେଇ ଦେଲେ । ଆମେରିକାନ୍ ଜଣକ କିଭଳି ଲୋକ, ଏ କଥା ସେ ତାଙ୍କୁ ପଚାରି ନାହାନ୍ତି, କି ସେ ବି ନିଜେ କହିନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଆଶଙ୍କା, ଏଇ କଥା ଜଣାଯାଉଛି ଯେପରି ଏକ ଅଶାନ୍ତିର କାରଣ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ଯୁବକଟି ଭଲ ଲାଗିଛି । ସେ କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ ବରାବର ଧନୀ ଯୁବକମାନଙ୍କୁ ଦେଖୁଥିଲେ, ଯଦିଓ ଯୁବକଟି ସେଠାରୁ ଆସି ନି ବୋଲି ସେ ପଚାରି ବୁଝିଛନ୍ତି । ସେ ତାଙ୍କୁ ହଠାତ୍ ପଚାରିଥିଲେ -

“ଆପଣ କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆରୁ ଆସିଛନ୍ତି ?”

“ଆପଣ ଇଂରାଜୀ କହନ୍ତି?” ଯୁବକଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ।

“ଅଳ୍ପ ଜାଣେ ।” ସେ କହିଲେ । ଦାନ୍ତ ଗୁଡ଼ିକ ଖରାପ ଥିବାରୁ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ ନି । ଆମେରିକାନ୍ମାନେ ସୁନ୍ଦର ଧଳା ଦାନ୍ତକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଅଭାବ ତାଙ୍କ ଗୋଡ଼କୁ ବଳା କରିଛି; ସେଇ ତାଙ୍କ ଦାନ୍ତକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାର ଜଣାଯାଉଛି । ସେ ଯୁବତୀ ଥିଲାବେଳେ କିଛି ଯା’ଆସ ନ ଥିଲା; କାରଣ ମଫସଲି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ବିବାହବେଳେ ଦାନ୍ତକୁ କଳା କରୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ମାଆଙ୍କର ଖଜର କଷ୍ଟ ପାଣି ଭଳି କଳାଦାନ୍ତ ଥିଲା ।

“ତୁମେ ବି କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆରୁ ଆସିବ ?” ସେ ପୁଣି ଥରେ ପଚାରିଲେ ।

“କାହିଁକି” ସେ ପଚାରିଲେ, “ଆପଣ କ’ଣ କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆର ଲୋକ ?”

“ଆମେ ସେଠାରୁ ଆସିବୁ” - ସେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଭର୍ଜିନିଆରୁ ଆସିବି” ସେ କହିଲା । “ଭର୍ଜିନିଆ ଭଲ ଜାଗା ।”

“ମୁଁ ଜାଣିନି ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

ତା’ପରେ ସେ ଏଇ ଅଦରକାରୀ କଥାବାର୍ତ୍ତାକୁ ବନ୍ଦ କଲେ । ଆମେରିକାନ୍ମାନଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ସେ ସବୁବେଳେ ପ୍ରିୟ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ତଥାପି ସେ ନିଜକୁ ସଙ୍କୁଚିତ କରିନେଲେ । ତଥାପି ସେ ତାଙ୍କୁ ଭଲପାଆନ୍ତି । ସେ ଅତି ସୁନ୍ଦର-ଅଳ୍ପବୟସର ଚରୁଣ । ତା ନାମ ଓ ଠିକଣା ଲେଖା କାଗଜଟି ସେ ତାଙ୍କୁ ଦେଇଯାଇଛି । “ମୋ ନାମ ଆଲେକ୍ସେନେଡ଼ି ।” ସେ ତାଙ୍କୁ କହିଲା ଏବଂ ସେ ପୁଣି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ କଲେ । ସେ ଇଂରାଜୀ ପଢ଼ିଜାଣନ୍ତି ନି ।

ଶୟନକକ୍ଷର ଅଣଓସାରିଆ ବାରଣ୍ଡାରେ ସେ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ପଦଚାଳନା କଲେ । କାନ୍ଥ ତିଆରି କରିଥିବା ପର୍ଦ୍ଦାକୁ ଖୋଲି ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ବାରଣ୍ଡାକୁ ଘର ସହିତ ମିଶାଇ ଦିଆଯାଇ ପାରନ୍ତା କିନ୍ତୁ ନିଜର ବିଶ୍ରାମ ସ୍ଥାନ ପାଇଁ ସେ ଏହାକୁ ବନ୍ଦ କରି ରଖିଛନ୍ତି । ରାତି ଖାଦ୍ୟ ତିଆରି କରିବା ପାଇଁ ସୋଏଡନ ତାଙ୍କୁ ବାରଣ କରିବା ଦିନରୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରକୃତରେ କିଛି

କାମ ନାହିଁ । ଜୋସୁ କିଛି ବିଦେଶୀ ଜାମ୍ ଓରୁଟି ରାତିରେ ଖାଏ ଓ ତା'ରେ ତାର ଟିକେ ଦୁଧ ପଡ଼େ । ସେ ନିଜେ ଶେଇବା ପୂର୍ବରୁ ଗିନାଏ ଚାଉଳ ଜାଉ ପିଅନ୍ତି । ଗୋଟିଏ ସିନ୍ଦୂକ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖି ଟାଣିଥାଣିଲେ । ବ୍ରହ୍ମାରତି ଏତେ ଛୋଟ ଯେ ତାକୁ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖି ଆଣ୍ଟେଇ ପଡ଼ି ଭିତରେ ଥିବା ଜିନିଷପତ୍ରଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ସଜାଡ଼ିବାରେ ଲାଗିଲେ । ଜିନିଷ ଭିତରେ କେତେକ ଗହଣା ଓ ରିବନ୍ । ତାଙ୍କ ପୁଅ କେନ୍ଦ୍ରସାନର କେତେଖଣ୍ଡି ଫଟୋ ଓ ଲମ୍ବ ଆଲେଖିଲ୍‌ସରେ ଥିବା ତାଙ୍କ ଘରର କେତୋଟି ଛବି- ଯେଉଁ ଘର ଆଉ ତାଙ୍କର ହୋଇ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏବେ ନିଗ୍ରୋମାନେ ରହୁଛନ୍ତି ।

ପର୍ଯ୍ୟାୟକେତେ ଇଞ୍ଚ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ଓ ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଜୋସୁ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ହସୁଛି ।

“ମା’ (ମାମାସାନ୍), ତୁମେ ଏଇଠି ?”

“ତୁ ବାପାକୁ ଦେଖିଲୁଣି ?”

“ନା” । ଜୋସୁ ଘର ଭିତରକୁ ଆସିଲା । ତା’ର ମା’ ହଠାତ୍ ଦେଖିଲେ ଯେ ତା’ର କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇଛି- କିଛି ଖୁସିର କଥା ଘଟିଛି । ଗୋପନ ଆନନ୍ଦରେ ତାର ଆୟତ ବିନ୍ଦୋରିତ ଆଖି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଛି । ତା’ ଆଖି ଜାପାନୀ ଆଖିଠାରୁ ବଡ଼ । ଜୋସୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁହଁକୁ ଗମ୍ଭୀର କରି ନିଜକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଶିଖି ନି ।

“ତୁ ଭାରି ଖୁସି ଜଣାଯାଉଛି”-ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ କହିଲେ । “କିଛି ଭଲ କଥା ଘଟିଛି ?”

ଜୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ କହିଲା, “କେବଳ ବସନ୍ତରତୁର ଆସିଛି ମା ।”

ସେଇ କୋମଳ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁର ପ୍ରତି ଧାରେ ଧାରେ ଯେଉଁ ନମ୍ରତା ଫୁଟିଉଠିଛି, ତା କ’ଣ କେବଳ ଏଇ ବସନ୍ତର ଆଗମନରେ ? ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇଙ୍କର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ହୋଇଥିବାବେଳେ ସେ କିପରି ବସନ୍ତର ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ, ସେଇ କଥା ମନେ ପକାଇ ସେ ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତ ଭାବରେ ଜୋସୁକୁ ଚାହିଁରହିଲେ । ଏଇ ବୟସରେ ସେ ବାପାଙ୍କ ଫାର୍ମରେ ପୁରୁଷ ଭଳି କଠିନ କାମ କରୁଥିଲେ ଏବଂ ବସନ୍ତର ଅର୍ଥ-ଇ ହେଲା ତାଙ୍କ କିଆରୀରେ ଚାଷ କରି ମାଟି ଖୋଳି ମାଞ୍ଜି ବୁଣିବା । ଗ୍ରୀଷ୍ମ ଆରମ୍ଭ ହେଲେ ସେତେବେଳେ କିଆରୀ ସବୁ ଧାନରେ ପୂରି ଉଠିଥାଏ ଓ ସେ କାହୁଅ-ପାଣି ଭିତରେ ଠିଆ ହୋଇ ଗଛରୁ ଆ କାମରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ନାହିଁ- ତାଙ୍କର ତ ବସନ୍ତ କଥା କାହିଁ କିଛି ମନେ ପଡୁନି !

ସେ ଝିଅକୁ ବାଧ୍ୟ କରି ପଚାରିଲେ ନି । ଜୋସୁ ତା ବାପା ଭଳି ଏବଂ କେନ୍ଦ୍ରସାନ ତାଙ୍କ ଭଳି ଥିଲା । ତାଙ୍କ ପୁଅ ଥିଲେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ନାତି-ନାତୁଣୀ ଦେଖନ୍ତେଣି । ଛୁଆମାନେ

ଆମେରିକାନ୍ ଭଳି ଦିଶୁଥାନ୍ତେ । ଏ କଥାକୁ ବି ସେ ମୋତେ ଅପସନ୍ଦ କରନ୍ତେ ନାହିଁ । ଆମେରିକାରେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ମେସିନ୍ ଓ ଇଲେକଟ୍ରିକ ଷ୍ଟୋର ପ୍ରଭୃତି ସଫା କରୁଥିଲେ ।

ଜୋସୁ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ଓ କେନ୍ଦସାନ୍ ଛବିଗୁଡ଼ିକ ଉଠେଇନେଲା । ସେଥିରେ ଅନେକ ଛବି ଅଛି । କେତେକ ତାର ପିଲାଦିନର । ସେସବୁ ସଙ୍ଗେ ତାର ଏକ ଫଟୋ ଅଛି- ସେସ୍ଥର କେଶ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ କଟା ଏବଂ କୁଞ୍ଚୁକୁଞ୍ଚୁଆ ।

ବାପା ମା ବାଳଗୁଡ଼ିକ କାଟିବାକୁ ଅନୁମତି ଦିଅନ୍ତେ କି-ଜୋସୁ ହଠାତ୍ ଅସନ୍ତୋଷ ପ୍ରକାଶ କଲା । ତା’ର ବାଳଗୁଡ଼ିକ ସିଧା ଓ ଲମ୍ବା ନୁହଁ; ପଛଆଡ଼କୁ କୁଣ୍ଡା ହୋଇ ବେକ ପାଖରେ ଏକ ଗୋଲ ଜୁଡ଼ାରେ ବନ୍ଧାହୋଇଛି । ସେ ଏଇ ଲମ୍ବା ବାଳକୁ କେବେ କୁଞ୍ଚୁତ କରିପାରିବ ନାହିଁ ।

“ସେ ଅନୁମତି ଦେବେ ନି ।” ତା ମା’ କହିଲେ । ସେ ବି ସେସବୁକୁ ଦେଖୁଥିଲେ । ତାର ପିଲାପିଲି ହେବଣି ।

“ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିରରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିବେ”-ଜୋସୁ ତାକୁ ମନେ ପକାଇଲା । “ହଁ-ମା’ତାର କହିଲେ । ଶିବିର ହେଲେ ବି ଯଦି କେନ୍ଦସାନ୍ ବଞ୍ଚୁଥାଆନ୍ତା ଓ ସେମାନେ ଏକାଠି ଥାଆନ୍ତେ, ତେବେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ଭାରି ମଜା ହେଉଥାଆନ୍ତା । ଆମେରିକାନ୍ମାନେ କାହିଁକି ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ଏମାନେ ଜର୍ମାନୀ ଭଳି ନୁହଁନ୍ତି । ସେଠାରେ ଖାଇବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ମୁଁ ଭାରୁଛି, ଶିବିର ଏମିତି କିଛି ଖରାପ ସ୍ଥାନ ନୁହେଁ ।

“ମୁଁ କିଛି ଜାଣେ ନି” ଜୋସୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା । ସେ ଡରିଗଲା । ତା ମୁହଁ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଲା- ଏ ବସନ୍ତରେ ବି ତା ମା’ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲେ । ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବକଟି କଥା ଜୋସୁକୁ କହିବା ଠିକ୍ ହେବ କି ? ମଜା ଖବର ହେଲେ ବି ଜୋସୁକୁ ନ କହିବା ଭଲ । ସେ ଚିତ୍ର ଓ ଛବିଗୁଡ଼ିକ ଟିସୁ କାଗଜରେ ଯତ୍ନ ସହିତ ଗୁଡ଼ାଇ ରଖିଦେଲେ ।

“ମୁଁ ଯାଉଛି ଲୁଗା ପାଲଟିବି”- ଜୋସୁ କହିଲା ।

ସେ ବାହାରି ଯାଇ ପୁଣି ପର୍ଯ୍ୟଟାକୁ ଟାଣିଦେଲା । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ ତାକୁ କିଛି କାହିଁନାହାନ୍ତି ବୋଲି ଖୁସି ହେଲେ; କାହିଁକି ନା ସୋଏଡନ ସାକାଇ ତାକୁ ବଗିଚାରେ ଦେଖି ଟାଣ ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲେ; “ତୁମେ ଝିଅକୁ ସେ ଆମେରିକାନ୍ କଥା କହି ନା ତ ?”

“ନା, ତୁମେ ପସନ୍ଦ କରିବ କି ନାହିଁ ନ ଜାଣି ”.....

“ତା କଥା କହିବ ନି ” । ସେ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ତେଣୁ ସେ ନ କହିଚନ୍ତି, ଠିକ୍ କରିଚନ୍ତି । କେବେହେଲେ ନ କହିବା ବି ଭଲ ।

ବଡ଼ ଘରଟାର ଯେଉଁ କୋଣରେ ଜୋସୁ ରହେ, ସେଠାରେ ସେ ଦର୍ପଣ ଭିତରେ ନିଜକୁ ଚାହିଁଲା । ବଗିଚା ଆଡ଼କୁ ମୁହଁକରି ଆସେଇ ଥିଲା.... ଅସ୍ତଗାମୀ ସୂର୍ଯ୍ୟରଶ୍ମି ତା' ଦେହ ସାରା ବିଛାଡ଼ି ପଡ଼ିଥିଲା । ଟିକ୍‌କଣ କଲା କାଠରେ ତିଆରି ଫୁଟେ ଉଚ୍ଚ ଏକ ଶ୍ରଦ୍ଧାରର ଚୀନା ସିନ୍ଧୁକ ଉପରେ ଦର୍ପଣଟି ଥିଲା । ସେ ସ୍କୁଲ ଡ୍ରେସ ବଦଳାଇ ଫିକା ପାଟଳ ରଙ୍ଗର କିମୋନା ପିନ୍ଧିଲା.....ତାର କାନ୍ଧ ପାଖରେ ଗାଡ଼ ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର ପିଢ଼ିଫୁଲର ଗଛଟିଏ ଏମ୍ବ୍ରାଡ଼ଏରୀ ବୁଣା ହୋଇଥିଲା ।

ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ କାହାକୁ ସୁନ୍ଦର କହନ୍ତି ? କିଛି ନ ହେଲେ ବି ସେ ଗୋରା, ତା ଚମ ଆଲ୍‌ମଣ୍ଡ ଶସ ଭଳି ଧଳା । ତାର ତଳ ଓଠ ଡ଼ଉଲ, ସେ ଦେଖିବାକୁ ଅତି ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟବତୀ, ତାର ଗଣ୍ଡଦେଶ ପିଢ଼ି ଫୁଲ ଭଳି ଗୋଲାପୀ ରଙ୍ଗର, ତାର କିମୋନାର ସିଲକ୍‌ଠାରୁ ଆହୁରି ଗୋଲାପୀ, ତାର ଆଖିଗୁଡ଼ିକ ବେଶ୍ ଗହଳ । ଜାପାନୀ ଆଖିପତା ସାଧାରଣତଃ ଏତେ ଗହଳ ନୁହେଁ; ତା ନାକ ଯେ ଅତି ଚେପା, ଏ କଥା ଯେ କୌଣସି ଆମେରିକାନ୍ କହିବ । ସେ ଯଦି ବର୍ତ୍ତମାନ ଆମେରିକାରେ ଥାଆନ୍ତା, ସେ କ'ଣ ପୁଣି ବନ୍ଧୁତା ପାଇଥାଆନ୍ତା ? ଶେଷରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ କ୍ୟାମ୍ପରୁ ଅଲଗା ଥିଲେ । ସେମାନେ କହନ୍ତି, ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ପୁଣି ଥରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ଦେଖାଇବେ । ସେଠାରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ କହିଲେ ଚଳେ । ବଡ଼ ବଡ଼ ଖବରକାଗଜ ସବୁରେ କେନ୍ଦ୍ରସାନର, ଇଟାଲୀରେ ଥିବା ଯେଷାମାନଙ୍କର ବୀରତ୍ବ କଥା ବାହାରେ, କେହି କେହି କେନ୍ଦ୍ରସାନ୍‌ର କଥା କହନ୍ତି । ସେମାନେ ଯେଉଁ ପର୍ବତ ଦଖଲ କରିବାକୁ ଆଦେଶ ପାଇଥିଲେ, ତାହାକୁ ଆକ୍ରମଣ କରିବାରେ କେନ୍ଦ୍ରସାନ୍ ପ୍ରଥମ ସୈନ୍ୟ । ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ନେତୃତ୍ବ ଦେଇଥିଲା ଓ ସେଇଥିପାଇଁ ସେ ମଲା । ସେମାନେ ପାଇଥିବା ଆମେରିକାନ୍ ପେପରରେ କେନ୍ଦ୍ରସାନ୍‌ର ଛବିକୁ ଚାହିଁ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ମା' ତାର କହିଥିଲେ, “ଏତେ ବୀରତ୍ବ ଦେଖେଇବା ଭଲ ନୁହେଁ ।”

ଯଦି କାଲି ସେ ଆମେରିକାନଙ୍କୁ ଭେଟେ, ସେ ତାକୁ କ'ଣ କହିବ ? ତାକୁ ନିଜ ନାମଟା କହିବା ତା'ର ଠିକ୍ ହୋଇନି । କିନ୍ତୁ ନାମ ନ କହିବାଟା ଅଭଦ୍ରତା ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ତାର ଛାତିରୁ ତାକୁ ଦିଆ ହୋଇଥିବା ଅଣଓସାରିଆ ପରିଚୟପତ୍ରଟି କାଢ଼ି ଧୀରେ ଧୀରେ ତା ନାମଟି ଉଜାରଣ କଲା- ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି । ଘରେ ତାକୁ ଆଲେନ୍ ଡ଼କା ଯାଉଥିବ । ଏଇ ନାମର ମାନେ କ'ଣ- ସେ ଜାଣିନି । ପରିବାରର ସଂଜ୍ଞା କେନେଡ଼ିର ମାନେ କରୁଥିବ । ଏବଂ ଭର୍ଜିନିଆ ? କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆଠାରୁ ଦୂରରେ ଏହା ଅବସ୍ଥିତ ବୋଲି ସେ ଜାଣେ । ଆମେରିକାର ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳରେ ଏ ଏକ ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ରାଜ୍ୟ । ତାର ସ୍କୁଲ ବହିରୁ ସେ ଅଧିକ କିଛି

ମନେରଖି ନି । କାଲି ସେ ଯାକୁ କଲେଜ ମାନଚିତ୍ରରେ ଦେଖିବ । ସେ ଛାତି ଭିତରେ କାର୍ତ୍ତବିରଖି ପୁଣି ଦର୍ପଣକୁ ଚାହିଁଲା, ତା ଓଠର ରକ୍ତିମା ଓ ଆଖିପତାର ନମ୍ରତା ବେଶ୍ ବାରିହୋଇ ପଡୁଥିଲା । ନିଜ ଗାଲରେ ହାତ ପାପୁଲିକୁ ବୁଲାଇଲା । ଗାଲ ନରମ ଜଣାଯାଉଛି । ତା' ହାତ ଦିଓଟି ଛୋଟ ଓ ଥଣ୍ଡା, ତାର ହାତ ସବୁବେଳେ ଥଣ୍ଡା । ଯଦି ସେ ତାର ହାତ ଛୁଇଁବାକୁ ଚାହେଁ, ଯେମିତି କି ଆମେରିକାନ୍ମାନେ ସାକ୍ଷାତ ବେଳେ ହାତ ମିଳାନ୍ତି । ସେ ତାକୁ ଅନୁମତି ଦବ ନାହିଁ । ଝିଅମାନଙ୍କ ହାତ ପାପୁଲି ଏକାନ୍ତ ଗୋପନୀୟ ରହିବା କଥା । ଅତିହ୍ନା ଲୋକର ହାତପାପୁଲି ଛୁଇଁଲେ ଦେହରେ ତଡ଼ିବ ଖେଳିଯାଏ । ତା ହାତର ପାପୁଲି ଧରିବାକୁ କେବଳ ତା ସ୍ୱାମୀ ଅନୁମତି ପାଇବ ।

ସେ ଏଇ କଥା ଭାବିଲାବେଳେ ପର୍ଦ୍ଦା ଆଡ଼େଇ ଉଠି ଠିଆହେଲା- ନୀଳକନ୍ତାର କିମାନୋ ପିନ୍ଧି ସେ ନିଶ୍ଚଳ ଜଣାଯାଉଥିଲା । ଅଇନା ଆଗରେ ଥିବା ଜୋସୁକୁ ସେ ଚାହିଁରହିଲା ।

ସେ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲା, “ତୁମ ବାପା ଡାକ୍ତରନ୍ତି । ସେ ପାଇନ୍ ବଣରେ ଅଛନ୍ତି ।”

ଜୋସୁ ଦର୍ପଣ ବନ୍ଦ କରି ଡାକ୍ତାଣି ଦେଲା ଓ ଛୋଟ ସିନ୍ଦୂର ଟିକୁ ଘୋଡ଼ାଇଦେଲା,
“ତାକୁ କହ, ମୁଁ ଯାଉଛି ।”

ଉଠି ଜଣାଇବାକୁ ଆସିଲାବେଳେ ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ବଗିଚାର ପାଇନ୍ ବଣରେ ବୁଲୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପାଦତଳେ ନେଲିଆ ଶିଉଳି ବେଶ୍ ମୁଲ୍ୟାୟମ୍ ବୋଧ ହେଉଥିଲା । ଦିନର ସୂର୍ଯ୍ୟ ତାପରେ ଉତ୍ତପ୍ତ ବାୟୁ ସଜଫୁଟା ଫୁଲର ବାସ୍ନାରେ ସିନ୍ଧୁ ହୋଇଥିଲା ।

“ସାନ ସାଆନ୍ତାଣୀ ଆସୁଛନ୍ତି”-ଉଠି ଟିକିଏ ନଇଁ କହିଲା ।

“ସେ କ’ଣ କରୁଥିଲା?” ତଃ ସାକାଲ ପଚାରିଲେ ।

“ଦର୍ପଣରେ ସେ ନିଜ ମୁହଁ ଦେଖୁଥିଲେ”- ଉଠି ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ସେ ଚାଲିଗଲା ଓ ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଠିଆହେଲେ । ଜୋସୁ ମୁହଁକୁ ଅଇନାରେ ଦେଖୁଛି ! ଏଥିରେ କିଛି ଅର୍ଥ ଥାଇପାରେ । ସେ ବି ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ଦେଖିତି ନା କଣ ? କିଛି ସମ୍ପର୍କ ଘଟି ଥାଇପାରେ । ପଦେ ଦିପଦ କଥାବାର୍ତ୍ତା ! କୌଣସି ଝିଅକୁ ଦେଖି କଥା ବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଆମେରିକାନ୍ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କ ପକ୍ଷରେ ବିଚିତ୍ର ନୁହେଁ । ଏବଂ ଜୋସୁ ସୁନ୍ଦରୀ; ଅତି ସୁନ୍ଦରୀ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ତା ଆଖିରେ ପଡ଼ିଥିବ । କୌଣସି ଗୋପନ କଥା ଯେପରି ନ ରହେ । ବିଶେଷତଃ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧ ସହିତ ଆମେରିକାନ୍‌ମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରାଯାଇ ନ ପାରେ । ତାଙ୍କ ଝିଅ ଜୋସୁ ମାମୁଲି ଝିଅ ନୁହେଁ । ସେ ବାଜେ ଝିଅ ହୋଇ ନ ପାରେ ।

ଧୀରେ ଧୀରେ ଚାଲି ଚାଲି ଡୋସୁ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କ ଜ୍ୱଳନ୍ତ କଳା ଆଖିକୁ ସାମ୍ନା କଲା । ତାଙ୍କ ଆଖିପତା ଚଞ୍ଚଳ ଉପରକୁ ଉଠିଲା । ସେ ଜଳ ଜଳ କରି ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ଭୁ ପ୍ରଜାପତିର ପକ୍ଷ ଭଳି ଉପରକୁ ଉଠିଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ କିଏ ଭାବିବ ଯେ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଜାପତି ତା ବାପାଙ୍କର କଳା ଆଖି ଭିତରେ ଏପଟ ସେପଟ ହେଉଛି ?

ସେ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରି ନ ପାରି ହଠାତ୍ ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୁ ମୋତେ କିଛି ଲୁଚାଉଛୁ ।”

ଏ ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଆକ୍ରମଣ ପାଇଁ ଡୋସୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନ ଥିଲା । ସେ ଚମକି ପଡ଼ିଲା । ଅମେରିକାରେ ସେ ଭାରି ରାଗିଲୋକ ଥିଲେ । ଅନେକ ସମୟରେ ସେ ରାଗି ଯାଉଥିଲେ ଏବଂ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଅନୁତାପ ମଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ବିରକ୍ତ ହେଲାବେଳେ ସେ ରାଗକୁ ସଂଯତ କରିପାରୁ ନ ଥିଲେ । ଏଠାରେ ଫେରିବାର ମାତ୍ର କେତୋଟି ବର୍ଷ ହେଲା ଆତ୍ମସଂଯମ ପାଇଁ ସାଧନା କରି କରି ସେ ଜଣେ ନୀରବ ଓ ସଂଯତ ମଣିଷ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି ।

ଡୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଲା । “କ’ଣ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କଠାରୁ ଲୁଚାଇଲି ?”

“ମୁଁ ବୋକା ନୁହେଁ ।” ସେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପାଟିକଲେ । “ମୁଁ ଜଣେ ଡାକ୍ତରଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣେ....ମୁଁ ବି ଜଣେ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱଜ୍ଞ, ତୋର ମତିଗତି ବଦଳିଛି । ଗତକାଲି ଯାହା ଥିଲା, ଆଜି ବି ତ ତା ନାହିଁ । ତୋର ନିଶ୍ଚୟ କିଛି ଘଟିଛି ।”

ସେ ଉଦ୍ଭେଜନାରେ କହି ଚାଲିଲାବେଳେ ତାଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟିରେ ଡୋସୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଥିଲା; ଏତେ ସହଜରେ କ’ଣ ସେ ନିଜକୁ ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଖୋଲିଦେବ !

“ପ୍ରକୃତରେ କିଛି ଘଟିନି”- ସେ କହିଲା । “ହଁ, ଆପଣ ହୁଏ ତ ଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି । ଆଜି ଆମେରିକାନ୍‌ମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ମୁଁ ଭୁଲିଯାଇଛି ବୋଲି ଭାବିଥିବା ଅନେକ ସ୍ମୃତି ମୋର ମନେପଡ଼ିଲା । ସେଠି ପନ୍ଦର ବର୍ଷ କଟେଇଛି ବାପା; ଏଠି ମୋଟେ ପାଞ୍ଚଟି ବର୍ଷ ।”

ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଚାଲିବାକୁ ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଡୋସୁକୁ ସଙ୍କେତ ଦେଲେ । ସେ ଏତେ ଉଦ୍ଭେଜିତ, ବିସ୍ଫୋରିତ ଓ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ ଯେ ବସିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଡୋସୁ ବୁଝିଲା- ଏବଂ ତୁହେଁ ପାଇନ୍‌ବର୍ଣ୍ଣ ତଳେ ଚାଲିଲେ । ଆସନ୍ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତର ବିଳମ୍ବିତ ରଶ୍ମି ସବୁଜ ଶିଉଳି ଉପରେ ଜଳି ଉଠୁଥିଲା ।

“ତୁ ମତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ”- ତା ବାପା କହିଲେ । “ପ୍ରକୃତରେ ତୁ ମତେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବା ଉଚିତ୍; କାହିଁକି ନା ମୋର ଯାହା କିଛି ଅଛି, ତା’ ଭିତରେ ତୁ ମୋର ସର୍ବସ୍ୱ । ତୋ

ମାଆ, ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ମା' ହିସାବରେ ଅତି ଭଲ, ତୁ ବି ଏକ ବନ୍ଧୁ, ତୋ ଭାଇ ତୋ ମାଆ ଭଳି; କିନ୍ତୁ ତୁ ମୋ ଭଳି । ” “ମୁଁ ପୁରା ଭିନ୍ନ ” ଜୋସୁ କଣ୍ଠରେ ବିପ୍ଳବର ସୂଚନା ଦେଇ କହିଲୁ ।

“ବର୍ତ୍ତମାନ ଅପେକ୍ଷା ତୁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆହୁରି ଭିନ୍ନ ହୋଇ ପଡ଼ିବୁ ।” ତା ବାପା ସ୍ୱୀକାର କଲେ ।

“ପୁରୁଷାନ୍ତରାଜିକ ଭିନ୍ନତା ତୋ ଠାରେ କମି ଆସିଲାଣି । ପରେ ଯେତେବେଳେ ତୋ ଜୀବନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଇଥିବ ଏବଂ ତୁ ତୋର ସ୍ୱାଧୀନତା ଦେଖାଇବା ପାଇଁ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ବିପ୍ଳବ କରିବୁ, ସେତେବେଳେ ତୁ କେତେ ପରିମାଣରେ ଭିନ୍ନ, ଜାଣିପାରିବୁ ।”

ବାପାଙ୍କ ସ୍ନେହର ଦୃଢ଼ ରଜୁ ତାକୁ ଯତ୍ନର ସହିତ ଘେରି ରହିଥିବା ଭଳି ସେ ମନେକଲା । ସମସ୍ତ ଶକ୍ତିସଂଚୟ କରି ସେ ନିଜକୁ ମୁକ୍ତ କଲା ; ତଥାପି ତାଙ୍କର ମହତ୍ତ୍ୱ ନୀତି ତାକୁ ତାଙ୍କର ଅତି ପାଖକୁ ଟାଣିନେଲା । ସେଇଠି, ତା ଛାତି ଭିତରେ ଅସ୍ତ୍ର ଛୋଟ ଛୁରାଟିଏ ପରି ଅଛି । ଏଇ ଜାଲକୁ ତା କାଟି ପକାଇବ- ଯଦି ଓ ଏଇ ଜାଲ, ଯାହାକୁ ତାର ବାପା ତାକୁ ଘେରାଇ ଦେଇଛନ୍ତି, ସେ ଖଣ୍ଡେ ବାଦଲଠାରୁ ଅଧିକ କଠିନ ନୁହେଁ । ସେ ଛାତିରେ ହାତ ପୁରାଇ ସେଇ କାଡ଼ଟି କାଢ଼ିଲା । କିଛି ନ କହି ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖାଇଲା । ନାମକୁ ପଡ଼ିବାକୁ ସେ ନଇଁପଡ଼ିଲେ ଏବଂ ନାଁଟା ଜାଣି ତାଙ୍କ ଛାତି ଭିତରେ ହାତ ପୁରାଇ ଠିକ୍ ଏଇ କାଡ଼ ପରି ଆଉ ଖଣ୍ଡେ କାଡ଼ କାଢ଼ି ପକାଇଲେ ।

“ଆପଣ ତାକୁ କେଉଁଠୁ ପାଇଲେ ?” ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ହୋଇ ଜୋସୁ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା ।

“ମୁଁ ମଧ୍ୟ ତତେ ସେହି ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରୁଛି-” ସେ ଗମ୍ଭୀର ଭାବେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

“ମତେ କେହି ଜଣେ ଦେଇଗଲା ”- ସେ କହିଲା !

“ମୁଁ ବାହାରେ ଥିଲାବେଳେ ସେ ଏଠି ଆସି ତୋ ମାଆକୁ ଏଇଟା ଦେଇଥିଲା ।”

ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଲେ । ସେ ନଇଁପଡ଼ି ଭୟଙ୍କର ଆଖିରେ ଜୋସୁକୁ ଚାହିଁଲେ ଏବଂ ଜୋସୁ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁରହିଲା । ମନେ ମନେ ସେ ନ ତରିବାକୁ ସ୍ଥିର କରି ନେଇଥିଲା ।

“ଆଃ ! ଜୋସୁ !” ତାଙ୍କର କଣ୍ଠ ଆହୁରି ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ଉଠିଲା ।

ସେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ନଇଁ କିଛି ନ କହି ସେଇ ଅଣସାରୀଆ କାଡ଼ଟିକୁ ବାପାଙ୍କୁ ଦେଲା । ସେ ତାକୁ ନେଇ ଦୁଇଟି କାଡ଼କୁ ଛାତି ପକେଟରେ ରଖିଲେ ।

“ଦେଖ, ମୁଁ ଠିକ୍ କହୁଥିଲି” - ସେ ଦୁଃଖରେ ନରମ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

“ଏବେ କହି ଦେ ଝିଅ-କ’ଣ ତୋର ଘଟିଛି ?”

କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ ତାକୁ କିଛି କହିପାରିଲା ନାହିଁ । ତା ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରି ଗାଲ ଦେଇ ବହିଚାଲିଲା । ସେମାନେ ପୁଣି ଚାଲିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ଓ ସେ କିମୋନୋରେ ଆଖି ଯୋଉଁଥିଲା ।

“ତୋ ବାପା-ମା’ଠାରୁ ନିଜକୁ ନ ଲୁଚାଇବାକୁ ମୁଁ ଚେତେ ଅନୁରୋଧ କରୁଛି-” ଦୀର୍ଘ ନୀରବତା ପରେ ତଃ.ସାକାଜ କହିଲେ । “ତୋ ଭଲ ପାଇଁ ଯାହା ଦରକାର, ମୁଁ ସେଥିରେ ବାରଣ କରିବି ନାହିଁ । ମୁଁ ଏଇଲେ ଭାବୁଛି ଯେ ତୁ ଯଦି ଆମକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଉ, ମୋ ଦୃଢ଼ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିବ; କିନ୍ତୁ ଏହା ହେବ ନାହିଁ ବୋଲି ନିଃସନ୍ଦେହରେ କୁହାଯାଇପାରେ, ମୋ ଦୃଢ଼ ଆଗରୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି ।” ଜୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଲା । “କାଉଁଟି ନା, କେନ୍ଦସାନ୍ ମରିଯାଇଛି ?” - ଜୋସୁ ଜିଜ୍ଞାସା କଲା ।

“ନାହିଁ-କେନ୍ଦସାନ୍ ଛନ୍ଦୁ ହେବାର ବହୁତ ପୂର୍ବରୁ, ଯେତେ ବେଳେ ମୁଁ ଜଣେ ଯୁବକ-ଆଉ, ସେ କଥାର ଆଉ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ।”

ପ୍ରକୃତରେ ସେ କଥାରେ ଆଉ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ତାକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଖାପାଖି ପଚାଶ ବର୍ଷ ହେଲାଣି । ଜୋସୁ ଭାବିଲା, ତାଙ୍କ ଯୁବବୟାରେ କ’ଣ ଘଟିଥିଲା, ତା’ର ବର୍ତ୍ତମାନ କିଛି ମାନେ ନାହିଁ । ସେ କଥା ଜାଣିବାକୁ ଶକ୍ତିଗଲା । ସେ ଅନୁଭବକଲା ତା ଜାଣିବା ଭିତରେ ଜଣେ ଲୋକ, ଯାହାର ଖୁବ୍ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କଲା ଭଳି ସ୍ୱଭାବ- ସେ ତୀକ୍ଷଣ, ଭୟଙ୍କର, କୋମଳ , ଜିଦ୍‌ଖୋର ଏବଂ ନିଜର ସମସ୍ତଙ୍କ ଉପରେ ସେ ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଚାହାନ୍ତି । ସେ ତା’ର ବାପା, ସେ ନିଜ କଥା ନିଜେ ଭାବିବ ।

“କହ, ତୁ କାହିଁକି ସେ କାର୍ତ୍ତବୀ ରଖିବ ?” ଖୋସାମତ କଲା ପରି ତା ବାପା ପଚାରିଲେ ।

ତାଙ୍କର କୋମଳତା ଜୋସୁକୁ ତରଳାଇ ଦେଲା ଓ ସେ କଇଁ କଇଁ ହୋଇ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଜାମା କାନିକୁ ପାଟିରେ ଦେଇ କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି କଥା କହିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

“ମୁଁ କିମିତି ଜାଣିବି ? କହିଲା ଭଳି ତ କିଛି ନାହିଁ, ସେ ଉଇଷ୍ଟେରିଆ ଗଛ ପାଖରେ ମତେ ଅଟକାଇ ମୋ ନାଁ ପଚାରିଲା । ମୁଁ-ମୁଁ...ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି-ସେତିକି ତ କଥା । “ତୁ କହ ମା’ କେତେ ଥର ଦେଖିଲୁଣି”?

“କେବଳ ଆଜି-ଥରେ ...ମୁଁ ନିୟମ କରୁଛି-ସେ ମତେ ଆଜି ସକାଳେ ଦେଖି ଫେରିଆସିଲା । ପ୍ରଥମ ଥର ଗଲାବେଳେ ସେମାନେ ଏତେ ସଂଖ୍ୟାରେ ଥିଲେ ଯେ, ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖିପାରି ନ ଥିଲି ।

ସତ କଥା ଶୁଣି ତା ବାପାଙ୍କର ଦୟା ହେଲା । “ସେ କ’ଣ କଲା, ସେଥିଲାଗି ମୁଁ ତୋତେ ଦୋଷ ଦେଉ ନି, ତୁ ହୁଏ ତ ତୋ ନାଁ କହିବାକୁ ମନାକରି ଦେଇଥାନ୍ତୁ । ଠିକ୍ ତୁ ଯେପରି କହୁ- ତୁ ଅନେକ ବର୍ଷ ଆମେରିକାରେ ଥିଲୁ ବୋଲି ତୋ ଆଚରଣ ଭିନ୍ନ ହୋଇଛି ।”

“ମୁଁ ମୋ ନାଁ ତାକୁ କହି ନି ।”

“ତା’ ହେଲେ ଅନେକ ବର୍ଷର ସ୍ମୃତି ପାସୋରି ଦେଇଛୁ ।” ସେ ସ୍ୱୀକାର କଲେ, “କିନ୍ତୁ ଆମେମାନେ ଆଉ ଫେରିବାନି ସବୁବେଳେ ଏଇଠି ରହିବା । ତୋ ଜୀବନ ଏଇଠି ବିତିବ ମା; ତୋର ବିବାହ ହବ ଏଇଠି । ମୁଁ ଶପଥ କରୁଛି; ମୁଁ ତତେ ବିଭା ହେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିବି ନି । ମନସ୍ତାତ୍ତ୍ୱିକ ଦୃଷ୍ଟିରୁ ପୁଣି କହୁଛି ।” ନିଜ ମନକୁ ହାଲୁକା କରି ସେ କହିଲେ । କେବଳ ପ୍ରଥମ କାମନା ଆସିଲାବେଳେ ଯୌବନାବସ୍ଥାରେ ବାହା ହେବା ଭଲ । ବିଶେଷ କରି ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଅନେକ ଦିନ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ପ୍ରକୃତ କାମନା ବୁଝିଲାଭ କରେ ଏବଂ ଅନ୍ୟ ଲାଭ ଆଶା ପହଞ୍ଚିଯାଏ । ପ୍ରକୃତିକୁ ନଷ୍ଟ କରିଥିବା ଅନେକ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ମୁଁ ଆମେରିକାରେ ଦେଖିଛି । ସେମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ହୁଏ ତ ଭଲ- ସେଥିରେ ସେମାନେ ମଗ୍ନ; କିନ୍ତୁ ନାରୀତ୍ୱ ତାଙ୍କର ନଷ୍ଟ ହୁଏ । ତେଣୁ ଦେଖାଯାଉ, କ’ଣ ଆମେମାନେ କରିପାରିବା ! ଯଦି କୋବରୀ ମାସୁୟା ନ ହେଲା- ଆମେ ଅନ୍ୟ କାହାକୁ ଦେଖିବା । ମୁଁ ପସନ୍ଦ କରିବି । ସେଥିରେ ମୋତେ ଢେର ଆନନ୍ଦ ମିଳିବ ।”

ତାକୁ ସାବ୍ଦାନା ଦେବା ପାଇଁ ଏଇ ଇଚ୍ଛା, ଯାହା ପଛରେ ରହିଛି ତାଙ୍କର ଅବର୍ଣ୍ଣନୀୟ ସ୍ନେହ, ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଜୋସୁର ଏତେ ଦୟା ହେଲା ଯେ ତାଙ୍କୁ ଅମାନ୍ୟ କରିବା ଭଳି ସାହସ ତାର ନ ଥିଲା ।

“ମୁଁ ଆଉ ବର୍ଷେମାତ୍ର ପଢ଼ି କଲେଜଟା ଛାଡ଼ିବି- ମୁଁ ପଢ଼ାଟା ସାରବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।”

“ଅବଶ୍ୟକ ମତ ବି ସେଇଆ”-ସେ କହିଲେ । “ଆଉ ଆମେ କିଛି କଥାବାର୍ତ୍ତା ହବା ନି । ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ବୁଝିଲେ ତ ?”

“ହଁ” ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଜୋସୁ ଗୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡ ହୋଇ କହିଲା ।

“ତା ହେଲେ” ସେ ଅଟକି ଗଲେ । ଜୋସୁ ଦେଖିଲା ଯେ ସେ ଛାତି ପକେଟରୁ କାର୍ଡ୍ ଦୁଇଟି କାଢ଼ି ଟିକି ଟିକି କରି ଚିରିଦେଲେ । ଏହାପରେ ସେ କ୍ଷଣକ ପାଇଁ ଅଟକି ଯାଇ

ଘାସ ତାଡ଼ି ତା ତଳେ ଏଇ ଚୁକ୍କରାଗୁଡ଼ିକ ରଖିଲେ-ଛୋଟ ଏକ ସମାଧି ପରି । ତାକୁ ଘାସରେ ଘୋଡ଼ାଇଦେଇ ସେଠିଆହେଲେ, “ଆ”- ସେ କହିଲେ “ଘରକୁ ଯିବା; ରାତି ହେଲାଣି ।”

ପ୍ରକୃତରେ ରାତି ହେଲାଣି । ପାଇନ୍ ବଣ ତଳେ ଜୁଲୁଜୁଲିଆ ପୋକଙ୍କ ମେଲା ବସିଲାଣି ।

ବହଳ ଶେଯ ଉପରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ କଡ଼ ଜେଉଟାଇଲା ଆଲେନ କେନେଡ଼ି । ଜାପାନୀ ଶେଯଗୁଡ଼ିକ ନରମ ନୁହେଁ, ଶେଯ ଭିତରେ ପଶି ସିଲ୍‌କ୍ କନାର ଖୋଳ ହୋଇଥାଏ । ତଳେ ଥିବା ମସିଣା ମୋଟା ଓ ନରମ । ଜଣେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲାବେଳକୁ ବେଶ୍ ନରମ ଲାଗେ; କିନ୍ତୁ ସେ ମସିଣା ତଳେ ଥିବା ଟିକ୍‌କଣ କାଠର ଚଟାଣରେ ଶେଯ ନ ଥାଇ ଶୋଇଲେ ତାର କଠିନତା ହାତକୁ ବେଶ୍ କାଟେ । କଥା ହେଉଛି, ସେ ଯଥେଷ୍ଟ କ୍ଲାନ୍ତ ନୁହେଁ । ଶିରୁ ଏବଂ ଏକ ଆଛନ୍ନ କାମନା ତା ରକ୍ତରେ ଭରି ଦେଲା ଉଭାପ । ସେଇ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟି ତାର ସମସ୍ତ ଯୋଜନା, ଅଭ୍ୟାସ ଓ ଯତ୍ନବର୍ଜିତ ସଂଯମକୁ ଓଲଟ ପାଲଟ କରିଦେଲା । ଯୁଦ୍ଧ ସମୟରେ ସାଧାରଣ ମଣିଷଙ୍କ ଭଳି ସେ ସାଧାସିଧା ଭାବରେ ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଭିତରେ ସେହିପରି ପାଶବିକ କାମନା ଅନୁଭବ କଲା । ସେ ଯେ ଏମତି ସମର୍ଥ ଓ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ଦେହ ବିଷୟରେ ଅଥୟ ହୋଇ କହିପାରିବ, ଏ କଥା ତାର ବିଶ୍ୱାସ ନ ଥିଲା; ତଥାପି ସେ କହିପାରିଲା । ତା’ର ସବୁ ଦିନର ଅଭାବ, ଯାହାକୁ ସେ ଆଉ ଥରେ ଯେତେ ଜରୁରୀ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ବି ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନି; ତାହା ଆଜି ଏଇ ରାତିରେ ତା ମନ ଭିତରେ ବିଦ୍ରୋହ କରି ମଥା ଟେକୁଛି । ସେ ଝିଅଟି ଯେ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଛବି- ଏଇ କଥା ସେ ଭାବିବାକୁ ଯଦି ଓ ଚାହୁଁଛି; ତଥାପି ସେ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ବୋଲି ନାରୀ... ଯାହାର ଜନ୍ମ ପ୍ରେମରେ ଆବଦ୍ଧ ହେବା ପାଇଁ । ଏଇ ଯୌକ୍ତିକତା ଅନେକ ପରିମାଣରେ ତା ଭିତରେ କୋଳାହଳକୁ ଅବନମିତ କରିଦେଲା ।

ଭାବନାରେ ବାଧା ଦେଇ ସେ ହଠାତ ବସିପଡ଼ିଲା ଓ ତାର ଦୀର୍ଘ ବାହୁରେ ଦୁଇ ଗୋଡ଼କୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ଆଶ୍ଚରେ ମୁହଁ ମାଡ଼ିଦେଲା । ସେ ଚାହୁଁଥିଲା ତାର ଭାବନା ଏପରି

ଗଣ୍ଡଗୋଳ ନ ହୁଅନ୍ତା କି ! ଏଇ ପ୍ରେମ ଓ କାମନାକୁ ନେଇ ଏମିତି ବିକ୍ରତ ନ ହୁଅନ୍ତା କି ! ଅସରନ୍ତି ଆଗ୍ରହର ସେଇ ଗେଡ଼ା ଜିଦ୍‌ଖୋର ଲୋକ ତାର ମା ତା' ପାଇଁ ପ୍ରେମ ଓ କାମନାକୁ ଅବିଭାଜ୍ୟ ରଖିଛି । ତାରି କଥା ଭାବୁ ଭାବୁ କୋମଳତା ତା ଭିତରେ ଜମି ଉଠୁଥିଲା । ଯଦିଓ ତା ଦେହ ଅନେକ ସମୟରେ ଦୁରନ୍ତ କାମନାର ନିର୍ବହଣ ଚାହେଁ, ତଥାପି ସେ ବେଶ୍ୟାଟି ସହିତ ଅତୀତରେ ତାର ସାକ୍ଷାତ୍‌ ତାର ଯୁକ୍ତିବାଦୀ ମନକୁ ଆଜି ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରିଦେଲା । ସେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । କାମନାର ନିର୍ବାପନ ପୂର୍ବରୁ ସେ ଭଲ ପାଇବାକୁ ବାଧ୍ୟ । ଲାଜ କରିବାର କାରଣ ଥିଲା ଏଇଠି । ଯେଉଁ ବାଜେ ଲୋକମାନେ ତୃଷାର୍ତ୍ତ ଓ ଗର୍ବିତ ହୋଇ ଫେରିଆସନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ତାର ଈର୍ଷା ହୁଏ, ସେ ବେଶି ଈର୍ଷାକରେ ; କାରଣ ସେମାନେ ନିଜକୁ ବାଜେ ଲୋକ ବୋଲି ଜାଣିନ୍ତି ନାହିଁ, ସୈନ୍ୟବିଭାଗ ସେଇମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହିଁ ପୂର୍ଣ୍ଣ; ଆଉ ସେଇମାନେ ହିଁ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ଚଳନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ପୂର୍ବପରି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର । ତାର ସୁନ୍ଦର ଛୋଟ ମନଟି କୁସ୍ଥିତ ନ ହେଉ । ତାର ସୁନ୍ଦର ଏରିଏଲ୍ ପରି ମମତାପ୍ରବଣ ପ୍ରାଣରେ କାଳିବାନ୍‌ର ବାତସ୍ୟତା ରେଖାପାତ୍ ନ କରୁ । ଏ କଥା ସେ ହୁଏ ତ ବାରମ୍ବାର ଚାହୁଁଥିଲା । ସେ ଅତି ବିକ୍ରତ ହୋଇ ଉଠି ପଡ଼ିଲା - ଶୋଇବାର ଛଳନା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାପାନୀ ହୋଟେଲ ତାହାର ଅତିଥିମାନଙ୍କୁ ଯୋଗାଇଥିବା ଶୋଇବା ପୋଷାକରେ ସେ ନିଜକୁ ଆବୃତ କଲା । ଜାପାନର ସୁନ୍ଦର ରୁଚି ପୃଥିବୀରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟଲାଭ କରିଛି । ଆଉ ସେଇଥିପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ସେ ଏ ଦେଶଟାକୁ ଭଲପାଏ । ଶସ୍ତା କନାର ପୋଷାକଗୁଡ଼ିକ ନୀଳ ଓ ଧଳାରେ ସୁନ୍ଦରତାବେ ଚିତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ପାଣ୍ଡତ୍ୟ ପ୍ରଣାଳୀରେ ଚଳିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି, କେବଳ ସେତିକିବେଳେ ଏ ସୁନ୍ଦର ରୁଚି ନଷ୍ଟହୁଏ । ତା' ମା ଯଦି ଚାହାଁନ୍ତି ସେ ଏଇ ଚିତ୍ରିତ ଅଧାଧାରଣ ମାଟିର ପାତ୍ର, ସୁନ୍ଦର ଛପା ଓ ନରମ ସିଲ୍‌କକୁ ଘରେ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ଉପଭୋଗ କରିବେ । ଆଜି ଚାରିଟାବେଳେ ଯିବାକୁ ମିସେସ୍ ସାକାଇ ତାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲେ ନି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କର ଅଳ୍ପ ଆନନ୍ଦ ମୁଣ୍ଡ ଆଉଆଳରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ପଡୁଥିବା ଅଣଓସାରିଆ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି କାଗଜଘର ଦେଖିଛି । ଶିକ୍ଷିତ ଜାପାନୀମାନଙ୍କ ସଂସ୍ପର୍ଶରେ ଆସିବାକୁ ସୁଯୋଗ ସେ ପାଇ ନି । ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ଥିବା ଘରକୁ ଜାପାନୀମାନେ ଆସିବାକୁ ବାରଣ କରିବାରେ କଠିନ ନିୟମ ରହିଛି । ରେଲଗାଡ଼ିରେ ବି ସେମାନେ ମିଶିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଆନ୍ତି ନି । ସେ ନୀତ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବାକୁ ଚାହେଁ ନି । ତା ମତରେ ଜଣେ ପତିତ ଜାପାନୀ, ବିଶେଷତଃ ଜଣେ ଝିଅଜଣେ ପତିତ ଆମେରିକାନ୍‌ ଠାରୁ ଆଉରି ତଳେ ।

କିନ୍ତୁ ଉଇଷ୍ଟେରିଆ ଗଛ ତଳର ସେଇ ସୁନ୍ଦର ଝିଅ ଜଣକ ନିଶ୍ଚୟ ଶିକ୍ଷିତ ପରିବାରର କନ୍ୟା ଏବଂ ତା ନାଁ ଜୋସୁ.....ସେ ଯଦି ନିଜେ ନ କହିଥାଆନ୍ତା, ସେ ବୋଧହୁଏ ତା

ନାଁ ଟା ଉଜାରଣ କରିପାରି ନ ଥାନ୍ତା । ତା ମୁହଁ-ସେ ଭୁଲିପାରିବ ନି, ଏତେ ସୁନ୍ଦର ନିର୍ମଳ, ତା ଆୟତ ଆଖି । ତାର ମାଂସଳ ତଳ ଓଠ, ସେ ପୂର୍ବାଞ୍ଚଳ ଲୋକମାନଙ୍କ ଆଖିକୁ ପସନ୍ଦ କରେ । ସ୍ବଚ୍ଛନ୍ଦରେ ନ ହେଲେ ବି ସେ ଆମେରିକାନ୍ ଭଳି ଇଂରାଜୀ କହିଲା । ତା'ର ଉଜାରଣ ଭଲ ଓ ତାର କଣ୍ଠ କୋମଳ । ସେ ଅସାଧାରଣ ଭାବେ ସୁନ୍ଦରୀ । ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅମାନେ ଲୁଚନ୍ତି ଓ ଆମେରିକାନ୍ମାନଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବାକୁ ସୁଯୋଗ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ଡୋସୁ ଆମେରିକାରେ ଥିଲା ଓ ସେଇଥିପାଇଁ ସବୁଠୁଁ ସେ ଭଲ ଲୁଚି ଜାଣେ । ମୋଟାମୋଟି ସେ ଧୀରସ୍ଥିର । ହୋଟେଲର ବାହାର କାନ୍ଥରେ ଏକ ବାରଣ୍ଡା ପରି ହୋଇ ବଗିଚାର ଛୋଟ କଣକୁ ଖୋଲାଥିବା ଦରଜା ପାଖରେ ସେ ଠିଆହେଲା । ତଥାପି ସେଠି ବେସିନ୍ ଆକାରରେ ଗୋଟିଏ ପୋଖରୀ ଓ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗଛ ଗୋଟିଏ ଦୁଗଡି ଅଛି । ଏଇ ଝିଅ ଡୋସୁଠାରୁ ସେ କ'ଣ ଚାହେଁ ତାହା ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ପଚାରିବା ଭଲ । ମନେକର, ସେ ନିଜର କାମନାକୁ ବଢ଼ାଇବ । ଯେମିତି ସେ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ତାକୁ ଦମନ କରି ନି- ତା' ହେଲେ ତାର ପରିଣତି କ'ଣ ହେବ ? ଏ ଗୋଟିଏ ନିରାଶ ଓ ହୃଦୟଫିଦାରକ ବ୍ୟାପାର ହେବ । ଆଉ କିଛି ଅଧିକା ହବ ନି । ଡୋସୁ ରାଣୀ ପ୍ରଜାପତିଟିଏ ନୁହେଁ ଯେ ତାକୁ ଭଲପାଇ ଛାଡ଼ି ଦେଇହେବ ।

ନିର୍ଜନ ଓ ଗଭୀର ରାତି । ନୀତା କାନ୍ଥର ତଳେ ଦୂର ପର୍ବତର ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଧାଡ଼ିଗୁଡ଼ିକ- ଆକାଶଠାରୁ ବି ଆଉରି କଳା ଦିଶୁଛି । ଐତିହାସିକ ସ୍ଥାନ ଦେଖିବାକୁ ସେ କିଓଟୋକୁ ଆସିଛି, କିଛି ହେଲେ ଦେଖି ନି । ସେ ଯାହା ଯୋଜନା କରିଥିଲା- ସେପରି କାହିଁକି ହୋଇପାରିଲା ନାହିଁ ? ଏଇ ରାତିର କେତୋଟି ଘଣ୍ଟାରେ କିଛି ସ୍ଥିର କରିଦେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାହିଁକି ନା କିଛି ଗୋଟାଏ ସ୍ଥିର କରିବା ପାଇଁ ଚବିଶ ଘଣ୍ଟା ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ଖରାପ ହେଉଛି ରାତିର ଏଇ ସଙ୍କୁଚିତ ବିଷାଦପୂର୍ଣ୍ଣ ସମୟ । ଏ କଥା ସେ ବେଶ୍ ଜାଣେ- ଏଇ ରାତିର ଖରାପ ସମୟରେ ତା ଭିତରର ଯାହା କିଛି ଖରାପ, ସବୁ ଚେଇଁଉଠି ତା'ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶକ ବହି ଦେଖି ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବ । କିଓଟୋ ଦେଖିବାକୁ ଯେତେଦିନ ଲାଗିବ, ସେ ରହିବ ଓ ତା ପରେ ଟୋକିଓ ଯିବ ।

କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତ ରହିଲେ ସେ ହୁଏ ତ ଝିଅଟିକୁ ଭୁଲିଯିବ କିମ୍ବା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପରି ଝିଅଟି ନିଜକୁ ଲୁଚାଇ ରଖିବ ।

ଏହା ସ୍ଥିର କଲା'ପରେ ତାକୁ ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସେ ଶେଯ ଉପରେ ପୁନର୍ବାର ଶୋଇ ଆଖି ବୁଜିଲା । ମାଂସପେଶୀଗୁଡ଼ିକ ବିଶ୍ରାମ ନେଲା । ଚଟାଣର କଠିନତା ହାତକୁ ତାର କାଟିଲା ନି ଏବଂ ଶେଯତଳ ବେଶ୍ ନରମ ଓ ଉଷ୍ମ ଲାଗିଲା । ଖୋଲା ଦରଜା ପାଖରେ ଠିଆହୋଇ ତାକୁ ଖୁବ୍ ଅଣ୍ଟା ଧରି ଯାଇଥିଲା ।

ପରଦିନ ଯଦି ବର୍ଷା ହେଇଥାନ୍ତା, ତେବେ ଘରେ ରହିଯିବାକୁ ସୁବିଧା ମିଳିଥାଆନ୍ତା । ଛୋପୁର ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର କ୍ଲାସ ଥିଲା ମାଥମେଟିକ୍ସରେ-ତା ତାକୁ ଭଲ ଲାଗେ ନି । ତାକୁ ବି ଟିକେ ଥଣ୍ଡା ହୋଇଥିଲା, କିମ୍ବା ଥଣ୍ଡା ହୋଇଛି ବୋଲି ସେ ଭାବିଲା । ସେ ନିଦରେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ଓ ପାହାନ୍ତାରୁ ଉଠିଲାବେଳକୁ ଶେଯଟା ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ସେ ନରମ ଡକିଆରେ ଶୁଏ । ଟାଣ ଜାପାନୀ ଡକିଆ ବ୍ୟବହାର କରୁଥିଲେ ତା ବେକ ଦମ୍ଭଭାବରେ ରହିଥାନ୍ତା, ଯେପରି କି ସେ ବେକ ବୁଲାଇ ପାରନ୍ତା ନି । ଅନ୍ୟ ଝିଅମାନେ ଏମିତି ଶୋଇବା ଶିଖନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ସେ ଶିଖି ନି । ଏଠାକାର ଜୀବନକୁ ପୁରାପୁରି ନିଜର କରିନେବାକୁ ସେ ଛିର କରି ନି- ଏଇଆ ହେଲା ତାର କଷ୍ଟର କାରଣ । ତା ଅପେକ୍ଷା ତାର ବାପା ଓ ମା ଉଭୟେ ଅଧିକ ସାହସୀ, ତା ମାନେ ତା ବାପା ଯାହା କହନ୍ତି, ମା ମାନି ନିଅନ୍ତି । ଏଥିପାଇଁ ସେ ତାର ଛୋଟ ଛୋଟ ଅଭିଯୋଗ ରଖିଛି - ତାର ମଧ୍ୟରୁ ଡକିଆ ଗୋଟିଏ, ତା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସେ ବିଦ୍ରୋହ କରେ ।

କିନ୍ତୁ ସେ ଦିନ ଖରାପାଗ ଥିଲା । ମେଘହୀନ ନିର୍ମଳ ଆକାଶରୁ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଠିଲେ ଏବଂ ପର୍ବତ ଉପରେ ଯେତେ ବୃକ୍ଷାକାର ବୁଡ଼ିଆଣୀ ବସା ବୁଣା ହୋଇଥିଲା, ସୂର୍ଯ୍ୟ ଉଠିବା ପରେ ପରେ ସବୁ ମିଳେଇଗଲା । ସେ ଉଠିବାକୁ ବାଧାହେଲା ଓ ପାଗଟି ସୁନ୍ଦର ଥିବାରୁ ଫିକା ହଳଦିଆ ରଙ୍ଗର ଇସ୍ତା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବାକୁ ତା'ର ଇଚ୍ଛାହେଲା । ସେ କୌଣସି ସାଧାରଣ କାରଣରୁ ଆଜି କିମୋନୋ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକରୁଛି । କିନ୍ତୁ ତାର ସହପାଠନୀ ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ । ଜୀବନଟା ପୁରାପୁରି ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ଯା'ହେଉ, ହଳଦିଆ ପୋଷାକଟା ନରମ ଥିଲା ଓ କଠିନ ଧଳା ବୋତାମ ସେଥିରେ ନ ଥିଲା । ତା'ର କଳାକେଶ ସହିତ ପୋଷାକରେ ଥିବା ଧଳା ଏସ୍ତ୍ରାଡ଼ଏରୀ ତାକୁ ସୁନ୍ଦର ମାନୁଥିଲା । ମୁଣ୍ଡରେ ଆଜି ତେଲ

ଲଗାଇ ନି । ଏହାଦ୍ବାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ଅଲଗା ଦେଖାଯିବ । ତା'ର କାନ ପାଖରେ ଛୋଟ ଛୋଟ କଅଁଳ କେଶଗୁଡ଼ିକ କୁହୁତ ନ ହେଲେ ବି ପୂରା ସିଧା ନୁହେଁ । ସେ ଜଳଖିଆ ଖାଇବାକୁ ଆସିଲାବେଳେ ତା ବାପା ତାକୁ ତାୟାଶ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲେ ।

ମୁଁ ଆଜି ସ୍କୁଲ ସମୟରେ ଯିବି ନି । ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ଅତି ଚଞ୍ଚଳ ଯାଇ ଘଣ୍ଟାଏ ଖଣ୍ଡେ ଜ୍ୟାମିତି ପଢ଼ିବି ।” ସେ ବୁଝିଲେ ଯେ ଏହାଦ୍ବାରା ସେ ଆମେରିକାନ୍ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁନି । ଯଦି ଆମେରିକାନ୍ ତାକୁ ଖୋଜିବ, ତା ହେଲେ ସ୍କୁଲ ଟାଇମ୍‌ରେ ଯେତେବେଳେ ସେ ଗତକାଲି ଦେଖିଥିଲା ।

ନୀରବରେ ଖିଆ ସରିଲା । ମା ପଦେ ବି କଥା କହିନାହାନ୍ତି । ନୀରବରେ ସେମାନେ ଉଠିଲେ ଓ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଫୁଲ ଆଣିବାକୁ ଜୋସୁ ପଛପଟ ବଗିଚାକୁ ଗଲା । ଫୁଲ ହଉ, ଡାଳହଉ, ପତ୍ରହଉ, ଯାହା ଏ ଋତୁରେ ଫୁଲଦାନୀ ପାଇଁ ଥିବ । ଏହା ଗୋଟିଏ ଆନନ୍ଦଦାୟକ କାମ । ତା' ବାପା ଆନନ୍ଦାତିଶୟରେ ତା କାମକୁ ଅଙ୍ଗ କରନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ସେ ଏହାକୁ ସ୍ମୃତିର ସମ୍ବଳ ରୂପେ ନେଇଥାଆନ୍ତି । ଏଇ ଦୀର୍ଘ ବଗିଚାରେ ବୁଲି ଆଜି ସେ ଛୋଟ ଛୋଟ ଗଛ ଖୋଜିଲା । ବସନ୍ତଋତୁ, କେବଳ ଫୁଲ ବେଶି ନଥାଏ ଫୁଲଦାନୀର ସାଙ୍ଗ ଋତୁ ଅନୁଯାୟୀ ହେବା ଦରକାର । ସେ ମୋରିବନା ଫୁଲରେ ଦାନୀ ସଜେଇବାକୁ ଠିକ୍ କଲା । ପାଣିଶିଉଳି ଫୁଲ ସେ ପସନ୍ଦ କରେ ନି । ପାଣିଶିଉଳି ଫୁଲ ଗୁଡ଼ାକ ଘନରେ ଫୁଟିଥିବା ଫୁଲ ପରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ନି । ଖୋଜି ଖୋଜି ସେ ଯାହା ଚାହୁଁଥିଲା, ପାଇଲା । ଓହ୍ଲି ପଡ଼ିଥିବା ଲାଲ୍ ମେପଲ ଦ୍ବାରା ଅଧା ଲୁଚି ଯାଇଥିବା ନୀଳ ମାର୍ଚିଲ ଫୁଲ ତାର ଗହଳ କୁଖରେ ଫୁଟିଛି । ଅତି ଯତ୍ନରେ ସେ ମେପଲ୍ ତାକ ଖଣ୍ଡେ କାଟିଲା ଯେମିତି ତା ନଷ୍ଟ ନ ହୋଇଯାଏ ଏବଂ ଦୁଇ ଗୁଣ ଲମ୍ବା କରି ଲତାକୁ କାଟିଲା । ଏତିକିରେ ତାର ଯଥେଷ୍ଟ ଓ ରୋଷେଇଘର ପାଖର ଦ୍ବାରଦେଶରେ ଥିବା ଟେବୁଲ ପାଖେ ଅଧଘଣ୍ଟା ଖଣ୍ଡେ ଠିଆହୋଇ ସଜେଇବାରେ ଲାଗିଲା । ଆଜିପାଇଁ ବାଛିଥିବା ସବୁଜରଙ୍ଗର ନୀତା ପେଟୁଆ ଆକାର ଦାନୀର ସାମ୍ନାରେ ସେ ଯେମିତି ଶିଖିଥିଲା, ସେମିତି ଠିଆହୋଇ ଡାଳ, ଫୁଲ ଓ ଲତାକୁ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ମୁହାଁଇ ସଜାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ସବୁ ବର୍ଷଷ୍ଟ ଗଛ ତ ଏଇ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହାନ୍ତି । ତିନି ଭାଗରେ ସଜା ହୋଇଥାଏ । ମେପଲ୍‌ତାଳ ସବୁଠୁ ଉଚ୍ଚ ଓ ଲତା ପଛଆଡ଼େ ଖେଳେଇ ହେଉଛି । ନୀଳଫୁଲଗୁଡ଼ିକ ଏକ ପାଖରୁ ଅନ୍ୟ ପାଖରେ ଅଧିକ ତଳକୁ ରଖାଯାଇଛି । ତା ବାପା ହସପିତାଳ ଗଲା ପୂର୍ବରୁ ଯେଉଁଠି ବସନ୍ତି, ସେଇ ପ୍ରାର୍ଥନାଘରୁ ବାପା ତାକୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି ମା' ବି ରୋଷାଇଘରୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ଚାହିଁଛନ୍ତି । ଆଦୌ ସତେତନ ନ ହୋଇ ସେ କାମରେ ମଗ୍ନ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଛୋଟ ଲତାଟି, ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ବୁଲିଗଲା ପରି ହେବାରୁ ହଠାତ୍ ଖୁସି ହୋଇଯାଇ ଜୋସୁ ଦାନୀଟିକୁ

ଯଦ୍ଵ ସହିତ କାନ୍ଧକୁରା ଭିତରକୁ ନେଇ ଟିକିଏ କଡ଼କୁ ରଖିଦେଲା । ସେ ଆଜି ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରିତ ଟେବୁଲ କ୍ଲଅଟିକୁ ବଦଳାଇବାକୁ ଚାହିଁଲା ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଦାନୀଟି ବଦଳାଇଲା । ଗୋଲାପ କାଠର ରୁଖାରେ ଥିବା ଏକ ଧଳା ପଥରର ଦାନୀ ସେ ବାନ୍ଧିଲା ତା ପରେ ନିଜ କାରୁକାମକୁ ଦେଖିବାକୁ ଟିକିଏ ପଛକୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ।

“ବାଃ, ଭଲ ହୋଇଛି”- ତା ବାପାଙ୍କ କଣ୍ଠସ୍ୱର ଶୁଭିଳା ।

ସେ ବୁଲିପଡ଼ି ହସିଦେଲା । ଘର ଛାଡ଼ିଯିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସେ ତାଙ୍କର ପାଖତ୍ୟ ପୋଷାକରେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ସେ କଡ଼ା ପୋଷାକରେ-ହାତରେ ଫେଲ୍ଟ୍ ହ୍ୟାଟ୍, ବାଡ଼ି, ଗ୍ଲୋଭସ ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଯତ୍ନରେ ଇସ୍ତା ହୋଇଥିବା ସୁଟ୍ ଠିକ୍ ଅଛି । ସେ କିନ୍ତୁ ପୂରା ଜାପାନୀ ନୁହଁନ୍ତି । ପୋଷାକଗୁଡ଼ିକ ଏମିତି କାଇଦାରେ କୌଣସି ଜାପାନୀ ପିନ୍ଧିପାରିବ ନି । ଆମେରିକା ସ୍କୁଟିକୁ ବାପା ତାର ମନ ଭିତରେ ଚେତାଇ ଦେଲେ; କିନ୍ତୁ ଏ କଥାଗୁଡ଼ିକ କହିବାକୁ ନୁହେଁ- ସେ କହିଲା ନାହିଁ ।

“ଭାରି ସୁନ୍ଦର” ତା’ ବାପା କହିଲେ, “ନୀଳ ମାର୍ଟିଲ୍ ଫୁଲ; ଶାଗୁଆ ତାଳ ଏବଂ ନାଲି ମେପଲ୍ ଯେ ଏତେ ଭଲ ଦେଖାଯିବ, ମୋର ଧାରଣା ନ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ବେଶ୍ ଭଲ ଦିଶୁଛି । ଏହା ପ୍ରାକୃତିକ ହୋଇଛି ଏବଂ ତା ସହିତ ଚିତ୍ରିତ ଛାଲ ରହି ଶୁଭ୍ର କୁହୁଡ଼ି ଭଳି ଦିଶୁଛି ।”

ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ଟିକିଏ ହସିଲେ ଏବଂ ବାହାରକୁ ଗଲେ ।

ଏଇମିତି ସକାଳ ହୋଇ ଦିନ ବଢ଼ି ଚାଲିଲା । ରାସ୍ତା ପରେ ରାସ୍ତା ପାର ହେଲାବେଳେ ସେ କାହାକୁ ହେଲେ ଖୋଜିବାକୁ ପସନ୍ଦ କଲା ନି । କିନ୍ତୁ ସେ ତା’ର ନିତିଦିନିଆ ବାଟରେ ଇ ଗଲା । ସେ ଚଞ୍ଚଳ ସ୍କୁଲକୁ ଆସି ଝିଅମାନଙ୍କ କମନ୍‌ରୁମ୍‌କୁ ଯାଇ ସ୍ୱତଃପ୍ରବୃତ୍ତ ଭାବେ ପଢ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଜ୍ୟାମିତିଟି ମନକୁ ଆଛନ୍ଦ ରଖିବାକୁ ଉପଯୋଗୀ । ଯତ୍ନର ସହିତ ବୃତ୍ତ ଟାଣି, ତା ଭିତରେ ତ୍ରିଭୁଜ ଆଙ୍କି ସେ କୋଣଗୁଡ଼ିକ ମାପିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଏହି ଜ୍ୟାମିତି ପାଠ ସ୍ୱଭାବତଃ ସୁନ୍ଦର; କିନ୍ତୁ ନିତାନ୍ତ ଜଡ଼ । ଏକଦା ପ୍ରାଣପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟ ଭରିଥିବା, ଆନୁପାତିକ ଆକାର ଥିବା ଯେଉଁ ଜିନିଷରୁ ଆତ୍ମା ଚାଲି ଯାଇଛି; ତାହାରି ଫସିଲ୍ କଳ୍ପନାତୀତ ଭାବେ ସମୟର ବାକ୍ସ ଚରରେ ଶୀତଳ ହୋଇ ଯାଇଛି । ଏଇମିତି ତିଆରି ହୋଇଥିବା ପଥର ଖଣ୍ଡମାନ ନିର୍ଜୀବ ନିଷ୍ଠୁଳ ଭାବରେ ଉତ୍ତାନକୁ ଚାହିଁ ପଡ଼ିରହିଛନ୍ତି । ସେ ସବୁକୁ ମାପିବା ହିଁ ଏଇ ଜ୍ୟାମିତି ପାଠର କାମ । ଜୋସୁ ନିଜ କାମରେ ମଗ୍ନ ରହି, କେବଳ ମଝିରେ ମଝିରେ ଜଣ ଜଣକୁ ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଉଥିଲା । ଦିନ କ୍ରମେ ବଢ଼ିଚାଲିଲା । ସେ କ୍ଲବକୁ ଗଲା; ବାହାରକୁ ଆସିଲା । ନିର୍ଜନତା, ଅନାସକ୍ତି ଓ ଅଯତ୍ନ ଅନୁଭବ କଲା । ଦିନ ଶେଷ ବେଳକୁ ଅନ୍ୟଦିନଠାରୁ ଟିକିଏ,

ସହଜ ସେ ଘରକୁ ଫେରିଲା । ରାସ୍ତା ଜନଶୂନ୍ୟ ଥିଲା । ନିଶ୍ଚୟ ସେ ନାରା ଯାଇ ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବି, ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିଲା । ସେ କାହିଁକି ନ ଯିବ, ତାର କିଛି କାରଣ ତ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚୟ ସେ ତାକୁ ଆଉ ଥରେ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ ।

ପରଦିନ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗିଲା ନି । ପୂର୍ବ ସକାଳ ଅପେକ୍ଷା ଏହି ସକାଳ ଆଉରି ସୁନ୍ଦର; କିନ୍ତୁ ଅବଶ ଓ ନିଷ୍ଠେଜ ହୋଇ ଜୋସୁ ବିଛଣା ଛାଡ଼ିଲା । ତା ରୁମ୍‌ରେ ସେ ରହିଲା ଓ ବାହାରକୁ ନ ଆସିବାରୁ ମା ଉମିକୁ ପଠାଇଲେ କ'ଣ ଘଟିଲା ଜାଣିବାକୁ ।

“ମତେ ଭଲ ଲାଗୁ ନି ” ଜୋସୁ କହିଲା । “ମୁଁ ଭାବୁଛି ମୋ ଦେହ ଭଲନାହିଁ ।” ଉମି ଏଇ ବିଷାଦକର ସମ୍ବାଦ ତା’ ବାପା, ମା’କୁ ଜଣାଇଲା ଓ ସେମାନେ ପରସ୍ପର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ ।

“ତୁମେ ତା ପ୍ରତି କଡ଼ା ବ୍ୟବହାର କରିବ-” ମିସେସ୍ ସାକାଇ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଜଣେଇଲେ । ସେ ଏତେ ଧୀର ପ୍ରକୃତିର ଯେ, ଏଇ ଗାଳିଗୁଡ଼ିକ ବି ଶାନ୍ତ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ତ କଠୋର ବ୍ୟବହାର ଦେଖେଇ ନି ”- ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ । “ଫୁଲ ସଜା ବ୍ୟତୀତ ମୁଁ ତ ତାକୁ ଗଲାକାଳି କିଛି କହି ନି । ତୁମେ ଜାଣ, ମୁଁ ଗତ ରାତିରେ ଅନେକ ଡେରିରେ ଫେରିଥିଲି ।”

“ତା ପୂର୍ବଦିନ କହିଥିଲୁ”- ଶ୍ରମତୀ ସାକାଇ ଜୋର ଦେଇ କହିଲେ ।

“ଆମେ ତ ଗୋଟାଏ ସାଜିସ୍ କରିନେଲୁ”- ଡକ୍ଟର ସାକାଇଙ୍କ କଣ୍ଠରେ ଦୃଢ଼ତା । “ମନେ ପକେଇଲ, କାଲି ସେ ସକାଳେ କେମିତି ଦିଶୁଥିଲା ଓ ଟୋକାନୋମାକୁ କେମିତି ସୁନ୍ଦର ସଜେଇଥିଲା । ସେ ଭାରି ଶାନ୍ତ ଥିଲା ।”

“ଆଜି ସକାଳେ ଆଉ ଫୁଲ ଫୁଟି ନି-” ମିସେସ୍ ସାକାଇ କହିଲେ । “ତୁମେ ଦେଖୁ ନ, ଯା’ର ମାନେ ଗତକାଳି ବି ତା ଦେହରେ ତାତି ଭରି ରହିଥିଲା ।”

କହୁ କହୁ ସେ ଉଠିଲେ ଓ ଗାଳିଚା ଉପରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଆଗକୁ ଚାଲିଲେ । ସେ ଜୋସୁ ରୁମ୍‌ରେ ପହଞ୍ଚିଥିଲା ତାହିଁ ଠିଆହେଲେ । ଜୋସୁର ହାତ ସିଲକ୍ ଶେୟର ବାହାରେ ପଡ଼ିଛି । ତା’ର ପାପୁଲି ସ୍ଥିର ଓ ମୁଠା ହୋଇ ରହିଛି । ମିସେସ୍ ସାକାଇ ଆଶ୍ଚେଇ ପଡ଼ି ତା ବାହାଣ ପାପୁଲିରେ ତିନୋଟି ଆଙ୍ଗୁଠି ରଖିଲେ ।

“ତତେ ଜର ହୋଇଛି । ତୋ ଚମ ଶୁଖିଲା ଦିଶୁଛି । ମୁଁ ତୋ ବାପାଙ୍କୁ ଜଣେଇ ଦେବି ।”

“ସେ ଖାଲି ମୋତେ ପିତା ଓଷଦ ଦେବେ ।” ଜୋସୁ ଅଭିଯୋଗ କଲା ।

“ତା କେବଳ ତୋ ଭଲ ପାଇଁ”- ମା କହିଲେ ।

ତା ମା’ ଠିଆ ହୋଇ ଧଳା ଚକିଆ ଉପରେ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁଟିକୁ ବ୍ୟଗ୍ରଭାବରେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ।

“କହ, ତୋର କ’ଣ ହଉଛି ।” ସେ ଅନୁଯୋଗଭରା କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

“କିଛି ନାହିଁ-” ଜୋସୁ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା । “ଏଇ ତ ହେଲା ହଇରାଣ-ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନି କ’ଣ ହଉଛି । ମୋର କିଛିମାତ୍ର ଅନୁଭୂତି ନାହିଁ ।”

“ୟା ଭଲ ନୁହଁ” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ କହିଲେ । “ଏଇ ବୟସରେ ତୁ କିଛି ଅନୁଭବ କରିବା କଥା- ନିହାତି ଅସନ୍ତୋଷ ହେଲେ ବି ...।”

ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା ନି, ମିସେସ୍ ସାକାଇ ଉଦ୍‌ଘେଷିତ ଭାବେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲେ । “ତୁମେ ନିଜେ ଯାଇ ଦେଖ, ପିଲାଟା କିଛି ଅନୁଭବ କରିପାରୁ ନି । ସେ ସେଠି ଶୋଇଛି । ପାପୁଲି ଦି’ଟା ତାର ଗରମ, କ’ଣ ହଉଛି ସେ ଜାଣିପାରୁ ନି ।”

“ତା’ ହେଲେ ସେ କିଛି ନୁହଁ ।” ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ଖୋଲା ଖୋଲି କହିଲେ । ସେ ଘରୁ ବାହାରିଗଲେ ଓ ବାଟରୁ ତାଙ୍କରୀ ଔଷଧ ବ୍ୟାଗ ନେଲେ । ବ୍ୟାଗ ଠିକ୍ ଅଛି- ବ୍ୟବହାର ଉପଯୋଗୀ, ଅର୍ମୋନିଟର, ଆଲକହଲ୍ ଭିତରେ ବିଶୋଧିତ ହେଉଛି । ସେ ଝିଅର ରୁମ୍‌କୁ ଯାଇ କାଗଜ ପର୍ଦ୍ଦାରେ ମୃଦୁ ଆଘାତ କଲେ ଓ ପରେ ଭିତରକୁ ଗଲେ ।

“ତା’ ହେଲେ ତୁ କିଛି ଜାଣିପାରୁ ନୁ ।” ସେ ନିରାଶ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।”

“ନାଁ” ଜୋସୁ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ନ ଚାହିଁ କହିଲା ।

“ତୁ ମୋଠୁଁ ପୁଣି କିଛି ଲୁଚାଉନୁ ତ ?” ସେ ରୁଷ ଭାବରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ ।

“ନାଁ”- ସେ ପୁଣି କହିଲା ।

ଅର୍ମୋନିଟର ତା ପାଟିରେ ଦେଇ ତା ପାଖରେ ଆସେଇ ପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କ ମୁହଁ ବ୍ୟଗ୍ରତାରେ ଭାରି ହୋଇ ଉଠିଲା ।

“ତୁ କାଲି ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ଦେଖିନୁ ?”-ସେ ସିଧା ପଚାରିଲେ ।

କିଛି ନ କହି ପାରି ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା ।

ସେ କିଛିକ୍ଷଣ ଅପେକ୍ଷା କରି ଅର୍ମୋନିଟର କାଢ଼ିଲେ ।

“ମୁଁ କାହାକୁ ଦେଖି ନି” ଜୋସୁ ତାଙ୍କୁ କହିଲା, “ମୁଁ ଫୁଲକୁ ଗଲି, ପଢ଼ିଲି, ଆସିଲି ।”

“ତୁ କେବେଠାରୁ ଏମିତି ଅନୁଭବ ବଶୁନ୍ୟ ହୋଇପଡ଼ିଲୁ ?” ସେ ପଚାରିଲେ ।
 “ତୋ ଦେହରେ ତ ଭର ନାହିଁ ?”

“ମୋର ଆଜି ସକାଳେ ନିଦ ଭାଙ୍ଗିବା ପରେ ଉଠିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ହଉନି ।”

ସେ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ତାହା ତାକୁ ସତର୍କତାର ସହିତ ଲୁଚାଇ ରଖିଲେ । କାଲି ସେ ଆମେରିକାନ୍ସକୁ ନ ଦେଖିଥିବାରୁ ଏ ଶୂନ୍ୟତାବ ଆସିଛି ନା କ’ଣ ?

“ଯଦି ତୁ ଚାହୁଁ, ଏଇଠି ଶେଯରେ ତୁପତାପ ଶୋଇପଡ଼ିବା ଭଲ ” ସେ -କହିଲେ ।
 ଅଳ୍ପକେ ଖାଇ ନେ, ଶୋଇକୁ ଯଦି ଶୁଅ ଏବଂ ମୁଣ୍ଡ ଗୋଲମାଲ କର ନା; ତୁ ମଢେ ଡକେଇଲେ ମୁଁ ଘରକୁ ଆସିବି ।”

“ହଉ ବାପା ! ଧନ୍ୟବାଦ ।”

ସେ ଉଠି ତାର ନିଶ୍ଚଳ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁବାରେ ଲାଗିଲେ । ଜୋସୁ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା ନି । ଆଖି ବୁଜିହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ପତା ନଈ ଆଣିଲା । ସେ ଯାହା ଜାଣିଲେ ତା ମୁହଁ ଶୁଖିଯାଇଛି । ତେଣୁ ଦିନେ ବିଶ୍ରାମ ନେଲେ ତା ପାଇଁ ଭଲହେବ । ସେ ବ୍ୟାଗଟି ଧରି ଚାଲିଗଲେ ଓ ପର୍ଯ୍ୟା ବାହାରେ ତା ମାଆଙ୍କୁ ଠିଆ ହେବାର ଦେଖି ଅପ୍ରତ୍ୟାଶିତ ଭାବେ କହିଲେ ତା ଦେହ ଭଲ ଅଛି, ବୋଧହୁଏ ବସନ୍ତରତୁ ଯୋଗୁଁ ସେ କ୍ଲାନ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଛି । ତୁମେ ଜାଣ, କେତେ ଡେରିରେ ଶୀତ ପଡୁଥିଲା ଓ କେତେ ଶୀଘ୍ର ପାଗ ବଦଳିଗଲା । ଜୋସୁ ଭଳି ଭାବପ୍ରବଣ ଝିଅ ପାଇଁ ଏହା ନିଶ୍ଚୟ କ୍ଲାନ୍ତିପ୍ରଦ । ଶୋଇରହିବାକୁ ତାକୁ ମୁଁ କହିଛି ।”

“ଧନ୍ୟବାଦ” । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଲେ । “ଏବେ କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ ମୁଁ ଜାଣୁଛି ।”

ସେ ଗଲାପରେ ଘର ନିଃଶବ୍ଦ ଜଣାଗଲା । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ନୀଳ ମାର୍ଟିଲ ଫୁଲକୁ ଦାନୀରୁ ବଦଳେଇଲେ ଓ ପରେ ସମସ୍ତ ସାଜକୁ ବଦଳେଇବାକୁ ଛିର କଲେ । ପେଟୁଆ ଦାନୀ ସବୁକୁ କାଢ଼ି ତା ସ୍ଥାନରେ ଗୋଟିଏ ସରୁ ଉଜାଦାନୀ ରଖିଲେ ଓ ନୂଆ ସବୁଜପତ୍ର ଥିବା ଖଣ୍ଡେ ଭଙ୍ଗା ବାଉଁଶତାଳ ରଖିଲେ । ବାଉଁଶବୁଦାର ଛାଇରେ ଫୁଟିଥିବା ଦୁଇଟି ଧଳା ଚରାଫୁଲ ରଖିଲେ । ସେ ଫୁଲସଜ୍ଜା ଜାଣି ନ ଥିବାରୁ ବୁଦ୍ଧିତ ସଜେଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରନ୍ତି ; କିନ୍ତୁ ଆଜିର ସଜା ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି; କାରଣ ତାଙ୍କ ଭୁଲକୁ ସୂଚେ ଇବାକୁ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀ ସେଠି ନାହାନ୍ତି ।

ସଜେଇ ସାରି ସେ ମୁହଁରେ ତାକୁ ଚାହିଁ ଠିଆହେଲେ । ଉମି ସେଠାରେ ପହଞ୍ଚିଲା ।
 “ଆଜି ମାଛ ନାହିଁ”- ସେ କହି ପକାଇଲା ।

“କ’ଣ କହୁଛୁ ତୁ ?” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ହଠାତ୍ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“କାଲି ଗୋଟାଏ ମାଛ ଥିଲା । ଛୋଟ ଗାଡ଼ିଆରେ ମୁଁ ତାକୁ ଛାଡ଼ିଥିଲି । ସେଇ ତ
 ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ।”

“ସେଇଟା ମରିଯାଇଛି”- ଉମି କହିଲା ।

“ଅସମ୍ଭବ” ! ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ସେଇଆ । କୌଣସି ଅଜ୍ଞାତ କାରଣରୁ ମାଛଟି ମରିଯାଇଛି । ବଜାରରୁ
 ଆସିଥିବା ମାଛକୁ ସଜ ସଜ ଜାଅନ୍ତା ରଖିବା ପାଇଁ ବ୍ୟବହୃତ ହେଉଥିବା ପାତ୍ର ରୋଷାଇଘରେ
 ଗୋଟାଏ କଣରେ ପୋତା ହୋଇଥିଲା ସେଇ ଗାଡ଼ିଆ ଭିତରୁ ଉମି ମାଛଟି କାଢ଼ିଥିଲା ତା
 ହାତରେ ମାଛଟି ଝିରରହିଲା । ତା’ ଆଖିଗୁଡ଼ିକ ଶଙ୍ଖମଲ୍ ମଲ୍ ପଥର ପରି, କାତିଗୁଡ଼ିକ
 ମଳିନ ଓ ଦେହଟି ଫୁଲି ଯାଇଥିଲା ।

“ତାକୁ ପୋତି ଦେ”- ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଦୁଃଖରେ କହିଲେ । ମୁଁ ନିଜେ ବଜାରକୁ
 ଯାଇ କେଉଟକୁ କହିବି । ସେ ବୋଧହୁଏ ଅଧିକ ଓଜନ ଉଠେଇବାକୁ ମାଛକୁ ବହୁତ ଖୁଆଇ
 ଦେଇଥିଲା ।

ବଜାର ଦୂରରେ ନୁହେଁ- ଉମି ଘରେ ରହିଲା, ସେ ବଜାରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ବୋଲି
 ଜୋସୁକୁ କହିବାକୁ ଗଲେ । ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଟେକିଲାବେଳେକୁ ଝିଅଟା ଶୋଇପଡ଼ିଛି । ସେ ଚିତ୍ ହୋଇ
 ଆଖି ବୁଜି ଶୋଇ ଶାନ୍ତିରେ ନିଶ୍ୱାସ ମାରୁଛି ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ତାକୁ ଉଠେଇଲେ ନି ।
 ସେ ଧୀରେ ଚାଲିଗଲେ । ଜୋସୁର ଯାହା ହୋଉ ପଛେ, ସେ ଅନିଦ୍ରା ହୋଇ ନି, ଏଥିରେ
 ସେ ଖୁସି ହେଲେ । “ଜୋସୁ ଶୋଇଛି” ସେ ଉମିକୁ କହିଲେ - “ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଫେରିବି ।”

“ହଉ, ଆପଣ ଯାଆନ୍ତୁ” ଉମି କହିଲା ଏବଂ ସେ ବାରିଆଡ଼େ ଲୁଗାପଟା କାଟିବାକୁ
 ବାହାରିଗଲା । ତା ପରେ ସାଆନ୍ତାଣୀ ଫେରିଲା ବେଳକୁ ସେ ପରିବା ଓ ମାଛ କଟାକଟି
 କରିବାରେ ଲାଗିଯିବ ।

ଭାରି ସୁନ୍ଦର ପାଗ ଥିଲା ସେଦିନ । ଚାରିଆଡ଼େ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କ କିରଣ ବେଶ୍ ଉଷ୍ମମ
 ଲାଗୁଥିଲା ଏବଂ ଉମି ବି ସବୁଦିନ ପରି ଶୀଘ୍ର ଉଠିଥିଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ସେ ଲୁଗା
 କାଟି ସାରିଲା । ସେତେବେଳକୁ ନିଦ ତାକୁ ଘାରିଲାଣି । ଘରସାରା ନୀରବତା । ସେ
 ରୋଷେଇଘର ବୁଲି ପଛପଟେ କିଛି ସମୟ ଶୋଇପାରିବ, କେହି ବି ତାକୁ ଦେଖିବେ ନି ।

ଯଦି ସାଆନ୍ତାଣୀ ତା ପାଖକୁ ଆସିବେ; ସେ କହିବ ଯେ ତୁଳା ଲଗାଇବାକୁ ସେ ମାତ୍ର ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଥିଲା । ତେଣୁ ସେ ଖଣ୍ଡେ କାଠ ମୁଣ୍ଡ ତଳେ ଦେଇ ଚଟାଣରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ତାକୁ ନିଦ ହୋଇଗଲା । ସେ ଗାଉଁଳି ଝିଅ, ସୁସ୍ଥ ସବଳ ଏବଂ ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ଖାଇବା ଓ ଶୋଇବାରେ ସେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ, ଏବଂ ତା ନିଦ ଏତେ ଗାଢ଼ ହୁଏ ଯେ ତାର ସହଜରେ ଉଠିବା ଅସମ୍ଭବ ହୋଇ ପଡ଼େ । ଏଣୁ ଦାଣ୍ଡ ଦରଜାରେ ଯେ କେହି ଡାକୁଛି, ଏ କଥା ସେ ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ, ଏବଂ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଈ ଫାଟକ ଖାଲି ବୁଜିଦେଇ ଯାଇଥିଲେ ।

ଜୋସୁର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେ ଛାଇନିଦରେ ଶୋଇଥିଲା ଓ ତା'ର ରୁମ୍‌ଟି ଘର ମଧ୍ୟରେ ସବୁଠାରୁ ବଗିଚାର ନିକଟତମ ଥିଲା । ସେ ଶୁଣିଲା, କେହି ଫାଟକରେ ବାଡ଼ିଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ ହାତମୁଠାରେ ଏବଂ ପରେ କଲିଙ୍ଗ ବେଲ୍ ଚିପିଲା । ସେ ଉଠିଲା, ଶୁଣିଲା ଏବଂ ପ୍ରଥମେ ମା ଓ ଚାକରାଣୀକୁ ଡାକିଲା । କାହାଠୁ ଜବାବ ନାହିଁ । କବାଟ ବାଡ଼େଇବା କ୍ରମେ ଦୁଇ ହେଲା । ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଉଠି ତାର ଫିକା ଗୋଲାପୀ କିମାନ୍ନୋ ପିନ୍ଧି ମୁଣ୍ଡବାଳକୁ ସାଉଁଳାଇ ବାହାରିଲା । ଘର ପାଖରେ ଅଣଓସାରିଆ ଦ୍ୱାରଦେଶରେ ଠିଆହୋଇ ଦେଖିବ-କିଏ ଆସିଛି । ନିଜେ କିନ୍ତୁ ଦେଖା ଦେବ ନି । ସେ ଛପି ଛପି ଗଲା । ଘରକୋଣରେ ଠିଆ ହୋଇ, କଣ ଦେଇ ଉକିମାରିଲା ଓ ନିଜେ ଲୁଚି ରହିଲା ।

ଏ ତ ସେଇ, ସେ ଏଇଠି ଦରଜା ବାଡ଼ିଉଛି, କେହି ତାକୁ ଜବାବ ଦଉନାହାନ୍ତି । ସେ ପଛକୁ ଫେରି ଆସି କାଠ-କାନ୍ଥ ଦେହରେ ଲାଗିଗଲା, ଯେଉଁଠି ସେ ତାକୁ ଦେଖିପାରିବ ନି । ଯଦି ସେ ସ୍ଥିର ରହିବ, ତା'ର ଉପସ୍ଥିତି ଜଣାପଡ଼ିବ ନି । ସେ ପୁଣି ଫେରିଯିବ । ଦରଜା ବାଡ଼େଇବା ବନ୍ଦ ହେବାଯାଏ ସେ ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ତା ପରେ ସେ ଭାବିଲା- ସେ ଗଲାଣି କି ନାହିଁ; ନିଜେ ଦେଖିବ । ସେ ଖାଲି ଟିକେ ଦେଖିନେବା ପାଇଁ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇଲା । ସେ ଯାଇ ନାହିଁ; ପାହାଚ ଉପରେ ବସିଛି- ଏଣେ ତେଣେ ଚାହିଁଛି । ସେ ଶୀଘ୍ର ପଛକୁ ହଟିଗଲା; କିନ୍ତୁ ଅତି ଶୀଘ୍ର ନୁହେଁ । ଶୁଣିଲା, ସେ ହସୁଛି । ତା ଗମ୍ଭୀର ହସିଲା ସ୍ୱରରେ ଧୀରେ ଅଳ୍ପ ପରିହାସ ଭଙ୍ଗୀରେ କହୁଛି, “ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖିସାରିଲିଣି ଜୋସୁ ସାକାଈ ।”

ସେ ଜଡ଼ ପାଲଟି ଗଲା । ନିଷ୍ଠମ୍ଭ ହୋଇଗଲା । ଯଦି ଘର ଭିତରକୁ ଦଉଡ଼ି ପଳାଏ, ତେବେ ସେ ତା ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁଆସିବ କି ? ତା ହେଲେ ତ ଭାରି ଖରାପ ହେବ । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଆସିବ । ମା କାହାନ୍ତି ? ଉମି ବା କାହିଁ ? ଦୁହେଁ କେବେ ଶୋଇବା ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ପଦାକୁ ଯାଇ ନ ଥିବେ । ସେ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ ପୁଣି ହସି ହସି କହିଲା, “ତୁମେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସିବ ନା, ମୁଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଯିବି ?”

ଏଥର ସେ ସାହସ ସଞ୍ଚୟ କଲା ଏବଂ ବେକ ଓ ଅଣ୍ଟା ପାଖରେ କିମୋନୋକୁ ଭିଡ଼ିଦେଲା । ଏହି ଲମ୍ବା ଜୋତା ତଳେ ଫିକା ଗୋଲାପୀ ଚପଲରେ ଥିବା ନଗ୍ନ ପାଦ ଯୋଡ଼ିକୁ ସେ ଦେଖିପାରିବି ନାହିଁ । ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ ଜୋସୁ ପଦାକୁ ଆସିଲା ।

“ମା ଅଳ୍ପ ସମୟ ପାଇଁ ପଦାକୁ ଯାଇଛନ୍ତି । ସେ ଶୀଘ୍ର ଫେରିବେ । ମୁଁ ଚାକରାଣୀକୁ ତୁମ ପାଖକୁ ପଠାଉଛି ।”

ଏତିକି କହି ସେ ଚାଲିଆସିଲା ଓ ଘରଆଡ଼େ ଯାଇ ଉମିକୁ ଖୋଜିଲା । “ଉମି” ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଡାକିଲା, କିନ୍ତୁ ଜବାବ ନାହିଁ । ରୋଷେଇଘର ଖାଲି । ଉମି ଦେଖାଯାଉନି । ତେଣୁ ନିଜେ ଦାଣ୍ଡ ଦରଜାକୁ ନ ଯାଇ ଆଉ କ’ଣ କରିବ ?

“ମୋ ମା ଶୀଘ୍ର ଫେରିବେ” - ସେ ପୁଣି କହିଲା । ତା ମୁହଁସାରା ଉଷ୍ମ ଅରୁଣିମା ଖେଳିଗଲା । “ମୁଁ ତୁମ ମାଆକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁନି ।” ସେ କହିଲା । ଉଠିପଡ଼ି ଠିଆହେଲା- ନିଜ ଟୋପି ଖୋଲି ହାତରେ ଧରି ଘୂରାଇବାକୁ ଲାଗିଲା । ଜୋସୁ ଅସହାୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଏବେ ଯାକୁ ନେଇ କ’ଣ କରିବ ? ତାକୁ ଭିତରକୁ ସେ ଡାକିପାରିଲା ନି । ତା ମା ଭଲ ଭାବିବେ ନି ।

“ଜୋସୁ ସାକାଜ- ତୁମେ ସ୍କୁଲକୁ ଯିବ ନି ?”

“ନାଁ-ମୁଁ- ମତେ କ୍ଲାନ୍ତ ଲାଗୁଛି ।” ସେ ଜଣେଇଲା ।

“ତୁମେ ତ ଫୁଟବଲ ଗୋଲାପ ପରି ଦିଶୁଛ” - ଉତ୍ତର ଆସିଲା ।

ସେ ଦୁଇ ହାତକୁ ଏକାଠି କରି ମକଟିବାକୁ ଲାଗିଲା-କ’ଣ କରିବ, କିଛି ଭାବି ପାରିଲା ନି । ତା ହାତ ଦୁଇଟି ଦେଖି ସେ କହିଲା- “ମୁଁ ଏଠାକୁ ଆସେ, ଏହା ତୁମେ ଚାହଁନା ।”

“ଠିକ୍ ତା ନୁହେଁ-” ଜୋସୁ ପ୍ରତିବାଦ କଲା । ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ୍ସଟିଆ ଅଛି, ତେଣୁ... “ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିଏ ହୋଇ ବି ତୁମେ ଜାଣିପାରୁ ନ-ମୋତେ ନେଇ କ’ଣ କରିବ ।”

ନିଜେ ଏକ୍ସଟିଆ ଅଛି ବୋଲି ତାକୁ ଜଣାଇବା ଏକଦମ୍ ଭୁଲ୍ ହୋଇଗଲା । ସେ କିଛି ନ ଭାବି ତ କହିଦେଇଛି । “ଦୟାକରି ଚାଲି ଯାଆନ୍ତୁ ।” ସେ ବୁଝ ବୁଝ କହିଲା । ସେ ହୁଏତ ନିଜେ ଜାଣିପାରିଲା ନି ଯେ ସେ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲାବେଳେ ତା’ର ମୁହଁ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଫୁଟିଥିବା ଏକ ଫୁଲ ପରି ଦିଶୁଥିଲା ଓ ଓଠ ଦୁଇଟି ନରମ ଓ ରକ୍ତିମ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଆଲେନ୍ ତା ଆଡ଼କୁ ପାଦେ ଆଗେଇଲା ଏବଂ ତାର ଅବଦମିତ ହୋଇଥିବା ସମସ୍ତ କାମନାର

ପାତ୍ରନ ହଠାତ୍ ଆସି ତା'ର ଶରୀରକୁ ଆଚ୍ଛନ୍ନ କରି ପକାଇଲା । ଏହା ଫାଙ୍କିଦେବାର ନୁହେଁ । ସେ ହଠାତ୍ ଅନ୍ଧ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ସେ ଜୋସୁର ମୁଖ ଦେଖିପାରିଲା ନାହିଁ ଓ ନିଜ ପାଦକୁ ପଛେଇ ଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଜୋସୁ ଉପରେ ନଇଁପଡ଼ିଲା, ଯଦିଓ ସେ ଜାଣୁଥିଲା, ସେଇ ଅନାଗତ କାମନାରେ ସେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିବ । ତଥାପି ସେ ତା ନକରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ଥିଲା । ଯଥେଷ୍ଟ ହେବ ଗୋଟିଏ ତୁମ୍ଭନ ତା ଓଠରେ- ଏକ ଯୁବତୀର ସରସ କୋମଳ, ଓଠ, ପୁଣି ଏଇ ସୁନ୍ଦର ବଗିଚା ଭିତରେ ଯେଉଁଠାରେ ପବନ ସୁଗନ୍ଧିତ ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଶବ୍ଦ-ଇ ଏକ ଜଳପ୍ରପାତର ଶବ୍ଦ । ଜୋସୁ ଏକାକୀ । ଜୋସୁ ନିଜେ କହିଛି- ସେ ଏକାକୀ । ସେ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ହେଲା, ଏବଂ ଅତି ଆନ୍ତେ ଶୀଘ୍ର ନିଜର ଦୁଇ ବାହୁରେ ଜୋସୁକୁ ବେଷ୍ଟନ କଲା; ଏବଂ ନିଜ ଦେହରେ ଭିଡ଼ିଧରିଲା । ସେ ଜୋସୁର ମୁହଁକୁ ଦେଖିଲା ନିଜ ମୁହଁର ତଳେ, ତା' ଓଠକୁ ନିଜ ଓଠର ତଳେ । ସେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇଁ ଓଠଦୁଇଟିକୁ ଜୋସୁର ଓଠ ଉପରେ ରଖିଲା, ତା'ର ଶ୍ୱାସପ୍ରଶ୍ୱାସକୁ ସେ ଉପଭୋଗ କଲା, ଜୋସୁ ମୁଣ୍ଡକୁ ଏପଟ ସେପଟ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଗୋଟିଏ ହାତରେ ତା'ର ମୁଖକୁ ସ୍ଥିର କରି ଧରିଲା । ହଠାତ୍ ତାର ଟଣାଭିଡ଼ା ବନ୍ଦ ହେଲା ଓ ଆଲୋନ୍ ପାଖରେ ସେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କଲା ଏଇ ବିଳମ୍ବିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ।

ଏଇ ସ୍ୱପ୍ନ ଆଲୋନ୍ ସାରା ରାତି ଦେଖିଛି ଏବଂ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତର କଷ୍ଟନା ମଧ୍ୟ ଜୋସୁ ମନକୁ ଛୁଇଁ ନ ଥିଲା । ଆଲୋନ୍‌ର ବାହୁବେଷ୍ଟନରେ ସେ ମୁର୍ଚ୍ଛିତାପ୍ରାୟ ହୋଇଗଲା ଏବଂ ଆନ୍ତେ ଆଲୋନ୍ ନିଜକୁ ସଂଯତ କଲା ଓ ତାକୁ ସେହିପରି ଦୁଇ ବାହୁର ବୃତ୍ତରେ ଧରିରଖିଲା ।

ଜୋସୁ ଆଲୋନ୍‌କୁ ଚାହିଁଲା ନାହିଁ, ତାର ବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ; ନିଜର ମୁଣ୍ଡକୁ ବୁଲାଇନେଲା । ତା'ର ଗାଲ ରହିଲା ଆଲୋନ୍‌ର କାନ୍ଧ ଉପରେ, ଯେପରି କି ଆଲୋନ୍ ତାର ମୁହଁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ତା'ର କପାଳ ଉପରେ ଆଲୋନ୍ ନିଜ ମୁହଁକୁ ନୁଆଁଇ ଆଣିଲା- ତାର କୃଷ୍ଣକୋମଳ କେଶଗୁଚ୍ଛ ଉପରେ । “ଏହା ହେବାର ଥିଲା” ସେ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ କରି କହିଲା । ଜୋସୁ କିଛି କହିପାରିଲା ନାହିଁ... ତେଣୁ ତାର ମୁଖକୁ ଉଠାଇ ଦୁଇ ଗାଲକୁ....ଦୁଇ ନରମ ସୁଗୋଲ ଗାଲକୁ ଆଲୋନ୍ ତୋଳି ଧରିଲା ।

“ତୁମେ ଜାଣି ନ- ଏହା ହେବାର ଥିଲା ?” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ମୁଁ ଜଣେ ନା ...ମୁଁ କେବେ ଏପରି କରି ନି” ଜୋସୁ ଆନ୍ତେ କହିଲା । ଏମିତି ଜୋସୁ ମୁହଁରୁ ତାର ନିରୀହ ନିର୍ମଳ କଥା ଶୁଣି ଆଲୋନ ଆନନ୍ଦରେ ଉଚ୍ଛ୍ୱସିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

“ଆଃ! ମୋର ପ୍ରିୟତମା” କହି ସେ ମୁଣ୍ଡକୁ ପୁଣି ନୁଆଇଁ ଆଣିଲା ।

“ଆଉ ନୁହେଁ” ଡୋସୁ ଅନୁରୋଧ କଲା । “ପ୍ରଥମ ଥର ଏତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ।”

“ମୁଁ କ’ଣ କରିବି ? ଏହାର ଅର୍ଥ କ’ଣ ମତେ ଜାଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ ?”

“ୟା ମାନେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ ।”

“ତୁମେ ତ ମୋତେ ଚିହ୍ନ ନା ।”

“ଜଣେ ପୁରୁଷ ଜଣେ ନାରୀକୁ ଭଲପାଇବାକୁ ଗଲେ ଚିହ୍ନିବା କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ତାକୁ ଭଲ ପାଇ ପୁରୁଷ ଜଣକ ତାକୁ ଜାଣିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ ।”

“ଆଃ ! ଏ ଯେ ଜାପାନ ଦେଶ ।”

“ତଥାପି ତୁମେ ଓ ମୁଁ- ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀ ।”

ଡୋସୁ ଫାଟକ ପାଖକୁ ଚାହୁଁଥିଲା, ତା ମା’ ଫେରି ଆସୁଥିବେ । ସବୁଦିନ ପରି ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବଜାର ଯାଇଥିବେ ଏବଂ ଉମି ତାଙ୍କ ସହିତ ଯାଇ ପାରିଥାଏ ।

“ମୁଁ ଏଠି ଠିଆହୋଇ ପାରିବି ନି - ମା ଫେରିବେ ।”

“ମୁଁ ତାକୁ ଦେଖା କରେ”- ଆଲେନ୍ ହଠାତ୍ କହି ପକାଇଲା ।

“ନା -ନା; ଡୋସୁ ତରତରରେ କହିଲା - “ଏତେ ସହଜ ନୁହେଁ, ମୋ ବାପା ଆମେରିକାକୁ ଘୂଣା କରନ୍ତି, ମତେ କିନ୍ତୁ ସେ ଭାରି ଭଲପାଆନ୍ତି ।”

ବାପାଙ୍କ ନାଁ କହୁ କହୁ ସେ ଘୁଞ୍ଚିଆସିଲା । ଏବଂ ଆଲେନ୍ ତାର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରି ତାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲା ।

“ଡୋସୁ, ତୁମେ କ’ଣ ସବୁବେଳେ ବାପାଙ୍କୁ ମାନିଥାଅ ?”

“ହଁ” ।

“ମତେ ଗୋଟିଏ ସୁଯୋଗ ଦେବ କି ?”

“ସୁଯୋଗ?”

“ତୁମ ପାଖରେ ମୋ ନିଜକୁ ଅଧିକ ପରିଚିତ କରିବାକୁ” ଡୋସୁ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ି କହିଲା-

“କେମିତି ପାରିବି ?”

“ତାଲିଙ୍ଗ, ମୁଁ ତାର ଉପାୟ କରିଦେବି ।”

“ସେ ତାଲିଙ୍ଗ’ ଶବ୍ଦଟି ତାର ମନେ ନଥିଲା....ହଠାତ୍ ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଅରେ ଯେଉଁ ଝିଅକୁ ବିବାହ କରିବାର ଥିଲା, ତାକୁ କେନ୍ଦ୍ରସାନ୍ ଏଇ ଶବ୍ଦଟି କହିଥିଲା । ଏ ଏକ ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଶବ୍ଦ, ଏଇ ଶବ୍ଦ ଗମ୍ଭୀର କଣ୍ଠରେ କୁହା ହବାରୁ ସେ ଥରି ଉଠିଲା....ଭୟଭୀତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

କେଉଁଠି ସେ ଏପରି ପ୍ରେମ ପାଇବ ? ଏ ପ୍ରେମ କେବଳ ଆମେରିକାରେ ସମ୍ଭବ । ସେଠାରେ ପ୍ରେମରେ ସେମାନଙ୍କର ଭୟ ନ ଥାଏ ।

ସେ ହଠାତ୍ ଆଲେନ୍‌କୁ ସିଧା ଚାହିଁଲା- “ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଶ୍ବାସ କରେ ଆଲେନ୍ - ମୁଁ ତୁମର ନାଁ ଧରି ଡାକିପାରେ ?”

“ତୁମେ ମୋ ନାଁ ଧରି କହିଲେ ମତେ ଭଲ ଲାଗିବ ।”

ଜୋସୁ ଦେଖିଲା, ଆଲେନ୍ ପୁଣି ନଇଁ ପଡ଼ୁଛି, “ଆଃ ! ତୁମେ ଯାଅ ।”

“କେଉଁଠି ଆମେ ସାକ୍ଷାତ କରିବା- ମୁଁ ଏଠିକି ଆସିବି କି ?”

“ନା, ନା, ମୁଁ ଚିନ୍ତା କରେ ।”

“କାଲି ସେଇ ଉଇଷ୍ଟେରିଆ ଗଛତଳେ ପୁଣି ଦେଖାହେବ ?”

“ହଁ” ।

ଆଲେନ୍ ପୁଣି ମୁଣ୍ଡ ନୋଇଁଲା ଏବଂ ଜୋସୁ ତା’ର ଓଠର ଉଷ୍ମସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କଲା । କେତେ ସୁନ୍ଦର କୋମଳ ଓଠ ! ଅଥଚ କେତେ ଜବରଦସ୍ତିଆ ...ସେମାନେ କ୍ଷଣିକ ପାଇଁ ସବୁ ଭୁଲିଗଲେ । ଜୋସୁ ଏତିକି ଜାଣିଲା-ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଭଲପାଏ । ହଠାତ୍ ଗୁଡ଼ାଏ ପତ୍ର ଖସିବାର ଶବ୍ଦ ଶୁଭିଳା । ସେମାନେ ଚମକି ଉଠିଲେ । ତାଙ୍କର ଓଠ ଦୁଇଟି ଅଲଗା ହେଲା । ଦରଜା ଉପରେ ଡାଳ ଝୁଲେଇଥିବା ବାଉଁଶଗଛର ବୁଦାକୁ ସେମାନେ ଚାହିଁଲେ । ନୂଆ ସବୁଜପତ୍ରଗୁଡ଼ିକ ଚିକ୍ ଚିକ୍ ହୋଇ ମହୁ ପବନରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ଘୋଳି ଖେଳୁଛି ।

“କି ଅଛୁତ” । ଜୋସୁ ଆସ୍ତେ ପାଟି କରି ଉଠିଲା ।

“ସେଠି କିଛି ଅଛି କି?” ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଭୁଲି ପତ୍ରର ଚୂର୍ମ ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଜୋସୁ ହଠାତ୍ ସ୍ମରଣ କଲା ଯେ, ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଆଲେନ୍‌ର ବାହୁବନ୍ଧନରେ ଅଛି । ତେଣୁ ତୁରନ୍ତ ଘୃଷ୍ଣଯାଇ ସେ ଘର ଆଡ଼କୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଲା ।

ତା'ର ଦୁଷ୍ମାନି କଳ୍ପନାଠାତ ହୋଇଛି, କେମିତି ବା ସେ ଏଥିରେ ରାତି ହେଲା ? ନିଜକୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ରକମର ସଂଯତ କରି ସେ ପରଦିନ ସକାଳେ ତାର ହଳଦୀରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି କଲେଜ ବାହାରିଲା ଏବଂ ଫୁଲଦିଆ ଫୁଲ ଏମ୍ବ୍ରୋଇଡରୀ ହୋଇଥିବା ଛୋଟ ଧଳା ଛତାଟିକୁ ବି ନେଲା । ତାର ବାପା ମା ତାକୁ କିଛି କହିଲେ ନି କି ସେ ବି ସେମାନଙ୍କୁ କିଛି କହିଲା ନି । କାରଣ ତା ହାତରେ ସେ ଗୁଡ଼ାଏ ବହି ବାହୁତଳେ ଢାକିଥିଲା ଓ ମୁନିଆଁ ପେନ୍‌ସିଲର ଡବାଟାଏ ଧରିଥିଲା । ସେ ଯେ ଏକ କଠିନ କାମ କରିବାକୁ ଯାଉଛି ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ; ସେ ନିଜେ ବି କଠିନ କାମ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ।

ସେ ପାଟକ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବା ପୂର୍ବରୁ ଦୂରରୁ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ଦେଖାଗଲା । ଆଲେନ୍ ବହୁ ଆଗରୁ ସେଠାକୁ ଆସି ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ତାର ପୋଷାକ ଆଜି ପରିଷ୍କାର ଓ ଇସ୍ତ୍ରୀ କରା, ଏବଂ ସେ ଆଗ ଅପେକ୍ଷା ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା । ଜୋସୁକୁ ଦେଖି ସେ ଦମ୍ଭରେ କହିଲା-

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖାକରିବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି ।”

ଜୋସୁ ଭୟରେ ଢଡ଼ସଡ଼ ହେଲା । ଏଇପରି ଗୋଟିଏ ଦିନରେ କୌଣସି ଉତ୍ତେଜନା କ'ଣ ରୋଧ କରିହେବ ? ସେ ନିଜେ ଏକ ସୁଧାର ଝିଅ ବୋଲି ତାକୁ ମନେ ରଖିବାକୁ ପଡ଼ିବ ? ସେ ଗମ୍ଭୀର ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ଅନେକ ଝିଅ ଲଗାଉଥିବା ପରି ଚଷମା ଲଗାଇବାକୁ ଭୁଲିଯାଇଥିବାରୁ ତା' ମନ କଷ୍ଟ ହେଲା ।

“ତୁମର ରୂପ ଭାରି ସୁନ୍ଦର.....ଏଇ ରୂପ ସହଜରେ ମଣିଷକୁ ଉତ୍ତେଜିତ କରିବ ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

“ଦେଖନ୍ତୁ, ମୁଁ ସ୍କୁଲକୁ ଯିବି”- ଜୋସୁ ଅନୁନୟ କଲା ।

ଆଲେନ୍ ବେଶ୍ ଉଦ୍ର ହୋଇଗଲା । “ଜୋସୁ ସାକାଲ, ମୋର ଛୁଟିରୁ ଆଉ ମାତ୍ର ପାଞ୍ଚ ଦିନ ବାକି, ମୁଁ କିଓଟୋ ଭଳି ପୃଥିବୀର ପ୍ରସିଦ୍ଧ ସହରର କିଛି ହେଲେ ଦେଖିନି, ତୁମେ ଆଜି ମୋ ସଙ୍ଗେ ଆସି କ’ଣ କ’ଣ ଦେଖିବାର କଥା, ମୋତେ ଦେଖାଇ ଦେବ କି ?- ଏ ତ ଜଣେ ଦେଶପ୍ରେମୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।”

ଜୋସୁ ଭୟରେ ନିର୍ବାକ ହୋଇଗଲା ।

“ଏ ତ ଅତି ମହତ୍ କାମ ।” ଆଲେନ୍ ଜିଦ୍ କଲା । “ମୁଁ ଜଣେ ନିର୍ବୋଧ ଆମେରିକାନ୍ । ମୁଁ ଯେ ତୁମ ଦେଶକୁ ଅଧିକାର କରିବି- ଏକଥା ମୁଁ ଆଉ ଥରେ କହିବାକୁ ଯାଉ ନି । ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଧରିନିଅ ମୁଁ ଜଣେ ପରିଦର୍ଶକ । ଜାପାନ ବିଷୟରେ ଭଲ ଧାରଣା ନେଇ ମୁଁ ମୋ ଦେଶକୁ ଫେରିଯିବାକୁ ଚାହେଁ । ତେଣୁ ସବୁଠାରୁ ସୁନ୍ଦର ଏଇ ସହରକୁ ଆସିବି । ମୁଁ ପୁଣି ଆମେରିକା ଫେରିଲେ ଆଉ ଜାପାନ ଦେଖିପାରିବି ନି । ମୁଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ କିଓଟୋ କଥା କହିବି- କିପରି ମୋ ପରିଦର୍ଶନ ଅତି ସୁଖକର ଥିଲା ଓ ମୁଁ କିପରି ତାର ସମସ୍ତ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଦେଖିଲି....ଯାହା ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ।”

ତା’ର ହସ ହସ ଉଜ୍ଜ୍ବଳ ଆଖିର ଚାହାଣୀ ତଳେ ଜୋସୁର ଦମ୍ଭ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା । ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ତାର ଦେହ ସାରା ଏକ ଅବୋଧ ଉଲ୍ଲାସର ଢେଉ ଖେଳିଗଲା - ସତେ ଯେପରି ତାହା ଆଲେନ୍ ହସର ପ୍ରତିଧ୍ବନି ।

“ତୁମେ ଭାରି ଉତ୍ତେଜିତ.....ମୁଁ ଏତେଟା ହେଇପାରିବି ନି ।” ମୁଁ ମୋର ସାରକୁ କ’ଣ କହିବି ? ମନେକରନ୍ତୁ, ଆମକୁ ଜଣେ କେହି ଏକାଠି ଦେଖିନେବ । ମୋ ବାପା ଭାରି ବିରକ୍ତ ହେବେ ।”

ଆଲେନ୍ ତାର ବିଶାଳ କାନ୍ଧକୁ ହଲାଇଲା ।

“ମତେ କ୍ଷମା କର ।” ନାରୀ ହିଁ ସବୁଠାରେ ଭୁଲଭ୍ରାନ୍ତି ପାଇଁ ଦୋଷୀ ବିବେଚିତ ହୁଏ । ଆମେ ଉତ୍ତେଜିତ ହେବାନାହିଁ । ତୁମେ ସ୍କୁଲକୁ ଯାଅ ।” ତା ଆଖିରୁ ହସ ଲିଭିଗଲା । ସେମାନେ ପାଖ ପାଖ ହୋଇ ଫାଟକ ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ । ସେ ଜୋସୁର ବହି ଧରିବାକୁ ମାଗିଲା ଓ ଜୋସୁର ମନେପଡ଼ିଲା- ଆମେରିକାରେ ପୁଅମାନେ କେତେଥର ତାର ବହି ଧରିଛନ୍ତି । ସେଠାକାର ଏହା ଏକ ପ୍ରଥା । ଜୋସୁ ଚାଲିଲା । ଆଲେନ୍ ନିଜର ପ୍ରସ୍ତାବ ଏତେଶୀଘ୍ର ଫେରାଇ ନେଉ, ଏହା ସେ ଚାହୁଁ ନ ଥିବାରୁ ମନେ ମନେ ଲଜା ପାଇଲା । ସେ

ଠିକ୍ କରିଚି କିନ୍ତୁ ଭାବୁଚି ଯେ ସେ ଠିକ୍ ଓ ଭୁଲ ବାଛିବାକୁ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନି । ଯଦି ଜଣେ ଠିକ୍ ଭୁଲ ବାଛିପାରିବ ନାହିଁ, ତେବେ ଭୁଲଟା-ଇ ଭଲ ଲାଗିବ ।

ତା'ର ଆୟତ ଆଖିକୋଣରୁ ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ଦେଖିଲା... ଆଲେନ୍ ବି ତାକୁ ଚାହିଁଚି । ତାର ଆଖି ପୁଣି ନୀଳ ହୋଇ ଉଠିଚି- ଓଠ ଦୁଇଟି ମେଲା ରହିଚି- ସତେ କି ସେ ହସିବାକୁ ଚାହେଁ !

“ମୁଁ ଏ ବହିଗୁଡ଼ିକ ଉଇନ୍‌ସେରିଆ ଗଛମୂଳେ ରଖୁଚି ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା- “ତୁମକୁ ବି ଲୁଚାଇବାକୁ ଏ ଘଷ୍ଟି, ଝାମ୍ବୁରା ବୁଦା ସମ୍ଭବ ହବ... ମୁଁ ଯା ଦେଖୁଥିଲି । “ତାହା ହିଁ କରିବି”- ଜୋସୁ ଈଷତ୍ ହସି କହିଲା, “ତମଜ୍ଞାର ପ୍ରସ୍ତାବ ।”

ସେ ବହି ଲୁଚାଇଦେଲା । ତାକୁ କେହି ଦେଖିଲେ ନାହିଁ । ଏବେ ବି ଅନ୍ୟମାନେ ସ୍କୁଲକୁ ଆସିନାହାନ୍ତି । ବହିଗୁଡ଼ାକ ବୁଦାମୂଳେ ଲୁଚାଇ ସେ ଆଲେନ୍ ପାଖୁ ଫେରିଆସିଲା ଏବଂ ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଗୋଟିଏ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଛୋଟ ଗଳିରେ ଚାଲିଗଲେ ।

“କିଓଟୋ କଥା ମତେ କୁହ” ଆଲେନ୍ କହିଲା, ସତେ ଯେମିତି ସେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁଚି । ନିଜର ବିସ୍ମୟଭାବ ଲୁଚାଇ ଜୋସୁ ଭଲଭାବରେ ସବୁ କହିଲା ।

“ଏ ଭାରି ପୁରଣା ସହର... ହଜାର ହଜାର ବର୍ଷଧରି ଜାପାନର ରାଜଧାନୀ ଥିଲା । ତତ୍ତ୍ୱ ଶହ ପୁରୁଣା ବୌଦ୍ଧମନ୍ଦିର ଏଠାରେ ଅଛି । ଲକ୍ଷାଧିକ ଲୋକ ଏଠି ରହନ୍ତି । ପୁରୁଣା ରାଜବାଟୀ ଓ ଉଦ୍ୟାନସବୁ ରହିଚି...ଏ ଗୁଡ଼ିକ ପୃଥିବୀରେ ସବୁଠୁଁ ଭଲ ।”

“ମୋର ଛୋଟ ଗାରଡ଼ ! ମୋତେ ବଗିଚାଗୁଡ଼ିକ ଦେଖେଇବାକୁ ନିଅ ।”-ଆଲେନ୍ କହିଲା । ଆଲେନ୍ ଭାବିଲା, ବଗିଚା ଭିତରେ ଲୁଚିବାକୁ ଜାଗା ଥିବ, ଅନ୍ତତଃ ଛୋଟ ପାହାଡ଼, କୁଦ, ପୋଖରୀ, ବାଡ଼ ଓ ବୁଦାଗୁଡ଼ାଏ ଥିବ । ଯେତେବେଳେ ସେ କୌଣସି ବଗିଚା ନ ଦେଖିଲା, ସେ ଭାବିଲା- ଜୋସୁ ହୁଏତ ଜାଣି ଜାଣି ବଦମାସୀ କରୁଚି ।

“ଏ ରେଫାଆନଜୀ ମନ୍ଦିର-ଏ ଷ୍ଟୋନ ବଗିଚା” ଜୋସୁ କହିଲା- “ଏହା ଅତି ପ୍ରସିଦ୍ଧିସ୍ଥାନ ।” ସେ ଏକ ଅନୁକ୍ରମ ପ୍ରାଚୀର ପରିବେଷିତ ଶୁଖିଲା ଆୟତାକାର ସ୍ଥାନକୁ ଚାହିଁଲା । ଧଳା ଶୁଷ୍କ ବାଲିର ସମୁଦ୍ର ମଧ୍ୟରେ ରୁକ୍ଷ ପାହାଡ଼ଗୁଡ଼ା ଦ୍ୱୀପ ପରି ଠିଆହୋଇଚି ।

ସତେ ଯେପରି ବାଲି ଉପରେ ସେ ଏକ ସ୍ଥିର ଓ ବଳା ଅଟଳନ୍ତି ତରଙ୍ଗ । “ବଗିଚା” ଆଲେନ୍ ସେ ଦିନ ନିଜର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଭୁଲିଗଲା । ଏପରି କଳ୍ପନାତୀତ- ସୁନ୍ଦର ଗୌରବମୟ ଜିନିଷ ସେ ଦେଖୁଚି....ଯାହା ସେ ବୁଝିପାରୁ ନି ।

“ଦେଖ ଜୋସୁ ସାକାଲ, ଯଦି ପାର ପଥରଗୁଡ଼ା ଗଣିନିଅ” ସେ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲା । ସେଠାରେ ପାଞ୍ଚଟି, ଦୁଇଟି, ପାଞ୍ଚଟି, ତିନିଟି, ତିନିଟି, ତିନିଟି, ହୋଇ ପନ୍ଦରଟି ଗୁପ୍ତ ପଥର ଥିଲା ।

“ଏ ସବୁ ଦ୍ୱୀପ ନୁହେଁ” ଜୋସୁ ବୁଝାଇଲା, ଶ୍ରିର ପ୍ରପାତ ପରି ଦିଶିବାକୁ କୃତ୍ରିମ ଭାବରେ ତିଆରି ହୋଇଛି- ତାର ଟିକି ଟିକି ଆଙ୍ଗୁଳିରେ ସେ ଦେଖେଇଲା ।

“ସେଠାରେ ହେଇ ଦେଖ- ବନହଂସୀମାନେ ।”

ପଥର ଗୁଡ଼ିକ ସ୍ୱାଭାବିକ ଚିତ୍ତକଣ, ପାଣି ପବନ ଦ୍ୱାରା ଯାହା ଆକାରରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଛି ଏବଂ ଶୋଇ ରହିଛି; କିନ୍ତୁ ସେ ଗୁଡ଼ିକ ସତରେ ପାଣିହଂସ ପରି ଦିଶୁଛନ୍ତି ।

“ତୁମେ ଏ ବଗିଚା କଥା ବୁଝିପାରୁଛ?” ଆଲେନ୍ ଜାଣିବାକୁ ଚାହିଁଲା “ମୁଁ ବିଶେଷ ଜାଣେ ନା” ଜୋସୁ ସ୍ୱୀକାର କଲା, “ବାପା ମତେ ଏଠାକୁ ଆଣିଥିବାରୁ ମୁଁ କିଛି ଜାଣେ ।” ଆଲେନ୍ ବୁଝିଲା-ଏଇ ବଗିଚା ନିଜ ନିର୍ମାତାର ନିର୍ମଳ ଆତ୍ମକଥା ପୋଷଣା କରୁଛି । ଏହାର ପ୍ରସିଦ୍ଧି ଓ ପୁରୁଣାତ୍ୱ, ଆମେ ଯଦି ଏଠାରେ ନୀରବରେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ବସିବା, ତେବେ ବୁଝିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବା ।

ଆଲେନ୍ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା, “ନା, ଏତେ ବେଳ ବା କାହିଁ ? ମୁଁ ଅଧିକ ଆମୋଦ ଚାହେଁ ।” ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ଜୋସୁ ଆଲେନ୍‌କୁ ପୁରାତନ ରାଜବାଟୀର ଏକ ସବୁଜ ଉଦ୍ୟାନକୁ ନେଇଗଲା । ଏ ସ୍ଥାନ ଅତି ସୁନ୍ଦର, ଏଠାରେ ଛୋଟ ପାହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ମଣିଷ ତିଆରି ଉଦ୍ୟାନକୁ ଆକାଶ ସହିତ ସଂଯୁକ୍ତ କରିଛନ୍ତି, ତଥାପି ଏ ସ୍ଥାନ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ଅନୁକୂଳ ନୁହେଁ । ଏ ବଗିଚାଟିର ପ୍ରତ୍ୟେକ ପତ୍ର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସୁରକ୍ଷିତ । ସେମାନେ କୌଣସି ଜଗୁଆଳକୁ ଦେଖିଲେ ନାହିଁ, କେବଳ ସେଇମାନଙ୍କ ଭଳି କେତେକ ପରିଦର୍ଶକ ବୁଲୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଗହଳି ନ ଥିଲା । ଆଲେନ୍ ଏକାଗ୍ର ବିସ୍ମୟ ଚିତ୍ତରେ ଏସବୁ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖି ବିହ୍ୱଳ ହେଉଥିଲା, ଜୋସୁର ହାତ ସୁନ୍ଦା ଛୁଇଁବାକୁ ତା’ର ସାହାସ ହେଲା ନି । ଜୋସୁ ମଧ୍ୟ ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତା ଜଣାଗଲା । ଆଲେନ୍ ଅନୁଭବ କଲା ଯେ ଏ ଜୋସୁର ଦେଖି, ତା’ର ନୁହେଁ ।

ମଧ୍ୟାହ୍ନ ହେବାରୁ ଆଲେନ୍ ଆଉ କୌଣସି ପ୍ରାସାଦ, ମନ୍ଦିର, ଉଦ୍ୟାନ ବା ଦେବଦେବୀ କିଛି ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁଲା ନି । ସେ ହଠାତ୍ କହିଲା, “ମତେ ଭୋକ ହେଲାଣି । ଚିତ୍ତକଣ ପଥର ଉପରେ ମୁଁ ବି ମାଉଳ ମାଉଳ ଚାଲିଲିଣି । ଆମେ କେଉଁଠି ଯାଇ ଖାଇବା ଏବଂ ପରେ ଗାଡ଼ିଟିଏ ଭଡ଼ା କରି ସହର ବାହାରକୁ ଯିବା । ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜାପାନର ଗହଳ ମଫସଲ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ।”

ଜୋସୁ ସ୍ବପ୍ନଚାଳିତ ପରି ସମର୍ଥନ କଲା । ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିବା ପରେ, ସେ ଯେ କୌଣସି କାମ ପାଇଁ ରାତି ଥିଲା, ଏହା ଭାବି ଆଲେନ୍‌ର ରକ୍ତ ହୃତଗତିରେ ସଂଚାଳିତ ହେଲା ।

ଖାଇବା ସମୟରେ ଜୋସୁ ଭାରି ଖୁସିଥିଲା । ଆଲେନ୍ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେଉଥିଲା ଏବଂ ଛୋଟ ରେଷ୍ଟୁରେଣ୍ଟରେ କେତେ କମ୍ ଲୋକ ଖାଉଛନ୍ତି, ସେ କଥା କହୁଥିଲା ।

ଏ ଅଖ୍ୟାତ ଗଳିର ସେଇ ଅପରିଚିତ ସ୍ଥାନକୁ ସେ କେବେ ଆସି ନ ଥିଲା । ସେଠାରେ କେବଳ ସୁନ୍ଦର ଭାଷ୍ଟର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ମନ୍ଦିରମାନ ରହିଛି; ଏବଂ ଫିକା ସବୁଜ ରଙ୍ଗର ଓ ଅଣ୍ଟା ଶୁଖିଲା ଭାତ-ଇ ସେଠାରେ ମିଳେ ! ଛୋଟ, ପତଳା, ଗୋଡ଼ା ସୁର ପିନ୍ଧା ଲୋକଟିକୁ ଜୋସୁ ‘କିରାଣୀ’ ବୋଲି ଦେଖାଇ ଦେବାରୁ ଆଲେନ୍ ବି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା । କେତୋଟି କାରୁକାର୍ଯ୍ୟପୂର୍ଣ୍ଣ ମୂର୍ତ୍ତି କିଣୁଥିବା ପରିଚାରିକାଟି, ଘର ଛାଡ଼ି ଏଠାରେ ଏକାକୀ ଖାଉଥିବା ଗୋଟିଏ ବୃଦ୍ଧ ଲୋକ, କୌଣସି ମଧ୍ୟବୟସ୍କ, ଭଲ ସୁଆତିଆ ଖାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିବାରୁ ଘରେ ଅନେକ ପିଲା ମେଳରେ ଖାଇ ନ ପାରି ସେଠାକୁ ଆସିଥାଆନ୍ତି । ଏମାନଙ୍କୁ ଜୋସୁ ଦେଖାଉଥାଏ ଓ ଆଲେନ୍ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ଜଣାଉଥାଏ ।

କିନ୍ତୁ ପରେ ପାହାଡ଼ କରରେ ଆଲେନ୍ ଜୋସୁକୁ ପୁଣି ଚିତ୍ତାନ୍ୱିତ ଦେଖିଲା ।

ପାହାଡ଼ର ପାଦଦେଶରେ ସେମାନେ ସେ ମନ୍ଦିର ଗତିଶୀଳ ଗାଡ଼ିକୁ ଛାଡ଼ିଲେ । ସେ ଗାଡ଼ିର ବୁଡ଼ା ଧଳା ଘୋଡ଼ା ଘୁମାଉଥାଏ ଓ ଚାଳକ ଅତି ଅନାଗ୍ରହୀ । ତେଣୁ ଏ ସବୁ ଏକ ଯୁନିଫର୍ମ ପିନ୍ଧା ଆମେରିକାନ୍ ପାଖରେ ନିହାତି ମୂଲ୍ୟହୀନ । ବାଉଁଶବଣ ଭିତରେ ହୋଇଥିବା ଇଟାର ପାହାଚ ଦେଇ ସେମାନେ ପାହାଡ଼ ଚଢ଼ିଲେ । ଏହା ନିର୍ଜନ ଜଣାପଡ଼ିଲେ ମଧ୍ୟ ଆଲେନ୍‌ର ସନ୍ଦେହ ହେଲା । ଇଟାଗୁଡ଼ିକ ଅତି ପରିଷ୍କାର । ବାଉଁଶବଣରେ ମଧ୍ୟ ପର୍ଯ୍ୟ ଗଛଗୁଡ଼ିକ ସଜା ହୋଇ ଲଗାଯାଇଥାଏ । ଗହଳ ବୁଦା ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ । ଗୋଟିଏ ଶିଉଳି ଲଗା ସ୍ଥାନ ଦେଖି ଆଲେନ୍ ଠିଆହେଲା !

“ଏ ତ ବେଶ୍ କୁସନ ଭଳି ନରମ, ନୁହେଁ ? ଜୋସୁ ! ଏଠାରେ ବସତ ।”

ଜୋସୁ ବାଧ୍ୟ ପିଲାଟି ପରି ଆଶ୍ଚଯାତ୍ତି ଆଲେନ୍‌ଠାରୁ ଅଳ୍ପଦୂରରେ ବସିଲା । ତା କପାଳ ଉପରେ ଥିବା ସୁନ୍ଦର କେଶଗୁଡ଼ିକ ଓଦା ହୋଇ ତା’ର ମଥାର ସିନ୍ଧୁ, କୋମଳ ଚର୍ମ ଉପରେ ଲାଗି ରହିଥିଲା । ଆଲେନ୍ ତା ଆଡ଼କୁ ମୁହଁକ୍ଷେ, ଚାହିଁ, ଜୋସୁ ରଖୁଥିବା ଦୂରତାକୁ ଅତିକ୍ରମ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଥିଲା । ସେ ସିଧା ଜୋସୁ ପାଖକୁ ଯାଇ ତା’ର ହାତଟି ଧରିଲା ।

“ଜୋସୁ ! ”

ଜୋସୁ ତା’ର ଉତ୍କଳ ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ ଟେକି ଚାହିଁ କହିଲା, “ମତେ ଆମେରିକା କଥା କୁହ ।” ଆମେରିକା ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଇଁ ଆଲେନ୍‌ର ମନରୁ ବହୁତ ଦୂରରେ । “ସାରା ସକାଳଟା ମୁଁ ତୁମକୁ ଜାପାନ ଦେଖାଇଲି, ମତେ ଆମେରିକାବିଷୟ କିଛି ଜଣାଅ । ମୋର କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆ କଥା ମନେ ଅଛି । ମତେ ଭର୍ଜିନିଆ କଥା, ତୁମ ଘର ଓ ବାପା ମା’ଙ୍କ କଥା କୁହ, ସେମାନେ ଅଛନ୍ତି ତ ?”- ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

ସେ ହାତକୁ ଟାଣିନେଲା ନି କି ଆଲେନ୍‌ଠାରୁ ଦୂରକୁ ଗଲା ନି, କିନ୍ତୁ ଭର୍ଜିନିଆ କଥା କହିବା, ଆଲେନ୍‌ର ଘର କଥା କହିବା ଅର୍ଥ ତାହୁଁ ଅତି ଦୂରକୁ ଚାଲିଯିବ ।

“ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଭାରି ଆଗ୍ରହୀ”- ଜୋସୁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଆଲେନ୍‌ ଆରମ୍ଭ କଲା, “ଆଜ୍ଞା-ମୁଁ ଛୋଟ ସହରଟିରେ ରହେ, ମାନେ ଘର ରିବ୍‌ମଣ୍ଡ ପାଖର ଛୋଟ ସହରଟିରେ ।”

“ରିବ୍‌ମଣ୍ଡ ?”

“ଟୋକିଓ ପରି, କିନ୍ତୁ ଏତେ ବଡ଼ ନୁହେଁ, ସେ ଭର୍ଜିନିଆର ରାଜଧାନୀ,” ଆଲେନ୍‌ ବୁଝାଇଲା ।

“ତୁମ ଘର କେମିତି କୁହ” ଜୋସୁ ଜିଦ୍ କଲା ।

ଆଲେନ୍‌ ତା’ର ହାତକୁ ଚାହିଁ ତା’ର ଆଙ୍ଗୁଠିଗୁଡ଼ିକରେ ଖେଳିବାକୁ ଲାଗିଲା । ତାର ଛୋଟ ବାମହାତ, ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ମୁଦି ନାହିଁ, ସେ ଗହଣା ପିନ୍ଧେ ନାହିଁ ।

“କାଠ ତିଆରି ବଡ଼ ଘରଟାଏ, ଧଳା ରଙ୍ଗର । ଛ’ଟା ବଡ଼ ବଡ଼ ଧଳା ଖୁଣ୍ଟ । ପୁରଣା ଘରଟା -ମୋ ପଣଅଜାଙ୍କ ଘର । ଘର ଚାରିପାଖେ ହଜାର ମାଣ ଯାଏ ଜମି । ବଣ ଓ ପାହାଡ଼ ଆଉ ଗୋଟାଏ ନଈ ।” ଆଲେନ୍‌ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲା ।

“ବା !-ବେଶ୍‌ ତ”, ଜୋସୁ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା ।

“ଦ୍ୱାର ଭିତରେ ଗୋଟାଏ ହଲ୍, ଛାତକୁ ଯିବାକୁ ଗୋଟାଏ ସିଡ଼ି, ଆଉସବୁ ସାଧାରଣ ଘର ପରି ।”

“ତୁମ ରୁମ୍ କେଉଁଠି ? ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ଉପର ମହଲାରେ-ସାମନାର ବାମ ପାଖକୁ ।”

“ମୁଁ ଆମେରିକାର ଗାଳିଚା, ଛବି ଓ ପର୍ଦା ଏବଂ ଆଉରି ଅନେକ କିଛି ମନେରଖିଛି ” -ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ଏମିତି ଅନେକ” ଆଲେନ୍ ସମ୍ପତ୍ତିସୂଚକ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା ।

“ଗୋଡ଼ଥୁବା ଖଟ, ଚେୟାର ଓ ଟେବୁଲଗୁଡ଼ିକୁ ବି ?”

“ସବୁ ଗୁଡ଼ିକର ଗୋଡ଼ଥାଏ ।”

“ତୁମ ଘରେ କିଏ- ବାପା ବୋଉ ?”

“ଆଉ ମୁଁ - ଏକମାତ୍ର ।”

“ତୁମେ ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ ?”

“ଗୋଟିଏ ।”

ଯା ପରେ ଜୋସୁ ଧୀରସ୍ଥିର ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । “ତୁମେ ବୋଧହୁଏ ଖୁବ୍ ଗେହ୍ଲା ” - ସେ କହିଲା ।

ଆଲେନ୍ ହସିଲା, “ବେଳେ ବେଳେ ମୁଁ ସେଇଆ ଭାବେ ।”

ଜୋସୁ ଟିକିଏ ଚିନ୍ତାନ୍ୱିତା ପରି ଦେଖାଗଲା । “ଆଉ ତୁମ ମାଆ- କିପରି ଲୋକ ?”

“ମୋର ବିଶ୍ୱାସ, ଭଲ ।”

“ମୁଁ ଟେହେରା କଥା କହୁଛି ।”

“ଓ ! ସେ ବୁଝିଲା- ଟିକେ ଛୋଟ, ପତଳା, ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର କିନ୍ତୁ ଭାରି ବଳୁଆ ।”

“ଆଉ ବାପା ?”

“ଖୁବ୍ ବିରାଟ ଟେହେରାର ମଣିଷ... ଅଳସୁଆ ମୁଁ ଭାବେ, ମା’ବି ତାକୁ ସେଇୟା କହନ୍ତି ।”

“ସେ କି କାମ କରନ୍ତି ?”

“ସେ ଓକିଲ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରାକ୍ତିସ୍ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ବୋଧହୁଏ ସେ ଆମ ଜେଜେବାପା ମଲାଦିନୁ ପ୍ରାକ୍ତିସ୍ କରୁନାହାନ୍ତି ।

ଜୋସୁ ବୁଝିଲା ଯେ ସେମାନେ ଧନୀ, କିନ୍ତୁ ସେ ଟଙ୍କା କଥା କହିବାକୁ ଚାହିଁଲା ନାହିଁ ।

ତାଙ୍କ ବସିବା ଠାରୁ କେଇ ଗଜ ଦୂରରେଥିବା ଛୋଟ କୁଦଡ଼କୁ ସେ ବାଉଁଶକୁଦା ଆଗକୁ ନଢ଼ର ରଖି ଚାହିଁଲା । କିଓଟୋ ସହର ଦୂରରେ ରହିଲା, କିନ୍ତୁ ଯେତେ ଦୂର ଢଗାଯାଉଛି, ପ୍ରକୃତରେ ସେତେ ଦୂର ନୁହେଁ ।

“ମୁଁ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଯିବି, ଅନ୍ତତଃ କଲେଜ କ୍ଲାସ ଓଡ଼ର ହେବାବେଳକୁ”- ଡୋସୁ ହଠାତ୍ କହିଲା ।

କଥାରେ କଥାରେ ଦିନ ଯେ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗଢ଼ି ଚାଲିଯାଉଛି- ଏହା ଆଲୋଚନା ମନେ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ ଘାସ ଉପରେ ଦୁଇ ବାହୁରେ ମୁଣ୍ଡରଖି ଚିତ୍ତହୋଇ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ଓ କହିଲା, “ବର୍ତ୍ତମାନ ନୁହେଁ ଡୋସୁ !”

ଡୋସୁର ଚାହାଣୀର ଅର୍ଥ ଆଲୋଚ୍ ନୁହଁପାରିଲା ନାହିଁ । ଭୟାକୁଳ ଚାହାଣୀ ନିଶ୍ଚୟ ନୁହେଁ ।

“ଡୋସୁ ଏଠି ଶୋଇପଡ଼ି ପାର ।”

ଡୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ମନାକଲା ଓ ତାର ବେକମୂଳ ରକ୍ତିମ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

“କାହିଁକି ନାହିଁ କରୁଚ ତାଲିଙ୍ଗ ?”

ଡୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଆଲୋଚ୍ ଦେଖିଲା, ତାର ତଳ ଓଠ ଅରୁଛି ଓ ସେ ତାକୁ ଦାନ୍ତ ମଝିରେ ଚାପି ଧରୁଛି ।

“ତୁମେ ମତେ ଭୟ କରୁଚ ?” ଆଲୋଚ୍ କୋମଳ ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲା ।

“ହଁ ଟିକେ ଟିକେ ।” ସେ ସତକଥା କହି ପକାଇଲା ।

“ମୁଁ ତୁମର କ୍ଷତି କରିବି ନି ।”

ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ମନା କଲା ।

“ତୁମେ କ’ଣ ଭୁଲିଗଲାଣି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ ?” ସେ ଆହୁରି ନରମ ଗଳାରେ ପଚାରିଲା ।

“ନାଁ”- ଡୋସୁ ଧୀର ଗଳାରେ କହିଲା । “ମୁଁ ସବୁବେଳେ ମନେ ରଖିଛି । ହେଲେ, ତୁମେ ମତେ କାହିଁକି ଭଲପାଅ ?” ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଲିପଡ଼ି ଅଲୋଚ୍‌କୁ ପ୍ରଶ୍ନିତ ଆଖିରେ ଚାହିଁଲା । ତା ଆଖି ଗମ୍ଭୀର ଓ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶିଲା । ଆଲୋଚ୍ ହଠାତ୍ ଉଠିବସିଲା । ସତରେ ସେ କାହିଁକି ଡୋସୁକୁ ଭଲପାଏ ? ସେ ଯାହା କରିବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରିଥିଲା, ଡୋସୁ ତା କରିବା ଅସମ୍ଭବ କରିଦେଲା । ସେ କହିଲା- “ମୁଁ ଜାଣେ ନି -ମୁଁ ନିଜକୁ ପଚାରେ- ଭାବୁଛି, ଭଲ

ପାଇବା ପାଇଁ ମୁଁ କ୍ଷୁଧାର୍ତ୍ତ ବୋଲି ତୁମେ କହିପାର, ମୁଁ ଭଲ ପାଇଲା ଭଳି ଏଠାରେ କାହାକୁ ଦେଖି ନି । କେବଳ ତୁମକୁ ।”

“ତୁମେ ତ ଅସ୍ତବିନ ପରେ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବ ।”

“ମୁଁ ପୁଣି ଫେରିଆସିବି ।”

ଜୋସୁ ଅଳ୍ପ ହସିଲା “ତା ହେଲେ ଆମେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ।”

ସେ କହିଲା- “କାହିଁକି ତୁମେ ମତେ ଭଲପାଅ, ତା’ ଠିକ୍ କରି କହିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ । ”

ସେ ହଠାତ୍ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଓ ଅଲେନ୍‌ର କାମାତୁର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା । ତା ପରେ ସେ ଏମିତି ହଠାତ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ ପାହାଡ଼ ତଳକୁ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ଯେ, ଆଲେନ୍‌ ଅଧା ରାଗ ଓ ଅଧା ଆନନ୍ଦରେ ତାକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ବ୍ୟତୀତ କିଛି ଉପାୟ ପାଇଲା ନାହିଁ । ଗାଡ଼ି ପାଖରେ ନ ପହଞ୍ଚିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜୋସୁ ଠିଆହେଲା ନାହିଁ - ତା’ପରେ ସେ ପାଟିକରି କହିଲା, “ଓ ! ମୁଁ ଜାପାନରେ ଥିଲା ଭିତରେ ଏପରି କେବେ ଦୌଡ଼ି ନାହିଁ, ମୁଁ କାଲିପର୍ଶିଆରେ ଏମିତି ଦୌଡୁଥିଲି, ଏଠି କେବେ ନୁହେଁ ।”

ବୁଢ଼ା ଦରୁଆନ୍‌ଟି ଡବ ଡବ ଆଖିରେ ଚାହିଁଲା । ଘୋଡ଼ାଟି ଉଠି ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା ।

“ଆଜି ଦିନଟିର ପରିସମାପ୍ତି କ’ଣ ଏଇପରି ?” ଆଲେନ୍‌ ଦାବୀକଲା ।

“ଅବଶ୍ୟ ଗୋଟିଏ ଦିନର-ତୁମ ସଙ୍ଗେ ଗୋଟିଏ ଦିନର ପରିସମାପ୍ତି ଆଲେନ୍‌ କେନେଡ଼ି ।” ସେ ଆଗରୁ କେବେ ଆଲେନ୍‌ର ପୂରା ନାଁ କହିନଥିଲା ଏବଂ ସେ ଅକ୍ଷରଗୁଡ଼ିକୁ ଟିକେ ଜୋରଦେଇ ଅଲଗା ଅଲଗା କରି କହିଲା- ଭବିଷ୍ୟତରେ ଅନେକ ଥର କହିବା ପାଇଁ ଏହା ଏକ ଶପଥ ବୋଧହୁଏ-

ଯେଉଁ ଦିନଟି ଆରମ୍ଭରେ (ସକାଳେ) ଜୋସୁକୁ ଏତେ ବିଚଳିତ କରୁଥିଲା- ତାହା ଏକ ସ୍ୱପ୍ନମୟ ଆନନ୍ଦରେ ଶେଷ ହେଲା ।

ସେ ଦେଖିଲା, ତାର ବହିଷ୍କୃତ ଇଉଷ୍ଟେରିଆ ମୂଳେ ପୂର୍ବପରି ଥୁଆ ହୋଇଛି । ଡେରି ହୋଇଗଲାଣି । ବୁଢ଼ା ଦରୁଆନକୁ ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତେ ଘରକୁ ଗଲେଣି । ଦରୁଆନ୍‌ଟି ତାର ଛୋଟ କୋଠରୀରେ ବସି ଘୁମାଉଟି- କଲେଜ ବନ୍ଦ ହେଲେ ପିଲାଏ ଘରକୁ ଗଲା ପରେ ସେ ଏମିତି ସବୁବେଳେ ଶୋଇପଡ଼େ । ଆଲେନ୍‌ ଦେଖିଲା, ଜୋସୁ ଯାଉନାହିଁ କି

ଆସୁନାହିଁ, ଏବଂ ରାସ୍ତାରେ ଜୋସୁ ମୁହଁରେ ପାଇଁ ଠିଆହେଲା । ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ବିଦାୟ ସମ୍ପାଦନା ଜଣାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା ।

“କିନ୍ତୁ ମୁଁ ସବୁ ଦେଖିପାରି ନି । ମୁଁ ନାରା ଦେଖିନି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଲୋକ ନାରା ଦେଖିବା ଉଚିତ ।”

“ଏ ତ ମୋର ଦୋଷ ନୁହେଁ, ତୁମେ ତୁମ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କ ସହ ଯିବା ଉଚିତ ।” ସେ ସିଧା କହିଦେଲା ।

“ଏ ଦୋଷ ତୁମର- ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖିଲି ଓ ତୁମେ କିଏ ଖୋଜି ବାହାର କଲି ।”

ଆଲେନ୍ ତର୍କ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଜୋସୁ ପାଖରେ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ସେ ତାକୁ ଥଙ୍ଗା କରି ପିଲାଳିଆ ଢଙ୍ଗରେ ଏତକ କହିଲା ।

ସେ ନିଜ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟର ଗଭୀରତା ବୁଝି ନିଜେ ଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ଓ ନିଜର ମତକୁ ଜୋସୁ ଉପରେ ଲଦି ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛାକଲା ନି । ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ନିତି ଯାହା କରିବାର ଦେଖେ ନିଜେ ତାହା କଲା ନାହିଁ । ସେ ନିଜକୁ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ମଧ୍ୟ ବିଶ୍ୱାସ କରିବାକୁ ଚାହଁଲା ନି ଯେ ଜୋସୁ ଟୋକିଓରେ ସେ ଦେଖିଥିବା ସାଧାରଣ ଜାପାନୀ ଝିଅଟିଏ ଯେ ଆମେରିକା ରାସ୍ତାର ଅତି ସାଧାରଣ ଝିଅକୁ ଅନୁକରଣ କରେ ।

ଜୋସୁ ମୁହଁ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲା । ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଦୁଃଖ ଓ ବିସ୍ମୟରେ ଚାହିଁଥିବା ଦେଖି ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ।

“ମୁଁ ତୁମ ସହିତ କାଲି ନାରା ଯିବାକୁ ତୁମେ ଚାହୁଁଛ କି ?” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ମୁଁ ଅତି ବିନୀତ ଭାବରେ ଏଇଆ ଚାହୁଁଛି ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

ସେ ତାକୁ ସେମିତି ଚାହିଁ ରହିଲା “ଆଜ୍ଞା ମୁଁ ଭାବି ଦେଖିବି” ସେ ଶେଷରେ କହିଲା ।

“ତୁମେ କ’ଣ ଭାବିବ ମୁଁ କେମିତି ଜାଣିବି ଜୋସୁ ।”

“ଯଦି ମୁଁ ଯିବି- ତା’ହେଲେ କାଲି ସକାଳୁ ମୁଁ ବହି ନ ଆଣି ଏଇଠି ଆସିବି ।”

“ମୁଁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବି ।”

ସେମାନେ ପରସ୍ପର ହାତ ସୁନ୍ଦା ସ୍ପର୍ଶ ନ କରି ବିଦାୟ ନେଲେ । ସତେ ଯେପରି ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅନ୍ୟର ଜିଦ୍ ଓ ଭୟଙ୍କର ଅଭିଳାଷକୁ ବୁଝିଥିଲେ ।

ଜୋସୁ ନିଜର ଦୁଷ୍ଟାମି ପାଇଁ ନୀରବ ଥିଲା । କାରଣ ସେ କଲେଜରୁ ଫେରିଲା ଭଳି ଘରକୁ ଫେରିଗଲା । ତା ବାପାଙ୍କ ଫେରିବା ଡେରି ଥିଲା । ସେ ଜରୁରୀ ଡାକରାରେ ଯାଇଥିଲେ । ତେଣୁ ତା ମା ଓ ସେ ଦୁହେଁ ମିଶି ସାନ୍ଧ୍ୟଭୋଜନ କଲେ । ବଡ଼ ଅସୁବିଧା ହେଲା- ବାପା ଯଦି ସବୁଦିନ ପରି ଘରେ ଆଆନ୍ତେ, ତେବେ ସେ ସହଜରେ ଗମ୍ଭୀର ରହି ପାରିଥାଆନ୍ତା ।

ତା' ମା କିନ୍ତୁ ସୁଧାର, ନମ୍ର, ଭଲ ଏବଂ ସେ ସବୁବେଳେ ଚାହାନ୍ତି ଯେ ଜୋସୁ ଖୁସି ରହୁ । ତାଙ୍କ ତୀକ୍ଷ୍ଣ ଓ କୋମଳ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ଦେବା କଷ୍ଟକର । ଜୋସୁ ମିଛକୁ ଘୃଣା କରେ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କିପରି ସେ ମିଛ କହିବ, ମା' ପଚାରିଲେ ।

“ଆଜି ଅବଶ୍ୟ ସ୍କୁଲ ଘରେ ଭାରି ଗରମ ହୋଇଥିବ ” ମା କହିଲେ ।

“ସ୍କୁଲ ଘରଟା ଉତ୍ତର ପଟକୁ ” -ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ସେ ମା'ଙ୍କର ଟ୍ରେରେ ଛୋଟ ଛୋଟ ପ୍ଲେଟସବୁ ସଜାଡ଼ି ରଖିଲା । “ଆଉ ତୁ ହଜିରାଣ ହୋ'ନା- ତା' ମା ବାରଣ କଲେ । “ମୋତେ ଭୋକ ନାହିଁ । ତୋତେ ଗୋଟିଏ ହେଲେ କଥା କହିବାକୁ ମୋର ସାହସ କୁଳାଉ ନାହିଁ ।”

“କ'ଣ ମତେ କୁହ ତ ମା” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ମାସୁୟା ପରିବାରର ଏମ୍ବ୍ରେନ୍‌ସିକଲ୍‌ରେ ବାପା ଯାଇଛନ୍ତି । କୋବରୀ ପାଇଁ ତୋ ବାପା ଚିନ୍ତିତ, ତାକୁ ଆପେକ୍ଷିତାଭାବିତ୍ ହୋଇପାରେ ।” ଜୋସୁ ନିଶ୍ଚୟ କିଛି କହିବ- ଏ କଥା ମା ଆଶା କରୁଥିଲେ । “କୋବରୀ, -ଓ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏତେ କିଛି ସାଂଘାତିକ ନୁହେଁ । ସେ ପରିବାରର ସାନ ପୁଅ” “କିନ୍ତୁ କୋବାରୀ ଭାରି ଭଲ ପିଲାଟିଏ”-ମା କହିଲେ ।

“ସେ ଭଲ ବୋଲି ମୁଁ ଅନେକଥର ଶୁଣିଛି” ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ସେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇଁ ଆଖିପତାକୁ ତଳକୁ କରି ଖାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ତୋ ବାପା ତାଙ୍କ ଦାୟିତ୍ୱ ବିଷୟରେ ଏବେ ସଚେତନ” ମା କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

“ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ବାପାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ବନ୍ଧୁ ”ଜୋସୁ କହିଲା । “କେବଳ ସେତିକି ନୁହେଁ ତୋ ବାପା କୋବରୀର କଥା ବି ଭାବୁଛନ୍ତି । ତା' ପ୍ରତି ତାଙ୍କର ଅସୀମ ଶ୍ରଦ୍ଧା । ସେ ସବୁବେଳେ ଭାବନ୍ତି-ବହୁତ କିଛି ।”

ତା' ବାପା କ'ଣ ଚିନ୍ତା କରନ୍ତି ଜୋସୁ ଜାଣେ; କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଯାଇ ସେ କିଛି ମାତ୍ର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରନ୍ତା ନି । ସେ ଗୋପନ ପ୍ରେମର ସ୍ୱପ୍ନରେ ବିଭୋର । ତା'ର ସମସ୍ତ ଆତ୍ମିକ ସତ୍ତା ତା' ବାପା ମା'ଙ୍କ ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଛି । ଆମେରିକାନ୍ ତରୁଣ ଆଡ଼କୁ ତାର ଦେହ ଓ ମନ ଭଳି ପଡ଼ିଲାଣି-ସେ ଏକାବେଳେକେ ବାପା ମା'ଙ୍କୁ ଭୁଲିଲାଣି । ଛଳନା କରିବାର କଥା କିଛି ନାହିଁ, ସେ କେବଳ ଆଲେନ୍‌ର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ଓ ଅଭିଳାଷ ଜାଣିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସତ୍ୟକୁ ଗୋପନ ରଖୁଥିବ । ସେ ଅନେକ ଆମେରିକାନ୍ ତରୁଣଙ୍କୁ ଦେଖିଛି - ଜଣେ ବି କେହି ଆଲେନ୍ ପରି ନୁହଁ । ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ସେ ଦେଖିଛି- ସେମାନେ ରାସ୍ତାରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ କରନ୍ତି, ଦୁଷ୍ଟ ପିଲାମାନେ, ମଦ୍ୟପ, ସୈନ୍ୟମାନେ, ଠେଲାଠେଲି କରୁଥିବା ବାଜେ ଲୋକମାନେ । ପ୍ୟାରେଡ଼ରେ ସେମାନେ ବିନାତ ଓ ବାଧ୍ୟ ପରି ଜଣାଯାନ୍ତି । ଖୁବ୍ ଶୃଙ୍ଖଳାରେ ସେମାନଙ୍କ ପାଦ ଏକତ୍ର ଉଠେ ଓ ପଡ଼େ । ସେମାନେ ଏକ ଧାଡ଼ିରେ ମାର୍ଚ୍ଚା କରନ୍ତି । ପ୍ୟାରେଡ଼ରେ କୁହା ନ ଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନେ ବାଁ ପଟ, ଡାହାଣ ପଟ ବା କେଉଁଠିକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି । ଅଦେଶ ମାତ୍ରେ ସମସ୍ତଙ୍କ ଆଖି ଏକ ହୋଇ ଭଳିପଡ଼େ । ପ୍ୟାରେଡ଼ରେ ନ ଥିଲା ବେଳେ ସେମାନେ ଛିନିଛନ୍ତି ହୋଇ ଖେଳେଇ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି । ଆଉ ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭଳି ଗୋଳମାଳ କରନ୍ତି । ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରେ, ବିରକ୍ତ ହୁଏ, ସେମାନେ ଚାଲିଯିବା ଯାଏ କୌଣସି ଫାଟକ ତଳେ ଲୁଚିଯାଏ । ବେଳେ ବେଳେ ଜାପାନୀ ବାଳିକାମାନଙ୍କୁ ସେମାନେ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଜୋସୁ ଏସବୁ ଘଟଣାରୁ ଦୂରରେ । ସେ ଅସାଧାରଣ, ଏବଂ ଆଲେନ୍ ମଧ୍ୟ ଅସାଧାରଣ । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପ୍ରେମ ପରି ନୁହଁ; ତଥାପି ସେମାନେ କ'ଣ କରିବା ଉଚିତ୍, ଜୋସୁ ଚିନ୍ତା କରିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସେ ମିଛସତ କରି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ଭାବରେ ମା'ଙ୍କୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଖାଇ ସାରିବା ପରେ ଦେଖିଲା ତା'ର ମା ଚିନ୍ତାକୁଳ ଆଖିରେ ତା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି ।

“ଏମିତି କିଛି ଘଟଣା ଅଛି କି- ଯାହା ତୁ ଭାବୁଛୁ, ମୋ ଆଗରେ କହୁନୁ ?” ମା ପଚାରିଲେ ।

“ଗୋଟିଏ ଅଛିଣ୍ଡା ଅଙ୍କ କଥା ଭାବୁଛି-” ଜୋସୁ କହିଲା । ଏତେ ସହଜରେ ଏପରି ଉତ୍ତର ସେ ଦେଇ ପାରିଛି-

ଏ କଥା ଭାବି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଗଲା । ଚଳେଇନେଇ ସେ ନିହାତି ମିଛ କଥା କହିପାରିଲା । ଅନ୍ୟ ଦିନ ହୋଇଥିଲେ ସେ ମିଛ କହୁଛି ଭାବି ଦୁଃଖ କରିଥାନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ଏଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଯେତେବେଳେ ତାହାର ସମସ୍ତ ମନ ଓ ରକ୍ତ ସେଇ ମଧୁର ଭାବାବେଶରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ- ସେ ମିଛ ପ୍ରତି ଖାତିର କଲା ନି ।

ସେ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର କାମ ଅଛି କହି ଉଠିଗଲା ଓ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ବିଛଣା ଧରିଲା । ରାତି ନିର୍ମଳ ଥିଲା । ବିଛଣା ଉପରୁ ସେ ଖୋଲାପର୍ଯ୍ୟ ଦେଇ ତାରାଖିତ ଆକାଶକୁ ଚାହିଁଲା । ବୋଧହୁଏ ପବନ ଆର୍ଦ୍ର ଥିଲା ଓ ବେଳେ ବେଳେ ଅମି ଯାଉଥିଲା । ତାରାଗୁଡ଼ିକ ବାରି ହୋଇ ପଡ଼ୁଥିଲେ । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ମିଟି ମିଟି କରୁ ନ ଥିଲେ । ଦୂରରୁ ସିଲକ୍‌ର ଲଣ୍ଠନ ପରି ସେ ଗୁଡ଼ିକ ହଳଦିଆ ଆଲୋକ ବିଛୁରଣ କରୁଥିଲେ ।

ତା ଧାରଣାରେ ଆଲେନ୍ ଏକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଣିଷ ଭାବରେ ଠିଆ ହେଲା । ଆମେରିକାର ରାତି ଅନୁସାରେ ଯେତେବେଳେ ଦି'ଜଣ ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ନ୍ତି, ସେତେବେଳେ କିଛି ନ କରିବା ସମ୍ଭବ କି ? କିଛି ନା କିଛି ଗୋଟାଏ ସବୁବେଳେ କରିବାକୁ ହୋଇଥାଏ । କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ ପଡ଼ିଥିବା ମ୍ୟାଗାଜିନ୍‌ର ଗନ୍ଧସବୁ ସେ ମନେ ପକାଇଲା । ପ୍ରେମର ପରିଣତି ବିବାହରେ । ପ୍ରଥମେ ତୁମ୍ଭନ, ତା'ପରେ ପରିପ୍ରକାଶ, ତା'ପରେ ବିବାହ ତିଥିପାଇଁ ଅନୁରୋଧ । ସେ ତୁମ୍ଭନ ଗ୍ରହଣ କରିବି ଓ ଆଲେନ୍ ପ୍ରେମ ପ୍ରକାଶ କରି ସାରିଲାଣି । ତେଣୁ କେବଳ ବିବାହ ତିଥିତା ପଚାରିବାକୁ ତା' ପକ୍ଷରେ ବାକି ଅଛି । ଚିରାଚରିତ ପ୍ରଥା ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ହିଁ ହୁଏ । ଜାପାନରେ ଯୁଦ୍ଧଲାଗି ବହୁତ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଛି । ତେଣୁ ଏଠିକା କଥା ନିଆରା । ଆମେରିକାରେ, ବିଶେଷତଃ ଭର୍ଜିନିଆରେ ଏହା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ।

ସେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା । ଆଲେନ୍‌ର ମୁହଁ ମନେପକାଇ ଟିକେ ଉଲ୍ଲସିତ ହେଲା ଓ ଅସନ୍ତୋଷକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା ।

ତା' ପରଦିନ ପାଗଟି ପୁଣି ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ହସି ଉଠିଲା । ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ପଡ଼ିବାରୁ ଜୋସୁ ଶୀଘ୍ର ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଓ ମା'କୁ କେଶୁଥିଲେ ବି ବାପାକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଗଲା ନି । ମା କହୁଥିଲେ ବାପା ଡେରିରେ ଫେରିବେ । କୋବରୀର ଅପରେସନ୍ ହେଲା । ଏବେ ବି ତାର ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ରହିଛି । ଆପେଣ୍ଡିକ୍ସ ଫାଟିଯାଇଛି; ତେଣୁ ବାପା ଏବେ ବି ଉଦ୍‌ଘୃଷ୍ଟ ।

ସେ ସକାଳ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ଘରକୁ ଆସି ନ ଥିଲେ ଏବଂ କହିଛନ୍ତି ଯେ ଯଦି ସେ ନିଜେ ନ ଉଠିବେ, ତେବେ ସକାଳ ୯ଟାରେ ତାଙ୍କୁ ଉଠାଇ ଦିଆଯିବ ।

ଜୋସୁ ଆଠଟା ପୂର୍ବରୁ ଚାଲିଗଲା । ବାପାଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ଖବର ସବୁ ଦେଇଗଲା ଓ ଅନ୍ୟ ସବୁ କଥା ଭୁଲିଗଲା । ଗତ ରାତିରେ ଛୋଟ ଏକ ଝଡ଼ହୋଇ ଯାଇଥିବାରୁ ରାସ୍ତାସବୁ ଓଦା ଥିଲା ଓ ଆକାଶ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଥିଲା । ଆଲେନ୍ ସେହିଠାରେ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ଏଥର ବୁଢ଼ା ଦରୁଆନ୍ତି ଚିତ୍କାନ୍ତିତ ଭାବେ ରାସ୍ତାକୁ ଚାହିଁଥିଲା । ଜୋସୁ ସେଇଠି ଆଲେନ୍‌କୁ ଦେଖି ଠିଆ ହୋଇଗଲା ଓ ଆଲେନ୍ କ୍ରମେ ତା ପାଖକୁ ଲାଗିଆସିଲା । କଲେଜର ପରୀକ୍ଷାକୁ ଥିବା ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଗଳି ମଧ୍ୟରେ ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଭେଟିଲେ ।

“ସେ ତୁମକୁ ଦେଖି ନି” ଆଲେନ୍-କହିଲା ।

“ଆମେ ପଛ ରାସ୍ତାରେ ରେଲଷ୍ଟେସନକୁ ଯିବା । ଏଠୁ ନାରା ଯିବାକୁ ଘଣ୍ଟାକରୁ କମ୍ ସମୟ ଲାଗିବ ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ସେମାନେ ଚତୁର୍ଥଶତାବ୍ଦୀ ହାତ ଧରାଧରି ହୋଇ ଓଦା ରାସ୍ତାରେ ନୀରବରେ ଆଗେଇଲେ । ଅଳ୍ପ ବର୍ଷାରେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ଝୁଲୁଥିବା ଗଛରୁ ପାଣିକୁନ୍ଦା ତାଙ୍କ ଉପରେ ପଡୁଥିଲା । ସେ ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ନୀଳରଙ୍ଗର ସୂତା ଫାର୍ଟ ଏବଂ ପତଳା ଧଳା ବ୍ଲାଉଜ ପିନ୍ଧିଥିଲା । ଏହି ପାଣିକୁନ୍ଦାଗୁଡ଼ିକ ଦେହରେ ଭିଜି ତା’ର ଚମ ଦେଖାଯାଉଥିଲା । ଏହି ପାଣିକୁନ୍ଦା ତା ମୁହଁ ଓ କେଶରେ ପଡୁଥିଲା ।

“ଫୁଲ ଉପରେ ଶିଶିରବିନ୍ଦୁ ପଡ଼ିଛି” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

ଜୋସୁ ଅଳ୍ପ ହସି ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ଆଖିରେ ଆଲେନକୁ ଚାହିଁଲା ।

ପାଖ ଟ୍ରେନ୍ ଟା ଭିଡ଼ ନ ଥିଲା । ସେକେଣ୍ଡ କ୍ଲାସରେ ଯିବାକୁ ଆଲେନ ଜିଦ୍ କଲା । ଜୋସୁ ଦେଖିଲା, ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍ ସହିତ ଭଲ ଜାପାନୀ ପରିବାରର ଝିଅ ଯାଉଥିବାର ଦେଖି ଲୋକମାନେ ବିସ୍ମୟ ଓ ଜିଜ୍ଞାସାରେ ଚାହିଁଥିଲେ । ଜୋସୁକୁ ଭଲଲାଗିଲା ନି । ଏଥିରେ କିଛି ଘଟିବ ନି କିନ୍ତୁ ଲୋକେ ଅନୁମୋଦନ କରନ୍ତି ନି । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ବିରକ୍ତିରେ ଓ ପୁରୁଷମାନେ ରାଗରେ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ । ସେ ଏହା ନ ଜାଣିବାର ଚେଷ୍ଟାକଲା ଓ ଟ୍ରେନ୍ ଗଲାବେଳେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ସ୍ଥାନର ବର୍ଣ୍ଣନା ଇଂରାଜୀରେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର କହିଗଲା ।

“ନାରା ଜାପାନର ପ୍ରଥମ ଓ ସ୍ଥାୟୀ ରାଜଧାନୀ-” ସେ ପରିଷ୍କାର ଉଚ୍ଚକଣ୍ଠରେ କହିଲା । ପ୍ରଥମେ ଆମର ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ରାଜଧାନୀ ନ ଥିଲା । ଶାସକମାନେ ନିଜ ବାସସ୍ଥାନ

ଅନୁସାରେ ରାଜାଧାନୀ କରୁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରଥମ ଶତାବ୍ଦୀରେ ନାରା ସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ସାତଟି ରାଜତ୍ବରେ ରାଜଧାନୀ ହେଲା ଓ ପରେ କିଓଟୋ ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ନାଗାଉକ । ହେଲା ରାଜଧାନୀ ।

“ନାରାରେ ଆମେ କ’ଣ ଦେଖିବା ?” ଆଲେନ୍ ପଚାରିଲା । ସେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ, ତା’ ନିଜ ଅପେକ୍ଷା ସହଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଭାବିତ କରିବା ଲାଗି ସେ କହୁଛି ।

“କ’ଣ ତୁମେ ଚାହଁ...ସେଠି ଦୋକାନ, ରାଜବାଟୀ, ମନ୍ଦିର, ରମଣୀୟସ୍ଥାନ, ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ, ରାଜୋଦ୍ୟାନ ଆଦି ଅଛି”- ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ଉଦ୍ୟାନ-କ’ଣ ଭାରି ବଡ଼ ?” ସେ ହଠାତ୍ ପଚାରିଲା ।

“ବାରଶହ ଏକରରୁ ବେଶି” ।

“ଯାହାହେଉ, ଭଲ ଉଦ୍ୟାନଟିଏ ।”

ଟ୍ରେନ ନାରା ଷ୍ଟେସନରେ ପହଞ୍ଚିବା ଯାଏ ଡୋସୁ ଗପି ଚାଲିଥାଏ ଓ ଯତ୍ନ ସହିତ ଆଲେନ୍‌ଠାରୁ ଦୂରରେ ବସିଥାଏ । ସେମାନେ ଗାଡ଼ିରୁ ଓହ୍ଲାଇଲେ ଓ ଲୋକ ଦେଖାଣିଆକୁ ଡୋସୁ ଯୋଡ଼ାଏ ରିକ୍‌ସା କଲା ଓ ସେମାନେ ପାର୍କକୁ ଗଲେ । ଯାତ୍ରୀମାନଙ୍କର ଦୋଷଯୁକ୍ତ ସନ୍ଦେହୀ ଚକ୍ଷୁର ଅପ୍ରୀତିକର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲିଯିବାକୁ ବହୁତ ସମୟ ଲାଗିଲା । ପାର୍କରେ ସେମାନେ ଘଣ୍ଟାଏ ଖଣ୍ଡେ ବୁଲିଲେ । ତା’ପରେ ଏକ ନିଛାଟିଆ ଜାଗାକୁ ଆସିବା ପରେ ଆଲେନ୍ ତାର କାମନାକୁ ଅବଦମିତ କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଗଳିରେ ସେ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲୁଥିଲା । ହଠାତ୍ ଡୋସୁ ପାଖକୁ ବୁଲିପଡ଼ି ତାକୁ ଦୁଇ ବାହୁରେ ଧରିନେଲା ।

ରୁମ୍ବନ ଗ୍ରହଣ କରିଲା ଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ଏଇଲେ ଆଉ ନାହିଁ । ଏବେ ଆଉ ରୁମ୍ବନ କିଛି ନୂଆ କଥା ନୁହେଁ । ଏହା ଜାଣାଥିଲା ଓ ଏହା ପରୀକ୍ଷା ମୂଳକଭାବେ, ନିଜ ଚିନ୍ତାର ପରିପୂରକ ଥିଲା । ଆଲେନ୍ ପାଇଁ ରୁମ୍ବନଟା ଖାଲି ପ୍ରାରମ୍ଭ ମାତ୍ର । ଅପରିଚିତକୁ ବି ବେଳେ ବେଳେ ରୁମ୍ବନ ଦିଆଯାଏ । ଏହା ଏକ ନିମନ୍ତ୍ରଣ-ସନ୍ଧାନର ଅନ୍ୟଦିଗ । ସେ ତାକୁ ବାରମ୍ବାର ରୁମ୍ବନ କଲା; ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ପୂର୍ବ ଥର ଅପେକ୍ଷା ଅଧିକ ନିବିଡ଼ ଓ ଆତ୍ମୀୟ ମନେ ହେଲା । ଗୋଟିଏ ବାହୁରେ ତା କଟି ବେଞ୍ଚନ କରିଥିଲା ଓ ଅନ୍ୟଟି ତା ଚିତ୍କୁକ ସ୍ପର୍ଶ କରିଥିଲା । ରୁମ୍ବନ ଶେଷ ହେଲାପରେ, ପରବର୍ତ୍ତୀ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ସେ ଅସଂଯତ ଭାବରେ ବାଧ୍ୟହେଲା- ଡୋସୁକୁ ରାସ୍ତାରୁ ଟେକି ନେଇ ପାଇନ୍ ଆବୃତ ଘାସପଡ଼ିଆରେ ତାକୁ ଶୋଇଦେଲା । ସେ ନିଜେ ତା ପାଖରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଅଥେ ତା’ ଉପରେ- ତାର ହାତ ଅତୀତନିକ ଭାବେ ଥରୁଥିଲା । ଦେହର ମାଂସପେଶୀ ହେଉଥିଲା ବାରମ୍ବାର ସଙ୍କୁଚିତ ଓ ପ୍ରସାରିତ ।

ଜୋସୁ ଆଲୋନ୍‌କୁ ଏପରି ବ୍ୟଗ୍ର ହେବାର କାରଣ ପ୍ରଶ୍ନକଲା । ସେ ତା'ର ହାତ ଧରିଲା ଓ ମୁହଁକୁ ଜୋରରେ ଦୂରକୁ ଠେଲିଦେଲା ।

“ରହ” ! ସେ ଚୁପ୍ ଚୁପ୍ କହିଲା “ଏପରି କରିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ଆଲୋନ୍ କେନେଡ଼ି-ନାଁ” ତା' କଣ୍ଠର ଉର୍ଦ୍ଧନା ଅତି ତୀବ୍ର ଥିଲା । ଆଲୋନ୍‌ର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ତା'ର ଭର୍ତ୍ତିନିଆର ବଡ଼ ଧଳା ଘରେ ବିତିଥିବା ଦୀର୍ଘ ଓ ସୁଖର ଶୈଶବ ଚେଇଁ ଉଠିଲା । ତା'ର ବିବେକ ପ୍ରତିକ୍ରିୟାଶୀଳ ହେଲା । ଯୁଦ୍ଧ ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକ ଅତି ଅବସାଦକର ଥିଲା; ସେ ଏକ ଯଥାର୍ଥ ଅସନ୍ତୋଷ ଭୋଗୁଥିଲା- ଜୀବନ ମରଣକୁ ଏକତ୍ର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିବା ଆଜିକାଲିର ଯୁବପ୍ରାଣର ସକଳ ଅବସାଦ ଓ ଅସନ୍ତୋଷ ତା ମନରେ ହେଉଥିଲା ପୁଷ୍ପାତୁଟ । କିନ୍ତୁ ତାର ଅସନ୍ତୋଷ ଥିଲା ଉନ୍ନତ ଧରଣର । ଏଇ ଅସ୍ତ୍ର କେତେକ ବର୍ଷ ଜାପାନର ରହଣି ଏହାକୁ ଦୂର କରିପାରି ନ ଥିଲା ।

ଜୋସୁର କାତର ସ୍ୱରରେ ତା'ର କାମନା ଶାନ୍ତ ହୋଇ ଗଲା ଏବଂ ସେ ଜୋସୁର ଛାତିରେ ମୁହଁ ଛୁଟାଇ ଚୁପ୍‌ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲା ।

କେତେ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ଜୋସୁ ଆଲୋନ୍‌ର ମୁଣ୍ଡର ଓଜନକୁ ନିଜ ଛାତି ଉପରେ ସମ୍ଭାଳି ନେଇ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଲା; ତା ପରେ ସେ ଧୀରେ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା ଏବଂ ଗଡ଼କାଳି ପରି ସେ ବସିପଡ଼ିଲା- ଆଲୋନ୍ ଚିତହୋଇ ଶୋଇ ଗଛଗୁଡ଼ାକୁ ଚାହିଁଥିଲା । ଜୋସୁ ହିଁ ପ୍ରଥମେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ମୂଳକ ଭାବେ କଥା କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ମୁଁ ଠିକ୍ ଜାଣେ ନି.....ମୁଁ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ, ଅଧିକ ଜାପାନୀ କି ଅଧିକ ଆମେରିକାନ୍ । ମୁଁ ଭାବୁଛି-ମୁଁ ବାପାଙ୍କ ଝିଅ ଛଡ଼ା ଆଉ ଅଧିକ କିଛି । ମୁଁ ଜଣେ ସାକାଜ, ଆମେ ସାଧାରଣ ଲୋକ ନୋହୁଁ । ଆମେ ବରଂ ଉଚ୍ଚବଂଶଜ । ତୁମେ ଓ ମୁଁ ପରସ୍ପରକୁ କିପରି ଭଲପାଉ, ଏହା ପରୀକ୍ଷଣୀୟ, ଆମେ ସ୍ଥିର କରିବା, ଆମେ ବିଦାୟ ନେବା, କିମ୍ବା...”

ସେ ଆଉ କହିପାରିଲା ନି । ଯଦି ଆଲୋନ୍ କହେ “ଆମେ ବିଦାୟ ନେବା” ତା ହେଲେ କ'ଣ ଯେ ତା'ର ଦଶା ହେବ- ତା ସେ କଳ୍ପନାରେ ବି ସହ୍ୟ କରିପାରିଲା ନି । ତା ବାପାଙ୍କର ରୁକ୍ଷ, ସୁନ୍ଦର ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ମନେ ପକାଇ ସାକାଜବଂଶର ଗର୍ବରେ ତା'ର ନିଜକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେରିକାର ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିର ଅପେକ୍ଷା ତା ବାପା ଜାପାନକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ।

“ଆମେ ଆଜି ସବୁ ସ୍ଥିର କରିବା କି ?” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ନିଶ୍ଚୟ” ଜୋସୁ ଜୋର୍‌ରେ ମୁଣ୍ଡହଲାଇ କହିଲା ।

“କାହିଁକି ?”

ସେ ଟିକେ ଇଚ୍ଛୁକତା ହୋଇ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା, “କାରଣ ଯେତେବେଳେ ଆମେ ଏକୁଟିଆ-ତୁମେ ମତେ ଆକ୍ରମଣ କରୁଛ ।”

ଏ ପ୍ରକାର ସାହସିକତାରେ ଆଲେନ୍ ଭୀତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

“ଆଛା ଜୋସୁ -ଆସ ।”

“ଏ ଆକ୍ରମଣ ନୁହେଁକି ?” ସେ ଦାବୀ କଲା । ତା ଦୀର୍ଘ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଖିର ଚାହାଣିରେ ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଚାହିଁଲା ।

“ତୁମେ ସାଧାସିଧା କହିବାକୁ ଚାହିଁଲେ, ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଛି” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

“ମୁଁ ନିଜକୁ ବି କ୍ଷମା ଦେଉ ନି” - ମୁଁ ଯଦି ତୁମ ସହିତ ଏକୁଟିଆ ନିଜକୁ ଛାଡ଼ିବି, ତେବେ ଦାୟିତ୍ୱ ମୋର ହବ ।” ଜୋସୁ ଶୀଘ୍ର କହିପକାଇଲା । “ଏ ଲମ୍ବା କଥାଗୁଡ଼ାକ ତୁମେ କାଲିପର୍ଷିଆରେ ଶିଖିଛ ?”

“ମୁଁ ଯାକୁ କାଲିପର୍ଷିଆରେ ଶିଖି ନି । ମୁଁ ଏଇଠି ଜାପାନରେ ବାପାଙ୍କଠାରୁ ଶିଖିଛି ।”

“ବାପା ଖୁବ୍ କଡ଼ା ।”

“ବୋଧହୁଏ ।”

ଯେତେବେଳେ ଆଲେନ୍ ଏଥିରେ କିଛି ନ କହିଲା- ଜୋସୁ କହିଲା, “ବୋଧହୁଏ ରାଗି- ଗୋଟିଏ ଝିଅ ପାଇଁ ତାହା ଭଲ ।” ସେ ନିଜର ଆଖି ଚାରିପାଖେ ବାହାକୁ ଛଦି ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ନୋଇଁ ବସିରହିଲା ।

ତା ବେକର ଛତପଟ ଫିକା ଓ ଚିକ୍‌କଣ । ତା’ର ଭୃତ୍ୟ ପଛପଟେ ଖସି ଯାଇଥିବା କେତୋଟି ସରୁ କେଶ ପାଇନ୍ ବାମ୍ବାୟୁତ୍ତ ପବନରେ ହଲିଯାଉଛି । ତା କାନ୍ଧ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡଟି ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି । ତାର ବାହୁ ଗୌର ଓ ବର୍ତ୍ତୁଳ । ତା’ ବୁଝା ହାତ କହୁଣୀ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ବି ସୁନ୍ଦର । ଅଧିକାଂଶ ଜାପାନୀ ଝିଅଙ୍କର ହାତ ଗୋଡ଼ ସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ । ସେ ଧଳା ମୋଜା ଓ ସାଣ୍ଡାଲ ପିନ୍ଧିଛି । ଆଲେନ୍ ତାର ପାଦ ଦେଖିପାରୁ ନାହିଁ ।

“ତୁମେ ଯୋତା ଓହ୍ଲାଇ ଦିଅ, ମୁଁ ତୁମର ଛୋଟ ପାଦ ଦୁଇଟି ଦେଖିବି । ତୁମର ହାତ ଦୁଇଟି ପରି ପାଦ ଦୁଇଟି ସୁନ୍ଦର କି ?” ସେ ହଠାତ୍ କହିଲା ।

ଜୋସୁ ଲଜ୍ଜାରୁଣ ହୋଇ ଉଠିବା ଦେଖି ଆଲୋନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ସେ ଶୀଘ୍ର ଉଠିପଡ଼ି ଆଲୋନ୍‌ଠୁଁ ଦୂରେଇ ଗଲା । “ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମ ପାଖରେ ରହିବି ନି ।” ସେ ରାଗିକରି କହିଲା । “ମୁଁ ଆଦୌ ରହିବି ନି । ତୁମେ ବେଶ୍ ମତେ ଅପମାନ ଦେଇ ପାରୁଛ-
ଆଲୋନ୍ କେନେଡ଼ି । ମୋର ନିହାତି ଆତ୍ମସମ୍ମାନ ଜ୍ଞାନ ଅଛି । ମୋ ପାଇଁ ଏତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ।
ତୁମେ କ’ଣ ବର୍ତ୍ତମାନ ଅନୁଭବ କରୁଛ- ମୁଁ ଜାଣୁଛି । ପ୍ରେମ ? କ’ଣ ସିଏ ? ମୁଁ ଏପରି
ପ୍ରେମ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।”

ସେ ଚାଲି ଯାଉଥିଲା- ଆଲୋନ୍ ଡେଇଁପଡ଼ି ତା ପଛେ ପଛେ ଧାଇଁଗଲା ଓ ତାର ହାତକୁ ଧରି ପକାଇଲା । “ଜୋସୁ ! କ’ଣ ମୁଁ କହିଲି ଯେ ! କାହିଁକି ତୁମକୁ ଅପମାନ ହେଲା ଶୁଣେ ! ମୁଁ କ’ଣ କିଛି ନ ବୁଝିଲା ପରି କହି ଦେଉଛି କି ! ତାର କାନ୍ଦୁ ଧରି ପକାଇଲା, “ଜୋସୁ-କୁହ ?”

ଜୋସୁ ରାଗି ନିଆଁ ହୋଇଗଲା । ତା ଆଖି ଗୁଡ଼ାକ ଢଳି ଉଠିଲା । ଗାଲ ନାଲି ପଡ଼ିଗଲା । ଓଠ କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇଗଲା । “ତୁମେ ମତେ ଉତ୍ତର ଦେଉନା ଆଲୋନ୍ କେନେଡ଼ି ? ମୁଁ କହିଲି ଆମେ କ’ଣ କରିବା, ତୁମେ କହୁଛ ମତେ ପାଦ ଦେଖାଅ....?”

ସେ କମ୍ପିଉଟି ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇନେଲା ଓ ତା ଆଖିରୁ ଲୁହ ଝରି ପଡ଼ିଲା । ଆଲୋନ୍ ନରମି ଯାଇ ସତ୍ୟ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା, “ମୁଁ ଉତ୍ତର ଦେଲିନାହିଁ ଡାଲିଙ୍ଗ୍, ତାର କାରଣ କ’ଣ ଉତ୍ତର ଦେବି ଜାଣି ପାରିଲି ନି ।”

“ତୁମେ ଯଦି ନ ଜାଣ, ତେବେ ତୁମର ମତେ ଆଦୌ ସ୍ପର୍ଶ କରିବା ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ ।”

ଆଲୋନ୍ ହାତ ଜୋସୁ ଉପରୁ ଖସି ପଡ଼ିଲା, “ଠିକ୍ କହିଛ ।”

ଜୋସୁ କହିଚାଲିଲା, “ଯଦି ନ ଜାଣ, ତେବେ ଦୟାକରି ଆଜି ଟୋକିଓରୁ ଆମେରିକାକୁ ଫେରିଯାଅ-ତୁମେ ଯେ ମତେ ଦେଖିଛ ଏକଥା ଭୁଲିଯାଅ, ଆଉ ମତେ ବି ଭୁଲିବାକୁ....”

“ଜୋସୁ, ତୁମେ ଭୁଲିଯାଇ ପାରିବ ?”

“ହଁ, ବର୍ତ୍ତମାନ ସୁଦ୍ଧା ପାରିବି, କିନ୍ତୁ ଯା’ ପରେ କହିପାରୁ ନି ।”

ଆଲୋନ୍ ତାର ପତଳା ଓଜନିଆ ଚେହେରାକୁ ଚାହିଁ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା ଏବଂ ଆଲୋନ୍‌ର ନୀରବତା ଦେଖି ଜୋସୁ ହଠାତ୍ କହିଲା, “ମୁଁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହେଁ ।”

ତେଣୁ ସେ ଦୁହେଁ କିଓଟୋକୁ ଥିବା ଟ୍ରେନ୍‌ରେ ଚାଲିଆସିଲେ ଏବଂ ସ୍ୱେସନ୍‌ରେ ସେମାନେ ଜୋସୁର ଇଚ୍ଛାନ୍ତୁଯାୟୀ ଅଲଗା ଅଲଗା ହୋଇଗଲେ ।

“ଜୋସୁ-ତଥାପି -ମୁଁ ତୁମକୁ ଭୁଲିପାରିବି ନି ।”

“ହଁ, ତୁମେ ଭୁଲିଯିବ ।”

“ମୁଁ ଯଦି ଭୁଲି ନ ପାରେ- ତୁମକୁ ଲେଖିବି କି ?

“ତୁମେ ଲେଖିବ ନାହିଁ ।”

ବିଦାୟ ସମ୍ପାଦନା ନ ଜଣାଇ ଜୋସୁ ଏକ ଦୀର୍ଘ ଆହତ ଚାହାଣୀ ଚାହିଁଦେଇ, ଚାଲିଗଲା । ତା ପରେ ଯଦିଓ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଲୁଚିଯିବା ଯାଏଁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା-ସେ ଆଉ ଥରେ ବି ଫେରି ଚାହିଁଲା ନି ।

ଆଲେନ୍ ହେଟେଲକୁ ଫେରି ତା’ର ଜିନିଷପତ୍ର ବାନ୍ଧି ଟୋକିଓକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ରେଳଗାଡ଼ିରେ ପଳାଇଲା । ସେ ଆଉ ଛୁଟି ଚାହିଁଲା ନି । ସେ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର କାମକୁ ଫେରିଯିବ, ସେତେ ଭଲ ।

କୋବରୀ ଟିକେ ଭଲ ଅଛି- ତା ଦେହ ବେଶ୍ ସଫା ହୋଇ ଗଲାଣି । ନୂଆ ଔଷଧ ଭଲ କାମ ଦେଇଛି, ତାର ବାପା କହିଲେ ।

“ବାଃ ଭଲ ହେଲା ତ”- ଜୋସୁ କହିଲା ।

ବାପା ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ଜୋସୁର କିଛି ଅଘଟଣ ଘଟିଛି ଏବଂ ଆଜି ସକାଳେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସହିତ ଏ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇଥିଲେ ।

“ସେ ମତେ କିଛି କହି ନି । ମୁଁ ଯଦି ତାକୁ ତା’ର ଦୁଃଖର କାରଣ ପଚାରୁଛି, ସେ ମୋ ଉପରେ ରାଗି ଯାଉଛି । କହୁଛି ସେ ଦୁଃଖିତା ନୁହେଁ - ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ କହୁଥିଲେ ।

ତାଙ୍କର ସବୁଦିନିଆ ଧାରଣା ନେଇ ତୃଷ୍ଣା ସାକା କହିଲେ, “ ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ କ’ଣ ତା’ର ହେଉଛି, ତା’ର ଦେହ ଖରାପ ଅଛି, ତା’ର ବିବାହ ବେଳ ହେଲାଣି ବୋଲି ସେ ଜାଣି ନି । ମୁଁ ଏଣିକି ଏଥି ପାଇଁ ଚେଷ୍ଟାକରିବି । ”

ଅନ୍ୟଦିନ ହୋଇଥିଲେ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକା ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଧରିଥାନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ଆଜି ସକାଳେ କେଜାଣି କାହିଁକି ସେ କହିଲେ, “ତୁମେ ଠିକ୍ କଥା କହୁଛ । ”

ପରେ ଦିନବେଳା ତୃଷ୍ଣା ସାକା ଜୋସୁ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁ କରୁ କହିଲେ, “କୋବରାକୁ ଯଥାର୍ଥରେ ଜାପାନୀ ଯୁବକ ବୋଲି କହିହେବ । ତଥାପି ସେ ଆଧୁନିକ । ସେ ଅତି ଉଚ୍ଛ୍ୱାସ ନୁହେଁ, ସେ ବାପାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖେଇଲେ ବି ତାଙ୍କଠୁ ଅଧିକ କିଛି କରିବ । ଦିନେ କୋବରା ବେଶ୍ ଜଣାଶୁଣା ଲୋକ ହେବ । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୁ ବୋଧହୁଏ ତାର ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ଦେଖିବୁ । ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଇଂରେଜ୍‌ସନ ଦେଲି ତା’ର ଉତ୍ତର ସ୍ୱଚ୍ଛ ଓ ନାଲି ଥିଲା । ” ରୁକ୍ଷ ଭାବରେ ଜୋସୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଦେଲା- “କିନ୍ତୁ ତାର ଯେ ଆପେଣ୍ଡିକ୍ସ ରୋଗ ହୋଇଛି ! ”

ତୃଷ୍ଣା ସାକା ନ ଶୁଣିଲା ପରି କହିଲେ, ପିଲାଦିନେ ଆପେଣ୍ଡିକ୍ସ ଭେଷିକ ପ୍ରାୟ ହୁଏ । ବଡ଼ ହେଲେ ଭଲ ହୋଇଯାଏ । ଏଥିପାଇଁ କୋବରାକୁ ଦୋଷ ଦିଆଯାଇ ନ ପାରେ । ଏବେ ଆଉ ତାର କଷ୍ଟ କିଛି ନାହିଁ ।

ସେ କୋବରା କଥା ନ ପକେଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କୌଣସି କାରଣରୁ ସେଥିରୁ ନିବୃତ୍ତ କରି ନ ପାରି ସେ ଅତି ବିବ୍ରତ ସ୍ୱରରେ ପଚାରିଲା, “ବାପା, ତୁମେ କ’ଣ ଭାବୁଛ କାହିଁକି କହୁ ନା, ତୁମେ ମତେ କୋବରା ସହିତ ବିଭା ଦେବାକୁ ଇଚ୍ଛା କରୁଛ, ଏ କଥା କହୁନାହିଁ କାହିଁକି ? ” ତତ୍ତ୍ୱର ସାକା ପୁରାପୁରି ରାଗିଗଲେ । “ତୁ ଅତି ବିରକ୍ତିକର କଥା କହୁଛୁ । ” ସେ ଚିତ୍କାର କଲେ । ତୁ ଭଲକରି ଜାଣୁ ମୁଁ କାହିଁକି ତୋତେ ସତକଥା କହିବାକୁ ସାହସ କରୁ ନି । ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅମାନଙ୍କ ଭଳି ତୁ ଯଦି ଜାଣୁ ମୋ କଳ୍ପନା ବିଷୟରେ, ତା ହେଲେ ତୁ କଳ୍ପନାକୁ ତୁନା କରିଦେବୁ ।

ସେ ରାଗିଥିବାରୁ ଦୁଃଖିତ ହେଲେ ଓ ଜୋସୁ କ’ଣ କହିବ, ଶୁଣିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲେ । ନିଶ୍ଚୟ ସବୁ ବିଚିତ୍ରିଗଲା, ଜୋସୁ କେବେ ରାଜି ହବ ନି; କିନ୍ତୁ ତାର ନମ୍ର ଭାବ ଦେଖି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ।

“ବାପା, ମୁଁ ବଦଳିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କରୁଛି, ମୁଁ ବହୁତ ଭାବି ଦେଖିଲିଣି, ମୁଁ ଜାଣୁଛି- ତୁମରି ଉପଦେଶ ଅନୁଯାୟୀ ମୁଁ ଜଣେ ଜାପାନୀକୁ ବିଭାହେବା ଭଲ । ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ

ପଣି ଆମେରିକା ଯିବାକୁ ଭାବେ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆଉ ସେ କଥା ଆଦୌ ଭାବିବି ନି । ମୁଁ ଏଇଠିକା ଝିଅ । ତେଣୁ କୋବରୀ ହେଉ ବା ଯେ କେହି ହେଉ ତାକୁ ମୁଁ ବିଭାହେବି । ତୁମେ କହୁଛ ସେ ଭଲ । ମୁଁ ବି ଗୋଟିଏ ଭଲ ମଣିଷ ଚାହେଁ ।”

ସେ ଏତେ ଚିତ୍କାଳୁଳ, ସ୍ଥିର ଓ ବିଷୟ ଭାବେ କହିଲା ଯେ, ବାପା ଭାବିପାରିଲେ ନି, ଜୋସୁ ଏହା କହୁଛି ବୋଲି । ସେ ରାଗ ଶାନ୍ତ କଲେ । କହିଲେ, “ଜୋସୁ ମା ମୋର ! ଏତେ ବୁଦ୍ଧି, ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ! ତୁ କ’ଣ ଚାହୁଁଛୁ ମୁଁ କୋବରୀ ବାପାକୁ କହିବି ? କହ ତ ମୁଁ କ’ଣ କରିବାକୁ ତୁ ଇଚ୍ଛାକରୁ ?”

ସେ ଆନନ୍ଦ ଦୃଷ୍ଟିରେ ବାପାକୁ ଚାହିଁ କହିଲା-“ଯାହା ତୁମର ଇଚ୍ଛାବାପା ।” ଡଃ ସାକାର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ ଓ ପଚାରିଲେ, “ତୋ ଦେହ ଖରାପ ନାହିଁ ତ ଝିଅ ?”

“ନାଁ । ବାପା, ଅନ୍ୟଦିନଗୁଡ଼ିକ ଅପେକ୍ଷା ମୁଁ ବେଶ୍ ଭଲ ଅଛି ।” ବାପାକୁ ଚକିତ ହେବାର ଦେଖି ସେ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ତା ପରେ କହିଲା, “ମୁଁ ତ ବଡ଼ ହେଲିଣି, ତୁମେ ଜାଣିଛ ମତେ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ହେଲାଣି ?”

ଡଃ ସାକାର ଖୁସି ହେଲେ ବି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଅନୁଭବ କଲେ । “ମନେରଖ, ମୁଁ ତତେ ଡରବର କରିବି ନି ।” ସେ ଶାନ୍ତ ଭାବେ କହିଲେ, “ମୁଁ ତତେ ବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ କୋବରୀକୁ କହିବି ନି ।” ଜୋସୁ ବାପାକୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଜଣାଇଲା ଓ ଚିକେ ନଇଁପଡ଼ିବା ଭଙ୍ଗୀରେ ବାପାଙ୍କ ପାଖରୁ ଦୂରେଇଗଲା । ସେ ପୋଖରୀ ପାଖ ବଗିଚାକୁ ଗଲା । ପାଣିରୁ ଚିକ୍‌କଣ ଶୋଲ ପଥର କେତୋଟି ବାଛି ପାହାଚରେ ଯଦୂରେ ସଜାଡ଼ି ରଖିଲା ଓ ଅସୁନ୍ଦର ପଥରଗୁଡ଼ିକ ଫୋପାଡ଼ିଦେଲା । ସେ ଏହି କ୍ରମରେ କୋଡ଼ିଏଟି ପଥର ରଖିଲା । ସ୍ଥିର ପାଣିରେ କେତୋଟି ଡରଙ୍ଗ ଚହଲି ଉଠିଲା । ସେ ଏତେ ଧୀରେ ପଥରଗୁଡ଼ିକୁ ପାଣିରୁ ଗୋଟାଇଲା ଯେ ପାଣିରେ ଥିବା ତା’ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ଟିକିଏ ହେଲେ ବି ହଲଚଲ ହେଲା ନାହିଁ ।

ଆଲେନ୍ ତା ପାଖକୁ ଖଣ୍ଡେ ଚିଠି ବି ଲେଖି ନି । ସେମାନେ ପରସ୍ପର ବିଦାୟ ନେବାର ମାସେ ହେଲାଣି । ଆଜିଯାଏ ସେ ତା ପାଖକୁ ଚିଠି ଦେଇ ନି । ଜୋସୁ ତା'ର ଠିକଣା ଜାଣି ନି; ଭଲ ହୋଇଛି । ତେଣୁ ସେ ତା ପାଖକୁ ଚିଠି ଲେଖିପାରିବ ନି । ପ୍ରଥମେ ପ୍ରଥମେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ତାର ବିନିଦ୍ର ରାତି ବିତିଛି । ସେ ହୁଏ ତ ସେତେବେଳେ ଦୁଃଖ ଓ ଦୁର୍ବଳତାବଶତଃ ଚିଠି ଲେଖି ଦେଇଥାନ୍ତା । ସେ ହୁଏ ତ ତାକୁ ଆସିବାକୁ ଅଳି କରିଥାଆନ୍ତା ବା ନିଜେ ତା ପାଖକୁ ଯିବାକୁ ଚାହିଁ ଥାଆନ୍ତା । ସେ ଯଦି ଏପରି ଲେଖୁଥାଆନ୍ତା ଓ ଆଲେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇଥାନ୍ତା, ତା ହେଲେ ତାକୁ ଗୋଟାଏ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବାଟ ଦ୍ବାରା ବାଛି ନେବାକୁ ପଡ଼ିଥାନ୍ତା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବୁଝିବା ଶୁଝିବା ବୟସ ତା'ର ହୋଇଛି । ତାର ଆତ୍ମଜିମାନ ଚେଇଁ ଉଠିଛି । ତେଣୁ ତାଙ୍କର ପ୍ରେମର ଗଭୀରତା ଭିତରେ ବରଂ ଦୈନିକ କାମନାର ଅପବିତ୍ରତା ନ ରହିବା ଭଲ ।

କ୍ରମେ ସପ୍ତାହ ପରେ ସପ୍ତାହ ଅପେକ୍ଷାରେ ବିତିଲା । ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ ବିନିଦ୍ର ରଜନୀ ଚାଲିଗଲା । ତାର ଭବିଷ୍ୟତ ତାକୁ ସହଜ ଜଣାଗଲା । ଅତି ସରଳ ଭବିଷ୍ୟତ; ଜାପାନୀ ନାରୀର ନିହାତି ଯେଉଁ ଜୀବନ-ବିବାହ, ସ୍ବାମୀ, ସନ୍ତାନ ଓ ଗୃହ ନେଇ ଗଢ଼ି ଉଠିଥାଏ । ଯେତେ ଆଧୁନିକ ନାରୀ ହେଲେ ବି ଏଇ ଆବଶ୍ୟକତା ପରିଣତିକୁ କେହି ବଦଳାଇ ନାହିଁ; ବଦଳାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ସେ ଠିକ୍ ବାପାଙ୍କୁ କହିଛି, କୋବରୀ ତା ପାଇଁ ମନ୍ଦ ହେବ ନାହିଁ ।

କ୍ରମେ କୋବରୀ କଥା ଭାବିବାକୁ ସେ ନିଜକୁ ଅଭ୍ୟସ୍ତ କଲା । ତାର ମଳିନ ବଡ଼ ମୁହଁ, ତା'ର ଓଜନିଆ ଚେହେରା ଓ କରୁଣ ସରଳ ଭାବଭଙ୍ଗୀକୁ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା । ସେ ଠିକ୍ ଭାବରେ ତା ସ୍ବରକୁ ମନେ ପକାଇଲା । ଏକ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ବର- ସୁନ୍ଦର, ଧୀର ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି କଥା ବୋଧହୁଏ ଟିକେ ରହି ରହି ସେକହେ । ସେ ଇଂରାଜୀ କମ୍ କହେ । “ମୁଁ ଭାଷାରେ ପ୍ରକାଶ ନୁହେଁ ।”- ଥରେ ସେ ତାକୁ କହିଥିଲା । ସେ ବୋଧହୁଏ ନିଜକୁ ଖାତିରି କରୁ ନ

ଥିଲା । ଯା ହେଲେ ବି ସେ ପ୍ରତିଘାତପରାୟଣ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ସେ ଅନ୍ୟକୁ ଆଘାତ ଦେବାକୁ ଭଲପାଏ ନାହିଁ । ସେ କେବେ ତା' ଉପରେ ନିଜର ପ୍ରଭୁତ୍ୱ ଜାହିର କରିବ ନି । ତେଣୁ ସମୟକ୍ରମେ ସେ ତାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଭଲ ପାଇପାରିବ । ନିହାତି ସେ ତାକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଇପାରିବ । ସତ କହିବାକୁ ଗଲେ, ସେ ଚାହେଁ ସରଳ, ସଦ୍‌ପୁରୁଷ । ଆଉ ସେ ଦେଖୁଥିବା ଅନେକ ଲୋକ ଅପେକ୍ଷା କୋବରୀ ହିଁ ଅଧିକ ଭଲ । ସେ ଗୋଟିଏ ଈଷତ୍ ସବୁଜ ଗୋଲ ପଥରକୁ ତା'ର ନରମ ହାତ ପାପୁଲିରେ ଘଷି ଦେଇ ପାଣି ଭିତରକୁ ପକାଇଲା । ଚିକ୍‌ଚିକ୍ ନ ମାରି ସେଇ ସବୁଜ ରଙ୍ଗଟି ଅଧିକ ମନୋରମ ଦିଶିଲା ।

ଟୋକିଓରେ ଗ୍ରୀଷ୍ମରତ୍ନରେ ଅତି ଗରମ ହୁଏ । ପ୍ରଖର ଉତ୍ତାପରେ ଆଧୁନିକ ଆସଫାଲ୍‌ଟର ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକ ଜଳୁଥାଏ ଓ ଅନେକ ସମୟରେ ବତୀଖୁଣ୍ଟ ସବୁ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ପଙ୍ଖାସବୁ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଏ । ସାଧାରଣତଃ ଦିନ ଓ ରାତିରେ ଗରମ ବେଳେ ଏହା ଘଟିଥାଏ । ଅସହ୍ୟ ଗରମକୁ ସହିବାର ଉପାୟ ହେଉଛି ଆଖିକୁଜି ନିଜକୁ କର୍ମରେ ନିୟୋଗ କରିବା ।

“ସାର୍, ଲେଫ୍‌ଟନାଣ୍ଟ କେନେଡ଼ି ।”

ଡ୍ରାକ ଧରି ଜଣେ ପିଅନ ଦ୍ୱାର ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା ।

“ଡ୍ରାକ ଆସିଛି ସାର୍ !”

“ସେଇ ଛୋଟ ଟେବୁଲ ଉପରେ ପକେଇ ଦେଇଯାଅ । ମୋର ଏଇ ରିପୋର୍ଟ ଶୀଘ୍ର ସରିବା ଦରକାର ।”

“ହଉ ସାର୍” ସୈନିକଟି ସାଲ୍ୟୁଟ୍ ମାରି ଦଶବାରଟି ଡିଓର ଗୋଟିଏ ବିଡ଼ାକୁ ଯତ୍ନ ସହିତ ଟେବୁଲ୍ ଉପରେ ରଖିଦେଇ ଚାଲିଗଲା ।

ତାର ପରିବାର ବାପା, ବୋଉ, ଖୁଡ଼ୀ, କକେଇ, ଭାଇଭଉଣୀ ବରାବର ତାକୁ ଚିଠି ଲେଖନ୍ତି । ଜାପାନ ଭଳି ଏକ ପୁରୁଣା ପରମ୍ପରାଯୁକ୍ତ ଦେଶରେ ସେ ରହିଥିବାରୁ, ସେମାନେ ତାକୁ ଏକ ବିରାଟ ଐତିହ୍ୟ ଭିତରେ ରହିଥିବାର ମନେପକାଇ ଦିଅନ୍ତି; ଯେଉଁ

ଏତିହ୍ୟ ବହୁ ବୀରତ୍ୱ ଓ ଗୌରବର ଇତିକଥା ଭାବରେ ଜାପାନୀ ଜୀବନକୁ ଉଲ୍ଲସିତ କରିଥାଏ ।

“ବାବୁ, କେବେ ତୋତେ ସେମାନେ ଘରକୁ ଛାଡ଼ିବେ ?” ଏଇପରି ହାର୍ଦ୍ଦିକତାରେ ମା’ଙ୍କ ଚିଠି ବରାବର ଆରମ୍ଭ ହୋଇଥାଏ ।

ହାତଚଳନ୍ତି ଟାଇପ୍ ରାଇଟର ସଜାଡ଼ି ସେ ଶୀଘ୍ର ଲେଖିଚାଲିଲା । ଲେଫ୍ଟନାଣ୍ଟ ଚାକିରୀରେ ଏମିତି ବହୁତ କାମ-ଯେଉଁଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ଅଫିସର କରିବାକୁ ଖାତିର କରନ୍ତି ନି ବା କରି ପାରନ୍ତି ନି, ସେ ଗୁଡ଼ିକ କରିବାକୁ ହୁଏ । ସେ ଏମିତି କେତେ ଜେନେରାଲଙ୍କୁ ଜାଣେ ଯେଉଁମାନେ କି ଘଟଣାଟିକୁ ଠିକ୍‌ଭାବରେ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରନ୍ତି ନି କି ନିଭୁଲ୍‌ଭାବେ କହି ପାରନ୍ତି ନି । ସେମାନେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖନ୍ତି ଯେ ସେ ଗ୍ରାଜୁଏଟ୍ ହୋଇ କଲେଜରୁ ଆସିଛି, ସେତେବେଳେ ଯେତେକ ଜଟିଳ ଲେଖାଲେଖି କାମସବୁ ତା’ ଉପରେ ଲାଦି ଦିଅନ୍ତି । ସେ ବେଳେ ବେଳେ ଏଇପରି ବାଜେ ରିପୋର୍ଟ ଲେଖିବାକୁ ଭଲପାଏ । ଉଦାହରଣ ସ୍ୱରୂପ-କାମ କରୁଥିବା କୌଣସି ଜାପାନୀ ସଂସ୍କୃତି-ଉଦ୍ୟୋଗୀଙ୍କ ବିଷୟରେ ସାଧାରଣ ଖାଇଲରେଏକ ବଡ଼ ନମୁନା, ଅବଶ୍ୟ ଯେ କେହି ପଢ଼ିଲେ ଏହା ଜାଣିପାରିବ ନାହିଁ । ତଥାପି ଏବେ ସେ ଜାପାନ ବିଷୟରେ ଯାହା ଲେଖିଲା, ସେଥିରେ ତାର ଅଧିକ କୌତୂହଳ ଥିଲା ଏବଂ ସେ ନିଜେ ନିଜକୁ ବୁଝାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ଯେ ଏହା କେବଳ ଜୋସୁ ଯୋଗୁଁ ସମ୍ଭବ ହୋଇଛି ।

ଜୋସୁ ଜରିଆରେ ହିଁ ସେଏଇ ଲୋକମାନଙ୍କ ବାସ୍ତବ ସମ୍ପର୍କରେ ଆସିଛି, ଯଦିଓ ଏବେ ବି ଜୋସୁ ତା ନିକଟରେ ଅବୋଧ ଓ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର, ତା’ ଦେଖିବାରେ ସେ ସବୁଠୁଁ ସୁନ୍ଦର ଝିଅ । ତା’ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ସହିତ ସାହସ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ସେ ତାକୁ ଅଧିକ ଭଲପାଏ । ତା’ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବାଧା ଦେବା ଏଇ ଝିଅଟି ପକ୍ଷରେ ଯଦିଓ ଅତି କଷ୍ଟକର, ତଥାପି ସେ ବାଧା ଦେଇଛି ।

ଜୋସୁ ଯେତେବେଳେ ତା’ ଚିନ୍ତା ଭିତରକୁ ପଶି ଆସେ, ହୁଏତ ଦିନରେ କୋଡ଼ିଏ ଥର, ରାତିରେ ଆହୁରି ଅନେକବାର, ସେତେବେଳେ ସେ ସମ୍ଭବ-ଅସମ୍ଭବ ଅନେକ କଥା ଭାବେ । ମନେକର, ପରିଣତି ଅନ୍ୟ ପ୍ରକାର ହେବ... ସେ ତାକୁ ବିଭା ହେବାକୁ କହିବ, ଅବଶ୍ୟ ଏମିତି ଭଲ ପାଉଥିବା ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍‌ଝିଅ ହୋଇଥିଲେ ସେ ତାକୁ କେବେଠାରୁ କହିସାରନ୍ତାଣି- ତା ପରେ କ’ଣ ହେବ ? ସେ ଗୁଡ଼ାକ ଚିନ୍ତା ଭିତରେ ହଜିଗଲା ଓ ତା ଆଙ୍ଗୁଳିଗୁଡ଼ିକ ଚାବି ଉପରେ ଛିରି ରହିଲା । ସେମାନେ ଏହି ଜାପାନରେ ରହିପାରନ୍ତି । ସେ କ’ଣ ନିଜେ ଜାପାନରେ ଜୀବନ କଟାଇବାକୁ ଭଲପାଇବ ? କିମ୍ବା ସେମାନେ ରହିପାରନ୍ତି । ଆମେରିକାରେ ଏମିତି ଅନେକ ଜାଗା ଅଛି, ଯେଉଁଠି ସେ ଜୋସୁ ସହିତ ସୁଖରେ ରହିପାରିବ ।

ତାଙ୍କର ପିଲାଏ...ହଁ, ତାଙ୍କର ପିଲାଏ ! ତାଙ୍କର ଅବଶ୍ୟ ପିଲା ହେବ- ଜୋସୁ ନିଶ୍ଚୟ ପିଲା ଚାହିଁବ; ସେ ନିଜେ ବି ସେତେବେଳେ ଚାହିଁବ । ସେ ସବୁବେଳେ ଭାବେ ଯେ ସେ ନିଜେ ବିବାହ କରିବ ଓ ତାର ପିଲାଗୁଡ଼ିଏ ହେବେ... ଗୁଡ଼ାଏ ପିଲା ରହିପାରିବା ଭଳି ଏତେ ବଡ଼ ଘରେ ସେ ଯେପରି ଏକୋଇର ବଳା ହୋଇ ବଢ଼ିଲା, ସେମିତି ନୁହଁ । ସେ ଭାବିନେଇଛି ଯେ ତାର ପିଲାମାନେ ସେଇ ଘରେ ରହିବେ । ଯୁଦ୍ଧବେଳ ନ ହୋଇଥିଲେ ଏତେବେଳେକୁ ସେ କୌଣସି ଝିଅକୁ ବିଭାହୋଇ ସାରନ୍ତାଣି । ବେଶ୍ ଖୁସିରେ ଥାଆନ୍ତେ-କାରଣ ସେ ଜୋସୁକୁ ଆଦୌ ଦେଖିପାରି ନଥାନ୍ତା । ସେ ହୁଏତ ସିଦ୍ଧିଆ ଏଡ଼ମଣ୍ଡକୁ ବିଭା ହୋଇଥାନ୍ତା, ଯାହାକୁ ତା'ର ମାଆ ନିଜ ଝିଅ ପରି ଭଲ ପାଉଥିଲେ । ତା' ଆଗରେ କହିଲାବେଳେ ମାଆ ଏକ ପ୍ରକାର ଜୋର ଦେଇ କହନ୍ତି ଯେ ସେ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଅଲିଅଳି ଝିଅ ।

“ସିଦ୍ଧିଆ କଥା ମତେ ବାର ବାର କୁହ ନା ମା ! ମା, ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ତାକୁ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ଦିନେ ବିବାହ କରିବି ।” ସେ ମାଆଙ୍କୁ ବିରକ୍ତ କରେ ।

“ହେଉ, ପାଟି କର ନା ।” ମା ତା'ର ମିଠାସ୍ୱରରେ ଖୁସିହୋଇ କହନ୍ତି, “ମନେ ମନେ ତୁ ବଡ଼ ହୋଇ କେଉଁଦିନ ଜଣେ ମଣିଷ ହୋଇ ଗଲୁଣି ?”

ସେଇ ବନ୍ଧୁଲରେ ସମ୍ଭବତଃ ସିଦ୍ଧିଆର ଚିଠିଟାଏ ଥିବ । ସେ ବେଶି ଲେଖେ ନି । ବେଳେବେଳେ ଲେଖେ, ତା'ର ଦୀର୍ଘ ମଧୁରପତ୍ର ନିଜ ସହରର ଓ ଘରର ଖବରରେ ତାହା ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ଥାଏ । ତା ନିଜ ଘରୁ ଯାଇଥିବା ପ୍ରଶସ୍ତ ନିର୍ଜନ ରାସ୍ତାରେ ଅନତିଦୂରରେ ଥିବା ଘରେ ସିଦ୍ଧିଆ ରହେ, ଜୀବନ ଭରି ସେ ତାକୁ ଚିହ୍ନେ । ବାସ୍ତବିକ ତିନି ପୁରୁଷ ତଳେ ସିଦ୍ଧିଆ ଓ ତା' ନିଜର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ବୈବାହିକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଆବଦ୍ଧ ଥିଲେ । “କେତେଦିନ ତଳେ?” -ଅରେ ସେ ମାଆକୁ ପଚାରିଲା । -“ଅନେକ ଦିନ ତଳେ, ତେଣୁ ଭଲ ” -ସେ ମଜାକରି କହିଲେ । ସେ ହାତ ବଢ଼ାଇ ଚିଠି ବନ୍ଧୁଲ ନେଲା ଓ ଖୋଲି ପକାଇଲା । ସେଥିରେ ତା ମାଆର, ଏପିସୋ ପାଲ ଚର୍ଚ୍ଚର ମନ୍ତ୍ରୀ ଓ ଆଉ ଦି' ଜଣ ଅତିଥି ଲୋକଙ୍କର ଚିଠି ଥିଲା ଏବଂ ସିଦ୍ଧିଆଠାରୁ ଏକ ବଡ଼ ଲଫାପା ଆସିଥିଲା । ସେ ସିଦ୍ଧିଆର ଚେହେରାକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ସିଦ୍ଧିଆର ଅଣ୍ଟାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଆଉ କିଛି ଛୋଟ ନୁହେଁ । ସେ ଢେଙ୍କୀ, ତା'ର ସୁନ୍ଦର ଗଠନ । ମନ, ହୃଦୟ ପ୍ରଶସ୍ତ ଆଉ ଉଦାର । ଦିନେ ସେ ଭାବୁଥିଲା, ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଭଲପାଇବ, ବର୍ତ୍ତମାନ ତାକୁ ଜୋସୁ ବିଷୟ ଜଣାଇବାକୁ ସେ ନିହାତି ଚାହୁଁଛି ।

“ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବୁଝିବ ”- ଆଲେନ ଗୁଣ୍ଡୁ ଗୁଣ୍ଡୁ କରି କହିଲା । ଚିରବାକୁ ଲେଖାଥିବା ଅଂଶର ଧାରେ ଧାରେ କାଗଜର ଲଫାପାକୁ ସେତିରିଦେଇ ଚିଠି ଖୋଲିଲା । ଚଉତା ହୋଇଥିବା ଓ ନୀଳ ହସ୍ତାକ୍ଷରରେ ଲେଖାଥିବା ତିନି ଫର୍ଦ୍ଦ କାଗଜ ସେ କାଢ଼ିଲା, ଚିଠିଗୁଡ଼ାକ ବଡ଼; କିନ୍ତୁ ବିରକ୍ତିକର ନୁହେଁ ।

“ପ୍ରିୟ ଆଲେନ୍”- ଏମିତି ସେ ଚିଠି ସବୁବେଳେ ଆରମ୍ଭ କରିଥାଏ । ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ମଝିରେ ଚିଠି ଲେଖୁଛନ୍ତି । ସେତେବେଳେ ସେ କଲେଜରେ ପଢୁଥାଏ ଓ ସିଦ୍ଧିଆ ସ୍କୁଲର ଶେଷ ଶ୍ରେଣୀର ଛାତ୍ରୀ ଥାଏ । “ପ୍ରିୟ ଆଲେନ୍, ଏମିତିକା ବସନ୍ତରତୁ ଆଉ କେଉଁବର୍ଷ ନ ଥିଲା । ହୋଇପାରେ, ମୁଁ ହୁଏ ତ ଆଗରୁ ଆଦୌ ବସନ୍ତକାଳ ଦେଖି ନ ଥିଲି । ଏଇ ବର୍ଷ ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ସମୟ ପାଇଚି ।”

ସେ ଧୀରେ ଧୀରେ ପଢୁଥାଏ- ତା’ର ସହରର ଚିହ୍ନାଚାନ୍ଦ୍ରା ଗୁଡ଼ିକ, ପଡ଼ୋଶୀ ଓ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କର ପରିଚିତ ମୁହଁସବୁ ତା’ର ଆଖି ଆଗରେ ନାଚି ଯାଉଥାଏ । ତଥାପି ସେ ଏଇ ଟୋକିଓରେ ବସିଛି ଓ ସେମାନେ ଏତେ ଦୂରରେ ଅଛନ୍ତି- ଯେମିତି ଜଣାଯାଉଛି, ସେମାନେ ଅନ୍ୟ ଏକ ପୃଥିବୀର ମଣିଷ । ପ୍ରକୃତରେ ବି ସେଇଆ । ସେମାନେ ଅନ୍ୟଏକ ପୃଥିବୀର ମଣିଷ । ସେମାନେ ଏଇ ରାଜଧାନୀ ଟୋକିଓ ସହର ଓ ଜାପାନ ବିଷୟରେ ଧାରଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ଯେତେ ବୁଝାଉ, ଯାହା କିଛି କରୁ ନା କାହିଁକି, ସେମାନେ ଆଦୌ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇବାର କୌଣସି ଉପାୟ ନାହିଁ । କେବଳ କେଉଁ ଦେଶରେ ଓ କେଉଁମାନଙ୍କ ସହିତ ସେ ବାସକରିବ, ଏହା ବର୍ତ୍ତମାନ ତା’ର ସିଦ୍ଧାନ୍ତର ବିଷୟ ।

ସେ କାଗଜଗୁଡ଼ିକ ଭଲକରି ତଉତାଇ ଲମ୍ବାପା ଭିତରେ ଖଣ୍ଡି ଖଣ୍ଡି ପୁରାଇଲା ଓ ତା’ପରେ ତା କଲେଜଛଡ଼ା ଟାଇପରାଇଟରର ନିଷ୍ପ୍ରଭ ରଙ୍ଗ ଆଡ଼େ ଚାହିଁ ରହିଲା । କେବଳ ତା ବାପା ଚିଠି ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ତା’ବାପା ଅଳ୍ପକଥା କହନ୍ତି ଓ ଚିଠି ବି ଲେଖନ୍ତି କୃତ୍ରିତ । ଯେତେଦୂର ମନେପଡ଼େ, ତା’ ବାପା କେବେ ଗୁଡ଼ାଏ କିଛି ମନେରଖିଲା ଭଳି କଥା କହିନାହାନ୍ତି । ବେଳେବେଳେ ଖାଇବା ସମୟ ଭିତରେ ସେ ଅତି ବେଶି ହେଲେ କହିଥାଆନ୍ତି, “ବାରୁ, ମତେ ଲହୁଣୀ ଟିକେ ଦେଲୁ” କିମ୍ବା ଖୁବ୍ ବେଶିରେ “ଏ ବିସ୍କୁଟ ସାଧାରଣ ବିସ୍କୁଟ ଅପେକ୍ଷା ଭଲ ଲାଗୁଛି-ଚିନି !” ଚିନି ହେଉଛି ତାର ମାଆ, ଯାହଙ୍କ ଭଲ ନାଁ ଡୋସେ ପାଇନ୍ । ଆଉ ବାପା ମଜାକରି କହନ୍ତି ଯେ ପ୍ଲାନ୍ସର ନେପୋଲିୟନ୍ ନ ହେଲେ ଆଉ କେହି ଏ ନାଆଁରେ ଡାକି ପାରିବେ ନି ।

ମା ହଠାତ୍ କହିପକାନ୍ତି. “ଦେଖ ମି. କେନେଡ଼ି ! ମୋର ମନେ ହେଉଛି, ଆମେ ଯେମିତି ଯାଉଁ ଆଉ ଭଲ ବିସ୍କୁଟ କେବେ ପାଉ ନା ।”

“ଆମେ ପାଉ ଯେ, ସେଇଥିପାଇଁ ମୁଁ କହୁଛି ଏ ଆହୁରି ଭଲ ବିସ୍କୁଟ ।”

ତାଙ୍କ ଅଳସୁଆମି ଓ ଉଦାସୀନତା ବିଷୟ ଭାବି ସେ ବେଳେ ବେଳେ ହସିଦିଅନ୍ତି ଓ ସବୁ କଥାରେ ସାଧ୍ୟମତେ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରି କହନ୍ତି- “ଚିନି ତ ମୋ ତରଫରୁ ବି ପ୍ରଗଳ୍ଭା

ହୋଇ ଗପୁଟି । ମୋର ଆଉ ଗପିବାରେ କି ଦରକାର ?” ବାପାଙ୍କୁ ବୁଝିବାକୁ ସେ ଛଳନା କରେ ନାହିଁ ବା କେବେ ସେପରି କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅନୁଭବ କରି ନି । ଏବେ ଭାବୁଚି ଯେ ତା’ର ବାପାଙ୍କ ସହିତ ବିଶେଷ ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ, ନ ହେଲେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଜୋସୁ ବିଷୟ ଲେଖନ୍ତା ଓ ପଚାରନ୍ତା ।

କ’ଣ ପଚାରନ୍ତା ?

ସେଇ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଶ୍ନ । ଅତି ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ । ସେ ନିଜେ ନିଜକୁ ପଚାରିଲା- “ସେ କ’ଣ ବିବାହ କଲା ଭଳି ତାକୁ ଭଲପାଏ ? ଏହି ଯେଉଁ ଅବାରିତ ବର୍ଷଷ୍ଟ କାମନା ସେ ଦିନରାତି ଅନୁଭବ କରୁଛି, ତା’ କଣ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମ ? ଏବେ ଜାଣୁଚି ଯେ, ପୂର୍ବରୁ ସେ କେବେ ପ୍ରେମ କରି ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରେମ କରୁଚି କି ?

ଚିଠିଗୁଡ଼ିକୁ ଡେସ୍କର ଦ୍ରୁୟାରରେ ରଖି ସେ ଗାଧୋଇପଡ଼ି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିନେଲା । ତା’ର ଆଜି କଲୋନେଲ ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଠାରୁ ଭୋଜାର ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଅଛି । ସେ ଦମ୍ପତି ଏତେ ଅମାୟିକ ଯେ ନିଜର, ଅଧସ୍ତନ ଓ ଅତୁର୍ଲମାନଙ୍କ ସହିତ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ହେବ, ଜାଣିପାରନ୍ତି ନି । “ଜାପାନୀମାନେ କୌଣସି ବିଷୟରେ ହୁସିଆର ନୁହନ୍ତି ।” ଏ କଥା କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଗତଥର ତାଙ୍କ ଘର ଭୋଜୀରେ କହିଥିଲେ । “ମ୍ୟାଡାମ୍ ବଚରପ୍ଲାଙ୍କଙ୍କ ସମୟର ଲୋକ ଭଳି ସେମାନେ ଚଳୁଛନ୍ତି ।”

ତାଙ୍କ କଥା ସେ ବୁଝିପାରିଲା । ନାରୀର ରାଜକୀୟ ପାର୍କରେ ବି ଚିକେ ଏଇପରି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲା । ଏଇ ଜାପାନୀମାନେ ଅସ୍ପଦିନ ତଳେ ଆମେରିକାନ୍‌ମାନଙ୍କୁ ନିର୍ଦ୍ଦୟତାବେ ହତ୍ୟା କରିଥିଲେ- ଏହା ବେଳେ ବେଳେ ବିଶ୍ୱାସ କରିହୁଏ ନା ଯଦିଓ ନିଜେ ଯୁଦ୍ଧରେ ଅଂଶଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା; ତଥାପି ସେ ଏକଥା ପୂରାପୂରି ଭୁଲି ଯାଇଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଗେଡ଼ା ମଣିଷମାନେ ଦ୍ୱାପର ଜଙ୍ଗଲ ଭିତର ତାଙ୍କ ଉପରକୁ ମାଡ଼ି ଆସିଲେ, ସେମାନଙ୍କର ଏଇ ସବୁଜ ପର୍ବତମାଳା, ନୀଳ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିବା, ଚାଷୀକୁଳ, କିମୋନୋ ଓ ଗେଟା ପିନ୍ଧିଥିବା ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅ, ବିଶେଷତଃ ଜୋସୁ, ଏସବୁ ସହିତ କୌଣସି ସମ୍ପର୍କ ଥିଲାପରି ଜଣାଯାଏନି । ଜୋସୁ ଜାପାନୀ ଅପେକ୍ଷା ଆମେରିକାନ୍ ପରି ଅଧିକ ବେଶାଯାଏ, କେବଳ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ଛାଡ଼ି । ସେ ବୋଧହୁଏ ଅତି ଶୁଦ୍ଧତାବେ ଇଂରାଜୀ ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ ।

ଯେତେବେଳେ ସେ ଜୋସୁର ନାଁକୁ ମନେ ମନେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରେ, ସେତେବେଳେ ତା’ର ଅନ୍ତର ଥରେ ଦୁଇଥର ପାଇଁ ଉଲୁସିତ ହୋଇଉଠେ । ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ବଢ଼ାଇବାକୁ ଚାହେଁ, ସତେ ଯେମିତି ଜୋସୁ ପାଖରେ ଠିଆହୋଇଛି । ସେ କେଜାଣି କେମିତି ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଭାବୁଥିଲା ଯେ, ଖାଇବା ପରେ କଲୋନେଲଙ୍କ ଆଗରେ ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନ ସାହସ କରି ପକାଇ ପାରିବ କି ? କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଉଚ୍ଚବଂଶୀୟା । ସେ ପ୍ରାୟ କର୍ପି ଖାଇଲାବେଳେ

ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ସମୟ ଦେଇଥାନ୍ତି-ଜଣେ ମାତ୍ର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ସେଠାରେ ବେଶିବେଳ ରହନ୍ତି ନାହିଁ । ବେଳେବେଳେ ଆଉ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଭୁଟିଲେ ସେ ଅଧଘଣ୍ଟାକ ଆଉ ପନ୍ଦରମିନିଟ ବଢ଼ିଯାଏ ।

ଏସବୁ ବିଷୟରେ ସେ ନିଜକୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ପଦାରେ ପକାଇବାକୁ ସାହାସ କରୁ ନି । ଜଣେ ଜାପାନୀ ପୂଜାରୀର ରକ୍ଷା ଜଣେ ଜାପାନୀ ବବୁର୍ଚ୍ଚର ପରସ୍ତା ସୁସ୍ବାହୁ ଭୋଜୀ ଖାଇଲା ପରେ ସେ ହୁଏତ ଏତିକି କଲୋନେଲଙ୍କୁ ପଚାରିଲା ଯେ, ଏଇ ସମୟ ଭିତରେ କେତେଜଣ ଆମେରିକାନ୍ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି ? କଲୋନେଲ ଅସନ୍ନତ ଜଣାପଡ଼ିଲେ ଓ କହିଲେ-“ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ କେତେଜଣଙ୍କୁ କେଉଁଠି କେମିତି ଦେଖିଛି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ତୁମେ ବିବାହ କଥା କହୁଚ ନାଁ ଏମିତି ।”

“ନାହିଁ, ବିବାହ କଥା କହୁଛି ।”

“ବେଶି ନାହାନ୍ତି ବୋଧେ ।” କଲୋନେଲ ଆଶାନୂତ ହୋଇ କହିଲେ-“କିଏ ଜାଣେ ବିବାହିତା କି ରକ୍ଷିତା । ହଜାର ହଜାର ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ପିଲା ଦେଖିଲେ କ’ଣ ଘଟିଛି ଠିକ୍ କହି ହେବନାହିଁ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବେ, କାହିଁକି ଯେ ଆମ ଲୋକମାନେ ଏତେ ଆସକ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି ମୁଁ ବୁଝିପାରେନି । ମୁଁ ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ଅଫିସର ହେଲେ ବି ଏଥିରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ।” “ଆଜ୍ଞା, ଏଇ ପିଲାମାନଙ୍କର କ’ଣ ହୁଏ ?” ସେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟମୂଳକ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

କଲୋନେଲ ଦୁଃଖ କଲାପରି ଦିଶିଲେ-“ମୁଁ ଜାଣେ ନା, ମୋର ବନ୍ଧୁ ବାରକ୍ଲେ କହୁଥିଲେ- ତା’ର ସ୍ତ୍ରୀ ଗୋଟିଏ ଛୁଆକୁ ଜଣେ ପଡ଼ୋଶୀ ଘରେ ଭୁଟି ରହିଥିବାର ଦେଖିଲା, ପଡ଼ୋଶୀଟି ବେଶ୍ ସମ୍ମାନାସ୍ପଦ, ଜଣେ ବଣିକ ବୋଧହୁଏ । ବାରକ୍ଲେ ଓ ତା’ର ସ୍ତ୍ରୀ ପାଖ ଘରର ଛୁଆରୁ ଶୁଭୁଥିବା ଏକ ଶିଶୁର ମଧୁର କ୍ରନ୍ଦନରେ ରାତିସାରା ଶୋଇପାରିଲେ ନି । ତା ସ୍ତ୍ରୀ ବୁଝିବାକୁ ଗଲା । ପ୍ରସୂତୀ ଝିଅଟିର ବୁଢ଼ୀ ମା ଛୁଆଟିକୁ କମ୍ବଳରେ ଧରି ଲଜ୍ଜାରେ ନଇଁ ପଡ଼ିଥିଲା ।”

“ବାରକ୍ଲେ କ’ଣ କଲେ ?”

“ସେ ବୋଧହୁଏ କ୍ୟାଥୋଲିକ ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଲେଖିଲେ ଓ ସେମାନେ ପିଲାଟାକୁ ନେଇଗଲେ । ପରିବାରର ସମସ୍ତେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇଲେ । ସେ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ତା’ର ମାଆ ଏକ ବିରାଟ ବୋଝରୁ ରକ୍ଷା ପାଇଲା । ପିଲାଟିର ରଙ୍ଗ ଦୋମିଶା ଦିଶୁଥିଲା । ବାରେକ୍ଲେ କହୁଥିଲେ- ସେ ଏସବୁ କରନ୍ତି ନି । କିନ୍ତୁ ଗୋଟିଏ ହାତରେ କେବେ କ’ଣ ତାଳି ବାଜିପାରେ ?”

ତେଣୁ ଏଠାରେ ଜୋସୁ କଥାକୁହାଯାଇ ନ ପାରେ । ଦମ୍ପତିକ ସହିତ ଅଳ୍ପ ସମୟ ବସିବା ପରେ ଏକ ଅସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରିପୋର୍ଟ ସାରିବାକୁ ଅଛି କହି ସେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଚାଲି ଆସିଲା ।

ଛୁଟି କଟାଇବାକୁ କାରୁଜାଘ୍ରା ଯିବାକୁ ସେ ଇଚ୍ଛା କଲା ନି ବା ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସିନେମା ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁଲା ନି । ଗ୍ରୀଷ୍ମ କାଳରେ ସେ ଅଳ୍ପ କେତେ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ବାରରେ ନାଟିଥିଲା । ତାକୁ ଆକର୍ଷଣ କଲାଭଳି କେହି ଝିଅ ନ ଥିଲେ ବା ସେ ଦ୍ୱିତୀୟବାର ଦେଖିବାକୁ ଆଗ୍ରହ କଲା ଭଳି କୌଣସି ଝିଅ ଘରେ ଥିବା ଭଳି ତା'ର ମନେହେଲା ନି । ସିଦ୍ଧିଆ ସଙ୍ଗରେ ଯଦିଓ ଗପ କରିବାକୁ ମଜାଲାଗେ - ତଥାପି ତା'ର ମନେହୁଏ, ସିଦ୍ଧିଆ ତା'ଠାରେ ପ୍ରେମ ଉଦ୍ରେକ କରାଇ ପାରିବ ନି । ଜୀବନ ତା'ର ନିତାନ୍ତ ରସହୀନ ହୋଇଯିବ ।

ଏତକ କହିସାରବା ପରେ ସେ ନିଜେ ଜାଣିପାରିଲା, ପ୍ରକୃତ ଆନନ୍ଦ କେଉଁଠାରେ ଅଛି । ଜୋସୁ ସଙ୍ଗେ ଥିଲାବେଳେ ତା ଦେହରେ ଚଢ଼ିତ୍ ଜାଗିଉଠେ; ତେଣୁ ନିର୍ଜନ ଗ୍ରୀଷ୍ମ ରାତିରେ ସେ ତାକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଥର ଦେଖୁଥିବା ପରି ମନେ ପକାଏ - ସେଇ ପୁରାତନ ସହରରେ ସେ କେମିତି ଇଉଷ୍ଟେରିଆ ବୁଦାମୂଳେ ଠିଆହୋଇଥିଲା, କେମିତି ନିରୀହ, ସରଳ ଚାହାଣୀରେ ତାକୁ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା - ସତେ ଯେମିତି ଠିଆ ହୋଇଥିବା ସ୍ଥାନରେ ତା' ଆଖିକୁ ଅଟକାଇ ରଖିଥିଲା । ତା'ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଭଙ୍ଗୀ ସେ ସ୍ମରଣ କରିବାକୁ ଭଲ ପାଇଲା, ବିଶେଷ କରି ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ନିଜ ଘରର କୋଣରୁ ତାକୁ ଉଣିକରି ଦେଖୁଥିଲା । ସେଦିନ କିମୋନା ପିନ୍ଧି ସେ କି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଥିଲା - ସେଇ ଥରକ ବୋଧହୁଏ ତାକୁ ତା' ନିଜର ସବୁଦିନିଆଁ ପୋଷାକରେ ଦେଖିଥିଲା, ତା'ର ବିରାଟ ଘର, ରୁଚିପୂର୍ଣ୍ଣ ସରଳ ନିରାଡ଼ମ୍ବର ସାଜସଜ୍ଜା । ତା'ର ଯେଉଁ ସମ୍ପ୍ରାନ୍ତ ବାପା ଅଜା ଅମଳର ଘର - ସେ ଭାରି ଭଲ । ଏଇ ଘରର ମାନ ମର୍ଯ୍ୟାଦାକୁ ରକ୍ଷାକରି ଜୋସୁ ତାର ଏଇ ଘରେ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ । ସେ ଅସାଧାରଣଭାବେ ଭଲ ଝିଅଟିଏ । ଏପରି କି ଯେତେବେଳେ ସେ ନିଜକୁ ସମ୍ଭାଳି ନ ପାରି ତାକୁ ତୁମ୍ଭନ କଲା, ସେତେବେଳେ ଜୋସୁ ତାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ ବି ଅତି ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ସମ୍ମତି ଦେଲା, ଏ କଥା ସେ ବେଶ୍ ଅନୁଭବ କରି ପାରିଛି । ଆଲେନ୍ ଭାବିଲା, ବିଚରା ଝିଅଟି ପ୍ରଥମ ପ୍ରଣୟର ମୋହରେ ନିଜ ଭିତରେ ଉଠୁଥିବା ଝଡ଼ର ସମାଧାନ ଖୋଜି ପାଉନି । ସେ ତାକୁ ପ୍ରତାରଣା କରିଛି - ଏକମାତ୍ର ଉତ୍ତର ହେଉଛି - ସେ ବେଶି ଢେରିହେବା ପୂର୍ବରୁ ଦୂରକୁ ଚାଲି ଆସିଛି । ଏହିପରି ତା' କଥା ଭାବି ତା'ର ଚେହେରା ବାରବାର ମନେ ପକାଇ ସେ ବୁଝିଲା ଯେ, ଏପରି ପ୍ରତାରଣା କରିବା ମହା ଅପରାଧ । ତଥାପି ଏଇ ଗ୍ରୀଷ୍ମକାଳରେ ଦୀର୍ଘ ନିଃସଙ୍ଗତା ଭିତରେ ତା'ର ଏ ଅଭ୍ୟାସ କ୍ରମେ ବଢୁଥିଲା । ଏ ସମୟରେ ସବୁ ଲୋକମାନେ ଗୋଟି ଗୋଟି ହୋଇ ପାହାଡ଼କୁ ବା ସମୁଦ୍ର କୂଳକୁ ଯାଉଥିଲେ ଓ କଲୋନେଲ୍

ଘରେ ଚାବିଦେଇ ଅନ୍ତତଃ ପନ୍ଦରଦିନ ପାଇଁ ଆମେରିକା ପଳାଉଥିଲେ । ଅନ୍ତତଃ ସେ ଶେଷରେ ସେ ଜୋସୁକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ଦେଖିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକଲା, ଅନ୍ତତଃ ନିଜକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ସେ ଏପରି ସାକ୍ଷାତ ଲୋଡୁଥିଲା । ସେ ତାକୁ ପ୍ରକୃତରେ ଭୁଲିଯାଇ କେଉଁଦିନ ହେଲେ ଆଉ ଜଣକୁ ବିବାହ କରିପାରିବ କି ନାହିଁ, ତାହା ସେ ବୁଝିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା । ତାକୁ ସେ ଯେପରି ମନେ ପକାଇଛି, ସେପରି ସୁନ୍ଦରୀ ସେ ନୁହେଁ । ଏସବୁ ଭାବପ୍ରବଣତା ନା ପ୍ରକୃତ ଭଲପାଇବା । ଏହାର ଏକ ମୀମାଂସା ସେ ନିଜ ଭିତରେ ଲୋଡୁଥିଲା ।

ଗୋକିଓରେ ଖରାଦିନେ ବହୁତ ଗରମ ହେଲେ ବି ଡକ୍ଟର ସାକାରକୁ ସେ କଥା ଭାବିବାକୁ ବେଳ ନାହିଁ । ଅତି ତରତର ନ ହେଲେ ବି ଜୋସୁ ବିବାହର ଆୟୋଜନରେ ସେ ଲାଗିପଡ଼ିଲେ । ଆମେରିକାରେ ରହିଥିବାରୁ ସେ କି ଗଭୀର ଦୁଃଖ ନ କରିଛନ୍ତି ! ଜାପାନର ବିବାହ ନୀତି କିଛି ନ ଜାଣି ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ବହି ପଢୁଛନ୍ତି । ଅନ୍ୟକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି; ଯେମିତି କି ସେ ନିଜର ଅଜ୍ଞତା କାହାକୁ ନ ଜଣାଇ ଏକ ଧନୀ ଉଚ୍ଚ ବଂଶର ଯୁବକ ସହିତ ତାଙ୍କ ଝିଅର ବିବାହ ବିଧିମତେ କରିପାରିବେ । ଜଣେ ଅଖ୍ୟାତନାମା ଡାକ୍ତର ଭାବରେ ସର୍ବଦା କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ତ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଜୋସୁର ନୂଆ ରକମର କିମୋନୋ, ସିଲ୍କ ଓ ଏମ୍ବ୍ରୋଡ଼ରୀ ଦିଆ ସୂତା ପୋଷାକ ସେ ନିଜେ ପସନ୍ଦ କରି ତିଆରି କରାଇବେ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲେ । ସେ ଏସବୁ ମନଇଚ୍ଛା କରିବାକୁ ଚାହଁଲେ ବି ଜୋସୁକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାକୁ ଠିକ୍ କଲେ । ଯାହା ଜୋସୁକୁ ଭଲ ଲାଗିବ, ତା ମନମୁତାବକ ସେପୋଷାକ ବରାଦ କରିବେ । ତା ମାଆ ବିଷେ ସମୟରେ ପାଖରେ ଥିବା ଜରାକାର । ସମସ୍ତେ ଥିଲେ ବି ମାସୁୟା ପରିବାରର ଆଦର୍ଶ କାଇଦା ଅନୁଯାୟୀ ତାଙ୍କୁ ହିଁ ଅଧିକ ଭାବିବାକୁ ହେଉଛି । ସେ ଯଥାସାଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପରିବାରର ଚାହିଦା ପୂରଣ କରିବେ ବୋଲି ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି ।

ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଭଳି ସେ ଅନ୍ଧ ଭାବରେ ନିଜ ଝିଅଠାରୁ ଅଜ୍ଞାଧୀନତା ଆଶା କରୁ ନ ଥିଲେ । ଯଦି ଜୋସୁ ଚାହେଁ, ତେବେ ତାଙ୍କର ଏଇ ଘରେ ସେ କୋବରୀ ସହିତ ତାକୁ ଏକୁଟିଆ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ସୁବିଧା ଦେବାକୁ ମଧ୍ୟ ରାଜି । ବିବାହ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ନିଜ

ଝିଅକୁ କୋବରୀ ସହିତ ବାହାରେ ବୁଲିବା ଦେଖିବାକୁ ତାହାନ୍ତି ନାହିଁ ; କିନ୍ତୁ ବାପା, ମା ଉଭୟ ଘରେ ଥିଲାବେଳେ କୋବରୀ ତା' ସହିତ ଦେଖାସାକ୍ଷାତ କରିପାରେ । ବିବାହ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସ ଦ୍ୱିତୀୟ ସପ୍ତାହକୁ ହେବ; କିନ୍ତୁ ତା ପୂର୍ବରୁ ଦିନ ଓ ସମୟ ସ୍ଥିରକରି ଆଗରୁ ଜଣାଇଲେ କୋବରୀ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିପାରିବ । ଏଥିରେ ସାକାଜ ପରିବାରର ମର୍ଯ୍ୟାଦା କ୍ଷୁଣ୍ଣ ହେବ ନାହିଁ ।

ତକ୍କର ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ସବୁବେଳେ କୋବରୀକୁ ସ୍ମରଣ କରୁଥିଲେ । ପ୍ରଥମଥର ତା' ରହିବା ସମୟ ଭିତରେ ସେମାନେ ପାଖରେ ବରାବର ରହିଲେ; କିନ୍ତୁ ଦେଖିଲେ ଜୋସୁ ଖୁବ୍ କମ୍ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରୁଛି । କୋବରୀ ଯାହା କହିଲା, ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା, ତା'ର ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ହଁ, ନାଁ ରେ ଦେଇଦେଲା ଓ ନିଜେ କିଛି କହିଲା ନି ।

“ଆମେ ସେ ଦୁହଁଙ୍କୁ ଏକ୍ସଟିଆ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ଭଲ ହେବ କି ?” ତକ୍କର ସାକାଜ ରାତିରେ ଶୋଇବାଘରେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପଚାରିଲେ ।

“ତା'ପରେ ବି ଆମେ ଏତେଦିନ ଆମେରିକାରେ ଥିଲେ ଯେତେବେଳେ”.... ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ମତ ଦେଲେ ।

“ଏବେ ଆମେ ଜାପାନରେ” ସେ ଟିକେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ କହିଲେ; କାଲିଫର୍ଣ୍ଣିଆ ପରି କୌଣସି କଥା ଏଠାରେ କରିବାକୁ ସେ ରାଜି ନୁହନ୍ତି । ଆମେରିକାରେ ଥିବା ଜାପାନୀମାନଙ୍କର ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିର ସେଠାରେ ଥିବା ବନ୍ଧୁ ଓ ପରିବାରବର୍ଗଙ୍କ କଥା ସେ ବାରବାର ମନେ ପକାଇଲେ ଯଦିଓ ବହୁ ପୂର୍ବରୁ ଶିବିରଗୁଡ଼ିକ ଭାଙ୍ଗିଯାଇ ଜାପାନୀମାନେ ଆମେରିକାର ଚାରିଆଡ଼େ ବେଶ୍ ସୁବିଧାରେ ଖେଳାଇ ହୋଇ ରହି ଯାଇଥିଲେ । ତଥାପି ସେ ଶିବିରର ଭୟାବହ କଥା ହିଁ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ ।

“ଜୋସୁର ଆମେରିକା କଥା ମନେ ଅଛି” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ କହିଲେ । “ଯାହାକୁ ବିଭା ହେବ, ତା ସହିତ ଯେ ସେ ଏକାନ୍ତରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିପାରିବ ନାହିଁ, ଏହା ତାକୁ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଜଣାଯାଉଥିବ ।”

ସେଥିଯୋଗୁଁ ସେଥରକ କିଛି ସମୟ ପାଗ ବିଷୟରେ ଓ ସେବତୀ ଫୁଲର ତାପ ବିଷୟରେ ଗପସପ କରି ଏବଂ ନିଜ କାମ ବିଷୟରେ କିଛି ନ କହି, ତକ୍କର ସାକାଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଅନ୍ୟତ୍ର ଯିବାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ଓ ଦୁହେଁ ସେଠାରୁ ଉଠି ଚାଲିଆସିଲେ । ସେମାନେ ଗଲା ପରେ କୋବରୀ ମାୟୁୟୀ ମୁକୁ ହସି ଜୋସୁ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ି ଖୁସିରେ ପଚାରିଲେ, “ତୁମ ବାପା ଜଣେ ବିରାଟ ଲୋକ ।” କୋବରୀ ସ୍ୱରରେ ଉତ୍ତର ଦେଇ କୋମଳତା ମିଶି ରହିଥିବା ଜୋସୁ ଅନୁଭବ କଲା ।

“ସେ କେମିତି ତୁମକୁ ବିରାଟ ଜଣାଗଲେ ?” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ଆମମାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ଅଧିକ ଜାପାନୀ, ତେବେ ବି ସେ ଜାଣି ପାରନ୍ତି ନି ଯେ, ତାଙ୍କଠାରେ ଏପରି କିଛି ଅଛି, ଯେତେ ଟେଷ୍ଟାକଲେ ବି ତାହା ଆଦୌ ଜାପାନୀ ଲୋକଙ୍କର ହୋଇ ନ ପାରେ । ଆମେରିକା ତାଙ୍କ ଉପରେ ଦାଗ ରଖି ଦେଇଛି ।”

“ମୋ ଉପରେ ବି ସେ ଦାଗ ରହିଛି ବୋଲି ମୁଁ ଭାବୁଛି ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।
 “ହଁ, ତୁମଠାରେ ବି, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆମେରିକାନ୍‌ଙ୍କୁ ଭଲପାଏଁ ।” କୋବରୀ କହିଲା ।

“ଏଠି ଯେଉଁମାନେ କାମ କରୁଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ବି !” ଜୋସୁ ସନ୍ଦେହୀ ଭାବରେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲା ।

“ସେମାନଙ୍କୁ ବି, ତେବେ ସେମାନେ ଯେଉଁ କାମ କରନ୍ତି, ମୁଁ ସବୁବେଳେ ତା ପସନ୍ଦ କରିପାରେ ନି । ତାଙ୍କ ଉପରେ ଦୟା ଆସେ, ଏକ ବିରାଟ ଜାମରେ ସେମାନେ ନିଯୁକ୍ତ ।”

“କି କାମରେ?”

କୋବରୀ ପୁଣି ହସିଲା ଓ କହିଲା- “ଆମ ଭିତରୁ ଜାପାନର ଜୀବନଧାରାକୁ ଦୂରେଇ ଦେବାକୁ, କିନ୍ତୁ କି ଅସମ୍ଭବ କଥା !”

“ତଥାପି ସେମାନେ ଆମ ଭିତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣୁଛନ୍ତି” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“କେତେକଙ୍କ ଭିତରେ” କୋବରୀ ରାଜିହେଲା ।

“ତୁମେ କ’ଣ ଭାବୁଛ- ସେମାନେ ଯିବା ପରେ ସବୁକଥା ପୂର୍ବଭଳି ହୋଇଯିବ ?” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ପ୍ରଥମେ ପୂର୍ବଠାରୁ ଅଧିକ ହୋଇଯିବ” କୋବରୀ କହିଲା । ଆମର ପୂର୍ବଗୌରବ ରକ୍ଷାକରି ଆମେ ନୈଷ୍ଠିକ ଜାପାନୀ ହୋଇଯିବା, ତା ପରେ ପୁରୁଷେ ହୁଇ ପୁରୁଷ ପରେ ଆମେ ପୁଣି ବଦଳିଯିବା, ଯାହା ଆମେ ବର୍ଜନ କରିଥିଲେ, ତାକୁ ପରାକ୍ଷା କରି ପୁଣି ସେଥିରୁ କିଛି କିଛି ଗ୍ରହଣ କରିବା । ଆମେମାନେ କ’ଣ କରିବା, ଏହା ଜାଣିବାକୁ ପଚାଶବର୍ଷ ଲାଗିଯିବ; କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳକୁ ପୃଥିବୀର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହୋଇଥିବ, କିଏ କହିପାରିବ ?”

ଜୋସୁ ଭାବୁଥିଲା କୋବରୀ ବେଶ୍ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଅଧ୍ୟୟନ ନ ହୋଇ ଭଲ କଥା କହିପାରେ ।

“ତୁମକୁ ଭୟ ଲାଗୁନି ?” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“କାହିଁକି ମତେ ଭୟ ଲାଗିବ ? ମୁଁ ଏକ ପୁରାତନ ରକ୍ଷଣଶୀଳ ପରିବାରର ଲୋକ ବୋଲି ତୁମେ ଜାଣ । ମୁଁ ଭବିଷ୍ୟତର ସେଇ ରକ୍ଷଣଶୀଳତା ଭିତରେ ନିଜକୁ ଖାପୁଖୁଅଇ ଦେଖି ଭଲ ଚଳିପାରବି । ଏଇ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରହୁଥିବା ହଜାର ହଜାର ପିଲାଙ୍କୁ ଦେଖିଲେ ମୋତେ ଭରି ଦୁଃଖ ଲାଗେ, ସେମାନଙ୍କର ବାପା ଆମେରିକାନ୍ ଓ ମା’ ଜାପାନୀ; ସୁତରାଂ ସେମାନେ ଅନାଥ ଓ କୁଳହୀନ” - ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ସେମାନଙ୍କ କଥା ଯେ ସେ କେବେ ଭାବିନି - ଏଥିପାଇଁ ସେ ନିଜକୁ ଲଜିତ ଅନୁଭବ କଲା । ଯଦି ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି ତାକୁ ବିଭାହେବାକୁ ସମ୍ମତି ଦେବାରେ ସେ ପ୍ରଶ୍ନୟ ଦେଇଥାଆନ୍ତା, ତେବେ ସେମାନଙ୍କର ତ ପିଲାପିଲି ହୋଇଥାଆନ୍ତେ ! ଆଲେନ୍ - ଆଉ - ନିଜେ କ’ଣ ସେମାନେ ତାଙ୍କ ପିଲାଙ୍କୁ ଏମିତି ଛାଡ଼ି ଦେଇଥାନ୍ତେ ? ନା - ଏହା କେବେ ସେମାନଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ।

“ବିଚରା ଛୋଟ ପିଲାମାନେ-ସେମାନେ ଜନ୍ମ ନ ହୋଇଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ।” କୋବରୀ କଣ୍ଠରେ ଦୟା ଓ କୋମଳତା ଭରି ରହିଥିଲା ।

ସେ ହଠାତ୍ ଇଚ୍ଛାକଲା କୋବରୀକୁ ସବୁ କଥା ଜଣାଇଦେବ । ତା’ର ଭଲଗୁଣ-ସେ ଭାରି ଦୟାବନ୍ତ । କୋବରୀ ଆଗ୍ରହର ସହିତ ସବୁ କଥା ଶୁଣୁଥିବାର ସେ କଳ୍ପନା କଲା । ଜୋସୁ ଏ ବିଷୟରେ କିଛିଟା କଳ୍ପନା କରିଥିଲେ ମଧ୍ୟ କୋବରୀକୁ କହିଲା ନାହିଁ । ବିଶେଷତଃ ସେ କୋବରୀର ସ୍ତ୍ରୀ ହେବାକୁ ଯାଉଥିବାବେଳେ, ତାକୁ ଏ କଥା କହିବା ତା’ର ଉଚିତ୍ ନୁହେଁ । ସେ କୋବରୀକୁ ଚାହିଁଲା । ତା’ ଆଖିରେ ଯେ ପ୍ରଶ୍ନବାଚୀ ଭାବ ରହିଛି, ଏ କଥା ସେ ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ । କୋବରୀ ଅଳ୍ପ ହସି କହିଲା, “କଣ କହୁଛ ? କିଛି ପଚାରିବାକୁ ଚାହୁଁଛ କି ?”

“ତୁମେ କେମିତି ଜାଣିଲ ?” ସେ ଚମକି ପଡ଼ିଲା ।

“ତୁମର ମୁହଁରୁ ଜଣାପଡୁଛି-ତୁମେ କ’ଣ ଭାବୁଛ ତା ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ଜାଣି ନେବି ।”

“ମୁଁ ଭାବୁଛି” ! ସେ ରହିଗଲା - ଏଇଟା କହିଦେବା ସମୟ କି ନୁହେଁ, ଭାବିଲା-ବାସ୍ତବିକ୍ ତା’ର ସବୁ କଥା କହିଦେବା ଉଚିତ୍ ।

ତାହାହେଲେ ଉଭୟଙ୍କ ଭିତରେ ଗୋପନୀୟ କିଛି ରହିବ ନି ।

“ତୁମେ ମନେ ମନେ ପଚାରୁଛ-ଯାହାକୁ ମୁଁ ବିଭାହେବି ସେ କିପରି ଲୋକ ?” ସେ ଜଣାଇଲା ।

“ସବୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଏଇଆ ପଚାରିବେ ନି କି?” ସେ ଭୁଲାଇ ଦେଲା । “ସେ କଥା ସତ ।”

ସେମାନେ ଜାପାନୀ କାଢ଼ବାରେ ଆଶ୍ଚୁମାଡ଼ି ବସି ଗପ କରୁଥିଲେ । କୋବରୀ ଜୋସୁଠାରୁ କିଛି ଦୂରରେ ଥିବାରୁ ଜୋସୁକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । ବିବାହ ପୂର୍ବରୁ କୋବରୀ କେବେ ତାକୁ ସ୍ବର୍ଣ୍ଣ କରିବାକୁ ଚାହିଁବ ନାହିଁ । ତଥାପି କୋବରୀ ତା’ର ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା ଯେ ଗପସପ ଦ୍ବାରା ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଅଧିକ ଚିହ୍ନିପାରିବେ ବୋଲି ସେ ବିଶ୍ବାସ କରେ ।

କୋବରୀ ଜାଣିବାଶୁଣିବା ପିଲା । ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ଭାବୁଛି ମୁଁ ଜଟିଳ ନୁହେଁ । ଯେତିକି ବର୍ଷ ମୁଁ ବାଧ୍ୟତାମୂଳକ ଭାବେ ସୈନ୍ୟ ବାହିନୀରେ ଥିଲି, ଯାହା ଶିଖୁଥିଲି, ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତାର ଓଲଟା ହୋଇଯାଉଛି । ମୁଁ ଏବେ କିଛି ମାରୁନାହିଁ । ମୁଁ ପାଟିଏ ବି ମୁଁ ମାରୁ ନି ବୋଲି ତୁମେ ଧରିନେଇପାର । ମିଲିଟାରୀରେ ଥିଲାବେଳେ କେତେଗୁଡ଼ିଏ ବର୍ଷ ମିଲିଟାରୀ ଅଫିସରମାନଙ୍କର ଯାବତୀୟ ଗର୍ଜନ ଶୁଣି ଶୁଣି ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ଭାବୁଥିଲି ଯେ ମୋ ଜୀବନର ବାକୀ ସମୟତକ ମୁଁ କେବଳ ଫୁସଫୁସ କରି କଥା କହିବି । ଛୋଟ ଛୋଟ ଭୁଲ୍‌ଯୋଗୁଁ ଲୋକମାନେ ମାଡ଼ ଓ ଗୋଜଠା ଖାଇବା ମୁଁ ଦେଖୁଛି । ତେଣୁ ଭାବ ନାହିଁ ଯେ ମୁଁ କେବେ ଗୋଟିଏ ଛୁଆକୁ ମାଡ଼ଦେଇ ପାରିବି । ମୁଁ ଏତେ ନିଷ୍ଠୁରତା ଦେଖୁଛି ଯେ ଏବେ ଏକମାତ୍ର ନିଜର ଦୟାହୁବର୍ତ୍ତିତାରେ ମୁଁ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଚାହେଁ । ଏସବୁ କେବଳ ମୋ ନିଜ ପାଇଁ । ଏହାକୁ ତୁମେ ଦୁର୍ବଳତା କହିପାର । ତଥାପି ମୁଁ ଯେତେବେଳେ ଭାବେ ଯେ ନିଷ୍ଠୁରତାର ବିଷୟ ମୁଁ ପ୍ରତିରୋଧ କରୁଛି- ଯାହାକି ଭୟଙ୍କର ରୋଗ ଭଳି ଜଣଙ୍କୁଠୁଁ ଆଉ ଜଣଙ୍କୁ ବ୍ୟାପି ଚାଲିଛି, ସେତେବେଳେ ମୋର ମନେହୁଏ, ମୋ ପରି ଆହୁରି ଅନେକ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଦିନେ ନା ଦିନେ ମଣିଷର ଏଇ ନିଷ୍ଠୁରତା ନିଶ୍ଚୟ ଲୋପ ପାଇବ ।”

କୋବରୀ କେବେ ଏପରି ଗମ୍ଭୀରଭାବେ ଏତେ କଥା କହିବାର ସେ ଶୁଣି ନ ଥିଲା ଓ ତା’ ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ନିଜର ପରିଚୟ ତା’ ଆଗରେ ଦେବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଭାବି କୋବରୀ ଏତକ କହିଗଲା; କିନ୍ତୁ ଅଜ୍ଞାତ ଭାବରେ ଜୋସୁ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକର ଉତ୍ତର ସେ ଦେଇ ପକାଇଛି । ଅନ୍ୟ ଜଣକ ପ୍ରତି ତା’ର ପ୍ରେମ ବିଷୟ ସେ ତାକୁ କହିଲେ, ଦୟାପରାୟଣ ହୋଇ ସେ ହୁଏତ ସେଥିରେ ସମ୍ମତି ଦେବ କିମ୍ବା ସେ ଭୁଲିଯିବା ଯାଏ ବା ବଦଳି ଯିବାଯାଏ ନିଜକୁ ତା ଠାରୁ ଦୂରରେ ରଖିବ । ନିଶ୍ଚୟ ସେ ଭୁଲିଯିବ, ଆଉ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବି ବଦଳି ଯିବ । ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ସେ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ସେ ବିଭାହେବାକୁ ଚାହେଁ; କାରଣ ବିବାହ ତା ମନକୁ ବିଶେଷ କରି ତାର ସମୟକୁ କର୍ମବ୍ୟସ୍ତ କରି ରଖିପାରିବ ।

“ତୁମର କଥା ତୁମେ ମୋତେ ବୁଝାଇ ଦେଇଥିବାରୁ ଧନ୍ୟବାଦ” ସେ କହିଲା । “ମୁଁ ତୁମକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଏ କୋବରୀ ମାୟୁୟା ! ପୁରୁଷ ବା ନାରୀ ଭିତରେ ମମତା ଓ ସହନଶୀଳତା ହିଁ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ଗୁଣ ବୋଲି ମୁଁ ଭାବେ । ମୁଁ ନିଜେ ନିଜକୁ ସେଇ ଅନୁକମ୍ପାରେ ବଞ୍ଚାଇବାକୁ ଚାହେ ।”

ସେ ତାକୁ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲା- ହୁଏ ତ ତା’ ପ୍ରତି ତା ନିଜର ସ୍ନେହ ଉଦ୍ରେକ ହେଲା । ଶତାଦ୍ଦୀ ଧରି ଜାପାନରେ ପ୍ରେମବିହୀନ ବିବାହ ହୋଇଛି । ସମ୍ମାନ ଓ ସ୍ନେହ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ, ଅନ୍ତତଃ ତା’ର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ଏଇଆ ଭାବନ୍ତି ।

କୋବରୀ ଚିକିଏ ନଇଁଯାଇ ତାକୁ ପ୍ରତି-ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । ଏହିପରି ତାଙ୍କର ଦ୍ୱିତୀୟ ଥର ସାକ୍ଷାତ ହୋଇଥିଲା ।

ଗ୍ରୀଷ୍ମଋତୁରେ ଯେତେ ଗରମ ହେଲେ ବି ଅଗଷ୍ଟ ମାସର ଗରମ ସେପ୍ଟେମ୍ବର ମାସକୁ ନ ଥାଏ । ଅଗଷ୍ଟରେ ଏତେ ଗରମ ହେଲା ଯେ ସହରର ବୁଢ଼ା ବୁଢ଼ା ଲୋକମାନେ କହିଲେ, ଏ ବୋଧହୁଏ ହିରୋସୀମା ଓ ନାଗାସାକୀ ଉପରେ ଆମେରିକା ଯେଉଁ ଆକ୍ରମଣ ପକେଇଥିଲା ତାହାରି ଫଳ । ଅଗଷ୍ଟ ଷୋଳ ତାରିଖ ଦିନ ଯେତେବେଳେ କିଓଟୋ ନିକଟରେ ଡାଇମଞ୍ଜି ପର୍ବତରେ ବନାଗ୍ନି ଲାଗିଲା, ଏତେ ଗରମ ହେଲା ଯେ, ଯେଉଁମାନେ ନିକଟରେ ଥିଲେ, ସେମାନେ ଡହଳ ବିକଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ଭୀଷଣ କ୍ଳାନ୍ତ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ଯେଉଁ ସହରରେ ପରମାଣୁ ବୋମା ପଡ଼ିଥିଲା, ସେଇ ଦୁଇ ସହରରୁ ଆସିଥିବା ରୋଗୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହସ୍ପିଟାଲ ହଠାତ୍ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଗଲା- ସେମାନଙ୍କର ଅତି ପୁରୁଣା ଶୁଖି ନ ଥିବା ଘା ଗୁଡ଼ିକ ଥାଏ । ତାଙ୍କର ସୁଖ୍ୟାତି ଲୋକଙ୍କ ମୁହଁରେ ଏପରି ବ୍ୟାପିଥିଲା ଯେ ଶେଷ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଆଶାଶୂନ୍ୟ ରୋଗୀମାନେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସୁଥିଲେ । ଅତି ଉଷାହର ସହିତ ସେମାନଙ୍କର ଜୀବନରକ୍ଷା କରିବାକୁ ସେ ଲାଗି ପଡୁଥିଲେ ଏବଂ ଏଇ ଉଷାହ ସହିତ ଆମେରିକାନ୍ ମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବରାବର ସ୍ୱାଭାବିକ ଘୃଣା ଓ ଉଦ୍‌ଘୋଷିତା ମିଶି ରହିଥିଲା ।

ଏଇ ଗରମ ଓ ବ୍ୟସ୍ତତା ଏକାଠି ମିଶି ତାଙ୍କ ଦେହକୁ ଖରାପ କରିଦେଲା ଓ ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ କିଛିଦିନ ଘରେ ରହିଲେ; ଯଦିଓ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ଦେହ ଅତିଶୟ ଖରାପ । ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କୁ ବ୍ୟସ୍ତ ଲାଗୁଥିଲା । ବିତଣାରେ ଶୋଇରହିବା ଉଚିତ୍ ମନେକଲେ ବି ପାରୁ ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ସେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରି ଓ ବଗିଚାରେ ବୁଲି ଶାନ୍ତି ପାଇବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ବଗିଚା ମଧ୍ୟ ଖରାଦେଜରେ ଝାଉଁଳି ପଡ଼ିଥିଲା । ବଗିଚାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଗ୍ଧ ହେବା ଛାଡ଼ି ସେ ଦେଖିଲେ ଯେ ପାଣିର ପରିମାଣ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରପାତଟିର ଗତି ମନ୍ଦର ହୋଇଛି । ଫର୍ଣ୍ଣଗଛଗୁଡ଼ିକ ଶୁଖି ବାଦାମୀରଙ୍ଗ ହୋଇଯାଇଛି, ଆଉ ସୂର୍ଯ୍ୟତାପରେ ପୋଖରୀର ପାଣି ତାତି ଯିବାକୁ ସେଥିରେ ଥିବା ସୁନେଲି ମାଛଟି ମରିଯାଇଛି ।

ଦିନେ ତାଙ୍କ ମନ ଭଲ ନ ଥିଲାବେଳେ, ସାମୁର ଫାଟକରେ ଛୋଟ ପିତଳ ଘଣ୍ଟିକୁ କେହି ଖୁବ୍ ଜୋରରେ ଲାଗି ଲାଗି ବଜାଇବାର ଶୁଣିଲେ । ଦରଘାନ୍ ନିଶ୍ଚୟ ଶୋର ପଡ଼ିଛି । ଯଦିଓ ଫାଟକ ଖୋଲିଦେଲେ । ଯୁନିଫର୍ମପିନ୍ଧା ଗୋଟିଏ ଡେଜା ଆମେରିକାନ୍ ଅଫିସର ସେଠାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲା । ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ତାଙ୍କୁ ତରାଟି ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ, “ତୁମର କ’ଣ ଦରକାର ?”

“ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ଅଛନ୍ତି କି ?” ଲୋକଟି ପଚାରିଲା ।

“ହଁ, ମୁଁ ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ।”

ସେ ନିଜର ଆଖିପତାକୁ କୁଞ୍ଚିତ କରି ଆମେରିକାନ୍‌ଙ୍କୁ ହତୋତ୍ସାହ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଏ ଲୋକମାନେ ସାଧାରଣ ନାଗରିକମାନଙ୍କ ଘରକୁ ଭବରଦସ୍ତ ପଶିବେ ।

“ମୁଁ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି”- ଲୋକଟି କହିଲା ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଇଙ୍କର ନାଟି ପୂରା ମନେ ରହିଲା । ଯେତେ ଭୁଲିଯିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ବି ଭୁଲିପାରିଲେ ନାହିଁ ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଚିହ୍ନିନି ” ସେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ କହିଲେ । ଲୋକଟି ହସିଲା, “ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିଥିଲି ।”

“ମୋର ଝିଅ ସ୍ୱାଧୀନା ନୁହେଁ ।”

“ଆଜ୍ଞା ଡକ୍ଟର ସାକାଇ, ମୁଁ ତା ହେଲେ ଆପଣଙ୍କ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବି ?”

ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ହଠାତ୍ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲେ ନାହିଁ । କେଉଁ ଉପାୟରେ ତାଙ୍କୁ ମନା କରିବେ, ସେଇ କଥା ସେ ମନେ ମନେ ଭାବୁଥିଲେ । ଜଣେ ଅଫିସରଙ୍କୁ ସହଜରେ ତ ମନା କରି ହେବ ନି !

“ମୋ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ; ନ ହେଲେ ମୁଁ ହସ୍ପିଟାଲରେ ଥାଆନ୍ତି । ମତେ ଡିଷ୍ଟର୍ବ ନ କଲେ ଭଲ ।”

ଦିକ୍ଷଣାୟାକ ପ୍ରତିଯୋଗିତା କରି ପରିସରର ଆଖକୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ ଚାହିଁ ରହିଲେ ।

“ମୁଁ ତେବେ ପୁଣି ଆସିବି ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

“ଦରକାର ନାହିଁ”-ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ବଡ଼ପାଟିରେ କହିଲେ ।

“ଦରକାର ଅଛି, ମୁଁ ବାରମ୍ବାର କହୁଛି, ମୋର ଦରକାର ଅଛି” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

ଏଇ ସୁନ୍ଦର ଜାପାନୀ ମୁହଁ ପ୍ରତି ତା ମନ ଭିତରେ ପ୍ରକୃତ ରାଗ ଆସିବାର ଜାଣି ସେ ଆଶଙ୍କିତ ହେଲା । କେଉଁ ଅଧିକାରରେ ଏଇ ଲୋକ ଘରକୁ ଆସିବାକୁ ତାକୁ ମନା କରୁଛି । ଏ ଜୋସୁର ଘର । ଏ ଜାପାନ-ଯେଉଁ ଦେଶ କି ଆମେରିକା ଦ୍ୱାରା ଶାସିତ, ଏ କଥା ସେ ଭୁଲି ନ ଥିଲା ।

“ତୁମେ ବାଧ୍ୟ କରି ନ ପାର” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ସତର୍କ ହୋଇ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ଦେଖିବା ପାଇଁ ଚାହେଁ ।” ଆଲେନ୍ ପ୍ରତିବାଦ କଲା ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଜଙ୍କର କ୍ଷଣକୋପ ସଂଯମର ସୀମା ଅତିକ୍ରମ କଲା । ଆମେରିକାରେ ଏତେଦିନ ରହିଥିବାରୁ ସେ ମନେ ମନେ ଜାଣି ପାରିଲେ ଓ ବୁଝିପାରିଲେ ଯେ ଲୋକଟି ପିଲାଦିନେ ଉପଯୁକ୍ତ ଶିକ୍ଷା ପାଇ ନି କି କୌଣସି ପବ୍ଲିକ ସ୍କୁଲରେ ଆୟଶ୍ଚକ୍ଷ୍ମା ଶିକ୍ଷା କରି ନି । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ଗଲା, ଗତକଥା । କ୍ରୋଧଜନିତ ବଳକୁ ସେ ଏ ଆମେରିକାନ୍ ବିରୁଦ୍ଧରେ କିମ୍ବା ନିଜ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଲଗାଇ ପାରିବେ ନି । କାରଣ ସେ ବି ପୁରାପୁରି ଜାପାନୀ ନୁହନ୍ତି ।

“ଆମେରିକାନ୍ ମାନଙ୍କୁ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ମୁଁ ଅନୁମତି ଦିଏ ନାହିଁ ।” ସେ ଚିତ୍କାର କରି ପାଟକକୁ ଜୋରରେ ଦେଇଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲେ । ଆଲେନ୍ ମନ ଭିତରେ ଦୃଢ଼ ଜାଣିଉଠିଲା, ଯଦି ଓ ସେ ନିଜକୁ ବିଜୟୀ ରାଜ୍ୟର ଲୋକ ବୋଲି ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ଚାହେଁ ନି, ତଥାପି ଏକ ଶୂନ୍ୟ ଅହମିକା ତା’ ମନକୁ ଅଧିକାର କଲା । ଡକ୍ଟର ସାକାଜଙ୍କୁ ଏ ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବାକୁ ସେ ଦେଲା ନାହିଁ । ପାଟକ ଭିତରେ ନିଜ କାନ୍ଧକୁ ସେ ପୁରାଇ ଦେଲା । ଦି ଜଣ ଯାକଙ୍କୁ ଲଜା ଓ ଦୁଃଖ ଲାଗିଲେ ବି ଦୁହେଁ ଅନୁଭବ କଲେ ଯେ, ସେମାନେ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛନ୍ତି । ଜାପାନୀ ଜଣକ ପାଟକ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲା ବେଳକୁ ଆମେରିକାନ୍ ଜଣକ ତାକୁ ଜବରଦସ୍ତ ଖୋଜୁଛି ।

ଫାଟକର ନିକଟରେ ଥିବା ଅଂଶଟି ରୋଷେଇଘର । ମଧ୍ୟାହ୍ନ ଭୋଜନ ପାଇଁ ବାସନ ଓ ଚଟାଣ ସଫା କରିସାରି ଉମି ସେଠାରେ ଆରାମରେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା । ବିଦେଶୀ ଲୋକର ଚିତ୍କାର ଶୁଣି ସେ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଓ ଦୁଆର ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲା ।

ତା'ର ମାଲିକ ଗୋଟିଏ ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବକ ଅଫିସରଙ୍କ ସହିତ ଫାଟକ ବନ୍ଦ କରିଦେବାକୁ କଳି କରୁଛନ୍ତି ଦେଖୁ ସେ ଭୟ ପାଇଗଲା । ବଡ଼ ପାଟିରେ “ ଇଲୋ ବାପା ଲୋ ” କହି ଖାଉଯାଣୀକୁ ଖୋଜିବାକୁ ଘର ଭିତରକୁ ଦୌଡ଼ି ଆସିଲା ।

ବିବାହ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଭିତରଫିନ୍ଦା ପୋଷାକକୁ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ ଓ ଜୋସୁ ବସି ସିଲାଇ କରୁଥିଲେ । ସେମାନଙ୍କ ଶାନ୍ତ ନୀରବତାରେ ଉମି ଏକ ବିନ୍ଦୋରଣ ସୃଷ୍ଟିକଲା ।

“ସାନ୍ତାଣୀ ! ସାନ୍ତେ ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍ ଅଫିସର ସାଙ୍ଗରେ କଳି କରୁଛନ୍ତି ।”

ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ ବସିବା ଜାଗାରୁ ଉଠିପଡ଼ି ଘର ବାହାରକୁ ତରତର ହୋଇ ବାହାରିଗଲେ ଓ ଉମି ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲା ।

ଜୋସୁ ବିବ୍ରତ ହେଲା ନି । ସେ ଜାଣିଲା- ଆଲେନ୍ ନିଶ୍ଚୟ ଫେରିଛି । କି ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ! ଫାଟକ ପାଖକୁ ସେ କାହିଁକି ଆସିଲା ? ସେ ଚିଠି ଲେଖିଲା ନି କାହିଁକି ? କିନ୍ତୁ ସେ ଏଠି ରହିବ ନି । ଯେଉଁପ୍ରକାର ଝଗଡ଼ା ହେଉ ପଛେ, ସେଥିରେ ସେ ଯୋଗ ଦେବ ଓ ଶାନ୍ତି ଆଣିବ ।

ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି ତା'ର ପ୍ରେମିକା ଆସୁଥିବାର ଦେଖିଲା । ସେଇ ତନୁପାତଳୀ ଝିଅଟି, ଗୋଟିଏ ନୀଳ ଓ ଧଳାର ଫୁଲପକା କିମୋନୋ ପିନ୍ଧି ସ୍ନୁଟିଠାରୁ ଆହୁରି ସୁନ୍ଦର ଏକ ଛନ୍ଦଭରା ଗତିରେ ତା ଆଡ଼କୁ ଆସୁଛି । ତା ମୁଖ ମଳିନ ଓ ଦୁଃଖାହତ ଦିଶୁଥିଲା । ସେ ଫାଟକ ଭିତରକୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଚାଲି ଆସୁଥିବାରୁ ତାକୁ ଭେଟିବାକୁ ଗଲା ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ଓଠ ଦୁଇଟିକୁ ଚାପି ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଦେହରସ୍ତୀ ଭଳି ଉମି ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିଲେ । ସେ ହାରି ଯାଇଛନ୍ତି । ଦେଖିଲେ, ତାଙ୍କ ଝିଅ ଆସୁଛି ଓ ହଠାତ୍ ଆମେରିକାନ୍‌ର ବାହୁ ପାଶରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇଯାଉଛି । ସେ ଛାଟିଫିଟି ହେଉଥିଲା ସତ, କିନ୍ତୁ ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ଭାବିଲେ ଯେ ମା, ଉମି ଓ ତାଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତି ଯୋଗୁଁ ସେ ଏପରି ହେଉଛି । ସେ ଏକୁଟିଆ ଥିଲେ, ଯାହାହେଲେ ବି ଏପରି ଛାଟିଫିଟି ହେଉ ନ ଥାନ୍ତା । ଜାଣିଲେ, ଝିଅକୁ ସେ ହଜାଇଛନ୍ତି, ଏକ ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରିବା ଦରକାର ପଡ଼ୁଛି ।

ତାଙ୍କର ଆଖି ଦୁଇଟିରେ ପରାଜୟର ଗ୍ଳାନି ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ସେ ଆହତ ମନ ନେଇ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲେ-“ତୁମ ଝିଅକୁ ମୋ ପାଖକୁ ଆଣ ।” ଏକ ପରାହତ ଗ୍ଳାନିରେ ତଃ ସାକାଈ ଆଦେଶ ଦେଇ ଘର ଭିତରକୁ ଚାଲିଗଲେ ।

ଅନ୍ଧ କେତେ ମିନିଟ୍ ଏକ୍ସଟିଆ ରହିବାକୁ ସେ ଚାହିଁଲେ । ଏଇ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ କୌଣସି ଉପାୟରେ ବିଦାୟ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ବୋଲି ସ୍ଥିର କଲେ । ସିଧା ବିଦାୟ କରିଦେବାକୁ କିଛି କଷ୍ଟ ପଡ଼ିବ ନି । କିନ୍ତୁ ସରଳ ଭାବରେ ପରିଦର୍ଶକର ଅଭିଳାଷ ବୁଝିବେ । କିଛି ଭଲ ଅଭିଳାଷ ଥିବାର ବିଶ୍ୱାସ ତାଙ୍କର ନାହିଁ । ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ଜାପାନୀମାନଙ୍କୁ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ଏ କଥା ଜାଣନ୍ତି ଓ ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି । ଦରକାର ପଡ଼ିଲେ ନିଜର ପ୍ରମାଣ ଦେଖାଇ ପାରନ୍ତି । କେମିତି ସେ କଥା ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ସେ ଖୋଲି ଦେଇ ପାରିବେ ?” ସେ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କଲେ ଓ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ କୁସନ ଉପରେ ଅନେକ ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶିଖୁଥିବା ଭଙ୍ଗୀରେ ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟିକୁ ଛନ୍ଦିଦେଇ ବସି ପଡ଼ିଲେ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ । ଯୁବକଟି ଏବେ ବେଶ୍ ଭଦ୍ର ଜଣାଯାଉଥିଲା । “ତକ୍କର ସାକାଈ, ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ଭାରି ଦୁଃଖୀ । ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କ’ଣ ମୋର ହେଲା ଜାଣିପାରିଲି ନି । ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ନିଜକୁ ନଦି ଦେବାର କୌଣସି ଅଧିକାର ମୋର ନାହିଁ ।”

ତକ୍କର ସାକାଈ ଏହାର କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ଗୋଟିଏ ଗେଷ୍ଟ କୁସନ ତା ଆଡ଼କୁ ଦେଲେ ଓ ସେଥିରେ ଯୁବକଟି ସୁବିଧାରେ ବସିପାରୁ ନି ଦେଖି ଖୁସିହେଲେ । ଜୋସୁକୁ ଠିଆହେବାକୁ କହିଲେ ଓ ଉମି ଆଡ଼କୁ ଟିକିଏ ଆଖି ତରାଟି ଚାହିଁଲେ । ସେ ପଳାଇଗଲା; ତାଙ୍କ ପଛପଟେ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଈ ଆଶ୍ଚୁମାଡ଼ି ବସି ରହିଲେ ।

ହଠାତ୍ ଯୁବକଟି ପୁଣି ଥରେ ଉଠିପଡ଼ିଲା । ତା ଗୋଡ଼ ବୋଧହୁଏ.... ଆରେ ନାଁ-ଜୋସୁକୁ ବସିବାକୁ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ଉଠିପଡ଼ିଲା ।

“ତୁମେ କେଉଁଠି ବସିବ ?” ସେ ଧୀରେ ପଚାରିଲା ।

“ଦୟାକରି ମୋ କଥା ଭାବ ନାହିଁ”- ଜୋସୁ ବିମର୍ଷ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ମୁଁ ତୁମ କଥା-ଇ ଭାବୁଚି ।”

“ବସିପଡ଼ !” ତକ୍କର ସାକାଈ ଝିଅ ଉପରେ ପାଟିକଲେ । ଜୋସୁ ମା ପାଖରେ ଆଶ୍ଚୁମାଡ଼ି ବସିଲା ଓ ପୁଣି ଆକ୍ଷେନ ଅସୁବିଧାରେ ସେଇ କୁସନରେ ବସିଲା ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଅପେକ୍ଷା କଲେ। କ’ଣ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି, ଯାଉ । ସେ ତ ଏ ପରିସ୍ଥିତି ଘଟାଇବାକୁ ଚାହଁନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଦୁଃଖିତ ଥିଲେ । ସେ ସମୟରେ ସେ ଭାବୁଥିଲେ, ଘଟଣାଟି ପ୍ରକାଶ ହେଲେ ସେ ନ୍ୟାୟ ଓ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ବିଚାର କରିବେ ।

“ବାପା” ଜୋସୁ ଭାରୁ ସ୍ୱରରେ କଣ ଯେପରି କହିବାକୁ ଯାଉଥିଲା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଆଗନ୍ତୁକର ଅଙ୍ଗାଣତରେ ଏପରି ତୀବ୍ର କଟାକ୍ଷପାତ କଲେ ଯେ ଜୋସୁ ଆଉ କିଛି କହିପାରିଲା ନାହିଁ । ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବକଟି ତାକୁ ରକ୍ଷାକରିବାକୁ ବାହାରିଲା । “ତୁମେ କିଛି କୁହ ନାହିଁ ଜୋସୁ, ମୁଁ କହୁଛି ।”

ଆଲେନ ତେଣୁ କହିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା । କିଓଟୋକୁ ଆସିଲାବେଳକୁ ସେ ଦୃଶ୍ୟରେ ପଡ଼ିଥିଲା । ତା’ର ଏକମାତ୍ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଥିଲା, ସେ ଜୋସୁକୁ ଥରେ ମାତ୍ର ଦେଖିବ; ଯଦି ପାରେ, ତା ନିଜର ପ୍ରେମ କେତେ ଗଭୀର, ସେ ତା ଠାରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇ ପାରିବ କି ନାହିଁ, ବିଚାର କରିବ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିଲା ଯେ ସେ ଦୂରେଇ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତା’ ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କଲା ପରେ ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ଏଇ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିଛି; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ଜୋସୁର ମଲିନ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ ତାକୁ ଏ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ନେବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରିଛି ।

“ତାହାହେଲେ କୁହ” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ କହିଲେ, “ତୁମେ କାହିଁକି ଏଠାକୁ ଆସିବ, ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ।”

“ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଛି ।”

“ତୁ ଏ ଲୋକକୁ ଚିହ୍ନ?” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଝିଅ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ି ପଚାରିଲେ ।

“ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ଜାଣୁ”- ଆଲେନ କେନେଡ଼ି କହି ପକାଇଲା । ତା ପରେ ସେ ସହଜ ଭାବରେ ତା’ର ବନ୍ଧୁତା ବିଷୟରେ ଛୋଟ କାହାଣୀଟିଏ କହିଲା ଓ ସେମାନେ ଅଳ୍ପ କେତେ ଘଣ୍ଟା ପରେ ବିଦାୟ ନେଇଥିବାର ଜଣାଇଲା ।

“ତେବେ ତୁମେ ପୁଣି କାହିଁକି ଫେରିଲ ?” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ପଚାରିଲେ । “ତାକୁ ମୁଁ ଭଲ ପାଉଥିବାରୁ ଫେରିଆସିଲି”- ଆଲେନ କହିଲା । ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ବିରକ୍ତ ହେଲେ, “ତୁମେ ତାକୁ ପ୍ରେମ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ମୋର ବନ୍ଧୁପୁତ୍ର କୋବରୀ ମାସୁୟା ସହିତ ତା’ର ନିର୍ବନ୍ଧ ସରିଛି । ପନ୍ଦର ଦିନ ଭିତରେ ବାହାଘର ହେବ ।”

ଯୁବକଟି କିଛି ସମୟ ନୀରବ ହୋଇ ବସିରହିଲା । ତା ପରେ ଜୋସୁକୁ ପଚାରିଲା, “ଏ କଣ ସତ କଥା ?”

ସେ କାନ୍ଦ କାନ୍ଦ ହୋଇ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା । “ତୁମେ ମତେ କହି ପାରିଥାନ୍ତ”-ସେ କହିଲା ।

ଚିନ୍ତିତ ଭାବରେ କିଛି ସମୟ ସେ ନୀରବ ହୋଇ ବସିଲା । ତା ପରେ ଜୋସୁକୁ କହିଲା, “ଜୋସୁ, ମୁଁ ଜାଣୁଛି, ମୁଁ ତୁମକୁ ଆଉ ଏକ୍ସଟିଆ ଦେଖିପାରିବି ନାହିଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଏକ୍ସଟିଆ ଅଛେ ମନେକରି ମୁଁ ତୁମକୁ କିଛି କହିବି ଓ ତୁମେ ବି ମତେ ସେହିପରି ଉତ୍ତର ଦେବ । ତୁମେ ଯାହାକୁ ବିଭା ହେବ, ତାକୁ ଭଲପାଅ କି ?”

“ନାହିଁ- କିନ୍ତୁ ସେ ଭାରି ଭଲ ଲୋକ” ଜୋସୁ ତୁପ୍ ତୁପ୍ କହିଲା । “ଜୋସୁ ! ମତେ ସତ କରି ଆଉ ଅରେ କୁହ- ତୁମେ ମତେ ଭଲପାଅ ତ ?”

ତା’ର ଅଶ୍ରୁସିକ୍ତ ମୁହଁଟି ଉଠାଇ ସେ କହିଲା “ହଁ- ହଁ ଆଲ୍ଲେନ ।”

“ତା ହେଲେ ତୁମେ ମତେ ବିଭା ହେବ କି ?”

ତକ୍କର ସାକାଲ ଭାବିଲେ, ଆମେରିକାନ୍ କାଲଦାରେ ସବୁବେଳେ ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ଅମାନ୍ୟ କରିବାରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ଦ୍ୱିଧା ନ ଥାଏ ।

“ନିର୍ବନ୍ଧ କେବେ ଭାଙ୍ଗିବ ନି; ଅନ୍ତତଃ ଜାପାନରେ ଏହା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।” ତଃ ସାକାଲ ବିରକ୍ତି ଓ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଆଜ୍ଞା ମନେକରୁଛି, ଯଦି ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ନ ଚାହିଁବେ, ତେବେ ଆଧୁନିକ ଜାପାନରେ ବିବାହ କଣ ହୋଇପାରିବ ?” ଆଲ୍ଲେନ ପଚାରିଲା ।

ତକ୍କର ସାକାଲ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ସେ ଗଳା ପରିଷ୍କାର କରି, ଦୁଇ ଆଖିରେ ହାତ ପକାଇ ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାର ଚଟାଣକୁ ଚାହିଁ ହଠାତ୍ କହିଲେ, “ମୁଁ କିଛି କହିବାକୁ ଚାହେଁ ।”

“କୁହ ବାପା” ଜୋସୁ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

“ଯେଉଁ କଥା ମୁଁ କାହାରିକି କହିନି- ଏପରି କି ମୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମଧ୍ୟ ସେ କଥା କହି ନି ।” ତକ୍କର ସାକାଲ ନିଜ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦୟନୀୟ ମୁହଁଟିକୁ ନିଜର ଓଜନିଆ ଆଖିପତା ଉଠାଇ ଚାହିଁଲେ ।

“ହାରିକୋ, ମତେ କ୍ଷମା ଦିଅ, ମୁଁ ତୁମକୁ କହି ନି । ମୁଁ ଅନେକ ବର୍ଷ ହେଲା ଏ କଥା ଭୁଲିଯାଇଥିଲି । ତୁମର ଝିଅ ପାଇଁ ପୁଣି ଆଜି ମୋର ସେ କଥା ମନେପଡ଼ିଲା ।”

“ମୋ କଥା ଭାବ ନାହିଁ” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଚାପାକଣ୍ଠରେ କହିଲେ । “ଜୋସୁ, ମୋର ଏକୋଇର ବଳା । ତୁ ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ବିଭା ହେବା ଅସମ୍ଭବ ।”

ସେ ଏମିତି ଆରମ୍ଭ କଲେ, “ମୁଁ ଏକଥା ଜାଣିକରି କହୁଛି । ଏପରି କି ମୁଁ ଯାହା ଜାଣେ, ଏ ଯୁବକ ତାହା ଜାଣେ ନାହିଁ । ସେ ତତେ ଭଲପାଏ, ଏ କଥା ସତ ହୋଇପାରେ, ତୁ ବି ତାକୁ ଭଲପାଉ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମରେ ବିଚାର ନ ଥାଏ । ଏହା ଏକ ଉତ୍ସାହ, ଏ ଉତ୍ସାହ ଶୀଘ୍ର ସରିଯାଏ, କିନ୍ତୁ ଜୀବନ ଓ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ଗଢ଼ିଯାଏ ଆଗକୁ ।”

ଏତେ ଦୁଃଖ ଓ ଗାମ୍ଭୀର୍ଯ୍ୟ ନେଇ ସେ କହୁଥିଲେ ଯେ ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । ଘରେ ଅତି ଗଭୀର ନୀରବତା ଥିଲା । ନିହାତି ସାଧାରଣ ନ ଶୁଭିବା ଭଳି ଶବ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଶୁଭୁଥିଲା । ଗୋଟିଏ ବାହୁଡ଼ି ଗଛରୁ ଓହଲିଥିବା ଅବସ୍ଥାରେ ତା’ର ଶକ୍ତ ଡେଣାର କମ୍ପନ, ଗୋଟିଏ ମୁଖର ପକ୍ଷୀର କୁଜନ, ପ୍ରପାତର ଶବ୍ଦ ଘରର ଏହି ସ୍ବାଭାବିକ ନୀରବତାକୁ ପରିହାସ କରି ବେଶ୍ ଶକାୟିତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା ।

“ଆମେରିକାରେ ଯେତେବେଳେ ମୁଁ ଯୁବକ ଥିଲି” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଦୁଃଖରେ କହୁଥିଲେ । “ମୁଁ ଆମେରିକାନ୍ ନାରୀକୁ ଭଲ ପାଇଲି । ସେ ବି ମତେ ଭଲପାଇଲା ବୋଲି ମୁଁ କହିପାରେ । ଆମେ ଏ କଥା ପରସ୍ପରକୁ ଜଣାଇଲୁ । ମୋ ବାପା, ମା ପ୍ରତିବାଦ କଲେ, କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆମେରିକାନ୍ କାରଦ୍ବାରେ ବଢ଼ିଥିବାରୁ ଭାବିଲି ଯେ, ମୁଁ ଅନ୍ତର ସହିତ ଯାହା ଚାହେଁ, ସେଥିରେ ବାଧାଦେବାକୁ ଅଧିକାର ସେମାନଙ୍କର ନାହିଁ ।”

ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ହଠାତ୍ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇଗଲେ । ସେ ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ମୁଠାକରି ଚାହିଁ ରହିଲେ । ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ତାକୁ ଚାହିଁଲେ ନାହିଁ ।

“ମା ଗୋ !” ଜୋସୁ ଧୀରେ ପାଟି କରି ଉଠିଲା । ତା ବାପା କହିଚାଲିଲେ, “ମୁଁ ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲି ।” ସେ ଶୀତଳ ଓ ଗମ୍ଭୀର ସ୍ବରରେ କହିଲେ । “ଏମିତିକି ମୋ ବାପା-ମାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ିବାକୁ ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଥିଲି । ତା ପରେ ଗୋଟାଏ କଥା ଘଟିଲା । ତା’ର ଭାଇ ମତେ ଗୋଟାଏ ପିତ୍ତଳ ଦେଖାଇ ଧମକାଇଲା । ମୁଁ ଯେଉଁଦିନ ଯୁନିଭର୍ସିଟିରୁ ଗଭୀର ରାତିରେ ଫେରୁଥିଲି, ସେଇଦିନ । ମୁଁ ସେଇବାଟେ ଆସିବି ବୋଲି ସେ କେମିତି ଜାଣିଲା ? ଝିଅଟି ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ କହିଥିଲା । ସେ ମୋ ଛାତି ହାତ୍ତରେ ପିତ୍ତଳ ଲଗାଇ କହିଲା, “ଶୁଣ, ତୁ ମୋ ଭଉଣୀକୁ ଛାଡ଼ି ଦେ ।” ‘ଆମେ ପରିବାରରେ ଗୋଟେ ହୀନ ଜାପାନୀ ଲୋକକୁ ଚାହୁଁନା ।’ ଏଇ କଥା କହିଲା । ସେହି ଦିନୁ ମୁଁ ସେ ଝିଅକୁ ଆଉ ଦେଖିନାହିଁ ।

“ଏତିକି କଥା ତ ?” - ଆଲେନ୍ ପଚାରିଲା ।

“ତୁମେ କେମିତି ଏତିକି କଥା ବୋଲି ପଚାରୁଛ ?” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଅଧୀର ହୋଇ ପଚାରିଲେ । ଏଇତକ ସେତେବେଳେ ମୋ ପାଇଁ ସବୁ କିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବି ମୋ ପାଇଁ ସବୁ

କିଛି । ସେ ତାଙ୍କର ବିଶିଆଳୁଠିକୁ ଦେଖାଇ, କହିଲେ, “ତେଣୁ ମୁଁ କହୁଛି, ଏମିତି ପୁଣି ମୋ ଝିଅ ଜୀବନରେ ବି ଘଟିବ ।”

“ମୋ ପରିବାରର କେହି କୌଣସି ଲୋକଙ୍କୁ ପିଣ୍ଡଳ ଦେଖାଇ ଧମକାଇ ନାହିଁ ।” ଆଲେନ୍ ଜୋର ଦେଇ କହିଲା ।

“ଏକା କଥା ଘଟିବ”-ତକ୍କର ସାକାଲ ପୁଣି କହିଲେ, “ପିଣ୍ଡଳ ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ- ଅନ୍ୟ କିଛି ଦ୍ୱାରା । ଜଣେ ହାନ ଜାପାନୀକୁ ସେମାନେ ପରିବାରରେ ରଖିବାକୁ ଚାହଁବେ ନି, ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଦେଉଛି ।”

“ମୁଁ ଜାଣୁଛି, ଆପଣ କ’ଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ।” ଆଲେନ୍ ସମବେଦନା ଜଣାଇଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ବହୁ ପୂର୍ବର କଥା । ତକ୍କର ସାକାଲ, ଜୋସୁଜନ୍ମର ବହୁ ପୂର୍ବର କଥା । ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ପରିସ୍ଥିତି ବହୁତ ବଦଳିଛି ।”

“ହେ”-ତକ୍କର ସାକାଲ ପାଟିକରି କହିଲେ, “ମୁଁ ଖବର କାଗଜ ପଢୁଛି; କିଛି ବଦଳି ନି । ଅନେକ ରାଜ୍ୟରେ, ଗୋରା, କଳା ମଣିଷଙ୍କ ବିବାହ ଚଳୁନାହିଁ । ମତେ କୁହ, ତୁମ ପରିବାର ଜାପାନୀମାନଙ୍କ ସହିତ ଏକା ଟେବୁଲରେ ଖାଆନ୍ତି କି ?”

ଆଲେନ୍ ଚମକି ପଡ଼ିଲା । “ମୁଁ ତ ଜୋସୁକୁ କଳାମଣିଷ ବୋଲି ଭାବି ପାରେ ନା ।”

ଜୋସୁର ଗଣ୍ଡ ଲଜ୍ଜାରୁଣ ଦିଶିଲା । “ମୁଁ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି ସହିତ ଏକ୍ସଟିଆ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବି” ସେ ହଠାତ୍ କହିଲା । “ବର୍ତ୍ତମାନ ସବୁ କଥା ଗଣ୍ଡଗୋଳିଆ ଧରିଲାଣି । ଆମେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପର ନିକଟରେ ଖୋଲା ହେବା ଦରକାର, ବାପା !”

ସେ ଏପରି ବୃତ୍ତତାରେ କହିଉଠିଲା ଯେ ତା’ ବାପା ତାକୁ ବାରଣ କରିପାରିଲେ ନି । ହୁଏ ତ ବାରଣ କରିଥିଲେ ବି କିଛି ଫଳ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା । ସେମାନେ ବଗିଚାରେ ଯାଇ ଗପସପ କରନ୍ତୁ । ଯୁବକ-ଯୁବତୀମାନେ ଗପ କରିବା ଦରକାର; କିନ୍ତୁ ସେ ତାଙ୍କ ଜୀବନର ଡିଆ ଗୋପନ ଅନୁଭୂତିଟି କହି ସାରିଲେଣି । ସେମାନେ ସେ କଥା ଭୁଲିପାରିବେ ନି ।

ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକ୍ସଟିଆ । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ସେମିତି ଧ୍ୟାନନିଶ୍ଚଳ ଭାବରେ ବସିଥାଆନ୍ତି । ସେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ତାଙ୍କ ହାତମୁଠାକୁ ଦେଖି ଭାବିଲେ ଯେ ତାଙ୍କ ହାତ ଥରୁଛି । ନିଜର ତାହାଣ ହାତ ତାଙ୍କର ଦୁଇ ହାତର ମୁଠା ଉପରେ ରଖି କହିଲେ, “ତୁମେ ଯେତେ ଭଲ, ତୁମର ଫଟୋ ସେତେ ଭଲ ଦିଶୁ ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ତାକୁ ଦେଖି ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ତୁମେ ଭଲ ସ୍ତ୍ରୀ ହେବ । ତୁମେଇ ମୋ ପାଇଁ ଏକମାତ୍ର ସୌଭାଗ୍ୟ । ମୁଁ ଯଦି ଅନ୍ୟ

ରାସ୍ତା ଧରି ଥାଆନ୍ତି, ମୋ ଜୀବନ କି ଦୁଃଖମୟ ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ! ସେଇ ତାକୁଟାକୁ ଧନ୍ୟବାଦ, ଯେ ମୋ ଛାତିକୁ ପିତ୍ତଲ ଦେଖାଇଥିଲା ।”

ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ କୋହକୁ ଚାପି ରଖିଥିଲେ । “ମୁଁ ଜାଣେ, ତୁମେ ତାକୁ ଡରୁ ନ ଥିଲ ।” ସେ ସରଳ ଭାବରେ କହିଲେ ।

ଡକ୍ଟର ସାକାଲ କହିଲେ, “ମୁଁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ତାକୁ କହିଥିଲି ଯେ କେବେହେଲେ ମୁଁ ତୋ ଭଉଣୀକୁ ବିଭାହେବି ନାହିଁ, ଏ କଥା ସତ ।”

“ସେ କଥା ଭୁଲିଯାଅ ।” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଅନୁରୋଧ କଲେ । ସ୍ବାମୀଙ୍କର ପାପୁଲି ତଳୁ ହାତକୁ ଖସାଇ ନେଇ ସେ ପଟ୍ଟତଳେ ଆଖି ପୋଛିଲେ । “ଆମେ ଆମ ଦେଶରେ ଅଛେଁ । ଅନ୍ୟ କଥା ମନେରଖିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।”

“ଠିକ୍ କହିତ; କିନ୍ତୁ ଯାହା ଭୁଲି ଯାଇଥିଲି, ସେ କଥା କାହିଁକି କହିଲି ?” ଡକ୍ଟର ସାକାଲ କହିଲେ ।

“ଥାଉ”- ସେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ ।

“ମୁଁ ଭୁଲିଯାଇ ନ ଥିଲେ, କେଉଁଦିନୁ ତୁମକୁ କହିସାରିବି ।”

ସେ ଥାଉ ସହିପାରିଲେ ନି । ତାଙ୍କର ଗୋଡ଼ ଛୋଟ ହେଲେ ବି ସିଧା ଉଠି ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ନଇଁପଡ଼ି ଅଭିବାଦନ କଲେ ।

“ମତେ କ୍ଷମାକର- ମୋର ଟିକେ କାମ ଅଛି ।” ସେ ଧୀର ସ୍ବରରେ କହିଲେ ।

ସେ ଘରୁ ଉଠିଯାଇ ଢୋସୁ ଓ ସେ ସିଲାଇ କରୁଥିବା ରୁମ୍‌କୁ ଚାଲିଗଲେ- ତାଙ୍କ ଢୋତାର ଆବାଜ୍ ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ ଶୁଣୁଥିଲା । ଗୋଟିଏ ପତଳା ଧଳା ସିଲ୍‌କ କନା ନେଇ ସିଲାଇ କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଲୁହରେ କାଳେ କନା ଦାଗ ହୋଇଯିବ, ସେଥିପାଇଁ ଆଖି ଭରିଗଲା କ୍ଷଣି ସେ ହାତରେ ପୋଛି ପକାଉଥିଲେ । ସେ ସୁନ୍ଦରୀ ନ ଥିଲେ । ସେ ଏକ ଚାଷୀଘରର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ଝିଅ- ମୁହଁ ପ୍ରଶସ୍ତ ଓ ଚାରିକୋଣିଆ । ସ୍ବାମୀ ତାଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରିନାହାନ୍ତି । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ସୁସ୍ଥ ଓ ବିନୀତ ଜଣାଯିବାରୁ ତାଙ୍କ ବାପା-ମା ପସନ୍ଦ କରିଛନ୍ତି । ସେ ଅସୁନ୍ଦର ହେଲେ ବି ହତାଶ ପ୍ରେମିକ ସ୍ବାମୀ ତାଙ୍କର ସେଥିପ୍ରତି ଦୃଷ୍ଟି ଦେଇ ନାହାନ୍ତି । ହଠାତ୍ ସେ ଛୁହୁ ରଖିଦେଲେ । ଏଇ ପୋଷାକ ହୁଏତ ଦରକାରରେ ଆସି ନ ପାରେ । ତେଣୁ ସିଲାଇ କରିବାରେ ଲାଭ କଣ ?

ବଗିଚାରେ ଏଇ ଦୁଇଜଣ ଯୁବକ-ଯୁବତୀ ବାଉଁଶବୁଦା ତଳେ ବସିଲେ- ଏ ରତ୍ନରେ ବୁଦାଟି କାନ୍ଥ ପାଖରେ ମୋଟା ପର୍ଦା ପରି ଥାଏ । ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା କାଠ ବେଞ୍ଚରେ ସେମାନେ ପାଖ ପାଖ ହୋଇ ବସିଲେ । ତାଙ୍କର ଅଶାନ୍ତି ଟିକେ କମି ଆସିଥାଏ । ନିଜ ପ୍ରେମର ଗଭୀରତା ବୁଝିବାକୁ ଆଲୋନ୍ ଛଳନା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । କେବଳ ଜାଣେ ଯେ ସେ ଜୋସୁକୁ ଭଲପାଏ, ଯାହା ହେଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ଅତିକ୍ରମ କରି ତା ଉପରେ ନିଜର ଅଧିକାର ସାବ୍ୟସ୍ତ କରିବ ।

“ତୁମେ ଜାଣ, ମୋ ଛଡ଼ା ତୁମେ କାହାକୁ ବିଭା ହୋଇ ପାରିବ ନି ।” ସେ ତା ଓଠ ପାଖରେ ତୁପ୍ ତୁପ୍ କହିଲା ।

“ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜାଣୁଟି”- ଭଙ୍ଗା କଣ୍ଠରେ ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ଆମେ ପଳାଇଯିବା- ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା ଆଲୋନ୍ । “ଜୋସୁ, ତୁମେ ଆମେରିକାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛ । ଆମେ ଆମେରିକାନ୍ ଭଳି ଚଳିବା, ଆମେ ଛୋଟ ପିଲା ଭଳି କଥା ମାନିବା ନାହିଁ ।”

“ନାଁ , ଆମେ ପଳାଇଯାଇ ପାରିବା ନି ।” ଜୋସୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା । ଆଲୋନ୍‌ର ଅଣ୍ଟା ତାରି ପାଖରେ ବାହୁବେଞ୍ଚନ କରି ସେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଲା, ଯେପରି ତାକୁ ଦେଖିପାରିବ । “ତୁମେ କୋବରୀ ମାସୁୟାକୁ ଜାଣି ନା, ସେ ଭାରି ଭଲ ଲୋକ । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ସମ୍ମାନ ସହିତ କହିବି । ସେ ବୁଝିଯିବେ ।”

ଅକାରଣରେ ବି ଆଲୋନ୍ ଭାବୁଥିଲା ଯେ ସେ ଲୋକଟା ଭଲ ହୋଇ ନଥିବ । ତା’ ବାପାଙ୍କ ପରି ଜଣେ ମୋଟାବେକ ଥିବା ଜାପାନୀ ଲୋକଠାରୁ ଜୋସୁକୁ ଦୂରକୁ ନେଇଯିବା ହୁଏତ ସହଜ ହେବନାହିଁ ।

“ମୁଁ ସେ ଲୋକକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନି ।” ସେ ସିଧା ସିଧା କହିଲା ।

“ଦୟାକରି ତୁମେ ସବୁକଥା ମୋ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଅ । ମୁଁ ବାପା-ମାଙ୍କ ସାଙ୍ଗରେ ପରାମର୍ଶ କରିବି । ସାମାନ୍ୟ ଛୋଟ ଘଟଣାରେ ଆମେ ବାପାଙ୍କୁ ମାନିବା, ବୁଝିଲ ଆଲୋନ୍ କେନେଡ଼ି”-ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ହେଇ ଶୁଣ ଜୋସୁ, ତୁମେ ମତେ ସେମିତି ଡାକିବ ନି, ଖାଲି ଆଲୋନ୍ ବୋଲି କହିବ ।”

“ଆଲୋନ୍” ସେ କହିଚାଲିଲା । ଯେପରି ଆଲୋନ୍ ଦ୍ବାରା ତା’ର କଥା ବାଧାପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇ ନି । “ଅତି ବଡ଼ ଘଟଣାରେ ଆମେ ବାପାଙ୍କୁ ମାନିପାରିବା ନାହିଁ ସତ; ମାତ୍ର ବାପାଙ୍କଠାରୁ ଆମେ ଅଲଗା ହୋଇପାରିବା ନି । କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେ ପରିସ୍ଥିତି ଦେଖିବେ, ମୋର ବିଶ୍ବାସ, ସେ ଅରାଜି ହେବେନାହିଁ । ଆମେ ଅନ୍ତତଃ ତାଙ୍କ ଋକ୍ଷା ଅନୁସାରେ କାମ କରିବା ଉଚିତ୍ ହେବ ।”

“ଯେ କୌଣସିଠାରେ ହେଉ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ବିଭା ହେବାକୁ ମତଦେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ଯା ହେଉ ପଛେ, ଏହାର ଶୀଘ୍ର ଫଳସଲା ହୋଇଯିବା ଦରକାର ।”

ଆଲୋନ୍‌ର ଛାତିରେ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ଜୋସୁ ପ୍ରତିଧ୍ବନି ପରି କହିଲା “ହଁ, ଶୀଘ୍ର ” ।

ଏକ ବଡ଼ ଘଟଣା ସ୍ଥିର କରିବାବେଳେ ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ପ୍ରେମ କରିପାରିଲେ ନାହିଁ, ଏହା ଅତି ଅତୁଟ । ସେମାନେ ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଲାଗି ଲାଗି ବସିଥିଲେ । ଆଲୋନ୍ କିଛି ନ ଭାବି ଜୋସୁର ଆଙ୍ଗୁଠିଗୁଡ଼ିକ ନେଇ ଖେଳୁଥିଲା, ସତେ କି ସେ ଗୋଟିଏ ଖେଳଣା ! ଅନେକ ସମସ୍ୟା ଯେ ଆସିବ; ସେ ସତେତନ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ସେଗୁଡ଼ିକର ରୂପରେଖ ଠିକ ଜାଣି ନ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ଏଠି ଜାପାନର ବଗିଚାରେ ବସି ଆମେରିକାର ସେ ଧଳାଘରେ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଯେଉଁ ଝଡ଼ ଉଠିବ, ତା’ ସେ ସହଜରେ କଳ୍ପନା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । କେବଳ ଅନୁମାନ କଲା, ସତେ ଯେପରି ସମୁଦ୍ରର ଅସଂଖ୍ୟ ଲହଡ଼ି ସେଠି ଉଦ୍‌ବେଳ ହୋଇ ମଥା ପିଟିବାକୁ ଯାଉଛି, ସେଠି ଉଠୁଛି ପ୍ରବଳ ସାମୁଦ୍ରିକ ଝଡ଼ ସେମାନେ ସେ ଲହଡ଼ି ଉପରେ ବନ୍ଧ ବାନ୍ଧିବା କେତେଦୂର ସମ୍ଭବ, ତା ସେ ଭାବିପାରୁ ନ ଥିଲା । ତା ପରିବାର କଣ ଭାବିବେ ? ସେମାନଙ୍କୁ ନ କହିବାକୁ ସେ ସ୍ଥିର କରିଛି । ଜୋସୁକୁ ସେମାନେ ଦେଖିବାଯାଏଁ ଅପେକ୍ଷା କରିବ । ଏ କିଛି ଡରକ କଥା ନୁହେଁ, ଏଇ ମହାୟନ୍ତ୍ରୀ ନାରୀକୁ ସେମାନେ ଦେଖୁଛୁ, ଏଇ କୋମଳ ଓ ପାତଳା ଝିଅଟିକୁ । ସେ ଯେତିକି ମଧୁର, ସେତିକି ବଳବତୀ ଯଦିଓ ବିଚରାଟି ଅତି ଛୋଟ, କିନ୍ତୁ ଏତେ ବୁଦ୍ଧିମତୀ, ଏଇ କଥା ଆଲୋନ୍‌କୁ ବିବ୍ରତ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେ ସାହସୀ, ବିନୀତ ଓ ଭଦ୍ର ଭାବରେ ଜୋସୁ ତା’ର ମା ପାଖକୁ ଯିବାର ସେ କଳ୍ପନା କଲା ।

ଠିକ୍ ଏହା ହିଁ ହେବ । ସେ ନିଜର ସନ୍ଦେହକୁ ଜୋସୁଠାରୁ ଲୁଚେଇଲା । ଜୋସୁ ପାଇଁ ନୁହେଁ କି ତା ନିଜ ପାଇଁ ନୁହେଁ, ଜୀବନ ପାଇଁ, ଯେଉଁ ଜୀବନର ଗତାନୁଗତିକ ଧାରା ସେମାନେ ଭାଙ୍ଗି ଦେବାକୁ ଯାଉଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଧନ ଓ ସମ୍ମାନ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ତା ଛଡ଼ା ଆଜିକାଲି ସବୁ ଗତାନୁଗତିକତା ତ ଭାଙ୍ଗିଯାଇଛି । ଅନ୍ୟ ଆମେରିକାନମାନେ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ବିଭା ହୋଇ ଘରକୁ ନେଉଛନ୍ତି । କେତେକ ବିବାହରେ ଭଲ ଘରୁଟି, କେତେକର ମନ୍ଦ ବି ଘରୁଛି । ସାହସ ଥିଲେ ସେମାନଙ୍କ ଜୀବନ କାହିଁକି ଭଲ ନ ହେବ ? ତଥାପି ଏଥିରେ ସେ ଜୋସୁର ମୁଣ୍ଡକୁ ପୁରାଇ ବ୍ୟସ୍ତ କରିବ ନି; ତା ନିଜ ପରିବାରର ଦାୟିତ୍ୱ ତା'ର, ପୁଣି ଏଇ ଯେଉଁ ନିର୍ବନ୍ଧ ଶାନ୍ତ ଭାଙ୍ଗିବ, ଏ ଦାୟିତ୍ୱ ବି ତା'ର । ସେ ଯେ ଆଉ ଜଣକୁ ବିଭା ହେବାର ଅଛି, ଏ କଥା ଆଲେନ୍ ସହ୍ୟ କରିପାରୁ ନ ଥିଲା ।

“ତୁମେ କେମିତି ଅନ୍ୟଜଣକୁ ବିଭାହେବାକୁ ଶପଥ କରି ପାରିଲ ?” ଆଲେନ୍ ହଠାତ୍ ଦାବୀ କଲା ।

“କାହିଁକି ପାରବି ନି ? ମୁଁ ଜାପାନରେ ଯାହାକୁ ହେଲେ ବି ବିଭା ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଆଗରୁ ମୋତେ ଏ କଥା ପଚାରି ନ ଥିଲ ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ଏ ଅବଶ୍ୟ ତା'ର ଭୁଲ । ଏ କଥା ସେ କେବେ ଭୁଲିପାରି ନି । “ଆମର ବିବାହ କେବେ ହେବ ?” ସେ ଅଧିର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଚାରିଲା ।

“କେମିତି ହବ ?” ଜୋସୁ ବୀର୍ଯ୍ୟଶ୍ୱାସ ପକାଇଲା । ପ୍ରଥମେ ମୁଁ କୋବରୀ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରେ । ସୁବିଧାରେ ସେ ସବୁ କରାଇ ଦେବେ । ” “ଆଛା”- ଆଲେନ୍ ଠିଆହୋଇ ପଡ଼ିଲା । “ତୁମ ଉପରେ ଏ ଦାୟିତ୍ୱ ଦେବାକୁ ମୋର ସଙ୍କୋଚ ଆସୁଛି, ହେଲେ, ମୋର ଅନ୍ୟ ଉପାୟ ନାହିଁ । ମୁଁ ବୁଝିପାରୁ ନି ତୁମେ କି ଉପାୟରେ ଏହାର ସମାଧାନ କରିବ ?”

କିନ୍ତୁ ସେ ହଠାତ୍ ଈର୍ଷାନ୍ୱିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । “ତୁମେ ତ ସେ ଜାପାନୀକୁ ବିଭା ହେଲେ ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । କାହାରିକୁ ଅସୁବିଧାରେ ପଡ଼ିବାକୁ ହୁଅନ୍ତା ନି ।”

ତା ଓଠରେ ଜୋସୁ ଆଙ୍ଗୁଠି ଲଗାଇଲା । “ତୁମ୍ଭେ ତୁମେ କହିବ ମୁଁ ଆମେରିକାନ । ତା ହେଲେ ମୁଁ ଆମେରିକାନକୁ ବିଭା ହୋବାକୁ ଚାହେଁ ।” ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ଆଖିରେ ଚାହିଁଲା ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହେଁ ।”

ସେମାନେ ପରସ୍ପରର ବାହୁପାଶ ମଧ୍ୟରେ ଆବଦ୍ଧ ହେଲେ । ସେଇ ପୁରାତନ ଭୟାନକ ଅଭିଳାଷ ଆଲୋକର ରକ୍ତରେ ପଶିଗଲା । ତା’ର ହୃତସ୍ପନ୍ଦନରେ ବି ସେ ଅଶନିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇପଡ଼ିଲା । “ଜୋସୁ, ଡେରି ଯେମିତି ନ ହୁଏ । କାଲିଠାରୁ ମୁଁ ମୋ ଆତ୍ମ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଆରମ୍ଭ କରିବି । ମୁଁ ମୋ କଲୋନେଲକୁ କହି ତାଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ମାଗିବି । ଆମେ କିଛି ନାନି ରିବନ୍ କାଟିବା । ଶୀଘ୍ର ଯେମିତି ଏହା ହେବ । ବାପାଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବା ଦାୟିତ୍ୱ ତୁମର ।”

“ନାଁ-ନାଁ -କୋବରୀ ଜାଣିଲେ ସେ ଆଉ ମନା କରିବେ ନି ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ଆଛା, ତାହାହେଲେ ମୁଁ ପାଞ୍ଚଟା ଗାଡ଼ିରେ ଯିବି । ଛୁଟି ନ ନେଇ ମୁଁ ଆସିବି, ଭାବିଥିଲି, ମୋର ଦିନଟାଯାକ ନଷ୍ଟ ହେବ ନି ।”

“ମୋତେ ଚିଠି ଦବ ଆଲୋକ୍ ।”

“ତୁମେ ବି ମତେ ଚିଠି ଲେଖିବ ଜୋସୁ ।”

“ମୁଁ ଭଲ ଲେଖିପାରେ ନା ଅବଶ୍ୟ, ତେବେ ଯେତିକି ପାରିବି ।”

ବାପା କାଳେ ପାଟି କରିବେ, ଏତେବେଳ ହେଲାଣି, ଆଲୋକ୍ ସନ୍ଧ୍ୟା ଗାଡ଼ି ପାଇପାରିବ ନି । ଏସବୁ ଭାବି ଜୋସୁ ଡରିଗଲା । ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘ ବୁଲନ, ତା ପରେ...ଆଉ...ଗୋଟିଏ...”

“ଜୋସୁ, ତୁମେ ଆମେରିକାନ୍ ଡିଅ ଭଳି ବୁଲନ ଦେଇ ଶିଖିବ, ବାଃ ସେ କଥା ବି ତୁମେ ତା ହେଲେ ଜାଣ ।”

“ହୁଏ ! ଯେ ବୁଲିବାକୁ ଯିବ, ସେ ବି ଜାଣିବ ।”

“ହଁ, ଏଠାରେ ଲୋକତକ୍ଷୁର ଅନ୍ତରାଳରେ ବୁଲନ ଦିଆନିଆ ହୁଏ ।”

“କିନ୍ତୁ ! ଆମେରିକାରେ ଏପରି ନୁହେଁ- ତୁମେ ମତେ ଆଜି ରାତିରେ ଚିଠି ଲେଖିବ, ଶୁଣିପାରୁଛ ଜୋସୁ ।”

“ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । କିନ୍ତୁ ତୁମେ ବି ଚିଠି ଲେଖିବ ଆଲୋକ୍ ।”

“ମୁଁ ଟାଇପରାଇଟରରେ ଲେଖିଲେ ତୁମେ କିଛି ଭାବିବ ନି ତ ?”

“ନା....ନା...” ତାର “ନା” ଟି ଗୋଟିଏ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପରି ଲାଗିଗଲା । ସେମାନେ ବିଦାୟ ନେଲେ । ଜୋସୁଠିଆ ହେବାରୁ ପୁଣି ଥରେ ତା’ର ପ୍ରତିବିମ୍ବ ପୋଖରୀ ଭିତରେ ଦିଶିଲା । ଅନେକ ଅତୁଆ ଚିତ୍ରା ଜୋସୁ ମନକୁ କ୍ରମେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ କରି ପକାଉଥିଲା ।

ପ୍ରେମକଲେ ଏତେ ଦୁଃଖ ମିଳେ କାହିଁକି ? ସେ ଆଲୋକକୁ ଅତି ଭଲ ପାଏ । କୋବରୀକୁ ଭଲ ପାଇଥିଲେ ବରଂ ଭଲ ହୋଇଥାଆନ୍ତା, ସମସ୍ତେ ବି ଖୁସି ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ଆମେରିକାନ୍ ସୈନ୍ୟମାନେ ଗଲାବେଳେ ସେ ଯଦି ଭଲ ଝେରିଆ ବୁଢ଼ାମୂଳେ ଠିଆହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା, ତେବେ ଆଲୋକକୁ ଦେଖୁ ନ ଥାନ୍ତା, ସେ ବି ତାକୁ ଦେଖିପାରି ନ ଥାନ୍ତା, ତା ହେଲେ ଖୁସି ହୋଇଥାଆନ୍ତେ, କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଉ ସେ ବେଳ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ପ୍ରେମର ଦୁଃଖ ଓ କ୍ଳାନ୍ତିରେ ସେ ମିଥ୍ୟାମାଣ, ସେଇ ପ୍ରେମରେ ତା’ ବାପା ମା ଆଘାତ ପାଇବେ । ଆଲୋକର ଘର ଭର୍ତ୍ତିନିଆ ଆଡ଼େ-କିଏ ଲୁହ ? କିନ୍ତୁ ସେ ଏମିତି ଭଲ ବୋହୂ ହେବ ଯେ ସେମାନେ ତାକୁ ଘୃଣା କରିପାରିବେ ନାହିଁ ।”

ଜୋସୁ ଘର ଭିତରକୁ ପଶି ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା । ବାପା କେଉଁଠି ଦିଶୁ ନ ଥିଲେ, କେତେ ମିନିଟ୍ ପରେ ‘ମା’ ବାପାଙ୍କ ପଡ଼ିବା ଓ ଶୋଇବା ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲେ; ଯେଉଁ ଘରର ପର୍ଦ୍ଦା କେତେବେଳେ ବି ଟେକା ହୁଏ ନି ।

“ତୋ ବାପାଙ୍କ ଦେହ ଭଲ ନାହିଁ- ଆଜି ତାଙ୍କୁ ବଡ଼ କଷ୍ଟ ହେଉଛି । ଆଜି ରାତିରେ ତା’କୁ କିଛି କହନାହିଁ । ଯଦି କିଛି କହିବାକୁ ଚାହୁଁ ତେବେ ମତେ କହ”-ମା’ କହିଲେ ।

ମା ଓ ଝିଅ ପରସ୍ପରକୁ କିଛି ନ କହି ଛିଡ଼ା ହେଲେ । ଜୋସୁ ଜାଣି ଜାଣି କେମିତି ମାକୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ଦୁଃଖ ଦେବ ? ପ୍ରେମ ଏକ ଭୟଙ୍କର ଶକ୍ତି, ମଣିଷକୁ ନିଷ୍ଠୁର କରିଦିଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ତା’ ମାଙ୍କୁ ବି ଆଘାତ ଦେବ । ମା ତାକୁ କେବେ ନରମ କଥା ଛଡ଼ା ଟାଣ କଥା ପଢ଼ିବ ବି କହିନାହାନ୍ତି, ତାଙ୍କ ପରିବାର ପାଇଁ ଗଭୀର ନିଷ୍ଠାର ସହିତ ଜୀବନକୁ ଉତ୍ସର୍ଗ କରିଛନ୍ତି । ଜୋସୁ ଆଖିରେ ଲୁହ ଉରିଗଲା । ସେ କିଛି କହି ପାରିଲା ନି । କେବଳ କରୁଣ ଭାବରେ ଚାହିଁ ରହିଲା । ତା’ ପାଇଁ ତା ମା’ କହିଲେ “ତୁ ଏଇ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ-ନୁହେଁ କି ?”

“ହଁ ମା, ମୁଁ ସେଇ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ଦେଖୁ ନ ଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା । ମୁଁ କୋବରୀକୁ ବିଭା ହୋଇ ସୁଖ ହୋଇପାରି ଥାଆନ୍ତି, କାରଣ ମୁଁ ଅନ୍ୟ କିଛି ଜାଣି ନ ଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ଯେମିତି ବାପାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଉଛ, ମୁଁ ସେମିତି ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଶିଖୁ ଥାଆନ୍ତି । ତୁମେ ତ ବୋଧହୁଏ ବିଭାଘର ପୂର୍ବରୁ ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖୁ ନ ଥିଲ-ନୁହେଁ କି ?”

ମା ହସିଲେ ନି । ତାଙ୍କର ଧୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ, ସରଳ ମୁହଁଟିରେ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଦେଖାଗଲା ନି । ସେ ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ କହିଲେ, “ସେ ସମୟ ନିଆରା ଥିଲା । ମୋ ଜୀବନ ତୋ ଜୀବନଠାରୁ ପୂରା ଅଲଗା । ମୁଁ କେବଳ ଆଜ୍ଞାଧୀନ ରହିଲି । ମୋର ଭାଗ୍ୟ ସେଇଆ ।”

“କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ ବେଶ ଖୁସିରେ ଅଛ”, ଜୋସୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ବରରେ କହିଲା । “ହଁ, ମୋ ପରି ସୁଖ ପାଇବା ସହଜ । ମୁଁ ଯେତିକି ପାଇଛି କେବେ ସେତେ ସୁଖ ଆଶାକରି ନ ଥିଲି ।”

ସେମାନେ ସେମିତି ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ ଓ ଜୋସୁ ମାଙ୍କ କାନ୍ଧରେ ହାତ ପକାଇଲା । “ମୁଁ ତାକୁ ବହୁତ ଭଲପାଏ । ଯାହା ମୋର କରିବା କଥା ମୁଁ କରିବି- ଏଥିରେ ତୁମେ ମୋ ଉପରେ ରାଗୁ ନାହିଁ ତ ?”

ଅସହ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ମା ତାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଗତକାଳି ହୁଏ ତ ମୁଁ ତୋତେ ବୁଝି ପାରି ନ ଥିଲି- ଆଜି କିନ୍ତୁ ବୁଝି ପାରୁଛି ।” ମା’ଙ୍କ ସ୍ବର କ୍ରମେ ଥରି ଉଠୁଥିଲା ।

ସେ ଝିଅଠାରୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ନେଲେ, ଓଠ ତାଙ୍କର ଥରୁଥିଲା । “ଆଃ- ମା’, ମନକଷ୍ଟ କର ନା । ସେତ ଅନେକ ଦିନର କଥା- ବାପା ଭୁଲି ଗଲେଣି ।”

ଧୀର ଅଥଚ ଦୃଢ଼କଣ୍ଠରେ ମା କହିଲେ “ସେ ଭୁଲିନାହାନ୍ତି”, “ନିଜର ଆହତ ଗର୍ବରେ ସେ ବେଳେ ବେଳେ ସେ ସବୁ ମନେ ପକାନ୍ତି”- “ତୁମେ ଜାଣ ମା ସେ କେତେ ଗର୍ବୀ,” ଜୋସୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା, “ନାଁ, ଏ ତାଙ୍କର ଗର୍ବ ନୁହେଁ- ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ହିଁ ଆହତ ହୋଇଛି ।” ସେ ପୂର୍ବପରି ଦୃଢ଼କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, “ସେଇ ଯେବେ ଆମେରିକା ଛାଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କର ଆହତ ପ୍ରେମ-ହଁ, ସେ ଆମେରିକାକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲେ, କିନ୍ତୁ ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବଦଳି ଗଲେ- ଯେମିତି ଥରେ ସେ ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅ ବଦଳି ଗଲା- ଠିକ୍ ସେଇଠାରୁ ତାଙ୍କ ଆହତ ପ୍ରେମ ଆରମ୍ଭ ହୋଇ, ସେ ଦେଶ ଛାଡ଼ିବା ଯାଏ ବଢୁଥିଲା । ଆମେରିକା ତାଙ୍କର ଦେଶ ।”

“ଓଃ-ମା, ମା” ଜୋସୁ ଚୁପ୍‌ଚୁପ୍ କହିଲା ମାଙ୍କୁ । କେମିତି ବୁଝାଇବ, ସେ ଜାଣିପାରୁ ନ ଥିଲା ।

“ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ତୁ ଭଲ ପାଇବା ସ୍ବାଭାବିକ ।” ମା କହି ଚାଲିଲେ “ତୁ ତାକୁ ନିଶ୍ଚେ ବିଭାହେବୁ । କୋବରାକୁ ବିଭା ହେବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ତୋ ବାପା ଯାହା କରିପାରି ନାହାନ୍ତି, ତୁ ତା’ କରିବୁ ଓ ଆମେରିକାକୁ ଫେରିଯିବୁ, ମୁଁ ଇ କେବଳ ଜାପାନର ଲୋକ, କେବଳ ମୁଁ; ତେଣୁ ମୁଁ ତୋତେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।”

ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ଦି ଜଣାଯାକ ପରସ୍ପରକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ଅଧୀର ଭାବରେ କାନ୍ଦିଉଠିଲେ ।

ତକ୍କର ସାକାଈ ଅତିରିକ୍ତ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିଲେ । ତେଣୁ ସକାଳେ ଶଯ୍ୟା ତ୍ୟାଗ କରିବାକୁ ତାଙ୍କର ବିଳମ୍ବ ହେଲା । ତାଙ୍କର ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀ, ଯାହାକୁ ସେ ସବୁଦିନେ ଜଣେ ବାଧ୍ୟ ଓ ସରଳ ଲୋକ ବୋଲି ଭାବି ଆସିଛନ୍ତି, କାଲି ରାତିରେ ହଠାତ୍ ସେ ଭିନ୍ନ ଜଣାଗଲା । ଜୋସୁର ପକ୍ଷ ନେଇ ସେ କହିବ ବୋଲି ତକ୍କର ସାକାଈ ଭାବି ନ ଥିଲେ । ପୁଣି ଏ ସବୁ ବିଦ୍ରାବର କାରଣ ସେ ନିଜେ ବୋଲି ଅନ୍ୟାୟ ଭାବରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ଦୋଷୀ ସାବ୍ୟସ୍ତ କଲା । ତା ମୁଣ୍ଡ ବିଗିଡ଼ି ଗଲା ନା କଣ ? ନ ହେଲେ ସେ କଣ ତାଙ୍କ ଆଦ୍ୟଯୌବନର ଗୋଟିଏ ବିସ୍ମୃତ କଥାକୁ ମନେପକାଇ ଏପରି ଯୁକ୍ତି ଦେଇ ପାରିଥାନ୍ତା ? ସେ ଭଲ ପାଉଥିବା ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅଟିକୁ ବିଭା ହୋଇପାରିଲେ ନାହିଁ, ତେଣୁ ଜୋସୁ ନିଶ୍ଚେ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ବିଭା ହେବ । କି ଅଭୁତ ଯୁକ୍ତି ? ନା-ଏ ଅଭିମାନ ?

ଅଧରାତିରେ ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ଧରି ସେ ତା' ସହିତ ଚର୍ଚ୍ଚା କରିଥିଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ କହି ରଖୁଛି ହାରିକୋ, ମୋର ସୌଭାଗ୍ୟ ମୁଁ ସେଠି ବିଭା ହୋଇ ନି । ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ମୋତେ ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିରରେ ପୁରେଇଥାନ୍ତେ, ମୋ ଅବସ୍ଥା କ'ଣ ହୋଇଥାନ୍ତା ? ମୋର ହୁଏ ତ ପିଲା ଥାନ୍ତେ । ସେମାନେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇଥାନ୍ତେ ? ଶିବିର କୁ ବି ? ମୁଁ ତ ସେ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଛୁଆକୁ ଜାପାନ ଆଣିପାରି ନ ଥାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣ, ଏଠିକା ଲୋକମାନେ ସେପରି ଲୋକକୁ କେତେ ଘୃଣା କରନ୍ତି ? ସେମାନେ କୌଣସି ଦେଶର ହୋଇପାରି ନ ଥାନ୍ତେ । ନିର୍ବାସିତ ପରି ଥାନ୍ତେ- ନା ସେ ଦୋଷରୁ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ମୁଁ ଖୁସି, ମୁଁ ମୋ ଝିଅକୁ ବି ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।”

ତା'ପରେ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଆଶାତୀତ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । “ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ପ୍ରେମ କରୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଝିଅଠାରୁ ମୁଁ ଜଣେ ନିରାହ ଜାପାନୀ ଯୁବକକୁ ରକ୍ଷାକରିବି । ଜୋସୁ ତାର ସ୍ତ୍ରୀ ହେବ ନାହିଁ । ତୁମେ ନ କହିଲେ ମଧ୍ୟ ମୁଁ ଯାଇ କୋବରାକୁ ସବୁ କଥା ଖୋଲି କହିଛି ।”

ସେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ସୁଦ୍ଧା ଭାବି ନ ଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଛବିଶ ବର୍ଷ ହେଲା ଚଳି ଆସିଥିବା ନିରୀହ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟି ଏପରି ବିଦ୍ରୋହୀ ହୋଇଉଠିବ । ଏଇ ବିଦ୍ରୋହରେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଭୟ ପାଇଗଲେ । କାରଣ ପୂର୍ବରୁ କେବେ ସେ ଏପରି ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ନାରୀଜାତିର ମନ୍ଦଗୁଣ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ, ଦୁଃଖରୁ ରକ୍ଷା ପାଇବା ପାଇଁ ସେମାନେ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଥାନ୍ତି । ଜାପାନୀ ଲୋକପାଇଁ ଜୀବନ ମରଣ ମଧ୍ୟରେ ଏକ ପ୍ରଶଂସା ସୀମାରେଖା ଅଛି । ନିଜର ଅଜ୍ଞତା ଓ ଜିଦ୍ ନେଇ ସୀମାରେଖା ଢେଙ୍କି ବା ଖୁବ୍ ସହଜ । ତାଙ୍କ ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ଭୁଲ ବୁଝିବି । ତାଙ୍କ ନିଜଠାରୁ ଭିନ୍ନ ଏକ ଅର୍ଥ ସେ ସେଥିରୁ କାଢ଼ିବି । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଥରେ ଯାହା ବୁଝିଥାଏ, ସେଥିରୁ ତାକୁ ନିବର୍ତ୍ତାଇ ହେବନାହିଁ । ସେ ନିଜେ ହୁଏ ତ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାୟୁୟୀ ବା କୋବରୀ ପାଖକୁ ଯିବା ସହଜ ହେବ; କିନ୍ତୁଯଦି ସ୍ତ୍ରୀକୁ ମନା କରିବେ ବା ଜବରଦସ୍ତ ବନ୍ଦ କରି ରଖିବେ; ସେ ହୁଏ ତ ଆତ୍ମହତ୍ୟା କରିଦେବ ।

ତେଣୁ ସେ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ସକାଳୁ ବିଛଣାରୁ ଉଠିଲେ । ମନେ ମନେ ସ୍ଥିର କଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ନିଜ ଝିଅଠାରେ ତାଙ୍କର ଭରସା ରଖିବା ଉଚିତ; ସେ ଶିକ୍ଷିତା ।

ଜୋସୁ କେଉଁଠି ଦେଖାଯାଉ ନି । ଖରାବେଳ ହେଲା, ତଥାପି ଜୋସୁର ଦେଖାନାହିଁ । ସେ ଉମିଠାରୁ ଶୁଣିଲେ ଯେ, ଦଶଟାବେଳୁ ଜୋସୁ କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି । ସେ ବାପା ମାଆଙ୍କ ବଚସା ବିଷୟରେ ଜାଣିବ । ଉମି ନୀରବରେ ତାଙ୍କୁ ଖରାବେଳେ ଖାଇବାକୁ ଦେଲା । ବୋଧହୁଏ ଶୀଘ୍ର ଉଠି ନ ଥିଲେ; ତେଣୁ ସାନ୍ତାଣୀ କାହାନ୍ତି ବୋଲି ଉମିକୁ ପଚାରିବାକୁ ସେ କହିଲା, ଆଜି ସକାଳୁ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କରିବାରେ ସେ ଲାଗିଛନ୍ତି । ଏଇ ଦରକାରୀ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ କିଣିବାକୁ ମିସେସ୍ ସାକାଇ ମନାକଲେ ଓ ଫାର୍ମରେ ହେଲା ପରି ତାକୁ ଆବଶ୍ୟକ ମତେ ସିଝାଇଦେଲେ । ଏଇ କାମରେ ସେ ତତ୍ତ୍ୱ ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି । ସେ ଦେଖିଲେ, ଘରସାରା ଯେପରି ଶୁଖିଲା ନାହିଁ ତେଣୁ ହସ୍ତପିଟାଲ ଯାଇ କାମ କରିବାକୁ ସେ ସ୍ଥିରକଲେ ।

“ତୋ ସାନ ସାଆନ୍ତାଣୀ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ କହିଛନ୍ତି କି ?” ଉମି ତାଙ୍କର ବାଡ଼ି ଓ ଟୋପି ଆଣିଲାବେଳେ ସେ ପଚାରିଲେ ।

“କଲେଜରୁ କ’ଣ ବହି ଆଣିବାକୁ ଗଲେ ବୋଲି କହିଲେ ।”

“ମିଛକଥା, କାହାକୁ ନ କହି ଯୁଆଡ଼େ ଇଚ୍ଛା ଜୋସୁ ବାହାରି ଯାଉଛି ।” ସାଆନ୍ତକ ଶୁଖିଲା ମୁହଁକୁ ଦେଖି ଉମିର ଦୟା ଆସିଲା । ଆଉ କିଛି ନ କହି ସାଆନ୍ତ ଚାଲିଗଲେ ।

ସେତେବେଳେ ଜୋସୁ ହୁଏ ତ କୋବରୀ ସହିତ ଗପ କରୁଥିଲା । ଗତ ରାତିରେ ସେ ପ୍ରାୟ ଶୋର ନ ଥିଲା । ବିଛଣାରେ ଚୁପ୍‌ହୋଇ ପଡ଼ି ରହି ସେ ରାତି ବିତାଇ ଦେଲା ।

ସକାଳକୁ ତା ମନରେ ଏକ ଅସମ୍ଭବ ଦୃଢ଼ତା ଆସିଥିଲା । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର କୋବରୀକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବ, ସେତେ ଭଲ । ବାପାଙ୍କୁ ଆଉ ଅରେ ଦେଖିବା ପୂର୍ବରୁ କୋବରୀକୁ ଭେଟିବା ତା'ର ନିହାତି ଦରକାର । ତା'ହେଲେ ସେ ଅନ୍ତତଃ ବାପାଙ୍କୁ କହି ପାରିବ ଯେ, “ବାପା, ସବୁ ଠିକ୍ ହୋଇଗଲା । ଘଟଣାକ୍ରମେ କୋବରୀ ମତେ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହୁଁନାହିଁ । ତେଣୁ ଆଉ କିଛି ଦୁଃଖ ନାହିଁ ।”

ଏତକ ବାପାଙ୍କୁ କହି ସାରିଲେ, ଆଲେନ୍‌କୁ ସେ ଚିଠି ଲେଖିବ ସବୁ କଥା ଜଣାଇବ, ଯେ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲାଣି । କେଉଁଠାକୁ ଗଲେ ଆଲେନ୍‌କୁ ସେ ଅତି ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ପାଇପାରବ, ତାହା ଯେମିତି ଆଲେନ୍ ଜଣାଏ ।

ତା ମନ ନିର୍ମଳ ଓ ଚିନ୍ତା ସ୍ଥିର ହେବାରୁ ସେ ନିଘୋଡ଼ ନିଦରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ତଥାପି ସକାଳୁ ଉଠିପଡ଼ି ଧୋଇଧୋଇ ହେଲା ଓ କୋମଳ ମିଶା ସିଲ୍‌କ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଲା । ସେ ଭାବୁଥିଲା, ସେ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁ ନ ଥିବ । ବାଳକୁ ସାତା କୁଣ୍ଡାଇ ନେଲା । କେଜାଣି କାହିଁକି, ପାଉଡ଼ର ଲଗାଇଲା ନି କି ଲିପ୍‌ଷ୍ଟିକ୍ ମଧ୍ୟ ଲଗାଇଲା ନି । ଉମି ଦେଇଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ, ମାଆଙ୍କୁ ସୁନ୍ଦା ଦେଖା ନ କରି ସେ ଘରୁ ବାହାରିଗଲା ।

ସାରାଦିନର ପ୍ରାତ୍ୟହନିକ କାମ ବିଷୟରେ କୋବରୀ ଯାହା ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଥିଲା; ମେଥିରୁ ସେ ଜାଣିଥିଲା ଯେ, କୋବରୀ ଡେରିରେ ଅଫିସ ଯାଏ ; ତେଣୁ ଗୋଟିଏ ପାର୍କକୁ ଯାଇ, ଛୋଟ ହ୍ରଦକୂଳରେ ସେ କିଛି ସମୟ ବସିଲା ।

କେତୋଟି ନୂଆ ସେବତୀ ଫୁଟିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲାଣି । ହ୍ରଦରେ ସୁନେଲି ମାଛ ଖେଳୁଛନ୍ତି । ପବନ ଅଣ୍ଡା ଲାଗୁଛି । ଗ୍ରୀଷ୍ମରତ୍ନ ବିଗତପ୍ରାୟ । ଏପରି ନିର୍ଜନତା ଭିତରେ ଏକାକୀ ବସି ସେ ବୃକ୍ଷର କ୍ଷିପ୍ରତା ଓ ପୃଥିବୀର ମରଣଶୀଳତା କଥା ଚିନ୍ତା କରୁ କରୁ କ୍ରମେ ଏକ ଅହେତୁକ ବ୍ୟଥା ଅନୁଭବ କଲା । ତା ଜୀବନର କିଛି ଅଂଶ-ତା'ର ପ୍ରଥମ ଯୌବନ, କୈଶୋର ବୟସ ବାସ୍ତବିକ ଶେଷ ହୋଇଗଲାଣି । ନାରୀ ହିସାବରେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ସେ ନିରୂପଣ କଲାଣି । ସେ ଭାରୁ ପ୍ରକୃତିର ହୋଇଥିଲେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଏଇ ନିର୍ଜନତାରେ ନିଶ୍ଚୟ ଭୟଭୀତ ହୋଇଥାନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ସେ ଡରୁଆ ନୁହେଁ । ତା' ଭିତରେ ସେ ଅକଳଚ୍ଛି ବଳ ଥିବାର ଅନୁଭବ କଲା- ଯାହା କିଛି ଆସିଲେ ସେ ସାମ୍ନା କରି ପାରିବ । ତା'ର ଏଇ ସାହସିକତା ତା ମନରେ ଏକ ଗଭୀର ପ୍ରତ୍ୟୟ ଆଣିଦେଲା । କେବଳ ନିଜକୁ ନୁହେଁ, ଯାହା ସେ ଆପଣାର ଭାବିଚି ଓ ଭାବିବ, ସେ ସବୁକୁ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରି ଶିଖିବ । ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ପୂରା ବିଶ୍ୱାସ କରିଚି । ପୃଥିବୀ ବଦଳୁଛି; ତେଣୁ ସେ ଦୁହେଁ ଯାହା କିଛି ଆସିଲେ ବି ଚଳିଯାଇ ପରିବେ ।

ଖରାବେଳର କିଞ୍ଚିତ ପୂର୍ବରୁ ମାସୁଜ-ଅଫିସ ବାଟରେ ବଡ଼ ଆଧୁନିକ ଧରଣର କୋଠା ଦେଇ ଯାଇଥିବା ସହରର ରାସ୍ତା ଆଡ଼କୁ ଜୋସୁ ଆଗେଇଲା । ତାକୁ ଲିଫ୍ଟ ଛ ମହଲାକୁ ନେଇଗଲା । ମାସୁଜ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ସେ ଅନୁମତି ନେଲା । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ବ୍ୟବସାୟୀର ପୋଷାକରେ ଏକ ଜାପାନୀ ଯୁବକ ପଦାକୁ ଆସି ଇଂରାଜୀରେ ପଚାରିଲା

“ମୁଁ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରେ କି ?”

ଜୋସୁ ଇଂରାଜୀରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା, “ଦୟାକରି କୋବରୀ ମାସୁୟାକୁ କହନ୍ତୁ, ମିସ୍ ସାକାଜ ତାଙ୍କ ସହିତ କିଛି ସମୟ କଥା ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ।”

ଜାପାନୀ ଭାଷାରେ କଥା କହିଥିଲେ ହୁଏତ ସେ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଅନୁମତି ପାଇ ନ ଥାନ୍ତା । ହଠାତ୍ ଲୋକଟି ଚାଲିଗଲା ଓ ପରେ ପରେ କୋବରୀକୁ ଆସୁଥିବାର ଜୋସୁ ଦେଖିପାରିଲା- ସେ ଧୂସର ଫୁଲ୍‌ନେଲର ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଭାରି ସତେଜ ଓ ଖୁସି ଜଣା ଯାଉଥିଲା । ଅତି ଆନନ୍ଦରେ ଅଭିନନ୍ଦନ ଜଣାଇ ସେ ପାଖକୁ ଆସିଲା । ହାତକୁ ସ୍ପର୍ଶ ନ କରି ସେମାନେ ନିଜପଡ଼ି ପରସ୍ପରକୁ ଅଭିବାଦନ କଲେ ।

“ଭିତରକୁ ଆସ”- କୋବରୀ କହିଲା ।

“ତୁମେ ବୋଧହୁଏ କାର୍ଯ୍ୟ ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛ” ଜୋସୁ ଜାପାନୀ ଭାଷାରେ କହିଲା । ମୁଁ ବ୍ୟସ୍ତ ନୁହେଁ,” ଟିକିଏ ହସି ସେ କହିଲା, “ମୋ ସେକ୍ରେଟାରୀକୁ ଡାକିବି କି ?”

ହୁଏତ ଅଫିସ ଭିତରକୁ ଏକାକୀ ତା ସହିତ ଆସିବାକୁ ଜୋସୁ ସଙ୍କୋଚ କରିପାରେ ଭାବି ସେ ଏ କଥା କହିଲା ।

“ଦରକାର ନାହିଁ”- ଜୋସୁ କହିଲା ।

ଦରଜା ଅଳ୍ପ ଖୋଲା ରଖି ସେ ଅଫିସକୁ ଆଗେ ଆଗେ ଗଲା । “ବସ” କହି ଗୋଟିଏ ଭଲ ଆମେରିକାନ୍ ଟୋକି ତାକୁ ଦେଲା । ଘରଟି ବଡ଼, ଆସବାପଦ୍ରବୁଡ଼ିକ ଓଜନିଆ । କେବଳ ତା ଟେବୁଲ ତଳେ ଯୋଡ଼ିଏ ସୁନ୍ଦର ରୂପାର କାରୁକାର୍ଯ୍ୟ ଛଡ଼ା ଘରଟିର ସଫେଦ କାନ୍ଥରେ ଅନ୍ୟ କିଛି ପେଣ୍ଟିଙ୍ଗ୍ ନ ଥିଲା । ଜୋସୁ ସେ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ ଟେୟାରରେ ନ ବସି ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଆଉରଣ ହାନିଟେୟାର ନିଜ ପାଇଁ ବାଛିନେଲା । ଆଗରେ କୋବରୀ- ତା ମୁହଁରୁ ସଲଜ ହାସ୍ୟରେଖା ଏବେ ବି ନିଭିନାହିଁ । ତାକୁ ସାମ୍ବାକରି ଜୋସୁ ଦୁଃଖ କଲା- କାରଣ ସେ ଏକ ନିଷ୍ପୁର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଆସିଥିଲା । ତା ଆଗରେ କୋବରୀ- ଲମ୍ବା ଚଉଡ଼ା ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବ, ସେ ଖୁବ୍ ଦୟାଶୀଳ, ତା’ର ଟିକ୍‌କଣ ପାନପିତ୍ର ପରି ହସ ହସ ମୁହଁରେ ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର ଆଖି ଦୁଇଟି ତା ଆଡ଼କୁ ଉଜ୍ଜ୍ବଳ ଭାବେ ଚାହିଁ ରହିଥିଲା । ଜୋସୁ କୋବରୀର ସରଳ

ବିଶ୍ୱାସ ଅନୁଭବ କଲା ଏବଂ ତାର ସାହଚର୍ଯ୍ୟରେ କୋବରୀ ସୁଖ ଓ ସୌଭାଗ୍ୟ ପାଇବାର ବିଶ୍ୱାସ ରଖିଛି; ଏକଥା ଜାଣିପାରିଲା । ସେ ଯେ କେବେ ହଠାତ୍ ଏବଂ ଦୁଃଖ କ’ଣ ଜାଣି ନି, ଏ କଥା ତା ମୁହଁରୁ ଅନୁମାନ କରିବା ବେଶ୍ ସହଜ ଥିଲା । ଏକ ଧନୀଘରର ଗେହ୍ଲାପୁଅ, ବାପାର ସବୁ ସମ୍ପତ୍ତିର ମାଲିକ । ଆଲେନ୍‌କୁ ଦେଖୁ ନ ଥିଲେ ସେ କେତେ ଖୁସିରେ ରହିଥାନ୍ତା ସତେ !

ସେ ନିଜକୁ ଧିକ୍କାର କଲା । କିପରି ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା ? ଜୀବନର ସାର୍ଥକତା ପ୍ରେମରେ; କିନ୍ତୁ କୋବରୀକୁ ବିଭା ହୋଇଥିଲେ ପ୍ରେମ କ’ଣ ସେ ଜାଣି ନ ଥାନ୍ତା ।

ଦୁଇ ହାତରେ ନିଜର ଚମଡ଼ା ବ୍ୟାଗକୁ ଧରି ଆଗକୁ ଝୁଲିପଡ଼ି ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ଏକ ନିଷ୍ଠୁର, ଅବାଞ୍ଚିତ କଥା କହିବାକୁ ଆସିଛି କୋବରୀ । ଭାରି କଷ୍ଟ ଲାଗୁଛି କହିବାକୁ ।” ସେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ବସି ରହିଲା । “ଜୋସୁ, ତୁମର ମତେ ଡରିବା ଦରକାର ନାହିଁ ।”

ଜୋସୁ ଧୈର୍ଯ୍ୟର ସହିତ ରହି ରହି କହିଲା, “ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଭା ହୋଇପାରିବି ନାହିଁ କୋବରୀ !”

ତଥାପି ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ସେ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ଚାହିଁଲା । ଆଃ-ସେ ଏକଥା ଶୁଣି ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ୁଛି- ଜୋସୁ ଭାବିଲା ।

“ମୋର ଭୁଲ ହୋଇଛି- ମୋର ଶପଥ କରିବା ଉଚିତ ନ ଥିଲା । ମୋର ଅପରାଧ ହୋଇଛି । ମୁଁ ମନ ଭିତରେ ଯାହା ଲୁଚାଇଥିଲି, ତା’ ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ତା ନିଷ୍ଠଳ, ବାଜେ କଥା; କିନ୍ତୁ ଆଜି ଦେଖୁଛି, ମୁଁ ନ ଭାବିଲେ ବି, ଇଚ୍ଛା ନ କଲେ ବି ସେ କଥା ମୋ ଭିତରେ ଅଛି ଜୀବନ୍ତ । ଅଗ୍ନିଶିଖା ପରି ତାହା ଜ୍ୱଳନ୍ତ । ମୋର ଚେତନ ଓ ଅବଚେତନକୁ ତା ଯେପରି ଆବୋରି ରହିଛି ।” ସେ କହିଲା ।

ଖୁବ୍ ଯତ୍ନର ସହିତ ଶୁଷ୍କ କଣ୍ଠରେ କୋବରୀ କହିଲା, “ତୁମେ ସବୁ କଥା ଖୋଲାଖୋଲି କହିବ କି ?”

ଜୋସୁ ନିଜର ହାତବ୍ୟାଗକୁ ଚାହିଁ କ୍ଷୀଣକଣ୍ଠରେ କହିଲା, “ଗତ ବସନ୍ତରେ ମୁଁ ଏକ ଆମେରିକାନକୁ ଭେଟିଥିଲି । ଆମେ ଜାଣିଲୁ ଯେ, ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲପାଉ । କିନ୍ତୁ ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରେମର ପରିସମାପ୍ତି ଘଟାଇବାକୁ ଆମେ ଚାହିଁଲୁ । ସେ ଚାଲିଗଲେ । ମୁଁ ଭାବିଥିଲି, ଏକଥା ମୁଁ ଭୁଲିଯିବି- କିନ୍ତୁ ସେ କାଲି ଫେରିଆସିଛି । ସେ ଆସିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେଲା ଏବଂ ବୁଝିଲି ଯେ, ମୁଁ ତାକୁ ଭୁଲିନାହିଁ, ଭୁଲିପାରିବି ନି । ସତକଥା ନ କହିଥିଲେ ମୁଁ ତୁମ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରିଥାନ୍ତି ।”

ତା'ର ମଳିନ ଓଠକୁ ସେ ଭିଜାଇଲା, “ମତେ ଏ କଥା କହି ପାରିଥିବାରୁ ତୁମକୁ ଧନ୍ୟବାଦ,” ସେ କହିଲା ।

ସେ ଭାବିଥିଲା, କୋବରୀ ଆଉ ଅଧିକ କିଛି କହିବ; କିନ୍ତୁ ସେ କିଛି ନ କହିବାରୁ, ଜୋସୁ ତା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁପାରିଲା ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ କୋବରୀର କହିବାର କିଛି ନ ଥିଲା ।

“ତୁମ ବାପା ମା କଣ କହୁଛନ୍ତି ?”- ଶେଷକୁ ପଚାରିଲା । “ସେମାନେ ପସନ୍ଦ କରୁନାହାନ୍ତି- ମା କିନ୍ତୁ ମୋତେ ବୁଝିଛନ୍ତି । ସେ କହୁଛନ୍ତି- ମୁଁ ଯାହା କରୁଛି, ତାହା ହିଁ କରିବା ଉଚିତ୍ । କେବଳ ବାପା ରାଗୁଛନ୍ତି ! କିଛି ଗଠନମୂଳକ କଥା ସେ କହୁନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣ, ସେ ଆମେରିକାକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି । ମୁଁ ଯେ ସେଠାକୁ ଫେରିଯିବି, ଏ କଥା ତାଙ୍କୁ ଖରାପ ଲାଗୁଛି ।” ଜୋସୁ ଏକା ନିଃଶ୍ବାସକେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ କଥା କହିଯାଇଥିବାରୁ ନିଜକୁ ଆଶ୍ଚସ୍ତ ମନେ କଲା ।

“ତୁମେ ଆମେରିକାକୁ ଭଲ ପାଅ”- ଚିତ୍କାନ୍ତିତ ହୋଇ କୋବରୀ କହିଲା, “ମୁଁ ଏ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣେ । ଛୁଟି ଦିନରେ ମୁଁ ବେଳେ ବେଳେ ତୁମକୁ ସେଠାକୁ ନେଇଯିବି ବୋଲି ଭାବିଥିଲି । ଆମେ ଆମେରିକାନ୍ ଫାର୍ମ ସହିତ ବ୍ୟବସାୟ କରୁ, ବିଜୟ ହାସଲ ପରେ ଅଧିକ ବ୍ୟବସାୟ ମଧ୍ୟ କରିବୁ । ମୁଁ ଠିକ୍ କରିଥିଲି, ଆମେ ହୁଏତ କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ କେତେ ମାସ ରହିଥାନ୍ତେ ।” ସେ ହଠାତ୍ ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ଦୁଇ ହାତରେ ମୁହଁ ଘୋଡ଼ାଇଲା ।

“ମୁଁ ଅତି ଦୁଃଖିତ...ସତରେ” ଜୋସୁ ହୁପହୁପ କହିଲା ।

“ଆଜ୍ଞା, ଆଉ କଣ ବା ଉପାୟ ଅଛି ! ତୁମେ ନିଜେ ଏଠାକୁ ଆସି ମତେ କହିଲ, ଭଲ ହେଲା । ଅବଶ୍ୟ, କିଛି ସମୟ ଭିତରେ-ମୁଁ ଭାବିଚିନ୍ତି କିଛି କରିବି ।” ସେ ତା'ର ହାତ ପିଠିରେ ମୁହଁ ରଖି କହିଲା ।

“ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି, ତୁମେ ଆଉ କାହାକୁ ବିଭା ହୋଇ ସୁଖରେ ରହିପାରିବ ।” ଜୋସୁ କହିଲା ଓ ନିଜେ ବୁଝିଲା, କି ବାଜେ କଥା ସେ କହୁଛି ।

“ସେ କଥା ମୁଁ ଭାବିପାରୁନି ।” ସେ ମୁହଁରୁ ହାତ କାଢ଼ିଲା ସେ କାନ୍ଦୁନାହିଁ, ଏହା ଦେଖି ଜୋସୁ ଆଶ୍ଚସ୍ତ ହେଲା- ତଥାପି ସେ ତାକୁ ଦୁଃଖ ଓ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଲା । “ମୁଁ ଭାବୁଛି- ଆମେ ଦୁହେଁ ଏଣିକି ଆଉ କେବେ ଏକାକୀ ସାକ୍ଷାତ କାରିପାରିବା ନାହିଁ ଜୋସୁ ।”

“ଦରକାର ପଡ଼ିବ ନି ଭାବୁଛି । ଆମେ ସାକ୍ଷାତ ନ କରିବା-ଇ ଭଲ ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ତୁମେ ଅନୁମତି ଦେଲେ ମୋର ଯାହା କହିବାର କଥା, ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ କହିଦେବି ।”

“ନିଶ୍ଚୟ କୁହ ।”

ତା ଅନ୍ତରରେ ବିଚ୍ଛୁଳିତ ଚମକ ଲାଗୁଥିଲା- ସେ ଅନୁଭବ କରି ପାରୁଥିଲା, ଚାଲିଯିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ ଥିଲା । ତଥାପି କୋବରୀ କ’ଣ କହିବ, ଏ କଥା ସେ ଅବଶ୍ୟ ଶୁଣିବ ।

ସେ ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ଦୁଇ ଆଣ୍ଟ ଉପରେ କହୁଣୀ ରଖିଲା ଓ ତା ଆଡ଼କୁ ଆହୁରି ଗମ୍ଭୀର ଭାବରେ ଚାହିଁଲା ।

“ଜୋସୁ, ଖୁବ୍ ତରତରରେ ଏ କଥା କହିଦେଲି । କେବଳ ଏତିକି, ଯଦି ତୁମର ମୋ ଠାରେ କେବେ ଦରକାର ପଡ଼ିବ, ଯେ କୌଣସି କାରଣରୁ ହେଉପକ୍ଷେ, ମତେ ଜଣାଇବ । ଆତ୍ମଗର୍ବରେ ଦୂରେଇ ରହିବନି ।”

“ଓଃ କୋବରୀ, ମୁଁ ପ୍ରକୃତିରେ ଭାରି ଖୁସି.... ତୁମଠାରେ ଆଉ ଦରକାର ହେବନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ଏତେ ଭଲ !” ବିସ୍ମିତ ହୋଇ ଜୋସୁ କହିଲା ।

କୋବରୀ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । “କେବଳ ବହୁତ୍ ପାଇଁ ସୁଯୋଗ ରହୁ, ଏଇଆ ମୁଁ କହୁଛି ।”

ଜୋସୁ ଠିଆ ହୋଇପଡ଼ି ପଳାଇଯିବାକୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । “ମୁଁ ଶପଥ କରୁଛି ତା ନିଶ୍ଚୟ ହେବ କୋବରୀ”- ଏମିତି ବାଜେ ଶବ୍ଦଟାଏ-ତା’ ପାଟିରୁ ବାହାରି ଗଲାକ୍ଷଣି ସେ ବୁଝିପାରିଲା, ଶପଥ ! କୋବରୀଠାରେ ତା’ର ପ୍ରଥମ ଶପଥକୁ ସେ ରକ୍ଷାକରି ନି । କେଉଁ ସାହସରେ ପୁଣି ଶପଥ ଶବ୍ଦ ସେ ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଛି । ସେ ହାତ ମିଳାଇବାକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା ଓ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ତା’ର ବଡ଼ କଠିନ ଓ ଉଷ୍ମ ହାତ ଦ୍ୱାରା ନିଜର କୋମଳ ଓ ନରମ ହାତକୁ ମିଳାଇଲା- ତା’ର ଛୋଟ ହାତକୁ କୋବରୀର ହାତ ଘୋଡ଼ାଇ ପକାଇଥିଲା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ କୋବରୀର ମନ ଚହଲିଗଲା ଓ ତା’ର ଆଖିରେ ଲୁହ ଝଲସି ଉଠିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ମଦୁ ହସି ଅଭିବାଦନ କଲା ଓ ଜୋସୁ ନିଜ ପଡ଼ି ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । ଏଇପରି ଘଟଣାର ଅବସାନ ହେଲା । ସେ ଗଲା ପରେ ଇତିତେୟାରେ କୋବରୀ କିଛି ସମୟ ବସି ରହିଲା । ପ୍ରକାଶ ଏକ ଜେଉ ପରି, ଏଇ ଝଡ଼କୁ ନିଜ ଉପରେ ଦେଇ ବୋହିଯିବାକୁ ସେ ସୁଯୋଗ ଦେଇପାରିଲା । ବହୁଦିନ ତଳେ ଯେତେବେଳେ ସେ ପିଲାଟିଏ ହୋଇଥିଲା... ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ କିପରି ଯିବାକୁ ହୁଏ ତା ବାପା ତାକୁ ଶିଖାଇଥିଲେ । କ୍ରୀଷ୍ଣ ଉପକୂଳରେ ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ଘର ଥିଲା । ଖରାଦିନେ ଦିନବେଳା ସେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟ ପାଣି ଭିତରେ

ବିତାଉଥିଲା । ସେ ଖୁବ୍ ପିଲାଦିନୁ ପହଁରି ଶୁଖୁଥିଲା ଓ ସହଜରେ କିପରିପହଁରିବାକୁ ହୁଏ, ବାପା ତାକୁ ଶିଖାଇଥିଲେ ।

“ସମୁଦ୍ରକୁ ତୁ ପାର ହୋଇ ପାରିବୁ ନି”- ବାପା ତାକୁ କହି ଥିଲେ । ଚିରନ୍ତନ କାଳ ପରି ଏ ଅସୀମ, ଭାଗ୍ୟ ପରି ଅଲଘନୀୟ । ସମୁଦ୍ର ତୁଳନାରେ ମଣିଷ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ମାଛଠାରୁ ବି ହାନ । ସମୁଦ୍ର ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ କର ନା, ତେଉ ସହିତ ବଳ କଷ୍ଟ ନା । ତେଉ ପାଖରେ ନଇଁ ପଡ଼ ଓ ତେଉ ଚାଲିଗଲା ପରେ ତା ପଛେ ପଛେ ଚାଲିଯାଆ । ତେବେ ତୁ କ୍ରମେ ଶକ୍ତିମାନ ହେବୁ ଓ ସମୁଦ୍ର ତୋତେ ଧରି ରଖିବ ।”

ସେଇ ଅତୀତର କଥାଗୁଡ଼ିକ ସେ ଏଇଲେ ଭାବିଲା । ଯେଉଁ କଥା ସେ ଏଇଲେ ଶୁଣିଲା, ସେଥିରେ ସେ ଅଭିଭୂତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ଜୋସୁକୁ ଯେ ସେ ଭଲ ପାଉଥିଲା- ଏ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ସ୍ୱୀକାର କଲା । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାରୀକୁ ସେ ଭଲପାଇ ନ ଥିଲା । ଅନେକ ଲୋକଙ୍କ ପରି ସେ ରଙ୍ଗମହଲକୁ ଯାଉଥିଲା । ଲୋକମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଦେଉଥିବା ଭୋଜୀରେ ସେ ଯୋଗ ଦେଉଥିଲା । ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅମାନଙ୍କ ସହିତ ହସିହସି ସେମାନଙ୍କର ଗୀତ ଶୁଣୁଥିଲା ; କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ ଛଡ଼ା ଅନ୍ୟ କୌଣସି ନାରୀକୁ ନିଜର ସ୍ତ୍ରୀ କାରିବାକୁ ସେ ଚାହିଁ ନ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆଦୌ ତା’ର ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇପାରିବ ନି । ଏଇ ଚିନ୍ତା ଏଡ଼େ ଭୀଷଣ ଥିଲା ଯେ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ସୁଦ୍ଧା ସେ କିଛି ଜାଣି ପାରିଲା ନି- ତାକୁ ଲାଗିଲା ତା ପାଦତଳୁ ଯେମିତି ମାଟି ଖସି ଖସି ଯାଉଛି ଆଉ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ତେଉଗୁଡ଼ାକ ଧକକା ମାରୁଛି । ସେ ଆଖି ବୁଜିଦେଇ କୁସନ ଚେୟାରକୁ ଆଉଜି ପଡ଼ିଲା-ପୁରା ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ବସି ରହି ଅସହାୟ ବର୍ତ୍ତମାନର ସମସ୍ତ କ୍ଳେଶକୁ ସହ୍ୟ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା । ଏମିତି ନିଶ୍ଚୟ ହେବ- ନିଶ୍ଚୟ ହେବ ।

ପ୍ରାୟ ଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ସେ ଆଖି ଖୋଲିଲା ଓ ହଠାତ୍ ଉଠିପଡ଼ି ପାଖ ତେସ୍ରେ ଥିବା ଅରମୋହ୍ୟାଙ୍କରୁ କପେ ଗରମ ଚାହା ଢାଳିଲା । ନିଜର କ୍ଳାନ୍ତି ଓ ମାନସିକ ଅସ୍ଥିରତାକୁ ଦୂର କରିବା ପାଇଁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଚାହା ପିଇଲା, ସତେ ଯେମିତି ସେ ସମୁଦ୍ର ଭିତରେ ଅଛି । ଦିଗନ୍ତବିସ୍ତାରି ବାରିରାଣି । ଅଜସ୍ର ତା’ର ତେଉ- ଅସ୍ଥିର ଆଉ ଉଦ୍‌ବେଳ । ଆଃ-ଏ ମାନସିକ ଶୀତଳତାରୁ ସେ ସହଜରେ ମୁକ୍ତି ପାଇବ ନି । ଅଧଘଣ୍ଟାଏ ପରେ ସେ ଡେସ୍ ନିକଟରେ ଥିବା କଲିଂ ବେଲକୁ ଚିପିଲା । ତା’ର ସେକ୍ରେଟାରୀ ଆସିଲେ ଓ ସେ ସକାଳର ଚିଠିଗୁଡ଼ାକ ଡାକିଗଲା, ଯେମିତି କି ଆଜି ରାତିରେ ସେ ସବୁ କରୁଛି । ସେ ଘରକୁ ଗଲାକ୍ଷଣି ବାପାଙ୍କୁ ଏକଥା ନିଶ୍ଚୟ କହିବ । ଶୀଘ୍ର ବିବାହର ଆୟୋଜନ ବନ୍ଦ ହେବା ଦରକାର । ନିମନ୍ତ୍ରଣ ପତ୍ରଗୁଡ଼ା ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ଜୋସୁ ପାଇଁ ଯେଉଁ ଗହଣା ତିଆରି ହେବାକୁ ବଣିଆକୁ ବରାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା, ତାହା ଫେରାଇ ଆଣିବାର ସମୟ ଆଉ ନାହିଁ । ଭାରତର ଉପକୂଳରୁ

ଆସିଥିବା ଖାଣ୍ଟି ଗୋଲାପୀରଙ୍ଗର ମୁକ୍ତାର ଅଳଙ୍କାରଗୁଡ଼ିକ....କାହିଁକି ଆଉ ଏ ସବୁର ଆୟୋଜନ ?

“ମୁଁ କୋବରୀକୁ କହି ସାରିଲିଣି”- ଜୋସୁ କହିଲା । ବାପା ଅଧରାତିଯାଏ ଘରକୁ ଫେରି ନ ଥିଲେ ବି ସେ ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲା । ମା ଜାଣିଲେ । ବିବାହ ପାଇଁ କିଣା ପୋଷାକଗୁଡ଼ିକୁ ମା ଯନ୍ତ୍ରେ ରଖିଦେଲେ । ସେ ଗୁଡ଼ିକ ଆଉ ଦରକାରରେ ଆସିବ ନି । ମା’ କଣ ଭାବିଲେ, ଜୋସୁ ଜାଣିପାରିଲା ନାହିଁ । ଜୋସୁକୁ ଛୁଆଁଇ ନ ଦେଇ ପୋଷାକଗୁଡ଼ିକୁ ସେ ଯନ୍ତ୍ରେ ସଜାଡ଼ିଲେ ଏବଂ ଦାମିକା ଜିନିଷ ଷୋରଘରର କର୍ପୁର କାଠର ସିନ୍ଦୂକରେ ରଖିଦେଲେ । ସନ୍ଧ୍ୟା ସାରା ଏଇ କାମ ସେମାନେ କଲେ । ମା ପଦେ ହେଲେ କଥା ତାକୁ ପଚାରିଲେ ନି, ଏପରି କି କୋବରୀ କ’ଣ କହିଲା ସେ କଥା ବି ପଚାରିଲେ ନି ।

ତା କଥା ଶୁଣିବାକୁ ବାପାଙ୍କୁ କହିବାରୁ ବାପା କହିଲେ, “ଅତି ଡେରି ହୋଇଗଲା ।”

“ମୁଁ କଣ କରିବି ନ କହିବା ଯାଏ ଶୋଇପାରିବ ନାହିଁ,”-ଜୋସୁ କହିଲା ।

ତେଣୁ ନିଜର ଦୁଃଖ ଓ କ୍ଳାନ୍ତିକୁ ଲୁଚାଇ ମି.ସାକାଇ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଜୋସୁ ଠିଆହୋଇ ରହି ଅସ୍ଥ କଥା ଡୋକି କହିଲା ଯେ, “ସେ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ବିଭା ହେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛି ।”

“ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନି ବନ୍ଧୁ ତକାସୀ ମାସୁୟାକୁ ମୁଁ କିପରି କହିବି, କଣ କହି ତାକୁ ବୁଝାଇ ପାରିବି ? ସେ ପୁଣି ଏ ସମ୍ଭାବ କିପରି କୋବାରୀକୁ କହିବେ ।”-ସେ କହିଲେ ।

ଟୋକିଓରେ ଆଲେନ୍ ତା’ର କଲୋନେଲ୍‌ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କଲା । କଲୋନେଲ୍‌ଙ୍କ ଅଫିସରେ ଦୁଇଜଣ ଯାକ ବସିଲେ । ଗୁଡ଼ାଏ କାଗଜର କାମ ବାକୀ ପଡ଼ିଥାଏ । କଲୋନେଲ୍‌ ଫାଇଲ କାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଇ ମଝିରେ ମଝିରେ ଲୁଚେଇ କରି ତାକୁ ଚାହୁଁଥାନ୍ତି । ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି କଥା କହୁଥିଲାବେଳେ ତାକୁ ଲାଗୁଥିଲା ଯେପରି ଅଯଥା ଗୁଡ଼ାଏ ମନସ୍ତାପ ଓ ଦୁଃଖକୁ ଏ ଯୁବକ ଆମନ୍ତ୍ରଣ କରି ଥାଣ୍ଡିଛି । ନିଜ ଓଜନରୁ ଆହୁରି ଅଧିକ ସେ ଦୁଃଖର ବୋଝ । ସେ ଭାରବାହୀ ମାତ୍ର ।

“ଏ ଅବଶ୍ୟ ତୁମର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କଥା ।” କଲୋନେଲ୍ ଗନ୍ଧାର ଭାବରେ କହିଲେ ।”
 “ତଥାପି ମୁଁ ତୁମକୁ କିଛି କହୁଛି । ସାଧାରଣ ସୈନ୍ୟ ଅପେକ୍ଷା ତୁମର ବୃଦ୍ଧି ଅଧିକ । ମୋ ମତରେ ତୁମେ ଯଦି ଉପରକୁ ଉଠିବାକୁ ଚାହଁ, ତା ହେଲେ ତୁମ ଭାଗ୍ୟର ରେଖା ଆପେ ଜଳିଉଠିବ, ଠିକ୍ ଆକାଶର ତାରା ପରି । କିନ୍ତୁ ଜାପାନୀ ସ୍ତ୍ରୀଟିଏ ଥିଲେ ସୁଯୋଗରୁ ତୁମେ ବଞ୍ଚିତ ହେବ । ଯଦି ନିଜର କର୍ମରେ ଉନ୍ନତି କରିବାର ଆଶା ଥାଏ, ତେବେ ସ୍ତ୍ରୀ ହେଉଛି ଆଦି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ।”

“ମୁଁ ଜାଣୁଛି ଆପଣ ଠିକ୍ କହୁଛନ୍ତି ।”-ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି କହିଲା । ସିଦ୍ଧିଆ ହୁଏ ତ ତା ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ସ୍ତ୍ରୀ ହୋଇପାରିବ - ତାର ଉଚ୍ଚତା ଅଛି । ସେ ଦେଖିବାକୁ ସୁନ୍ଦର ଓ ଚତୁର, ଅର୍ଥାତ୍ ବୋକା ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ଅତିମାତ୍ରରେ ସହଜ ଓ ନିରାହ । କିନ୍ତୁ ସେ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ପ୍ରେମ କରେ ନାହିଁ ।

“ଆମର ବିବାହ ପଛଟି ନିଆରା ।” କଲୋନେଲ୍ ପୁଣି କହିଲେ, “ଆମେ ଏସବୁ କଥା ଯେପରି ଭାବୁ, ଜାପାନୀମାନେ ସେପରି ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାର ବିବାହ ବାପା ମାଆଙ୍କ ଯୋଗାଡ଼ ଉପରେ ହୋଇଥାଏ । ଝିଅମାନେ ନିଜ ରୁଚି ଅନୁସାରେ ବିଭା ହେବାକୁ ଆଶା କରନ୍ତିନି । ଜାପାନୀମାନେ ପ୍ରେମ କଥା ନ ଭାବି ଅତି ଭଲଘରେ ବିଭା ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କ ଆଖିରେ ପ୍ରେମ ଏକ ନିଆରା କଥା ।”

କଲୋନେଲ୍ ଜଣେ ଶିକ୍ଷିତ ଲୋକ । ସେ ଜାଣନ୍ତି ମଣିଷର ଯୌନପ୍ରବୃତ୍ତି ସବୁବେଳେ ସମାନ ଉପଦାନରେ ଗଢ଼ା ଓ ଅନେକ ଉପାୟରେ ତାହା ପରତୁପ୍ତି ଲୋଡ଼ିଥାଏ । ତଥାପି ଅନେକ ପ୍ରକାର ମଣିଷ ଥାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ବସିଥିବା ଏଇ ଭାବପ୍ରବଣ ନମ୍ର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁଟିରେ ଆଖି ଦୁଇଟି ଦାସ୍ତ ଓ ନୀଳ । ସେ ଏପରି ଏକ ମନୋଭାବ ବ୍ୟକ୍ତ କଲା, ଯାହା ସାଧାରଣ ସୈନ୍ୟଙ୍କ ପକ୍ଷେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ଏପରି ଏକ ଅନ୍ତରରେ ଯୌନସୁଧା ପ୍ରଜ୍ୱଳିତ ହେବା ସ୍ୱାଭାବିକ; ପୁଣି ତାହା କେବଳ ଅଳ୍ପତ ରୋମାଞ୍ଚିକ ଉପାୟରେ ତୃପ୍ତ ହୋଇପାରିବ । ପଶୁ ପରି ଏହାର କାମନା ଏତେ ଉଚ୍ଚ ନ ହେଲେ ମଧ୍ୟ ତା’ର ସମସ୍ତ ଚେତନାରେ ସେ କାମନା ଭରି ରହିଛି । ମନ ଓ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ତାହା ଅବରୁଦ୍ଧ-ତେଣୁ ତାକୁ ତୃପ୍ତ କରିବା ସାଧ୍ୟତାତ ବ୍ୟାପାର ।

“ମୁଁ ଭାବୁଛି- ଆପଣଙ୍କ କଥା ମୁଁ ଯଦି ଗ୍ରହଣ କରିପାରନ୍ତି, ଭଲ ହୁଅନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ମୋର ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟ ଯେ ମୁଁ ପାରିବି ନି....” ଆଲେନ୍ ଜିହ୍ୱ ଧରିଲା ।

କଲୋନେଲ୍ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ । “ଆହୁଁ ହଉ, ସମସ୍ତେ ସମାନ ନୁହନ୍ତି । ଏ କଥା ଭାବି ଠିକ୍ କରିବାକୁ ମତେ କିଛିଦିନ ସମୟ ଦିଅ ।”

ଚାକିରୀରୁ ବରଖାସ୍ତ ହେବା ବିଷୟରେ ସଚେତନ ହୋଇ ଆଲୋନ୍ ହଠାତ୍ ଉଠି ପଡ଼ିଲା । “ମୁଁ କଣ....”

“ମୁଁ ଠିକ୍‌କରିସାରିଲେ ତୁମକୁ ଡକାଇବି” କଲୋନେଲ କହିଲେ । ସେତେବେଳକୁ ସେ ପୁଣି କାଗଜପତ୍ର କାମ ଆରମ୍ଭ କରିଥିଲେ ।

“କେନେଡ଼ିର ଗୋଟିଏ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଉଚ୍ଚବଂଶଜ ଜାପାନୀ ଝିଅ ସହିତ ମିଳାମିଶା ହୋଇଛି, ସେ ତାକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି”- ସେ ସିଧା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

“ଓଃ, ରବର୍ଟ?” ସ୍ତ୍ରୀ ବିରକ୍ତିରେ ପାଟିକଲେ- ସତେ ଯେମିତି ସେ ଏ ବିବାହକୁ ବନ୍ଦକରି ପାରିବେ ।

“ମୁଁ ଜାଣେ, କିନ୍ତୁ ଆମେ କଣ କରିପାରିବା ? ତୁମେ ଯାହା ଭାବୁଛ- ମୁଁ ତାକୁ ସବୁ କଥା କହିଚି ।”

“ସେ ତାକୁ ବିବାହ ନ କରି ରକ୍ଷିତା ଭାବରେ ରଖୁନାହିଁ ?”

“ସେ କଥା ମୁଁ ତାକୁ କହୁଥିଲି ।”

“ସତେ ?”

କଲୋନେଲ୍ କୁକୁଡ଼ା ଖାଇ ଓଠ ଚାଟିନେଲେ ଓ ରୁମାଲ୍‌ରେ ଓଠ ପୋଛିନେଲେ । “କେନେଡ଼ି କିଛି ବୁଦ୍ଧିଆର କାମ କଲା ନାହିଁ । ଏଥିରେ କିଛି ନୈତିକତାର ଘଟଣା ଥିଲା ଭଲି ମୁଁ ଭାବୁନାହିଁ ତ ।” ସେ ଚତୁରତାର ସହିତ କହିଲେ ।

“ଆଉ କଣ ?”- ଏଭଳି ପଚାରିଲେ ।

“ସେ ନିହାତି ଏକଜିଦିଆ, ବୁଝୁଛ ମୁଁ କଣ କହୁଛି- ସେ ନାରୀକୁ ଉପଭୋଗ କରି ଅପାତ୍ତଭେଦ ଭାବରେ ଛାଡ଼ିଯିବ ନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀକୁ ନିଜର ଗୋପନ ଅଭିସନ୍ଧି ନ ଜଣାଇ ଆମେରିକାର ଅନେକ ଲୋକ ସେପରି କାମ କରିପାରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଲୋନ୍ କେବେହେଲେ ସେ ଭଳି ବ୍ୟବହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ ।”

“ଓଃ ସେ ତା ହେଲେ ଖୁବ୍‌ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍” ସେ ପାଟିକରି କହିଲେ, “ହୋଇପାରେ- ତୁମେ ତାକୁ ଯାହା କହିପାର ! କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଲୋକ ଦେଖୁଛି ଯେଉଁମାନେ ରୋମାଣ୍ଟିକ୍‌ କାମ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କାମ ତୁଲେଇ ପାରନ୍ତି ନି । ଅବଶ୍ୟ ଏଇଟା ବୋକାମି । ଅବାସ୍ତବତା, ତୁମେ ଏମିତି ଲୋକଙ୍କ କଥା ଭାବିପାରିବ ନି । କେତୋଟି ମୁହାଁ ପାଇଁ ଲାଇନ୍‌ରେ ଠିଆ

ହୋଇ ପାରିଲା ପରେ କାମ ଉପରକୁ ଯିବା ଲୋକକୁ ବରଂ ମୁଁ ପସନ୍ଦ କରିବି; କିନ୍ତୁ ଏଭଳି ଲୋକଙ୍କ କଥା ଭାବିପାରିବିନି ।

ଏତ୍ତନା ବେଶ୍ ଆରାମ କରିବା ଲୋକ । ଏଭଳି ପ୍ରେମ ସମ୍ପର୍କୀୟ କଥାରେ ସେ ସବୁଦିନେ ଉଦାସୀନା । ଲୋକର କହିବା ନ କହିବାର ଭାବ ସେ ଭଲ ବୁଝେ । ଲୋକ ଚରିତ୍ର ସମ୍ପର୍କରେ ତାର ଅନୁଧ୍ୟାନ ଅତି ନିବିଡ଼ । ତେଣୁ କାହା ପ୍ରତି ଅତିରିକ୍ତ ଆସକ୍ତି ସେ ଦେଖାଏ ନାହିଁ ବା ସ୍ବାମୀଙ୍କ ବିଷୟରେ କାହା ସହିତ ଗପ ମଧ୍ୟ କରେ ନି ।

“ଦୁଇଥର ଠୁଁ ବେଶି ପିଅନି ରବର୍ଟ”! ଯେତେବେଳେ ସେ ଆଉ ଅରେ ଗ୍ଲାସ ଭର୍ତ୍ତି କରୁଥିଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ସତର୍କ କରିଦେଲେ ।” ଖରାବେଳେ ଏପରି ପିଇଲେ ତୁମର ରାତିରେ ଯେପରି ପୀଡ଼ା ହୁଏ- ଏ କଥା କଣ ଭୁଲିଯାଉଛ ?”

“ହଉ, ଯାହା ହଉଛି” ସେ ମନମାରି କହିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ଖଟାଳିଆ ଓ ବହୁଳିଆ କରି ଏଇ ସୁନ୍ଦର ପାନୀୟ ତିଆରି କଲେ । ମିଠା ଜିନିଷ ସେ ଘୃଣା କରନ୍ତି । ହେଲା ତ ?” ସେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଭାବୁଛି” ସ୍ତ୍ରୀ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଅତି କମ୍ ହେଲେ ବି ତାଙ୍କ ସହିତ ପିଇବାକୁ ସେ କେବେ ମନା କରନ୍ତି ନି । ଅତି ଆଗ୍ରାହୀ ନ ହେଲେ ବି ସେ ସବୁ କଥାରେ ଉସୁକତା; ଅତି ଭଲ ଘଟଣା ନ ହେଲେ ସେ ପ୍ରାୟ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କରନ୍ତି ନି ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ କହିବି” କେତେକ ମିନିଟ ପରେ ସେ କହିଲେ, “ତୁମେ କାହିଁକି ତାକୁ ଛୁଟି ଦେଇ ଦେଉ ନ ?”

“ବର୍ତ୍ତମାନ ? ଯେତେବେଳେ କୋରିଆ ଯୁଦ୍ଧର ଧମକ ଦଉଛି” ସେ ପଚାରିଲେ ।

“ତାକୁ ଘରକୁ ପଠାଇଦିଅ- ଘରର ଆବହାତ୍ସା ଭିତରେ ସେ ରହୁ- ସେ ଭର୍ଜିନିଆରେ ରହେଟି ? ସେଇ ବଡ଼ ବଡ଼ ସ୍ତମ୍ଭ ଥିବା ଧଳା ଘରଟାର ଛକି ସେ ଅରେ ଆମକୁ ଦେଖାଉଥିଲା । ମନେ ଅଛି ? ତାକୁ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ପଠାଇଦିଅ । ତୁମେ ତାର(telegram) କରିଦିଅ-ତା ଘରେ ସେ ଏପରି ଝିଅଟିଏ ପାଇପାରିବ ଓ ଏସବୁ କଥା ସେ ଭୁଲିଯିବ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ତା ଘଟଣାଟା ବିବେକ ଅନୁମୋଦିତ ନୁହେଁ । ଆତ୍ମୀୟତାର ପ୍ରବାହ ମାତ୍ର ।”

ସ୍ବାମୀଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁ ତାଙ୍କର ବାଦାମୀ ଆଖିରେ ଏତ୍ତନା କଣ ଲଜିତ ଦେଲେ ଓ ଦୁହେଁ ହସିଲେ । ସେମାନେ ବେଳେବେଳେ ଏମିତି ବାଜେ କଥାରେ ବି ଥଙ୍ଗା-ମଙ୍ଗା କରନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଜଣକର ଅନ୍ତରର ନିର୍ମଳତା ଅନ୍ୟ ଜଣକୁ ବେଶ୍ ଜଣାଯାଏ ।

“ବେଶ୍ ପୁରୁ ଝିଅଟି” ସେ ଅନୁଭବ କରିଥିଲେ । ମଦ୍ୟ ନିଶାରେ କିଞ୍ଚିତ ଉଷ୍ମ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ । ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣରେ ଆଲୋକିତ ବଡ଼ଘର ଓ ଜୀବନର ସାଧାରଣ ଆରାମ, ନିରାପରା ଓ କ୍ଷମତାରେ ସେ ଉଷ୍ମ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲେ । ବାହୁ ପ୍ରସାରିତ କରି ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ବେକରେ ହାତ ପକାଇ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଭିଡ଼ି ଧରିଲେ ଓ ଏକ ଦୀର୍ଘ ରୁମ୍ଭନ ଦେଲେ । “ତୁମେ ପୃଥିବୀରେ ସବୁଠୁଁ ଭଲ ଝିଅ” ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଓଠ ପାଖରେ ସେ ତୁପତୁପ୍ କହିଲେ ।

ଅତି ଦୁଃଖିତ ଓ କ୍ଳାନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ବି କୋବରୀ ସେଦିନ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଫେରିଲା ନାହିଁ । ସେ ସୁସ୍ଥ ଓ ସବଳ; ତା’ର କୋମଳ ଦୀର୍ଘ ଦେହ କେବେ କ୍ଳାନ୍ତ ହୁଏ ନି ; କିନ୍ତୁ ମନ ସହଜରେ କ୍ଳାନ୍ତି ଅନୁଭବ କରେ । ସବୁବେଳେ ସୁଖୀ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବା ତା’ର ଧର୍ମ । ବାପା-ମାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଜୀବିତ ସନ୍ତାନ ହିସାବରେ ତା’ର ପବିତ୍ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ସୁଖ ଓ ସନ୍ତୋଷରେ ରହିବା । ନୀତି ରକ୍ଷାପାଇଁ ତା’ ବାପା ଅନେକ ତ୍ୟାଗ କରିଥିବାରୁ, ସେ ବାପାଙ୍କୁ ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ସମ୍ମାନ ଦିଏ । ତା’ ବାପା ଯୁଦ୍ଧ ପୂର୍ବରୁ ବାଣିଜ୍ୟ କରୁଥିବା ଯେଉଁ ଜାପାନୀ ଯୁବରାଜମାନଙ୍କ ସହିତ ରହୁଥିଲେ, ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ ଯେ ଆମ ଦେଶର ସରକାରଙ୍କୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ କରୁଥିବା ଯୁଦ୍ଧଖୋରମାନଙ୍କ ଯୋଜନା ଭୁଲ ଅଛି ।”

“ଶକ୍ତି ପ୍ରୟୋଗ କରି ଆମ ପକ୍ଷରେ କେବେ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ରକ୍ଷାକରିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ ।” ଖାଦ୍ୟ କମିଟି ଯେତେବେଳ ବସିଲା ସେଠି ତକାସୀ ମାୟୁରୀ ମତ ଦେଇଥିଲେ । “ଇଂଲଣ୍ଡ ସେପରି କରିବି” ଜଣେ ଜେନେରାଲ୍ କହିଲେ; “କିନ୍ତୁ ସମୟ ବଦଳୁଛି -” ମିଷ୍ଟର ମାୟୁରୀ ତାଙ୍କ ମନେ ପକାଇଦେଲେ । “ତୀନ ଆଜି ଯାହା ହୋଇଛି- ତିନି ଶହ ବର୍ଷ ତଳେ ଭାରତ ତାହା ବି ନ ଥିଲା । ତୀନାମାନେ ଜାପାନର ଶାସନକୁ ସ୍ୱୀକାର କରିବେ ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବେ ଶାସିତ ଜାତି ହୋଇ ନାହାନ୍ତି ।”

“ଆମେ ଯଦି ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଗଠନର ନୀତିକୁ ବଜାୟ ନ ରଖୁ, ଆମେ ନିଜେ ଔପନିବେଶିକଙ୍କ ଶାସନରେ ଆମର ନିଜତ୍ୱ ହରାଇ ବସିବୁ । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଦେଶସବୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ ଗଠନର ଅଭିଳାଷ ଏବେ ବି ତ୍ୟାଗ କରିନାହାନ୍ତି ।”

“କେବଳ ଆମେରିକା ବର୍ତ୍ତମାନ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ଉଠୁଛି । ସେମାନେ କେବଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛନ୍ତି” - ଜଣେ ଜେନେରାଲ କହିଲେ ।

“ବାଣିଜ୍ୟ-ବାଣିଜ୍ୟ ! ” ଜେନେରାଲ ପାଟିକରି କହିଲେ । “ସବୁ ସାମ୍ରାଜ୍ୟର ଆରମ୍ଭ ବାଣିଜ୍ୟରେ । ଇଂରେଜମାନେ ବାଣିଜ୍ୟ କରିବାକୁ ଭାରତ ଆସିଥିଲେ ଓ ଶେଷରେ ତିନି ଶହ ବର୍ଷ ସମ୍ରାଜ୍ୟ ବିସ୍ତାର କଲେ । ଆମେ ଏସିଆ ଜୟ ନ କଲେ ଆମେରିକାମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଏସିଆ ଅଧିକାର କରିବେ ।”

“ଆପଣ ମନେରଖନ୍ତୁ ସାର- ଏବେ ରଷିଆ ବି ଶକ୍ତିଶାଳୀ ହୋଇ ଉଠିଛି । ଆମେରିକାଠାରୁ ରଷିଆକୁ ବେଶି ଭୟ କରିବା କଥା ।” ମିଷ୍ଟର ମାସୁୟା ଭଦ୍ରଭାବରେ କହିଲେ ।

ଜେନେରାଲ ଜଣକ ଘର ପାଟକପାଖେ ବଡ଼ ପାଟିକରି କହିଲେ, “ତୁମେ ବାବୁ ବୁଝୁ ରହିଲ- ଆମେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଏକାଥରେ ଜୟ କରିବା ।”

ତକାସୀ ମାସୁୟା ଦୁଃଖ ନ କରି ନୀରବରେ ଚାଲି ଆସିଲେ- ଦୁଃଖ କରିବାଠୁଁ ସେ ବହୁତ ଦୂରରେ । ଖାନଦାନୀ ବଂଶର ଆଭିଜାତ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ସମତାଳରେ ଚାଲିବା ସେତେବେଳେ ଶିଖାଇ ଥିଲା । ସେ ତେଣୁ ଏ ଆଲୋଚନାରେ କ୍ଷୁବ୍ଧ ନ ହୋଇ ବିଶ୍ରାମ ପାଇଁ ଚାଲିଆସିଲେ । ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ । ମାସୁୟା ପରିବାର ସବୁପ୍ରକାର ସୁଖ-ସୁବିଧାରୁ ବଞ୍ଚିତ ହେଲେ; କିନ୍ତୁ ବିଜୟ ହାସଲ ପରେ ସେମାନେ ପୁଣି ପାରି ଉଠିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ । ଏହା ଭିତରେ କୋବରୀର ବଡ଼ଭାଇ ମରିଗଲେ ଓ ମଝିଆ ଭାଇ ରୁଷିଆରେ ମଲେ । ବାପ-ମା’ଙ୍କର ଗଭୀର ଦୁଃଖ ଜାଣି ସେ ଆଶ୍ୱାସନା ଦେବାକୁ ସବୁମନ୍ତେ ଚେଷ୍ଟାକଲା; ତାଙ୍କ ଆଗରେ ସବୁବେଳେ ଖୁସିରହି ସେମାନଙ୍କୁ ସୁଖୀ କରାଇ ପାରିବ ବୋଲି ଭାବିଲା । ତେଣୁ ନିଜର କୌଣସି ଅସନ୍ତୋଷକୁ ତାଙ୍କ ଆଗରେ ସେ ପ୍ରକାଶ କରେନାହିଁ । ଏଇ ରୁକ୍ଷ ଆତ୍ମସଂଯମ ହିଁ କୋବରୀକୁ ସ୍ଥିର ଓ ବିଚାରବନ୍ତ କରିପାରିଥିଲା ।

ଅଭ୍ୟାସ ଅନୁସାରେ ଘରକୁ ଫେରିବା ବାଟରେ ତା’ର ପ୍ରଧାନ ଚିନ୍ତା- ତା’ର ବାପା । ତାଙ୍କୁ ସେ କିପରି ତା’ ନିଜର ଏଇ ଆକର୍ଷକ ଦୁଃଖର କଥା କହିବ ? ପୁଣି ସହଜ ଓ ସୁନ୍ଦର

ଭାବେ କହିବ ଯେପରି କି ତା' ବାପା ବିଚଳିତ ହେବେ ନାହିଁ । ସେ ଅନ୍ତତଃ ବୁଝିବେ ଯେ ସେପରି କିଛି ଦୁଃଖଦାୟକ ଘଟଣା ନୁହେଁ । ମା ବି ବାପାଙ୍କ ପରି ଅନୁଭବ କରିବେ । ସେ ପୁରୁଣାକାଳିଆ ଜାପାନୀ ସ୍ତ୍ରୀ । ଏତେଦିନ ଧରି ସେ ଆଜ୍ଞାଧୀନା ଭାବରେ ଚଳି ଆସିଚିଛି । ଏପରି କି ତାଙ୍କୁ ବାପାଙ୍କ ପ୍ରତିବିମ୍ବ କହିଲେ ଚଳିବ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ସତ୍ତା ତାଙ୍କର ନାହିଁ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାଟା ବେଶ ସୁନ୍ଦର ଓ ଶୀତଳ ଥିଲା । ରାସ୍ତାରେ ସେବତୀ ଫୁଲବିକାଳୀମାନଙ୍କ ବାକ୍ସ ଧାଡ଼ି ଧାଡ଼ି ହୋଇ ଥୁଆ ହୋଇଥିଲା । ଯିବା ବାଟରେ ସେ ଚାରିଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଥିଲା । ବାପାଙ୍କ ବଗିଚାରେ ନ ଥିଲା ଭଲ ଫୁଲ କାଳେ କିଛି ଥିବ । ଶେଷରେ ସେ ଗୋଟିଏ ଫିକା, ଶୁଭ୍ର ପାଚଳ ରଙ୍ଗର ଫୁଲ ଦେଖିଲା । ପାଖୁଡ଼ାଗୁଡ଼ା ତା'ର କୁଞ୍ଚୁକୁଞ୍ଚୁଆ ଓ ମଝିଟା ସୁନା ଭଳି ହଳଦିରଙ୍ଗ । ସେ କିଛି ସମୟ ଅଟକି ଫୁଲକୁ ଶ୍ରେଣି କିଣିଲା ଓ ପୁରୁଣା ଖବର କାଗଜରେ ଗୁଡ଼ାଇଦେଲା । ଖୁବ୍ ଯତ୍ନରେ ଘର ପାଖ ଫାଟକଯାଏ ନେଇଗଲା । ବିଜୟ ହାସଲ ପୂର୍ବରୁ ଏପରି ଫୁଲକୁ ଶ୍ରେଣି କିଣିବା କଥା କେହି କଳ୍ପନା କରିପାରୁ ନ ଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏସବୁ କରିବାର ଗଣତାନ୍ତ୍ରିକ ଅଧିକାର ମିଳିଛି । ଏଇସବୁ ସ୍ୱାଧୀନତାର ସୁଯୋଗ ସେ ଉପଭୋଗ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା ।

ଏଇ ନୂଆ ସେବତୀଫୁଲକୁ ନେଇ ବାପାଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେଲେ ଖୁବ୍ ଭଲ ହେବ । ଅନ୍ତତଃ ସେଇ ଦୁଃସମ୍ଭାବର ଆଘାତକୁ ଏହା ଅନେକ ପରିମାଣରେ ଉପଶମ କରିପାରିବ । କୋବରୀ ମନ କ୍ରମେ ଭାରାକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥିଲା । ଯେତେବେଳେ ହେଉ ଘଟଣାଟା ସେ କହିବ । ତେଣୁ ଶୀଘ୍ର କହିଦେବା ବରଂ ଭଲ । ଏଥିରେ ଅନ୍ତତଃ ସେ ନିଜର ଦୁଃଖକୁ ଲାଘବ କରିପାରିବ । ସେ ବାପାଙ୍କ ମନରେ ନିଶ୍ଚିତ ଧାରଣା ଦେବ ଯେ ସେ ବିଶେଷ କିଛି ଦୁଃଖ କରୁନି.... ତଥାପି କାଳେ ବାପା ଜାଣିପାରିବେ । ପ୍ରକୃତରେ ବି ସେ ଜଣେ ଉଦ୍ଭଟ, ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନାରୀକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

ସବୁଦିନ ପରି ଆଜି ବି ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ବାପା ତାର ବଗିଚାରେ ବୁଲୁଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପରି ଫୁଲପ୍ରିୟ ଲୋକମାନେ ବଗିଚାରେ ଯେତେ ବୁଲିଲେ ବି ତାଙ୍କ ମନ ତୃପ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଉତ୍ସାହୀ ଆଖି ସବୁବେଳେ କିଛି ନା କିଛି ବିଶେଷତ୍ୱ ଖୋଜିବୁଲେ, ଯାହାକୁ କି ଜଣେ ନୂଆ ଲୋକ ଆଦୌ ଦେଖି ପାରିବ ନି ।

ସେବତୀଫୁଲର ବହଳ ଶେଯ ପାଖରେ କୋବରୀ ତା ବାପାଙ୍କୁ ଦେଖିଲା, ଅତି ସୁନ୍ଦର ନାଲି ହଳଦୀ ମିଶା ଫୁଲବୁଦ୍‌ଗାମୁଲେ- ଠିଆ ହେଲାକ୍ଷଣି ତା ଓଠ ଧରିଉଠିଲା ।

“କୋବରୀ ! ମୁଁ ଭାବୁଛି ଏ ଗୁଡ଼ିକ ଗତବର୍ଷ ପରି ଏତେ ଭଲ ହେବ ନି” ବାପା କହିଲେ ।

କୋବରୀ ମଥା ନୁଆଁଇଲା । କହିଲା, “ଆପଣ ଆଗେ କୁହନ୍ତୁ ତ ଏ ପାଟଳ ରଙ୍ଗର ଫୁଲକୁଣ୍ଡଳା ରଖିବା କି ? ମୁଁ ଏପରି ଫୁଲ କେବେ ଦେଖି ନି ।”

ଆଗ୍ରହରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ହାତ ବଢାଇଲେ । କୋବରୀ ଏଇ ଲମ୍ବି ଆସିଥିବା ହାତ ଦୁଇଟିକୁ ଦେଖି ଚମକି ଉଠିଲା । ହାତ ଦୁଇଟି ଅତି ପତଳା, ହାଡ଼ଗୁଡ଼ିକ ଗଣି ହେଉଛି । ବାପା ତା’ର ଏତେ ପତଳା ! ସବୁଦିନ ପରି ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ଜାପାନୀ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ଓ ତାଙ୍କ ବେକ ଖୋଲାଥିଲା । କାନ୍ଧର ହାତ ପାଖରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଖୋଲ ଓ କପାଳ କଡ଼ରେ ଖାଲିଥିବାର କୋବରୀ ଲକ୍ଷ୍ୟ କଲା । ବାପାଙ୍କଠୁଁ ସେ ଏଇ ବୟସ୍କ ଲୋକକୁ ସେ ଆଦର କଲା, ସତେ ଯେମିତି ସେ ନିଜେ ତାଙ୍କର ବାପା-ମା । ସେ ମନକୁ ମନ ହସିଲା ।

“ଆପଣଙ୍କ ପାଖେ ଏଇଟା ନାହିଁ- ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରକୃତରେ ନୂଆ ସେବତାଟିଏ ଆଣିଛି ।”

ବାପାଙ୍କର ଶୁଷ୍କ, ବାଦାମୀ ମୁହଁଟି ଅରିଉଠିଲା । “ଅସମ୍ଭବ, ଆମ ବଗିଚାର ସେବତା ଫୁଲ ଜାପାନପ୍ରସିଦ୍ଧ ।”

ଉଭୟେ ନୂଆ ଫୁଲଗଛ ଉପରେ ନଇଁପଡ଼ି ଫୁଲର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଗ୍ଧ ହେଉଥିଲେ ।

“ଆମେ ଏଇଲେ କେଉଁଠି ରଖିବା ?” ଉସାହା କଣ୍ଠରେ ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା କହିଲେ ।

“ଏଇ ନାଲି ସୁନାରଙ୍ଗମିଶା ଫୁଲ ପାଖରେ ନୁହେଁ । ତୋ ମା ଏ ନୂଆ ଫୁଲକୁ ବେଶ୍ ଭଲ ପାଇବ । ତା’ରି ପରି ଦିଶୁଛି ଇଏ । ତା ଝରକା ବାଟେ ସେ ଦେଖିପାରିବ ବୋଲି ମୁଁ ଏଇ ଜାଗାରେ ବୁଦାଟାକୁ ରଖିଛି ।”

ଯଦ୍ୱର ସହିତ ସେ ଅନେକଗୁଡ଼ିଏ ଗଛ ‘ସଙ୍ଗରେ ଯା’କୁ ରଖିଲେ ଓ ଦୁଇ ହାତକୁ ମଲିଧୁଳି ପୋଛିଲେ । ପରିସ୍ଥିତିଟା ଏତେ ସୁଖକାର; ପବନ ପୁଣି ଏତେ ଆରାମଦାୟକ- କୋବରୀ ଏଇ ସମୟଟାକୁ ଉପଯୁକ୍ତ ମନେକଲା ।

“ତୁମ ପାଇଁ ଫୁଲ ଆଣି ମୁଁ ଭାରି ଖୁସି ବାପା- ଯା ଦ୍ୱାରା ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ ଅପ୍ରୀତିକର ଘଟଣା ଜଣାଇବାକୁ ସୁବିଧା ମିଳିଲା । ମୋ ଝିଆଁଘର ହୋଇପାରିବ ନି ।”

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ପୁଅ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିଯାଉଥିଲେ । “କଣ କହୁଛୁ ?”

“ମିସ୍ ସାକାଲ ଏ ବିଭାଘର ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ” କୋବରୀ ଧୀର ସ୍ଥିର ଭାବରେ କହିଲା।

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ନିର୍ବାକ, ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଗଲେ । ବାପାଙ୍କର ଏଇ ଦୁଃଖର ସୁଯୋଗ ନେଇ କୋବରୀ କୋମଳ ସ୍ୱରରେ କହିଲା, “ଏଥିରେ ତୁମର କିଛି ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ନାହିଁ ବାପା ! ମୁଁ ଆଗରୁ ଭାବୁଥିଲି, ବିଭାଘର କେବେ ହୋଇପାରିବ ନି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମ ସହିତ ବନ୍ଧୁତା ଥିବରୁ ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ଝିଅକୁ ବାଧ୍ୟ କରୁଥିଲେ । ତୁମେ ଜାଣ, ସେ ତୁମକୁ କେତେ ଭଲପାଆନ୍ତି । ସେ ଭାରି ଦୁଃଖ କରିବେ । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ଆଦାତ ନ ଦେବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରିବା । ମିସ୍ ସାକାଲ ଠିକ୍ ସମୟରେ ମତେ ଘଟଣାଟା ଜଣାଇବାରେ ଆମ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ହେଲା ।”

“ସେ କ’ଣ ନିଜେ.....” ବାପା ବିସ୍ମିତ ହେଲେ ।

“ତୁମେ ତ ଜାଣ-ସେ ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅ ପରି । ସେ ମୋ ଅଧିକାରକୁ ଆସି ତାଙ୍କକଥା କହିଲେ । ସେ ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ।” କୋବରୀ ଶାନ୍ତଭାବେ କହିଲା ।

“କେହି ଜଣେ ସେମିତି ଠିକ୍ ହୋଇଛି ?” ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ପଚାରିଲେ ।

“ବୋଧହୁଏ ଜଣା ଯାଉଛି- ତେଣୁ ମୁଁ ଏ ପରିସ୍ଥିତିରେ ଭାବୁଛି, ବିବାହ ବନ୍ଦ ହେବା ଭଲ ।”

ଶ୍ରୀଯୁକ୍ତ ମାସୁୟା ନିଜର ଦୁଃଖ ଓ ବିପ୍ଳୟ ଭୁଲି ରାଗିଗଲେ । “ହଁ ନିଶ୍ଚୟ ଭଲ, ନିଶ୍ଚୟ । ଏପରି ଏକ ଯୁବତୀ ଆମ ଖାନଦାନ ଘରକୁ ଆସିବାକୁ ଯୋଗ୍ୟ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ତୁ କଣ ଭାବୁଛୁ କହିଲୁ, ବାବୁ ?”

କୋବରୀ ଟିକେ ହସିଲା, “ତୁମେ ଦେଖୁନା-ମୁଁ ଭାରି ଖୁସି ଅଛି ।”

ମି: ମାସୁୟା ହାତ ବଢ଼ାଇ ଦୁଇ କାନ୍ଧକୁ ଧରିଲେ । ଫୁଲେଇ କୋର୍ଟର ଆବରଣ ତଳେ ଏଇ ନରମ ଓ ବଳୁଆ ହାତ ତାଙ୍କୁ ଘାହସ ଦେଲା । “ବାବୁ, ତତେ କେତେ ଖରାପ ଲାଗିଥିବ, ତୋ ସାମ୍ନାରେ ସେ ଏମିତି କହିପାରିଲା ?”

“ମୋଟେ ନୁହେଁ, ମୁଁ ବରଂ ତା’ର ସ୍ୱସ୍ୱବାଦିତା ପସନ୍ଦ କଲି” କୋବରୀ ସହଜ ଭାବରେ କହିଲା । “ଇଏ ନୂଆ କଥାଟେ । ସେ ଭାରି ବୁଦ୍ଧିଆ ଝିଅ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ଏଠିକା ଅପେକ୍ଷା ଆମେରିକାରେ ବେଶି ଖୁସିରେ ରହିବ । ତା ପରେ ବି ତାଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ ବର୍ଷ ହେବା ଯାଏ ସେ କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ ଥିଲା । ସେ କେବେହେଲେ ଖାଣ୍ଟି ଜାପାନୀ ହୋଇ ପାରିବ ନି ।

ଆମେ କେବଳ ତା ବାପଙ୍କ ଅବସ୍ଥା ଭାବିବା କଥା । ସେ ଭାରି ଭଲ ଲୋକ, ବହୁତ କଷ୍ଟ କରିଛନ୍ତି, ଗୋଟିଏ ଦେଶକୁ ଛାଡ଼ି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଦେଶରେ ସେ ଚଳିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ”

କାନ୍ଧରେ ହାତ ପକାପକି ହୋଇ ସେ ଘର ଆଡ଼କୁ ଚାଲିଲେ । “କେମିତି ତୋ ମାଆକୁ କହିବି ?” ମି: ମାସୁୟା ଗୁଣୁଗୁଣୁ କରି କହିଲେ ।

“ତାଙ୍କୁ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ କହିବ ନି । ସନ୍ଧ୍ୟାବେଳେ ଖାଇ ସାରବା, ରାତିରେ ଯେତେବେଳେ ଏକ୍ସଟିଆ ଥିବେ, ବିଶ୍ରାମ କରୁଥିବେ, ସେତେବେଳେ ତୁମେ ତାଙ୍କୁ କହିପାରିବ । କାଲି ତକ୍କର ସାକାଉକୁ କିପରି ସାକାତ କରିବାକୁ ହେବ, ପରେ ସ୍ଥିର କରିବା । ବୋଧହୁଏ ଅତି ଶୀଘ୍ର ହେବ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ସଜାଡ଼ି ମନ ସ୍ଥିର କରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ସମୟ ଦେବା । ତାଙ୍କର ଏଇ ମନର ସ୍ଥିରତାକୁ ଆମେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା; ତେଣୁ ଆମକୁ ସାକାତ କରିବାକୁ ସୁବିଧା ହେବ ।”

ମି: ମାସୁୟା କୋବରୀର କାନ୍ଧ ଉପରେ ନଇଁପଡ଼ିଲେ । “ମୁଁ କେବଳ ତୋରି କଥା ଭାବୁଛି, ବାବୁ- ଆଜିଯାଏ ତୁ କେବେ ଏପରି ଆପ୍ତାତ ପାଇ ନ ଥିଲୁ ।”

“ନା, ଏ ସେପରି କିଛି ଗୁରୁତର କଥା ନୁହେଁ” କୋବରୀ ବାପାଙ୍କର ଉଚ୍ଚତ ମୁଖକୁ ଚାହିଁ ମୁହଁ ହସିଲା ।

ତା’ର ବାବାମୀ ଆଖି ଏତେ ନିର୍ମଳ ଦିଶୁଥିଲା ଓ ତା’ର କୋମଳ ସ୍ୱର ଏତେ ମଧୁର ଥିଲା ଯେ, ମି: ମାସୁୟା ତା’ କଥାରେ ବିଶ୍ୱାସ କରିଗଲେ ।

“ତେଣୁ ତୁମେ ଆସନ୍ତା ଗୁରୁବାରଠାରୁ ଛୁଟିନେଇ ଘରକୁ ଚାଲିଯାଅ । ପରେ ଠିକଣା କାରଣ ଦେଖାଇ ତୁମେ ଯେତେଦିନ ଚାହିଁ, ସେତେଦିନ ଛୁଟି ଗଡ଼ାଇ ଦେଇପାରିବ ।”

ଆଲୋନ୍ ତା ଉପରିସ୍ଥ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା, “ମତେ ଏତେ ବୋକା ବୋଲି ଭାବନ୍ତୁ ନି ସାର୍ !”

ଦସ୍ୟୁଶତ୍ କରୁଥିବା କାଗଜରୁ ମୁହଁ ଟେକି କଲୋନେଲ୍ ଚାହିଁଲେ ନି । ଏଇ ସକାଳେ ସେ ଭାରି ଫୁର୍ତ୍ତ ଓ ଆତ୍ମବିଶ୍ୱାସୀ ହୋଇପଡ଼ିଚି ।

“କିଏ କାହାକୁ ବୋକା ବନଉଛି ? ତୁମେ ବୋକା କି ନୁହଁ, ମୋର ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନି । ତୁମେ ଘରକୁ ଯାଇ ଚିନ୍ତାକର ବୋଲି ମୁଁ ଚାହେଁ । ଘରର ଆବହାତ୍ମକ ଫେରିଯାଅ- ପରିବାରକୁ ଦେଖ, ଝିଅମାନଙ୍କ ସହ ମିଶ ।” ସେ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ ।

“ଏଥିରେ କିଛି ବଦଳି ଯିବ ନି ସାର୍ !”

“ବଦଳି ପାରେ- ଆଉ ଯଦି ନ ବଦଳେ, ତେବେ ଏଠାକୁ ଆଉ ଆସିବ ନି ।” କଲୋନେଲ୍ କହିଲେ ।

ଏଇ ସୁନ୍ଦର ଯୁବକ ଅଫିସରଟିର ସ୍ୱେଚ୍ଛାଚାରିତାରେ ରାଗିଯାଇ ସେ ହଠାତ୍ ଏ କଥା କହି ପକାଇଲେ । ଅନେକ ଦିନ ଧରି ଉପଦେଶ, ସ୍ନେହ ସେ କେନେଡ଼ିକୁ ଦେଇଚି । ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ ଉପଦେଶ ଏଇ ଜାପାନୀ ଝିଅ ପାଇଁ ବିଫଳ ହୋଇଯିବ । ତାଙ୍କ ମନରେ ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ଓ ରାଗ ଆସୁଥିଲା । ହୁଏତ ସେ ଝିଅ ଭଲ ହୋଇଥିବ-ସେ ଭାବିଲେ । କିନ୍ତୁ ଆମେରିକାରେ କ’ଣ ଭଲ ଝିଅ ନାହାନ୍ତି ? ଏଇ ବର୍ଣ୍ଣସଙ୍କର ଜାତିରେ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ଏବେ ବି ହଜାର ହଜାର ଆମେରିକାନ୍ ଜାପାନୀ ଛୁଆ ଅଛନ୍ତି । ହଜାର ହଜାର ଆମେରିକାନ୍ ଚୀନା ଓ ଶହ ଶହ ହଜାର ହଜାର ଇଂରେଜ-ଭାରତୀୟ ମିଶାମିଶି ଛୁଆ ଅଛନ୍ତି । ଏହି ସବୁ ଦୋଷ ମୁଣ୍ଡ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଘଟିଛି ଓ ଭଲ ଅବସ୍ଥା ଆସିଲେ ବି ଏ ସମସ୍ୟାକୁ ସମାଧାନ କରି ହେବ ନାହିଁ । ଆମେରିକାନ୍ ମାନଙ୍କୁ ନିରାପଦ ରଖିବାକୁ ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଥିବାବେଳେ ନିଜେ ନିଜେ ସେମାନେ ସବୁ ଯୋଜନା ପଣ୍ଡ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ଏପରି କି କେନେଡ଼ି ବିଭା ନ ହେଲେ, ସେ ହୁଏ ତ ଭାବନ୍ତେ ବିଦେଶରେ ଲୋକେ ରହିଲେ ଏପରି ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ବିବାହ !

“ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ ସାର୍” ଆଲେନ୍ ନିଜକୁ କିଞ୍ଚିତ ଅପସାରିତ କରି କହିଲା ।

“ଆରେ, ତୁମେ ତ ଫେରି ଆସିବ” କଲୋନେଲ୍ ଚିଡ଼ି ଉଠି କହିଲେ ।

ଆଲେନ୍ ଚାଲିଗଲା । ତିନି ଦିନ ! କ’ଣ ବା ସେ ତିନି ଦିନରେ କରିପାରିଲା ! କଲୋନେଲ୍ ତା’ପାଇଁ ଯେଉଁ ପାଦ ପାତିଲେ, ସେଥିରେ ସେ ଭାରି ରାଗିଥିଲା । ସେଇ ପାଦ ଭିତରେ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ପଶିବ । ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାସାଗର ସେ ପାଖରୁ ଫୋନ୍ରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ହେଉଥିବ ବୋଧହୁଏ-କାହାର ଏ ଯୋଜନା, ବୋଧହୁଏ କଲୋନେଲ୍‌ଙ୍କ ସ୍ୱୀକାର । ଏପରି ଚତୁର୍ତ୍ତ ଧୂର୍ତ୍ତତା କେବଳ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ କରିପାରେ । ଗତ ବସନ୍ତରେ ଘରକୁ ଯିବା

କଥା ଭାବି ସେ ପାଗଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କେବଳ ଜାପାନରେ ରହିବାକୁ ହିଁ ଚାହୁଁଛି- ଯଦି ଜୋସୁ ସହିତ ରହିବାର ଏକମାତ୍ର ପଛା ଏଇ, ତେବେ ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ରହିଯିବ । ତା’ର ବିଶ୍ୱାସଯୋଗ୍ୟତା କଥା ଭାବି ସେ ନିଜେ ଆହତ ହେଲା । ଯଦି ଜୋସୁ ସହିତ ଜୀବନ ବିତାଇବାକୁ ନିଶ୍ଚିତ, ତେବେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତା’ର ଖୁସିରେ ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରିବା କଥା, ସେ ଆଉ ଘରକୁ ଯିବ ନି କି ବାପା ମାଙ୍କୁ ଦେଖିବ ନି । ତା’ ନିଷ୍ଠଳ କ୍ରୋଧ ଭିତରେ ପ୍ରେମର ଆସକ୍ତି ଭିନ୍ନ ଅନ୍ୟ କିଛି ନ ଥିଲା । ଏପରି ବଡ଼ ଫେସନରେ ସେ ଅଭ୍ୟାସ ନ ଥିଲା । ଜୀବନରେ ଅତି କମ୍ କଥା ତାଙ୍କୁ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ବାପାଙ୍କର ଗୋଟିଏ ପୁଅ ବୋଲି ସେ କେବେ ହତାଶ ହୋଇ ନି । ଏବେ ବି ସେ ହତାଶ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ଯାହା ଚାହିଁଛି, ସବୁବେଳେ ପାଇଛି ।

ବିଶ୍ୱାସ-ଅବିଶ୍ୱାସ, ଚିନ୍ତା ଓ ସଂଶୟର ତିନୋଟି ଦିନ । ତିନୋଟି ଦିନର ଅବସାନ, ପରେ ସେ ପୁଣି କଲୋନେଲକୁ ଦେଖାକଲା । “ଜିନିଷ ପତ୍ର ସଜାଡ଼ି ନିଅ” କଲୋନେଲ୍ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ କିଛି କହୁ ନି । ମୁଁ ଖାଲି କହୁଛି, ତୁମେ ସେ ଝିଅକୁ ଆଉ ଦେଖା ନ କରି ଚାଲିଯାଅ ଘରକୁ ।”

ହେଲେ, ଯା ସେ କରିପାରିବ କି । ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରେ ପ୍ରଥମ ଗାଡ଼ିଚାରେ ସେ କିଓଟୋ ଯିବ । ଅବଶ୍ୟ ତାଙ୍କୁ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ନ ଯିବା ଅର୍ଥ ଚରମ ଔଷଧ୍ୟ ହେବ ଯାହାକି ସେ ପରେ ତୁଳାଇ ପାରିବ ନି । କିନ୍ତୁ କୌଣସି ମତେ ଜୋସୁକୁ କହିବ ସେ, ଫେରି ଆସିବ ବୋଲି । ସେ ଚାହେଁ ଜାପାନୀମାନେ ଏତେ ବିଶ୍ୱାସୀ, ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଓ ଚାଲାକ ନ ହୁଅନ୍ତୁ, ଜୋସୁ ଏତେ ଚାଲାକ ବି ନୁହେଁ, ଏଇଆ ତାର ସନ୍ଦେହ ।

ଏଇ ସନ୍ଦେହ ତାଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟ ଭାବେ ଉତ୍ତେଜିତ କଲା, ଜୋସୁକୁ ନିଶ୍ଚିତ ନ କଲେ ସେ ଘରେ ଯାଇ ମଉଜ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେ ଜାଣେ ଯେ, ତାଙ୍କୁ ଖୁସି କରିବାର ଏକମାତ୍ର ଉପାୟ ହେଉଛି ବିବାହ କରିବା । ସେମାନେ ଯେତେଶୀଘ୍ର ପାରନ୍ତି ବିଭା ହୋଇଯିବେ । କିନ୍ତୁ କିପରି ? ସାରା ଜୀବନ ଚାହିଁଲେ ବି ସେ ଅନୁମତି ପାଇବ ନି ଏବଂ କଲୋନେଲ ବୋଧହୁଏ ଅନୁମତି ପାଇବାର ସବୁ ବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । କିପରି ଜାପାନୀମାନେ ବିଭା ହୁଅନ୍ତି ? କିମ୍ବା ସେ ଜୋସୁକୁ କହିବ-

ପରଦିନ ଓପରବେଳା ଗାଡ଼ିରେ ସେ ଯାଉଛି ବୋଲି ଜୋସୁକୁ ଟେଲିଗ୍ରାମ କଲା । ଆଜି ସକାଳ ଗାଡ଼ି ଧରିବାକୁ ଡେରି ହେଲାଣି । ସେ ଜିନିଷ ସଜାଡ଼ି ଛୁଟି ନେଇ ଯିବ ଓ ତା’ ସହିତ ପ୍ରତିଟି ମୁହୂର୍ତ୍ତ କଟାଇବ, ସେ ତା’ର ପ୍ରିୟତମାଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବ, ଆପଣାର କରିବ । ସେ ବାରଣ ନ କରିବା ଯାଏ ତାଙ୍କୁ ପ୍ରାଣଭରି ସେ ପ୍ରେମ କରିବ; ଯାହା ହେଉ ନ ହେଉ, ତାଙ୍କୁ ସେ ଦୁରେଇ ଦେଇପାରିବ ନି । ତାଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ସେ କେଉଁଠି ହେଲେ ଶାନ୍ତି ପାଇ ପାରିବ ନି ।

ସେ ଘରକୁ ଯାଇ ଶୀଘ୍ର ଫେରି ଆସିବ, କିମ୍ବା ସେ ବଦଳି ହୋଇଗଲେ ଭଲ ହେବ ? ଘରକୁ ଯିବା ବାଟରେ ତା’ ମନ ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ସେ ଆମେରିକାରେ ରହି ପେଣ୍ଟାଗନ୍‌ରେ ଏକ ଡେସ୍କ କାମ କରିବ । ପ୍ରଶାନ୍ତ ମାହାପାତ୍ରଗରର ଦ୍ୱାପମାନଙ୍କରେ, ଜାପାନ, କୋରିଆରେ, ପୁଣି ଏବେ ଜାପାନରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ରହିବାର ଅଭିଜ୍ଞତା ତା’ର ଅଛି । ସେ ବେଶ୍ ସୁବିଧାରେ ଆମେରିକାର ନାଗରିକା, ତେଣୁ ତାକୁ ନେବାକୁ ଅସୁବିଧା ହେବ ନି ।

ତା ମନ ଖୁସି ହେଲା । କଲୋନେଲ କହିଲେ ବି ଏଇ ବୋଧହୁଏ ସବୁଠୁ ଭଲ ହେବ । ପରିବାରକୁ ରାତି କରିବାକୁ ତାକୁ କିଛି ସମୟ ଲାଗିବ । କିଏ ଜାଣେ, ଜାପାନୀମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କର କି ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ରହିଛି ! ଏଠିକା ଜୀବନର ମଉଜ ଓ ଭଲ ଅନୁଭୂତି ଏବଂ ପ୍ରାକୃତିକ ଦୃଶ୍ୟ ବିଷୟରେ ସେ ମାଆକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିପାରିବ ବୋଲି ମନେ ମନେ ଖୁସି ହେଲା । ଏଠି ସବୁ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗେ । ତେଣୁ ସେ ଏଇଠି ରହିବାକୁ ଚାହେଁ । ଏ ଅତି ଭଲ ଦେଶ, ରହିବାକୁ ସୁବିଧା । ଲୋକମାନେ ବି ସରଳ । ହଁ, ଏବେ ସବୁ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ରାତିରେ ଗୋଟିଏ ଖରାପ ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖି ଉଠିପଡ଼ିଲେ ତାକୁ ଅଛୁତ ଲାଗେ । ମନେକର ଗୋଟାଏ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ, ଜଙ୍ଗଲଗୁଡ଼ାକ ଭୟଙ୍କର, ସେଠି ଗୋଟାଏ ଉଲଗ୍ନ ଜାପାନୀ ଲୋକ, ଅଳ୍ପ କେତେ ହାତ ଦୂରରେ ସେ ଅଦୃଶ୍ୟ ହେବାଯାଏ, ସବୁଜ ଛାୟାରେ ରଙ୍ଗିନ ହେଲା ପରି ଜଣାଯାଏ ।

ଛାଇ ନିଦରେ ବି ସେ ଚମକି ଉଠୁଥିଲା । ସତେ ଯେପରି ସେଇଦିନ ଗୁଡ଼ିକରେ ସେ ଶତ୍ରୁର ଉପସ୍ଥିତି ଅନୁଭବ କରୁଛି । ଏ ହେଲା ସୈନିକର ଜୀବନ । ଥରେ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ପରେ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଉଠିପଡ଼ି ତାର ଧାରୁଆ ଛୁରାକୁ ଜଣେ ମୋଟା ଜାପାନୀ ଲୋକର ଶରୀରରେ ଭୁଷି ଦେଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ଏଥିରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ନ ଥିଲା । ସେ ହତ୍ୟାକାରୀ ନୁହେଁ । ଚମ ତଳେ ତାର ବ୍ରେଡ୍‌ଟା ଗଳିଗଲାବେଳେ ଏଇ ଦୁଃସ୍ୱପ୍ନ ସେ ଦେଖିଥିଲା । ଛୁରୀ ଭୁଷିଲାବେଳକୁ ଚମ ପ୍ରଥମେ ମୋଟା ଥିଲା ଓ ପରେ- ସେ ହଠାତ୍ ଗୋଟାଏ ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍ ଅଫିସ୍‌କୁ ପଶିଯାଇ କୋସ୍ତକୁ ଖବର ଦେଲା, “କାଲି ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ପହଞ୍ଚିବି । ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଆଦେଶ ପାଇଛି ।” ଏତିକି ଲେଖି ସେ ବନ୍ଦକଲା । ଏଥିରେ ସେ ଆଶଙ୍କା କରିପାରେ; କିନ୍ତୁ ତାର ଡରିବାର ବା କଣ ଅଛି ? ସେ ପୁଣି ପେନ୍‌ସିଲରେ ଆଉ ଧାଡ଼ିଏ ଲେଖିଲା “ତୁମର ଚିରସାଥୀ-ଆଲେନ୍ ।”

ସେହିଦିନ ରାତିରେ ଜୋସୁ ନାମରେ ଏଇ ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍ ପହଞ୍ଚିଲା । ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ପିଅନଠାରୁ ସେଇଟା ନେଇ ଜୋସୁକୁ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ପଢ଼ିନେଲେ । ଜୋସୁ ଘଣ୍ଟି ଶୁଣିଲା, ପିଅନକୁ ଦେଖିଲା ଓ ନିଜର ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍ ବୋଲି ସନ୍ଦେହ କଲା । ବାପା ପ୍ରଥମେ ପଢ଼ିବାରେ ତା'ର ଆପତ୍ତି କରିବାର କିଛି ନ ଥିଲା । ସଅଳ ହେଉ ବା ଡେରିରେ ହେଉ, ସେ ତା ତା'କୁ ଦେଖାଇଥାନ୍ତା ।

ବାପା କିଛି ନ କହି ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍‌ଟିକୁ ତା ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲେ; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମୁହଁ ବେଶ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଥିଲା ।

ଦୁଇ ଥର ଧୀରେ ଧୀରେ ପଢ଼ି ଆଲେନ୍‌ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ, କ'ଣ ଲେଖିଛି ସେ ବୁଝିନେଲା । ତା'ରି ଲାଗି ସେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଆଦେଶ ପାଇଛି । ଜଣେ ଅଫିସର-ହିସାବରେ ତା'ର ଚାହିଦା ଖୁବ୍ ବେଶି । ତାକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ସେ ଯେ ତାକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛି, ଏଇ କଥା ଜଣାଇ ଦେବାକୁ ଚାହଁନ୍ତି ।

କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ହେବ କେମିତି ? ତା'ର ମନ ଚଞ୍ଚଳ, ବିଭିନ୍ନ ଘଟଣା ଭାବି ସେସବୁର ସମ୍ମୁଖୀନ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । “ଶୀଘ୍ର ଆମେ ବିଭା ହେବୁ ” ସେ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା ।

“ମୁଁ ମନା କରୁଛି, ସେ ଘରକୁ ଯାଉ, ସେ ଆସୁଛି କି ନାହିଁ ଆମେ ଅପେକ୍ଷା କରି ଦେଖିବା”- ବାପା ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ ।

“ଆମେ ବିଭା ନ ହେଲେ, ମୁଁ ଯେ କୌଣସି ମତେ ତା ସହିତ ଚାଲିଯିବି,”- ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ମୁଁ ତତେ ଘରେ ଟାବି ଦେଇଦେବି” ବାପାଙ୍କ ପାଟିରୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା ।

ଖୁସିରେ ନ ହେଲେ ବି ଏ କଥା ଶୁଣି ସେ ହସିଲା । ତା' ହସିବାର ଜଙ୍ଗଲରେ ବାପା ଖୁବ୍ ଆଘାତ ପାଇଲେ । ତା'ର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁଟି କଦର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ରୁକ୍ଷ ହୋଇଗଲା ।

ମୁହଁକୁ ତଳକୁ ଆନତ କରି ସେ ତାକୁ ବକ୍ତୃତାବେ ଚାହିଁଲା । “ତୁମେ କଣ ଭାବିଛ ମୋତେ ତାଲା ଦେଇ ରଖିପାରିବ ? ସେ ସାରା ଘରଟା ଭାଙ୍ଗିପକାଇବ । ଆମେରିକାନ୍ମାନେ କିପରି ଭାବରେ ବ୍ୟବହାର କରିପାରନ୍ତି, ତୁମେ କ’ଣ ଜାଣିନ ? ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କ’ଣ ଜବାବସୁଆଳ କରାଯାଇପାରେ ? ସେମାନେ ଆମକୁ ଜୟ କରିଛନ୍ତି, ସେ କଥା ଭୁଲିଯାଅ ନାହିଁ ।”

“ତୋ ପ୍ରତି ମୋର ଆଉ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ ।”

“ମୁଁ ତା ସହିତ ଚାଲିଯିବି”

ମା ତା’ର ଏଇ ରାଗିବା ସ୍ୱର ଶୁଣି ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ପାରନ୍ତି ଦୌଡ଼ି ଆସିଲେ । କରନ୍ତିରେ ଉମି ତାକୁ ଦେଖୁ ବୁଢ଼ା ଆଙ୍ଗୁଳିକୁ ଟାଣି ଧରିଲା । “ରାସ୍ତାରେ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି ”- ସେ ଚାପା କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

“ଜୋସୁ, ଜୋସୁ, ସେ ତୋ ବାପାଟି ! ଏତେ ବଦମାସୀ କର ନା” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଚିତ୍କାର କଲେ । ସେ ମଝିକୁ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ବାପାଙ୍କୁ ଓ ଗୋଟିଏ ହାତରେ ଝିଅକୁ ଠେଲିଦେଲେ ।

ତାଙ୍କୁ ଖାତିରି ନ କରି, ଦୁହେଁଯାକ ପରସ୍ପରକୁ କଟମଟ କରି ଚାହିଁଲେ ।

“ବିଦେଶୀ ଲୋକଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବାର ଏ ହେଉଛି ଏକ ଦୈବୀ ସୁଯୋଗ ।” ତକ୍କର ସାକାଲ ରାଗରେ କହିଲେ, “କିନ୍ତୁ ଏ ନିର୍ଲକ୍ଷ ଟୋକାକୁ ଦେଖ ! ଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଏହାକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ଯେପରି କି ସେ ଏହାକୁ ଠକିଦେଇ ଯାଇପାରିବ ନି । ମତେ ଲାଗୁଛି, ସେ ପିଲାଟି ଭଲ, ଏଇ ସବୁ ବଦମାସୀର ମୂଳ । ଫାଟକ ପାଖରେ ନିଜକୁ ଦେଖାଇ ଠିଆହୋଇ, ତାକୁ ଲୁଚି ଲୁଚି ଦେଖୁଥିଲା । ମୋ ଝିଅ ପାଇଁ ମୋର କ୍ଷମାମାଗିବା ଉଚିତ୍ ।”

ସେ ଛାତ ଆଡ଼କୁ ମୁହଁକରି ଦୁଇ ହାତକୁ ଲମ୍ବାଇଲେ । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଜୋସୁ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ି କହିଲେ, “ତୁ ଶୀଘ୍ର ତାକୁ ବିଭା ହୋଇପାରିବୁ ନି । ସେଥିଲାଗି ସମୟ ଦରକାର । ସେ ଘରୁ ଅନୁମତି ଆଣ ।”

“ମୁଁ ତା ସହିତ ଚାଲିଯିବି-” ଜୋସୁ ଜିଦ୍ ଧରିଲା ।

ସେ ବାପା ଓ ମା ଦୁଇଜଣଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା । ଦେଖିଲା, ସେମାନେ ତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛନ୍ତି । ଏପରି ଦୃଶ୍ୟ ସେ ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲା । ବିଶେଷ କରି କେନ୍ଦ୍ରସାନ୍ ଇଟାଳୀରେ ମଲା ପରେ ସେ ଏକମାତ୍ର ଜୀବିତ ସନ୍ତାନ ଭାବରେ ବାପାମାଆଙ୍କର ସ୍ନେହ-ସୋହାଗରେ ବଢ଼ିଥିଲା ।

“ମୋ ଇଚ୍ଛା ମୁଁ ଯାହା କରିବି” ଜୋସୁ ଚିତ୍କାର କଲା । ତା ପରେ ସେ ବୁଲିପଡ଼ି ଘର ଭିତରେ ନିଜ ରୁମକୁ ଦୌଡ଼ି ପଳାଇଗଲା ।

ଏକାକୀ ଠିଆହୋଇ ବାପା-ମା ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଲେ । “ଆମେ କଣ କରିବା ।” ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଅତି ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଚାରିଲେ ।

“ସେ ଏତେ ଉଦ୍ବିଗ୍ନ ବୋଲି ମୋର ଧାରଣା ନ ଥିଲା ।” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଜ ଦୁଃଖରେ କହିଲେ ।

“ମନେରଖ, ସେ ଆମେରିକାରେ ବଢ଼ିଛି । ଏବେ ସେ ବଦଳି ପାରିବ ନି ।”

“ମୁଁ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇ, ବୌଦ୍ଧ ମନ୍ତ୍ରୀ ହୋସୁ କଣ କହିବେ ବୁଝି ଆସିବି ।” ଅବ୍ୟକ୍ତ ଏକ ଦୁଃଖରେ କୁହୁଳି କୁହୁଳି ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । “ତାକୁ ବିଭାକରି ଦେବାକୁ ହେବ ।”

ଦରଜାର ପିତଳ ଘଣ୍ଟାକୁ ଆଲୋନ୍ କେନେଡ଼ି ହଲାଇଲା । ଆଗକୁ କଣ ଘଟିବ ସେ ବିଷୟରେ ତା’ ମନରେ ଆଶଙ୍କା ଜମାଟ ବାନ୍ଧି ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ଦୃଢ଼ପ୍ରତିଜ୍ଞ, ଯଦି ଡକ୍ଟର ସାକାଜ ତାକୁ ଘରେ ପୂରାଇ ନ ଦେବେ, ତେବେ ସେ ନିଜର ଦାବୀ ବାଢ଼ିବ । ଜୋସୁ କେବଳ ଯଦି ଏତେ ଛୋଟ ହୋଇ ନଥାନ୍ତା ! କିନ୍ତୁ କୋଡ଼ିଏ ବର୍ଷର ଝିଅ ନିଜ ମନ କଥା ନିଜକୁ ବୁଝିବାକୁ ସମର୍ଥ ହେଲାଣି- ଏହା ଡକ୍ଟର ସାକାଜଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦେବା କଷ୍ଟକର । ତଥାପି ଜୋସୁର ଇଚ୍ଛା, ଶକ୍ତି, ଦୃଢ଼ତା, ଧୈର୍ଯ୍ୟ ଓ ବଳ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଜୋସୁର ସୁନ୍ଦର ମୁଖଭଙ୍ଗୀ ତଳେ ରାଗ ଛପି ରହିଛି । ଅନେକ ସମୟରେ ତା’ ଜୀବନ ପଥରେ ଅନ୍ୟ ଲୋକମାନେ ଯେଉଁ ଅସୁବିଧା ସୃଷ୍ଟି କରନ୍ତି, ତା ବଡ଼ ଅସହ୍ୟ । ସେ କେବଳ ରାଗିଗଲେ ସେ ସବୁକୁ ଘୁଆଇଦିଏ, ଠିକ୍ ଏଇଲେ ଯେମିତି ରାଗିଛି । କଲୋନେଲ, ଡକ୍ଟର ସାକାଜ, ଏ ଦୁଇଜଣ ମିଶିଲେ ମଧ୍ୟ ତା’ର ପ୍ରତିଜ୍ଞାରୁ ତାକୁ ଚଳାଇ ପାରିବେ ନି ।

ତେଣୁ ଦରଜା ପାଖରେ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରି ଠିଆହେଲା । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ଭିତରେ ଦରଜା ଖୋଲିଗଲା ଓ ଚାକରାଣୀ ଉମି ଆସି କଣ ପଚାରି ବସିଲା । ସେ ଯେଉଁ କେତୋଟି ଜାପାନୀ ଶବ୍ଦ କହିଲା, ତାହାର ଅର୍ଥ ହେଉଛି ଆଲୋନ୍ ଭିତରକୁ ନିମନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଛି । ଆଲୋନ୍ ତେଣୁ ଭିତରକୁ ଯିବାକୁ ଉଦ୍ୟତ ହେଲା । ଉମି ବିରକ୍ତ ହେଲା ନାହିଁ; ବରଂ ନଇଁପଡ଼ି ଆଗନ୍ତୁକଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ କଲା ଓ ଆଗେ ଆଗେ ଭିତରକୁ ଗଲା । ଆଲୋନ୍ ନିଃସଙ୍କୋଚରେ ତା’ର ଅନୁଗମନ କଲା । ଆଲୋନ୍ ଏ ଆକସ୍ମିକ ପରିବର୍ତ୍ତନରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ଘରସାରା ନୀରବତା ରାଜୁତି କରୁଥିଲା । ଗୋଟିଏ ପଦପାତ ବା କଷ୍ଟଧ୍ବନି ସେ ଶୁଣିପାରିଲା ନାହିଁ । ଏ କଣ ଯନ୍ତ୍ରାଟାଏ ? ଅତି ଅଳ୍ପ ହେଲେ ବି ଏ ଧାରଣା ତା’ ମନକୁ କିପରି ଆନ୍ଦୋଳିତ

କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେଇଟା ଯନ୍ତା ନୁହେଁ । ତାକୁ ଗୋଟିଏ ସୁନ୍ଦର ଘରକୁ ନିଆଗଲା, ଏ ଘରର କାଗଜକାନ୍ଥଗୁଡ଼ିକ ସୁନ୍ଦର ଓ ସୁସଜ୍ଜିତ । ବଗିଚା ଓ ପ୍ରସାଦ ଦେଖିବା ନିମନ୍ତେ ଠାଏ ଠାଏ କାନ୍ଥରେ ରସ୍ତା ଥିଲା । ସେଠାରୁ ଦୂର ଓ ନିକଟର ଦୃଶ୍ୟ ବେଶ ଉପଭୋଗ୍ୟ । ପର୍ବତ ପରି ଦିଶୁଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ପାହାଡ଼ କଡ଼ରୁ ସ୍ତର ସ୍ତର ହୋଇ ପାଣି ଧାର ଝରି ପଡୁଛି । ବଗିଚାର ପାଚେରୀରେ ଥିବା ବେଞ୍ଚ ସାମ୍ନାରେ ଶରତରତ୍ନର ଝରାପତ୍ର ଜମା ହୋଇଛି, ସେଇଠି ତକ୍କର ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ବସିଛନ୍ତି । ତକ୍କର ସାକାଲ ଡାହାଣ ପାଖେ ଓ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ବାମ ପାଖରେ । ସେ ପ୍ରବେଶ କଲାକ୍ଷଣି ସେମାନେ ଠିଆ ହେଲେ । ଦୁଇଜଣଙ୍କର ସାଧାରଣ ଜାପାନୀ ପୋଷାକ ଓ ପାଦରେ ଧଳାଯୋତା । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲଙ୍କ ଗାଡ଼ ପାଟଳରଙ୍ଗ କ୍ରେପସିଲ୍କ ଉପରେ ଇଉଷ୍ଟେରିଆ ଫୁଲପେନ୍ଥାର ଏମ୍ବ୍ରେୟୋଡ଼ୋରୀ ବେଶ୍ ରୁଚିକର । ତକ୍କର ସାକାଲଙ୍କ ପୋଷାକ କଳାରଙ୍ଗର ଓ ତା’ ଉପରେ ଛୋଟ କୋଟଟିଏ ସେ ପିନ୍ଧିଛନ୍ତି । ପୋଷାକ-ପରିଚ୍ଛଦ ଅତି ସାଧାରଣ ! କିନ୍ତୁ କାହିଁକି ?

“ଦୟାକରି ବସିଯାଅ” ତକ୍କର ସାକାଲ ଶୁଦ୍ଧ ଇଂରାଜୀରେ କହିଲେ । “ତୁମକୁ ବୋଧହୁଏ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଡାକ୍ତାର ଚେୟାର ଭଲ ଲାଗିବ ।”

“ମୁଁ ଜାପାନୀ କାଲିଦା ସହିତ ପୂରା ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲିଣି -” ଆଲେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା ଓ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା ।

ଅସତ୍ତ ଲାଗୁଥିଲେ ବି ଯଦୁ ସହକାରେ ଲମ୍ବା ଗୋଡ଼ ଦୁଇଟା ଭାଙ୍ଗି ଚଟାଣର ମସିଣା ଉପରେ ବସିଲା, କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ କାହିଁ ? ସେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲା । ଯଦି ତାକୁ ଅନ୍ୟ କେଉଁଆଡ଼େ ପଠାଇ ଦେଇଥିବେ, ତେବେ ସେ ତା’ର ଅନୁସରଣ କରିବ ।

ସେ ଗ୍ରହଣୀୟ ନୁହେଁ, ଏଇ କଥା ତାକୁ ଜଣାଇବାକୁ ଯେ ବୋଧହୁଏ ଏ ପ୍ରହସନ ସୃଷ୍ଟିହୋଇଛି; ଏହା ନିଃସନ୍ଦେହ ।

ତକ୍କର ସାକାଲ ଯେତେବେଳେ ନ ରାଗି ସହଜ ଭାବରେ କଥା କହିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । “ମୁଁ ଆମେରିକାରେ ଅନେକ ବର୍ଷ ରହିଥିଲି ମିଃ କେନେଡ଼ି ! ମୁଁ ଜାଣେ ଆମେରିକାନ୍ ମାନେ ସ୍ୱଷ୍ଟ କଥାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି । ତାଲ ସ୍ୱଷ୍ଟ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ।”

“ନିଶ୍ଚୟ” ଆଲେନ୍ ସମ୍ମତି ଜଣାଇଲା ।

“ମୋ ଝିଅ ସହିତ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରି ମୁଁ ସ୍ଥିର-ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିଛି ଯେ ଏଇ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ପରିସ୍ଥିତି ପାଇଁ ସେ ହିଁ କେବଳ ଦାୟୀ ।” ତକ୍କର ସାକାଲ କହି ଚାଲିଲେ ।

“ଆମ ପରିବାରକୁ ଇଏ ବଡ଼ ଅପମାନର କଥା, କାରଣ ମୋର ସବୁଠୁଁ ପ୍ରିୟବନ୍ଧୁର ପୁତ୍ର ସହିତ ତାର ନିର୍ବନ୍ଧ ହୋଇଥିଲା । ମୁଁ ପୁଣି ବନ୍ଧୁକୁ ଫେରିପାଇବା ଲାଗି ଡାରି ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ, ତୁମର ଜରୁରୀ ଟେଲିଗ୍ରାମ ପାଇ, ମୋ ଝିଅ ପାଇଁ କ’ଣ କରିପାରିବି ତାହା ଦେଖିବାକୁ ମୁଁ ବାଧ୍ୟ ହେଉଛି । ତୁମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କଣ ମିଃ କେନେଡ଼ି ?”

ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ମୁହାଁମୁହିଁ ଏ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରି ଦେଲେ । ଆଲେନ୍ ସହଜ ଭାବରେ ଏହାର ସାମ୍ବାଦିକତା । “ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ତା’କୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହେଁ ! ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ତା’ମାନେ, ଆଜି ବା କାଲି ଭିତରେ ।”

“ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ ? ତୁମେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଅନୁମତି ଆଗ ପାଇବା ଦରକାର ।” ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ପଚାରିଲେ ।

“ମୁଁ ତା ଜାଣେ ସାର୍, କିନ୍ତୁ ବିଭିନ୍ନ ଦେଶରେ ଏହି ନୀତିଗତ ବିବାହ ପାଇଁ ଅନେକ ପକ୍ଷ ରହିଛି । ମୋର ମନେ ଅଛି, ଫର୍ମୋଜାରେ ମୋର ଜଣେ ବନ୍ଧୁ ଜଣେ ଜାପାନୀ ଯୁବତୀକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଜାପାନୀ ନିୟମ ଅନୁସାରେ ସେ ବିଭା ହେଲେ ଏବଂ ମାତ୍ର ବର୍ଷକ କରେ ସେ ପ୍ରାନ୍ତସରେ ନୀତିଗତ ବିବାହ ଶେଷ କଲେ । ବିବାହ ଉତ୍ସବଟିକୁ ସମସ୍ତେ ମାନି ନେଇଥିଲେ ତ ! ସେମିତି କିଛି କରିବାକୁ ମୁଁ ଭାବୁଛି ସାର୍ !”

ତା’ର ସାଧୁତା, ସରଳତା, ସର୍ବୋପରି ତା’ର ଭଦ୍ରତା ଓ ସୁନ୍ଦର ଇଂରାଜୀ କହିବାର ଭଙ୍ଗୀ ଡକ୍ଟର ସାକାଇକୁ କେମିତି ବିକ୍ରତ କଲା । ଜାପାନରେ ଏପରି ଆମେରିକୀୟ ସେ ଦେଖିନାହାନ୍ତି । ରାସ୍ତାରେ ଯାଉଥିବା ଯେଉଁ ସୈନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ସେ ଘୃଣା କରନ୍ତି ଓ କୌଣସି ଉପହାର ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏ ଯୁବକଟି ଯେପରି ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ଭିନ୍ନ ।

“ତଥାପି ଏହା ଠିକ୍ ନୁହେଁ” ସେ ସନ୍ଦେହ କରି କହିଲେ । “ଆଜିକାଲି କିଛିଟାହିଁ ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଦେଶ ଦେଶ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରଥାଗୁଡ଼ିକ ଅତି ମାତ୍ରାରେ ବଦଳି ଗଲାଣି ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

ସେ ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ଡକ୍ଟର ସାକାଇଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବାକୁ ଚାହିଁଲା “ସାର୍, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କ ଝିଅକୁ ଭଲପାଏ ଓ ବିବାହ କରିବାକୁ ଚାହେଁ । ମୁଁ ତାକୁ ଘରକୁ ନେଇ ବାପା, ମାକୁ ଭେଟିବାକୁ ଚାହେଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେବାକୁ ମୋତେ ବାରଣ କରାଯାଇଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ତାକୁ ଆମେରିକା ନେବାଯାଏ ଏଠାରେ ଛାଡ଼ିଯିବାକୁ ବାଧ୍ୟ ହେବି । ଆମେ ଜାପାନରେ ରହିବାକୁ ଆଉ ଫେରି ଆସବୁ ନି ବୋଲି ମୁଁ ସ୍ଥିର କରିଛି । ଅବଶ୍ୟ ମୁଁ ଏକଥା କାହାରିକୁ କହି ନି ।

ଟୋକିଓରେ ନରହି ଓଧାଣିଟନକୁ ବଦଳି ହୋଇଯିବାକୁ ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି । ଆପଣଙ୍କ ଝିଅ ସହିତ ସ୍ୱାଧୀନ ଭାବେ ଜୀବନ ବିତାଇବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଏଠା ଅପେକ୍ଷା ମୋ ଦେଶରେ ଆମେ ଭଲ ଭାବରେ ଚଳିପାରିବୁ । ମୁଁ ଆଶା କରିଛି- ଆପଣ ଓ ମିସେସ୍ ସାକାଇ ଆମ ପାଖକୁ ବୁଲିଯିବେ ଓ ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ପାଖକୁ ବୁଲିଆସିବୁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାକୁ ଛାଡ଼ିଯିବା ପୂର୍ବରୁ ଜୋସୁ ସହିତ ମୋର ବିବାହ ସରିଯିବା ଉଚିତ ସାର୍ ! ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ସୁବିଧା ହେବ । ଅଧିକନ୍ତୁ ସେ ମୋ ପାଖକୁ ଯିବାରେ ଆଉ କିଛି ଅସୁବିଧା ରହିବ ନାହିଁ ।”

ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ଉତ୍ତର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ଜୋସୁ ପରଦା ଟାଣି ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଘରକୁ ପଶି ଆସିଲା । ପର୍କଟି ଚଟାଣ ଉପରେ ପଡ଼ିଗଲା ଓ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଘରେ ପଶି ସେ ବାପା ମାଙ୍କର ସାମ୍ନା କଲା ।

“ବାପା ଓ ମା- ଆଲେନ୍ ଯାହା କହିଲେ ସେଥିରେ ମୁଁ ଏକମତ” ଜୋସୁ ସେଠି ଠିଆ ହୋଇଛି- ତା ଦେହର ରୌପ୍ୟ-ଶୁଭ୍ର କିମୋନୋ ଟିକ୍ ଟିକ୍ କରୁଛି- ବାହୁ ଯୋଡ଼ିକ ଝୁଲିପଡ଼ିଛି- ସତେକି ଯୋଡ଼ିଏ ଡେଣା । ସେ ଏକ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରିତ ଚଢ଼େଇ ପରି ଦିଶୁଛି- ମୁଣ୍ଡ ଟେକିଛି ଉପରକୁ, ଗାଲ ଦୁଇଟି ନାଲି ଦିଶୁଛି ଓ ଆଖି ଦିଶୁଛି ଗଭୀର କଳା ଓ ଅର୍ଥଭରା । ଏପରି ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଆଲେନ୍ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲା । ସେ ଠିଆହୋଇ ପଡ଼ି ଖୁସି ହୋଇ ତାକୁ ଚାହିଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୋସୁ ତା ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ିଲା-ତାକୁ ହାତ ବଢ଼ାଇଲା ଓ ସେ ତା ପାଖକୁ ଯାଇ ହାତକୁ ମୁଠାଇ ଧରିଲା । ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ ...ଟିକିଏ କୁଣ୍ଡିତ ହେବାପରେ ସେ ଦେଖିଲା, ଜୋସୁର ଆଖିରେ ଆତ୍ମସମର୍ପଣର ନିଶା ଜଳି ଉଠିଛି, ସେ ତାକୁ ବାହୁ ପାଶରେ ଆବଶ କଲା । ତାଙ୍କ ପଛରେ ବାପା-ମା ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ବସିରହିଲେ । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ ମୁହଁ ବୁଲାଇଲେ; କିନ୍ତୁ ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ତାକୁ ଚାହିଁରହିଲେ ।

ଜୋସୁ ତା’ର ପ୍ରେମିକର ବାହୁବନ୍ଧନ ମଧ୍ୟରେ ଥାଇ ବୁଲି ପଡ଼ିଲା । “ବାପା ଓ ମା- ଆମେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ।” ବାପା, ମା ଠିଆ ହେଲେ । ଡକ୍ଟର ସାକାଇ ପାଟି ଖୋଲିଲେ ।

“ମି: କେନେଡ଼ି ! ଏ କଥା ଜଳ ଜଳ ଦିଶୁଥିଲା । ଆମେମାନେ ବୌଦ୍ଧ । ବୌଦ୍ଧ ମନ୍ଦିରରେ ଆମେ ଆବଶ୍ୟକୀୟ ଆୟୋଜନ କରିବୁ । ତୁମେ ଜାଣ, ଏ ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ନୁହେଁ, କିଛି ଗତାନୁଗତିକତା ଏଥିରେ ନାହିଁ । ବିଦେଶୀ ବିଜୟର ଅଭୂତ ପ୍ରତିଘାତ ବୌଦ୍ଧମତ୍ତା ହୋସୁ ସର୍ବଦା ଆଶଙ୍କା କରୁଛନ୍ତି । ଆମମାନଙ୍କର ଉତ୍ସବ ସେ ଚଳାଇ ନେବେ । ତୁମ ଦେଶରେ ଉତ୍ସବ ବିଷୟରେ ତୁମ କଥାକୁ ଆମେ ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛୁ ।”

ସେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ ନୁଆଁଇଲେ । ଆଲୋକର ଉତ୍ତରକୁ ଅପେକ୍ଷା ନ କରି ସେ ଅଗ୍ରସର ହେବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଈ ତାଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲେ । ଆଲୋକକୁ ଅତିକ୍ରମ କଲାବେଳେ ତାକୁ ଚାହିଁଲେ ବି ନାହିଁ ।

ଜୋସୁ ଆଲୋକ ପଛରେ ଥାଇ ବାପା-ମାଆଙ୍କ ଯିବା ବାଟକୁ ଚାହିଁ ଠିଆହୋଇ ରହିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଆଲୋକ ଆଡ଼କୁ ବୁଲି ପଡ଼ିଲା । ଆଲୋକ ଦେଖିଲା, ତା' ଆଖିରେ ଲୁହ ଛଳ ଛଳ ହେଉଛି । “ତୁମେ ସେମାନଙ୍କ କଥା ଧରିବ ନାହିଁ” ଜୋସୁ ଯୁକ୍ତି କଲା । “ଏହା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଅତି କଷ୍ଟକର, ତୁମେ କଳ୍ପନା କରିପାରିବ ନି । ତାଙ୍କର ଆଉ ସନ୍ତାନ ନାହିଁ । ମୋର ଭାବୀ ପତି ତାଙ୍କର ପୁଅ ପରି ଏ ଘରେ ଚଳିଥାନ୍ତା- ଏ କଥା ସେମାନେ ଚାହୁଁଥିଲେ ।”

“ମୁଁ କ'ଣ ସେମିତି ପୁଅ ହୋଇ ପାରିବି ନି ?” ସେ ପଚାରିଲା । ଜୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା । “ସେମାନେ ତୁମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି- ଅନ୍ତତଃ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ନୁହେଁ” ସାଧାରଣ ଭାବେ ସେ କହିଲା ।

ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ତା'ର ଛାତି ଉପରେ ଜୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ରଖିଲା ଓ କପାଳ ପାଖରେ ତା'ର ଛାତି ସ୍ପନ୍ଦନ ଅନୁଭବ କଲା । ତାହାହେଲେ... ଏଇ ହୃଦୟକୁ ସେ ନିଶ୍ଚୟ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରିବ ।

“ବୋଧହୁଏ ସେମାନେ ଏଣିକି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବେ” ସେ କହିଲା । ଜୋସୁର କଜଳ କଳା ମୁଣ୍ଡଟିକୁ ଦୁଇ ହାତରେ ଚିପିଧରି ସେ ନିଜ ଛାତିରେ ଆଶ୍ଳେଷ ଦେଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜନ୍ମ ନ ପାଇଥିବା ଆତ୍ମା ବିଷୟରେ କିଏ କ'ଣ ଜାଣିପାରିବ ? ନିର୍ମଳ ସୁଗନ୍ଧ ବିଷ୍ଣୁ ଏ ହୁଏ ତ ଇଉଷ୍ଠେରିଆ ବୁଦାକୁ ହଲାଇବ । ପାଇନ୍‌ଗଛ ତଳେ, ବସନ୍ତରତ୍ନରେ ପ୍ରଥମ ଢୁଲି-ଢୁଲିଆ ପୋକର ଜ୍ୟୋତି ଧରି ହୁଏତ ଉଦ୍‌ଭାସିତ ହେବ । ଦୂରବର୍ତ୍ତୀ ଦୁଇଟି ବେଦନାର୍ତ୍ତ ହୃଦୟରେ ଏଇ ଆତ୍ମା ରୂପରେଖ ନିଏ । ଶେଷ ତୁମ୍ଭନରେ ଏ

ନିକଟେ ଆସେ ଓ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଅନୁମତିକୁ ଅପେକ୍ଷା ରଖେ । ଏହି ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟରେ ପୃଥିବୀର ସଜ୍ଜନ ଜନ୍ମନେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ ।

ବୌଦ୍ଧ ମନ୍ଦିରର ଶହ ଶହ ବର୍ଷ ଧରି ରହିଥିବା ସେଇ ଛାତ ତଳେ ଅଳ୍ପ କେତେକ ବିବାହ ଯାତ୍ରୀ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ଉମି ଓ ମାଳି ଥିଲେ ସାକ୍ଷୀ । ସେ ଦୁହେଁ ଶାନ୍ତ ଓ ନିରୁଦ୍‌ବିଗ୍ନ ଭାବରେ ସାକ୍ଷୀମଣ୍ଡଳ ପଛରେ ଠିଆହୋଇଥିଲେ । ହୋସୁ ପ୍ରେମିକ, ପ୍ରେମିକାଙ୍କ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଲେ ଓ ଅଧଃସ୍ଥ ଦୁଇଜଣ ପୁରୋହିତ ବାମ ଓ ଡାହାଣ ପାଖରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । ସେ ଦୁହେଁ ସରଳ ମନରେ ଏ ବିବାହକୁ ଅନୁମୋଦନ କରି ପାରୁ ନଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ତତ୍‌କ୍‌ର ସାକାଳ ସମସ୍ତ ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ସୂଚାଇ ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କଲେ । “ଯଦି ଆମ ଧର୍ମକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖିବାର ଇଚ୍ଛା ଥାଏ, ତେବେ ଏହାକୁ ପରିସ୍ଥିତି ସହିତ ଖାପ ଖୁଆଇ ଚଳାଇ ନେବା ଉଚିତ ।” ସେ ଜିଦ୍‌ କରି କହିଲେ । ହୋସୁ ଏଥର ସନ୍ଦେହୀ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁଲେ । ସେ ଜଣେ ଜ୍ଞାନୀ ନୈଷ୍ଠିକ ବୁଦ୍ଧ ଥିଲେ । ଖ୍ରୀଷ୍ଟଧର୍ମକୁ ଅଙ୍ଗ କରି ବୌଦ୍ଧଆଚାରକୁ ପସନ୍ଦ କରୁଥିବା ନକଲି ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କୁ ସେ ପସନ୍ଦ କରି ନ ଥିଲେ । ଯୁବକମାନଙ୍କ ବୌଦ୍ଧସମିତିକୁ ବି ସେ ଚାରିପ୍ କରୁ ନ ଥିଲେ । ଏଇ ଉପାୟରେ ଈଶ୍ୱର ସେବା କରାଯାଏ ନାହିଁ ବୋଲି ତାଙ୍କର ଦୃଢ଼ ମତ ଥିଲା ।

“ମୁଁ କିପରି କଷ୍ଟ ପାଇଛି- ତୁମେ ଭାବି ପାରିବ ନି ।” ତତ୍‌କ୍‌ର ସାକାଳ କରୁଣ ଭାବରେ କହିଲେ । “ଝିଅଟିକୁ ହରାଇବି ବା କୌଣସି ଉପାୟରେ ଏହି ବିବାହଟି କରାଇ ଦେବି- ଏହି ଦୁଇଟି କଥାରୁ ଗୋଟିଏ କଥା ମୋର ପସନ୍ଦ କରିବା ଉଚିତ ।”

“ତୁମ ଅତୀତର ସମସ୍ତ ଭୁଲ ବର୍ତ୍ତମାନକୁ ବଦଳାଇ ପାରିବି ନି ।” ତତ୍‌କ୍‌ର ସାକାଳ ବୁଝିପାରି ପ୍ରତିବାଦ କଲେ ।

ସାକାଳଙ୍କର ନିଜର ନୈତିକତାପୂର୍ଣ୍ଣ ସାହୁନାବାଣୀ ଓ ବଢ଼ି ଉଠୁଥିବା ଧୈର୍ଯ୍ୟହୀନତା ଏକତ୍ର ହୋଇ ବୌଦ୍ଧମନ୍ଦିରର ମନ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ବୁଝିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କଲା ଯେ ସେ ଏହି ଗୋଟିଏ ଘଟଣାରେ ନିଜକୁ ଟିକେ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରାଇବା ଉଚିତ ହେବ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଅପେକ୍ଷା ରଖୁଥିବା ଏହି ଉତ୍ସବଟିକୁ କୌଣସି ମତେ ସମାପ୍ତ କରିବାକୁ ସେ ସମ୍ମତି ଦେଇଥିଲେ । ଗର୍ବର ସହିତ ସେ ମନ୍ଦିରର ହଲକୁ ପ୍ରବେଶ କଲେ ଓ ଉପରେ ଥିବା ବଡ଼ ଘଣ୍ଟାକୁ ବଜାଇ ଶବ୍ଦ ଛାତରେ ମିଳାଇ ଯିବାଯାଏ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ତା’ପରେ ବେଦୀ ପାଖକୁ ଆସି ଦମ୍ପତି ତଥା ତାଙ୍କ ପିତାମାତା ଓ ସାକ୍ଷୀମାନେ ପହଞ୍ଚିବାଯାଏ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ । ପୁରୋହିତ ଦୁହେଁ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ଅଧିକ ଡେଜା ଦେଖାଯାଉଥିଲେ । ଆମେରିକାନ୍‌ଟି ଯେମିତି କଳାପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବା କଥା ପିନ୍ଧି ନ ଥିଲା; କିନ୍ତୁ ତତ୍‌କ୍‌ର ସାକାଳ କହିଲେ- ଏବେ ବିଜୟର ସମୟ, ଯେତେକ ଅଦ୍‌ଭୁତ କଥା ସବୁ ଗ୍ରହଣ କରାଯିବ । ଯା ହେଉ, ଜୋସୁ କିନ୍ତୁ ଧଳା କିମୋନୋ ପିନ୍ଧିଥିଲା ।

ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିବା ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବକକୁ ସେ ନିରେଖୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ତା'ର ଧଳା ଆଖିକୁ ଅପସନ୍ନ କଲେ । ଯୁବତୀଟି ଆଡ଼କୁ ସେ ଚାହିଁଲେ ନାହିଁ । ତା'ପରେ ପରିଷ୍କାର ଉଚ୍ଚସ୍ୱରରେ ସ୍ୱତଃ-ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୋଇ ବିବାହ ଉତ୍ସବର ମନ୍ତ୍ରଗାନ କଲେ ।

“ଏହି ଦମ୍ପତିକୁ ଏକ ପବିତ୍ର ବୈବାହିକ ସୁତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ କରିବାକୁ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଏହି ନିଷ୍ପାନ୍ନ ବୁଦ୍ଧିଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ଏକତ୍ରିତ ହୋଇଛୁ । ବିବାହ ହେଉଛି ପବିତ୍ର ଜୀବନର ଉତ୍ସ, ଯେଉଁଠାରେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ପୁରୁଷମାନେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ଓ ଯେଉଁଠାରୁ ଆଗାମୀ ପୁରୁଷ ପାଇଁ ନୀତିପୂର୍ବକ ମୌଳିକ ତଥ୍ୟ ମିଳେ । କାରଣ ବିନା କାର୍ଯ୍ୟ ଘଟେ ନାହିଁ । ତେଣୁ ଜାଣିରଖ ଯେ ଦୁଇଜଣଙ୍କର ଏଇ ପବିତ୍ର ମିଳନ, ଆଜୀବନ ଅବିଚ୍ଛିନ୍ନ ରହିବ । ଏହା ଆକସ୍ମାତ ଘଟିନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ଏହା ଅନେକ ପୂର୍ବଜନ୍ମର ପୂର୍ବକକ୍ଷିତ ପରିସ୍ଥିତିର ଓ ବୁଦ୍ଧିଙ୍କର ଆଶିଷଭରା ଉପଦେଶର ଫଳ । ସେ ହଠାତ୍ ସ୍ୱର କମାଇ ଗୁଣୁ ଗୁଣୁ ହୋଇ ପ୍ରାର୍ଥନା କଲେ । “ହୃଦୟରେ ପବିତ୍ର ସ୍ମୃତି ନେଇ ବୈବାହିକ ସୁତ୍ରରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ଏହି ନୂତନ ଦମ୍ପତି ସେମାନଙ୍କ ଶପଥରେ ଅଟଳ ରହନ୍ତୁ । ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ସ୍ନେହ, ସମ୍ମାନ ଓ ସାହାଯ୍ୟ, ସମବେଦନା ରଖନ୍ତୁ । ନିଜକୁ କାର୍ଯ୍ୟନୋବାକ୍ୟରେ ପବିତ୍ର ରଖନ୍ତୁ ଏବଂ ପରସ୍ପରର ବୌଦ୍ଧିକ ବିକାଶରେ ସହାୟକ ହୁଅନ୍ତୁ । ଏଇସବୁ ଏକ ସୁଖୀ ବିବାହିତ ଜୀବନ ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ଓ ବୁଦ୍ଧିଙ୍କ ଉପଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚଳିବାର ଏକ ଉତ୍ତମ ପଦ୍ଧତି ।”

ସେ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ସେମାନଙ୍କୁ ଭଲକରି ଚାହିଁଲେ ଓ ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟି ଆଲୋକ ଉପରେ ସ୍ଥିର ରହିଲା ।

ଆଦେଶ ସ୍ୱରରେ ସେ କହିଲେ, “ତେଣୁ ଏଇ ସବୁ ଶପଥ ନେବା ପୂର୍ବରୁ ମନେରଖ ଯେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ପୋଷଣ କରିବା ଓ ସୁଖୀ ରଖିବା ହେଉଛି ସ୍ୱାମୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ଚିନ୍ତା ଓ କର୍ମରେ ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତି ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହେବା, ଦୁଃଖ ରୋଗରେ ତାକୁ ସାହାଯ୍ୟ ଦେବା ଏବଂ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ଚଳାଇବାରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବା ସ୍ୱାମୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ।”

ଜୋସୁକୁ ସେ କହିଲେ, “ସ୍ୱାମୀକୁ ଭଲପାଇବା, ସାହାଯ୍ୟ କରିବା, ଯୈର୍ଯ୍ୟଶୀଳ ହେବା ଓ କୋମଳ ବ୍ୟବହାର କରିବା ସ୍ତ୍ରୀର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ । ସବୁ କଥାରେ ସ୍ୱାମୀର ବିଶ୍ୱସ୍ତ ହେବା ସ୍ତ୍ରୀର ଧର୍ମ ।”

ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ଥର ଥର କରି ପଚାରି କହିବାକୁ ଲାଗିଲେ, “ତୁମେ ଶପଥ କରି ପାରିବ କି ତୁମ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କେହି ଜଣେ ହେଲେ ଏପରି କିଛି ଜାଣି ଯାହା କିଛି ତୁମକୁ ଆଇନଗତ ବିବାହରେ ବାଧା ଦେବ ?”

ମୁଁ କୌଣସି ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଥିବାର ଜାଣେ ନାହିଁ” ଆଲେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଜୋସୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା, “ମୁଁ ଶପଥ କରୁଛି, କୌଣସି ବାଧାଥିବାର ମୁଁ ଜାଣେ ନାହିଁ ।” କାରଣ ସେ ତ ସବୁ ବାଧାବନ୍ଧନ ଅତିକ୍ରମ କରିଆସିଛି ।

ପୁଣି ବୌଦ୍ଧମନ୍ତ୍ରୀ ହୋସୁ ଆଲେନ୍‌କୁ ପଚାରିଲେ—“ତୁମେ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି ଏଇ ଯୁବତୀ ଜୋସୁ ସାକାଲକୁ ଆଇନ ସମ୍ମତ ସ୍ତ୍ରୀ ରୂପରେ ଗ୍ରହଣ କଲ ?”

“ନିଶ୍ଚୟ ” ଆଲେନ୍ କହିଲା । ଏଇକଥା କହିଲାବେଳେ ଯଦିଓ ସେ ସ୍ୱରକୁ ଦୃଢ଼ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା, ତଥାପି ସ୍ୱର ତା’ର ଥରିଉଠିଲା ।

ହୋସୁ ଜୋସୁକୁ ପଚାରିଲେ, “ଆଉ ତୁମେ ଜୋସୁ ସାକାଲ, ଏଇ ଯୁବକ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ିକୁ ନିଜର ଆଇନସମ୍ମତ ବିବାହିତ ସ୍ୱାମୀ ବୋଲି ଗ୍ରହଣ କଲ ତ ?”

“ହଁ” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ମନ୍ଦିରକୁ ଆସିବା ବାଟରେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଶିଖାଯାଇଥିବାରୁ ସେ ନିଜର କାଣି ଆଙ୍ଗୁଠିରୁ ନାମଲେଖା ମୁଦିକୁ କାଢ଼ି, ହୋସୁକୁ ଦେଲା ଓ ହୋସୁ ତାକୁ ଜୋସୁର ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ପିନ୍ଧାଇଦେଲେ । ସେମାନଙ୍କର ହାତକୁ ସେ ମିଳାଇ ଦେଲେ ଓ ମିଳିତ ହାତ ଉପରେ ନିଜର ପବିତ୍ର ଧର୍ମଶ୍ଳୋକର ପୁସ୍ତକ ରଖିଲେ ।

ବୌଦ୍ଧରୀତିରେ ବିଭା ହେବାକୁ ତୁମେ ରାଜି ହେଲ ଦେଖୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱାମୀ-ସ୍ତ୍ରୀ ବୋଲି ଘୋଷଣା କଲି । ତୁମେ ଦୁହେଁ ସବୁବେଳେ ଅସୀମ ପ୍ରେମ ଓ ସହଯୋଗରେ ଆବଦ୍ଧ ରୁହ ।” ହୋସୁ ଉଦ୍‌ଭାବରେ କହିଲେ ।

କିଛି ସମୟ ଠିଆ ହେବା ପରେ ସେ ବେଦୀ ଆଡ଼କୁ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଲେ ଓ ଆଲେନ୍ ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶିକ୍ଷା ପାଇ ବିଭିନ୍ନ ଭଙ୍ଗୀରେ ଚନ୍ଦନର କାଠିକୁ ପାଉଁଶ ଉପରେ ରଖିଲା ଓ ପରେ ଠାକୁରଙ୍କ ପ୍ରତୀକମାନେ ତା ଉପରକୁ ପରିକଳ୍ପନାନ୍ୱୟାୟୀ ଓହ୍ଲାଇଲେ ଏବଂ ହୋସୁ ଜଳନ୍ତା ସୁଗନ୍ଧ ଚନ୍ଦନକାଠିକୁ ଘର୍ଷଣ କଲେ ।

ଛୋଟ ଛୋଟ ଠାକୁରମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଥିବା ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ବଡ଼ ଆସନ ତଳେ ଠିଆ ହୋଇ ହୋସୁ କହି ଚାଲିଲେ, “ଭଗବାନ ବୁଦ୍ଧ କହିଛନ୍ତି ବାପା, ମାକୁ ସାହାଯ୍ୟ କର, ସ୍ତ୍ରୀ ପିଲାକୁ ଭରଣପୋଷଣ କର ଓ ଶାନ୍ତିମୟ ଜୀବନ ଯାପନ କର । ଏହା ସବୁଠୁ ବଡ଼ ଆଶୀର୍ବାଦ ।”

ଏହି କଥାଗୁଡ଼ା ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ କହିଲେ ଓ ଉତ୍ତର ଶେଷ ହେବାରୁ ସେ ବୁଲିପଡ଼ି ଠାକୁରମାନଙ୍କ ସାମ୍ନା କଲେ । ପୁରୋହିତମାନେ ତାଙ୍କ ପଛରେ ଏକ ମଣିଷର ପର୍ଦା ପରି ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲେ ।

ହୋସୁ ଉଗ୍ରବାନ ବୁଦ୍ଧଙ୍କୁ ଏତେ ଛୋଟ ସ୍ୱରରେ କ'ଣ କହିଲେ ଯେ କିଛି ଶୁଭିଳା ନି । ବୋଧହୁଏ ଏହା ମୁକ୍ତି ନିମନ୍ତେ ଭିକ୍ଷା ଓ ଆଶିଷ ପାଇବାକୁ ପ୍ରାର୍ଥନାର ମନ୍ତ୍ର ଥିଲା । ଏଇ ବିବାହ ସମ୍ବନ୍ଧ ହୁଏତ ଭଲ, ଯଦି ନ ହୁଏ, ତେବେ ଯୁବତୀଟିକୁ ନିଜ ଦେଶ ଓ ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଫେରାଇ ଆଣିବାକୁ ଏହା ଥିଲା ଏକ ଆକୁଲୋକ୍ତି ।

ନିଦା ସୁନା ପରି ଚିତ୍କିତ୍ କରୁଥିବା ବୁଦ୍ଧଙ୍କ ମୂର୍ତ୍ତି ସବୁଦିନ ପରି ନିଶ୍ଚଳ ରହିଲେ । ହାତ ଦୁଇଟି ବିଶ୍ୱ ପାଇଁ ଜାଲୁଛି ଶାଶ୍ୱତ ଆଶିଷର ସ୍ୱପ୍ନାୟନ । ଆଖି ଦୁଇଟିରେ ଯୁଗ ଯୁଗର ନିଶ୍ଚୟ ନୀରବତା ଓ କରୁଣା କୋମଳ ସ୍ଥିରତା ।

ଆଲେନ୍ ଭାବିଲା, ଏ ସବୁ ଅଦ୍ଭୁତ ଅବାସ୍ତବତା । ତା'ର ମୁଣ୍ଡ ନଇଁଲା ନି । ହୋସୁ ଓ ପୁରୋହିତମାନଙ୍କର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧା ମୁଣ୍ଡନୁଆଁ ତେହେରାକୁ ସେ ଚାହିଁଲା ଓ ତାଙ୍କ ଉପରେ ଥିବା ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ବି ଗଭୀର ଭାବରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା । ବୁଦ୍ଧଙ୍କର ସାକାର ଉପସ୍ଥିତି ଶ୍ରୀକ୍ଷିୟାନ ଚର୍ଚ୍ଚର ଅଦୃଶ୍ୟ ଈଶ୍ୱରଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକ ବାସ୍ତବ ନୁହେଁ ବା କମ୍ ବାସ୍ତବ ନୁହେଁ, କାହିଁକି ନା ମନ୍ଦିର ଆବହାତ୍ମା କିପରି ଏକ ପବିତ୍ରତାରେ ଭରିଥାଏ । ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଯୋଗେ ନୁହେଁ, ଯେଉଁମାନେ ଅଭିଯୋଗ କରିବାକୁ ଓ ନ ମିଳିବା ଜିନିଷ ମାଗିବାକୁ ଆସିଥାନ୍ତି ସେଇମାନଙ୍କ କାରୁଣ୍ୟ ଓ ପ୍ରାର୍ଥନା ଯୋଗେ । ମାନବିକତାର ଉପସ୍ଥିତି ଏଇଠି ଏଇ ଆଶାକାର, ଦୁର୍ଲ୍ଲଭ ଜିନିଷକୁ ପାଇବା ଅଭିଳାଷ ଭିତରେ ଉତ୍ତର ନ ମିଳୁଥିବା ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିବାରେ ମାନବିକତାର କି ଉଦ୍‌ବେଗ ଭରି ରହିଛି ସତେ ! ଏଠାରେ ସେ ମଧ୍ୟ ଜୋସୁ ସହିତ ଠିଆ ହୋଇଛି ଓ ଅବଶେଷରେ ସେ ମଧ୍ୟ ମୁଣ୍ଡ ନୋଇଁ ଦେଇଛି । ଅନେକ ଦିନଠୁଁ ପ୍ରାର୍ଥନା ଓ ଈଶ୍ୱର ବିଶ୍ୱାସ ସେ ଛାଡ଼ିଛି, ତଥାପି ସେ ଘରେ ଥିବାବେଳେ ବାପା, ମାଙ୍କ ସହିତ ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯାଏ, ଶୈଶବର ସଙ୍ଗୀତ ଗାଏ; ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଁଇ ପ୍ରଣାମ କରେ । ତା'ର ଏକାନ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଗତ କାମନାରୁ ହିଁ ଆଜି ଏ ପ୍ରାର୍ଥନା ତା ଅନ୍ତରରୁ ଆପେ ଆପେ ନିଗିଡ଼ି ଆସିଛି । ଏଇ ଆବଶ୍ୟକତାର ଜରୁରୀ ପରିସ୍ଥିତିରେ ସେ ଏକ ନୂତନ ସ୍ୱୟନରେ ହେଲା ବେପଥୁଗ୍ରସ୍ତ । ତା'ର ଭାଷାହୀନ ନୀରବ ପ୍ରାର୍ଥନା ଭିତରେ ସତେ ଯେପରି ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ ଜୀବନ ପାଇବାକୁ ଏକ ଉଷ୍ମ ଆବେଗରେ ଅପେକ୍ଷା ରଖୁଥିଲା ।

ଏଇ ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ ରାତିରେ ଆହୁରି ନିକଟେଇ ଆସିଲା ; ଅତି ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ଜୀବନ ସହିତ ମିଳିତ ହୋଇ ହେଲା ଏକାକାର । ଯେଉଁ ରୂପରେ ଜୋସୁ ତା'ର କୁମାରୀ

ଜୀବନ କଟାଇଥିଲା, ସେଇଠି ଆଲୋନ୍ ତା'ର ସ୍ୱାମୀରୂପେ ରାତ୍ରିଯାପନ କଲା । ବାପାମା ଚାଲିଯାଇଥିଲେ । ମନ୍ଦିରର ଉତ୍ସବ ସାରି ସେମାନେ ବହୁତ ବହୁତ ଡେରିରେ ଫେରିଲେ । ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ସ୍ୱାଗତିକାରେ ତକ୍କର ସାକାଳ କହିଲେ ଯେ “ଆଲୋନ୍ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ଘରେ ଗ୍ରହଣୀୟ । ଏଣିକି ଆଉ ବାରଣ ନାହିଁ । ତା ଇଚ୍ଛା ଅନୁସାରେ ସେ ଯିବାଆସିବା କରିପାରିବ ।”

ଆଲୋନ୍ ତାଙ୍କୁ ଅନ୍ୟବାଦ ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ଚାଲିଗଲେ । ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଳ ଦେଖାଯାଉ ନ ଥିଲେ । ଜୋସୁ ରୂମରେ ଉମି ବରକନ୍ୟାକୁ ଏକ୍ସଟିଆ ରାତ୍ରିଭୋଜନ ପରିବେଷଣ କଲା । ଖାଇ ସାରିଲା ପରେ ଉତ୍ସବର ନୀରବତାରେ ଟିକିଏ ବି ନ ହସି ଉମି ସିଲକ୍ ଶେଯଟା ଚଟାଣର ମସିଣା ଉପରେ ପାରିଦେଇ ତାଙ୍କର ବିଛଣା ତିଆରି କରିଦେଲା । ତା ପରେ ସେ ଉତ୍ସବକୁ ଅଭିବାଦନ କରି ପରଦା ଟାଣିଦେଲା ଓ କରିଡ଼ରର ଆଲୋକ ଲିଭାଇଦେଲା । ଶେଷରେ ସେମାନେ ଏକ୍ସଟିଆ- ହୋଇଗଲେ -ତାଙ୍କ ପାଖରେ କେହି ରହିଲେ ନି ।

ସେଇ ରାତିରେ ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନଟି ଜୋସୁର ଗର୍ଭକୋଷରେ ନିଜ ସ୍ଥିତିର ବିଶ୍ୱାସ୍ୟ ଇଷ୍ଟାହାର ଘୋଷଣା କଲା । ସେମାନେ ତା କଥା ଭାବୁ ନ ଥିଲେ । ପ୍ରେମିକମାନେ ଭାବନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନେ କେବଳ ସେମାନଙ୍କ ପ୍ରେମକୁ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ପ୍ରେମ ଏତେ ବିରାଟ ହୋଇ କେତେ ସହଜ ଭାବରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ପୃଥିବୀର ସବୁ ଅଂଶରେ ଏହା ବିଦ୍ୟମାନ । ପୁରୁଷମାନେ କେବଳ ପ୍ରେମକୁ ଦେଖନ୍ତି, ପ୍ରେମକୁ-ଇ ସବୁଥିରେ ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ତା ପରେ ଯାହା ପରିବ୍ୟାପ୍ତ ଓ ନିରାକାର, ତାହା ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରେ ।.... କିନ୍ତୁ ଏ ହେଉଛି ସେଇମାନଙ୍କର ନିଜର ଆକାର, ସେଇ ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀର ମିଳନର ସୁରଭିତ ସ୍ୱପ୍ନ.... । ରକ୍ତର ଗର୍ଭନରେ କେବଳ ଶରୀରର ଦାବୀ ହେତୁ ଏହା ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରେ । ବାହାରର ପବନରେ ଅପେକ୍ଷମାଣ ଥିବା ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ ପୂରାପୂରି ନ ହେଲେ ବି ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଆସିଲା । ମା ଥିଲା ଅପାପବିଷା ଯୁବତୀ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ । ଯୁବତୀ ମା'ମାନଙ୍କ ପରି ଅନ୍ୟ କୁମାରୀମାନେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ କୃପାରୁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ଗର୍ଭଧାରଣ କରିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ ମିଳନ ଯଥେଷ୍ଟ ହୁଏ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ କୌଣସି ଶାରୀରିକ ଅସୁବିଧା ହୁଏ ତ ପୁରୁଷଠାରେ ଆଇପାରେ । ପୁଣି ସବୁ ବାପା ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟାରୁ ସୃଷ୍ଟିକାମୀ ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଜୋସୁ ଗର୍ଭରେ ଏହି ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ ପ୍ରାୟ ଆକାର ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲା । ଗୋଟିଏ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଲୋକବିନ୍ଦୁ ସ୍ଥିରବିନ୍ଦୁର ପାଖକୁ ଆସିଥିଲା । ଚିରନ୍ତନତାର ପ୍ରତୀକ ଭାବରେ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ନାରୀମନର ମାତୃତ୍ୱ କାମନାକୁ ପୁରୁଷର ନିବିଡ଼ ବାହୁବନ୍ଧନ ଭିତରେ ଏହା କରିଥିଲା ଉଜ୍ଜୀବିତ ।

ବାପା,ମା ଏଇ ଅପେକ୍ଷମାଣ ଶିଶୁ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ନ ଥିଲେ । ଦୈହିକ କାମନାର ପରିସମାପ୍ତି ପରେ ସେମାନେ ଖାଲି ପରସ୍ପରର କମ୍ପିତ ହାତ ଥରିଉଠୁଥିବା ଶରୀର

ବିଷୟରେ ସଚେତନ ଥିଲେ । ଦେହରେ ଦେହରେ ଏକ ଅନନ୍ତଭୂତ କମ୍ପନ-ପେଶୀର ଅଜସ୍ର ସଙ୍କୋଚନ ଓ ପ୍ରସାରଣର ପୁଲକରେ ଜୋସୁ ଓ ଆଲୋନ୍ କ୍ରମେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଥିଲେ ।

ଜୋସୁ ଓ ଆଲୋନ୍ ଘରେ ପ୍ରାୟ ଏକୁଟିଆ ରହିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଏତେବଡ଼ ଘରେ ସେମାନଙ୍କୁ ନିଛାଟିଆ ଲାଗୁଥିଲା । ମିଷ୍ଟର ସାକାଈ ଓ ମିସେସ୍ ସାକାଈ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅନ୍ତରାଳରେ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ଅଲଗା ରହୁଥିଲେ । ସେମାନେ ସତେ ଯେପରି ଇଚ୍ଛାକରି ଆତ୍ମଗୋପନ କରିଥିଲେ । ଚାକରାଣୀଟି ଛଡ଼ା ଆଲୋନ୍ ଆଉ କାହାରି ଦେଖାପାଉ ନ ଥିଲା ।

“ତୁମ ବାପା, ମାଙ୍କ କଥା ତ ଅଭୂତ ! ଆମଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦୂରେଇ ରହୁଛନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଏପରି ଚଳିବା ମୁଁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ଆମେ ବରଂ ଧର୍ମଶାଳାରେ ଯାଇ ରହିପାରିଥାନ୍ତେ ।”-ପରଦିନ ଜୋସୁକୁ ଆଲୋନ୍ କହିଲା ।

ସେମାନେ କେହି ସନ୍ତାନର ସମ୍ଭାବନା ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ ନାହିଁ । ହୁଏତ ପିଲା ଆଦୌ ହେବ ନାହିଁ, ଅଳ୍ପସମୟ ପରେ ଆଲୋନ୍ ଚାଲିଯିବ, ଜୋସୁ ଏକୁଟିଆ ରହିବ ।

“ବେଶି ଡେରି ନୁହେଁ; ମାତ୍ର କେତେ ସସ୍ତାହ ପାଇଁ ମୁଁ ଯାଉଛି, ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଫେରିଆସିବି”-ଆଲୋନ୍ ତାକୁ କହିଲା ।

କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମ ପାଇଁ ଯେତେବେଳେ କେତୋଟି ଘଣ୍ଟା ଦିନେ ଦୁଇଦିନ ପରି ଲାଗେ, ସେତେବେଳେ ସସ୍ତାହଗୁଡ଼ିକ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ପରି ଲାଗିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ପ୍ରଥମ ରାତିରେ, ଶେଷ ରାତିରେ ଓ ଅନ୍ୟ ରାତିରେ ଜୋସୁ କାନ୍ଦିଲା; କାରଣ ପ୍ରେମ ସାଙ୍ଗନାକୁ ହିଁ ଅପେକ୍ଷା କରେ । ତାକୁ କେମିତି ଅଭୂତ ଭାବେ ନିରାଶ ଓ ଆଶଙ୍କିତ ଲାଗୁଥିଲା । ସତେ କି ସେ ଆଉ ଆଲୋନ୍‌କୁ ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ସତେ କି ଆଲୋନ୍ ସମୁଦ୍ରରେ ବୁଡ଼ିଯିବ ବା ଉଡ଼ାଜାହାଜ ପାହାଡ଼ରେ ପିଟି ହୋଇଯିବ କିମ୍ବା ତା ଘରର କେହି ଦୁଇ ଜଣକୁ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଅଲଗା କରିଦେବ । ଆଲୋନ୍ ତା’ର ଅସହାୟ ଭାବକୁ ଦେଖି କହେ- ସେମାନେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ଏକତ୍ରିତ ରହିବେ, ଅନ୍ୟ କିଛି ବିଘ୍ନ ହେବ ନାହିଁ । ଜୋସୁ ମନରେ କିଞ୍ଚିତ ଭରସା ଆସେ-ଶୂନ୍ୟ ମନରେ ଭରିଆସେ ପୁଣି ସବୁଜ-ସ୍ୱପ୍ନର ଆଶ୍ୱାସନା ।

ଆଲୋନ୍ ତାକୁ ବାହୁରେ ବାନ୍ଧି ରଖିଲା ଓ ସେ ତା ଦେହରେ ମିଶିଯାଇ ଏକ ହୋଇଗଲା । ତା’ର ଖୋଲା ବୁକୁ ଉପରେ ଜୋସୁ ମୁଣ୍ଡ ରଖି ଅଧୀର ଭାବେ କାନ୍ଦିଉଠିଲା । କୌଣସି ପ୍ରକାରେ ଆଲୋନ୍ ନିଜ ଶପଥ ଉପରେ ତା’ର ବିଶ୍ୱାସ ରଖାଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ଭୟରେ ଜଡ଼ସଡ଼ । ଆଗାମୀ କାଲି ସୁନିଶ୍ଚିତ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହୋଇଯିବେ, ଆଉ ଜୀବନରେ ସେମାନଙ୍କର ମିଳନ ହେବ ନାହିଁ । ଶେଷରେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଆଲୋନ୍ ପଚାରିଲା, “କେମିତି ଏ କଥା ଭାବୁତ ଜୋସୁ ? ଶହ ଶହ ହଜାର ହଜାର ଲୋକ ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ବସି ସମୁଦ୍ରକୁ

ଅତିକ୍ରମ କରୁଥିବାବେଳେ ମୁଁ କାହିଁକି ଏକା ବୁଡ଼ିଯିବି ବା ପାହାଡ଼ରେ ପିଟି ହୋଇ ମରିଯିବି ? ଆଉ ତୁମେ ମୋ ପରିବାରକୁ ନ ଜାଣି କେମିତି ତାଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଛ ? ଆଉ ମତେ ଜାଣି ମଧ୍ୟ କେମିତି ତୁମେ ଏପରି ଅନ୍ଧାର ସନ୍ଦେହ କରୁଛ ?”

ଶେଷରେ ତା’କୁ ରୁଷ୍ଟ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଲା । “ଜୋସୁ, ତୁମେ କଣ ଭାବୁଛ, ବିଚ୍ଛିନ୍ନ ହେବା ମୋ ପକ୍ଷେ ସହଜ ? ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲ ପାଇ ନ ଥିଲେ ଏଠି ଆଆନ୍ତି କି ?”

କିନ୍ତୁ ଏହାର ଉତ୍ତରରେ ତା ମନରେ ଭବିଷ୍ୟତର ଅମାୟିକାର ପାଇଁ କେବଳ ଭୟ ଓ ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠି ମାରୁଥିଲା । ସେମାନେ ଦେହରେ ଦେହ ମିଶାଇ ଓ ହୃଦୟରେ ହୃଦୟ ମିଳାଇ ପ୍ରେମକୁ ନୂତନ ରୂପେ ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ ।

ପରଦିନ ଦୁଃଖଦାୟକ ବିଦାୟବେଳ ଆସିଲା । ରେଳଗାଡ଼ି ଯାଏ ଜୋସୁକୁ ଆଲୋନ୍ ଆସିବାକୁ ଦେଲା ନି କି ଜୋସୁ ବି ଆସିବାକୁ ସାହସ କରିପାରିଲା ନି । ବାପ, ମା କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟାଭିବାଦନ ଜଣାଇଲେ । ବାପା ହାତ ମିଳାଇଲେ, ତା ପରେ ପୁଣି ବାପା ଓ ମା ଦୁହେଁଙ୍କୁ ଏକାନ୍ତରେ ଛାଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । ଆଲୋନ୍ ହୁଏତ କହିପାରିଥାନ୍ତା ଯେ ଜୋସୁକୁ ଛାଡ଼ି ଯାଉଥିବାରୁ ତା ଛାତି ଫାଟିଯାଉଛି । ଯେତେବେଳେ ଜୋସୁ ହାତରୁ ନିଜ ହାତକୁ ସେ ଖସାଇ ଆଣିଲା, ତା ପ୍ରାଣ ଏକ ଅଧାର ଆବେଗରେ ବାହୁନି ଉଠିଲା ।

“ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଚିଠି ଦେବି ।” ଆଲୋନ୍ ଶପଥ କଲା । “ମୁଁ ବି”- ଜୋସୁ କୋମଳ ସ୍ୱରରେ କହିଲା । କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତା ମୁହଁ ଫୁଲି ଯାଇଥିଲା ।

“ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ସବୁ କଥା କହିବା । ମୋ କଥା ଭାବିବ ଜୋସୁ, ତୁମକୁ ଆମେରିକା ନେବା ପାଇଁ ସବୁ ଯତ୍ନରୋନାସ୍ତି କରିବି । ହସ ରାଣୀ ମୋର ! ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ହସ । ଗତ ରାତି କଥା ମନେପକାଅ, କେତେ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ।”

ସେ ହଠାତ୍ ବାହାରିଗଲା । ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଦେଖିଲା, ଦରଜା ପାଖରେ ଜୋସୁ ଅର୍ଦ୍ଧମୁର୍କିତ ଭାବରେ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଛି ପୁଣି ବେଗରେ ଫେରିଆସି ଆଲୋନ୍ ତାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲା ।

“ମୁଁ ପଛକୁ ଆଉ ଚାହିଁବି ନି”- ସେ କହିଲା । ନିଜ ମନକୁ ବାଧ୍ୟ କରି ଆଲୋନ୍ ଆଗକୁ ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ସେତେବେଳେ ଗାଡ଼ି ଷ୍ଟେସନ ଛାଡ଼ାବାର ସମୟ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ।

ପୁଅ ଘରକୁ ଆସିବ ବୋଲି ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ନିଜକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥାଆନ୍ତି । କଲୋନେଲଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀକୁ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲେ ବି ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ଆଲୋନ ବିଷୟରେ ସବୁ ଖୋଲାଖୋଲି ଲେଖିଛନ୍ତି ।

କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ କଲୋନେଲକୁ କହିଲେ, ‘‘ମୁଁ ତା ମା ପାଖକୁ ଲେଖିଲି; ତୁମେ ଯଦି ଲେଖିବ ତେବେ ସେ ଭାବିବେ, ତୁମ ସହିତ ଆଲୋନର ମନାନ୍ତର ଘଟିଛି । ତେଣୁ ତୁମେ ତା’ର ଚାକିରୀ ନେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ।’’

ତେଣୁ ସେ ନିଜକୁ ଆଲୋନର ମାତୃସ୍ଥାନୀୟା ଭାବି ଲେଖିଲେ ଆଲୋନର ମା’ ହୋଇଥିଲେ ସେ ଯାହା କରିଥାନ୍ତେ, ସେଇଆ କଲେ ବୋଲି ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ିକୁ ଜଣାଇଲେ । ଆଲୋନ ଜଣେ ବୁଦ୍ଧିମାନ ତରୁଣ ଅଫିସର ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀଙ୍କର ତାହାଣ ହାତ ପରି ; ତେଣୁ ଯେ କୌଣସି ମତେ ଏ ବିପଦରୁ ତାକୁ ରକ୍ଷାକରିବା ଦରକାର ବୋଲି ସେ ଲେଖିଥିଲେ । ଏଇ ସମୟରେ ଏତେଗୁଡ଼ାଏ ନୂତନ କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ଉଚ୍ଚ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେଉଥିବାବେଳେ ତାକୁ ଛୁଟିରେ ଛାଡ଼ିବା ବଡ଼ ଅସୁବିଧାଜନକ ହେଲେ ବି ତାଙ୍କ ସ୍ବାମୀ ଏପରି ତ୍ୟାଗସ୍ବୀକାର କରିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛନ୍ତି ।

ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ଏକ ଅସ୍ବାଭାବିକ କାଣ୍ଡ ଘଟାଇ ବସିବି । ତେଣୁ ସହଜପନ୍ଥା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବନାହିଁ । ସେ ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ିକୁ ଲେଖିଲେ । ଶେଷ ସପ୍ତାହର ସ୍ମୃତି ବା ଅନ୍ୟ ସାଧାରଣ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୋଇ କିଛି ଲାଭ ନାହିଁ । ଆପଣଙ୍କ ପୁଅ ଆମେରିକାର ଜଣେ ଉଦ୍ବୃନ୍ଧକ, କିନ୍ତୁ ସେ ଜଣେ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ଭଲପାଇଛି । ଅବଶ୍ୟ ଝିଅଟି ଅତି ଭଲ ଓ ତାକୁ ବିବାହ କରିବାରେ କିଛି କ୍ଷତି ନାହିଁ । ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ଠିକ୍ ଭାବିପାରୁ ନାହିଁ, ସେ ଆଉ କ’ଣ ଛିର କରିଛି ! ଜାପାନୀ ଲୋକମାନେ ବି ଆମେରିକାକୁ ଆସିବାକୁ ଏତେ ପାଗଳ କାହିଁକି, ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ଭାବନ୍ତି, ଆମେରିକା ପୃଥିବୀର ସ୍ବର୍ଗ; ପ୍ରକୃତରେ ବି ଜାପାନ ତୁଳନାରେ ଆମେରିକା ସ୍ବର୍ଗ ।’’ ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ିଙ୍କ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ବରେ

ବେଶ ଗନ୍ଧାରୀତା ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା । ସେ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ; କିନ୍ତୁ ପୁଅର ରୁଚି ଓ ବିଚାର ଉପରେ ତାଙ୍କର ଯଥେଷ୍ଟ ବିଶ୍ୱାସ ଥିଲା । ଏ ଗୋଟିଏ ଦୁଃଖ ଚିଠି । କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଗନ୍ଧାରୀ ନ ଥିଲେ, ଉଦ୍ଭବ ବି ନ ଥିଲେ । ତେଣୁ ଟୋକିଓରେ ଏ ଚିଠି ପଢ଼ି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ । ଖାଇବା ଟେବୁଲରେ ଚିଠିଟାକୁ କଲୋନେଲଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ପକେଇ ଦେଇ ତାଙ୍କୁଲ୍ୟର ସହ କହିଲେ, “ଏଇଟାକୁ ପଢ଼ ତ ! ଜାପାନୀ ବୋହୂଟିଏ ସେ ତାହେଁ କି ନାହିଁ କହିଲ ?”

କଲୋନେଲ ଚିଠିଟିକୁ ଯତ୍ନ ସହିତ ପଢ଼ିଲେ । ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ବିରକ୍ତିର ରେଖାମାନ କୁଞ୍ଚିତ ହୋଇଉଠିଲା । ସେ କହିଲେ, “ଏଥିରେ କଣ ଅଛି ? ତୁମେ ବରଂ ସବୁ କଥା ଖୋଲାଖୋଲି ଲେଖିଥାନ୍ତୁ । କେନେଡ଼ି ଘରକୁ ଯିବ ନାହିଁ ବୋଲି ତା’ କଥାରୁ ଜଣାଯାଉଥିଲା । ଯା ହେଉ, ମୁଁ ତା ଜାଗାରେ ଆଉ ଜଣକୁ ନିଯୁକ୍ତି ଦେବି ।”

ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ଚିଠିଟି ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଦେଖେଇ ଦେଲେ । ସିଦ୍ଧିଆକୁ ବି ଲୁଚେଇ କରି ପଢ଼ାଇଲେ, କାହିଁକି ନା ମିଶ କେନେଡ଼ି ଏ ଚିଠି କାହାକୁ ନ ଦେଖାଇବାକୁ କହିଥିଲେ । “ଗୋଟିଏ ଦୁଷ୍ଟବାଇଦ ପରି ସହରରେ କଥା ବ୍ୟାପିଯିବ— ଠାକୁରଙ୍କ ରାଶ, ଆମ ଘର କଥା ଘରେ ଲୁଚି ରହୁ । ତା’ପରେ ପୁଅଠାରୁ ବି କିଛି ଶୁଣିବାକୁ ମିଳିବ ।” ସେ କହିଥିଲେ ।

ସିଦ୍ଧିଆ ବେଶି କିଛି କହିଲା ନି । ଚିଠିଟି ଭଲକରି ପଢ଼ି ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ିଙ୍କ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲା । “କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ହୁଏ ତ....” କଣ କହୁ କହୁ ସେ ରହିଗଲା ।

“କଣ ?” ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ପଚାରିଲେ । “ନନ୍ଦଫରିଆ ଲୋକ ହୋଇଥିବେ ।” ଶେଷରେ ସିଦ୍ଧିଆ କି ଭାଷା ପ୍ରୟୋଗ କରିବ ଠିକ୍ କରି ନ ପାରି କହିଲା, “ହୋଇପାରନ୍ତି ।” ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ମୁଣ୍ଡ ଟୁଙ୍ଗାରିଲେ । “ତା ପରେ ବି ଆଲେନ୍ ବଡ଼ ହେଲାଣି । ସେ ଅତି ସରଳ, ସୁନ୍ଦର ଥିଲା । ମୁଁ ଭାବେ, ସେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ସବୁବେଳେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର । ନାଁ, ଏକଥା ଠିକ୍ ନୁହେଁ, ଆଲେନ୍ ଠିକ୍ ତା’ ବାପାଙ୍କ ପରି । ସାଧାରଣ ସମାଜରୁ ସେ ବାସନ୍ଦ ହୋଇପାରେ । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ସିଦ୍ଧିଆ ତୁ ମତେ ଏଥିରେ ସାହାଯ୍ୟ କରିବୁ ।”

ସିଦ୍ଧିଆ ତାର ନୀଳ ଆଖିଯୋଡ଼ିକୁ ବିନ୍ଧୋରିତ କଲା । “ନିଶ୍ଚୟ; ମୁଁ ଅବଶ୍ୟ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି । ଆଲେନ୍ ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁ କିଛି କରିପାରେ ।” ଗୋଇଠି ଅଳ୍ପ ଟେକି ଠିଆହୋଇ ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ତାକୁ ଶୀଘ୍ର ଦୃଢ଼ ନ କଲେ । ଝିଅଟି ଯିବା ପରେ ସେ ଘରକୁ ପଶି ଦେଖିଲେ ଯେ ସବୁ ଜିନିଷ ଠିକ୍ ରହିଛି । ଦୋମହଲାରେ ଆଲେନ୍ ଶୋଇବାଘର ଓ ବ୍ରୁକ୍ ରୁମ୍ ଦୁଇଟିଯାକ ଠିକ୍ ଅଛି । ସମୟ ଥିଲେ ସେ ହୁଏତ ପୁଣି ଥରେ ସଜାଇ ଥାଆନ୍ତେ । ସେ କେବଳ ଦେଖିଲେ, ନାଈଲନ୍ ପର୍ଯ୍ୟାଗୁଡ଼ିକ ଉଡୁଛି । କମଳଗୁଡ଼ିକ ସଫା, ମାଣ୍ଡେଲ ଓ ଡେସ୍ ଉପରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ସେବତୀଫୁଲର ଛୋଟ ଛୋଟ ତୋଡ଼ା ରହିଛି । ଆଲମାରି ବ୍ରୁକ୍ ଉପରେ

ଥୁବା ଫୁଲଦାନୀରେ ସବା ଶେଷକୁ ହଳଦିଆ ଗୋଲାପଟି ତୋଳି ରଖିଦେଲେ । ସେ ଚାହୁଁଥିଲେ ଏକ ଆତ୍ମୀୟ ପରିବେଶ- ସୁନ୍ଦର ଓ ମଧୁର ପରମ୍ପରା । ତାଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ପୁତ୍ର ଓ ଏ ଘରର ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ ପାଇଁ ସବୁ ବ୍ୟବସ୍ଥା ପ୍ରାଣପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟରେ ଭରି ଉଠିଥିବ । ସେହିପରି ମଧ୍ୟ ହୋଇଥିଲା । ପୂର୍ବରୁ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ତାଙ୍କୁ ବିରକ୍ତ କରିବା ବା ବାରଣ କରିବା ଅର୍ଥ ଅଧିକ କ୍ଷତି ସହିବା । ତାଙ୍କର ରାଗ ବଢ଼ିବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ଜାପାନୀ ଝିଅ କଥା ସେ ଆଉ ଥରକ ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ କହିଲେ ନାହିଁ । ସେ ଭୁଲିଯିବେ । ସତେ କି, ସେପରି ଝିଅ ସଂସ୍କରଣରେ କେବେହେଲେ ତାଙ୍କ ପୁଅ ଆସିନାହିଁ ।

ଶେଷରେ ଯେତେବେଳେ ଆଲେନ୍ ପହଞ୍ଚିଲା, ସେ ତାଙ୍କର ଟିକ୍ ଟିକ୍ ମାରୁଥିବା ଧୂସର ରଙ୍ଗର ଗାଉନ୍ ପିନ୍ଧି ହଲରେ ଠିଆହୋଇଥିଲେ ଓ ହାତ ଦୁଇଟି ବଢ଼ାଇଦେଲେ । ହଠାତ୍ ଆଲେନ୍ ମାଆଙ୍କୁ ବେଷ୍ଟନ କଲା । ମାଆଙ୍କ ଗାଲ ପାଖରେ ତା’ର ମୁହଁ ରହିଲା । ତାଙ୍କର ଏଇ ଡେଙ୍ଗା ପୁଅ କେମିତି ଏତେ ନଇଁ ପଡ଼ିଲା । ଆସ୍ତେ ତାଙ୍କୁ ଠେଲିଦେଇ ହସି ହସି ସେ କହିଲେ, “ତୁ ସତରେ ବଡ଼ ହୋଇ ଗଲୁଣି ।”

“ତୁମେ ଠିକ୍ ପୂର୍ବଭଳି ବାସୁତ” ଆଲେନ୍ କହିଲା । ସେମାନେ କେବେ ବିଶେଷ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ବିଷୟରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ମା ସବୁ କଥାରେ ମନା କରନ୍ତି । ଉଡ଼ିଗଲା ଚଢ଼େଇର ଡେଣାର ଛାଇ ପରି ତାଙ୍କ ସହିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତକର ଆଲୋଚନା ଆଲେନ୍ ମନରେ ଆନନ୍ଦର ଡେଉଁ ଛୁଟାଏ । “...ତୋ ମୁହଁ କ’ଣ ହେଇଛି ! ଜାପାନ ଛାଡ଼ିଲା ଦିନୁ ତୁ ଆଉ ଖିଅର ହେଇନୁ ?” ନିଜ ଗାଲକୁ ତା’ ଗାଲରେ ଘଷି ମା କହିଲେ ।

ସତରେ ! ସେ ଗାଲ ଘଷିଥିବା ଜାଗାରେ ମାଆଙ୍କ କୋମଳ ଗାଲର ଚମ ରକ୍ଷତ୍ୱ ଲାଲ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । “ମୁଁ ପାଞ୍ଚମିନିଟ ପରେ ଆସୁଛି”- କହି ଆଲେନ୍ ଉପର ମହଲାକୁ ଚାଲିଗଲା । ସେତିକିବେଳେ ତା’ ବାପା ଠିକ୍ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଥିଲେ ଓ ସେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ନିବିଡ଼ ଆଲିଙ୍ଗନ କଲେ । ସ୍ନେହ ପ୍ରକାଶ କରିବାରେ ତା’ ବାପା ଅତ୍ୟଧିକ ଭାବପ୍ରବଣ ହୋଇ ପଡ଼ନ୍ତି ନାହିଁ ।

“ମାଆ ମୋତେ ଉପରକୁ ଖିଅର ହେବାକୁ ପଠାଇଛନ୍ତି”- ଆଲେନ୍ କହିଲା । “ତା’ହେଲେ ତୁ ଯା”- ବାପା ଧୀରେ ଧୀରେ କହିଲେ । ଏହିପରି ସ୍ୱାଭାବିକ ଭାବରେ ସବୁ ଘଟିଗଲା । ଯେତେଦିନ ବାହାରେ ଥାଉନା କାହିଁକି, ସେ ଘରକୁ ଆସିଲେ ସେମାନେ ଠିକ୍ ଏମିତି ଚଳନ୍ତି । ସବୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ! ସତେ କି ସେ ଦୂରକୁ କୁଆଡ଼େ ଯାଇ ନ ଥିଲା । ସେ ଘରକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା, ସେଇଠି ତାର ବଡ଼ ଶୋଇବାଘର । ଯାହାର ସୁନ୍ଦର ଝରକାଗୁଡ଼ିକ ତଳକୁ ତାର ଗାଧୁଆଘର । ହଠାତ୍ ତାର ମନେହେଲା, ଏଇ ଘର ଭିତରେ ଜୋସୁ ଓ ସେ

ରହିପାରିବେ । ବୋଧହୁଏ ତା' ବାପା ବିରକ୍ତ ଓ ବ୍ୟସ୍ତ ନ ହୋଇ ସେମାନେ ଏଇଠି ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରିବେ । ତା' ବାପା କେବେ ବିମର୍ଷ ଥିବା ସେ ଦେଖିନାହିଁ । ଏଇ ଜଞ୍ଜାଳମୟ ସଂସାରରେ ଏଇ ସ୍ଥାନଟି ସତେ କି ଗୋଟିଏ ବୈକୁଣ୍ଠପୁର ! ଜୋସୁ ଓ ସେ ଏଠି ରହି ନ ପାରିବା ଭଳି କିଛି କାରଣ ସେ ଦେଖିପାରିଲା ନାହିଁ ।

ସେଇ ରାତିରେ ସେ ଜୋସୁକୁ ଲେଖିଲା, “ପ୍ରିୟତମା ! ମୁଁ ମୋର ନିଜ ଘରେ ବସି- ଯେଉଁ ଘରେ ତୁମେ ମୋ ସହିତ ରହିବ । ତୁମକୁ ମୁଁ ସବୁ କଥା ବିଶଦ ଭାବରେ ଲେଖୁଛି; କାହିଁକି ନା ଆଗରୁ ଜାଣିଥିଲେ ତୁମେ ଏ ପରିବେଶକୁ ଖୁବ୍ ଆପଣାର କରିପାରିବ । ତୁମେ କ'ଣ ସେଇ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସକୁ ସତ ଭାବୁଛ ? ବଡ଼ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା !

ଏହିପରି ସେ ନିଜର ରୁମ୍, ଘରକଥା ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲା । ତା' ବାପା-ମା ଦେଖିବାକୁ କେମିତି, ଜହ୍ନ ଆଲୁଅରେ ତା ଝରକା ପାଖରେ ଥିବା ଡେସ୍ ଉପରୁ ପର୍ବତ ଓ ଉପତ୍ୟକାର ଦୃଶ୍ୟ କିପରି ଦିଶେ, ଏସବୁ ବି ଲେଖିଲା । ତା ଡେସ୍ ଉପରେ ସେବତୀ ଫୁଲ ରଖାହୋଇ ଥିଲା । ସେସବୁ ଜାପାନ ରଫୁଲ ଭଳି ବଡ଼ ବଡ଼ ନ ହେଲେ ବି ଛୋଟ ଓ ସୁନ୍ଦର । ସେ ବାପା-ମାଙ୍କ ସହିତ ଖାଇଲା, ସିଞ୍ଚିଆ ସହିତ ନୁହେଁ । ସିଞ୍ଚିଆ ଏଡ଼ମଣ୍ଡ ତା'ର ପିଲାଦିନର ବନ୍ଧୁ । ଉତ୍ତରୀ ଭଳି ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ତା' ଘର ପାର୍ଶ୍ୱ ତାର ଅନ୍ୟ କିଛି ସଂଜ୍ଞା ନାହିଁ; ଏ କଥା ସେ ଜୋସୁକୁ କହିଥିଲା । ସେ ବି ଏଇଲେ ଏକମାତ୍ର ସନ୍ତାନ, କାରଣ ତା' ଭାଇମାନେ ଯୁଦ୍ଧରେ ମରିଚକ୍ତି । ଜଣେ ପ୍ରଶାନ୍ତ ମହାସାଗରରେ ଓ ଆଉ ଜଣେ ଜର୍ମାନୀରେ । “ସେ ତୁମର ଭଲ ସାଙ୍ଗଟିଏ ହେବ । ସେ ବଡ଼ ସୁଶୀଳା ଓ ସ୍ନେହୀ । ସେ ତୁମଠାରୁ ବର୍ଷେ କି ଦୁଇ ବର୍ଷ ବଡ଼ ହେବ ।” ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ସେ ଜୋସୁକୁ କହିଥିଲା ।

ସିଞ୍ଚିଆ ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଓ ବଡ଼ ହୋଇଗଲାଣି ଦେଖି ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ଅବଶ୍ୟ ତେରିରେ ତା' ଦେହକୁ ଯୌବନ ଆସିଥିଲା । ତାକୁ ଆହୁରି ଭାରୁ ଭଳି ଦେଖିଥିବାର ତା'ର ମନେଅଛି । ତା' କୁ ଅଳ୍ପଅଳ୍ପ ବାଳଗୁଡ଼ାକ ଆଗେ ସିଧା ଥିଲା, ଚାଲିଚଳନରେ ଅତିମାତ୍ରାରେ ଭୟାବୁର ଭାବ ଫୁଟି ଉଠୁଥିଲା । ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସବୁଠୁଁ ଡେଜାଥିବା ହେତୁ ସମସ୍ତେ ତାକୁ ଅଜା କରୁଥିଲେ । ସେ ଆଗ ପରି ଭାରୁ ନୁହେଁ । ତା'ର ସାଧାରଣ ଚେହେରାରେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଭରି ଉଠିଛି । ତା'ର କେଶଗୁଡ଼ିକ ଚିକ୍ ଚିକ୍ କରୁଛି ମୋଡ଼ ମୋଡ଼ି ହୋଇ । ଚମ ଚିକ୍‌କଣ । ତା'ର ଓଠ କୋମଳ ଓ ଅତି ଲାଲ ନୁହେଁ । ସେ ପତଳା ଓ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି । ପୂର୍ବପରି ତା'ର ସ୍ୱାଭାବିକ ଗାନ୍ଧାର୍ଯ୍ୟ ରହିଛି ଓ ସେ ମୁଣ୍ଡ ଉପରକୁ ଟେକି ରଖୁଛି ।

ସେ ଯେ ତାକୁ ଦେଖି ଖୁସିହୋଇଛି ଓ ଦେଖାଦେବାକୁ ଡରୁ ନାହିଁ, ଏ ବେଶ୍ ଖୁସିର କଥା । ସେ ତାକୁ ହଠାତ୍ ଜୋସୁ କଥା କହିଦେବା ପାଇଁ ଚାହୁଁଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ

ବାପା-ମା'ଙ୍କୁ କହି ନି । ତେଣୁ ତାକୁ ଆଗ କହିଲେ କଥାଟା ସୁନ୍ଦର ହେବ ନାହିଁ, ତା'ପରେ ସେ ବି ତାକୁ ଏକାକୀ ଦେଖିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ନାହିଁ ।

ତୋସୁ ପାଖକୁ ଏକ ଦୀର୍ଘ ଚିଠି ଲେଖିପାରି ସେ ଆଖିବୁଜି ବସିଲା ଓ ମା' କଥା ମନେ ପକାଇ କଳ୍ପନା କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ବିଭାହେଇ ସେ ଠିକ୍ କରିଚି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ତା'ର ଓ ସେ ଏଇ ଘରକୁ ତା' ପାଖକୁ ଶୀଘ୍ର ଆସିବ । କେହି ତାକୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରି ପାରିବେ ନାହିଁ । ସେ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା-ତୋସୁ ଏମିତି ତା'ର ଏଇ ବଡ଼ ଘରକୁ ପଶି ଆସୁଥିବ । ସେ ହୁଏତ ଜାପାନୀ କିମୋନୋଟିଏ ପିନ୍ଧିଥିବ । ସେ ତାର ପ୍ରିୟତମା । ଏ ଘରର ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଇଁ ସେ ଗୋଟିଏ ଛବି ପରି ସୁନ୍ଦର । ତାକୁ ପୂରା ଆମେରିକାନ୍ ଭାବରେ ସଜାଇବାକୁ ସେ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ପ୍ରାଚ୍ୟ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ରୀତିରେ ସେ ତାକୁ ସଜାଇ ରଖିବ । ତୋସୁ ତା' ଜୀବନରେ ଏକ ବଡ଼ ରହସ୍ୟ, ତା ଜୀବନର ଅଂଶୀଦାର -ଯେଉଁ ଅଂଶକୁ ଘରେ ଅନ୍ୟ କେହି ନେଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାଲୁକୋନିରେ ମେଲାଥିବା ଫରାସୀ କବାଟ ପାଖକୁ ସେ ଗଲା । ବାହାରର ଜ୍ୟୋତ୍ସ୍ନାପୁଲକିତ ରାତିକୁ ଚାହିଁ ତା'ର ଜୀବନର ଅନେକ ବର୍ଷ ଯୁଦ୍ଧର ସମୟଗୁଡ଼ାକ ତା'ର ମନେପଡ଼ିଲା-ଅତି ଛୋଟ ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବେ ଜୀବନଠାରୁ ବିଚ୍ଛିନ୍ନ କରାଯାଇଥିଲା ସେ କଥା ସେ ଭାବିପାରୁ ନାହିଁ । ତା'ର ମସ୍ତିଷ୍କରେ ସେଇ ଦୃଶ୍ୟ ଏବେ ବି ଗହୀରଦାଗ ରଖିଯାଇଛି -ସେଗୁଡ଼ିକ ଏପରି ତାକୁ ଆବୋରି ବସିଛନ୍ତି ଯେ ତାହାକୁ ସେ ଭୁଲି ପାରୁନାହିଁ । ଓହା ଜଙ୍ଗଲର ମାଲେରିଆ ଜର ସତେ କି ସେ ଏବେ ବି ଅନୁଭବ କରିପାରୁଛି ! ଜୀବଜନ୍ତୁଙ୍କୁ ନେଇ ଭୟଙ୍କର ଜୀବନ । ଆଗରେ ମୃତ୍ୟୁର ଭୟ, କେବଳ ଶତ୍ରୁଙ୍କ ଯୋଗୁଁ ନୁହେ । ରୋଗ ଯୋଗୁଁ ବି । ଅତୀତ ଭାବରେ ମୃତ୍ୟୁ ଆସି କେତେ ମୂଲ୍ୟବାନ ଜୀବନକୁ ନିର୍ମୂଳ କରିଦେଉଛି । ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ନ ପଡୁଥିବା ଦୃଷ୍ଟିତ ସ୍ଥାନ ରୋଗର ଜୀବାଣୁରେ ଭରପୂର । ସବୁଠାରୁ ଭୟଙ୍କର ସ୍ବଚ୍ଛିତ୍ତ ହେଉଛି ମଣିଷର କଠିନ ଚମ ଭିତରକୁ ଛୁରୀ ଚଳାଇବା ଓ ପରେ ଅତି କୋମଳ ଭାବରେ ଜଳିପଡ଼ିବା । ଆମେରିକାର ଏହି ସୌଧର ନିରାପତ୍ତା ମଧ୍ୟରେ ମୃତ୍ୟୁର ସେଇ ଆତଙ୍କ ସେ ଭୁଲିପାରୁନାହିଁ ।

ସେ ଘର ସାରା ଉଛୁଳା ଆନନ୍ଦରେ ଘୁରି ଆସିଲା । ବାଥରୁମକୁ ଯାଇ ଗରମ ଓ ଅଣ୍ଡା ପାଣିର ପାଇପକୁ ଏକାବେଳକେ ମନ ଖୁସିରେ ଖୋଲିଦେଲା । ସୁବୃହତ୍ ଟବ୍ ଡିଡରେ ଅନବରତ ଜଳର ଧାରା ଶିଖାୟିତ ହୋଇ ଝରି ପଡୁଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ନିଜେ ସବୁ ଭୁଲିଯାଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିବ ।

“ତୁମେ କହିଲ ସେ କେମିତି ଦିଶୁଛି ?” ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ସ୍ବାମୀଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ ।

“ବେଶ୍ ଖୁସି ଥିଲା ପରି ଜଣାଯାଉଛି” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ । ସେମାନେ ପରସ୍ପରର କନ୍ଧକୁ ଶୋଇବାକୁ ଯାଉଥିଲେ । ଖୋଲାଥିବା ମଝି ଦରଜାରେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲେ । ତାଙ୍କର ରାତ୍ରିର ସିଲ୍‌କ ପୋଷାକ ଉପରେ ଗୋଟିଏ ଲେସର ଜାକେଟ ପିନ୍ଧିଥିଲେ ଏବଂ ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କର ନିଜ ଅଞ୍ଚର ଚାରିପାଖେ ପାଇଜାମାର ଫିଟାକୁ ବାନ୍ଧୁଥିଲେ ।

“ମୁଁ ଗୋଟିଏ ପଦ ବି କିଛି କହିବି ନି, ସେ ଜାଣୁ ଯେ ମୁଁ ସେ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିନାହିଁ ।” ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି କହିଲେ । “ଭଲ କଥା, ଗୁଡ଼ାଏ ଗପିବାରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ।” ମି: କେନେଡ଼ି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

ଦରଜା ପାଖକୁ ଯାଇ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କୁ ଏକ ଗାଡ଼ ତୁମ୍ଭନ କଲେ । “ବରଂ ଶୋଇବାକୁ ଯାଅ । ଆଜି ସାରାଦିନ ତୁମେ ଉତ୍ତେଜିତ ରହିବ”- ସେ ଉପଦେଶ ଦେଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି କହିଚାଲିଲେ- “ସେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ହୋଇ ଯାଇଛି । ତୁମେ ଜାଣ, ମୁଁ ପିଲାଦିନେ ଭାବି ନ ଥିଲି ଯେ ସେ ଏମିତି ହୋଇଯିବ ବୋଲି ! ସେ ତୁମରି ଭଳି ଦିଶୁଛି । ତେଣୁ ମୁଁ ଖୁସି ।”

“କହି ଯାଅ- କହିଯାଅ ।” ସ୍ୱାମୀ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ । “ସେ ମୋ ଭଳି ଦିଶୁଛି । ମୁଁ ମୋ ମା’ପରି । ସେ ମୋ ବାପାଙ୍କ ଭଳି ଦିଶୁଛି ।”

ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ତୁମ୍ଭନ କରି ଅଲଗା ଅଲଗା ବିଛଣାକୁ ଚାଲିଗଲେ । ମଝି ଦରଜାଟା ଖୋଲା ରହିଲା । ରାତିରେ କୌଣସି ସମୟରେ ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ଉଠି ପଡ଼ି କବାଟ ପାଖକୁ ଆସି ବନ୍ଦକରି ଦିଅନ୍ତି । କେତେବେଳେ ସେ ବନ୍ଦକରନ୍ତି, ସ୍ୱାମୀ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରତି ସକାଳେ ଏହା ବନ୍ଦ ଥାଏ । ତାର ମାନେ କ’ଣ- ସେ କେବେ ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଯଦି ସେ କିଛି ପ୍ରତିକାର କରି ନ ପାରିବେ, ତେବେ ଖାଲି ପଚାରିବାରେ ତାଙ୍କର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ ।

“ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି”- ସିଦ୍ଧିଆ କହିଲା ।

ସିଦ୍ଧିଆ ମାଙ୍କ ପାଇଁ ସକାଳେ ବଜାର ସଉଦା କରୁଥିଲା; କାହିଁକି ନା ମା’ ସବୁବେଳେ ପରିବା କିଣିବାକୁ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ସେ ଅକସ୍ମାତ୍ ଆଲେନଙ୍କୁ ଭେଟିଲା । ପିଲାଦିନୁ ସିଦ୍ଧିଆ ବଜାର ସଉଦା କରିବାକୁ ଏକା ଏକା ସହରକୁ ଆସେ । ସହର ଦୂର ନୁହେଁ । ଦି’ କଡ଼ରେ ଗଛ ଥିବା ରାସ୍ତାରେ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ଚାଲିଲେ ସେ ବଜାରରେ ପହଞ୍ଚୁ ହୁଏ । ତା’ର ନିଜର କାର୍ ଥିଲେ ବି ସେ ଚାଲି ଚାଲି ଆସେ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ଗପ କରିବାକୁ

ସୁଯୋଗ ପାଏ । ତେଣୁ ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଦେଖିଲା ଓ ଦୁହେଁ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ଚାଲିଲେ । ଯାଉ ଯାଉ ସେମାନେ ରାସ୍ତାରେ ଭେଟୁଥିବା ଚିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ଗପସପ କଲେ ।

ତା’ପରେ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ଜୋସୁ କଥା କହିଲା । ସେତ କାହାକୁ ହେଲେ କହିବ । ସେ ସବୁବେଳେ ତା’ କଥା ଭାବିପାରୁ ନି, ପ୍ରତି ରାତ୍ରିରେ ଚିଠି ଲେଖିପାରୁ ନି, ପୁଣି କାହାକୁ କହି ବି ପାରୁ ନି ।

ଯେ କେହି ତା’ର ସ୍ତ୍ରୀ ହେଲେ ବି ତା ମା’ ସହଜରେ ସ୍ବାଗତ କରିବେ ନି; ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ ଭାରୁଥିଲା । ଥରେ ଯଦି ମା’ ଜାଣନ୍ତି ଯେ ସେ ତାକୁ ବିଭା ହୋଇ ସାରିଛି; ତେବେ ଅନ୍ୟ କାହା ଅପେକ୍ଷା ଜୋସୁ ଯେ କମ୍ ଆଦର ପାଇବ, ଏକଥା ଭାବିବାରେ କିଛି କାରଣ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ ଯେ ଏଥିପାଇଁ ଅଧିକ ଆଦର ପାଇବ, ଏ କଥା ଆଲେନ୍ ଭାବିପାରୁ ନ ଥିଲା ।

ସେ ଚାହୁଁଥିଲା ଯେ ସିଦ୍ଧିଆ ତା’ ନିଜ ପାଇଁ ଏସବୁ କଥା ଜାଣୁ । କିନ୍ତୁ ସେ ଏହା କାହାକୁ ଜଣାଇପାରୁ ନ ଥିଲା । ତା’ ନିଜକୁ ବି ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ଲୋକମାନେ ଭାବନ୍ତି, ନାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ପ୍ରେମ କରନ୍ତି ବୋଲି, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଘୃଣା କରେ । ସେମାନେ କେବଳ ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାନ୍ତି । ତାର ଭାବପ୍ରବଣ ମନ ତାକୁ ବାରମ୍ବାର କହେ ଯେ ଜୋସୁକୁ ଦେଖୁ ନ ଥିଲେ ଘରକୁ ଆସି ସିଦ୍ଧିଆ ପାଖକୁ ଫେରିଆସିବାକୁ ତାକୁ ସହଜ ହୋଇଥାଆନ୍ତା । ତା’ପ୍ରତି ସିଦ୍ଧିଆର ସୁନ୍ଦର ରୁଚିକର ମଧୁର ବ୍ୟବହାରର ହୁଏତ ଆଉ କିଛି ମାନେ ନାହିଁ । ସେ କେବେହେଲେ ଏଇ ମଧୁର ବ୍ୟବହାରର ଆନ୍ତରିକତା ବିଷୟରେ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ନାହିଁ । ଏକଥା ବି ହୋଇପାରେ ଯେ ସିଦ୍ଧିଆ ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ଏମିତି ସମାନ ବ୍ୟବହାର କରେ । ସିଦ୍ଧିଆ ଅତି ନିରାହ ଭାବରେ କହିଲା, ସେମାନେ ସବୁକଥା ଜାଣିଛନ୍ତି- “ସେମାନେ ଜାଣନ୍ତି ?”

ବିସ୍ମୟଭରା କଣ୍ଠରେ ଆଲେନ୍ ପଚାରିଲା ।

“କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ତୁମ ମାଆଙ୍କ ପାଖକୁ ସବୁ କଥା ଲେଖୁଥିଲେ”- ସିଦ୍ଧିଆ ତାର ଧୀର ମଧୁର ସ୍ବରରେ କହିଲା । କଥା କହିଲାବେଳେ ତାର ପାଟି ତଳ ଆଡ଼କୁ ଆଡ଼କୁ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ବଙ୍କା ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ତାର ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା ସତ୍ତ୍ୱେ ପାଟି ସିଧା ରହିଲା ନି କାରଣ ଏଇଟା ତାର ଜନ୍ମଗତ ।

“କଲୋନେଲ ତା ନିଜେ ବି ଜାଣନ୍ତି ନି ।” ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବରେ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

“ଏଠି ଠିଆ ହୁଅ ନା ଆଲେନ୍- ଲୋକମାନେ କଟମଟ କରି ଚାହୁଁଛନ୍ତି ।” ସିଞ୍ଛିଆ କହିଲା ।

ସେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଆଗକୁ ଚାଲିଲା । ତା’ ସାଙ୍ଗରେ ସିଞ୍ଛିଆ ଦୌଡ଼ିଲା ପରି ଚାଲିଲା । ସିଞ୍ଛିଆ ହସି ପକେଇଲା । ଆମେ ଦୌଡ଼ିବା କଥା ଦୁହେଁ ତ । କ’ଣ କଲୋନେଲ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ?”

ସେ ନିଜର ଗତିକୁ କମାଇଲା । “ମୁଁ ଜୋସୁକୁ ବିବାହ କରିଚି । ତୁମ ଛଡ଼ା ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମ ସାହାଯ୍ୟ ମୁଁ ଚାହେଁ; ତେଣୁ ତୁମକୁ ଜଣାଇଲି । ମୁଁ ସିଧା କିଓଟୋ ଯାଇ ବିବାହ କଲି । ତେଣୁ ଆମର ବିଚ୍ଛେଦ ହେଲା ନାହିଁ । ମୁଁ ଜାଣିଛି, ମତେ ଛୁଟି କାହିଁକି ଦିଆଯାଇଛି- କେମିତି ମୁଁ ଜୋସୁକୁ ଭୁଲିଯିବି ଏଇଥିପାଇଁ ।

“କଲୋନେଲ ଓ ତାଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ଭାବିଲେ, ଯଦି ମୁଁ ଘରକୁ ଆସି ଏ ସବୁଥିରେ ପଶିଯିବି”- ସେ ଦୃଷ୍ଟି ଲମ୍ବାଇ ଛାୟାଶୀତଳ ରାସ୍ତା, ଦୋକାନ ଓ ଅତିକ୍ରମ କରିଥିବା ବଡ଼ ଧଳାଘର ସବୁକୁ ଚାହିଁଗଲା । “ସେମାନେ ଭାବିଲେ ମୁଁ ଭୁଲିଯିବି । ତେଣୁ ସେ ଦୁଃ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଟା ମା’ଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖି ଦେଇଛି ।”

ସେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲା ସିଞ୍ଛିଆ ତାକୁ ରାଗରେ ତେରେଛି ଚାହିଁଲା ଓ ପରେ ପରେ ନିଜେ ଲଜିତା ହେଲା । ବିଦେଶକୁ ଯାଇ ଗୋଟିଏ ବିଦେଶୀ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାର କି ଅଧିକାର ତାର ଅଛି ? ତା’ପରି ଝିଅମାନଙ୍କର ଦଶା କଣହେବ ? ସେମାନେ ଆମେରିକାର ପଲ୍ଲୀ ଓ ଛୋଟ ସହରରେ କେତେ ଆଶା ନେଇ ଜୀବନର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ବିଦେଶୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ନିଜ ଦେଶର ଲୋକଙ୍କୁ ବିଭା ହେବା ଉଚିତ । ଆଲେନ୍ ତାକୁ ବିଭା ହେବାର ଥିଲା । ସେ ବାଗ୍‌ଦତ୍ତା । ଯଦି ଆଲେନ୍‌କୁ ଏ ଯୁଦ୍ଧ ଯୋଗୁଁ ଜବରଦସ୍ତ ବିଦେଶ ପଠାହୋଇ ନଥାନ୍ତା, ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମାନେ ବିଭାହୋଇ ସାରନ୍ତେଣି । ଏବଂ ସେ କେନେଡ଼ିକ ଘରେ ବାସ କରୁଥାନ୍ତା । ଜନ୍ମ ହେଲାଦିନୁ ତା’ ଆଖିରେ ସୁନ୍ଦରତମ ରୂପନେଇ ଠିଆହୋଇଛି । ତା’ଠାରୁ ସେବେଶ୍ୱ ତେଜା । ସେକେବେ ତା’ଠାରୁ ଗୋଡ଼ାଲୋକଙ୍କୁ ପସନ୍ଦ କରି ନ ଥାନ୍ତା । ସେ ଆଲେନ୍ ସହିତ ଏକମତ ନ ହୋଇ ତା’ ମାଙ୍କ ସହିତ ମନ୍ତ୍ରଣା କରିଥାନ୍ତା । ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ଏଠାକୁ ନ ଆଣିବାକୁ ଯଥାସାଧ୍ୟ ଚେଷ୍ଟା କରିଥାନ୍ତା ।

ସାମାନ୍ୟ ଦୁଃଖର ସହିତ ଆଲେନ ଗପି ଯାଉଥିଲା । “ମୁଁ ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଆଣିବାକୁ ଅନୁମତି ପାଇବି, ସେତେ ଶୀଘ୍ର ତାକୁ ଡକାଇବି । ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ସେ ଆମେରିକାର ନାଗରିକ । ସେ ଏଠାରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ସତରେ ସିଞ୍ଛିଆ ! ପନ୍ଦର ବର୍ଷ ହେବାଯାଏ ଏଇ ଆମେରିକାରେ ସେ ଚଳିଥିଲା; ଏଇଠି ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିଥିଲା । ତା’ର ଇଂରାଜୀ ଉଚ୍ଚାରଣ ଅତି ଭଲ । ସେ ନ ଭାବି ନ ଚିନ୍ତି ମୋତେ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି ବୋଲି ଡାକୁଥିଲା ।”

“ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଜଣେ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ବିବାହ ହେବା କଷ୍ଟକର ।” ସିଦ୍ଧିଆ କହିଲା । ତାର କ୍ରିମ ରଙ୍ଗର ଫେଲଟର ଟୋପି ତଳେ ସେ ଗର୍ବର ସହିତ ହସୁଥିଲା । ରାସ୍ତାକୁ ଚାହିଁଥିଲା ଓ ସମୟ ସମୟରେ ଟିଫ୍ଟା ଲୋକଙ୍କୁ ଅଭିବାଦନ କରୁଥିଲା ।

ସେମାନେ କେତେ ମିନିଟ୍ ପରେ ବରାବର ଠିଆହୋଇ ଉଭୟଙ୍କର ପରିଚିତ ଲୋକଙ୍କ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ୍ କରୁଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଆଲେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେବା ପୂର୍ବରୁ ସେମାନେ ଠିଆ ହେଲେ ।

“ଇଏ ତ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି !”

ଦଳେ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅ ତାଙ୍କର ଶୁକ୍ରବାରୀଆ ସକାଳ କ୍ଲବକୁ ଯାଉ ଯାଉ ସେମାନଙ୍କୁ ଘେରିଗଲେ । “ଆମେ ତୁମକୁ ଏଇ ସକାଳ କ୍ଲବରେ ବୋଧହୁଏ ଦେଖିପାରିବୁ ନାହିଁ ସିଦ୍ଧିଆ !”

“ଆମେ ତୁମକୁ ଦୋଷ ଦେବୁ ନାହିଁ ।”

ସେମାନଙ୍କ କୋମଳ ଉଚ୍ଚକଣ୍ଠ ଶରତର ଶୀତଳ ପବନରେ ପ୍ରତିଧ୍ୱନିତ ହେଲା । ସେମାନଙ୍କର ଶରତକାଳୀନ ପୋଷାକ.....ଛୋଟ ଛୋଟ ସୁନ୍ଦର ଜାକେଟ...ଉଡୁଥିବା ଷ୍ଟାର୍ଟ, ଟାଇଟ ହୋଇଥିବା ଟୋପି, ଟିକ୍ ଟିକ୍ ମାରୁଥିବା କେଶ ଓ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଖି । ଛୋଟ ସୁନ୍ଦର ଲୀଳାୟିତ ହାତଗୁଡ଼ିକରେ ସେମାନେ ଆଲେନ୍ ଓ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଘେରିଗଲେ- ସେମାନଙ୍କଠାରେ ଏକ ନିରୀହ, ନାରୀସୁଲଭ ଆଗ୍ରହ ଥିଲା । ସେମାନେ କଣେଇ କଣେଇ ଆଲେନ୍‌କୁ ଚାହୁଁଥିଲେ ଓ ନାଲି ଓଠରେ ଦର ଦର ହସ ଫୁଟାଉଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସୁନ୍ଦର ସଜ୍ଜିତ ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଏପରି ଏକ ସନ୍ଦାନୀ ବୃଷ୍ଟିଥିଲା ଯେଉଁଥିରୁ ଜଣାପଡୁଥିଲା, ଜଣକର କେହି ପ୍ରିୟପୁରୁଷ ବନ୍ଧୁ ଆସିଲେ ସେ ଏହି ନାରୀ ବନ୍ଧୁମାନଙ୍କୁ ଛାଡ଼ି ବିନା ଦ୍ୱିଧାରେ ଚାଲିଯିବ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ନାରୀ ଏୟା ଚାହିଁଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ସୌଭାଗ୍ୟବଶତଃ ସିଦ୍ଧିଆ ଆଲେନ୍ ସହିତ ଯାଇଥିଲା । ସିଦ୍ଧିଆର ସ୍ୱାଭାବିକ କୋମଳ ହୃଦୟରେ ପ୍ରତିଶୋଧର ଅଭିଳାଷ ଜାଗିଲା । ସେ ଝିଅମାନଙ୍କ ସହିତ ହସି ହସି ନରମ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, “ଆଲେନ୍ ମୋତେ ଏକ ଅରୁଚ ସମ୍ପାଦ ଦେଉଥିଲେ । ଠିକ୍ ଘରକୁ ଆସବା ପୂର୍ବରୁ ଏକ ସୁନ୍ଦରୀ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ସେ ବିବାହ କରିଛନ୍ତି ।”

ହଠାତ୍ ଝିଅମାନଙ୍କ ଚାହାଣୀ ବଦଳିଗଲା । ମେମାନଙ୍କ ମୁହଁରେ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମୁଦ୍ରାମାନ କ୍ରମେ ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇ ଉଠିଲା । ତଥାପି ସେମାନେ ଆପଣାକୁ ସଂଯତ କରି ମୁହଁରେ କୃତ୍ରିମ ଆନନ୍ଦ ପ୍ରକାଶ କଲେ ଏବଂ ଆଲେନ୍‌କୁ କହିଲେ, “ଓ ଆଲେନ୍, କି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ !”

“ତା’କଥା ଆମକୁ କୁହ ।”

“ତୁମ ପାଖରେ ତା’ ଫଟୋ ଅଛି କି ?”

ଆଲେନ୍ ସିଞ୍ଚିଆକୁ ରାଗିକରି ଚାହିଁଲା । “କଥାଟାକୁ ଏମିତି ଖୋଲିଦେବାକୁ ମୁଁ କହି ନ ଥିଲି ।” ସେ କହିଲା ।

ଜୋସୁର ସ୍କୁଲପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଥିବା ଏକ ଛୋଟ ଫଟୋ ବିଦ୍ୟାୟ ବେଳେ ସେ ଜୋସୁଠାରୁ ଆଣି ପାଖରେ ରଖିଥିଲା । ଏଇଟା ଭଲ ଫଟୋ ନୁହେଁ । ତା’ର ଚାହାଣୀ ଗନ୍ଧାର, ଭଲ ନୁହେଁ, କେଶ ମୁକୁଳା । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ତାକୁ ଝାମ୍ପି ନେଇ ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖାଇଲେ ଓ ସେଇ ଯୁବତୀର ମୁଖକୁ ଦେଖି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଦୟା ଦେଖାଇବା ଭଙ୍ଗୀରେ ପାଟିକଲେ, “ପ୍ରକୃତରେ ଆଲେନ୍ ତୁମେ ନିହାତି ରୁଚିହୀନ ନୁହଁ ।”

ସେମାନେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇ ହସି ହସି ଫଟୋଟିକୁ ସିଞ୍ଚିଆକୁ ଦେଲେ ଓ ଚାଲିଗଲେ । ସିଞ୍ଚିଆ ଯାଉ ଯାଉ ଜୋସୁର ମୁହଁକୁ ନରୀକ୍ଷଣ କରୁଥିଲା । ଆଖିରେ ତାର ଭରି ରହିଥିଲା ବିକ୍ରମ ଓ ବିସ୍ମୟ ।

“ଏଇଟା ବିଶେଷ ଭଲ ଫଟୋ ନୁହେଁ । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ସୁନ୍ଦର । ତାର ଜାପାନୀ ପୋଷାକରେ ସେ ଭାରି ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା “ସେ ତ ଏଠି ଜାପାନୀ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ପାରିବନି, ନୁହେଁ କି ? ତାକୁ ଏଠାରେ ବଡ଼ ଆଡୁଆ ଅଡୁଆ ଲାଗିବ ।” ସିଞ୍ଚିଆ ମତ ଦେଲା ।

“ମୁଁ ସେଇଆ ଭାବୁଛି” ଆଲେନ୍ କହିଲା ଓ ଧୀରେ ଫଟୋଟି ତା’ର ବ୍ୟାଗରେ ରଖିଲା ।

ସେମାନେ କେତେ ମିନିଟ୍ ପାଇଁ ଚାଲିଲେ । “ତୁମେ କେମିତି ବିଭା ହେଲ, ମତେ କହିଲ ନାହିଁ ତ !” ସିଞ୍ଚିଆ ପଚାରିଲା ।

“ଆମେ ଏକ ବୌଦ୍ଧମନ୍ଦିରରେ ବିଭା ହେଲୁ । ବୌଦ୍ଧଧର୍ମ ସେମାନଙ୍କ ପରିବାରର ଧର୍ମ ।” ସେ ସରଳ ଭାବେ କହିଦେଲା । !

“ବାଃ, ବେଶ ମଜା ତ ! ସେ କଣ ଆମର ଚର୍ଚ୍ଚପରି ।” ଅଧିକ ଅନୁସନ୍ଧିଷ୍ଟରେ ସିଞ୍ଚିଆ ପଚାରିଲା ।

“ହଁ, ସେମିତି । ଆବଶ୍ୟକୀୟ ବିଧିଗୁଡ଼ାକ ସବୁ ଧର୍ମରେ ସମାନ ବୋଲି ମୋର ମନେହୁଏ । ସେଠି ଜଣେ ମନ୍ତ୍ରୀ, ତାଙ୍କର ପୁରୋହିତ ଓ ଠାକୁର ଥିଲେ ।”

“ଠାକୁର ପୁଣି କଣ ?”

-ମାନେ ମୂର୍ତ୍ତି । ଆମ କାଥୋଲିକ୍‌ମାନେ ପୂଜା କରୁଥିବା ମୂର୍ତ୍ତି ପରି । ଅବଶ୍ୟ ସେମାନେ ଠିକ୍ ମୂର୍ତ୍ତିକୁ ପୂଜା କରନ୍ତି ନି । ମନକୁ ସନ୍ତୋଷୀ ଓ ଈଶ୍ବରଙ୍କଠାରେ ଦୃଢ଼ କରି ରଖିବାକୁ ମୂର୍ତ୍ତି ଆବଶ୍ୟକ ହୋଇଥାଏ ।”

“ତୁମେ କ’ଣ ଶପଥ ନେଇଛ- ସବୁ କଥା ପାଳନ କରିଛ?” “ହଁ, ମୁଁ ଶପଥ ନେଇଛି”- ସେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହିଲା । ସିଲ୍ବିଆ କାହିଁକି ତାକୁ ଏତେ ଆପଣାର କରୁଛି । ତାର ବନ୍ଧୁ ହୋଇ ପଡୁଛି, ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । “କଣ ପାଇଁ ତୁମେ ସେ ଝିଅମାନଙ୍କ ଆଗରେ ସବୁକଥା କହିଦେଲ ? ଏ କଥା ସାରା ସହରରେ ବ୍ୟାପିଯିବ ।” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ସେଇ ଯୋଗେ ତ ମୁଁ କହିଲି”- ସେ ଅସାଧାରଣ ଭାବରେ ନମ୍ର ହୋଇ କହିଲା, “ଯେତେ ଶୀଘ୍ର ସମସ୍ତେ ଜାଣନ୍ତି, ସେତେ ଭଲ ।”

“ବିଦାୟ ଆଲେନ୍- ମୁଁ ଏଇଠି ରହିବି । ଏହା ଟୋପି ଦୋକାନ । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୁମେ ଏଠିକି ଆସିବ ନାହିଁ ।”

ସିଲ୍ବିଆ ମନେ ମନେ ଭାବିଲା, ଆଲେନ୍ ସହିତ ତାର ମିଳାମିଶା ଓ ବନ୍ଧୁତା ଆଉ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ।

ଜୋସୁ ତାର ପ୍ରଥମ ଚିଠି ପାଇଲା । ତା’ ବିବାହ କଥା କେହି ଜାଣି ନ ଥିଲେ । ସେ ପୁଣି କଲେଜରେ ପଢୁଥିଲା । ତା ବାପା ଏ କଥା ପ୍ରଘଟ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ । କହୁଥିଲେ, “ଆମେରିକାରୁ ଆଇନ ସମ୍ପତ ପତ୍ର ନ ଆସିଲାଯାଏ ସେ ଏକଥା ଜଣାଇବେ ନି ।” ଜୋସୁ ବାହାରେ ଥିଲା । ଏହି ସମୟରେ ପୋଷ୍ଟିଅନ ଗୋଟିଏ ଲଫ୍‌ପା-ଚିଠି ଦେଇଗଲା, ମା’ ଚିଠି ପାଇ ଜାଣିଲେ ଓ ବାପାକୁ ଦେଲେ । ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ତାଙ୍କ ଡେସ୍କର ଦ୍ରୟାରରେ ରଖିଲେ । ଦି’ଦିନ ଯାଏ ଜୋସୁକୁ ଦେଲେ ନାହିଁ । ଯେତେବେଳେ ଘରକୁ ଆସନ୍ତି ଓ ହସପିଟାଲକୁ ଯାଆନ୍ତି, ରୋଗୀମାନଙ୍କ ସହିତ ବ୍ୟସ୍ତ ଥାଆନ୍ତି । ଚିଠି ବିଷୟ ତାଙ୍କର ମନେ ପଡ଼େ, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଛୁଆଁନ୍ତିନି । ସେ ଏବେ ତାଙ୍କର ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁ ମିଃ ମାସୁୟାକୁ ବରାବର

ଦେଖାକରନ୍ତି; କାରଣ ତାଙ୍କର ଗଳକ୍ଷ୍ମୀତର ପାଖ ଶ୍ୱାସନଳୀ ପୁଲିଯାଇଛି ଓ ଶରତରତ୍ନରେ ଅଧିକ ଚିତ୍କୁଡ଼ି ଖାଇବା ହେତୁ ତାହା ବଢ଼ୁଛି । ମିଃ ମାୟୁୟା ଭାରି ରକ୍ଷଣଶୀଳ । କିନ୍ତୁ ପ୍ରତି ଶରତରେ ସେ ମଦ ସହିତ ଚିତ୍କୁଡ଼ି ଖାଇବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି । ଏ ପ୍ରକାର ଖାଦ୍ୟ ସେ ଅତି ଭଲପାଆନ୍ତି । ଚିତ୍କୁଡ଼ିମାଛ ତାଙ୍କୁ ବେଳେ ବେଳେ ରୋଗୀ କରାଏ ଓ ବେଳେ ବେଳେ ବେଶ୍ ରୁଚିକର ମନେହୁଏ; ଦେହ ଉପରେ କୌଣସି ଖରାପ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ବି ଆଣେ ନାହିଁ । ଶରତରତ୍ନରେ ଚିତ୍କୁଡ଼ି ଲୋକଙ୍କୁ ରୋଗୀ କରେ । ତାଙ୍କ ଦେହ ଅତି ଖରାପ, ତେଣୁ କେତେଦିନ ହେଲା ତଃ ସାକାଳ ଉଦ୍‌ବିଗ୍ନା କୋବରୀ ସବୁବେଳେ ତାଙ୍କ ଶଯ୍ୟା ପାଖରେ ବସିରହୁଛି । ବହୁ ଚେଷ୍ଟାରେ ଏଇ କେତେଦିନ ହେଲା ବାଗେଇଛନ୍ତି । କୋବରୀ ଏବେ ଘର ଛାଡ଼ି ନ ଗଲେ ବି ବାପାଙ୍କ ବିଛଣା ପାଖରେ ନ ରିହ ଘରେ ପଢ଼ାପଢ଼ି କରୁଛି । ମିଃ ମାୟୁୟା ଯେ ଏଇ ଶକ୍ତ ବେମାରୀରୁ ବଞ୍ଚିଗଲେ, ଏଥିଲାଗି ସେ ତକ୍କର ସାକାଳଙ୍କ ପାଖରେ ବଡ଼ କୃତଜ୍ଞ । ଲଜ୍ଜାର ସହିତ ସେ ତଃ ସାକାଳଙ୍କୁ କହିଲେ ଯେ, ସେ ଏ ବର୍ଷ ଏପରି ଶିକ୍ଷା ପାଇଛନ୍ତି ଯେ ଆଉ କେବେ ଚିତ୍କୁଡ଼ି ଖାଇବେ ନି । ଆଜି ତାଙ୍କ ଦେହ ଖୁବ୍ ଭଲ ଲାଗୁଛି । ସେଥିପାଇଁ ତକ୍କର ସାକାଳଙ୍କୁ ହସ୍‌ପିଟାଲ କାମ ପରେ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଇ କିଛି ସମୟ ଗପ କରିବାକୁ ଡାକିଛନ୍ତି । ତକ୍କର ସାକାଳ ନିମନ୍ତ୍ରଣ ରକ୍ଷାକଲେ । ସେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ବି ଝିଅର ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଅନ୍ତତଃ କୃତଜ୍ଞତା ଜଣାଇବା ଲାଗି ସୁଯୋଗ ପାଇବେ । ତଃ ସାକାଳ ଦୁଃଖର ସହିତ ଏ କଥା କହିଲେ, ମିଃ ମାୟୁୟା ହସି ହସି ତାହାଣ ହାତକୁ ହଲାଇଲେ । “ଏହା କିଛି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ନୁହେଁ ।” ସେ କହିଲେ । ତାଙ୍କ ବ୍ୟବହାର ଓ ଢଙ୍ଗରେ ଯେମିତି ଟିକେ ରାଗ ବା ପ୍ରତିଶୋଧର ଛାୟା ନ ପଡ଼େ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ହସିଆର ଥିଲେ । ପୁଅ-ପକ୍ଷ ପାଇଁ ଘଟଣାଟା ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ, ତେଣୁ ତଃ ସାକାଳ ଏ କଥା ବେଶ୍ ଭୁଲିଯାଇ ପାରନ୍ତି-ଏହି ଭାବ ହିଁ ତାଙ୍କ ବ୍ୟବହାରରେ ପ୍ରକଟିତ ହେଉଥିଲା ।

ଆଜିର ବିଳମ୍ବିତ ଅପରାହ୍ନରେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ବିଛଣା ପାଖରେ ବସି ସେ କଥା ଉଠାଇବାକୁ ଚାହିଁଲେ । ଘର ସାରା ନୀରବ । କବାଟ ବନ୍ଦ । ଶରତର ଅଣ୍ଟା ହେତୁ ଚଟାଣ ଉପରେ ଏକ ପିତଳ ଉଢ଼େଇରେ କୋଇଲା ଜଳୁଥାଏ । ତେଣୁ ଘରଟି ବେଶ୍ ଉଷ୍ମ ମାଥାଏ । ଅଳ୍ପ ଖୋଲାଥିବା ଝରକା ବାଟେ ପବନ ପଶି ଘରୁ ଧୂଆଁ ଉଠେଇ ନେଉଥାଏ ।

ମିଃ ମାୟୁୟା ତାଙ୍କର ଛାତିରେ ଭିଡ଼ା ହୋଇ ବାହୁତଳେ ବନ୍ଧା ହୋଇଥିବା ଧୂସର ସିଲକର ଛୋଟ କୋଟରେ ମୁଣ୍ଡ ଓ କାନ୍ଧ ଘୋଡ଼ାଇ ଶେଯରେ ଶୋଇଥାନ୍ତି । ସେ ଭଲ ହୋଇ ଯାଇଥାନ୍ତି ଓ ଦେହର ହଲଦିଆ ରଙ୍ଗ କମିଯାଇଥାଏ । ଯନ୍ତ୍ରଣାକାତର ମୁହଁ ତାଙ୍କର ଶାନ୍ତ ଦିଶୁଥାଏ ।

“ମୋ ଜୀବନ ପାଇଁ ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ ରଣୀ-” ସେ କହିଲେ । “ମୁଁ କେବଳ ମୋର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହିଁ କରିଚି ।” ତୃଷ ସାକାଳ କହିଲେ । “କିଛି କରିଛନ୍ତି- ଯାହା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରୁଚି ।” ମିଃ ମାସୁୟା ପୁଣି କହିଲେ ।

ତୃଷ ସାକାଳ ବୁଝିପାରିଲେ । ତାଙ୍କ ଅନ୍ତର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଗଲା । ଆଗକୁ ଝୁଲିପଡ଼ି ବୁଝୁ କରୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମ ଉପଦେଶ ଚାହେଁ । ଗୋଟାଏ ଚିଠି ମୋ ଝିଅ ପାଖକୁ ଆସିଚି । ମୋ ଡେସ୍କରେ ଅଛି । ମୁଁ ତାକୁ ନ ଦେଲେ କିଛି କ୍ଷତି ହେବ କି ? କେବଳ ତା’ର ସୁଖ ହିଁ ଏବେ ମୁଁ ଚାହୁଁଚି । ସେହି ଆମେରିକାନ୍‌ଠାରୁ ତାକୁ ଅଲଗା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣ- ତାରି ପାଇଁ ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଚିନ୍ତିତ । ସେ ଆମେରିକାରେ ଦୁଃଖ ପାଇବ, ଯେମିତି ମୁଁ ପାଇଥିଲି ।”

ଜଣେ ଅନ୍ତରଙ୍ଗ ବନ୍ଧୁ ପରି ମିଃ ମାସୁୟା ସବୁ କଥା ବୁଝିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଏଇ ଝିଅକୁ ବୋହୁ କରିବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ; କାରଣ ସେ ଜାଣିଥିଲେ ଯେ ବିବାହ ସରିଯାଇଛି । ତାଙ୍କ ପୁଅ ପାଇଁ ଏବେ ଜଣେ କୁମାରୀ କନ୍ୟା ଦରକାର ।

“ମୁଁ ଭାବୁଚି, ତୁମେ ତାକୁ ଚିଠିଟା ଦେଇଦେଲେ ଭଲ ହେବ । ପୁଣି ସେ ତୁମ ଝିଅ । ମୁଁ ତୁମ କଥାରେ ରାଜି; କିନ୍ତୁ ପରିବାରରେ ଭଲ ସମ୍ବନ୍ଧଟା ରହିବା ଉଚିତ୍ ।” - ସେ କହିଲେ ।

ତକ୍ତର ସାକାଳ ଚିକିଏ ନଇଁ ପଡ଼ିଲେ । ମିଃ ମାସୁୟା ହଠାତ୍ କଥା ବଦଳାଇଲେ । “ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଦାଣ୍ଡଘରଟାକୁ ଚାହାଡ଼ୋଜିର ଘର କରିଦେବି ।”

ଏମିତି କେତେକ ମାମୁଲି କଥାବାର୍ତ୍ତା ପରେ ତୃଷ ସାକାଳ ବିଦାୟ ନେଲେ ।

ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଯେତେବେଳେ ଜୋସୁ ବାପା-ମାକୁ ଶୁଭରାତ୍ରି ଜ୍ଞାପନ କରିବାକୁ ଆସିଲା, ତୃଷ ସାକାଳ ତାଙ୍କ ଡେସ୍କର ଦ୍ରୁୟାର ଖୋଲିଲେ ।

“ତୁ ନ ଥିଲାବେଳେ ଏ ଚିଠିଟା ତୋର ଆସିଚି ।” - ସେ କହିଲେ । କେଉଁଦିନ ଚିଠିଟି ଆସିଚି; ସେ କହିଲେ ନାହିଁ କି ଜୋସୁ ବି ପଚାରିବାକୁ ଚାହିଁଲା ନାହିଁ । ସେ ବାପାଙ୍କୁ ଓ ପରେ ମାକୁ ନଇଁ ପଡ଼ି ଅଭିବାଦନ କଲା ଓ ଶୀଘ୍ର ଶୋଇବାଘରକୁ ପଶିଗଲା । “ଓ, ଏଇ ଚିଠି !” ପ୍ରଥମେ ସେ ଖୋଲି ପାରିଲା ନି । ଗାଲରେ, ଓଠରେ, ଛାତିରେ ଚାପିଧରିଲା । ତା’ପରେ ଭଲକରି ଦେଖିଲା । ଠିକଣାରେ ତା’ ନାମ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ ଲେଖାହୋଇଛି ଶ୍ରୀମତୀ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ି; ତାକୁ କିମିତି କିମିତି ଲାଗିଲା । ତା’ ଡଳକୁ ଜୋସୁ ସାକାଳ ଓ ରାସ୍ତାର ଠିକଣା, କିଓଟୋ, ଜାପାନ ଓ ସ୍ପଷ୍ଟ ସ୍ୱାମ୍ନଗୁଡ଼ାକ- ଚିଠିଟି ଏୟାରମେଲରେ ଆସିଚି- କେତେ ଖର୍ଚ୍ଚ ପଡ଼ିଲା? ଜୋସୁ ଚିଠିଟି ପଢ଼ିବାକୁ ଖୁବ୍ ବ୍ୟଗ୍ର ହୋଇ ଉଠିଲା ! କିନ୍ତୁ ଆଗେ ସେ

ଧୂଆଧୋଇ ହୋଇ ସଫାହୋଇ ସାରୁ । ତେଣୁ ତା' ଛୋଟ ଆଲମାରିର ଦ୍ରୁୟାରରେ ଚିଠିଟି ରଖିଦେଇ ସେ ଶୋଇବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲାଓ ତା'ର ନରମ ନୀଳ, ଧଳା ସିଲ୍‌କର ଶୋଇବା ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିଲା । ବାଳ କୁଣ୍ଡାଇ ବାନ୍ଧିଦେଲା, କିନ୍ତୁ ମୁହଁରେ ସ୍ନୋ ଦେଲା ନି; କାଳେ ଚିଠିଟି ଦାଗ ହୋଇଯିବ । କଇଁଟି ନେଇ ଲଫଫାଟି ସାବଧାନରେ କାଟିଲା । ସ୍ନାମକୁ ଛୁଇଁଲା ନି-ଧୀରେ ଭିତରର କାଗଜକୁ ଟାଣିଆଣିଲା ।

ସେ ତା' ଜୀବନର ଏଇ ଅତି ଦରକାରୀ, ମୂଲ୍ୟବାନ ଚିଠିଟିକୁ ଭଲକରି ପଢ଼ିଲା ଓ ଆଲେନ୍ ଯାହା ଲେଖିଥିଲା, ତା ଆଖି ଆଗରେ ସେଗୁଡ଼ିକ ନାଟିଗଲା । ଲଭ ଆଞ୍ଜେଲେସ୍‌ର ସ୍ମୃତି ପରି ତାକୁ ସବୁ କଥା ମନେହେଲା, କିନ୍ତୁ ସେ ଯାହା ମନେରଖିଛି, ତା' ଅପେକ୍ଷା ଭର୍ଜିନିଆରେ ସବୁ କଥା ଭଲ । ସେ କଳ୍ପନାରେ କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆର ପର୍ବତମାଳା, ବଗିଚା ଓ ଆଲେନ୍‌ର ପ୍ରାସାଦ ଭଳି ଘର ଦେଖିନେଲା । ସେ ଆଲେନ୍ ସହିତ ବାସକରିବା ଘରକୁ ବି ମନଖୁସିରେ ଅନ୍ଧାନ୍ନ କରିପାରିଲା ।

ସେ ସବୁ କଥା ଲେଖିଥିଲା- ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ବିଛଣା, ଯାହା ଉପରେ ସୁନେଲି ବ୍ରାଉନ କନା ଝୁଲୁଟି- ପର୍ଦ୍ଦାରେ ସୁନେଲୀ କ୍ରିମସନ୍ ଓ ଫିକା ହଳଦୀ ରଙ୍ଗ ଅଛି । ତଥାପି ଏ ଏକ ସାଧାରଣ ରୂପ । ସେ ଲେଖିଛି, କିନ୍ତୁ ସାଧାରଣ କେମିତି ହେବ ?

ବସିବା ଘରେ ନିଆଁ ଉଠିବେ ଅଛି, ତା'ପରେ ଦୁଇଟା ବଡ଼ଘର ଡୋସୁ ପାଇଁକି-ଏତେ ବଡ଼ ଘର ଯେ ପ୍ରାୟ ଏଠାକାର ବଗିଚା ଭଳି । ବଡ଼ ବଡ଼ ଝରକା, ତୁଳୀ ଉପରେ କାନ୍ଥ ପାଖରେ ବହିଗୁଡ଼ାକ, ଗହୀରିଆ ପ୍ରଶସ୍ତ ଚୌକିସବୁ । ସେ ଲେଖିଛି- ସେ ଦୁହେଁ ବସିପାରିବେ । ସେ ବାରମ୍ବାର ଚିଠିରୁ ଘରକଥା ସବୁ ପଢ଼ିଲା, କାରଣ ସେଇ ଘରକୁ ସେ ନିଜର କରିବ । ଯେତେବେଳେ ସେ ପହଞ୍ଚିବ, ତାକୁ ଭଲ ଲାଗିବ । ତା ବାପା ମା' ଭାରି ଭଲ ଲୋକ । କିନ୍ତୁ ଆଲେନ୍, ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେମାନଙ୍କୁ ବିବାହ କଥା କହି ନି, ସେଥିପାଇଁ ଦୂରିବାର କିଛିନାହିଁ । ସେମାନେ ତାକୁ ଭାରି ଭଲପାଆନ୍ତି । ସେମାନେ ଡୋସୁକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବେ । ସେ ଯେମିତି ସୁନ୍ଦର ସୁନ୍ଦର କିମୋନୋ ନେବ, ରାସ୍ତାରେ ନ ପିନ୍ଧିଲେ ବି ସେଇ ଘରେ ପିନ୍ଧିବ ।

ପ୍ରଥମେ ସେ ଲ୍ୟାମ୍ପ ଲିଭାଇଦେଲା ଓ ଲେପତଳେ ପଶିଗଲା । ଚିଠିଟି ତା' ଛାତିରେ ରହିଥାଏ । ନୀରବରେ ସେ ଅନେକ ବେଳ କାନ୍ଦିଲା; କାରଣ ଆଲେନ୍ ଏତେ ଦୂରରେ ଏକୁଟିଆ ଅଛି; ପୁଣି ଏତେ ଖୁସିରେ ଅଛି । ଅଥଚ ଜାପାନରେ ସେ ତାରି ପ୍ରତିଟି ସ୍ମୃତିକୁ ସାଇତି କି ଛଟପଟ ନ ହେଉଛି !

ଆଲେନ୍ ଡାବିଲା-ଏଥର ସେ ତା ବାପା-ମାଙ୍କୁ ସବୁ କଥା ଫିଟାଇ କହିବ । ବାପ-ମା'ଙ୍କ କଥା ଡାବିଲାବେଳକୁ ମାଙ୍କୁ ହିଁ ସେ ଭାବେ । ତା' ବାପା ବଡ଼ ଆମାୟିକ । ସେ ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚୟ ରାଜି ହୋଇଯିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି, ଆଗ ତା' ବାପାଙ୍କୁ କହି ସେ ଯାହା କରିବ ତାହା ଠିକ୍ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବ କି ନା ? ତା' ବାପାମାଆଙ୍କ ଭିତରେ ଥିବା ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ସେ କଳନା କଲା । ସେ ଏ ସମ୍ବନ୍ଧର ସ୍ବରୂପକୁ ଜାଣେ । ଛୋଟ ଛୋଟ ଘଟଣାରେ ବି ଜୀବନସାରା ଆଜି ପରି ଏଇ ସମ୍ବନ୍ଧ ସେ କଳନା କରି ଆସିଛି । ଯେତେବେଳେ ସେ ଭୀରୁ ବାଳକଟିଏ ହୋଇଥିଲା, ସେତେବେଳେ ସେ ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଉଥିଲା, ମା ଓ ସେ ଦୁହେଁ ମିଶି ଗୁହାରି କରୁଥିଲେ । ତାର ପିଲାଦିନୁ ବଢ଼ି ଆସିଥିବା ନିଜର ଅଭିଜ୍ଞତା ଓ ଧାରଣା ଦ୍ବାରା ସେ ମନେକଲା- ବାପା ତା' ସାହାଯ୍ୟରେ ଆସିବେ ନି । ବାପାଙ୍କ ଜରିଆରେ କହିଲେ ମା ହୁଏ ତ ରାଜି ହେବେ । ସେ ଡାବିଲା- ବରଂ ଭଲ ମାଆଙ୍କୁ କହିବ । ତାର ମନେ ପଡ଼ିଲା ତାର ଲୋଟେସଭାଇଲର ବିଶ୍ବବିଦ୍ୟାଳୟରେ ପଢୁଥିବାବେଳେ କାରଟିଏ ଅତି ଦରକାର ପଡ଼ିବାରୁ ସେ ମାଆଙ୍କୁ କହିଥିଲା । ବାପା ଟିକିଏ ଅନିଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରିଥିଲେ । ସେଥିପାଇଁ ମା ବେଶି ଜିଦ୍ କଲେ ।

“ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଆଲେନ୍‌ର କାର ଦରକାର । ସେ ଟିକିଏ ସ୍ବାଧୀନତା ଚାହେଁ । ”- ମାଆ କହିଲେ ।

ସେ ଏକ ଦୀର୍ଘ ନିଶ୍ବାସ ଛାଡ଼ିଲା । ଆହୁ, ଏବେ ବି ସେଇ ଆବଶ୍ୟକତା ପଡ଼ିଛି । ସେ ତାଙ୍କ ପାଖକୁ ସିଧା ଚାଲିଯିବ, କାହିଁକି ନା ଘଟଣାଟା ଚାରିଆଡ଼େ ପ୍ରଚାର ହୋଇଗଲେ, ମାଆଙ୍କୁ ନ କହିଥିବାରୁ ସେ ରାଗିବେ ।

ଶଙ୍ଖମଳମଳ ପଥର ପାହାଚରେ ପ୍ରାୟ ଦଉଡ଼ି ଦଉଡ଼ି ସେ ବାରଣ୍ଡାକୁ ଗଲା ଓ ଘରକୁ ଯାଇ ମା'ଙ୍କୁ ଡାକି ପକାଇଲା “ମା ! କେଉଁଠି ଅଛ ?” ତା' ଡାକ ମାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା ।

“ଏଇଠି, ଏଇ ଭଣ୍ଡାରଘରେ ।” ମାଆ ଦୂରରୁ କହିଲେ ।

ଘରେ ଏକ ପୁରଣା ଫେସନର ଆଠକଣିଆ ଭଣ୍ଡାରଘର ଥିଲା, ତା’ ଜେଜେଙ୍କ ବିଚିତ୍ର ରୁଚି ଅନୁସାରେ ପଛପାଖେ ବାରଣ୍ଡାରେ ସେ ଘର ତିଆରି ହୋଇଥିଲା । ତା’ର ଦରଜା ଥିଲା ଖାଇବା ଘରକୁ । ସେତେବେଳେ ଏଇଟା ବ୍ରଜଂ ରୁମ୍ ଥିଲା । ତା’ ବାପା ବ୍ରଜଂ ରୁମକୁ ମରହଟ୍ଟା ଧରଣର ବୋଲି କହିଲେ । ତେଣୁ ପରେ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଓ ତଳ ମହଲାର ଦାଣ୍ଡଘରଯାଏ ସେ ଘରଟି ବଢ଼ିଥିଲା ।

ଏକ ବଡ଼ ଫର୍ଣ୍ଣଗଛର କୁଣ୍ଡରୁ ମାଆ ମାଟି ଖୋଳୁଥିଲେ । ହାତରେ ଗ୍ଲୋଭ୍ସ ପିନ୍ଧିଥିଲେ । ତାଙ୍କ ପିତଳ କୋଡ଼ି ଝଙ୍କ ଝଙ୍କ ମାରୁଥିଲା । ସକାଳର ଲୋହିତ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଫର୍ଣ୍ଣ ଉପରେ, ସେବତାଫୁଲର କୁଣ୍ଡ ଉପରେ କିରଣ ଢାଳୁଥିଲା ।

“କି ସୁନ୍ଦର ଏ ସେବତୀ ! ଜାପାନର ଫୁଲ ପରି ଏ ଗୁଡ଼ାକ ଭାରି ବଡ଼ ।” ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହିଲା । ସେ ଜାପାନ ବିଷୟରେ କିଛି ଆଗ୍ରହ ଦେଖାଇଲେ ନି ।

“ମୁଁ ଭାବୁଛି, ଆମେ ଏକ ନୃତ୍ୟର ଆୟୋଜନ କରିବା । ତତେ ସମସ୍ତେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି । ପ୍ରତି ମିନିଟ୍ରେ ଟେଲିଫୋନ୍ ଆସୁଛି ।”

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବି । ସିନ୍ଧିଆ କହନ୍ତି, ତୁମେ ଜାଣି ସାରିଛ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମେ ସବୁ କଥା ଜାଣି ନ । ସେ କହୁଛି, କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀ ତୁମ ପାଖକୁ ଲେଖୁଥିଲେ ।”

ଶିଉଳିଜିତା ତେର ସବୁକୁ ମାଆ ଯଦୂର ସହିତ ଖୋଳୁ ଖୋଳୁ କହିଲେ, “ସେଇ ଜାପାନୀ ଝିଅ କଥା ତୁ କହୁଛୁ ?”

“ହଁ” ।

“ଓ, ମୁଁ ତାକୁ ସେମିତି ଗୁରୁତ୍ବ ଦେଇ ନି” – ସେ ନରମ ଗଳାରେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଜାଣେ କଣ ଘଟିଛି । ତୁ ଦୂରରେ ରହିଲୁ, ସେଠି ବି କୌଣସି ସୁନ୍ଦର ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅ ନ ଥିଲେ, ଏଇଆ ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ତୁ ତ ଘରକୁ ଆସିଲୁଣି-”

“ଟିକିଏ ରୁହ-ମା ।”

ମା ଉପରକୁ ଚାହିଁ ଦେଖିଲେ, ପୁଅର ମୁହଁ ଶେଆ, ଓଠ କୁହୁତ ଓ ଶୁଖିଲା ହୋଇଯାଇଛି ।

“କାହିଁକି, କ’ଣ ହୋଇଛି ଆଲୋନ ?”

“ତୁମେ ଜୋସୁ ପ୍ରତି ଅନ୍ୟାୟ କରୁଛ । ତା ନାଁ ଜୋସୁ । ସେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ ।”

“ଆଲୋନ କେନେଡ଼ି !” ସେ ଦୁଃଖୀନି କଲେ ପିଲାଦିନୁ ମା’ ତାକୁ ଏମିତି ପାଟିକରି ଡାକନ୍ତି । ଥରେ ସେ କ୍ଷୀର ଖାଉ ଖାଉ ସ୍ତନକୁ କାମୁଡ଼ି ଦେଇଥିଲା । ଖେଳନା ଫୋପାଡ଼ି ଦେଇଥିଲା ତା’ ପୋଷାକକୁ ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ କାଦୁଅ କରିଦେଇ ସୁନ୍ଦର ହଳି ଖେଳିଥିଲା । ତାଙ୍କ ମନିଷ୍ୟାଗରୁ ଟଙ୍କା ଚୋରି କରିଥିଲା । ପ୍ରଥମ ଥର ଯେଉଁଦିନ ସିଗାରେଟ୍ ଖାଇଥିଲା ଓ ନାଟରୁ ମଦଖାଇ ଫେରିଥିଲା, ମା ଏଇ ସବୁଥିରେ ଏମିତି ପାଟି କରିଥିଲେ ।

“ଆମେ ବିବାହ କରିଛୁ ମା’ ! ମୁଁ ତାକୁ ସିଧା ଘରକୁ ଆଣିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।”

ସେ ଖଣ୍ଡିତା ରଖିଦେଲେ । ଗ୍ଳୋଭସ କାଢ଼ି ପକାଇଲେ । କହିଲେ , “ଲାଜବ୍ରେରୀକୁ ଆ- ଏ ବିଷୟରେ କଥା ହେବା ।”

“ଆଉ କହିବା ପାଇଁ ଅଧିକା କିଛି ନାହିଁ ମା’ -ମୁଁ ବିବାହ କରି ସାରିଛି ।” ସେ ମାଆଙ୍କ ପଛେ ପଛେ ଗଲା । ନିଆଁ ନ ଥିବା ବୁଲାର ଦୁଇ ପାଖରେ ଦୁହେଁ ବସିଲେ ।

“କଣ ହୋଇଛି ମତେ କହ ।” ମାଆ ଜିଦ୍ କଲେ । ମାଆ ବସିଲେ ହାତ ଦୁଇଟି ମୁଠାକରି । ସ୍ୱର ତାଙ୍କର କୋମଳ ଓ ଓଠରେ ମୃଦୁ ହସ । କିନ୍ତୁ ଆଖିର ଚାହାଣୀ ତାଙ୍କର ବିରୁଦ୍ଧ । ଆଲୋନ ଦେଖିପାରିଲା ।

ସେ ମାଆଙ୍କୁ ସବୁକଥା କହିଲା । ନିଜ ଉପରେ ଓ ତାଙ୍କ ଉପରେ ତା’ ମନରେ ରାଗ ଆସିଲା; କାରଣ ସେ ଆଉ ପିଲା ହୋଇ ରହିନାହିଁ, ତାକୁ ଆଉ ପିଲାଦିନର ପ୍ରେତ ଭଳି ଡରାଇ ହେବ ନି । ପିଲାଦିନେ ଭୁଲ କଲେ ଏଇ ଘରେ ମା’ ଯେମିତି ତାକୁ ବରାବର ଗାଳି ଦେଉଥିଲେ, ତା’ ଆଉ ହୋଇପାରିବ ନି । ସେ ସବୁ ବେଳେ କ୍ଷମା ମାଗୁଥିଲା ଓ “ମୁଁ ଦୁଃଖୀ” ବୋଲି ମାଙ୍କୁ କହୁଥିଲା । ସେଏବେ ଆଉ ତା’ କରିବ ନି । ମାଙ୍କୁ ସେ ଭଲପାଏ । ତାଙ୍କର ରାଗିବା ଚିଡ଼ିବା, ତାଙ୍କର କ୍ଷମା ମାଗିବା ପଦ୍ଧତି ବଦଳିବ ନି; ତେଣୁ ସେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ସମ୍ବେଦ ବ୍ୟବହାର କରିବା ଉଚିତ୍ ହେବ ।

ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜିଦ୍ କରିବା ବାଟ ଧରିଲା ନି, ସେ ଖାଲି ମାଆଙ୍କୁ କହିବ । ଯଦି ସେ ତାକୁ ଘରେ ନ ପୂରାଇବେ, ସେ କଥା କୁହନ୍ତୁ- ପୃଥ୍ବୀଚା ବେଶ୍ ପ୍ରଶସ୍ତ । ସେ ବି ବହୁଆଡ଼େ ବୁଲିଛି । ତା’ର ମନ ଯେଉଁ ଆଖି ହେବ, ସେଆଡ଼େ ଚାଲିଯିବ ।

କିନ୍ତୁ ମା’ ସବୁଦିନ ପରି ବ୍ୟବହାର ଦେଖାଇଲେ ନି । ସେ ସମସ୍ତ କଥା ସ୍ୱୀକାର କଲା । ମା’ ବି ବେଶ୍ ଉଦାରତା ଦେଖାଇଲେ । କେବଳ ଜୋସୁ ସହିତ ଯେଉଁ ଦୁଇଟି ରାତି

ସେ କଟାଇଥିଲା, ସେ କଥା କହିଲା ନି । ସେ ଶୁଣିଲେ । ରାଗିଲେ ନି ; କିନ୍ତୁ ସେ ଯେ ଭୟଙ୍କର ବିଚଳିତ ହେଲେ, ଆଲୋନ୍ ଏ କଥା ଦେଖିପାରିଲା । ସେ ନିଜକୁ ଏତେ ସଂଯତ କରୁଥିଲେ ଯେ, ଆଲୋନ୍ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ନମ୍ର ହୋଇଗଲା । ସେ ରାଗିଥିଲେ ଭଲ ହୋଇଥାନ୍ତା । ତା ଦ୍ୱାରା ନିଜ ମତକୁ ଆଲୋନ୍ ଦୃଢ଼ କରିପାରିଥାନ୍ତା ଓ ସବୁକଥା ନିଷ୍ପତ୍ତି ହୋଇ ପାରିଥାନ୍ତା ।

“ତୁମେ ଜୋସୁକୁ ଶୀଘ୍ର ଭଲ ପାଇଯିବ । ସେ ଅନ୍ୟ ଜାପାନୀ ଝିଅ ଭଳି ନୁହେଁ, ମା ! ସେ ଭଲ ଇଂରାଜୀ କୁହେ, ଆମମାନଙ୍କ ଢଙ୍ଗରେ ଚଳେ ।” ଆଲୋନ୍ କହିଲା ଓ ତାର ଚର୍ଚ୍ଚ କଲା ଭଳି ସ୍ୱର ତା’ ନିଜକୁ ବି ଖରାପ ଲାଗିଲା ।

“ତୁ କଣ କହୁଛୁ ? ତା’ ରକ୍ତ ପୂରା ଜାପାନୀ ?”- ମାଆ ପଚାରିଲେ ।

“ହଁ, କିନ୍ତୁ ତାର କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ ଜନ୍ମ । ମୁଁ ତୁମକୁ କହି ନି କି ?” ସେ ମାଆକୁ କହିଥିଲା ଓ ପୁଣି ଥରେ କହିବାକୁ ଚାହିଁଲା । “ସେ ଜାପାନୀ ପରି ଦିଶେ ?”- ମାଆ ପଚାରିଲେ ।

“ସେମାନେ କଲା ନୁହଁନ୍ତି ମା, ସେଠାକାର କଲା ଲୋକ ଭଳି ସେ ନୁହେଁ ।”

“ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଗୋରା ନୁହଁନ୍ତି ?” ମା’ଟିକିଏ ଜୋରରେ କହିଲେ । ସେ ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିଲା ନି । ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସେମାନେ ନୀରବ ରହିଲେ । ତା’ପରେ ମା’ ପୁଣି ଜୋରରେ କହିଲେ, “ଆମେ ଜାପାନୀ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧ କରୁଛୁ, ସେମାନେ ଆମ ଶତ୍ରୁ । ପୁଣି ଏ କଥା ଅଛୁତ ! ପୂର୍ବ ପରି ଏ ସମୟ ନୁହେଁ । ତୁ ମତେ କହୁଛୁ ଜଣେ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ଘରକୁ ସ୍ୱାଗତ କରିବା ପାଇଁ ?”

“ମା, ତୁମେ ଏ କଥା କିପରି ଭାବୁଛ ? ମୁଁ ଯାହା କରିଚି, ସ୍ୱୀକାର କଲି । ଜୋସୁକୁ ଚିହ୍ନିଲା ଆଗରୁ ମୁଁ ବି ଏୟା ଭାବୁଥିଲି- ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁ ନି, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ସହିତ ମୁଁ ତାକୁ କାହିଁକି ଏକାପରି ଦେଖିପାରୁ ନି । କଥା ହେଉଛି, ମୋର ଚିହ୍ନା କୌଣସି ଲୋକ ସହିତ ମୁଁ ତାକୁ ତୁଳନା କରି ନି । ସେ ନିଜେଇ ଯଥେଷ୍ଟ । ମୁଁ ତାକୁ ଭଲପାଏ ଓ ବିବାହ କରିଚି । ଏଇଆ ହୋଇପାରେ, ତା’ର ପୂର୍ବ-ପୁରୁଷମାନେ ପଶ୍ଚିମ ଦ୍ୱୀପର ନହୋଇ ପୂର୍ବ ଦ୍ୱୀପର ଲୋକ । ମନେକର ସେ ଇଂଲଣ୍ଡରେ ବି ଜନ୍ମ ହୋଇ ପାରିଥାନ୍ତା ।”

“ଆମ ପୂର୍ବ-ପୁରୁଷମାନେ ଇଂଲଣ୍ଡରୁ ଆସିଚିହ୍ନି,”- ମା’ କହିଲେ “ଏଇ ତ ଛୋଟ ଦ୍ୱୀପଟିଏ” ସେ ପୁଣି କହିଲା । ତା’ପରେ ସେ କଣ ଭାବି ଟିକିଏ ହସିଲା, “ତୁମେ ଯାହା ଭାବୁଛ, ତା’ ବାପା ସେୟା ଭାବୁଥିଲେ । ମୁଁ ଗୋରା ବୋଲି ସେ ମତେ ଜାମାତା କରିବା ପାଇଁ ମନା କରୁଥିଲେ ।”

ଏଥିରେ ମାଆ ଆଗ୍ରହ ପ୍ରକାଶ କଲେ ନି । ସେ ତଃ ସାକାଞ୍ଚକୁ କଷ୍ଟନା କରିପାରିଲେ ନାହିଁ । ଆଲେନ୍ ଚିନ୍ତିତ ହୋଇ ରକ୍ତାଭ ଗାଳିଚାକୁ ଚାହିଁଲା ।

“ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଞ୍ଚ ଭାରି ଭଲ ଲୋକ । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଜାପାନୀ, ଫଟୋରେ ଥିବା ଝିଅମାନଙ୍କ ପରି ।” ଆଲେନ୍ ମା’ ହଠାତ୍ ମୁଣ୍ଡ ଉଠାଇ ପଚାରିଲେ, “ଫଟୋରେ ଥିବା ଝିଅ?”

ସେ ଭାବିଲା, ଏ କଥା କହି ଠିକ୍ କରି ନି । ସେ ବହୁତ ଦିନ ତଳ କଥା । ଆମର ଏକତ୍ର ଆଶ୍ରୟ ଦେବା ଆଲେନ୍ ଏସିଆନମାନଙ୍କର ପ୍ରବେଶକୁ ନିଷେଧ କରିଥାଏ । ଜାପାନର ଲୋକମାନେ ଜାପାନୀ ନାରୀ ଛବିରୁ କନ୍ୟା ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି ଓ ନାଁ ରଖି ବିବାହ କରନ୍ତି ।

“ଜାପାନରେ ବି ସେମାନେ କଦାପି ଖାନଦାନ ପରିବାର ହୋଇ ନ ଥିବେ ।” ସେ କହିଲେ, ତଥାପି ସେ ଆଗ୍ରହୀ ନ ଥିଲେ ।

ଆଲେନ୍ ଆଶୁରେ କହୁଣୀ ଭରାଦେଇ ଆଗକୁ ନଇଁ ପଡ଼ିଲା; ମାଆଙ୍କ ମୁହଁରୁ ଚିକିଏ ହସ ଆଶ୍ବାକରି ନିଜେ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲା ।

“ଆଛା, ମା !”

ମା’ ପୁଣି ତା’ସହିତ ଆଖି ମିଳାଇଲେ । “ଯଦି ତୋର କଥା ଅନୁସାରେ ବିବାହ ସରିଥାଏ-”

“ବିବାହ ସରିଚି”, ସେ ଦୃଢ଼କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

“କେବଳ ଏକମାତ୍ର କଥା ହେଉଛି-”

“କଣ ମା ?” ସେ ଆଉ କହିଲେ ନି । “ନା କିଛି ନୁହେଁ । ମୋର ସେ ଗୋଟାଏ ବାଜେ ଧାରଣା ।”

“କିନ୍ତୁ ମା-”

ଏଇ ସମୟରେ ସେ ଅଧିର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପାଟି କଲେ । “ନାଁ, ଆଲେନ୍ ମତେ କିଛି ସମୟ ଏକାକୀ ରହିବାକୁ ଦେ । ମୁଁ ତୋ ବାପାଙ୍କୁ ଲୁହାରିବି । ତାଙ୍କୁ ଆଘାତ ଲାଗିବ । ଆମେ ଏଇଠି ତତେ କୌଣସି ଝିଅ ସହିତ- ସିଲିଆ ସହିତ ବିଭା ଦେବାକୁ ଭାବିଥିଲୁ । ଆମେ ଆଶା କରିଥିଲୁ- ସ୍ବପ୍ନ ଦେଖୁଥିଲୁ ଯେ, ଆମର ନାତିନାତୁଣୀ ଏଇ ଘର ଭିତରେ ବୌଡ଼ିବେ । ଏଇଟା ଏଡ଼େ ବଡ଼ ଘର । ମୁଁ ଯେତେ ସନ୍ତାନ ଚାହୁଁଥିଲି, ତାହା ପାଇ ନଥିଲି । ତୁ ତ ଏହା ଜାଣୁ !”

“ଫିଲା ବି ହୋଇପାରନ୍ତି ମା !” ମାଆକୁ ସାନ୍ତ୍ୱନା ଦେବାକୁ କହିଲା ଓ ତା’ପରେ କଥାରେ ବଡ଼ ଭୁଲଟା ଦେଖିପାରିଲା । କାରଣ ମା’ ଏଇଲେ ପ୍ରକୃତରେ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରିପାରିଲେ ନି ।

“ଓ -ନା- ଆଲେନ୍ ” ପାଟି କରି ସେ ଦୌଡ଼ି ଚାଲିଗଲେ । “ମାଆ” ଭୟରେ ଆଲେନ୍ ପାଟିକରି ତାଙ୍କ ପଛରେ ଧରିବାକୁ ଦୌଡ଼ିଲା ।

ମା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ତା’ ବାହୁରେ ପଡ଼ିଗଲେ । ତାଙ୍କ ଲୁହ କୌଣସି ମତେ ବନ୍ଦ କରିପାରିଲା ନି । ତା’ ଆଗରେ ମାଆ ଦୁର୍ବଳତା ଦେଖାଇ କାନ୍ଦନ୍ତି ନି ଏବଂ ସେ ଜାଣିଲା, ନିଜ ପାଇଁମା’ କାନ୍ଦୁ ନାହାନ୍ତି । ସେ ମା’ଙ୍କ ହାତ ଧରି କହିଲା, “ମା ! କାନ୍ଦନା ତୁମେ ଦେଖିବ -”

କିନ୍ତୁ ମା ତା’ଠୁଁ ନିଜକୁ ଛଡ଼ାଇ ବାହାରିଗଲେ । ମି: କେନେଡ଼ି ସହରରୁ ବୁଲାବୁଲିସାରି ଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା ପରେ କିଛି ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଘଟି ଥିବାର ଆଶଙ୍କା କଲେ । ବାପାଙ୍କ ମଲା ପରେ ସେ ନାସ୍ତିଲେର ଟେନେସିର କପାକଳ ଓ ଅମାପ ଧନସମ୍ପତ୍ତି ପାଇଥିଲେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦିନ ସକାଳେ ଡେରିରେ ଜଳଖିଆ ଖାଇସାରି ଯେ କୌଣସି ବହୁଘରକୁ ଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ କ୍ରମାନ୍ୱୟଭାବେ କୌଣସି ବହୁଙ୍କ ଘରକୁ ଯାଆନ୍ତି ନାହିଁ ସେ ଅସ୍ତ୍ର କଥାକହନ୍ତି ଓ ବହୁତ ଶୁଣନ୍ତି । ତେଣୁ ଦେଶ ଭିତରେ ସେ ଜଣେ ବହୁ ଖବର ଜାଣିଥିବା ଲୋକ । ଲୋକେ କ’ଣ କହୁଛନ୍ତି ଓ ଭାବୁଛନ୍ତି, ଯା’ ଜାଣିବାକୁ ସେ ବର୍ଷକ ଭିତରେ ଦେଶର ବଢ଼ିନ ଜାଗାକୁ ଯାଇଥାଆନ୍ତି । ଅନାୟାସରେ କଂଗ୍ରେସକୁ ଯାଇ ସିନେଟକୁ ବି ଯିବା ଭଳି ଯୋଗ୍ୟତା ତାଙ୍କର ଅଛି; କିନ୍ତୁ ସେ ତାଙ୍କର ସାଧାରଣ ଜ୍ଞାନକୁ ଲୋକ ମଧ୍ୟରେ ବାଣ୍ଟିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ପରିବାରରେ ବଢ଼ିଥିଲେ ହୁଏତ ସେ ଫିଲୋସଫିରେ ପ୍ରଫେସର ହୋଇ ପାରିଥାଆନ୍ତେ । ଭାଷା ସଂଯୋଜନା ଶକ୍ତି ଥିଲେ ସେ କବି ମଧ୍ୟ ହୋଇ ସାରନ୍ତେଣି । ଏ ସବୁ ନ ହେଲେ ବି ସେ ଜଣେ ଖୁସି ମିତାଭର ଜ୍ଞାନୀଲୋକ । ନିଜର ଅପରିସୀମ ଜ୍ଞାନର ଗମ୍ଭୀରତାକୁ ସେ ଉପଭୋଗ କରନ୍ତି ।

ଚତୁର ଲୋକ ହୋଇଥିବାରୁ ସେ ଘରେ କ’ଣ ଘଟିଛି ଜାଣିବାକୁ, ଏଇ ମଜାଦାର ଦିନର ଦ୍ୱିପ୍ରହରବେଳେ ସାମ୍ରା ଦରଜା ଦେଇ ଭିତରକୁ ପଶିଲେ । ହାଙ୍ଗର ଉପରେ ନିଜର ଧୂସର ରଙ୍ଗ କନାର ଟପ୍ କୋଟିକୁ ଓ ଟୋପିଟିକୁ ଧୀରେ ଟଙ୍ଗାଇଦେଲେ ଓ ବାଡ଼ିଟକୁ ହଲର କୋଣରେ ଥିବା ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଚୀନାମାଟିର ବେସିନ୍ରେ ପକାଇ ଦେଲେ । ପ୍ରାୟ ସେହିକ୍ଷଣି ସେ ଉପର ମହଲାରୁ ତଳକୁ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଥିବା ପୁଅର ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଣିବାକୁ ପାଇଲେ ।

ପାହାଚର ସବା ତଳ ମୋଡ଼ରେ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁ ଆସୁ ଆଲୋନ୍ କହିଲା, “ବାପା ! ତୁମେ ଫେରିଲଣି, ଭଲ ହେଲା । ତୁମକୁ ମୁଁ ଖୋଜୁଥିଲି । ମୁଁ ବୋଧହୁଏ ମାଙ୍କୁ ଭୟଙ୍କର ବିଚଳିତ କରି ପକାଇଛି । ସେ ଘରେ କବାଟ ଦେଇଛନ୍ତି ।”

କବାଟ ବନ୍ଦ କରିବା ଏକ ସଙ୍କେତ । ସେ ବୁଝେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହଁଲେ ।

“ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନି କେମିତି ତୁମକୁ ଜଣାଇବି ?” ଆଲୋନ୍ କହିଲା । “ମୁଁ ବୋଧହୁଏ ଅନୁମାନ କରିପାରିବି ।” ମି:କେନେଡ଼ି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

ଶୂନ୍ୟ ଘରକୁ ସେ ଆଗେ ଆଗେ ଚାଲିଲେ ଓ ବସିପଡ଼ିଲେ । “ଏମିତି କିଛି ଘଟିବ ବୋଲି ମୁଁ ଜାଣେ ।” ସେ କହି ଚାଲିଲେ । ସେ କହି ଚାଲିଲେ “ଆମେ ଅନେକ ଆଗରୁ ଜାଣିଛୁ-ଜାପାନରେ ତୋର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିଛି । କଲୋନେଲ....”

ଅଧ୍ୟେୟ ଓ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଆଲୋନ୍ କହିପକାଇଲା “ବାପା, ମୁଁ ଜୋସୁ ସାକାଲକୁ ବିଭା ହୋଇଛି ବୋଲି ମା ବିଚଳିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।” ସେ ବଡ଼ ଭେଲଭେଟ ଟେୟାର୍‌ରେ ବସି ପଡ଼ିଲା-ଏହା ଦ୍ୱାରା ସେ ଅଜାଣତରେ ପିଲାଦିନର ଶୃଙ୍ଖଳାକୁ ଅମାନ୍ୟ କଲା ।

ମି: କେନେଡ଼ିଙ୍କର ତଳକୁ କରିଥିବା ମଳିନ ବଡ଼ ମୁହଁଟି ଟିକିଏ ପାଟଳ ବର୍ଣ୍ଣ ଦିଶିଲା । ତାଙ୍କ ଟେହେରା ଖୁବ୍ ଭଲ...ମାଟିଆ ରଙ୍ଗର ଦାଢ଼ିକୁ ସେ ଭଲକରି ଖିଅର ହୋଇଥିଲେ । ତଳ ଓଠରେ ଛେଳି ଦାଢ଼ି ପରି ଅଳ୍ପ ଦାଢ଼ି ରଖିଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଧୂସର ମଳିନ ଆଖିପତା ନରମ ଓ ଅଧାରୁଜା ରହିଥିଲା । ସେ ବିକ୍ରତ ନ ହେବାଯାଏ ଆଖିପତା ଟେକୁ ନ ଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଆଖିପତା ଉଠାଇଲେ ।

“ବାବୁ, ତୁ ଏ କଥା ତ ଆମକୁ କହିପାରି ଥାଆନ୍ତୁ”- ସେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଏତେ ଶୀଘ୍ର ବିଭା ହେବି ବୋଲି ଭାବି ନ ଥିଲି; କିନ୍ତୁ ହଠାତ୍ ବିଭା ହେବା ଠିକ୍ ମନେକଲି । ଏବେ ବି ମୁଁ ଭାବୁଛି ଠିକ୍ କରିଛି । ତା’ର ପରିବାର ଭଲ । ଖରାପ ପରିବାରରେ ବିଭା ହେବା ପିଲା ମୁଁ ନୁହେଁ- ମୁଁ ତା’ ଭାବିପାରେ ନାହିଁ । ହୁଏତ ଏଇ ସବୁକୁ ନିଜର କରି ମୁଁ ମାଆଙ୍କର ଧାରଣା ବଦଳାଇ ଦେଇଛି ।”

ମି. କେନେଡ଼ି କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ପୁଅ ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅତି ନିବିଡ଼ ଓ ମଧୁର । ଭାବପ୍ରବଣତାର ସ୍ଥାନ ଏଠି ନାହିଁ ।

“ଝିଅଟି କିପରି ?” ସେ ପଚାରିଲେ, ଚୌକୀ ଉପରେ ନିଜର ହାତକୁ ଲମ୍ବାଇ ଦେଇ । ହାତ ତୁଲଟି ଅସହାୟ ଜଣାପଡୁଥାଏ । ସତେ ଯେପରି ବହୁତ କାମ କରି ସେ ତୁଲଟି କ୍ଲାନ୍ତ ।

“ମା ଯଦି ପ୍ରକୃତରେ ଜୋସୁକୁ ବୋହୁ କରିବା ସମ୍ଭବ ବୋଲି ଭାବନ୍ତେ, ତେବେ ସେ ତାକୁ ଭଲପାଆନ୍ତେ ।” ଆଲେନ୍ ତର୍କକଲା । “ସତ କଥା ବାପା, ମୁଁ ଭାଗ୍ୟବାନ । ଆମେ ପ୍ରଥମ ଦେଖାରେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଇଲୁ । ସେ ଗେଟିଏ ସରଳ ସୁନ୍ଦର ଝିଅ ପରି ଜଣାପଡୁଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ଭାରି ଭଲ ।”

“କେତେ ଦିନ ହେଲା ତୁ ତାକୁ ଜାଣିଲୁ ?” ମି. କେନେଡ଼ି ପଚାରିଲେ ।

“ବେଶି ଦିନ ନୁହେଁ । ତେବେ ମୋର ନିଶ୍ଚୟ ତାକୁ ଜାଣିବାକୁ ଏବେ ବି ଅନେକ ବାକି ଅଛି ।” ସେ ଉଠିପଡ଼ି ଘରସାରା ବୁଲିଲା । ବାପାଙ୍କୁ ନ ଚାହିଁ କରି ଚାଲିଲା, “କେମିତି ଆଉ କାହିଁକି ଏ ସବୁ ଘଟିଲା ମୁଁ କହିପାରୁ ନି । କାମ ଶେଷରେ ମୁଁ ଏବର୍ଷ ଅନେକ ବୁଲିଛି । ତା ପରେ ଦିନେ ସାଙ୍ଗମାନେ କହିଲେ, କିଛିଦିନ ଛୁଟି ନେଇ ସେମାନେ କିଓଟୋ ଓ ନାରାକୁ ବୁଲିବାକୁ ଯିବେ । ମୁଁ ମାସସାରା ଛୁଟି ନେଇଥିଲି । ତେଣୁ ତାଙ୍କ ସହିତ ଗଲି । ମୁଁ ତାକୁ କଲେଜ ଯାଉଥିବା ବେଳେ ଫାଟକ ପାଖରେ ଦେଖିଲି ।

ଆମେ ସେଇ ମନସ୍ତାଘିକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ କେବଳ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁ ରହିଲୁ । ମୁଁ ସେଇ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ତା’ ପାଖକୁ ଯାଇ ଆଆନ୍ତି, ଭଗବାନଙ୍କ ଦୟାରୁ ସେତେବେଳେ ଗଲି ନାହିଁ । ପରଦିନ ମୁଁ ପୁଣିସେଇ ସମୟରେ ସେଇବାଟେ ଫେରିଲି ଓ ତାକୁ ଭେଟିଲି । ତୁମେ ଭାବ ନାହିଁ ଯେ, ସେ କେବଳ ସୁନ୍ଦର ବୋଲି ଏହା ଘଟିଛି । ବୋଧହୁଏ ତା ଠାରେ କିଛି ଅସାଧାରଣ ଶକ୍ତି ଥିଲା ଓ ମତେ ମଗ୍ନ କଲା । ମୁଁ ଏ ଭଳି ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦେଖୁନାହିଁ । ବାଧ୍ୟତା ସେ ପ୍ରାତ୍ୟ ଦେଶର ବୋଲି ଏ ଭଳି ଲାଗେ- ମୁଁ କିପରି ବା ଜାଣିପାରିବି ? ମୁଁ ସେଠାରେ ତିନିବର୍ଷ ରହିଲି ଓ ଏଇ ପ୍ରାତ୍ୟଭାବ ହୁଏତ ମୋ ରକ୍ତକୁ ଆସିଗଲା । ଏପରି ହୁଏ ବୋଲି ଲୋକେ କହନ୍ତି । ମୁଁ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଶୁଣିଚି ଯେ, ସେମାନେ ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅକୁ ବିଭା ହୋଇପାରନ୍ତି ନାହିଁ ।”

ମିଃ କେନେଡ଼ି ଅସହାୟ ପରି ଜଣାଯାଉଥିଲେ । ତାଙ୍କର ମଳିନ ବଡ଼ ପାଟିଟା ବଙ୍କା ଦିଶୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଅସହାୟ ହୋଇ ପଡ଼ି ନ ଥିଲେ । ସେ ଶୁଣୁଥିଲେ ଓ ଭାବୁଥିଲେ । ସେ ଭଲଭାବରେ ଜାଣିଥିଲେ- ତାଙ୍କ ଜୋସେଫାଇନ, ତାଙ୍କ ଛୋଟ ସାମ୍ରାଜ୍ଞିଟି ସବୁ କଥା ଠିକ୍ କରିଦେଇ ପାରିବ । ତାଙ୍କ ପୁଅର କଥା ସେ ବୁଝିଲେ । ଦକ୍ଷିଣ ଦେଶର ଲୋକମାନେ ସବୁ କଥା ବୁଝିପାରନ୍ତି ଓ ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ଏ ଦିଗରେ ସାହାଯ୍ୟ କରନ୍ତି ।

ଦକ୍ଷିଣର ଗୋରା ନାରୀମାନଙ୍କ ଶୃଙ୍ଖଳା ଓ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବେଶି । “ତୋ ମାଆ କେବେ ଏ କଥା ପସନ୍ଦ କରିବେ ନି ।”- ସେ କହିଲେ । “ଅନ୍ୟ କଥା ସେ ନ ଧରି ପାରନ୍ତି; କାହିଁକି

ନା ଆଉ ସବୁଥରେ ସେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ; କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଗୋରା ନ ହୋଇଥିବା ନାରୀ ମନେକର-
ଏଇ ଘରକୁ ବୋହୂହୋଇ ଆସିବ- ଏକଥା ପୂରାପୂରିମାନେ, ମୁଁ ଜାଣିପାରୁ ନି ସେ
ଯାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବେ ବୋଲି । ବରଂ ଚାଲ, ଉପର ମହଲାକୁ ଯିବା ।”

ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା ଚୌଡ଼ା ହାତ ଉପରେ ଭରାଦେଇ ସେ ଉଠିଲେ । ଘରର ଚଟାଣ
ଅତିକ୍ରମ କରି ପାହାଚରେ ଧୀରେ ପାଦ ଟିପି ଟିପି ଉପରକୁ ଉଠିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଶେଇଲାଘର
ଦରଜା ପାଖରେ ପହଞ୍ଚି ଆସ୍ତେ ଖଡ଼ଖଡ଼ କଲେ ।

“କବାଟ ଖୋଲ ଚିନି-” ସେ ଡାକିଲେ । ସେ ଅପେକ୍ଷା କଲେ, କିଛି ସମୟ ପରେ
ଚଟାଣରେ ତାଙ୍କର ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଭିଳା ତା’ପରେ କବାଟ ଫିଟିଲା ଓ ସେ ଭିତରକୁ ଯାଇ
ଯୌର୍ଯ୍ୟ ଆଉ ସ୍ନେହର ସହିତ ତାଙ୍କୁ ବାହୁପାଶରେ ଆବଦ୍ଧ କଲେ । କାନ୍ଧରେ ମୁହଁ ରଖିବାରୁ
ସେ ତାଙ୍କ ସଞ୍ଚକ ଥାପୁଡ଼ାଇ ଦେଲେ ।

“ସେ ତୁମକୁ କହିଛି କି ?” ତାଙ୍କ କୋଳରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜି ସ୍ତ୍ରୀ ପଚାରିଲେ ।

“ହଁ ଚିନି ।”

“ଆମେ କ’ଣ କରିବା !”

“ମୁଁ ସବୁବେଳେ କହିବି, ଚିନି, କିଛି ନ କରିବା ହେଉଛି ସବୁଠୁ ଭଲ । କ’ଣ
ହେବାର ହୋଇଯାଉ ।”

“କିନ୍ତୁ ଝିଅଟାକୁ ସେ ଏଠାକୁ ନେଇଆସିବ ।”

“ଆମେ ତାକୁ ଆସିବାକୁ ଦେବା ।”

“ମୁଁ ଆସବାକୁ ଦେବି ନାହିଁ ।”

“ଆହୁ, ସେ ବି ଗୋଟାଏ କଥା । ତୁମେ ଯଦି ନ ଚାହଁ ସେ ହୁଏତ ଘର ଛାଡ଼ିଦେବ ।
ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ଯାଇ ରହିବ ।”

ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କୁ ଠେଲିଦେଲେ । ସେ ଦୀର୍ଘ ନିଃଶ୍ବାସ ପକାଇ ଅପେକ୍ଷା କରି ରହିଲେ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ
ବିଷୟ ହୋଇ ଓବା ରୁମାଲରେ କପାଳର ଦୁଇକଡ଼ ଘଷି ଘଷି ଘର ସାରା ବୁଲିଲେ ।

“ମୋ ମୁଣ୍ଡ ବିଛି ଫାଟି ପଡୁଛି ।”

“ତୁମର ନିଶ୍ଚୟ ସେମିତି ହେବ ।”

ସିଲକ୍ କନାରେ ଗୋଲାପ ଅଙ୍କାଥିବା ଏକ ଚୌକୀରେ ସେ ହୁସିଆର ହୋଇ ବସିପଡ଼ିଲେ । ଚୌକିଠାରୁ ସେ ଖୁବ୍ ବଡ଼, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଅସୁବିଧା ଲାଗିଲା । ଏ ଘରେ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ଚୌକୀ ଅଛି, ଯେଉଁଥିରେ କି ସେ ଆରାମରେ ବସି ପାରନ୍ତି ।

ସ୍ତ୍ରୀ ମୁଣ୍ଡ ଚିପିଲାବେଳେ ତାଙ୍କୁ ସାଦର ସେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କର ଯେତେ ମୁରବାପଣ ଦେଖାଇଲେ ବି ଭାରି ନିରାହ ଓ ଭଲଲୋକ । ନାରୀଜାତିର ସକଳ ଗୁଣ ତାଙ୍କଠାରେ ରହିଛି । ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କ ନିଜ ଭଳି ହେଲେ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ଶୃଙ୍ଖଳା କିଛି ରହିବ ନାହିଁ । ଘରଟା ମେସ୍ ପାଲଟିଯିବ ଓ ସହର ଗୋଟାକର ଲୋକେ ସୁବିଧା ମାରିନେବେ । ସେ ଆଶା କରୁଥିଲେ, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କଠାରୁ ଅଧିକା ସ୍ନେହ ପାଉଥିଲେ ଖୁସି ହୁଅନ୍ତେ; କିନ୍ତୁ ଜଣେ ଲୋକ ଏକ ସାଙ୍ଗରେ ଜଣେ ଭଲ ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପ୍ରେମିକା ହୋଇ ନ ପାରେ । ସେ ଅଧିକା ଉସାହୀ ହୋଇଥିଲେ ବାହାରର ପ୍ରଲୋଭନରେ ପଡ଼ି ହଜିରାଣ ହୋଇଥାଆନ୍ତେ । ସେ ଶାନ୍ତି ଚାହାନ୍ତି ଓ ଘରେ ହିଁ ତାଙ୍କର କାମ୍ୟ ଶାନ୍ତି ସେ ପାଆନ୍ତି ।

“ଚିନି” ସେ ଧୀରେ ସମୋଧନ କଲେ । “ତୁମେ ଏ କଥା ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମ ମନକଥା ମୁଁ ବେଶ୍ ଜାଣୁଛି । ମୁଁ ବି ସେହିଭଳି କିଛି ଅନୁଭବ କରୁଛି । ନାତିନାତୁଣୀଙ୍କ ମାଆ ହେବାକୁ ଆମେ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଚାହିଁଥିଲେ । ହେଲେ, ଆମ ପୁଅ ଭିନ୍ନ କଥା ଚାହିଁଲା ଓ କଲା । ଆଉ ଏ କଥା ବଦଳାଇ ପାରିବା ନି । ଆମକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ହେବ । କି ଭଳି ଭାବେ ଏ ଘଟଣା ସୁନ୍ଦରଭାବେ ଗତି କରିବ, ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ଦେଖିବା କଥା ।”

ରୁମାଲଟାକୁ ବାରମ୍ବାର ଗଣି ପକେଇ, ପିଟେଇ, ଏ ପଟ ସେପଟ କରି ବୁର୍ଣ୍ଣ କୁନ୍ତଳଜଡ଼ିତ ଆରକ୍ତ ମୁଖମଣ୍ଡଳକୁ ନୁଆଇଁ ଏଇ ଦୁଃଖଦାୟକ ଘଟଣାକୁ ଭାବୁଥିଲେ । କେମିତି ଏକଥା ସୁନ୍ଦର ଓ ସହଜ ହେବ । “ଚମ୍-କେବଳ ଦୁଇ ଜଣ ମଣିଷଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ବିବାହ ଏକ ଅଧିକ ଘଟଣା । ବିବାହରେ ଗୋଟିଏ ପରିବାର ଗଠନ ହୁଏ । ସେମାନଙ୍କର କ’ଣ ଛୁଆଁପିଲା ହେବନି ! ହେବ ନାହିଁ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ?”

ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନି । କ’ଣ ସେ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି କହୁଛନ୍ତି ବୁଝିଲେ । ଛୋଟ ଛୋଟ ଅଧାଜାପାନୀ ନାତିନାତୁଣୀମାନେ ଏଇ ଘରେ ଦୌଡ଼ାଦୌଡ଼ି କରୁଥିବାର ଦୃଶ୍ୟ ବାସ୍ତବିକ ଅସହ୍ୟୀୟ । “ତାଙ୍କର ପିଲା ନ ହୋଇ ପାରନ୍ତି ।” ଏକ ପ୍ରକାର ଅମିୟାଇ ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

“ତାଙ୍କର ପିଲା ହେବ, ତୁମେ ଭଲକରି ଜାଣ । ସେଠାରେ ଜନ୍ମହାର ତୁମେ କ’ଣ ଜାଣ ନା ? ପ୍ରାଚ୍ୟଦେଶର ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଗୁଡ଼ାକ ଠେକୁଆ ପରି ଜନ୍ମ କରନ୍ତି । ନା- ଏ ବିବାହର ପ୍ରତିରୋଧ କରାଯିବ ।” ସେ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ ।

ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସେ ଅତି କୋମଳ ବ୍ୟବହାର କରିଥାନ୍ତି । ତେଣୁ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଅଧିକ କିଛି ପଚାରିଲେ ନି । ତାଙ୍କର ମୁହଁ ଓ ମାଟିଆ ରଙ୍ଗର ବେଶ କ୍ଲାନ୍ତି ଓ ନିଶ୍ଚୟ ଜଣାଗଲା ।

“ଆଲେନ୍‌ର ବିବେକ ଫେରିଆସିବା ଉଚିତ୍ । ସେ ନିଜେ ଦେଖିବା ଉଚିତ୍ ଯେ, ଏ କଥା ତା ପକ୍ଷରେ ଆଦୌ ସୁନ୍ଦର ହେବ ନାହିଁ ।”

“ଯଦି ସେ ବିଭାହୋଇ ସାରିଥାଏ ।” ସ୍ୱାମୀ କହିଲେ ।

“ଛାଡ଼ିପତ୍ର ଦେଇପାରିବ ।”

ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳରେ ଉଜ୍ଜଳ ଚାହାଣୀ ଓ ଆଶା, ବିଶ୍ୱାସର ନିର୍ମଳ ଛାୟା ସେ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲେ । ରୁମାଲଟା ତାଙ୍କ ହାତରୁ ଖସିପଡ଼ିଲା ।

“ଟମ୍, ହୁଏ ତ ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ବିଭାହୋଇ ନାହାନ୍ତି ।”

“ସେ କହୁଛି ବିଭାହୋଇ ସାରିଛି ବୋଲି, ଚିନି !”

“କିନ୍ତୁ ହୋଇପାରି ନ ଥାଏ । ତା’ପରେ ବୌଦ୍ଧଧର୍ମ କ’ଣ ? ସେ ତ ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମ ନୁହେଁ । ମନ୍ଦିରଟା ବି ଚର୍ଚ୍ଚ ନୁହେଁ । ମନ୍ଦିରରେ ପ୍ରତିମା ଗୁଡ଼ାଏ ଥାଆନ୍ତି । ସେହି ଜାପାନୀମାନେ ଆଲେନ୍‌ଠାରୁ ଫାଇଦା ଉଠେଇଛନ୍ତି ।”

ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଲାଗି ଦୁଃଖ କଲେ । “ଆଲେନ୍ ପାଇଁ ଏ ସବୁର କିଛି ଅର୍ଥ ନାହିଁ । ସେ ତ ତାକୁ ବିଭା ହୋଇଛି ବୋଲି ବିଶ୍ୱାସ କରୁଛି ।”

“ଏବେ ଅବଶ୍ୟ ନୁହେଁ.... କିନ୍ତୁ ଅପେକ୍ଷା କର । ଯେତେବେଳେ ସେ ଦେଖିବ, ଚଳିପାରିବ ନି- ଓଃ ଟମ୍, ଗୋଟାଏ ଗୋଟାଏ କଳା ଆଖିଆ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଏଇ ଘରେ, ଏଇ ସହରରେ, ଚଳପ୍ରଚଳ ହେବା କଥା ତୁମେ ଭାବିପାରୁଛ ? ତାକୁ ଭୋଜୀସଭାକୁ କିଏ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବ ? ଆମ ଜୀବନ ଶେଷ ହୋଇଯିବ ସିନା !”

ଭଲ ହେଉ ବା ମନ୍ଦ ହେଉ, ମିଃ କେନେଡ଼ି ସାମ୍ନା କରି ନେବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ । “ଚିନି, ମୁଁ ତଥାପି ଭାବୁଛି, ଏଇ ସହରରେ ତୁମ ଭଳି ଜଣେ ଦୀର୍ଘାଙ୍ଗୀ ନାରୀ ଏ ସବୁକଥା ଚଳାଇନେବ । ତୁମେ ଏ ସବୁ କଥା ଭଲରେ ଗ୍ରହଣକଲେ କଲେ ତୁମକୁ ଭଲ ଭାବିବେ ।”

ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ । ଅରିଲା ଓଠକୁ ଚାପି ରଖି କେଶ ଭିତରେ ହାତଦେଇ ମୁହଁ ଲୁଚାଇଲେ । “ମୁଁ ଏସବୁ ପାରିବି ନି ଟମ୍, ଏ କଥା ନ ଘଟିବା ପାଇଁ ଓ ଆଲେନ୍ ମୋ କଥା ରଖିବା ପାଇଁ ମୁଁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।”

ମି: କେନେଡ଼ି ଉଠିପଡ଼ିଲେ । “ହଉ, ଏ ସ୍ଥଳରେ ମୁଁ ତୁମକୁ ସଦୃଶଦେଶ ଦେଲି, ପୁଣି ଥରେ କହୁଛି- ତୁମ ପୁଅକୁ ତୁମେ ଜାଣ, ଚିନି- ତେଣୁ ତା’ର ଯତ୍ନ ନିଅ ।”

ଅତିରିକ୍ତ ପିଇଦେଇ ଦୁଃଖ ପାସୋର ଯିବ ଭାବି, ସେ ଚାଲିଗଲେ ।

ପାନୀୟକୁ ମିଶାଇ ସାରି ଫେଶ ମରିଯିବାକୁ ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଦ୍ୱାର ପାଖରେ ରଖିଦେଇ ସେ ବସିଲେ- ଜୀବନରେ ଅଭିଳାଷ, ସମ୍ମାନ, ଜନମତ, ବିଳାସ ଓ ମାନବିକତାର ଚିହ୍ନାର- ଏଇସବୁ ଦ୍ୱାରା ଅବରୁଦ୍ଧ ଜଣେ ମଣିଷର ସମସ୍ୟା ବିଷୟରେ ସେ ଭାବିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଯଦି ସେଇ ଛୋଟ ଜାପାନୀନାରାଟି ଘରକୁ ଆସେ, ତାଙ୍କର କିଛି ଲାଭ ବା କ୍ଷତି ହେବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କୁ ବିବ୍ରତ କଲାପରି କୌଣସି କାମ ସେ ଝିଅଟି କରିବ ନି । ଯଦି ତାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ପୁତ୍ର ଉଭୟେ ସୁଖ ନ ପାଇବେ, ସେ ନିଜେ ଅନ୍ତତଃ ସୁଖ ପାଇବେ ତ ! ଦାର୍ଶନିକମାନଙ୍କ ମତରେ ଭଲ ଖାଦ୍ୟ, ସୁନ୍ଦର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ, ସବୁଠୁଁ ଭଲ ବିଛଣା ଓ ସୁନିଦ୍ରା ଦ୍ୱାରା ମଣିଷ ସୁଖୀ ହୁଏ- ସେ ସୁଖୀ ହେବେ । ସମସ୍ତ ମାନବିକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ସେ ହରାଉଥିବାର ଅନୁଭବ କଲେ । ସେ କିନ୍ତୁ ଉଦ୍ଦେଶିତ ହେବାକୁ ଚାହୁଁ ନ ଥିଲେ । ଏଇ ଅଶୁଭ ସମ୍ଭାବକୁ ସ୍ତ୍ରୀ ଯେ ସହ୍ୟ କରିପାରିଲେ, ଏଥିପାଇଁ ସେ ଖୁସି ହେଉଥିଲେ । ଭବିଷ୍ୟତ ପରିସ୍ଥିତି ବିଷୟରେ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ନ ଥିଲେ । ସ୍ତ୍ରୀ ଓ ତାଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଭଲ ବୁଝାମଣା ଥିଲେ, ସ୍ତ୍ରୀ ଏ-ବିଷୟରେ ଅଧିକ କିଛି କହି ନ ଥାନ୍ତେ; ବରଂ ଯୋଜନାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବାକୁ ଚାହଁଥାଆନ୍ତେ । ଡ଼େରିରେ ହେଉ ବା ସହଜ ହେଉ, ନିଜେ ସେ ସବୁ କଥା ଜାଣିଥାଆନ୍ତେ । ସେତେବେଳେ ସେ ବି କିଛି କହନ୍ତେ ନାହିଁ । ଆଜି ରାତିରେ ଖାଇବା ଟେବୁଲରେ ସ୍ତ୍ରୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ବ୍ୟବହାର କରିବେ । କରଣ, ଘରେ ହଇଚଇ ସୃଷ୍ଟି ନ କରିବାର ଦକ୍ଷତା ତାଙ୍କର ଅଛି । ମା’ର ଏଇ ଭଲଗୁଣ ଆଲେନ୍‌ଠାରେ ବି ଅଛି । ସେ ବୋଧହୁଏ ସ୍ୱାଭାବିକ ବ୍ୟବହାର କରିବ । ସମୟକ୍ରମେ ସବୁ କଥା ସୁନ୍ଦର ଓ ସହଜ ହୋଇଯିବ । ଗୋଟିଏ ଘଟଣାରେ କିଛି ସମୟ ଜଡ଼ିତ ହେଲା ପରେ, ସେମାନେ ହୁଏ ତ ଜୀବନର ଅବଶିଷ୍ଟ ସମୟ ପାଇଁ ତାହା ଗ୍ରହଣ କରିନେବେ । କଳାଆଖିଆ ଲୋକ ଦେଖିବାରେ ବି ଅଭ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଯିବେ ।

ଆଲେନ୍ ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲାବେଳେ ଦେଖିଲା, ବାପା ଛାଇନିଦରେ ଶୋଇଛନ୍ତି ଓ ଖାଲି ଗ୍ଲାସଟା ତାଙ୍କ ଟେବୁଲ ଉପରେ ରହିଛି । ପାଦଶବ୍ଦରେ ମି: କେନେଡ଼ି ଉଠିପଡ଼ି ଦେଖିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ପୁଅ ଖଣ୍ଡେ ସୁବ୍‌କେଶ୍ ଧରିଛି, କାନ୍ଧରେ ତାର ଟପ୍‌କୋଟ୍, ମୁଣ୍ଡରେ ଟୋପି ।

“ମୁଁ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ଯାଉଛି ।” ଆଲେନ୍ ତାର ବାପାଙ୍କୁ କହିଲା । ମି: କେନେଡ଼ି ବଡ଼ବଡ଼ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ “କୁଆଡ଼େ?”

“ଓଁଶିଂଚନ୍ ।”

“କ’ଣ ପାଇଁ ସେଠାକୁ ଯାଉଛୁ କହିଲୁ ?”

“ମୁଁ ହୁଏ ତ ଚାକିରୀ ଖୋଜିବି । ଜୋସୁକୁ ନେଇଆସିବା ପାଇଁ କିପରି ସୁବିଧା କରାଯାଇ ପାରିବ, ଦେଖିବି ।”

“ମାଙ୍କୁ କହିଛୁ ?”

“ନା, ମୋ ପାଇଁ ଆପଣ କହିଦେବେ । ମୁଁ ଅସ୍ତବିନ ପାଇଁ ଯାଉଛି । ଚାକିରୀ ପାଇଗଲେ, ଆସି ମୋର ଜିନିଷପତ୍ର ନେଇଯିବି ।”

“ହଉ ବାବୁ ।”

ବାପା ଆଖିପତା ନୁଆଁଇଲେ । ଆଲେନ୍ ରହିଯାଇ ପଚାରିଲା

“ମା କିପରି ଅଛନ୍ତି ?”

“ସେ ଭଲ ହୋଇଯିବ ।” ବାପା ନିଦ୍ରୁଆ ସ୍ୱରରେ କହିଲେ । ହୁଇଁ ଖାଇଲେ ସେ ବରାବର ଶୋଇପଡ଼ନ୍ତି ।

ପୁଅ ଦୂରରେ ଥିବା ବର୍ଷଗୁଡ଼ିକରେ ସେମାନେ ଅତି ଯତ୍ନରେ ତା’ପାଇଁ ଯେଉଁ କାର୍ତ୍ତି ରଖୁଥିଲେ, ପୁଅ ତା’ ଉପରେ ବସିବା ସେ ଦେଖିଲେ ଓ ତା’ପରେ ଗଭୀର ଚିନ୍ତାରେ ଶୋଇଗଲେ ।

କୌଣସି ବସ୍ତୁ ଆବଶ୍ୟକ ବୋଲି ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନ ଥିଲେ । ତାଙ୍କର ଅନେକ ବସ୍ତୁକୁ ସେ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ବହୁମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକେ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ, ଜୋସେଫାଇନ ତାଙ୍କର ପ୍ରିୟ ଓ ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି । ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କ ବିଷୟରେ ସାଧାରଣ ଭାବେ ଜାଣିଥିଲେ ଓ ସେତିକିରେ ସେ ଖୁସି । ଏ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନାରୀର ମନ ଓ ହୃଦୟ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ଜାଣିବାକୁ ସେ ଭୟ କରନ୍ତି । ସେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିଲେ ଯେ ସ୍ୱାମୀ ବେଶି କିଛି ଜାଣିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି, ଏବଂ ଭାବୁଥିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଆସିବାକୁ ଆଶା କରୁଥିବା ଜାପାନୀ ଝିଅଟି ପ୍ରତି ସ୍ୱାମୀଙ୍କର ସମବେଦନା ଆସିଛି; ଯଦିଓ ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ ନୁହେଁ । ତଥାପି ସେ ସମବେଦନା ପ୍ରକାଶ କରିଦେବେ । ସେ ତ ଏ କଥାରେ କିଛି କରିପାରବେ ନି, ଗୁପ୍ତ ଭାବରେ ଆଲେନ୍ ପକ୍ଷ ସମର୍ଥନ କରିବେ । ପୁରୁଷମାନେ ପ୍ରେମ ଅପେକ୍ଷା ବିଦ୍ରୋହକୁ ବେଶି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ବେଳେବେଳେ ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ଭାବନ୍ତି, ବିଦ୍ରୋହ ହିଁ ବେଶି ଶକ୍ତିଶାଳୀ । ଭଲକଥା, ସେ ବି ବିଦ୍ରୋହ କରିବେ ।

ଆଲୋନ୍‌ର ଅନୁପସ୍ଥିତିରେ ଘର ଭିତରେ ପୂର୍ବପରି ସବୁ ଚାଲିଲା ଓ ମି. କେନେଡ଼ି ଟେଲିଫୋନ୍‌ରେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କର ଆନନ୍ଦସୂଚକ ସ୍ୱର ଶୁଣିବାକୁ ବରାବର ପାଇଲେ “ଡାଲିଂ, ଆମେ ଏ କଥାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେବା ନି । ତୁମେ ତ ଜାଣ, ଆମେ ମା’ମାନେ ପୁଅମାନଙ୍କଠାରୁ କିଭଳି ଘଟଣା ଆଶାକରୁ..... ଏଥିକି ବା ଉପାୟ କ’ଣ ? ଏହା ଯୁଦ୍ଧର ଏକ ଦୁର୍ଭାଗ୍ୟଜନକ ଅଂଶ ବୋଲି ଜାଣିବା । ବା ସେ ସତରେ ବିଭା ହୋଇ ନି ମ, ମୁଁ ଭାବୁଛି ବୌଦ୍ଧ ମନ୍ଦିରରେ ତାଙ୍କର ନିର୍ବନ୍ଧ ପରି କିଛି ଗୋଟାଏ ହୋଇଛି । ହୋଇଥିଲେ ବି ଏଠାରେ ତାର କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ବୋଲି ଭାବୁଛି । ଯାହା ହେଉ, ଆମେ ଏଇ କଥା ଆଉ କେବେ ପକାଇବା ନାହିଁ ।”

ସୁଖର ଦିନ ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଆସିଲା । ପୁଣି ବଗିଚାରେ ଗୋଲାପ ଫୁଟିବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଏ ଅଦିନିଆଁ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ବସନ୍ତର ଫୁଲ ପରି ଏତେ ବଡ଼ ସୁନ୍ଦର ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ଅଧିକ ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ । ଆଲୋନ୍ ମଝିରେ ମଝିରେ ପୋଷକାର୍ତ୍ତରେ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଯାଇ ଟ୍ରଙ୍କ ପତ୍ର ଆଣିବ ବୋଲି ଲେଖେ, କିନ୍ତୁ ଆସେ ନାହିଁ । ଡେରିର କାରଣ ସେମାନେ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଡ୍ରାଣିଂ‌ରମର ଚାକଚକ୍ୟ ଭିତରେ ସେ ନିଜକୁ ବୋଧହୁଏ ହଜାଇ ଦେଇଛି । ଏବେ ବି ସେ ଯେଉଁ ଶପଥ କରିଛି, ତା’ର କିଛି ଅର୍ଥ ନ ଥାଇପାରେ ।

ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ଚିଠିଗୁଡ଼ିକ ବଡ଼ ପାଟିରେ ସ୍ୱାମୀଙ୍କ ଆଗରେ ପଢ଼ନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଆଖିରେ ଅନାସକ୍ତ ଚାହାଣୀ ଥାଏ । ଏୟାରମେଲରେ ସେ କଲୋନେଲଙ୍କ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପାଖକୁ ଚିଠି ପଠାନ୍ତି, ସମ୍ଭାବ ଜଣାଇ ଥିବାରୁ ଧନ୍ୟବାଦ ଦିଅନ୍ତି ଓ ଅଧିକ ସାହାଯ୍ୟ ଆଶା କରନ୍ତି ।

“ଆଲୋନ୍‌କୁ ଯୁରୋପ ପଠାଇବା ସମ୍ଭବ କି ?” ସେ ବାଧ୍ୟ କଲେ “ତା ଦ୍ୱାରା ଅତ୍ୟୁତ ଭାବରେ ସମାଧାନ ହୋଇଯାଆନ୍ତା, ଯଦି ସେ ଝିଅକୁ ଏଠାକୁ ଆଣିବା ପୂର୍ବରୁ ତାକୁ ଦୂରକୁ ପଠାଯାଆନ୍ତା, ତେବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ରକ୍ଷା ପାଆନ୍ତେ ।”

ସେଥିପାଇଁ ଡ୍ରାଣିଂ‌ରମରେ ଅଫିସରୁ ଅଫିସ ବୁଲି ଆଲୋନ୍ ଦେଖିଲା ଯେ, ପରିସ୍ଥିତି ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ହୋଇଛି । ଜାପାନକୁ ଫେରି ନ ଯିବା ଭଲ । ସେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ତାର ବ୍ୟବସ୍ଥା କଲା । ତା’ପରେ ଆକସ୍ମିକ ପ୍ରସ୍ତାବ ପାଇଲା, ସେ ଯୁରୋପ ଯିବ ଓ ଜାପାନ ଭଳି ସେଠାରେ କାମ କରିବ । ବିଦେଶୀ ରାଷ୍ଟ୍ରର ରାଜନୈତିକ ପରିସ୍ଥିତି ବିଶ୍ଳେଷଣ କରିବାରେ ତା’ର ବିଶେଷ ଦକ୍ଷତା ଥିବାରୁ ତାକୁ ଏ କାର୍ଯ୍ୟ ଦିଆଗଲା ଓ ଜର୍ମାନକୁ ଘେରି ରହିଥିବା କେତେକ ଦେଶର ଘଟଣା ଏଭଳି ବିଶ୍ଳେଷିତ ହେବା ଦରକାର ।

ଜଣେ ମୋଟା ରୁକ୍ଷ, ଅପାରୁଆ ଅଫିସର ବାଧ୍ୟକରି ଲେଖୁଛି “ତୁମ ପାଇଲ ପଢ଼ି ମୁଁ ଜାଣିଛି- କଲେଜ ଗ୍ରାଡୁଏଟଙ୍କ ଅପେକ୍ଷା ତୁମେ ଭଲ ଲେଖିପାର ।” “ଧନ୍ୟବାଦ” ଆଲୋନ୍ କହିଲା । ଓ ଜୋସୁକୁ ସାଥୀରେ ନେଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ସ୍ଥିରକଲା ।

ଯୁରୋପ ଭିନ୍ନ ଏକ ଜଗତ । ସେ ଅନେକ ଜାଗାରେ ରହି ସାରିଲାଣି । ମିଳାନିଶାର ମନୋବୃତ୍ତି ନେଇ ସେ ଘରକୁ ଗଲା । ଘଟଣାଟା ଭାବିବାକୁ ତାର ସମୟ ଦରକାର । ତେଣୁ ତାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ନନ୍‌ଅଫିସିଆଲ ଛୁଟି ନେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ସେ ଯୁରୋପ ଯିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନ କଲେ ଭଲକଥା, ଏବେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଂଚନ୍‌ରେ ତାର କିଛି କାମ ନାହିଁ । ସେ ଏ ଖବର ଭିତରିଆ ଶୁଣିଛି । ସତେ ଯେମିତି ଜଣେ କେହି ତା ବିପକ୍ଷରେ କାମ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ତାର ଜାପାନ ଫେରିବାରେ ଆଗ୍ରହୀ ଥିବା ବୃଦ୍ଧ କଲୋନେଲ ଯେ ଏହା କରିବେ, ସେ ବିଶ୍ୱାସକରି ପାରିଲା ନି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଂଚନ୍ ଯାଏ କଥା ଯିବ ବୋଲି ସେ ଭାବି ନ ଥିଲା । ଯା' ହେଉ, ଭର୍ଜିନିଆର ସୁନ୍ଦର ଲାଲ ପଡ଼ିଆ ଉପରେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଇ ଯାଉ ଯାଉ ସେ ସ୍ଥିର କଲା, ହଠାତ୍ ଜୋସୁକୁ ଡକାଇବ । ଏତିକି କରିବାକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଂଚନ୍‌ରେ ଥିବା ଭିତରେ ସେ ସବୁ ଯୋଗାଡ଼ କରିଛି । ଜୋସୁ ଏଇ ଦେଶରେ ଜନ୍ମ, ତେଣୁ ଆସିବାରେ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ନ ଥିବା ସ୍ୱାଭାବିକ । ଭୁଲି ଯାଇଥିବା ବାରବେଲର ପଂକ୍ତଗୁଡ଼ିକ ତାକୁ ଶୁଭୁଥିଲା । ଏଣେ ତେଣେ ମନ ଉଡୁଥିବା ଛୋଟ ବାଳକଟି ଚର୍ଚ୍ଚରେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ବସିଲେ ତା'ର ସ୍ୱରଟି ଯେଉଁ ଭଳି ଶୁଭିବ, ସେଝପାର୍ଲଙ୍କର ସ୍ୱର ଜଣେ ରୋମାନ ଅଫିସର ଆଗରେ ସେହିଭଳି ଶୁଭୁଥିଲା । ରୋମାନ୍ ଅଫିସର ରାଗିଯାଇ କହିଥିଲେ, “ବହୁତ ମୂଲ୍ୟଦେଇ ମୁଁ ମୋର ସ୍ୱାଧୀନତାକୁ କ୍ରୟ କରିଛି ।” “କିନ୍ତୁ ମୁଁ..... ସେଝପାର୍ଲ ଗର୍ବରେ ମୁଣ୍ଡଟେକି କହିଲେ, ମୁଁ ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି ।” ଜୋସୁ, ତା'ରି ପରି, ଆଲେନ କେନେଡ଼ି ପରି ସ୍ୱାଧୀନ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ଆଇନ ଅନୁସାରେ ସେ ଆମେରିକାନ୍ । ଏଇ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ସତ୍ୟକୁ ସେ ଧରିବ ।

ଦିନେ ରାତିରେ ଶୀଘ୍ର ଘରକୁ ଫେରିଲାବେଳକୁ ତାର ବାପା, ମା' ବସି ଚେସ୍ ଖେଳୁଥିଲେ । ସେମାନେ ଭଲ ଖେଳାଳୀ, କିନ୍ତୁ ମା ଅପେକ୍ଷାକୃତ ବେଶୀ ଭଲ, କାରଣ ସେ ଜିତିଯାଆନ୍ତି । ବାପା ବେଶୀ ଖାତିରି କରନ୍ତି ନି । ଭିତରକୁ ପଶି ଆସୁ ଆସୁ ସେ କହିଲା, “କି ଓ ଚମ୍ପିୟାନ ମା” ସେମାନେ ଚମକି ପଡ଼ି ଖୁସିରେ ଚାହିଁଲେ, ତା'ର ମନେ ହେଲା ମା' ଟିକେ ଗମ୍ଭୀର ଜଣା ପଡୁଥିଲେ । ନିଜ ଅନୁଭବକୁ ଜଣାଇ ସ୍ୱାଗତିକାର ଉତ୍ସାହକୁ ନଷ୍ଟ କରିବାକୁ ସେ ଚାହିଁଲେ ନି । ଉଠିପଡ଼ି ପୁଅର ଗାଲକୁ ଚୁମ୍ବନ କଲେ ଓ ତାକୁ ବାହୁବେଷ୍ଟନୀରେ ରଖିଲେ “ଆଃ- ତୁ ଫେରି ଆସିଛୁ । ମୁଁ ଭାରି ଖୁସି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ବାବୁ, ତୁ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚାକିରୀ ପାଇନୁ । ତୁ ନ ଥିଲାରୁ ଘର ଶୂନ୍ୟ ଲାଗୁଛି ।”

“ହଁ, ମୁଁ ଚାକିରି ପାଇଲି ନି । ବରଂ ସେମାନେ ଯେଉଁ ଚାକିରୀ ଦେଲେ, ମୁଁ ଚାହିଁଲି ନି । ଯୁରୋପ ! ତୁମେ କହିଲି ମୁଁ କାହିଁକି ଯୁରୋପ ଯାଇ ଏସିଆରେ ଯାହା ଶିଖୁଛି ତାହା ନଷ୍ଟ କରିବି ?.....କିଏ ଖେଳରେ ଜିତିବ ? ତୁମେ ? ମୁଁ ବାଜି ରଖୁଛି ।”

“ବସିପଡ଼ । କ’ଣ କରିବା କହ । ସାଧାରଣତଃ ରାଣୀ ବେଶୀ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ।” ବାପା କହିଲେ ।

“ଧେର ଥାଇ ଅଲେନ୍‌କୁ ଭୋକ ହବଣି । ବାବୁ, ତୁ ଖାଇ ସାରିଛୁ କି ?” ମା’ ପାଟିକଲେ ।

“କିଛି ଖାଇ ନି ।” ଆଲେନ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲା । ଏଇ ଦି’ଜଣ ତା’ ଉପରେ କଠୋର ହେଉ ନାହାନ୍ତି । ମା ତାଙ୍କ ନିଜ ରାତିରେ ଜଣାଇ ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ, ସେ ରାଗି ନାହାନ୍ତି । ସେ କେବେ ନିଜର ଭୁଲ ବୁଝିବେ ନି, ବୁଝିପାରିବେ ନି, ଇଏ ତାଙ୍କର ଜଙ୍ଗ । ସେ ଟିକେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ ହଠାତ୍ କ୍ଲାନ୍ତି ଅନୁଭବ କଲା । ହଜାର ଉପାୟରେ ଚଳିଲେ ବି ପୃଥିବୀରେ ସବୁ କିଛି ଜଟିଳ । କିନ୍ତୁ ଏରଠାରେ ସବୁଦିନ ଭଲି ଜୀବନ କଟିଯିବ । ଟିକି ଜୋସୁ ବି ଖୋଲା ଦରଜା ଦେଇ ଖସି ଆସିବ ଓ ଜୀବନରେ କିଛି ଅସଙ୍ଗତି ଦେଖାଯିବ ନି । ବଞ୍ଚୁଥିବାତକ ଶାନ୍ତିରକ୍ଷା କରିବା ବାପା, ମା’ଙ୍କର ଦାୟିତ୍ୱ । ମଲାପରେ ସେ ନିଜେ ଶାନ୍ତିରକ୍ଷା କରିବ । ତା’ର ଇଚ୍ଛାଶକ୍ତି ଓ ଶପଥ ବଳରେ ସେ ଏଇ ଘରର ସମ୍ମାନ ସବୁଦିନ ଭଲି ବଜାୟ ରଖିବ.... ସୃଷ୍ଟିର ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ॥

ଜୋସୁ ଚିଠିଟି ସବୁଦିନ ପରି ପ୍ରଥମେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ଓ ପ୍ରେମ ସମ୍ପାଦଣକୁ ଟିକେ ସମୟ ଦେଇ ପଢ଼ିଲା । ଏ ଚିଠିଟା ଅତି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ । ତା’ପରେ ଚିଠିରେ ଥିବା ସମସ୍ତ ଖବର, ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଓ ସବୁ ବର୍ଣ୍ଣନାଗୁଡ଼ିକୁ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲାଭଳି ଅତି ଯତ୍ନ ସହାକାରେ ପଢ଼ିନେଲା । ଏହାପରେ ଦିନରେ ଆହୁରି ଅନେକ ଥର ଚିଠି ପଢ଼ିଲା, ଆଲେନ୍‌ର ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେବାର ଅନୁଭବ କଲା , ଦୁହିଁଙ୍କ ମନର ସଂଯୋଗ ରହିଲା, ହୃଦୟ ପରସ୍ପରକୁ ସ୍ପର୍ଶ କଲା । ଚିଠିରୁ ସେ ଏହା ଅନୁଭବ କଲା, ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଦୂରେଇ ରହିଲେ ଅଳ୍ପତ ଧରଣର ଭୁଲ ବୁଝାମଣା ସୃଷ୍ଟିହୁଏ । ତା’ର ବାବୁ ବନ୍ଧନରେ ଥିବାବେଳେ ବା ନିକଟବର୍ତ୍ତୀ ହେଲାବେଳେ ତା’ର ଚିନ୍ତା ନିର୍ବେଦ ହୁଏ ଓ ମନ ସ୍ଥିର ହୁଏ । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ସାତ ସମୁଦ୍ରର ଦୂରତ୍ୱ ଥାଇ ବି, ମନ ଭିତରେ ସେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରର ସାନ୍ନିଧ୍ୟ ଲାଭ କରୁଛନ୍ତି । ଚିନ୍ତାର ସ୍ରୋତ ଏକତ୍ର ମିଳିତ ହେଉଛି ଓ ବୁଝାମଣା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଉଛି ।

ଏଇ କେତେମାସ ବିଚ୍ଛେଦ ଭିତରେ ଆଲେନ୍‌ର କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇନାହିଁ । ପ୍ରକୃତରେ ତା’ର ପ୍ରଥମ ଧାରଣା ସତ, ଆଲେନ୍ ଏତେ ଦୃଢ଼ ନୁହେଁ । ସେ ବାପା ମା’ଙ୍କ ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ । ଜୋସୁ ଭାବିଥିଲା, ଅମେରିକାରେ ଯୁବକ ଯୁବତୀମାନେ ପରିବାରଠାରୁ ପୂରା ସ୍ୱାଧୀନ । ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ କାମ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଆଲେନ୍ କଥାରେ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ଆଜ୍ଞାଧୀନତା ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକ ନୁହେଁ ବା କେହି କାହାକୁ ଶିଖାଏ ନାହିଁ । ହୁଏ ତ ଘରେ

କିଛି ନିଷେଧାଦେଶ ଥିବ, ସେ ଏ ସବୁ ଦେଖୁ ବୁଝି ପାରୁଥିଲା । ଏଠାରେ ବାପା ବାରଣ କଲେ, ତା' ଘରେ ତାର ମା ହୁଏ ତ ବାରଣ କରିଥିବେ । ଚିନ୍ତା ତା' ମନକୁ ଆଛନ୍ନ କଲା । ଆଲେନ୍‌ର ବାପାଙ୍କୁ ନ ହେଲେ ବି ମାଙ୍କୁ ସେ ଅବଶ୍ୟ ସୁଖୀ କରାଇବ । ଏଇ ଜାପାନରେ ବି ବୋହୂମାନଙ୍କ ଜୀବନର ସୁଖ, ଦୁଃଖ ଶାଶୁମାନଙ୍କ ମନୋବୃତ୍ତି ଦ୍ବାରା ନିୟନ୍ତ୍ରିତ ହୋଇଥାଏ । ତା' ପାଖକୁ ଆଲେନ୍ ଘରର ଓ ବାପା, ମା'ଙ୍କର ଛୋଟ ଛୋଟ ଫଟୋ ପଠାଇଛି । ଅନେକ ସମୟଧରି ସେ ମଝିରେ ମଝିରେ ବାପା, ମା'ଙ୍କ ମୁହଁକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରିଛି ଓ ବାଇଓଲଜି କ୍ଲାସରୁ ମାଗନିଫାଇଂ କାଚ ଆଣି ଫଟୋରେ ଥିବା ଚେହେରା ଓ ମୁଖର ଉଚ୍ଚୀ ଦେଖୁଛି । ମା'ତାଙ୍କର ମରହଟ୍ଟା ଧରଣର ଓ ମାନବିକତା ସମ୍ପନ୍ନ ଭଳି ମନେ ହେଉଛନ୍ତି । ଏହିପରି ଗୋପନରେ ଦେଖୁ ଦେଖୁ ଜୋସୁ ଆଲେନ୍‌ର ବାପା ମା'ଙ୍କୁ ଅନେକ ଜାଣି ନେଲା । ଥରେ ସିଲିଆ ନାମକ ଝିଅ ବିଷୟରେ ତାକୁ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗିଥିଲା । ସିଲିଆ ତାଙ୍କର ବିବାହ କଥା ପ୍ରଥମେ ଜାଣିଲା ଓ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ବନ୍ଧୁ ଭଳି ଭାବିଲା । ଏବେ ସେ ଆଉ ତା କଥା ଲେଖୁନି, ତା ଫଟୋ ମଧ୍ୟ ପଠାଇ ନି ।

ତା'ର ପ୍ରତି ଚିଠିରେ ଜୋସୁ ଯିବା କଥା ଲେଖିଥାଏ ଓ ଆଜିର ଏଇ ଚିଠିରେ ଶେଷରେ ଯିବାର ନିଶ୍ଚିତ ଆଦେଶ ଆସିଛି । ଉଡ଼ାଜାହାଜର ଟିକେଟ ବି ଆସିଯାଇଛି । ଏଇଟା ମୂଲ୍ୟବାନ । ସେ ପ୍ରତି ଶବ୍ଦ, ପ୍ରତି ଅଂଶକୁ ବୁଝିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛି । ଏଇ ସରଳ ଓ ମୂଲ୍ୟବାନ ଚିଠିରେ ସତେ ଯେପରି ତାକୁ ସ୍ବର୍ଗକୁ ଯିବାକୁ ଅନୁମତି ମିଳିଛି । ଆଲେନ୍‌ର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ସ୍ପଷ୍ଟ ଜଣା ପଡୁଛି । କିଛି ଅସୁବିଧା ନାହିଁ, ତା'ର ପାସପୋର୍ଟ ଅଛି, ଭିସା ଆଣି ଟୋକିଓରେ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଧରିବ ଓ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ସାନ୍ ଫ୍ରାନ୍ସିସ୍କୋଠାରେ କାର ଆଣି ଭେଟିବ- ହୁଏତ କାର୍ ତଳାଇ ଯାଉ ଯାଉ ନିର୍ଜନତା ଭିତରେ ସେମାନେ ମଧୁଶୟନୀ ଉପଭୋଗ କରିବେ ।

ଚିଠିଟି ଅନେକଥର ପଢ଼ିସାରି ସେ 'ମାଙ୍କୁ ଖୋଜିଲା । ବାପା ରାତିରେ ଘରକୁ ଆସିଲେ ସେ ଦୁହେଁ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଇବେ । ଉଡ଼ାଜାହାଜରେ ଭିଡ଼ ଥିବାରୁ ଟିକେଟ୍‌ଟି କେତୋଟି ସପ୍ତାହ ପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବ; କିନ୍ତୁ ସେ ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଗଣି ଠିକ୍ କଲା- ମାସକରୁ ଦୁଇଦିନ କମ୍‌ରେ ସେ ଚାଲିଯିବ । ଖଣ୍ଡେ ବାଉଁଶରେ ଛୋଟ ପୋଖରୀ ପାଣି ଚହଲାଇ, ଫଣା ପରି ଲାଞ୍ଜ ଥିବା ସୁନେଲି ମାଛକୁ ଉପରକୁ ଉଠାଇ ମାଆ ଖାଇବାକୁ ଦେଉଥିବାର ସେ ଦେଖିଲା । ଥଣ୍ଡାରେ ମାଛମାନେ ଶେଆ ଦିଶୁଥିଲେ ବି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର କାଦୁଅ ଭିତରେ ଲୁଚି ଯାଇଥିଲେ ।

ସକାଳର କୁହୁଡ଼ିଘେରା ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକ ଭିତରେ ବଗିଚାରେ ଚିକ୍ ଚିକ୍ ନୀଳ କିମୋନୋ ପିନ୍ଧିଥିବା ଗେଡ଼ୀ ମାଆଙ୍କର ଚେହେରା ଜୋସୁଙ୍କୁ ଏକ ଚିତ୍ରଭଳି ଦିଶିଲା । ସେ ଏଇ ମା'କୁ

ହରାଇବ । ଆଲେନ୍‌କୁ ପାଇବାର ଉତ୍ତୁକ୍ଷା ଭିତରେ ଏ କଥା ସେ ମୋଟେ ଭାବି ନ ଥିଲା । ମା' ସବୁବେଳେ ଅତି ନୀରବ, ଧୀର ସ୍ଥିର ଓ ନୀରିହ; ତଥାପି ସେ ତାଙ୍କଠାରୁ ଦୂରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହୁଁଛି, ଏ କଥା ତାକୁ କଷ୍ଟ ଲାଗିଲା । ମଲା ଘାସ ଉପରେ ସେ ମା'ଙ୍କ ପାଖରେ ଅଣେଇ ପଡ଼ିଲା କିଛି ସମୟ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚିଠି ଛାତିରୁ କାଢ଼ିଲା ନାହିଁ ।

ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଲ ପରି ଓସାରିଆ ଲାଖି ଓ ଡେଣାକୁ ହଲାଇ ହଲାଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ମାଛଗୁଡ଼ିକ ପାହାଡ଼ ତଳୁ ବାହାରକୁ ଆସୁଥିଲେ । ଖାଇ ସାରିଛନ୍ତି କି ନାହିଁ ତା'ର ନଜର ନାହିଁ । “ସେମାନେ ଶୋଇବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି” ଜୋସୁ କହିଲା । “ଶୀତ ଆସିବ ବୋଲି ସେମାନେ ଜାଣି ପାରୁଛନ୍ତି” ମା ଉତ୍ତର ଦେଲେ । କାମରେ ମଞ୍ଜିରି ହିଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ମା' ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ ନି । ତା'ପରେ ଜୋସୁ ଏକ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନେଇ ଆସିଥିବା ସତେ ଯେମିତି ସେ ଜାଣିପାରି ଚମକିପଡ଼ି ଚାହିଁଲେ । “କିଛି କଥା ଅଛି କି ?” “ହଁ” କହି ଜୋସୁ ଚିଠି କାଢ଼ିଲା । “ମୁଁ ଯିବାକୁ ସେ ଲେଖିଛନ୍ତି, ଟିକେଟ ପଠାଇଛନ୍ତି ।” ସେ ଟିକେଟ କାଢ଼ିଲା, ମା' ତାକୁ ନେଇ ଏ ପଟ ସେ ପଟ କଲେ; କିନ୍ତୁ ପଡ଼ି ପାରିଲେ ନି । ଚିଠି, ଟିକେଟ, ଲଫାଫା ସବୁ-ସେ ଜୋସୁକୁ ଦେଇ ଦେଲେ । “ବାପା କ'ଣ କରିବେ କେଜାଣି? ସେ କେବେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ନାହିଁ, ଆଲେନ୍ ମୋତେ ଡକାଇଛି ବୋଲି” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା । “ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ କଥା ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିବେ ।” ମା' ଉଠିପଡ଼ି ମାଛର ଖାଦ୍ୟଥବା ପାତ୍ରରେ ଘୋଡ଼ଣା ଦେଇ ବନ୍ଦ କଲେ ।

ସେମାନେ ପାଣିକୁ ଚାହିଁ ଠିଆ ହେଲେ, ଖାଦ୍ୟ ଖାଇ ମାଛମାନେ ଖୁସି ହେଲେ । ସେମାନେ ଭୁଲିଯାଇଥିଲେ ଯେ, ଖାଦ୍ୟ ଖାଇବାକୁ ସମୟ ଅଛି ଓ ସେମାନେ ଖୁସିରେ ଖାଇବେ । “ଅନେକ ଦିନ ତୋତେ ଆଉ ମୁଁ ଦେଖି ପାରିବି ନି, ତା' ମା କହିଲେ “ବୋଧହୁଏ ଆଉ କେବେ ବି ନୁହେଁ। ତୋ ବାପା କଦାପି ଆମେରିକା ଯିବେ ନି । ଏକଥା ସେ ମୋତେ କହିଛନ୍ତି ।” “ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିବି ।” ଜୋସୁ ଶପଥକଲା, ପିଲାଦିନ ଭଳି ମାଙ୍କର ହାତରେ ନିଜ ହାତକୁ ଗୁଡ଼ାଇ ଦେଲା ।

“ଯଦି ପିଲାଟିଏ ହୁଏ-” ମା ଆରମ୍ଭ କରି ରହିଗଲେ । ଏଇ ପିଲା ! କ'ଣ ସେ ହେବ ! ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ସେ ଜନ୍ମ ହେବ । କିନ୍ତୁ ତା'ର ଜନ୍ମ ବାଞ୍ଛିତ ହେବ ତ ? ଉଭୟେ ଏଇକଥା ମନକୁ ମନ ପଚାରିଲେ । ପ୍ରେମ ଥିଲେ, ସନ୍ତାନ କିପରି ନ ହେବ ? ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଇ ଜାଣିଥିଲେ । ଯେଉଁ ଅଭୂତ ପ୍ରେମ ସେ ଜୋସୁଠାରେ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ସେ ପ୍ରେମ ତାଙ୍କର ଅଭିଜ୍ଞତାର ବାହାରେ । ଏଇ ପ୍ରେମର ଶକ୍ତି ସେ ଜୋସୁ ଜରିଆରେ ଅନୁଭବ କରୁଛନ୍ତି, ଏହା ଏକ ନୂତନ ପ୍ରକାର ଶକ୍ତି, ଯେ କି ତାଙ୍କ ଝିଅକୁ ଏକ ସ୍ୱର୍ଗୀୟ ଅନୁଭବରେ ସମ୍ମୋହିତ

କରି ପିତା-ମାତାଙ୍କୁ ତ୍ୟାଗ କରିବାର ଶପଥ ଦେଇଛି । ସେ ନିଜେ ଏ ସବୁ ଅନୁଭବ କରିନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ବାପା ମା’ ଏକ ଅଜଣା ଲୋକକୁ ବିଭା କରିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଆମେରିକା ପଠାଇଲାବେଳେ ସେ କିଛି ହେଲେ ପଚାରି ନାହାନ୍ତି । ଏହାହିଁ ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟ । ଜୋସୁ ତାଙ୍କଠୁ ଭାଗ୍ୟବତୀ, କାରଣ ସେ ଏକ ଚିହ୍ନାଲୋକ ପାଖକୁ ଯାଇଛି । ତଥାପି ଜଣେ ଜାପାନୀ ନାରୀ, ଗୋଟିଏ ଆମେରିକାନ୍ ପୁରୁଷ । ଠିକ୍ ବୁଝିପାରିବ କି କ’ଣ ହେବ, ନିଶ୍ଚୟ ଜଣାପଡ଼ିବ । ତା’ପରେ ସାକାଲ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ଭଲ ହେଲେ ବି ଜଣେ ଜାପାନୀ ମଣିଷ ଥିଲେ, ଭିନ୍ନ କିଛି ନ ଥିଲେ । ସେ ନିଜେ ଜାଣିଥିଲେ ତାଙ୍କ ପିଲା ଜାପାନୀ ହେବେ । ତାଙ୍କର କଳାବାଳ, କଳାଆଖି ଓ ଦେହର ରଙ୍ଗ ହଳଦିଆ ହେବ; କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ କିପରି ଜାଣିବ ? ତା’ ପିଲା କିପରି ହେବେ ? ବାପା ପରି ସେମାନଙ୍କର ଚିଲାଆଖି ହୋଇ ପାରେ । କଣ କରାଯିବ ତା ହେଲେ ? ସେ ଏହି ଭାବନାରେ ଚମକି ଉଠିବାର ଜୋସୁ ଦେଖୁ ପଚାରିଲା । “କ’ଣ ହେଲା ମା ?” “ମୁଁ ଗୋଟେ କଥା ଭାବୁଥିଲି ।” ଅନନ୍ୟୋପାୟ ହୋଇ ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଉତ୍ତର ଦେଲେ “ଜୋସୁ, ମୁଁ କଥାଟିଏ ଭାବୁଥିଲି ।”

“କି କଥା ମା ?”

“ଆମେରିକାର ନାରୀମାନେ-ତାଙ୍କ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାଳ ଓ ଆଖିର ରଙ୍ଗର ହେବ ସେମାନେ ଜାଣିପାରିବେ ନି । ଏ ଅତି ଲଜ୍ଜା ଜନକ ହେବ ନି ?” “ଏଥିରେ ମୋର କ’ଣ ଅଛି ମା ?” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା । “ଅଛି” ଶ୍ରୀମତୀ ସାକାଲ ଚିତ୍ତିତ ହୋଇ କହିଲେ । “ଜୋସୁ, ତୋ ଆଖି କଳା ନ ହୋଇଥିଲେ ମୁଁ ତୋତେ ଦେଖୁ ଚିତ୍ତିତା ହୋଇ ଥାଆନ୍ତି । ପିଲାଟିଏ ଆଖି ଯଦି କଳା ହୋଇ ନ ଥିବ, କିମିତି ମୁଁ ଭାବିବି ସିଏ ମୋର ନାତି ବୋଲି ?”

“ଓଃ-ମା” ଜୋସୁ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । କିନ୍ତୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଅତି ଦୁଃଖିତା ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଯଦି ପିଲାଟିର ନୀଳ ଆଖି ହେବ, ସେ ନିଜେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ ନି କି ? ଯଦି ପିଲାଟି ପୁରା ତା ନିଜ ଭଳି ହେବ, ଆଲେନ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ । ମା’ଙ୍କ କଥାରେ ଏହା ପ୍ରକୃତରେ ଲଜ୍ଜାଜନକ ।

“ମୋର ପିଲା ନ ହୋଇ ପାରନ୍ତି”- ସେ କହିଲା ।

ମା ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ । “ଏକଥା ତୁ କହି ପାରିବୁ ନି ।” ବାସ୍ତବ ସ୍ବରରେ ସେ କହିଲେ । “ଯଦି ପିଲାଟିଏ ରହିବାର ସମୟ ହୋଇଥିବ, ତେବେ ସେ ଗର୍ଭରେ ରହିଯିବ- ତା ଜୀବନକୁ କେହି ବାଧାଦେଇ ପାରିବେ ନି । ଏଇ ନିୟୁତ୍ରିର ସମୟକୁ ଆତ୍ମା ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ । ଯେମିତି ବଞ୍ଚିବା ବେଳେ ଆମେ ବଞ୍ଚୁ, ମଲାବେଳେ ମରୁ । ଏହି ଜନ୍ମ ବା ମୃତ୍ୟୁ

୧୬୮ ————— ଅରଣ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନର ରାତି
କେବେ ଶୀଘ୍ର ହେବ ନି କି ବିଳମ୍ବ କରିବ ନି । କାହା ଜୀବନ କ୍ଷଣକ୍ଷଣ କାହାର ଦୀର୍ଘ,
ଭାଗ୍ୟ ଉପରେ ସବୁ ।”

ମା’ଙ୍କର ଯୌର୍ଯ୍ୟ, ତାଙ୍କର ସବୁ କଥାକୁ ବାଧା ନ ଦେଇ ଗ୍ରହଣ କରି ନେବା ଏବଂ
ତାଙ୍କର ପ୍ରବଳ ଶକ୍ତି ଏଇଭଳି ଜଣା ପଡ଼ିଲା । ଜୋସୁ ଏହାର ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲା ନି ।
ମା’ଙ୍କର ଜ୍ଞାନ ଦେଖି ସେ ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇ ଚାଲିଗଲା । ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ମା’ଙ୍କ ଅନ୍ତରର
ଏଇ ବିଚକ୍ଷଣ ବୁଦ୍ଧି ଦେଖି, ପିଲାଟିଏ ଯେ ନିଶ୍ଚୟ ହେବ - ଜୋସୁ ଏହା ଅନୁଭବ କଲା ।

ଯିବା ବିଷୟରେ ବାପା ଆଦୌ ପ୍ରତିବାଦ ନ କରିବାରୁ ଜୋସୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲାଭଳି
ଅନୁଭବ କଲା । ଅଫିସକୁ ବାପା ତା’ ସାଥରେ ଯାଇ ଟୋକିଓରୁ ଡିଆ ଯୋଗାଡ଼ କଲେ ।
ଯାହା ଘଟିବାର ଥିବ ଘଟିଯିବ । ବାପା ତାକୁ କହିଲେ ଯେ, ସାନପ୍ରାନ୍ତସିଂଘୋର ସେହିଂସ୍
ବ୍ୟାଙ୍କରେ ତାଙ୍କର କିଛି ଟଙ୍କା ଅଛି, ତା’କୁ ସେ କେନ୍ଦ୍ରୀୟ ପାଇଁ ରଖିଥିଲେ, ସେ ମଲାପରେ
ଟଙ୍କାଟା ସେଇଠି ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୋସୁ ନାମରେ ସେ ଟଙ୍କାଟା କରିଦେଲେ । ଏତେ
ସୁବିଧାରେ ସବୁ ଘଟିଗଲା ଯେ, ଜଣାଗଲା ଈଶ୍ୱର ସତେ କି ଆଗରେ ଚାଲି ବାଟ
ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଲସ୍ ଆଂଜେଲ୍‌ସରେ ତା’ର ଜନ୍ମର ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର, ତା’ ବାପା ମା’ ଓ ତା’ର
ପାସପୋର୍ଟ, ଯୋଗାଡ଼ ହୋଇଗଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ଆଇନ ଅନୁସାରେ ତା’ର ଅଲଗା
ଏକ ଫଟୋ ଦରକାର । ଗୋଟିଏ ଅସୁବିଧା ହେଉଛି-ତା’ର ନିଜର ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ।
ପାସପୋର୍ଟରେ ତା’ନାମ ଶ୍ରୀମତୀ ଆଲେନ କେନେଡ଼ି ହେବାକୁ ସେ ଚାହଁଲା ।

ବାପା ମନାକଲେ । “ନାଁ- ମୁଁ ଏ ଅନୁମତି ଦେବି ନି । ତୁ ମୋର ଓ ତୋର ନାଁ
ଦେ- ଜୋସୁ ସାକାଜ । ହୁଏ ତ ଏ ନାମ ତୁ ପୁଣି ଦରକାର କରିପାରୁ ।”

ଜୋସୁ ରାଗି ଗଲା “ବାପା ତୁମେ କେମିତି ଏକଥା କହୁଛ ? ତୁମେ ମତେ ବିଶ୍ୱାସ
କରୁନା !”

“ମୁଁ ଜୀବନକୁ ଇ ଅବିଶ୍ୱାସ କରେ ।” ସେ କହିଲେ । ସେ ସ୍ୱୀକାର କଲା, ଜୀବନ
ତା’ପାଇଁ ଉତ୍ତମ ହେବା ଦରକାର । ଭଲରେ ଭଲରେ ସବୁ ଘଟିଲେ ବାପା ନିଜେ ଜାଣିବେ,
ବର୍ତ୍ତମାନ ସେମିତି ବାପାଙ୍କ ବ୍ୟବହାରରେ ସେ ଖୁସି ହେଲା । ତା’ର ବିଦାୟ କଥା ବାପା
କିଛି କହିଲେ ନି, କିନ୍ତୁ ଟ୍ରେନର ଝରକାବାଟେ ଗୋଟିଏ ଦୃଶ୍ୟକୁ ଦେଖାଇଲେ- ଗୋଟାଏ
ମଣିଷ ବେକରେ ଗୋଟାଏ ବଡ଼ ଭାତୁଡ଼ି, ଆଉ ଆଖିରୋଗୀ ପିଲାଟିଏ ! ଲୋକ ଟିକୁ
ଡ଼ାକିବାକୁ ସେ ଝରକା ଖୋଲିଲେ । ଲୋକଟି ଜଣେ ଦରଘାନ୍ । “ହୋଇ ଶୁଣ, ବେକରେ
ଭାତୁଡ଼ି ହୋଇଛି- ଭଲ ହୋଇଯିବ । ଟୋକିଓର ଡ଼ାକ୍ତରଖାନାକୁ କାହିଁକି ଯାଉନ ? କିମ୍ବା
କିଓଟୋରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ ।”

ଲୋକଟା ବୋକାଉଳି ପାଟିକଲା- “ମୋ ଭାତୁଡ଼ିରେ ମୋ ଜୀବନ । ମୁଁ ଜୀବନକୁ କାଟିଦେବି ?” ଡକ୍ଟର ସାକାଲ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ ଝରକାଟା ବନ୍ଦ କରିଦେଲେ । ତା’ପରେ ତାର ବିଶ୍ୱାସ ଉପୁଜାଇବେ । ଆରୋଗ୍ୟ କରିବାଟା ଶେଷକଥା ଓ ସହଜ ମଧ୍ୟ ।

ମଣିଷ ମନର ଏଇ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସ ବିଷୟରେ ସେ ଜୋସୁ ସହିତ କିଛି ସମୟ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲେ, ବିଶେଷକରି ମଣିଷ ସମାଜର ଅଧିକାଂଶ ଅଜ୍ଞ ଲୋକଙ୍କ ବିଷୟରେ । ଜୋସୁର ମନେହେଲା ସବୁଠୁଁ ବେଶୀ ଅଜ୍ଞ ହେଉଛନ୍ତି, ଅଜ୍ଞବୟସ୍କା ଯୁବତୀମାନେ ।

ତା’ର ଆନନ୍ଦ କମିଯିବାର କୌଣସି କାରଣ ନ ଥିଲା । ଦିନ ଆସିଲା ଓ ଚାଲିଗଲା । ସକାଳ ଶୀଘ୍ର ହେଲା- ଦିନର ସମୟତକ ସୁଖର ଡେଣା ମେଲି ଉଡ଼ି ଚାଲିଗଲା । ସେ ଏତେ ଖୁସି ହୋଇ ଯାଇଥିଲା ଯେ, ନିଜର ନିଷ୍ପରତା ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିପାରୁ ନ ଥିଲା । ପ୍ରତିବର୍ଷ ବାପାଙ୍କୁ ଆନନ୍ଦ ଦେଉଥିବା ବଗିଚାର ଲାଲ୍‌ବେରିକୁ ସେ ଦେଖିଲା ନାହିଁ, ଟୋକୋନୋମାକୁ ସଜାଇବାକୁ ସେ ଦି’ଅର ଭୁଲିଗଲା; କିନ୍ତୁ ତା’ବାପା ମା’ ଏଥିପ୍ରତି ତାକୁ ସଚେତନ କରାଇଲେ ନାହିଁ; ତାଙ୍କ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଝିଅ ଆଇ ନ ଥିବା ସଙ୍ଗେ ସମାନ ହୋଇଯାଇଛି ।

ଏଇ ଦୁଃଖ ସେ ବୁଝୁଥିଲେ ବି ତାଙ୍କ ଦୁଃଖରେ ଭାଗୀହୋଇ ପାରି ନାହିଁ, ତା’ମଧ୍ୟ ବୁଝୁଥିଲା । ସେ ପ୍ରେମ ଓ ଉଦ୍ଦେଶନାରେ ଆକର୍ଷିତ ରହିଥିବାରୁ ତା’ର ମନ ସମୁଦ୍ର ପାର ହୋଇ ସୁନ୍ଦର ଉପକୂଳରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ବିଦ୍ୟା ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସିବାରୁ ସେ ଘର, ବଗିଚା, ଉମି ଓ ଶେଷରେ ମାଙ୍କଠାରୁ ବିଦ୍ୟା ନେଲା, ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଉଡ଼ାଜାହାଜ ପଡ଼ିଆକୁ ଗଲା । ସେମେ କେବଳ ଅଜ୍ଞ ସମୟ ପାଇଁ ଆଲେନ୍ ଠାରୁ ଦୂରରେ ରହିଛି- ଏ କଥା ଭାବି ତା’ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ନାଟି ଉଠିଲା ଏଭଳି ସମୟରେ କେବଳ ବାପା ମା’ଙ୍କ ବିଷୟ ବା ଛାଡ଼ି ଯାଉଥିବା ବିଷୟ ଭାବିବା ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ ।

ଯିବାକୁ ଅଳ୍ପଦିନ ଥିଲା, ସେ ଡାକରେ କୋବରୀ ମାୟୁୟାଙ୍କଠାରୁ ଛୋଟ ଚିଠିଟିଏ ପାଇଥିଲା । ସ୍ନେହ ଓ ବନ୍ଧୁତ୍ୱର ସେ ଚିଠିଟିରେ କୋବରୀ ତା’ର ସୁଖର ଜୀବନ କାମନା କରିଥିଲେ ଓ ଛୋଟ ବିବାହ ଉପହାରଟିଏ ଆମେରିକାକୁ ପଠାଇବେ ବୋଲି ଲେଖିଥିଲେ । ପରବର୍ଷ ସେ ଆମେରିକା ବି ଯାଇପାରନ୍ତି- ତାଙ୍କ ବାପାଙ୍କର ବ୍ୟବସାୟ ପ୍ରସାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ । ଜୋସୁ ଚାହିଁଲେ ସେ ତା’ପାଖକୁ ଯାଇ ନୂଆ ପରିବାର ସହିତ ବନ୍ଧୁତା ସ୍ଥାପନ କରିବେ । ତା’ ବନ୍ଧୁତାର କୋବରୀ ସର୍ବଦା ମୂଲ୍ୟଦେବ ଓ ସେ ବି ବନ୍ଧୁତା ରକ୍ଷା କରିବ, ତା’ର ନିହାତି ଆବଶ୍ୟକତା ଥାଉ କି ନ ଥାଉ । ଚିଠିଟି ପଢ଼ିଲାବେଳେ କୋବରୀର ସହୃଦୟତା କଥା ଭାବିଲେ ମଧ୍ୟ ସେଇ ଗଭୀର ସହୃଦୟତାକୁ ସେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲା ନାହିଁ ।

ଉଠେଇ ନିଆଁରେ ସେ ଚିଠିଟିକୁ ପୋଡ଼ିଦେଲା, ରଖିବାକୁ ଚାହିଁଲା ନି କିମ୍ବା ଛାଡ଼ିଯିବାକୁ ବି ମନ କଲାନାହିଁ । ଉଡ଼ାଜାହାଜ ଛାଡ଼ିଲାବେଳକୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ତା'ର ନିଜ ବିଷୟରେ ସଚେତନତା ଆସିଲା । ଛୋଟ ଝରକା ଦେଇ ସେ ଦେଖିଲା ବାପା ତଳେ ବାହାରେ ଛିଡ଼ାହୋଇଛନ୍ତି- ସିଧା ଓ ଡେଙ୍ଗା ଦିଶୁଛନ୍ତି, ପବନରେ ତାଙ୍କର ଢିଲାକୋଟ ଉଡୁଛି, ବାଡ଼ି ଉପରେ ଦୁଇ ହାତ ଭରାଦେଇ, ଗୋଟ ଦମକରି ସେ ଠିଆ ହୋଇଛନ୍ତି । ମୁଣ୍ଡଟେକି ତାକୁ ଚାହିଁଛନ୍ତି, ବାପା ତାକୁ ଦେଖୁ ପାରୁଛନ୍ତି କି ନାହିଁ କେଜାଣି, ସେ କିନ୍ତୁ ବାପକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଦେଖୁ ପାରୁଛି । ଚିନିଦିନର ଝଡ଼ିବର୍ଷା ପରେ ଆଜିର ଏଇ ତୀକ୍ଷଣ ଓ ତୋପା ସୂର୍ଯ୍ୟକିରଣ ବାପାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ ଉପରେ ପଡୁଛି । ତାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଓ ଦୃଢ଼ ଚେହେରା ତଳେ ଏକ ବେଦନାର ଛାୟା ସେ ଦେଖୁପାରିଲା, ବାପକୁ ସେ ବୁଝିପାରିଲା-ତା'ର ଅନ୍ତର କାନ୍ଦିଉଠିଲା ।

କିନ୍ତୁ ବେଶୀ ସମୟପାଇଁ ନୁହେଁ । ଉଡ଼ାଜାହାଜର ସେଇ ଟିକ୍ ଟିକ୍ ପକ୍ଷ ତାକୁ ଆକାଶକୁ ଉଠାଇ ନେଲା ଓ ପୃଥିବୀ ଛୋଟ ଦିଶିଲା ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ । ସେ ସମୁଦ୍ର ଉପରେ ଉଡ଼ିଲା, ତା'ର ଚିନ୍ତା ଓ ସ୍ୱପ୍ନ କିନ୍ତୁ ବହୁ ଆଗରୁ ଆହୁରି ଦୂରକୁ ଉଡ଼ିଯାଇଥିଲା ।

ସାନ୍ଦ୍ୟାନ୍ଦସିଂହାର ଉଡ଼ାଜାହାଜ ପଡ଼ିଆରେ ଆଲେନ୍ ଜୋସୁକୁ ଓହ୍ଲାଇଥିବାର ଦେଖିଲା; ଜୋସୁ ଟିକେ ଇତସ୍ତତଃ ହୋଇ ଏଣେ ତେଣେ ଚାହିଁ ତାକୁ ଖୋଜୁଛି । ଜନଗହଳି ଠେଲି ସେ ଆଗକୁ ଗଲା । ନିଜର ଟିକେ ଡେରି ହୋଇ ଯାଇଥିବାରୁ ସେ ଲଜିତ ହେଲା; କାରଣ ସବୁଦିନଠାରୁ ଆଜି ସକାଳେ ସେ ଟିକେ ଡେରିଯାଏ ଶୋଇପଡ଼ିଲା ।

“ଜୋସୁ” ସେ ଡାକିଲା ।

ତାକୁ ଦେଖୁ ଜୋସୁ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟିଲା । ପ୍ରଥମେ ଜୋସୁ ମୁହଁରେ ଉକ୍ଷା ଦେଖୁ ସେ ଭାବିଲା ଜୋସୁର ଚେହେରା ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଖରାପ ଦିଶୁଛି । ତାକୁ ଟିକେ ଆଶାନ୍ତି ଲାଗିଲା । ଜୋସୁ ଧୂସରରଙ୍ଗର ସୁଟ ପିନ୍ଧିଛି ବୋଲି ବୋଧହୁଏ ପୂର୍ବଭଳି ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ତା'ର ଗମ୍ଭୀର ହସ ତାକୁ ପୂର୍ବପରି କରିଦେଲା ତାର ହସ ଅତି ସୁନ୍ଦର-ସେ ନୀରବରେ ଆଲେନ୍ ଆଡ଼କୁ ଆସିଲା । ଅତିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କ ଭିଡ଼ ଭିତରେ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ବାହୁ ବନ୍ଧନରେ ନିରାପଦରେ ଆଣିଲା । ତଥାପି ସେ ଦେଖିଲା ଲୋକମାନେ କୌତୁହଳରେ ଚାହିଁଛନ୍ତି; ଜଣେ ସୁଗ୍ରୀ ଆମେରିକୀୟ ଯୁବକ ଗୋଟିଏ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରୁଛି । ଗୋଟିଏ ଦୁଇଟି ସେକେଣ୍ଡର କୌତୁହଳ ପରେ ଯେ ଯୁଆଡ଼େ ଯେଝା କାମରେ ଚାଲିଗଲେ । ପଦେ କେହି କିଛି କହିଲେ ନି । ବାହୁରେ ଧରି, ବାଟ କଢ଼ାଇ ଅତିହ୍ନା ଲୋକଙ୍କ ଚାହାଣୀକୁ ଭ୍ରାନ୍ତେଇ ନ କରି ଆଲେନ୍ ତାକୁ ନେଇ ଚାଲିଲା । କିନ୍ତୁ ଏଇ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ କୁସିତ ଚାହାଣୀକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟକରି ଜୋସୁ ଆସ୍ତେ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ନେଲା ଓ ଆଲେନ୍‌ର ହାତଧରି ଚାଲିଲା ।

“ଆମେ ସିଧା ହୋଟେଲକୁ ଯିବା । ସେଠାରେ ଘର ନେଇଛି । ଆମେ ସେଠି କିଛିଦିନ ରହିବା ଡାଲିଂ- କିଛି ତରତର ହେବା ଦରକାର ନାହିଁ । ମୁଁ ତୁମ ସହିତ କିଛି ସମୟ ନିରୋଳାରେ ରହିବାକୁ ଚାହେଁ, ମାସେ ଖଣ୍ଡେ ପରେ ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା ।” ଆଲେନ୍ କହିଲା, ଏଇ ମାସକ ଭିତରେ କଣ କରିବାକୁ ହେବ ସେମାନେ ଠିକ୍ କରିନେବେ । ଘରେ କ’ଣ ଘଟିଛି ଠିକ୍ ସେଇକଥା ସେ ଜୋସୁକୁ କହିବ । ସେ ଯାହା ଜାଣିଛି, ତାକୁ କହିବ । ଅନେକ କଥା ଅନୁଭବ କଲେ ବି ସେ ଜାଣିଛି ଖୁବ୍ କମ୍ । ସେ ଯେତେ ଦୂର ଜାଣେ ତା’ ମା ସବୁ କଥାକୁ ବେଖାତିର କରିବାକୁ ଘିର କରିଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଜୋସୁକୁ ଦୁଆରେ ଛିଡ଼ା ହେବାର ଦେଖିଲେ ସେ କିପରି ବେଖାତିର କରି ପାରିବେ ? ପୁଣି ଆଲେନ୍ ତା’ ପାଖରେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଥିବ ?

ଏ ସବୁ ଭାବନାକୁ ପୋଛି ଦେଲା । ସାରା ମାସଟା ସେମାନେ ଏକା ରହିବେ । ସେ ଭାବିଲା ସିଛିଆ ନିୟୁୟର୍କରେ ଶରତରତ୍ନ କଟାଇବା ଠିକ୍ ହେଲା ନି । ସିଛିଆ ତାକୁ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ କରି ଥାଆନ୍ତା । ଭଲ କଥା, ତାର କିଛି ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼ା ନାହିଁ ।

“ତୁମେ କିଛି କହୁ ନ ଯେ ଡାଲିଂ ?”

“ମୁଁ ଏତେ ଜିନିଷ ଦେଖୁଛି ।”

ସେ କାର୍ ଆଣିଥିଲା ଓ ଦୁହେଁ ବସିଲେ ।

“ଏ ଗାଡ଼ି ତୁମର ଆଲେନ୍ ?”

“ଏ ଗାଡ଼ି ଆମର ଡାଲିଂ, ଯାହା ମୋର, ତା’ ବି ତୁମର ।”

ଜୋସୁ ହସିଲା ଓ ଆଲେନ୍ ତାର ହାତ ଧରିଲା ।

“ତୁମେ ହୁସିଆରରେ ଚଳାଅ ।” ଉକ୍ଷିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ପରେ ଜୋସୁ କହିଲା । ଆଲେନ୍ ହସିଲା “ଏଇଟା ଆମେରିକା ଜୋସୁ । ତୁମେ କ’ଣ ଭୁଲି ଯାଉଛ ?”

ମନ୍ଦିରରେ ସେଇ ଉତ୍ସବରେ ଜୋସୁ ହାତରେ ଦେଇଥିବା ସେଇ ନାମଲେଖା ସୁନାମୁଦି ଜୋସୁ ପିନ୍ଧିଥିଲା ଓ ତା’ର ସେଇ ହାତକୁ ଧରି ଆଲେନ୍ ଧୀରେ ଧୀରେ ଗାଡ଼ି ଚଳାଉଥିଲା । ସେଇ ରାତିରେ ସେଇ ଛାୟାଘେରା ସୁନ୍ଦର କକ୍ଷ, ଯାହା କି ଆଜି ଉଭୟଙ୍କଠୁଁ ଅନେକ ଦୂରରେ, ସେଇ କକ୍ଷରେ ଆଲେନ୍ ମୁଦିଟି କାଢ଼ି ପୁଣି ଜୋସୁକୁ ପିନ୍ଧାଇ ଦେଲା ଓ ସେଇ ପବିତ୍ର କଥାଟି କହିଲା । “ଏଇ ମୁଦି ଦେଇ ମୁଁ ତୁମକୁ ବିବାହ କଲି ।” ଜୋସୁ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରି ନ ଥିଲା । ବର୍ତ୍ତମାନ କିନ୍ତୁ ସେ ତାକୁ ବେଶ୍ ବୁଝାଇ ଦେବ ।

ସେମାନେ ହୋଟେଲରେ ପହଞ୍ଚିଲେ, ଜୋସୁ ତଥାପି ନୀରବ । ଆଲେନ୍ ଭାବିଲା, ସେଆର୍ତ୍ତ୍ୟ ହୋଇ ଯାଇଛି । ତା ପରେ ଜୋସୁର ବ୍ୟାଗପତ୍ର ବନ୍ଦକୁ ଦେଇ ଲିଫ୍ଟରେ

ସେମାନେ ସତର ମହଲାକୁ ଗଲେ । ତାଙ୍କ ରୁମ୍‌ର ଝରକା ବାଟେ ସମୁଦ୍ର ଦିଶୁଥିଲା । ବନ୍ଦୁକୁ ବିଦାକରି ସେ ଦରଜା ବନ୍ଦ କଲା । ଜୋସୁର ଟୋପି ସେ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଲା- ଟୋପିଟା ତାକୁ ଭଲ ଦିଶୁ ନଥିଲା । ତା କାନ୍ଧରୁ କୋଟ ଓହ୍ଲାଇ ଦେଇ ତାକୁ ବାହୁପାଶରେ ଆବଦ୍ଧ କଲା । ଆଉ ତା’ ଦେହର ସୁଗନ୍ଧ, ତା’ର ଆନନ୍ଦ ଗ୍ରୀବା ଓ ଛାତି ଉପରେ ତା’ର ବକ୍ଷୋଦ୍ଧର ମୁଦ୍ରା ଚାପ ! ସେ ଅପେକ୍ଷା କରି ପାରିଲା ନି । କାହିଁକି ବା ସେ ଅପେକ୍ଷା କରିବ ? ସେ ଦେଖିଲା ତା’ କଲା ଆଖି ଏତେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ... ୩୦ ଦୁଇଟି ଅତି ନରମ । ତା’ର ଆବଶ୍ୟକତା ଜୋସୁ ଜାଣିଲା ଓ ବୁଝିଲା । ହୃଦୟ ବୁଝିଲା ଭଳି ନାରୀତ୍ୱ ତାର ଅଛି- ସେ ପ୍ରାଚ୍ୟଦେଶର ନାରୀ ।

“ତୁମେ ଏବେ ବି ମତେ ଭଲ ପାଉଛ ?” ଏଇ କଥା ଶୁଣିବାକୁ ଆଲେନ୍ ପୁଣି ଦାବୀ କଲା ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ,” ତୁମ୍ଭ ତୁମ୍ଭ ନ କହି ଜୋସୁ ବଡ଼ ପାଟିରେ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା । “ଆଉ ତୁମକୁ ଭଲପାଏ ବୋଲି ମୁଁ ଏତେ ଦୂରକୁ ଚାଲି ଆସିଛି ଆଲେନ୍”

ଲେନି କେତେବେଳେ ଜୀବନ ପାଇଲା ? ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିବସର କେଉଁ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ବା ରାତିର କେଉଁ ଛାୟା ଭିତରେ ଆତ୍ମା ଚିରନ୍ତନାରୁ ଆସି ପୃଥିବୀ ପୃଷ୍ଠରେ ଜୀବନ ଲୋଡ଼ିଲା ? ସମୁଦ୍ର କୂଳରେ ସେଇ ସୁଉଜ ପ୍ରସାଦରେ ବା ଯେଉଁ ପାର୍ବତ୍ୟ କାବିନ୍‌ରେ, ଦିଗହଜା ସମତଳ ଶଯ୍ୟାରେ ଥିବା ବରଫାବୃତ ଶୃଙ୍ଗରେ ବିହାର କରିବାକୁ ସେମାନେ କେତେଦିନ ରହିଥିଲେ ସେଠାରେ, କିମ୍ବା ଛୋଟ ସହରର ଛୋଟ ହୋଟେଲ ଘରେ, କିମ୍ବା ମଧ୍ୟ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟର ପର୍ବତମାଳା ଭିତରେ; କିଏ କହି ପାରିବ କେଉଁଠାରେ ସେ ଜନ୍ମ ହେବାର ରୂପ ନେଲା ? ସେଇ ମାସର କୌଣସି ସମୟରେ ପ୍ରେମସିନ୍ଧୁ ସେଇ ଦିନ ଓ ରାତି ଗୁଡ଼ିକରେ, କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ ଜୀବନ୍ୟାସ ପାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା ।

“ଆମେ କେବେ ଘରକୁ ଯିବା, ତୁମ ବାପା ମା’ଙ୍କୁ ଜଣାଇବା ଉଚିତ”- ଜୋସୁ କହିଲା । ଏଇ କଥା ସେ ଦୁହେଁ ଭାବୁଥିଲେ, ପରସ୍ପରଠାରୁ ଗୋପନରେ ... । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାଣୁଥିଲେ, ଏଇ ଯାତ୍ରା ଦିନେ ଶେଷ ହେବ, ଏଇ ସୁଖର ଦିନ ଓ ରାତି ବିତିଯିବ । ଇଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୟାରୁ ବିଳମ୍ବିତ ଗ୍ରୀଷ୍ମର ତାତିରେ ବି ପାଗ କୁହୁଡ଼ିଆ ଥିଲା ଓ ସେମାନେ ଅନେକ ଜାଗା ବୁଲିଲେ । ସେମାନେ ଜାଣିଥିଲେ- ଏହାର ଶେଷ ହେବ, ଏ ଜୀବନ ନୁହେଁ, ଏ କେବଳ ପ୍ରେମ କରିବା । ଅନ୍ୟ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ସେମାନଙ୍କର ମିଳନ ଇ ହେବ । ଶେଷଦିନ ଜୋସୁ ଅଧିକ ବାସ୍ତବବାଦିନୀ ହୋଇ ଏକଥା କହିଲା । ଆଲେନ୍‌ର ପ୍ରତ୍ୟେକ ହାବଭାବରୁ ସେ

ଜାଣୁଥିଲା, ଆଲେନ୍ ଏଇ କଥା ଏଡ଼ାଇ ଚାଲିଛି । ଭବିଷ୍ୟତରେ କିଛି ଅଛି, ଠିକ୍ କ’ଣ ଅବଶ୍ୟ ସେ ଜାଣେ ନା, କିନ୍ତୁ ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି । ହୁଏ ତ ସେ ଅତି ଯତ୍ନଶୀଳା, କର୍ତ୍ତବ୍ୟପରାୟଣା ହୁଏ ତ, ଗୁରୁଜନମାନଙ୍କୁ ଭକ୍ତି କରେ, ତେବେ ସେମାନେ ନିଶ୍ଚୟ ଖୁସି ହେବେ । ସେ ନିଜେ ସବୁକିଛିର ମୂଳ । ଏ କଥା ସେ ବୁଝିଛି । ରାତିରେ ଆଲେନ୍ ଶୋଇଲା ପରେ ସେଇ ନିକଟତମ ମଣିଷଟିକୁ ଜୋସୁ ଯେତିକି ବୁଝିଥିଲା, ସେ ଜାଣୁଥିଲା ଯେ, ଜଣେ ପୁରୁଷ ଯାହା ଚାହେଁ, ତା’ଠୁଁ ଅଧିକ ଜଣେ ନାରୀ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରି ନ ପାରୋ ତଥାପି ଆଲେନ୍‌କୁ ସେ ଅଧିକରୁ ଅଧିକ ଭଲ ପାଉଥିଲା ଓ ତା’ର ଇଚ୍ଛାରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରୁଥିଲା । ପୁରୁଷ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଶକ୍ତି ନାରୀର ଦାନ କରିବା ଶକ୍ତି ସହିତ ସମାନ ବୁଝୁଥିଲା । ଆଲେନ୍ ହୁଏତ ତା’ର ପୂର୍ଣ୍ଣ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ ଚାହୁଁଛି ।

“ଆମେ କେଉଁଠି ଆଉ କିଛି ଦିନ ନ ରହିଲେ ଆସନ୍ତା କାଲି ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବା ନି ।” - ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

“ତୁମେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ଚାହଁନି ?” ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ନିଶ୍ଚୟ ଚାହେଁ । ଆମେ ନିଜ ଗୋଡ଼ରେ ଠିଆହେବା । ମୁଁ ଗୋଟାଏ ଚାକିରୀ ଦେଖିବି । ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗ ପୁରା ମୁଁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ପାରେ । ମୋର ବି ଅନେକ ଦିନୁ ସେ କାର୍ଯ୍ୟକାଳ ପୂରି ଯାଇଛି । ମୋ ବାପାଙ୍କ ପରି ମୁଁ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଭଦ୍ରଲୋକ ହୋଇପାରେ ।”

ପୁରୀ ମନୋଯୋଗ ସହକାରେ ଜୋସୁ ତା’ର କଥା ସବୁ ବୁଝିଲା, କିନ୍ତୁ ସବୁବେଳେ ପୁରୀପରି ବୁଝିପାରେ ନି । ବ୍ୟଞ୍ଜନରେ ଅର୍ଥ କ’ଣ ହେବ, ଭାଷାର ପୂର୍ବାପରି ସଙ୍ଗତ କ’ଣ, ପ୍ରତି ଇଂରାଜୀର ଶବ୍ଦର ଡିକ୍‌ସନାରୀ ଅର୍ଥ ଛଡ଼ା ସେ ଅଧିକ ବୁଝିପାରେ ନି ।

“ଆମେ କେଉଁଦିନ ଯିବା ତାକୁ ଜଣାଇବା ।” କର୍ତ୍ତବ୍ୟପରାୟଣା ହୋଇ ସେ କହିଲା ।

“ତେଣୁ, କାଲି ତୁମେ ବାପା ମାଙ୍କୁ ଟେଲିଫୋନ୍ କର, ଆଲେନ୍ ।” ସେ ଖୋସାମତ୍ କଲା ।

ଆଲେନ୍ ଦେଖିଲା ଛୋଟ ପିଲାଟିପରି ଜୋସୁ ଅଳି କରି ତାକୁ ସଂଯତ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି । ବିନୀତ ଭାବରେ ଉଦ୍‌କଣ୍ଠିତ ହୋଇ, ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛି । ଜୋସୁ ଆଗରେ ସେ ସମସ୍ତଙ୍କପ୍ରତି ଭଲ ବ୍ୟବହାର କରିବ । ତା’ ସାଙ୍ଗେ ସେ ଦୁଷ୍ମାମି କଲେ ସେ ହସେ, ସକାଳେ ନ ଉଠିଲେ, ପାଇଜାମାକୁ ତଳକୁ ଫୋପାଡ଼ି ହେଲେ, ତା’ର ଟିକ୍‌କଣ କେଶକୁ ସାଉଁଳାଇଲେ, କିମ୍ବା ତା’ ସହିତ ଡର୍କ କରି ଚିତ୍କାରିଲେ- ସେ ହସେ, ଡର୍କକୁ ସତ

ବୋଲି ଭାବି ମୁହଁ ଶୁଖାଏ-ଆଲୋନ୍‌କୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗେ । ସେ ହସି ଉଠିଲେ, ଜୋସୁ ପାଟିକରେ “ଦୁଷ୍ଟ ଆଲୋନ୍ !” ନିଜ ହସକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଛୋଟ ଡାହାଣ ହାତକୁ ପାଟିରେ ଦେଇଦିଏ । ଜୋସୁ ରାଗିଲେ ଚିଡ଼ିଉଠେ- ଏହା ସେ ଜାଣେ । ସେମାନେ ରହିଥିବା ଛୋଟ ଘରଟିର କାମରେ ସେ ଆଲୋନ୍‌ର ସାହାଯ୍ୟ ଲୋଡ଼େ ନାହିଁ । ଆଲୋନ୍ ଗାଧୋଇ ସାରିବା ପରେ ସେ ଡଉଲିଆ ଧରି ଠିଆ ହୋଇଥାଏ । ଖିଅର ସରିଲେ ଖିଅର ଜିନିଷ ସବୁ ଧୋଇଦିଏ ।

ପ୍ରଥମେ ଏଇସବୁ କାମରେ ସେ ବିରକ୍ତ ହେଉଥିଲା । “ହେ ଟିକି ମଣିଷଟି ! ଶୁଣ, ତୁମେ ମୋର ସ୍ତ୍ରୀ, ଚାକରାଣୀ ନୁହଁ ।”

କିନ୍ତୁ ସେ ଜିଦ୍ କରେ ଓ ଆଲୋନ୍ ବି କ୍ରମେ ଅଭ୍ୟାସ କରିନେଲା । ଏଇ ଉପାୟରେ ଜୋସୁ ତା’ର ପ୍ରେମ ଜଣାଏ । ଆଲୋନ୍ କହେ, ଏ ଭାରି ମଜା; ନିଜ କାମ ନିଜେ ନ କରିବା ଭାରି ଆରାମ ଦାୟକ । ଏଥିରେ ସେ ଆରାମ ପାଏ । ଆମ୍‌ନିର୍ଭଲଗୀଳ ହୁଏ ନି । ଜୋସୁ ତା’ର ଜାପାନୀ ଅନ୍ତର ଦେଖାଏ । ଆମେରିକାନ୍ ଝିଅଟିଏ ତା’ର ଏପରି ସେବା କେବେହେଲେ କରିପାରି ନ ଥାନ୍ତା । ଏଇଥିପାଇଁ ଲୋକେ କହନ୍ତି ଯେ ଜଣେ ଯଦି ପ୍ରାଚ୍ୟଦେଶ ନାରୀକୁ ଜାଣିଥିବ, ତେବେ ସେ କେବେହେଲେ ଜଣେ ଆମେରିକାନ୍ ନାରୀକୁ ଭଲପାଇ ପାରିବ ନି । ଏ କଥା ଆଲୋନ୍ କ୍ରମେ ବୁଝିପାରିଲା ।

“ତେଣୁ ଆଜି ସକାଳେ ତୁମ ବାପା-ମା’ଙ୍କୁ ଫୋନ୍‌କର ” ଜୋସୁ ପରଦିନ ସକାଳେ ଖୁସିହୋଇ କହିଲା ।

“ହଉ, କିଛି ସମୟ ଯାଉ,” ଆଲୋନ୍ ବେଖାତିରରେ କହିଲା ।

ଆଲମେନିଜର ପାତଳ କୁହୁଡ଼ି ଭିତରେ ଆଉ ଏକ ସୁଖର ଦିନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା- ଏ ଦିନ ସମାପ୍ତି ବିଷୟରେ ସେ ଭାବିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ ।

ତଥାପି ଜୋସୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେବାର ସେ ଜାଣିପାରିଲା, ଜୋସୁର ଉତ୍କଣ୍ଠା ବିଷୟ ଆଲୋନ୍ ଜାଣିପାରିଲା ।

“ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅ ନା ଜୋସୁ, ମୁଁ ଟେଲିଫୋନ୍ କରିବି ।” ସେ କହିଲା । “ହଉ ଭଲ କଥା, ବର୍ତ୍ତମାନ କର-” ଜୋସୁ ରାଜି ହେଲା । ହଠାତ୍ ଆଲୋନ୍ ହସିଲା । “ବେଶ୍, ଆମେ ନିକଟସ୍ଥ ପବ୍ଲିକ୍ ଟେଲିଫୋନ୍ ପାଖକୁ ଯିବା-ପଶ୍ଚିମ ଦିଗର ନୀଳଘଣ୍ଟିକୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କର ।” ଦଶ ମିନିଟ୍ ଭିତରେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ପରିବେଶର ଗୁଡ଼ାଏ ଲଗାଲଗି ଘରେ ଜୋସୁ ଆଗ ନୀଳଘଣ୍ଟି ଦେଖିଲା । “ସେଇଠି- ସେଇଠି ।” ଡାହାଣ ହାତର ମଝିଆଙ୍ଗୁଠି ଦେଖାଇ ସେ ପାଟିକରି ଉଠିଲା ।

ତେଣୁ ଆଲେନ୍ ଫୋନ୍ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟହେଲା । କାର୍ ବନ୍ଦ କଲା । ” ତୁମେ ଏଠି ଅପେକ୍ଷା କରିପାର ”- ସେ ଆଦେଶ ଦେଲା ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ-ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଯାହା ଘଟିଲେ ବି ଡରିଲା ଭଳି ପିଲାଳିଆମି ତା’ର ନାହିଁ । ସେ ଜୋସୁକୁ ନେଇ ପୃଥିବୀରେ ଯେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ । କିନ୍ତୁ ସେ ଘର ଛାଡ଼ିବାକୁ ଚାହେଁ ନି । ବହୁଦିନ ଦୂରରେ ରହି, ନିଜ ଦେଶ, ରାଜ୍ୟ, ସହର ଓ ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନେ ଭବିଷ୍ୟତ ବଂଶଧରମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତୋଳିଥିବା ଏଇ ବିରାଟ ଘରଟି ପ୍ରତି ତା’ର ମମତା ବଢ଼ିଛି । ଏଇଭଳି ଆମେରିକାରେ ଜୀବନ ସେ ଯାପନ କରିବାକୁ ଚାହେଁ- ବାପାଙ୍କ ପରି ଜଣେ ଲୋକ ହେବାକୁ ଚାହେଁ- ସେହି ପରି ବୁଦ୍ଧିମାନ ଓ ସୁଖ ହେବାକୁ ଚାହେଁ ।

ବୁଥରେ ଅପେକ୍ଷା କଲାବେଳେ ସେ ଏଇ କଥା ହିଁ ଭାବୁଥିଲା । ଜୋସୁ ତା’ ମାଙ୍କ ପରି ହୋଇପାରିବ ?

“ଏଇ ତୁମର ବେଳ ଆସିଲା”- ଅପରେଟରଙ୍କ ସ୍ୱର ତାର ଉପରେ ବାଜି ଉଠିଲା ।

“ହାଲୋ ବାପା-ମୁଁ ଆଲେନ୍ ”; ମୁହାଁମୁହିଁ ସେ ବାପକୁ ଡାକିଲା । ମା ଉପକ୍ଷିତ ଥିବେ କି କ’ଣ ଭାବି ଭୟ ପାଇଲା ।

“ହଁ ପୁଅ, ତୁ କେଉଁଠି ? ” ତା’ବାପାଙ୍କର ଗନ୍ଧାର କଣ୍ଠ କମ୍ପିତ ହୋଇଥିବା ଶୁଣି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା ।

“ଆଲେଗନିଜରୁ ବାହାରି ଆମେ କାଲି ରାତିରେ ବା ତା’ ପରଦିନ ଘରେ ପହଞ୍ଚିବୁ- ଆମେ ସାଙ୍ଗହୋଇ ଯାଇପାରୁ, ଏଇଆ ଜଣାଇଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛି ।”

“ହଁ, ଭଲ କଥା ” । ସେ ଇତସ୍ତତଃ ହେଲେ । “ଆଲେନ୍, ତୁ ପ୍ରଥମ ରାତିଟା ହୋଟେଲରେ ରହ ପୁଅ ! ତୁ ଓ ମୁଁ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେବା ।”

“କ’ଣ ହେଉଛି ? ” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଠିକ୍ କହିପାରୁ ନି । ଆମେ ବରଂ ପରେ କଥାଭାଷା ହେବା । ମନେକର, ତୁ ରିସ୍ ମଣ୍ଡରେ ରହିବୁ । ମୁଁ ଚାରିଟାବେଳେ ସେଠାକୁ ଯାଇ ତୋତେ ଅପେକ୍ଷା କରିବି । ତୁ ଆସିଲେ କ୍ଲବକୁ ଡାକିବୁ ।” “ହଉ, ଆମେ ସେଇଠି ରହିବୁ ।” ସେ ରାଜି ହେଲା । କ’ଣ କଥା ହେବେ ବୋଲି ବାପା କହିଲେ, ତା’ ଜାଣିବାକୁ ଓ ସେଥିଲାଗି ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଇ, ସେ ଚାହିଁଲା ।

“ବିଦାୟ ବାପା, କାଲି ସାକ୍ଷାତ ହେବ ।”

“ହଉ, ପୁଅ ।”

ସର୍ବସାଧାରଣଙ୍କ ଦୋକାନରେ ବେଲ୍ ବଜାଇ ସେ ଅପେକ୍ଷା କଲା । କିଛି ଚକୋଲେଟ୍ ବାର୍ ଆଣି ରେଜା ଭଜାଇଲା । ଫଳରେ ଏହି ସମୟରେ ସେ ମୁହଁରୁ ଉନ୍ନତ ଚିତ୍କାର କରିବା ପାରିବ । ଜୋସୁର ଆଖି ଏତେ ଚପଳ ଯେ ସେ ତା’ର ଚିତ୍ତା ଓ ତା’ର ମନର ଅବସ୍ଥା ଧରିନେଇ ପାରିବ । କେବଳ ତାହାକୁ ଆଦାତ ନ ଦେବା ପାଇଁ ସେ ତା’ଠାରୁ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚାହେଁ । ସେ ତାକୁ ଚିହ୍ନିଲାଣି । ତା’ର ଶୀଘ୍ର ଦୁଃଖିତ ହେବାର, ନିରାଶ ହେବାର ଓ ଅବିଶ୍ୱାସ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ ରହିଛି । ସେ ଭାବେ, ଏଇ ହଉଛି ଜାପାନୀ ଲୋକଙ୍କ ପ୍ରକୃତି । ଆରମ୍ଭରୁ ସେ ହତାଶ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । କାର୍ଯ୍ୟ ଫେରିଲାବେଳେ ସେ ହସି ହସି ଚକୋଲେଟ୍ ଯାଚିଲା ।

“ବାଃ ! ଧନ୍ୟବାଦ୍” ଜୋସୁ କହିଲା । ତା’ର ଆନ୍ତରିକ ମଧୁର ଭଦ୍ର କୃତଜ୍ଞତା ଶୁଣିବାକୁ ସେ ତାକୁ ଛୋଟ ଉପହାର ଦେବାକୁ ଭଲପାଏ । ମଧୁର ସ୍ୱରରେ ଗ୍ରହଣ କରି ସେ ଧନ୍ୟବାଦ ଦେଲା ଓ ପଚାରିଲା, “ତୁମେ ବାପାମା’ଙ୍କ ସହିତ କଥା ହେଲ ?”

“ହଁ; ବାପାଙ୍କ ସହିତ । ଆମେ ପ୍ରଥମ ରାତିରେ ରିମ୍‌ମଣ୍ଡର ଗୋଟିଏ ଭଲ ହୋଟେଲରେ ରହିବା । ବାପା ଆମକୁ ସେଇଠି ସାକ୍ଷାତ କରିବେ ।”

“ବାଃ-କେଡ଼େ ଭଲ କଥା” ! ତା’ ଆଖି ଲୁହରେ ଓଦା ହୋଇ ଆସିଲା । “ମୁଁ ଭାବୁଛି ସିଏ ବେଶି ବୁଢ଼ା ନୁହଁନ୍ତି । କେତେ ହଇରାଣ ହେବେ ! ଆଉ ତୁମ ମା’?”

ସେ କହିଲା “ସେ ଘରେ ରହି ଘର ସଜାଇବେ ।”

ଏହାପରେ ଜୋସୁ ଭାରି ଖୁସି ହେଲା । ସେ ଡ୍ରାଇଭ୍ କରୁ କରୁ ଜୋସୁ ତାକୁ ଚକୋଲେଟ୍ ଖୁଆଇଲା, ନିଜେ ଅଳ୍ପ ଖାଇଲା ଓ ଯାହା ବଳିଲା, ତାକୁ ଜରିକାଗଜ ଓ ତା’ଉପରେ ଖବର କାଗଜ ଦେଇ ଗୁଡ଼ାଇ ଅନ୍ୟ କେତେବେଳେ ଖାଇବା ପାଇଁ ଗ୍ଲୋଭରେ ରଖିଲା । ତାର ବ୍ୟୟସଙ୍କୋଚ ପ୍ରବୃତ୍ତି ଆଲୋଚନା ଭାରି ଭଲ ଲାଗିଲା । ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତ ଖାଦ୍ୟ ପାଇଁ, ଉଭୟଙ୍କର ପୋଷାକ ପାଇଁ-ଫାଟକ ଲେଖା କାଗଜ, ଯେନି ଟିକେଟ୍ ଓ ନଷ୍ଟ ହେଇ ଯାଉଥିବା ଛୋଟ ଛୋଟ ଜିନିଷ ପାଇଁ ଭାରି ହୁସିଆର । ସଞ୍ଚୟ ଶିଖୁଥିବା ଓ ସବୁକଥା ଅର୍ଥନୀତିକ ଦୃଷ୍ଟିକୋଣରୁ ବିଚାର କରୁଥିବା ଲୋକଙ୍କ ଭିତରେ ସେ ବଢ଼ିଛି । କିମିତି ସେ ନିଜ ବଡ଼ ଘରର ନଷ୍ଟ ହୋଇ ଯାଉଥିବା ଜିନିଷଗୁଡ଼ାକୁ, ଚାରି ଚାରିଟା ଚାକରକୁ ଘରକୁ ଆସୁଥିବା ଖାଦ୍ୟ ଝୁଡ଼ି, ଫୋପଡ଼ା ହେଉଥିବା ଖାଦ୍ୟ, ଟଙ୍କା ଓ ପୋଷାକ ପ୍ରତି ଯନ୍ତ୍ର ନେଇ

ସହଜରେ ସାଇତା ହେଇପାରିବା ଜିନିଷକୁ ସଜାଡ଼ି ରଖିବ-ଏ କଥା କଷ୍ଟନା କରି ଆଲୋନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ । ଜୋସୁ ପାଇଁ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଏ । ତା'ର ଅନେକ ଭଲଗୁଣ ଅଛି । ଏଇ କୋମଳ ମଧୁର ସମ୍ପର୍କ ତଳେ ତା'ର ଏଇ ନୀତି ଅଛି ଯାହା କେବେ ବଦଳିବ ନାହିଁ । ତା'ର ସ୍ବଷ୍ଟ କଠିନ ତରୁଣୀମାନ ତଳେ ଏକ ନିଜୁଳ ନୀତି ରହିଛି- ଯଦିଓ ତା' ପାଇଁ ପ୍ରେମରେ ସେ ଭାସିଆସିଛି । ତଥାପି ସେ ଦୃଢ଼ ଅଛି । ଚିନ୍ତାରେ , କଥାରେ ଓ ବ୍ୟବହାରରେ ଯାହା ସେ ଠିକ୍ ବୋଲି ଭାବେ, ସେ ଉତ୍ସାହରେ ତହିଁରେ ଲାଗିପଡ଼େ । ଆଲୋନ୍‌ଠାରେ ସେଇ ଉତ୍ସାହ ସେ ଦେଖେ ନାହିଁ, କିନ୍ତୁ ନିଜଠାରେ ସେ ଦେଖୁପାରେ । ଆଲୋନ୍ ଏକ ଭବିଷ୍ୟତ ଦେଖୁପାରେ ଯେଉଁଠି ଜୋସୁ ତା'ର ଜୀବନ ପାଇଁ ଅର୍ଥସଞ୍ଚୟ, ଖାଦ୍ୟ ସଂରକ୍ଷଣ ଓ ସୁଖ ପାଇଁ ଉତ୍ସାହରେ ଲାଗି ପଡ଼ିବ । ନଷ୍ଟ ହେଇଯିବା ଭଲ ବୋଲି ସେ ଜୋସୁକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇ ପାରିବ ନି ବା ବୁଢ଼ା ତ । କରର ଛୋଟ ଛୋଟ ଚୋରି, ଚୋରି ନୁହେଁ ବୋଲି ବୁଝାଇ ପରିବ ନି । ତା'ର ପାଇଁ ସବୁ ସମ୍ଭବ ହେବ; କିନ୍ତୁ ସେ ହୃଦୟଙ୍ଗମ କଲା- ଏଇ ପ୍ରେମ କାମନାଭାସିତ କୋମଳ ହେଲେ ବି ଚିରସ୍ଥାୟୀ ହୋଇ ରହିବ ।

ରିଟ୍‌ମଣ୍ଡର ନିର୍ଜନ ରାସ୍ତାରେ ଥିବା ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ହୋଟେଲରେ ରହିବାକୁ ସେ ପସନ୍ଦ କଲା । କାହିଁକି ନା , ଜୋସୁ ସହିତ ସେ ଗଲେ ଲୋକମାନେ ସନ୍ଦେହୀ ହୋଇ ପଡ଼ିବେ- ଏ କଥା ସେ ଜାଣିଥିଲା । ସେ ଅବଶ୍ୟ କୌତୂହଳପୂର୍ଣ୍ଣ ଚାହାଣୀ ଓ ନୀରବ ପ୍ରଶ୍ନଗୁଡ଼ିକୁ ସହ୍ୟ କରିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ । ଜାପାନରେ ବି ତା' ଉପରେ ସେମିତି କୌତୂହଳ ଓ ପ୍ରଶ୍ନ ଚାହାଣୀ ପଡୁଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେ ଖାତିର କରୁ ନ ଥିଲା । ଜୋସୁ ହୁଏତ ସବୁ ସହି ଯାଉଥିଲା । ତାକୁ ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ସବୁ କଥା କହିବ ନି ; କାଲେ ତା' ମନରେ ସବୁ ହରାଇବାର ହତାଶା ଉପୁଜିବ ।

ହୋଟେଲଟି ଭଲ । ମରହଟି ଧରଣର ନୀରବତା ଜୋସୁକୁ ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା । ରାସ୍ତାର ଗଛଗୁଡ଼ିକ ଏବେ ଶରତର ଆଲୋକରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଉଠିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଝରକା ବାଟେ ଅଳ୍ପ ଆଲୋକିତ ହେଉଥିବା ଛୋଟ କକ୍ଷଟିରେ ରହିଲେ । ଆଲୋନ୍ ବାପାଙ୍କ କବକ୍କୁ ଫୋନ୍ କଲା ।

ମିଃ କେନେଡ଼ି ପୁଅର ଡାକକୁ ଆପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ପୂର୍ବଦିନ ସେ ପହଞ୍ଚିଲେ ଓ ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍ କରି ସମୟ କଟାଇଥିଲେ । ସେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଘରେ ରହି ନ ଥିଲେ । ନିହାତି ଅସୁବିଧା ନ ଥିଲେ ସେ କାହା ଘରେ ଖାଆନ୍ତି ନି ବନ୍ଧୁମାନେ ଅଫିସକୁ ଯାଇଥିଲେ । ବିଶ୍ରାମ ଆସରନ୍ତି ମନେ ହେଲା । ପ୍ରତ୍ୟେକ ତାଙ୍କୁ ଦେଖି ଖୁସି ହେଲେ, କାରଣ ସେ ଖୁବ୍ ଜ୍ଞାନ ପୁଣ୍ୟମୟ ତଥ୍ୟ ଗପି ବସନ୍ତି । ହେନେରି କେନେଡ଼ି ଖବର କାଗଜ ଠାରୁ ଆହୁରି ଭଲ ବୋଲି ଦନ୍ତୁମାନଙ୍କ ଧାରଣା ।

“ମୁଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଉଛି ପୁଅ”- ଟେଲିଫୋନ୍‌ରେ ସେ ଆଲେନ୍ କଥାର ଉତ୍ତର ଦେଲେ ।

ରିସିଭର ରଖିଦେଇ, କ୍ଲବ୍‌ରେ ପ୍ରାୟତଃ ସେ ଯେଉଁ ସୁନ୍ଦର ବଡ଼ ଘରଟି ଭଡ଼ା ନିଅନ୍ତି, ସେଇ ଘରେ ଶୀଘ୍ର ତାଙ୍କର ଧୂସରିଆ ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର ଚପକେଟ ଓ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆକାର ନ ଥିବା ବାଦାମୀ ଫେଲର୍ ହ୍ୟାଟ ପିନ୍ଧିନେଲେ ଓ ଓସାରିଆ ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇଲେ । ସେଠି ଲିଫ୍ଟ ନାହିଁ, ଥିଲେ ବି ସେ ଦରକାର କରି ନଥା’ନ୍ତେ ।

ବାହାର ଅତି ଅନ୍ଧାରୁଆ । ଓଦାଳିଆ ଉଷ୍ମତାରେ ପରିବେଶ ଭରି ଥିଲା । ସେ ଟାକସି-କାରକୁ ଡାକିଲେ । “ମତେ ମାନସଫଲ୍‌ଡ଼ ନେଇଚାଲ”- ସେ ଆଦେଶ ଦେଲେ ଓ କ୍ୟାବ୍ ସହରି ରାସ୍ତାରେ ଆଗେଇ ଚାଲିଲା । ଜୋସେଫାଇନ୍ ସହିତ ତାଙ୍କର ହୋଇଥିବା ଦୀର୍ଘ କଥାବାର୍ତ୍ତାକୁ ସେ ପୁଅଠାରୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି । ଆଲେନ୍‌କୁ କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ, ଶୀଘ୍ର ଜାଣିବା ଭଲ । ପରିଶେଷରେ କ’ଣ ହେବ ଜାଣିବା ପୂର୍ବରୁ ସମୟ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହେଇଥିବ । ସେ ହୋଟେଲ ପାଖେ ଓହ୍ଲାଇ ଭଡ଼ା ଦେଇ ଦେଲେ । ଦରଜା ପାଖରେ କଳା ବେଲବୟକୁ ଦେଖି ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲେ ।

“ମୁଁ ଏଠି ରହୁ ନି- ମୁଁ ଜଣକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଛି ।” କାହିଁକି ସେ କହିଲେ ନାହିଁ, ମୁଁ ମୋ ପୁଅକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଛି ବୋଲି ? ତାଙ୍କ ଭିତରେ ବି କିଛି ବାଜେ ଅନିଚ୍ଛା ରହିଛି ? ଯଦି ଥାଏ- ସେ ତାକୁ ପୋଛିଦେବେ । ସେ ଅନ୍ଧବିଶ୍ୱାସକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି । ତାଙ୍କ ନିଜର ମଣ୍ଡିଷ ତଳେ ଗୋପନରେ ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ଯେ ଯାହା ଅବଶ୍ୟସାବୀ, ତାହା ଆସିବ- ଶୀଘ୍ର ଆସିଲେ ଭଲ । ସବୁଲୋକ ଏକ ପ୍ରକାର ହୋଇ ଯିବେ; ସବୁଲୋକ ଟିକେ ଫିକା ବାଦାମୀ ରଙ୍ଗର ହୁଅନ୍ତୁ । ଏଥିରେ ବା କ’ଣ କ୍ଷତି ହୋଇଯିବ ? ତେଣୁ ମାନବିକ ଘଟଣାବଳୀର ଗୋଟିକ ପରେ ଗୋଟିଏ ଥିବା ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ଶୀଘ୍ର ନଷ୍ଟ ହୋଇଥା’ନ୍ତା । ଅରେ ସେ ନିଉୟର୍କରେ ଥିଲାବେଳେ ଗୋଟିଏ ସର୍ବସାଧାରଣକ ଭୋଜୀରେ ଜଣେ ଦେଶରକ୍ଷାକର୍ତ୍ତ୍ରୀ ନାରୀକୁ ଭେଟିଥିଲେ ।

“କିନ୍ତୁ କ’ଣ ମିଃ କେନେଡ଼ି- ଆମେ କ’ଣ ଏଇ ରଙ୍ଗର ଭେଦା ଭେଦକୁ ଧରି ବସିବ ?” ସେଇ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଜଣକ ପଚାରିଲେ ।

‘ଜନ୍ମସ୍ଥାନ ଦକ୍ଷିଣରୁ ଅନେକ ଦୂରରେ - ଅତିହୀନ ଲୋକଙ୍କ ମେଳରେ ଓ ତାଙ୍କର କେତେକ ଚିହ୍ନାଲୋକଙ୍କ ମେଳରେ ଆରାମରେ ସେ ବସି ଏକ ଅତି ସୁସ୍ୱାଦୁ କୁକୁଡ଼ା ଖାଉଥିଲେ । ଖୁସିରେ ସେ କହିଲେ, “ସେ କଥା ଛାଡ଼; ଛାଡ଼ ।” ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଜଣକ ତାଙ୍କୁ ପୁନର୍ବାର କିଛି କହି ନ ଥିଲେ ।

ସେ ଟେବୁଲ୍ ପାଖକୁ ଯାଇ କହିଲେ, “ମିଃ ଆଲେନ୍ କେନେଡ଼ିକୁ କହ ଯେ, ତାର ବାପା ଉପର ମହଲାକୁ ଆସିଚିଲି ।” ସେ ଅପେକ୍ଷମାଣ କିରାଣୀକୁ ଆଦେଶ କଲେ ।

“ହଉ ସାର୍” ! ତାକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି କିରାଣୀ କହିଲା । ସେଇଥିପାଇଁ ସେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା, ନୁହଁକି ? ସେ ଏ କଥା ଧରିବେ ନି । “ଲିଫ୍ଟ୍ ଏପଟେ ଅଛି ସାର୍ ।” - କିରାଣୀଟି କହିଲା ।

“ମୁଁ ଚାଲିକରିଯିବି” - ମି: କେନେଡ଼ି ଉତ୍ତର ଦେଲେ । ଗୋଟିଏ ମହଲା ଉପରେ ତ ! ସେ ବ୍ୟାୟାମକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି ଓ ପାହାଚରେ ଉଠି ବିବେକକୁ ଉଦ୍‌ବୋଧନ ଦିଅନ୍ତି । ପାହାଚଗୁଡ଼ିକ ସୁବିଧାଜନକ, ଓସାରିଆ ଏବଂ କରିଡ଼ରରେ ମୋଟା ଗାଲିତା ପଡ଼ିଛି । ତାଙ୍କ ପାଦଶବ୍ଦ ଶୁଭିଳା ନି । ସେ ଜୋରରେ ଦରଜା ବାଡ଼େଇଲେ । ଆଲେନ୍ କହିଥିଲା, ବାଇଶି ନମ୍ବର । ଖୋଲା ଦ୍ୱାର ଉପରର ଫାଙ୍କରେ ନାରୀକଣ୍ଠର ଏକ କ୍ଷୀଣ ପାଟି ସେ ଶୁଣିପାରିଲେ ଓ ପରେ ଆଲେନ୍‌ର ସ୍ୱର, “ସେ ମୋ ବାପା ।”

ଦରଜା ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ଖୋଲିଗଲା । ଘର ଶୂନ୍ୟ ଓ ଆଲେନ୍ ତାକୁ ଦେଖୁ ହସୁଥିଲା । “ଜୋସୁ ଶୋଇବାଘରକୁ ଯାଇ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଉଛି । ସେ ସୁନ୍ଦର ଦିଶିବାକୁ ଭାରି ଆଗ୍ରହୀ ଓ ଭୟ ବି କରୁଛି । ବାପା, ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ ।”

“ମୁଁ ଭାବେ, ସବୁ ନାରୀ ତାଙ୍କ କେଶ ବିଷୟରେ ସଚେତନ ।” ମିଃ କେନେଡ଼ି କହିଲେ । ସେ ଭିତରକୁ ଆସିଲେ ଓ ତାଙ୍କ କୋଟ, ଟୋପି ଓ ବାଡ଼ି ରଖିବାପାଇଁ ଆଲେନ୍‌କୁ କହିଲେ । ଅତି ଭଲ ଟୋକିରେ ସେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ଓ ଛୋଟ ଘରଟିର ଚାରିଆଡ଼େ ସେ ଚାହିଁଲେ । ସେ ଡେରି କରିବେ ନି, କିନ୍ତୁ ସିଗାରେଟ୍ ଲଗାଇବାକୁ ଟିକିଏ ଡେରି କଲେ ।

“ଝିଅଟି ଆସବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୋତେ କହି ଦେଉଛି ପୁଅ- ତୋ ମାଆଙ୍କ ମନ ଭଲ ନାହିଁ । ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ ଆଗରେ ଏ କଥା କହିବାକୁ ମୁଁ ଚାହୁଁନି- କିନ୍ତୁ ତୁ ଓ ମୁଁ ସବୁ କଥା ଭାବିବା ଦରକାର ।”

ଆଲେନ୍ ଓଷଧି ହୋଇ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା- ବାପାଙ୍କ ମୁହଁରେ ଦୁଃଖପୂର୍ଣ୍ଣ ଉଷାହ ଭରି ରହିଥିଲା । “ତୁମେ କହୁଛ- ସେ ଆମର ଘରକୁ ଯିବାପାଇଁ ଚାହୁଁ ନାହାନ୍ତି ।” ସେ ପଚାରିଲା ।

ମି: କେନେଡ଼ି ଦୁଃଖିତ ହେଲେ । ସେ ମୁଣ୍ଡ ବୁଲାଇ ନେଇ ସିଗାରେଟ୍ ଟାଣିଲେ । “ମୁଁ ତରୁ ନି ପୁଅ । ମାନେ ତୋ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ଘରକୁ ନେବାକୁ ସେ ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ନାହିଁ । ଅବଶ୍ୟ ତୋତେ ଦେଖିବାକୁ ସେ ସବୁବେଳେ ଚାହିଁ ବସିଛି । ପ୍ରକୃତରେ ସେ ତୋତେ

କହିବାକୁ ବସିଛି ଯେ ତୋ ପାଇଁ ସବୁବେଳେ ଦୁଆର ଖୋଲା । ସେ ତୋତେ କହିବାକୁ କହିଛି- ତୋ ଘର ସବୁବେଳେ ସଜା ହୋଇଛି-ତୁ ଯେତେବେଳେ ଇଚ୍ଛା ଯାଇପାରୁ ।”

“ଟିକେ ଅପେକ୍ଷା କର”-

ଆଲେନ୍ ସେ ଘରୁ ବାହାରି ବେଢ଼ ରୁମକୁ ଗଲା ଓ ମଝି କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । ଏକ ଦୀର୍ଘ ନୀରବତା ଓ ଦୀର୍ଘ ଅପେକ୍ଷା ବିରାଜମାନ କଲା । ମିଃ କେନେଡ଼ି ସିଗାରେଟ ଟାଣିବାରେ ଏକ ସରୁ ଧୂଆଁର କୁଣ୍ଡଳୀ ତାର ପ୍ରାନ୍ତରୁ ବାହାରୁଥାଏ । ସେ ଆଶା କରିଥିଲେ ଆଲେନ୍ ଏ କଥା ଝିଅକୁ କହିବ ନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ ନ ଜାଣିଲେ ଯେ କୌଣସି ଘଟଣା ସହଜରେ ସମାଧାନ ହୋଇଯିବ; କିନ୍ତୁ ଅଧିକାଂଶ ସ୍ତ୍ରୀମାନଙ୍କ ପରି ଆଲେନ୍ ବୋଧହୁଏ ଭାବୁଛି ତା’ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସବୁ କଥା କହିଦେବ । ଏ କଥା ଶିଖିବାକୁ ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ସମୟ ଲାଗେ ନି ଓ ବାପା ପକ୍ଷରେ ସବୁକଥା ପୁଅକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବା ସମ୍ଭବ ହୋଇପାରେ ନି ।

ତାଙ୍କ ମନ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ପାଖୁ ଓ ସେଇ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଥିବା ବିରକ୍ତିର ସନ୍ଧ୍ୟାକୁ ଫେରିଗଲା । ସେ ସ୍ତ୍ରୀକୁ ସତ କଥା କହିଲେ ଯେ ସେ ରିଟ୍‌ମଣ୍ଡକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ଆଲେନ୍ ଓ ତା’ର ବଧୂକୁ ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ । ଖୁସି ନ ହୋଇ ସେ ତାଙ୍କୁ କଦର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ନିନ୍ଦା କଲା- ସେ କିନ୍ତୁ ସେଥିପାଇଁ କ’ଣ କରିପାରିବେ ?

“ଆମେ ଘଟଣାକୁ ସୁଧାରିନେବା କଥା”- ସେ ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଲେ । “ଆମେ ନ କଲେ କିଏ କରିବ ? ତୁମେ ଓ ମୁଁ କେବଳ କରିବା ! ସେମାନେ ହୁଏତ ଦୂରକୁ ଯାଇ ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ରହିବେ । ତୁମେ ଆଉ ମୁଁ କେବଳ ଏଇ ଘରେ ଏକା ରହିବା । ଆମେ ଆମର ଏକମାତ୍ର ପୁଅକୁ ତ୍ୟକ୍ୟପୁତ୍ର କରିପାରିବା ନାହିଁ-ଚିନି !”

“ମୁଁ ତା କହୁନି । ମୁଁ କେବଳ କହୁଛି ଯେ ସେ ଝିଅକୁ ଏଠାକୁ ଆଲେନ୍ ଆଣି ପାରିବ ନି ।” ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତିବାଦ କଲେ । “ସେମାନେ ବିଭାହୋଇ ସାରିଛନ୍ତି, ଚିନି”- ସେ ମନେ ପକାଇଦେଲେ । ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁରେ ଏପରି ଏକ ଭାବ ଆସିଲା- ଯାହା ଏକ ପ୍ରକାର ଖତେଇ ହେବା ଭଳି- ଏହା ସେ ଅନେକ ଦିନୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମ ଥର ତାଙ୍କର ମଧୁଶଯ୍ୟା ରାତିରେ ଏଇ ଭାବ ଦେଖିଥିଲେ; କିନ୍ତୁ ସେ ଘଟଣା ସେ ଭୁଲି ଯାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ୁଛି ସେଇ ସୁନ୍ଦର ଓଠ- ଯାହାକୁ ସେ ଚନ୍ଦନ କରିଥା’ନ୍ତେ- ସେଇ ଓଠ କିପରି ଆକାର ଧାରଣ କରି ତାଙ୍କର ପ୍ରେମ ତୁମ୍ଭନକୁ ଆଗ୍ରାହ୍ୟ କରି ଆଘାତ ଦେଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ସେ ଜାଣି ନ ଥିଲେ ଯେ ପ୍ରେମ ପ୍ରେମିକାକୁ ବଦଳେଇ ଦେଇପାରେ ନି । ସେଇ ଦିନଠୁଁ ସେ ତାଙ୍କଠୁଁ ଭଲ ପାଇବା କମାଇ ନାହାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ପୂର୍ଣ୍ଣଭାବେ ଭଲ ପାଇପାରି

ନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଅନ୍ତର ପ୍ରେମପୂର୍ଣ୍ଣ ଥିଲେ ବି କେତେକ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ, କେତେକ ସମୟରେ ଓ କେତେକ ଦିନରେ ସେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ବିଷୟ ନ ଭାବିବାକୁ ଛିଡ଼ା କରିଛନ୍ତି । “ସେମାନେ ବିଭା ହୋଇ ନାହାନ୍ତି”, ସେ ରୁକ୍ଷଭାବେ କହିଲେ- ଟିକେ ନରମିଯାଇ ପୁଣି ସେଇ କଥାକହିଲେ- (ଯେତେବେଳେ ସେ ନମ୍ର ହେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ଏପରି କହନ୍ତି) କିନ୍ତୁ ଏଇ ରୁକ୍ଷ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ସ୍ବରୂପ ସେ ଭୟ କଲେ ।

“ଚିନି-ତୁମେ ପୁଣି ସେଇ କଥା କାହିଁକି କହୁଛ ? ତୁମେ ଜାଣ ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଚି ଚର୍ଚ୍ଚ ଯାହା ମନ୍ଦିର ସେଇଆ ।”

“ମୁଁ ମନ୍ଦିରକୁ ଖାତିର କରେନା”- ସେ କହିଲେ ।

ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ମୁହଁର ସ୍ବର୍ଣ୍ଣିତ ଚାହାଁଣୀ ଦେଖିବାକୁ ସେ ଆଦୌ ଭଲ ପା’ନ୍ତି ନି । ପୂର୍ବରୁ ଥରେ ଦି’ଥର ଇମିତି ସେ ଆଗରୁ ଦେଖିଥିଲେ, ଯେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଓ ଆଲେନ୍‌ର ଇଚ୍ଛା ବିରୁଦ୍ଧରେ ସେ ପୁଅକୁ ମିଳିତାରୀ ସ୍କୁଲରେ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ବ କଲେ । ପୁଅକୁ କାଢ଼ି ଆଣିଲେ କାଳେ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଗଣ୍ଡଗୋଳ ଉପୁଜିବ ଏହା ଭାବି ସେ ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ଯାହା ତା’ କରିବାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଲେ ।

“ତୁମେ କ’ଣ ଖାତିର କର ନ କର ସେ କଥା ଥାଉ” ସେ ଆରମ୍ଭ କଲେ, ତାଙ୍କ ଅତୁଆ ତତୁଆ ଚିନ୍ତା ଭିତରେ ସ୍ତ୍ରୀ ହଠାତ୍ ଚାଲୁକ୍ ମାରିଲା ପରି ଚିତ୍କାର କଲେ, “ଠିକ୍ କହୁଛ । ତୁମେ କ’ଣ ଭାବ, ମୁଁ କ’ଣ ଭାବେ ସେଥିରେ ଯାଏ ଆସେ ନି, ଏ ହେଉଛି ନିୟମ । ଏ ଦେଶର ନିୟମ ଗୋରା କଳାର ବିବାହକୁ ନିଷେଧ କରିଛି ।”

ସ୍ତ୍ରୀ ତାଙ୍କୁ ମୁହାଁମୁହିଁ ଉତ୍ତର ମାଗିଲେ ।

“ଜୋସେଫାଇନ୍ !” ସେ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ, “ତୁମେ ଜାଣ, ଆଇନ ନିଗ୍ରୋଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ହେଉଛି ।”

“ଏଇ ତ ଆଇନ୍ ।” ସ୍ତ୍ରୀ ପୁଣି କହିଲେ ।

ମି: କେନେଡ଼ି ଉଠି ପଡ଼ି ଚାଲି ଆସିଲେ ଓ ଶୋଇବା ପୂର୍ବରୁ ତାଙ୍କ ଓକିଲ ବାଂକ୍ସଫର୍ଡ୍ ହେଇନ୍‌ସଙ୍କୁ ଡାକିଲେ । ଯା’ ସତ, ଦେଶର ଆଇନ ଆଲେନ୍‌ର ବିବାହକୁ ନିଷେଧ କରୁଛି; କାରଣ ଝିଅଟିର ଦେହରେ ଏସିଆର ରକ୍ତ ଅଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ କୌଣସି ମତେ ପୁଅକୁ ଏ କଥା ଜଣାଇବେ ।

କବାଟ ମେଲା ହେଲା ଓ ଆଲେନ୍‌ ଜୋସୁକୁ ନେଇ ଆସିଲା । ମି: କେନେଡ଼ି ଯେଉଁ ସମୟକୁ ଡରୁଥିଲେ ସେ ସମୟ ଆସିଗଲା । ସେ ଠିଆ ହୋଇଯାଇ ପୁଅ ଧର୍ଷକରି ଆସୁଥିବା

ଝିଅଟିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ- ନିରୀହ ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିଏ- ତା'ର ରଙ୍ଗ ଚିକ୍‌କଣ ଧଳା ଓ ପାଟଳ ଦିଶୁଛି- ତା'ର ବଡ଼ ବଡ଼ କଳା ଆଖି ଯୋଡ଼ିକରେ ଭୟର ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ ଲାଗିଛି- ସେ ଭାବିଲେ- ଆହା ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ମୁହଁଟି, ଏତେ ତରଳ ଫିଲାଟି, ମନ ଦୁଃଖରେ ଆମକୁ ଖୁସି କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛି ଓ ଗ୍ରହଣୀୟ ହେବାକୁ ଅଳି କରୁଛି । ତାଙ୍କର ସମସ୍ତ କରୁଣା ଏକାଠି ହୋଇ ଜୋସୁ ଉପରେ ଅଜାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

“ଇଏ ଜୋସୁ !” ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

ମି: କେନେଡ଼ି ଶୀଘ୍ର ଦଉଡ଼ି ଆସି ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା କୋମଳ ଡାହାଣ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇଦେଲେ । “ମୁଁ ତୁମକୁ ଦେଖୁ ଖୁସି ହେଲି”- ଅତି ଭଦ୍ରତାରେ କହିଲେ । “ତୁମେ ଏତେ ଦୂରକୁ ଆସିଛ- ମୁଁ ତୁମକୁ ସ୍ୱାଗତ କରୁଛି ।” ତା'ର କୋମଳ ଦୃଢ଼ ହାତଟିକୁ ଧୀରେ ଚାପି ସେ କହିଲେ, “ତୁମେ ଟିକେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥିବ ଓ ଘରକଥା ମନେ ପକାଉଥିବ ବୋଧହୁଏ ।”

“ନା-ନା, ଆପଣଙ୍କୁ ଧନ୍ୟବାଦ”-ଜୋସୁ ଅତି ଆଶ୍ରେ ଆଶ୍ରେ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ମି: କେନେଡ଼ିକ ତେହେରା ଦେଖୁ ସେ ବିସ୍ମିତ ହୋଇଯାଇଛି । ଏତେ ବଡ଼ ମଣିଷ; କିନ୍ତୁ କେତେ ଦୟାଳୁ, ସେ ଦେଖୁଛି । ସେ ଟିକେ ହସି ଥର ଥର ଓଠରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖି କରି ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା ।

ମି: କେନେଡ଼ି ଅତ ନରମ ଚାହାଣୀରେ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲେ ଓ ସେ କଳା ନୁହେଁ ଦେଖୁ ଆଶ୍ଚସ୍ତ ହେଲେ । କାହିଁକି, ଦକ୍ଷିଣ ଆମେରିକା ପରିବାରର ଅନେକ ଝିଅ ତ ମଇଳା ରଙ୍ଗର । ସେ ନିଶ୍ଚୟ ଜୋସେଫାଇନ୍‌କୁ କହିବେ । “ତୁମେ ଖୁବ୍ ଛୋଟଟିଏ- ନୁହେଁ କି ? ସେ କହିଲେ ଓ ପୁଅକୁ ପଚାରିଲେ, “ସେମାନେ କ'ଣ ସମସ୍ତେ ଇଆରି ଭଳି ଛୋଟ ?”

“ଜୋସୁ ତ ଏତେ ଗେଡ଼ା ନୁହେଁ ବାପା !”- ଆଲେନ୍ ଉତ୍ତର ଦେଲା, ସେ ଖୁସି ହେଲା । ତା' ବାପା ଶୀଘ୍ର ଜୋସୁର କୋମଳ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟରେ ମୁଗ୍ଧ ହୋଇଛନ୍ତି । ତା' ଲାଗି ଆଲେନ୍ ଗର୍ବ କରେ । କେମିତି ଜଣେ ପୁରୁଷ ତା'ର ପ୍ରେମରେ ପଡ଼ିଯାଇପାରେ, ବାପା ବୁଝିପାରିବେ । ତା' ବାପା ସେମାନଙ୍କର ପକ୍ଷ ନେବେ ।

ହୁଇ ଡେଙ୍ଗା ମଣିଷଙ୍କ ମଝିରେ ଜୋସୁ ହଠାତ୍ ହସିଲା । ସେ ଆଉ ତରୁ ନି । ଏଇ ବଡ଼ ମୋଟା ଶୁଶୁର ତା'ର ତାଙ୍କୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବେ, ସବୁ ସୁଧୁରିଯିବ । ସେ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଏ ଓ ତାଙ୍କୁ ଡରେ ନି, ତାଙ୍କ ଘରେ ସେ ଖୁସିରେ ରହିବ । ଏଇପରି ବାପାଙ୍କର ପୁଅ ହୋଇ ଆଲେନ୍ ଯେ ଅତି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲୋକ ଏଥିରେ କିଛି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ । ସେ ବି ଗୋଟିଏ

ଭଲ ବୋହୂ ହୋଇପାରିବ । ସେ ଆଲେନ୍‌ଠାରୁ ଦୂରକୁ ଘୁଞ୍ଚିଗଲା । “ବାପା ବସି ପଡ଼ନ୍ତୁ । ଆଲେନ୍, ଆମର ତା’ ନାହିଁ । ଦୟାକରି କୁହ, ତୁ କିଛି ଖାଇବା ଜିନିଷ ଓ ତା’ ଆସିବ ।” ଜୋସୁ କହିଲା- “ମୁଁ କିଛି ଖାଇବାକୁ ଚାହେଁ ନି ।” ମି: କେନେଡ଼ି ସେରପରି ନରମ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, “ସେ ଏଡ଼େ କୁନି ପିଲାଟିଏ ! ମୁଁ ଏଇ ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ସକାଳ ଭୋଜନ ସାରିଛି ଓ ମୁଁ କିପରି ପେଟଭରି ଜଳଖିଆ ଖାଏ, ଆଲେନ୍ ତୁମକୁ କହିବ । କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଖରାବେଳେ ଅସ୍ତ ଖାଏ । ରାତିରେ ପେଟଭରି ଖାଏ ।”

ସେ ବସି ପଡ଼ିଲେ ଓ ଜୋସୁ ତାକୁ ଖୋସାମତ୍ କଲା, “କିଛି ହୁଏ-ସୋଡ଼ା ବା କୋକାକୋଲା ଖାଆନ୍ତୁ”-ସେ ଆଲ୍‌କହଲ ଭଲ ପାଏ ନି ବୋଲି ସେମାନେ ବୁଲିଲା ବେଳେ ସେ କୋକାକୋଲା ଖାଇ ଶିଖିଛି ।

“ହଉ, ହୁଏ-ସୋଡ଼ା ଚଳିବ”- ଜୋସୁକୁ ଖୁସି କରିବାକୁ ସେ କହିଲେ ।

ତେଣୁ ଆଲେନ୍ ଅର୍ଡ଼ର ଦେଲା ଓ ବୟସ ଆଣିବା ଯାଏ ଜୋସୁ ବ୍ୟସ୍ତ ହେଉଥିଲା । ବୟସ ଟ୍ରେରେ ଆଣିଲା । ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଛୁଆଁ ନ ଦେଇ ନିଜେ ବରପ ଓ ଗ୍ଲାସ ଧରି ତିଆରି କରିଦେଲା । ସେ ଛୋଟ ଟେବୁଲଟି ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ନେଇ ସବୁ ଜିନିଷ ତା’ ଉପରେ ସଜାଡ଼ି ଦେଲା ଓ ମି: କେନେଡ଼ି ଗ୍ଲାସ ହାତରେ ଧରିବାରୁ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସେ ପ୍ରଥମେ ଡୋକେ ନେବା ଯାଏ ଜୋସୁ ଆଗ୍ରହରେ ଅପେକ୍ଷା କଲା ।

“ଭଲ ଲାଗୁଛି ?”

“ଖୁବ୍ ଭଲ ”- ଆନ୍ତରିକତାର ସହ ସେ କହିଲେ ଓ ଜୋସୁକୁ ଖୁସି କରିବାକୁ ସେ ସବୁ କିଛି କହିବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ । “ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ବସିଯାଅ ଝିଅ ! ବିଶ୍ରାମ ନିଅ । ତୁମ କଥା ମୁଁ ଶୁଣିବାକୁ ଚାହେଁ, ମୁଁ ଜାଣିବାକୁ ଚାହେଁ ମୋ ପୁଅ ତୁମ ସହିତ କିପରି ବ୍ୟବହାର କରୁଛି । ତୁମକୁ ଭଲ ବ୍ୟବହାର ଦେଖେଇବା ତା’ର ଉଚିତ । “ଜୋସୁ , ବସିପଡ଼”- ଆଲେନ୍ ଆଦେଶ କଲା । ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ସେ ତତ୍‌କ୍ଷଣାତ୍ ବସି ପଡ଼ିଲା । ତା’ର ଛୋଟ ଶରୀର ତେବେ ବି ଆରାମ ପାଇ ନ ଥିଲା । ସେ ଖାଲି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କୁ ବରାବର ଚାହୁଁଥିଲା । “ଇମିତି କ’ଣ ସେ ତମକୁ ସବୁବେଳେ ହଇରାଣ କରୁଛି ?”- ମି: କେନେଡ଼ି ପୁଅ କଥା ପଚାରିଲେ ।

“ସ୍ତ୍ରୀମାନେ ଇମିତି କରିବା ଉଚିତ ବୋଲି ଜାପାନୀ ଲୋକଙ୍କର ଧାରଣା”- ଆଲେନ୍ ହସି ହସି ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ସେମାନେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ମଣିଷ”- ବାପା କହିଲେ । ତା’ପରେ ତାଙ୍କର ମନେ ପଡ଼ିଲା । ଅନେକ ଦିନର ଅଭ୍ୟାସ ତାଙ୍କୁ ଦୁଃଖ, କଷ୍ଟ ଓ ଅସୁବିଧା ସହିତ ସହଜରେ ଚଳେଇ

ନେଇଛି- ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ସେ ନିଜକୁ ଭୁଲିଗଲେ; କିନ୍ତୁ ଏଇ ଛୋଟ ପିଲାଟି ଆଗରେ କିଛି ସେ କହି ପାରିବେ ନି । ତା'ର ମନ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ । ତାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । କ'ଣ କରିବା ଠିକ୍ ହେବ, ଆଲେନ୍ ଓ ସେ ଚିନ୍ତା କରିବେ; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ କ'ଣ କଲେ ଠିକ୍ ହେବ ?

ସେ ଗମ୍ଭୀର ହେଲେ ଓ ଜୋସୁ ତା' ନିକଟରେ ଦୁଇ ଜଣ ମଣିଷଙ୍କ ମନୋଭାବକୁ ଦେଖି ଆଲେନ୍‌କୁ ଚାହିଁଲା ଓ ପୁଣି ଡରିଗଲା । ଶ୍ୱଶୁରେ ଜାପାନୀ ଭାଷା କହିବେ ବୋଲି ସେ ଆଶା କରୁଥିଲା-ତା'ପରେ ସେ ପଚାରିଥାନ୍ତା, ସେ କ'ଣ ଭୁଲ କରିଛି; କିନ୍ତୁ ଶ୍ୱଶୁରେ ତା' ଆଡ଼କୁ ବା ଆଲେନ୍‌କୁ ଚାହିଁ ନ ଥିଲେ । ଦୁଃଖପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଗ୍ଲାସ୍‌କୁ, ପାଦତଳର କାର୍ପେଟ ଓ ଝରକା ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଥିଲେ । ସେ ଉଠିଯାଇ ଆଲେନ୍‌ କାନ୍ଧରେ ହାତ ରଖିଲା, “ମୁଁ କ'ଣ ଭୁଲ କଲି କି ?”-ସେ ଧୀରେ ପଚାରିଲା ।

“ନା- ଅବଶ୍ୟ ନୁହେଁ ? କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଭାରୁଟି ମତେ ଏକୁଟିଆ ବାପା କ'ଣ କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛନ୍ତି- ତାଙ୍କଠାରୁ, ତୁମେ ଟିକେ ଆର ଘରକୁ ଯାଅ ।” ଆଲେନ୍ ସ୍ୱାଭାବିକ କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

ସେ କ୍ରମେ ଜାଣିଲା ଯେ, କିଛି ଖରାପ ଘଟିଛି; କିନ୍ତୁ ପିଲାଟି ପରି ସେ କଥାମାନିଲା । ଶୋଇବା ଘର ଦରଜା ମେଲା କରି ଭିତରକୁ ସେ ଗଲା, ଧୀରେ କବାଟଟା ଦେଇଦେଲା ।

ମି. କେନେଡ଼ି ଜାଣିଲେ ଯେ, ତାଙ୍କୁ ଏହା ସାମ୍ନା କରିବାକୁ ହେବ । ନ କହି ଉପାୟ ନାହିଁ । “ପୁଅ- ମୁଁ ମନ୍ଦ ଖବର ଆଣିଛି ।”

ଆଲେନ୍ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ଅପେକ୍ଷା କଲା । “ମୁଁ ତତେ ସିଧା ଜଣାଇ ଦେବି କି ?” ମିଃ କେନେଡ଼ି ପଚାରିଲେ, “ହଁ ବାପା !” “ବେଶ୍ ଭଲ କଥା ତୁ କହିଛୁ ।”

ସେ ଚୌକିରେ ଆଗକୁ ଢଳି କହୁଣୀକୁ ଆଶୁରେ ଭରା ଦେଇ ବସିଲେ- ତାଙ୍କର ଲମ୍ବା କୋମଳ ହାତ ଦୁଇଟି ଆଶୁମଝିରେ ଝୁଲି ରହିଲା । ସେ ହାତ ମୁଠା କଲେ । ତାଙ୍କ ଆଙ୍ଗୁଠି ଥରି ଉଠିଲା । “ପୁଅ, ମୁଁ ଭାରୁଛି ମା ଠିକ୍ କହିଛି । ଏ ବିବାହ ଆଇନସମ୍ମତ ନୁହେଁ ।”

“କ'ଣ ତୁମେ କହୁଛ ?”- ଆଲେନ୍ ପଚାରିଲା ।

“ଆମ ଦେଶରେ ନୁହେଁ ।” ବାପା ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲେ, “ପୂର୍ବକାଳରୁ ଜାତି-ଜାତି ମଧ୍ୟରେ ବିବାହ ନିଷିଦ୍ଧ କରିବାର ଏକ ଆଇନ ଅଛି । କୌଣସିମତେ ତୋ ମା ଦେଖୁଛି । ମୁଁ ଭାରୁଛି ଯେଉଁ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କ ସହିତ ସେ ଏଣେ ତେଣେ ଯାଏ ତାଙ୍କରିଠାରୁ ଶୁଣିଛି ।

ଅରଣ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନର ରାତି _____ ୧୮୫
ହୁଏତ ସେ ଏକଥା ଆଗରୁ ଜାଣିଥାଇପାରେ ; କିନ୍ତୁ ଆଗରୁ ଜାଣିଲା ଭଳି ମୋର ବିଶ୍ୱାସ
ନୁହେଁ ।”

“ସେ ପୁରୁଣା ଆଇନ କଳା ଲୋକଙ୍କ ପାଇଁ ହେଉଥିଲା,” ଆଲେନ୍ ଧୀରେ କହିଲା ।

“ତା’ ଠିକ୍”-ବାପା କହିଲେ । ତାଙ୍କ ଦେହରୁ ଭୟଙ୍କର ଝାଳ ବାହାରୁଥିଲା ।
ତାଙ୍କ କପାଳରୁ ବଡ଼ ବଡ଼ ବୁନ୍ଦା ଝାଳ ନାହାରିଲା । ଗାଲ ଓ କାନ ଦେଇ ବୋହିଗଲା ।

“କିନ୍ତୁ ଜଣାଯାଉଛି- ମତେ ତୁ କ୍ଷମା କର ପୁଅ- ଗୋରା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ ଯେ
କୌଣସି ଜାତି ପାଇଁ ଏହା ହୋଇଛି ।”

“କିଏ ଏ କଥା କହିଲା ?”

“ମୁଁ ବାଂଛୁପଟ ହେଇନୁସକୁ ପଚାରିଲି”- ସେ କହିଲା । ସେ ଉଠିପଡ଼ି ଝରକା
ପାଖକୁ ଯାଇ ବାହାରକୁ ଚାହିଁଲେ, ଯେମିତି ଅଳ୍ପ ସମୟ ଭିତରେ ଆଲେନ୍ ଏ କଥା ଭୁଲିଯିବ ।

“ଆମେ ଏ ଦେଶରେ ରହିବୁ ନାହିଁ ।”- ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

“ନ ରହିପାର ଅବଶ୍ୟ”- ପୁଅର ଏ କଥା ଶୁଣି କେନେଡ଼ି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇ ବୁଲି
ପଡ଼ିଲେ । “କଥା ହେଉଛି- ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଯାଇ ଆଇନଗତ ବିବାହ କରିନେ । ତା’ହେଲେ
ନିରାପଦ, ଯଦି ତୁ ବିଭା ହେବାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ମନେକରୁ ।”

“କାହିଁକି ତୁମେ କହୁଛ- ମୁଁ ଯଦି ନିଶ୍ଚିତ ମନେକରେ ?” ଆଲେନ୍ ପଚାରିଲା-
ଏଇ ପ୍ରକାର ସନ୍ଦେହରେ ସେ ବାପାଙ୍କ ଉପରେ ହଠାତ୍ ରାଗିଗଲା । ମିଃ କେନେଡ଼ି ଶାନ୍ତ
ଭାବେ କହିଲେ, “ତୁ ତୋ ମନ କଥା ଜାଣୁ ପୁଅ-ମୁଁ ଖାଲି କହିଦେଲି ।”

“ଆମେ ନିଶ୍ଚୟ ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଯିବୁ ।” ଆଲେନ୍ ସେହିପରି ରାଗରେ କହି ଚାଲିଲା,
“ଆମେ ନିୟୁୟର୍କ ଯିବୁ । ମୁଁ ସେଠି ଚାକିରି ଯୋଗାଡ଼ କରିବି । ତୁମେ ମା’କୁ କହିପାର, ମୁଁ
କଦାପି ଆଉ ଘରକୁ ଯିବି ନି ।”

“ମୁଁ ତାକୁ ଏସବୁ କହିବାକୁ ଯାଉ ନି ।” ମିଃ କେନେଡ଼ି ଅପସନ୍ଦ କଲା ପରି କହିଲେ ।
ସେ ପୁଣି ବସିପଡ଼ି ଗିଲାସ ଧରି ଅଧା ପିଇଦେଲେ ଓ ପୁଣି ରଖିଦେଲେ । ମୁଁ ଭାବୁଛି,
ଏପରି ଭାବିବା ତୋର ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଆଶା କରୁଛି, ତୁ ବରାବର ଘରକୁ ଆସିବୁ । ତୁ
ତା’ର ଏକମାତ୍ର ପୁଅ ।” “ସେ ମତେ ଏକମାତ୍ର ବୋଲି ଭାବୁ ନାହାନ୍ତି”, ଆଲେନ୍ ପ୍ରତିବାଦ
କଲା ।

“ତୁ ପିଲାଳିଆମି କରୁଛୁ ।” ବାପା କହିଲେ, “ମୁଁ କହିବି ସେ ତୋତେ ଅତି ଭଲ ପାଏ । ସେ ତୋଠୁ ଅଲଗା ହେଇପାରିବ ନି- ସେଇ ହେଉଛି ଅସୁବିଧା ତା’ର ଗର୍ଭବେଦନା ଏବେ ବି ସରିନି । କେବଳ ତତେ ନୁହଁ, ତୋ’ରି ମଧ୍ୟ ଦେଇ ସେ ସାରା ଦୁନିଆଁକୁ ଦେଖେ । ଯେତେବେଳେ ସେ ଦେଖିଲା ତା’ର ଆଉ ପିଲା ହେବ ନି- ସେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ମରି ଯାଇଥା’ନ୍ତା । ମୁଁ ଭାବୁଛି- ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ସହି ପାରି ନ ଥା’ନ୍ତା । ମୋର ଘରର ପୁରୁଣା ଚୌକିରେ ତାକୁ ସାରା ରାତି ମୁଁ ଧରି ବସିଲି । ଆମେ କେହି ଶୋଇ ପାରିଲୁ ନି । ସେଥିପାଇଁ ସେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଦୋଷ ସବୁବେଳେ ଦିଏ । ସେ ବର୍ଷ ବର୍ଷ ଧରି ରାତିରେ ପ୍ରାର୍ଥନା କରେ ନି ଯଦିଓ ପ୍ରତି ରବିବାର ଚର୍ଚ୍ଚକୁ ଯାଏ; କିନ୍ତୁ ସେ ଆଉ ସନ୍ତାନ ନ ହେବା କଥା ମନେ ରଖୁଛି- ଇମିତି କି ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ତା’ର ଅଭିଯୋଗ-କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱର ଜାଣନ୍ତି, ଏ ତ ମୋ ଦୋଷ ନୁହଁ ।”

“ସେ ତାଙ୍କ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ସବୁ କରିବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ।” ଆଲେନ୍ ବିରକ୍ତ ହେଲା । ମି: କେନେଡ଼ି ଏକଥା ଏଡ଼େଇ ଦେଲେ । “ସେ ଅତି ଦୟାଳୁ, ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଭାବେ ପିଲାଳିଆ ।” ସେ କୋମଳ ଭାବେ କହିଲେ । ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ସେ ପୁଅକୁ ଜଣେ ବଡ଼ ମଣିଷ ଭାବି କହିଲେ, “ସେ ଏତେ ଦୃଢ଼, ପାରଙ୍ଗମ ଓ ହୁସିଆର ଯେ, ବେଳେବେଳେ ମୁଁ ନିଜେ ତାକୁ ସହି ପାରେ ନି । ତା’ପରେ ମୁଁ ତା’ର ଅନ୍ୟଦିଗ ଭାବେ । ସେ ରାଗୀ ଲୋକ । ମୁଁ ଭାବୁଛି ପୁଅ, ତୁ ବୁଝି ପାରିବୁ ନି ଏ ଗୁଣ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ବୁଝିଛି । ସେ ସବୁକଥା ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ କରେ । ମତେ ବେଶ୍ ମଜା ଲାଗେ ତାକୁ । ମତେ ଭଲ ନ ଲାଗିଲା ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକକୁ ମୁଁ ଭଲପାଇ ପାରି ନ ଥା’ନ୍ତି ।”

ନୀରବ ଯୁକ୍ତି ଓ ଗୋପନ ଚିନ୍ତା ନେଇ ସେ ଦୁଃଖ ଓ ଆତ୍ମୀୟତା ପୂର୍ବକ ଚାହାଣୀରେ ପୁଅକୁ ଚାହିଁ ରହିଲେ । ଆଲେନ୍ ବିହ୍ୱଳ ଓ ବ୍ୟଥିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ମା’ଙ୍କୁ ଏକ ସ୍ତ୍ରୀର ଭୂମିକାରେ ସେ ଦେଖି ପାରିଲା ନି । ଏ ଏକ ନଗ୍ନତା-ଶୀଘ୍ର ଲୁଚାଯିବା ଉଚିତ । ସେ ହଠାତ୍ ଉଠି ପଡ଼ିଲା- ଏ ସବୁ ଏଡ଼ାଇ ଯିବାକୁ ଚାହିଁଲା ।

“ମୁଁ ଦେଖୁଛି ଆପଣ ଆମ ପାଇଁ ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରିଛନ୍ତି ।” ସେ କହିଲା, “ବର୍ତ୍ତମାନ ଏ ସବୁ ମୋ ଉପରେ ଛାଡ଼ିଦିଅ ବାପା, ତୁମେ ଆମ ସହିତ ଖାଇବାକୁ ରହିବ ନି କି ? ମୁଁ ଭାବୁଛି-ଆଜି ଉପରବେଳା ଆମେ ଏଠୁ ଚାଲିଯିବୁ । ମୁଁ ମୋର ବହି ଓ ଲୁଗାପଟା ମଗାଇବି ।”

“ମୁଁ ଆଜି ରହିବି ନି ।” ମିଃ କେନେଡ଼ି କହିଲେ । ସେ ଭାରି କ୍ଳାନ୍ତି ଅନୁଭବ କରୁଥିଲେ- ସେଇ ସୁନ୍ଦର ଝିଅଟିକୁ ଆଉ ଥରେ ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ନାହିଁ । “ତୁ କେଉଁଠି ରହିଲେ ମୁଁ ପୁଣି ଦେଖିବାକୁ ଆସିବି ।”

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଜଣାଇବି ।” ଆଲୋନ୍ କହିଲା । ସେମାନେ ନିବିଡ଼ତାବେ ହାତ ମିଳାଇଲେ- ଆଲୋନ୍‌ର ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ବାପଙ୍କର ଓଜନିଆ ନୁଆଣିଆଁ କାନ୍ଧ ଉପରେ ନିଜର ମୁଣ୍ଡଟି ଲଦି ଦିଅନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ ସଂଯତ କଲା । ସେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ମୁଣ୍ଡ ଟେକି ଦୃଢ଼ ଓ ବିଚାରବନ୍ତ ସ୍ୱରରେ କହିଲା “ତୁମେ ମୋତେ ସିଧା ଜଣାଇ ଦେଲ, ମୁଁ ଭାରି ଖୁସି । ସବୁ କଥା ସ୍ପଷ୍ଟ ହେଲା । ମୋ ନିଜର ସ୍ଥିତି ସମ୍ପର୍କରେ ମୁଁ ଜାଣି ପାରିଲି ।

ମିଃ କେନେଡ଼ି କଣ ପରିଷ୍କାର କରି କିଛି ଭଲକଥା କହିବାକୁ ଭାବିଲେ । ତାଙ୍କର ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଧରିବା ସେ ଅନୁଭବ କଲେ ଓ କିଛି ସମୟ ଶୋଇ ପଡ଼ିବାକୁ ତାଙ୍କର ଇଚ୍ଛା ହେଉଥିଲା ।

“ହଉ ପୁଅ, ବିଦାୟ, ମତେ ଦରକାର ହେଲେ ତକାଇବୁ- ମୁଁ ସବୁବେଳେ ସମାନ ।”

“ମୁଁ ଜାଣେ ।” ଆଲୋନ୍ କହିଲା- ସ୍ମୃତିରେ ଏ ଅତି ପରିଚିତ କଥା ପଦକ ପୁଣି ଜୀବିତ ହୋଇ ମନକୁ କରୁଣ କରିଦେଲା । ପ୍ରତିଥର ବିଦାୟ ବେଳେ ବାପା ଏଇକଥା କହିଥାନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କର କଲାଭଳି କିଛି ନ ଥାଏ ।

ବାପାଙ୍କୁ ବିଦାୟ ଦେଇ କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ହସୁଥିଲା । ତା’ପରେ ଏକାକୀ ମୁଣ୍ଡରେ ହାତଦେଇ ବସିପଡ଼ିଲା ।

ଅନ୍ୟ ରୁମ୍‌ରେ ଜୋସୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ବାପା ପୁଅ କଥାବାର୍ତ୍ତାକୁ ଶୁଣିବା ପାଇଁ ବା ଶୁଣିବାକୁ ଚାହିଁବା ପାଇଁ ତା’ର ଆତ୍ମସମ୍ମାନ ତାକୁ ବାଧା ଦେଲା । ତଥାପି ସେ ଜାଣିଥିଲା, କିଛି କଥା ପଡ଼ିଲା- କିଛି କୁହାଗଲା ଓ ଶୁଣାହେଲା- ଯାହା ତା’ ପାଇଁ ବିପଦନକ । ହୋଟେଲର ଶୋଇବା ଘର ମଝିରେ ସେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ଠିଆ ହେଲା । ସେ ଭାରି କ୍ଲାନ୍ତ- କେବଳ ଯାତ୍ରା ଯୋଗୁଁ ନୁହେଁ; ଅନେକ ଦିନପରେ ସେ ଚଟାଣ ଉପରୁ ଉତ୍ତାପ ଚୌକି ଓ ବିଛଣାରେ ଶୁଆବସା କରୁଛି । ଏଇ କ୍ଲାନ୍ତିରେ ତା’ ଗୋଡ଼ର ପେଶା ବିକ୍ଷିପ୍ତ ଓ ନରମ କଳ୍ପା ଯୋଗେ ତା’ ପିଠି ଦରଜ ହୋଇଛି । ସେ ବିବ୍ରତ ହେବ ନି ବା ହେବାପରି ଦେଖା ଯିବନି ବୋଲି ଯେଉଁ ନିୟମ ନେଇଥିଲା, ସେଥିରେ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଆଲୋନ୍ ଓ ସେ ପରସ୍ପରକୁ କେତେ କମ୍ ଜାଣନ୍ତି ସତେ ! ପ୍ରେମରେ ଯେତେବେଳେ ବୁଝାମଣା ଥାଏ, ସେତେବେଳେ ପ୍ରେମ ଉପରେ ଏକ ଦାୟିତ୍ୱ ଥାଏ । ତାର ପ୍ରେମ ଯଥେଷ୍ଟ ଶକ୍ତ- କିନ୍ତୁ ଆଲୋନ୍‌ର ? ସେ ଏଇଆ ଭାବିଥିଲା, ଏବେ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଥିଲା ।

ଆଉ ଘରର ଦରଜା ବନ୍ଦ ହେବା ସେ ଶୁଣିଲା ଓ ଯେତେବେଳେ ଆଲୋନ୍ ତାକୁ ନ ଡାକିଲା ସେ ମଝି ଦରଜା ଧୀରେ ଖୋଲି ଭିତରକୁ ଚାହିଁଲା । ହାତ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ଭରାଦେଇ

ସେଇଠି ସିଏ ବସିଛି । କି ଭୟଙ୍କର ଦୁଃଖରେ ମିଶ୍ରମାଣ ହୋଇପଡ଼ିଛି ! “ଆଲେନ୍” ତା’ର ଡାକରେ ସେ କୁଦାମାରି ଉଠିଲା, ସତେ ଯେମିତି ସେଠାରେ ସେ ଅଛି ବୋଲି ଭୁଲିଯାଇଥିଲା । ତା ମୁହଁରୁ ହାତ ଖସିପଡ଼ିଲା ।

“ଆଲେନ୍ କ’ଣ ହେଲା ?” ସେ ପାଟି କଲା-ଧୀରେ ଆସି ଆଲେନ୍ ପାଖରେ ଆସେଇ ପଡ଼ିଲା । “ମତେ କୁହ ଆଲେନ୍, କ’ଣ ହେଲା ?” ଆଲେନ୍‌କୁ କହିବାକୁ ଲାଜ ମାଡ଼ିଲା । କିମିତି ସେ ତାକୁ କହି ପାରିବ ଯେ, ଏଇ ପ୍ରକୃତ କାରଣଟି- ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଏ ମିଳନ ଆଇନତଃ ନିଷିଦ୍ଧ- କିମିତି ସେ ନ କହିବା କଥା କହିବ- କିମିତି କହିବ ତା’ ପାଇଁ ତିଆରି ହେଇ ନ ଥିବା, ଅନ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ତିଆରି ହେବା ଜାଲରେ ସେ ପଡ଼ିଯାଇଛି ? କିପରି ଜଣାଇବ ଯେ, ଜନ୍ମୁଙ୍କ ପାଇଁ ତିଆରି ହେଇଥିବା ବାଡ଼ ଗୋଟିଏ ପ୍ରଜାପତିକୁ ଅଟକାଇ ନେଇଛି ?

“ମୋ ମା’ ଭଲନାହାନ୍ତି”- ସେ ଅପଦସ୍ତ ହେଇ କହିଲା, ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିବାଯାଏ ଆମେ ଅପେକ୍ଷା କରିବା ବୋଲି ବାପା କହିଲେ, ଆମେ କିଛିଦିନ ରହିବାକୁ ଅନ୍ୟ ଏକ ଜାଗା ଠିକ୍ କରିବା ।”

ସେ ଦେଖିଲା, ଜୋସୁର ଚାହିଁଣୀ ବଦଳିଲା- ସେ ଶୀଘ୍ର କହି ଚାଲିଲା, “ତୁମେ ଜାଣ କୁନୁମୁନି” ପ୍ରେମର ଆତିଶଯ୍ୟରେ, ସେ ଖୁସିରେ ତାକୁ ଏଇଆ ଡାକେ; “ଆମେରିକାରେ ଆମେ ବାପା ମା’ଙ୍କ ସହିତ ରହୁନାହିଁ; ଏହା ଆଦୌ ଏଠି ହୁଏ ନି । ଏଠାର ଅନେକ ଯୁବକ ଯୁବତୀ ବାପା ମା’ଙ୍କ ସଙ୍ଗେ ଏକାଠି ରହିବାକୁ ଘୃଣା କରନ୍ତି । ମୁଁ ବି ଭାବେ, ବଡ଼ମାନେ ବେଶୀଦିନ ଏ କଥା ଭଲ ପାଆନ୍ତି ନି । ଖ୍ରୀଷ୍ଟମାସବେଳକୁ ଆମେ ଘରକୁ ହୁଏତ ଯାଇ ବୁଲି ଆସିବା ଯା ଭିତରେ -”

ସେ ଉଠିପିଡ଼ି ପକେଟ୍‌ରେ ହାତପୁରାଇ ଘର ଯାକ ବୁଲିଲା- କଥା କହିଲାବେଳେ ଜୋସୁ ସେଠି ଆସେଇ ପଡ଼ି ଶୁଣୁଥାଏ- ତାର ଶେଆ ମୁହଁ ସବୁ ବୁଝିଲା ଭଲ ଦିଶୁଥାଏ ଓ ତାକୁ ଚାହିଁ ତାର କଳାକଳା ବଡ଼ ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ ନିଷ୍ଫଳ ହୋଇ ପଡୁଥାଏ ।

“ନିୟୁୟର୍କ ଆସିପାଇଁ ଭଲଜାଗା । ବଡ଼ ସହରଟା, ସେଠି ସବୁ ପ୍ରକାର ଲୋକ ଏକାଠି ରହନ୍ତି । ତୁମେ ଦେଖ, କୁନୁମୁନି, ମୋ ନିଜ ସହର ଅତି ଛୋଟ ଓ ପୁରୁଷ ପୁରୁଷ ଧରି ସେଇଠି ମାତ୍ର ବାର ଚଉଦଟି ପରିବାର ରହିଛନ୍ତି- ସେମାନଙ୍କର ଚାକର ଓ ପଡ଼ୋଶୀମାନେ ସେମାନଙ୍କୁ ରକ୍ଷଣଶୀଳ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଯେ କେବେ ଜାପାନୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖୁଛନ୍ତି, ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ନୁହେ ।” “ତା ହେଲେ ମୁଁ ତ ଜାପାନୀ” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବାକୁ ସେ ଗୁଡ଼ାଏ କହିଗଲା । ଜୋସୁ ଆଗରେ ସେ ରହିଯାଇ ଠିଆହେଲା ଓ ତା'ର ଉପରକୁ ଟେକିଥିବା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା ।

“ଆଜ୍ଞା, ତୁମ ବାପା ମୋତେ କ’ଣ ଭାବୁଥିଲେ-ମନେକଲା ।”

“କିନ୍ତୁ ଆମେରିକାରେ ?”

“ହଁ, ଆମେରିକାରେ ବି ସେଇଆ , ରାଣୀ ମୋର ! ବିଶେଷ କରି ଆମେରିକାରେ ! ତୁମେ କ’ଣ ଭୁଲିଗଲାଣି ? ତୁମେ ବଡ଼ ହେବାଯାଏ ଲସ ଆଂଜେଲସ୍‌ରେ ଥିଲ, ତୁମର ମହେନାହିଁ ?” ତା'ର ସ୍ୱରରେ ଚିନ୍ତା ଥିଲା ।

ତା'ର ମନେଅଛି । ସେ ମୁଣ୍ଡ ତଳକୁ କଲା- ତା'ର ଲମ୍ବା ଓ ସିଧା ସିଧା ଆଖି ପତାରେ ଲୁହ ଢଳଢଳ ହେଲା । “ମୁଁ ଭାବିଲି ସେ ସବୁ ବଦଳି ଯାଇଛି ।” ସେ ତୁପ୍ ତୁପ୍ କହିଲା । “ବଦଳୁଛି, ଅବଶ୍ୟ” ସେଇ ପରିବର୍ତ୍ତନର ମୁଁ ଓ ତୁମେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ଅଂଶ । ସେ ସ୍ୱୀକାର କଲା ।

ଏ କଥାରେ ସେ ଆଖି ଟେକି ଆଲେନ୍‌ର ଆଖି ସହିତ ଭୟରେ ଆଖି ମିଶାଇଲା । “ମତେ ଏକୁଟିଆ ଲାଗୁଛି ” ସେ ଧୀର ସ୍ୱରରେ କହିଲା ।

“ଦୁଇଟି ପୁରାଣମାନ ତାରକା- ତାଙ୍କ ନିଜର ଏକ ବିଶ୍ୱ ତିଆରି କରିବାକୁ ଖୋଜୁଛନ୍ତି । ତା’ବି ହେଇ ପାରିବ, କୁନୁମୁନି” ସେ ରାଜି ହେଲା ।

ସେ ତାର ହାତଧରି ତାକୁ ଉଠାଇ ନେଲା । “ଆଉ ଆଶ୍ଚେଇ ପଡ଼ିନି-ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ।” ସେ କହିଲା । “ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୁମକୁ ଆଉ କୁନୁମୁନି କହିବି ନି । ଏ ହେଉଛି ମଧୁଶଯ୍ୟାର ନାମ । ମଧୁଶଯ୍ୟା ବିତିଗଲାଣି ରାଣୀ ମୋର ! ଜୀବନ ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯୋ କେନେଡ଼ି ଡ଼ାକିବି । ଭଲ ହେବ । ଆମେରିକାନ୍ ନାଁ ଭଲ ଶୁଭିବ, ନୁହେଁ ?”

ସେ ରାଗରେ ବୀର ଓ ବିଦ୍ରୋହରେ ସାହସୀ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ବୁଢ଼ାଲୋକ ଓ ପୁରୁଣା, ଅତୀତ ତୁଳାକୁ ଯାଉ । ସେ ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗରୁ ବାହାରି ଆସି ନିୟୁୟର୍କ ଯିବ ଓ ଚାକିରୀ ଖୋଜିବ । ଏକ ଉତ୍ତମ ସ୍ୱାମୀ ଓ ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ହେବ, ପିତା ହେବ । ଏହି ଚିନ୍ତାରେ ମ୍ରିୟମାଣ ହେଲା । ହଁ, ଯଦି ହୁଏ- ପଡ଼ୋଶୀ ନ ଥିବା, ଏ ନୂତନ ଜାଗାରେ, ମହୁମାଛିର ଫେଣା ଭିତରେ ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ଜାଗାରେ, ଯେଉଁଠି କେହି କାହାକୁ କିଛି ପଚାରିବେ ନି ।

“ତାଲିଆସ ଜୋସୁ” ସେ କହିଲା । ତାକୁ ଏକ ଟୁଟୁ ବାହୁ ବନ୍ଧନରେ କାମନାହୀନ ପାଶବିକ ଆଲିଙ୍ଗନ ଦେଲା । “ତୁମ ଜିନିଷ ସଜାଡ଼ । ଆମେ ଉତ୍ତର ଦେଶକୁ ଯିବ: ”

ବାହ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ ସହଜ ମନେହେଲା, ଏକ ସାମ୍ବାହିକ ପତ୍ରିକାରେ ସହଜରେ ସେ ଚାକିରି ପାଇଲା । ତା'ର ପୂର୍ବାପର ସଙ୍ଗତି ଅତି ଚମତ୍କାର, ତାର ଅନ୍ତର୍ଦୃଷ୍ଟି ଓ ଅଭିଜ୍ଞତା ଥିଲା । ତା'ର ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗ ଚାକିରିରୁ ବାହାରି ଆସିବା ସେ ଜଣାଇଲା ଓ ନଦୀକୂଳର ଛୋଟ ବସାପାଇଁ ଦରମା ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ଜୋସୁ ବନ୍ଧୁତ୍ୱ ପାଇଲା- କଲମିଆ ଛାତ୍ରକୁ ବିଭା ହୋଇଥିବା ଜଣେ ଚୀନା ଝିଅ ଓ ଶିକ୍ଷା ଏବଂ ଶିଶୁ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ବିଷୟରେ ପଢୁଥିବା ଜାପାନୀ ଦମ୍ପତ୍ତିଙ୍କ ସହିତ ।

କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିଲା । ସେ ଓ ଆଲେନ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଏକ ଗୋପନୀୟ ଏକ୍ସଟିଆ ଜୀବନ ଚାହଁଲେ । ଦୃଢ଼ ପ୍ରେମରେ ସେମାନେ ଏକତ୍ର ହେବା ସମୟରେ ଅଜଣା ଏକ କାମନାର ନିବିଡ଼ତାରେ ଆବଦ୍ଧ ହେବା ସମୟରେ ସେମାନେ ଏକ୍ସଟିଆ ଜୀବନ ଚାହଁଲେ । ସେମାନେ ଅପରିଷ୍କୃତ ଜନାକୀର୍ଣ୍ଣ ସ୍ଥାନର ଶିଶୁ ନୁହନ୍ତି ଯାହାଙ୍କୁ କିଏ ଛୋଟ ଘର ସ୍ୱର୍ଗଭଳି ଲାଗନ୍ତା । ସେମାନେ ଛୋଟଘର, ଲିଫ୍ଟ ଗଳି ଓ ଉଚ୍ଚା ଛାତ ଉପର ଦେଖୁ ଖୁସି ହେଲା ଭଳି ଶିଶୁ ନୁହଁନ୍ତି, । ସେମାନେ ପ୍ରଶସ୍ତ ସ୍ଥାନ ଓ ପ୍ରାଚୁର୍ଯ୍ୟର ସନ୍ତାନ । ସେ ଛୋଟ ରୋଷ ଘରକୁ ସଜାଡ଼ି ଥିବାବେଳେ କିଓଟୋରେ ଘରର ଗଳି କଥା ମନେ ପକାଏ । କାଗଜ ପର୍ଦ୍ଦା ପଡ଼ିଥାଏ, ଗୋଟିଏ ଘରୁ ଆଉ ଘରକୁ ଦରଜା ଖୋଲାଥାଏ- ଆଖିପାଇଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ । ଆଲେନ୍ ଫୁଟେ ଲମ୍ବ ଚଉଡ଼ା ଝୁଲାରେ ଲୁଗା ଟାଙ୍ଗିଲାବେଳେ ତା'ର ବଡ଼ ସ୍ତମ୍ଭାସ୍ତ୍ର ଘରର କୋଠାରି କଥା ମନେପଡ଼େ- ତା'ର ଉତ୍ତରାଧିକାର ଘର, ସେ ଆଇନତଃ ମାଲିକ- ତା'ଠାରୁ ସେ ଘର ଏ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କେହି ଛଡ଼ାଇ ନେଇ ନ ପାରେ, ସେମାନେ ଗୋପନରେ ଆଲୋକ,ବଗିଚା, ପୋଖରୀ କଥା ଭାବନ୍ତି ଓ ଜୋସୁ ହଜାର ହଜାର ମାଇଲ ଦୂରର ଜଳପ୍ରପାତର ଶବ୍ଦ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଶୁଣିପାରେ । ଜଳପ୍ରପାତ, ପୋଖରୀ କାଗଜ ପର୍ଦ୍ଦାଦିଆ ଘର ଓ ଟୋକୋନୋମା ! ସମ୍ପଦର ସେଇ ହିଁ ଉତ୍ତରାଧିକାରିଣୀ । ସେମାନଙ୍କର ପରସ୍ପର ପ୍ରତି ପ୍ରେମ ରହିଛି କିନ୍ତୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କ'ଣ ପାଇଲେ, ହୁଏତ କ'ଣ ଆଦୌ ନ ପାଇବେ ସେଇ ସବୁର ସ୍ୱପ୍ନ ଦେଖନ୍ତି ।

ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ମନରେ ଏ ସହର ପ୍ରତି ଗଭୀର ଘୃଣା ଥାଏ । ଏହା ଏକ କ୍ଷଣସ୍ଥାୟୀ ଜୀବନ । ଗୋଟିଏ ମହୁଫେଣା ଭିତରେ ବଞ୍ଚି ରହିଲେ କିଏ କହିବ- ଏ ଜୀବନ ? ଗୋଟିଏ ଭୃଣ ହୋଇପାରେ; କିନ୍ତୁ ଜୀବନ୍ତ, ଅନୁଭୂତିର ମଣିଷ ନୁହେଁ- ଜୋସୁ ଗୋପନରେ ଏହା ଭାବେ, କିନ୍ତୁ ଆଲେନ୍ ଯେପରି ସ୍ୱପ୍ନରେ ଜାଣି ନ ପାରେ ଯେ, ଏପରି ସେ ଭାବୁଛି । ଆଲେନ୍ ବି ନିଜର ଗୋପନ ସ୍ୱପ୍ନରେ ମଜ୍ଜିଥାଏ । ସେ ତା'ର ଆଶା, ତା'ର ଘରକୁ ପୁଣି ନ ଫେରିବାର ଶପଥକୁ ଜୋସୁକୁ ଜଣାଏ ନାହିଁ ।

ଘର, ଶୈଶବ ଓ ପିତାମାତାଙ୍କ ଅନାମ୍ବୁୟତା କଥା ସେ ବେଳେ ବେଳେ ଭାବି ଭାରି ରାଗିଯାଏ । ସେ ବରାବର ବାପା, ମା' ତାର ପ୍ରିୟ ବାସଗୃହ କଥା ଭାବେ ଓ ମା' ଅପେକ୍ଷା ବାପା ଉପରେ ବେଶୀ ରାଗେ । ପୁରୁଷ ନିଜର ଦାବୀ ଓ ଶକ୍ତିକୁ ବାଧକରି ନାରୀ ଉପରେ ଜାହିର କରିବା ଉଚିତ । ଏପରି ନ କରିବା ପୁରୁଷର ଦୁର୍ବଳତା । ତା' ବାପାଠୁଁ ସେ ଯେ ଏକ ଭିନ୍ନ ଲୋକ, ଏ କଥା ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ । କୌଣସି ଲୋକର ଉପଭୋଗ୍ୟା ବେଶ୍ୟାକୁ ନିଜେ ଉପଭୋଗ କରିବା କଥାରେ ଯଦିଓ ସେ ଆଦୌ ଖୁସି ହୁଏ ନାହିଁ, ତଥାପି ବିଜୟୀ ରାଜ୍ୟର ନାଗରିକତାକୁ ବଦଳାଇ ଖୁସି କରାଏ । ସବୁ ଲୋକଙ୍କୁ ବଦଳାଇଲା ପରି । ଏମିତି ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଯେଉଁମାନେ ପରାଜିତ ଦେଶର ନାରୀମାନଙ୍କୁ ଆତ୍ମସମର୍ପଣ କରିବାକୁ ବାଧ୍ୟ କରନ୍ତି । ଯୁଦ୍ଧର ଏହା ଶେଷ ପର୍ଯ୍ୟାୟ । ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ବିଜୟର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାରେ ସେ ନିଜକୁ ଏମାନଙ୍କର ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରେ ନି । ତଥାପି ସେ ହଠାତ୍ ଅସହଣୀ ହୋଇପଡ଼େ । ନିଜ ଇଚ୍ଛା ଅନ୍ୟ ଉପରେ ଜାହିର କରେ; କିନ୍ତୁ ବାପା ସେପରି ନୁହନ୍ତି । ସେ ନିଜେ ଏପରି ସମୟର ଲୋକ, ଯେଉଁମାନଙ୍କ ଶରୀର ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରେ, ଶରୀର ଶକ୍ତିରେ ଯେଉଁମାନେ ବିଜୟୀ । ତେଣୁ ସେ ବାପାଙ୍କଠାରୁ ଭିନ୍ନ, ବାପାଙ୍କର କାହା ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରିବା ବା କାହାକୁ ସଂଯତ କରିବାର ଇଚ୍ଛା ବା ଶକ୍ତି ନାହିଁ ।

ଏହିପରି ଭାବି ଭାବି ଦିନକୁ ଦିନ ଆଲେନ୍ ଅଜ୍ଞାତରେ ଜିଦ୍ କରିବା, ରାଗିବା, ବାଧ୍ୟ କରିବା ଆରମ୍ଭ କଲା- ଜୋସୁଠାରେ ମଧ୍ୟ । ଜୋସୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା, କଣ ଇମିତି ବରାବର ସେ ଭୁଲ କରୁଛି ବୁଝି ପାରିଲାନି । ସେ ଅତି ଖାଣ୍ଟି, ସବୁବେଳେ ଠିକ୍ କାମ କରିବାକୁ ଆଗ୍ରହୀ । ଏପରିକି ସେଇ ଖାଇବା ଘର ଓ ରହିବାଘରଟିର କୋଣରେ ଫୁଲଦାନୀକୁ ସଜାଇବାକୁ ତା'ର ଘଣ୍ଟା ଘଣ୍ଟା ବିତିଯାଏ । ତଥାପି ଗୋଟିଏ କାମରେ ଲାଗି ମଧ୍ୟ ଆଲେନ୍ ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ସେ ସବୁ କାମ ସାରିଥାଏ । ତା'ର ଚାକରାଣୀ ନାହିଁ, ସେ ବି ଦରାକର କରେ ନି । ସେ ଜାଣେ ଆମେରିକାରେ ଅନ୍ୟ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଚାକର ରଖନ୍ତି ନି । ତା'ର ବି ସମୟ କଟିବ କେମିତି ? ଶୀତ ଦିନେ ସେ ଯେତେବେଳେ ବାହାରେ ପାର୍କକୁ ଯାଇ ନ ପାରିବ, କୌଣସି ସ୍କୁଲରେ ପଢ଼ିବ ବୋଲି ଯୋଜନା କରିଥାଏ । ସହରରେ ଅନେକ ସ୍କୁଲ ଅଛି, ଆଲେନ୍‌ର ରାତିରେ କାମ ସାରିଫେରିବା ଡେରି ଥିଲେ, ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରି ବସି ସେ ବହି ତାଲିକା ଆଣି ଦେଖେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ସପ୍ତାହରେ ଅନେକ ରାତି ଏହିପରି କଟେ ଓ ଯେତେବେଳେ ପତ୍ରିକା ଛଂପାହୁଏ, ଆଲେନ୍ କହେ ସାରାରାତି କାମକରି ତାକୁ ପାଗଳ ପରି ଲାଗେ । ଥରେ ଥରେ ସେ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ସକାଳ ହୋଇଥାଏ ଓ ଜୋସୁ ସବୁବେଳେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥାଏ ।

ଯଦି ସେ ଝୁଲୁଛି ଯାଆନ୍ତା, ଏଇ ସମୟରେ ପଡ଼ି ପାରନ୍ତା । ନିକଟରେ ଥିବା ଲାଲବେରୀରୁ ଆଣିଥିବା ବହିକୁ ସେ ପଢ଼େ । ବେଳେ ବେଳେ ଭାରି ଭଲ ବହି ମିଳେ ଓ ବେଳେ ବେଳେ ମିଳେ ନାହିଁ । ତାକୁ ବତାଇ ବାକୁ କେହି ନାହିଁ । ସେ ନିଜେ ଆମେରିକା ଜୀବନ ବିଷୟରେ ଲେଖାଥିବା ବହି ଆଣିବାକୁ ଲାଲବେରିଆନ୍‌କୁ ଅନୁରୋଧ କରେ । ଏହି ବହିଗୁଡ଼ିକ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ପଢ଼େ । ଏଇ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଓ ତାଙ୍କ ସମସ୍ୟା ସବୁରେ ତା'ର କ'ଣ ଥାଏ ? ଏଇ ଛୋଟ ଘରେ ତା'ର ଜୀବନ ଆବଦ୍ଧ, ଯାହାକୁ ସେ ଭଲପାଏ, ସେଇ ଜଣକ ସହିତ ।

ତଥାପି ଇମିତି କ'ଣ ସବୁଦିନେ ଚଳିବ ? ଅନେକ ସମୟରେ ଘରଟା ତା'କୁ ବାକ୍ସପରି ଛୋଟ ଲାଗେ ଓ ତା'ର ସୁନ୍ଦର ମନ ବ୍ୟସ୍ତ ଓ ବିବ୍ରତ ହୋଇ ପଡ଼େ । ଏଇ କ'ଣ ସତରେ ତା ପାଇଁ ସବୁ ?

“ଆଲେନ୍-ସତ କୁହ ତ ପ୍ରିୟ-ତୁମର କ'ଣ କେହି ବନ୍ଧୁ ନାହାନ୍ତି ?” ଏଇପରି ଦିନକର ସେ ପଚାରିଲା ।

ସେଦିନ ତା'ର ପ୍ରିୟ ସୁକିୟାକି ତରାକାରି ଓ ଭାତରେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଭଲକରି ଖୁଆଇଥିଲା ।

“ବନ୍ଧୁ ?” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ଆମ ସାଙ୍ଗେ ଗପିବାକୁ-ମୁଁ ଏମତି ଦୁଇ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ରାନ୍ଧିଦିଅନ୍ତି- ଆମେ ଗପ କରନ୍ତେ ।” ସେ କହି ଚାଲିଲା ।

“ଅଫିସ ବାହାରେ କାହା ସହିତ କଥା ହେବାକୁ ମୋର ବେଳନାହିଁ ଯେ ! ପରେ ହୁଏ ତ ହୋଇପାରେ ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଦିନେ ପାର୍କରେ ଭେଟିଥିବା ଜାପାନୀ-ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବ ଦମ୍ପତ୍ତିକୁ ସେ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିଥିଲା । ସେମାନେ ଅନ୍ୟଠି ଜନ୍ମହୋଇ ବଢ଼ିଥିଲେ ଓ ଏବେ କଲମିଆରେ ପଢୁଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଭାରି ମଜାଲୋକ; କିନ୍ତୁ ଗମ୍ଭୀର । ଜୋସୁର ସ୍ୱାମୀ ଏବେ ବି ଆମେରିକାନ୍ ଅଫିସର ବୋଲି ସେମାନେ ଅନୁଭବ କଲେ । ଆରିଡ଼ ଆରିଜୋନା ଶିବିରର ବାବର୍ଡ଼ ଓୟାର ପଛପଟେ ସେମାନେ ବଢ଼ିଛନ୍ତି, ଏ କଥା ଭୁଲଯିବା କଷ୍ଟକର; ତଥାପି ସନ୍ଧ୍ୟା ଆନନ୍ଦରେ କଟିଲା । ଜାପାନୀ ତରୁଣୀଟି ଏକୁଟିଆ ଟେସ ଖେଳିବା, ମଗୁରୁମିରେ ଉଠୁଥିବା ଶାଗୁଆ ପତ୍ରଭରା ବୁଦାର ମୋଡ଼ି ମୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ଚେର ଖୋଳିବାରେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଥିଲା । ଜୋସୁର ଅନୁରୋଧରେ ସେମାନେ ଭଲ ଭଲ ଚେର ବାଛି ଆଣିଲେ- ଅବଶ୍ୟ ବିକିବାକୁ ନୁହେଁ ।

“ଆମେ ମନେ ରଖିବାକୁ ଏସବୁ ଦେଇଗଲା ।” ସେ ଛୋଟ ଜାପାନୀ ସ୍ତ୍ରୀଟିକହିଲା ।

ବେଶ୍ ମନଖୋଲା କଥା ହେଲା ଓ ଜୋସୁ ରାନ୍ଧଣାର ବହୁତ ପ୍ରଶଂସା ହେଲା; କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ଚାଲିଗଲେ । ଆଉ ଥରେ ସେ ତାଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କଲା ନି ।” “ତୁମେ ଭାବୁଛ, ସେମାନେ ତୁମପରି ଲୋକ ନୁହନ୍ତି ଆଲେନ୍ ?” ସେମାନେ ଗଲାପରେ ଜୋସୁ ପଚାରିଲା ।

“ସେଥିରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନି । ସେମାନେ ଭାରି ଭଲ । ମୁଁ ତାହେଁ ତୁମର ବହୁ ହୁଅନ୍ତୁ ।” ସେ ଦୟାପରବଶ ହୋଇ କହିଲା ।

ହଠାତ୍ ସବୁ କ୍ଲାନ୍ତି ଅପସରିଗଲା । ଦିନେ ନିତିଦିନିଆ ବଜାର ସଉଦା ସାରି ଜୋସୁକୁ ଭାରି କ୍ଲାନ୍ତ ଲାଗିଲା, ସେ ଶୋଇଗଲା । ଏମିତି କିଛି ସଂକେତ ପାଇ ଭୟଭୀତା ହେଲା । ତା’ ନିଜ ଭିତରେ ସାମାନ୍ୟ ପରିବର୍ତ୍ତନ, ତାଙ୍କୁ କଷ୍ଟନା ଭଳି ମନେ ହେଲା । ତା’ର ନାରୀ ଅଙ୍ଗର ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟ ସବୁବେଳେ ନିୟମିତ ନ ଥାଏ । ଥରେ ଜାପାନରେ ଜଣେ ଡାକ୍ତର ତାଙ୍କୁ କହିଥିଲେ “ଆମେରିକାରୁ ବିଦାୟ ନେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ଯୌବନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଚଳି ଆସିଥିବା ଧାରା ଏକ ଜୀବନରେ ସମାପ୍ତି ହେବା ଏବଂ କେବଳ ବହୁମାନଙ୍କ ସହିତ ନୁହେଁ, ଅତି ପ୍ରିୟ ସ୍ଥାନଠାରୁ ଅନ୍ତର୍ବହନ ଛିନ୍ନ ହେବାଯୋଗୁ, ଆଉ ମଧ୍ୟ ନିଜର ଦେଶ ପରଭଳି ମନେ ହେବାଯୋଗୁ ଓ ଜାପାନୀ ବୋଲି ନିଜେ ଅନ୍ତରରେ ସଜ୍ଜିତ ହେଉଥିବାରୁ, ମନ ସହିତ ତା’ର ଶରୀର ବି କଷ୍ଟ ପାଉଛି ଓ ରତୁସ୍ରାବ ଅନିୟମିତ ହେଉଛି ।” କେତେ ସଂଗ୍ରହ ତଳେ ସେ ଗର୍ଭବତୀ କି ନୁହେଁ ଭାବୁଥିଲା । ଭୟକଲା, ସନ୍ଦେହ କଲା ଓ ବନ୍ଦ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକଲା । ପିଲା ରହିବାକୁ ସେ ଇଚ୍ଛାକରୁ ନଥିଲା । କାରଣ- ଗୋଟିଏ ପିଲାପାଇଁ ଭିନ୍ନ ପ୍ରକାର ଘର ହେବା ଦରକାର । ବାବ୍ସ ଭଳି ଏକ ଘରେ ସେ ରହୁଛନ୍ତି, ପିଲା ଖେଳିବାକୁ ବଂଶିତା ନାହିଁ, ପାର୍କରେ ବି ସେ ଦେଖୁଛି ଗୋରା ନାରୀମାନେ ତାଙ୍କ ପିଲାଙ୍କୁ କଲା ପିଲାଙ୍କ ସହିତ ଖେଳିବାକୁ ଛାଡ଼ୁ ନାହାନ୍ତି, ସେ ପାର୍କକୁ ତା ପିଲାଙ୍କୁ ନେବନାହିଁ, ପିଲାଟିଏ !

“ନା, ନା’ ସେ ଗୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡ ହେଲା ।

ହଠାତ୍ ଆଜି ବିଶ୍ରାମ ନେଉ ନେଉ ତା’ ଭିତରେ ଏକ ଚଳନ ସେ ଅନୁଭବ କଲା, ଏକ ଧୀର ଚଳନ । ଏ ଚଳନ ତା’ର ନୁହେଁ । ଯେଉଁ ସଂକେତ ସେ ଜାଣିବାକୁ ଚାହୁଁନ ଥିଲା, ତା’ ନିଶ୍ଚିତ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ ଜଣାଗଲା । ତା’ ଶରୀର ଭିତରେ ଆଉ ଏକ ଜୀବନର ଚିହ୍ନ ସେ ଅନୁଭବ କଲା । ଏଇଠି ସେ ତିଆରି ହୋଇଗଲାଣି । ଅତି ଡେରି ହୋଇଗଲା । ପିଲାଟା ବଞ୍ଚିଛି ।

ଭୟରେ ସେ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇ ପଡ଼ିରହିଲା । ତକିଆରେ ମୁହଁ ଗୁଞ୍ଜି କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

ମା କେତେବେଳେ କାନ୍ଦେ, ପେଟରେ ଥିବା ପିଲା ତା' ଜାଣି ପାରେ ନି । ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟର କଥା, ତାକୁ କେହି ଚାହୁଁ ବା ନ ଚାହୁଁ ସେ ଖୁସିରେ ବଞ୍ଚିବାକୁ ଆରମ୍ଭକରେ । ତା' ମାର ଦୁଃଖ ତାକୁ ବାଧେ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିମାନ ଭଳି ସେ ଏକାକୀ ଅଲଗା ହୋଇ ରହେ, ତା' ନିଜ ସୃଷ୍ଟିର ପୃଥ୍ବୀପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ । ଅତି ଆଗ୍ରହରେ ବଢ଼େ । ଜନ୍ମ ନ ହୋଇଥିବା ଗଭୀର ନିଦ୍ରାରେ ଶୋଇଥାଏ, ଯାହା କି ମୃତ୍ୟୁ-ଶେଷ ନିଦ୍ରା- ଶାନ୍ତି ଓ ବିସ୍ମରଣ ସହିତ ସମାନ । ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଟିକେ ଟିକେ ଉଠେ, କ୍ରମଶଃ ଅଳ୍ପ ଶୁଏ, ଗୋଡ଼ ବାଡ଼ାଏ, ହାତ ଖେଳାଇ ଦିଏ, ଜନ୍ମର କଷ୍ଟପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ, ଚିରନ୍ତନୀଠାରୁ ତାହା ହେଉଛି ପ୍ରଥମ ବିଚ୍ଛେଦ । ତା' ପାଇଁ ଜୀବନର କାଳ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ ।

ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ ଲେନି ବି ଏହିପରି । ତା' ମା ସବୁବେଳେ କାନ୍ଦେ, ସେ ଜାଣି ପାରେ ନାହିଁ ।

କିଛି ଚିନ୍ତା ନ କରି ବଢୁଥାଏ । କାହା ପାଖରେ ଜନ୍ମ ନେବ; ସେ କଥା ସେ ଜାଣେ ନି କି ସେଥିକି ତା'ର ଖାତିର ନ ଥାଏ । ତା'ର ଅସୀମ ଶରୀରର ମିଳନ କଥା ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ । ତା ନାଭି ସାହାଯ୍ୟରେ ଖାଦ୍ୟ ଖାଏ, ଅଳ୍ପଶୁଏ, ବହୁ ବ୍ୟସ୍ତତାରେ ସେ ଏଣେ ତେଣେ ଛାଟିପିଟି ହୁଏ । ସେ ଜାଣେ ନାହିଁ ତା' ମା ଓ ତା' ଭିତରେ ତାର ଅସ୍ଥିତ୍ୱ ସୀମିତ ହୋଇ ରହିଛି । ଅନ୍ୟ କେହି ଜାଣେ ନାହିଁ ।

କଣ ଜାଣିଲା, ସେ କଥା ଜୋସୁ ଆଲୋନକୁ କହିବ ନାହିଁ, ଯେଉଁ ଆମେରିକାନକୁ ସେ କାମନାରେ ବଶୀଭୂତ ହୋଇ ବିବାହ କରିଛି ଓ ଏବେ ବି ଭଲପାଉଛି, ସେ ସୁଖୀ ନୁହେଁ ବୋଲି ଜୋସୁର ଧାରଣା । ସେ କଠିନ କାମ କରୁଛି- ତା' ପ୍ରତି ଦୟା ଦେଖାଉଛି, ଭଲପାଉଛି, ସେମାନଙ୍କ ଭିତରେ ସମୟ ଅତି ସୁନ୍ଦର ଗଢ଼ିଯାଉଛି । ତା'ର ବାହୁବଳରେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କଲାବେଳେ, ପ୍ରେମର ମିଳନବେଳେ ସବୁ ଚିନ୍ତା ଅପସରି ଯାଉଛି, ତାଙ୍କ ଶରୀରର ମିଳନରେ ସବୁ ଅନୁଭବ ହଜିଯାଉଛି । ଏବେ କିନ୍ତୁ ଏଇ ଗୋପନୀୟ ତୃତୀୟ ବ୍ୟକ୍ତି ବିଷୟରେ ସେ ସତେତନ । ଏଇ ମିଳନରେ ତା'ର କ'ଣ ବା ଅଂଶ ଅଛି ? ସେ କ'ଣ ଅନୁଭବ କରି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ ଯେ, ତାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ସମୁଦ୍ର ବାହାର ଝଡ଼ରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଉଛି ?

“ତୁମର କ'ଣ ହୋଇଛି ଜୋସୁ ?”- ଆଲୋନ୍ ପଚାରିଲା । “କଣ ଭାବୁଛ ତୁମେ ? ତୁମେ ଯେମିତି ଆଉ କେଉଁଠି ଅଛ-ମୋ ନିକଟକୁ ଫେରିଆସ ।”

“ମୁଁ ଏଇଠି ଦେଖ, ତୁମରି ପାଖରେ ।” ଜୋସୁ ହାତ ବଢ଼ାଇ କହିଲା । ନା, ନା, ସେ ତାକୁ କହିବ ନି । କାରଣ ସେ ତା'ର ସମଗ୍ର ଜୀବନ ନୁହେଁ । ଅନେକ ଦିନୁ ଆଲୋନ୍

ତା'ଠୁ କିଛି ଲୁଚାଇବା କଥା ସେ ଜାଣି ପାରୁଛି । ସେ ଦୂରରେ ରହୁଛି, ତା ଚିନ୍ତାରେ ଜୋସୁକୁ ଭାଗ ଦେଉନି । ଏ କେବଳ ତା' ଘରର ପରିବାରର ଚିନ୍ତା ନୁହେଁ, ଏ ସବୁଠାରୁ ସେ ଆଲୋନ୍‌କୁ ଅଲଗା କରିଛି । ତା ଚିନ୍ତା ଆଲୋନ୍‌ର ପିଲାଦିନର, ଯହିଁରେ ତା'ର ଭାଗ ନାହିଁ । ଆଲୋନ୍ ରାଜନୀତିରେ ଆଗ୍ରହୀ; କିନ୍ତୁ ତାକୁ ରାଜନୀତି ଭଲ ଲାଗେ ନି ; ରେଡ଼ିଓରୁ ଖବର ଶୁଣି ସେ ରାଗିଯାଇ ବେଳେ ବେଳେ ଦୈନିକ ଖବର କାଗଜକୁ ଫୋପାଡ଼ିଦିଏ । ସେ କିଛି ବୁଝିପାରେ ନି; କିନ୍ତୁ ଆଲୋନ୍ ପାଇଁ ଏ ସବୁର ମୂଲ୍ୟ ଥିବା ହେତୁ ତା'ର ଏ ସବୁଥିରେ ଆଗ୍ରହ ଥିବା ଦରକାର । ଏଇସବୁ କଥା ନିଜେ ଜାଣିବାକୁ ସେ ପ୍ରଶ୍ନ କଲେ, ଆଲୋନ୍ ବିରକ୍ତିକୁ ଲୁଚାଇ ଉତ୍ତର ଦିଏ । ତାର ଲୁଚକାନ୍ଦିତ ବିରକ୍ତିଠାରୁ ଜୋସୁ ଅନ୍ତରକୁ କ୍ଷତାନ୍ତ କରିବାକୁ ଅଧିକ କିଛି ଆବଶ୍ୟକ ହୁଏ ନି । ଏଇ ବିରକ୍ତି ଅଧିକ ତାତ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ତାକୁ ଆଘାତ କରେ ।

“ତୁମେ ମୋତେ ଶୁଣାଇ ଶୁଣାଇ ବିରକ୍ତ ହୋଇ ପଡୁଛ” ଦିନେ ସେ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲା ।

“ନା, ତା ନୁହେଁ । ମୁଁ ଘରକୁ ଫେରିଲା ବେଳକୁ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ପଡ଼ିଥାଏ ।”

କିନ୍ତୁ ଠିକ୍ ସେଇଆ । ତା' ଯୋଜନା ଅନୁଯାୟୀ ସେ ସ୍କୁଲକୁ ଗଲେ ଆମେରିକା ବିଷୟରେ ଅନେକ କଥା ଜାଣି ପାରନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ସ୍କୁଲ ଯିବାର ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁନାହିଁ । ସ୍କୁଲ ଯିବାରେ ଲାଭ ନାହିଁ, ପିଲା ତ ହେବ । ଥରେ ଟେଷ୍ଟ କରିଥିଲେ ବି ପିଲାଟି ନଷ୍ଟ ହେଲା ନାହିଁ । ସେ ତା'ର ଜାପାନୀ ବନ୍ଧୁ ସହିତ ସାଙ୍ଗ ହୋଇ ତାଙ୍କର ପାଖକୁ ଯାଇଥିଲା । ତାଙ୍କର କହିଲେ “ପିଲା ଜନ୍ମ ହେବ, ଅତି ଡେରି ହୋଇଗଲା ।” ସେ ବି ଗର୍ଭ ନଷ୍ଟ କରାଇ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ଖୁସି ହେଲେ । “ଜନ୍ମହେବା ପୂର୍ବରୁ ପିଲାକୁ ନଷ୍ଟ କରିବା ଭଲ ନୁହେଁ । ସେ ଏକ ବିଶ୍ୱସ୍ତାନ-ତେଣୁ ତାର କିଛି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏ ତାର ଭାଗ୍ୟ ।”

ଶରତ୍ ଯାଇ ଶୀତ ଆସିଲା- ଏଇ ଗୋପନ କଥାରେ ସେ ବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇ ଶୁଖିଗଲା । ଅନେକ ସମୟରେ ସେ ଆଲୋନ୍‌କୁ କହି ଦେବାକୁ ବସୁଥିଲେ ବି କହୁ ନଥିଲା । ଭୟରେ ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ତା'ର ନିରାପତ୍ତାହୀନ ଜୀବନ କଥା ସେ ଭାବୁଥିଲା । ଏଇ ଛୋଟ ଘରପାଇଁ ପୁଣି ମାସକୁ ମାସ ବଞ୍ଚିବ ?

“ଏଇ ଦିନ ଭିତରେ ଆମେ ଘରକୁ ଯିବା । ସମୟ ଆସିବ, ବଞ୍ଚୁଥିବା ଦିନରେ ମା ବାରଣ କଲେ, ସେ ତ ଦିନେ ମରିଯିବେ, ଆଉ ବାରଣ କରି ପାରିବେ ନି ।”

“ଆଲୋନ୍ !” ଜୋସୁ ଭୟରେ ଚିତ୍କାର କଲା- “ବାପା ମା'କୁ ଏପରି କୁହନା, ତୁମେ ଦଣ୍ଡ ପାଇବ ।”

“ସେ ଅତି କଠୋର । ମୃତ୍ୟୁ ସ୍ୱାଭାବିକ । ବୁଢ଼ାମାନେ ମରନ୍ତି, ଭଲ କଥା । ସେମାନେ ନ ମଲାଯାଏ ଉନ୍ନତି ନାହିଁ ।”

“ଆଲେନ୍ -ସେ ତୁମର ମା !” ଜୋସୁ ତାର କୋମଳ ପାପୁଲି ତା’ ଓଠରେ ଦେଇଦେଲା ।

“ସେ ଅତି ଅତି ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ମନା” ତା’ ହାତକୁ ଠେଲିଦେଇ ଆଲେନ୍ ପ୍ରତିବାଦ କଲା । “ସେଇ ଛୋଟ ସହରରେ ସେ ଜନ୍ମହୋଇ ବଢ଼ିଛି । ସବୁକଥା ବଦଳୁଛି । ସେ ବୁଝିବ ନି କି ବୁଝିବାକୁ ଚାହିଁବ ନି ।” “ମୁଁ ତାଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଚାହେଁ ନି ; ମୁଁ କାହାର ମୃତ୍ୟୁ ଚାହେଁ ନି । ମତେ ଭୟ ଲାଗେ ।” ଜୋସୁ ଦୃଢ଼ଭାବେ କହିଲା ।

ତଥାପି ସେ ଅଛୁତ ଭାବେ କହିଲା, “ତା’ଅର୍ଥ ତୁମେ କାହାକୁ ହତ୍ୟା କରି ନ । କାହିଁକି ? ଜୋସୁ, ମତେ ଚାହଁ ତ -ମୁଁ ମଣିଷ ମାରି ଶିଖୁଛି । ଯା କଠିନ ନୁହେଁ । ବେଳେ ବେଳେ ମୋ ପରିଚାଳନା ସମ୍ପାଦକଙ୍କଠାରୁ କଥା ଶୁଣୁ ଶୁଣୁ, ସେ ମୋର ଶତ୍ରୁ ହୋଇଥିଲେ କିପରି ତାଙ୍କୁ ହତ୍ୟା କରନ୍ତି- ସେ କଥା ନ ଭାବି ରହି ପାରେ ନି । ତାଙ୍କର ବିରାଟ ଦେହରେ ଅସ୍ତର କ୍ଷତ ମୁଁ ଦେଖିପାରେ । ତାଙ୍କ ବେକ ବା ପଞ୍ଜରା ପାଖରେ ନରମ ଦାଗଟିଏ, ବନ୍ଧୁକ ତାଙ୍କ ଚର୍ବିରେ ଗଳି ଯିବାର ଦାଗଟିଏ ।”

ଭୟରେ ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇ ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଚାହିଁ ଠିଆ ହୋଇ ରହିଲା । ଅଣ୍ଟାରେ ହଳଦିଆ ଆପ୍ତନ୍ ବାନ୍ଧି ସେ ପ୍ଲେଟ୍ ସଫା କରୁଥିଲା । ହାତରୁ ତାର କାଟପ୍ଲେଟ୍ ହଠାତ୍ ପଡ଼ିଗଲା ।

ଆଲେନ୍ ହସିଲା । “ବ୍ୟସ୍ତ ହୁଅନା ଯେ, ମୁଁ ଏପରି କେବେ କରିବି ନି । ଏ ମୋର ଟ୍ରେନିଂର ଅଂଶ । ମୃତ୍ୟୁ କାହିଁକି ମୋ ପାଇଁ ଭୟାନକ ନୁହେଁ, ତା’ ବୁଝାଇବାକୁ କହିଲି ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲାନି । ସିଂକ୍ସ୍ ଯାଇ ଗରମ ସାବୁନ ପାଣିରେ ପ୍ଲେଟ୍ ସଫାକଲା ।

ସେ ଅବଶ୍ୟ ମା’କୁ ଭଲପାଏ । ଭଲ ପାଉ ନ ଥିଲେ ଏପରି ରାଗି ପାରନ୍ତା ନି ।

“ମୁଁ ପଳାଇଯିବା ଉଚିତ । ଅତ ଭଲପାଉ ଥିବା ଜିନିଷରୁ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ଦୂରେଇ ରଖୁଛି ।” ଜୋସୁ ଭାବିଲା, କେମିତି ସେ ପଳାଇବ ? ତାର ସାନ ପ୍ରାନ୍ ସିଂସ୍କୋର ବ୍ୟାଙ୍କରେ ସେଇ ଟଙ୍କା ଅଛି କିନ୍ତୁ ସେ କୁଆଡ଼େ ଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ବାପାଙ୍କ ପାଖକୁ ଲେଖିଲେ ସେ ହୁଏ ତ ଅଧିକ ଟଙ୍କା ପଠାଇବେ । କିନ୍ତୁ ବାପା ତାଙ୍କୁ ଫେରି ନ ଯିବାକୁ କହିଥିଲେ । ତା’ ପରେ ବାପାଘରେ କିପରି ଜୀବନ ଯାପନ କରିବ ଓ ଏଇ ପିଲାଟା, ତା ନିଜଛଡ଼ା ଏ ପିଲାଟାକୁ କିଏ ପଚାରିବ ? ଏଇ ପିଲା ଓ ତା’ବାପା ଏକା ଘରେ ରହିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ

ଆଗରେ ସବୁବେଳେ ପିଲାଟା ଏକ ଅଶାନ୍ତ ଗ୍ରହ ଭଳି ଠିଆ ହେବ । ଆଲେନ୍ ପରି ଦିଶୁଥିବା ଛୋଟ ଛୁଆଟି ସେ କଷ୍ଟନାରେ ଦେଖିଲା । ନିଶ୍ଚୟ ଆଲେନ୍ ଭଳି ହେବ, ସେ ଶୁଣିଛି ଗୋରା ରକ୍ତ ଅନ୍ୟ ଉପରେ ପ୍ରାଧାନ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରେ । ଗୋରାରକ୍ତ ଲୁଚି ରହିବ ନି । ଏଇ ଛୋଟ ପିଲାଟି ସବୁ ଲୋକଙ୍କ ଆଖି ଓ କେଶ କଳା ଓ ବର୍ଣ୍ଣ ହଳଦିଆ ଥିବା ସ୍ଥାନରେ କିପରି ସୁଖରେ ବଢ଼ି ପାରିବ ? ତାକୁ ଦୁଃଖ ଲାଗିବ । ତା’ ହେଲେ ସେ କିପରି ପଲେଇ ଯିବ ? ଜାପାନୀ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ବି ଏଣିକି କଷ୍ଟକର ହେଲା । କ୍ରମେ ସେ ସେମାନଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଗଲା । ତା’ର ଏଇ ଭାବନା ସେ ବନ୍ଧୁଙ୍କ ଆଗରେ ଖୋଲି ପାରିଲାନାହିଁ । କେବଳ କହିଲା, ତା’ ଦେହ ଭଲ ଲାଗୁ ନି, ସେ ବିଶ୍ରାମ ଚାହେଁ । ସ୍ୱାମୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଦୁହେଁ, ସ୍କୁଲରେ କାର୍ଯ୍ୟବ୍ୟସ୍ଥ ଆଆନ୍ତି, ତେଣୁ ଜୋସୁ କ୍ରମେ ଆଉ କାହାକୁ ଦେଖା କଲାନାହିଁ ।

ଦିନେ ଆଲେନ୍ ଫୋନ କଲା । ତାର ପିଲାଦିନ ସାଙ୍ଗ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ସେ ସାଙ୍ଗରେ ଘରକୁ ଆଣିବ । ତା’ କଥା ସେ ଜୋସୁକୁ ଆଗରୁ କହିଥିଲା । ସିଦ୍ଧିଆ ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଅଫିସକୁ ଆସିଥିଲା । ଜୋସୁକୁ ଭେଟିବାକୁ ବି ଇଚ୍ଛା କରୁଛି, ତେଣୁ ସେଦିନ ରାତିରେ ସେ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଆଣିବ ଆଉ ଜୋସୁ ସୁନ୍ଦର ‘ସୁକିୟାକି’ ରାନ୍ଧବ । ଆଲେନ୍‌ର ସ୍ୱର ଫୋନରେ ଭାରି ଖୁସି ଖୁସି ମନେ ହେଉଥିଲା । ଜୋସୁ ବି ଖୁସି ହେଲା, କେତେ ମାସ ହେଲା ଆଲେନ୍‌ର ଖୁସିହେବା ସେ ଜାଣି ନ ଥିଲା ।

ଛୋଟ ଘରଟି ପରିଷ୍କାର କରି, ଅଞ୍ଜୁଲାଏ ସେବତୀ ଫୁଲ ଓ ବଡ଼ ବଡ଼ ଡିନିଙ୍ଗ ହଳଦିଆ ଫୁଲ ଆଣିଲା । ଏଇ ଫୁଲ ଶରତ ଋତୁରେ ବାପାଙ୍କ ବଗିଚାରେ ଶହ ଶହ ଫୁଟେ । ଦୁଇଘଣ୍ଟା ଲାଗି ସେ ଫୁଲଦାନୀ ସଜାଇଲା । ଏଇ ଘରେ ତ ଜାଗା ଫୁଟେ । ଏଇ ଘରେ ତ ଜାଗା ନାହିଁ; ସେ ଝରକା ବାହାରକୁ କିଛି ଅଂଶ ଦେଇ ଓ ଛାତରୁ କିଛି ପକ୍ଷୀତରେ ରଖି ସଜାଇଲା ।

ଓଃ, ଖାଦ୍ୟ ପୁଣି କେତେ ଯତ୍ନରେ ହେବ ! ଚାଉଳରୁ ଧଳା ଝାଡ଼ିର କଣିକା ଧୋଇଯିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧୋଇବାକୁ ହେବ, କାରଣ ଝାଡ଼ି ଭାତକୁ ଟାଣ କରିବ- ତା’ପରେ ସେ ଭାତ ରାନ୍ଧିବ, ମୂଳାଗୁଡ଼ାକ ତୁଳାପରି ନରମ ହୋଇ ସିଝିବ । କୁକୁଡ଼ା ଝୋଲରେ ପଡ଼ିବାକୁ ପିଆଜସଞ୍ଜା, ଧନିଆଁ ପତ୍ର କଟାହେବ । ମାଛର ମୁଣ୍ଡ ସହିତ ସେ ରାନ୍ଧିବ । ଆମେରିକାନ୍‌ମାନଙ୍କପରି ଖାଲି ଗଣ୍ଡିଟା ନୁହେଁ, ପୁରା ମାଛଟି ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ; କିନ୍ତୁ ମୁଣ୍ଡ ନ ଥିଲେ ଭଲ ଦିଶେ ନି, ସେ ପ୍ଲେଟ ଆଦି ସଫା କଲା, ପିଲାଟି ବ୍ୟସ୍ତ ନ କରିବା ଯାଏ ରନ୍ଧାଘର ସଫାକଲା ଓ ତାକୁ ଥୟ କରିବାକୁ ଟିକେ ଗଡ଼ପଡ଼ ହେଲା ।

ସେ ପିଲାଟିର ନାଁ ଦେଇଛି । ଜନ୍ମ ପୂର୍ବରୁ ପିଲାଟିକୁ ତ ପୁଣି କିଛି ଡକାଯିବ ! ନାଁ ଟା ବିଷୟରେ ସେ ବହୁତ ଭାବିଛି । ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନର ନାମ କ’ଣ ହୋଇପାରେ ? ତା’ର ନିଜ ନାମ ମା’ର କିବାପାର ନାମ ଅନୁସାରେ ନୁହେଁ । ‘ଜୋସେଫ୍’ ବୋଲି ଗୋଟେ ଆମେରିକାନ୍

ନାଁ ଅଛି । କିନ୍ତୁ ସେଇଟା ଭଲ ଲାଗେ ନି । ତା'ର ମୃତ ଭାଇର ନାମ 'ଜେନ୍‌ସାନ୍' ଦେବାକୁ ସେ ଚାହେଁ । କିନ୍ତୁ ତା' ଭାଇର ନାମ ଉପରେ ଏ ପିଲାଟିର କି ଅଧିକାର ଅଛି ? ଅନୁମତି ନ ନେଇ ଏ ନାଁ ଦେବନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଅନୁମତି ଦେବାକୁ କିଏ ଅଛି ? ପିଲାଟିର ଛୋଟ ମୁହଁକୁ ସେ କଷ୍ଟନା କଲା, ତା' ଜଣାଶୁଣା ଲୋକଙ୍କ ପରି ଦିଶୁ ନି । ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ଯାଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ସେ ବିଶ୍ୱସନ୍ତାନ, ତା'ର ନାମ ସେ ଆଲେନ୍‌ ଦେବ ନି । ଯେ ହେତୁ ଆଲେନ୍‌ର ମା' ତାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି ନାହିଁ, ଆଲେନ୍‌ ତା ହେଲେ ବାପାର କିଛି ଅଂଶରହୁ, ତାକୁ 'ଲେନି' ଡକାଯାଉ । ନାଁଟି ମନକୁ ଆସିବା ମୁହୂର୍ତ୍ତରୁ ତାହା ହିଁ ନାଁ ହୋଇଗଲା । ଛୋଟ ଉଜ୍ଜଳ ମୁହଁଟି ସେ ଦେଖିଲା- ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖି, ଯାହାର ରଙ୍ଗ ସେ ଠିକ୍ ଜାଣିପାରୁ ନି ; କିନ୍ତୁ ତଳ ତଳ ଛୋଟ ମୁହଁଟି ଦେଖିପାରୁଛି । ଏମିତି ପିଲାଟିର ନାଁ ଲେନି ହେଲେ ଭଲ । ଲେନି ବୋଲି ଡାକି ସେ ପିଲାଟି ସହିତ ଗପକଲା, ଘର ଭିତରେ ଧାଇଁ ଧାଇଁ ଓଲା ପହରା ଓ ପୋଛାପୋଛି କଲାବେଳେ କି ଠିଆହୋଇ ସୁକ୍ଷ୍ମାନ୍ତି ପାଇଁ ପରିବା କାଟିବାବେଳେ ପିଲାଟି ଛାଟିପିଟି ହେଲେ ସେ ମଧୁର ଭାର୍ଯ୍ୟନା କରେ ।

“ରହ, ବସୁଟି, ତୁ ସବୁବେଳେ ଏମିତି ବ୍ୟସ୍ତ କଲେ, ମୁଁ ପରିବା କିପରି କାଟିବି କହିଲୁ? ତୁ ଟିକେ ଥୟଥର ।” କିନ୍ତୁ ସେ ଥୟ ହୁଏ ନି ଓ ଜୋସୁ ବିଶ୍ରାମ ନିଏ । ଏଇନାରୀ ସିଦ୍ଧିଆ କ'ଣ ଜାଣିନେବ, ଯାହା ଆଲେନ ଜାଣି ନି । ସେ ବନ୍ଧୁ ହେବ ନାଁ ଶତ୍ରୁ ?

ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଦେଖିଲାକ୍ଷଣି ଭାବିଲା ସେ ବନ୍ଧୁ । ଡେଙ୍ଗା, ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟିଏ, ପାତଳୀ ଓ ଉଜ୍ଜଳ, ଆଲେନ୍‌ ସହିତ ଭିତରକୁ ଆସିଲା । ଜୋସୁ ନିରାହ ବିଦ୍ୱନ୍ଦ୍‌ରେ ଚାହିଁ ରହିଲା, ଏଇ ଝିଅକୁ ହୁଏ ତ ଆଲେନ୍‌ ବିଭା ହୋଇ ଥାଆନ୍ତା । ଆଲେନ୍‌ର ଯାକୁ ବିଭାହେବା ଉଚିତ ଥିଲା । ଏ କଥା ହଠାତ୍ ତାକୁ ଜଣାଗଲା ଓ ଆଲେନ୍‌ର ମା'କୁ ସେ ଠିକ୍ ବୁଝିପାରିଲା । ଓଃ-ସେ ଯଦି ଜାଣିଥାନ୍ତା ସିଦ୍ଧିଆ ଭଳି ଜଣେ ଯୁବତୀ ଅଛି, ତେବେ ଆଲେନ୍‌କୁ ବିଭାହେବାକୁ ସେ ମନା କରି ଦେଇଥାଆନ୍ତା; କାହିଁକି ନା ଆଲେନ୍‌କୁ ସେ ଅତି ଭଲପାଏ । ଜୋସୁ କିଛି କହିବା ପୂର୍ବରୁ ହାତ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା ଓ ସିଦ୍ଧିଆ ଦୁଇ ହାତରେ ତା' ହାତକୁ ଧରିଲା ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ ଭେଟିବାକୁ କେତେ ଇଚ୍ଛା କରିଛି ! ପିଲାଦିନୁ ମୁଁ ଆଲେନ୍‌କୁ ଜାଣେ । ଆମେ ଭାଇ ଭଉଣୀ ଭଳି । ମୁଁ ଭାବୁଛି ସେ ତୁମକୁ ଏ କଥା କହିଥିବ ।” ସିଦ୍ଧିଆ ଖୁସିହୋଇ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲା ।

“ସେ ମତେ କହିଛନ୍ତି ।”-ଜୋସୁ କହିଲା ।

ସେ ଇତସ୍ତତଃ ହେଲା- ଏଇ ଅତି ଗୋରା, ଘନନୀଳ ଆଖି ଓ ନରମ, ଟିକ୍‌କଣ, ସୁଗୋଲ ମୁହଁ ଝିଅଟାଠାରୁ ଆଖି ଫୋରାଇ ପାରିଲା ନି ।

“ସିଦ୍ଧିଆ ତୁମ ଟୋପି କାଢ଼ିନିଅ ।” ଆଲେନ୍ ତାକୁ ଖାତିର କରେ ନି; କିନ୍ତୁ ଦେଖୁ ଭାରି ଖୁସିହେଲା । “ଘର ପରି ଭାବ ସିଦ୍ଧିଆ, ଛୋଟ ଜାଗାଟି ହେଲେ ବି ଆମର ତ । ଜୋସ୍ତୁ, ତୁମର ବୃଦ୍ଧି ବୃଦ୍ଧି ଲୋପ ହୋଇଗଲା କି ?”

“ମୁଁ ଭାରି ବିସ୍ମିତ ହୋଇପଡ଼ିଛି ।” ଜୋସ୍ତୁ ଅସହାୟ ଭାବେ ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡୁ ହୋଇ କହିଲା ।

“କାହିଁକି ଏତେ ବିସ୍ମିତ ହେଉଛ ?” ଆଲେନ୍ ପଚାରିଲା ।

“ଏତେ ସୁନ୍ଦର, ମୁଁ ଭାବି ନ ଥିଲି, ତୁମେ ତ ମତେ କହି ନ ଥିଲ ।”

ସେ ଆହୁରି ଅସହାୟ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁ ଜୋସ୍ତୁ କଥାରେ ଆମୋଦ ଅନୁଭବ କଲେ । “ଓ, ଛୋଟ ମଣିଷଟିଏ ଆଲେନ୍, ସେ ଏତେ ଜୁନିଟିଏ ବୋଲି ତ ତୁମେ ମୋତେ କହି ନ । ତୁମେ ତାକୁ ଏତେ ବେଶି ଭଲ ପାଇବାରେ ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉନି । ମୁଁ ତ ତାକୁ ଫୁଲଟିଏ ପରି ଜାକେଟ୍ରେ ଖୋସିଦେଇ ଆସାନ୍ତି ।” ସିଦ୍ଧିଆ ହୃଦ୍ ଭାବରେ କହିଲା ।

ଜୋସ୍ତୁ ଖୁବ୍ ହସିଲା ଓ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଭଲ ପାଇବାକୁ ଆରମ୍ଭ କଲା । ଏଇ ଦୀର୍ଘାଙ୍ଗୀ, ଦୟାବତୀ ଓ ସୁନ୍ଦରୀ ଝିଅଟି ପ୍ରଥମ ସାକ୍ଷାତରେ ହିଁ ତା’ ମନକୁ ଅଧିକାର କରି ବସିଥିଲା ।

“ବସି ଯାଅନା” ଜୋସ୍ତୁ ନିଜକୁ ସଂଯତ କରି କହିଲା ।

“ମୁଁ ତା ଆଶେ । ଆଲେନ୍ କହିଛନ୍ତି, ଆଜି ସବୁ ଜିନିଷ ଜାପାନୀ-କ୍ଷମା କରିବ ।”

ସେ ଅଭିବାଦନ କରି ଘରୁ ଗଲା ଓ ଛୋଟ ରୋଷେଇ ଘରେ ପଶି କବାଟ ବନ୍ଦ କରିଦେଲା । ସେ ଷ୍ଟୁଲରେ ବସି ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା । “ଲେନି” ସେ ଅନାଗତକୁ ନୀରବରେ ଗାଳିଦେଲା । “ଏମିତି ଡେଇଁ ପଡ଼ନା । ଆପ୍ରନ୍ଦ କିଛି ଅଂଶ ଲୁଚାଇଛି, ହେଲେ ସବୁ ତ ନୁହେଁ ! ତୋତେ କେହି ଚାହାନ୍ତି ନାହିଁ । ମାକୁ ସାହଯ୍ୟକର, ଲେନି ।”

ହଠାତ୍ ସେ ନୀରବ ହେଲା, ତାର ମନ ବି ଶାନ୍ତ ହେଲା ଓ ଉଠିପଡ଼ି ତା ତିଆରି କରି ଢାଳିଲା ।

ବନ୍ଦ ଦରଜା ସେପଟର ଘର ବି ଖୁବ୍ ନୀରବ ; ସେ ସ୍ୱର ସବୁ ଶୁଣିପାରିଲା; କିନ୍ତୁ କଥା ଶୁଣି ପାରିଲା ନି । ସେମାନେ ବୋଧହୁଏ ତାଙ୍କ ଘର, ମା କଥା ଗପୁଛନ୍ତି, ଯାହା ତା’ ଆଗରେ ସେମାନେ କହି ପାରିବେ ନି । ତାଙ୍କୁ ଏକୁଟିଆ ଲାଗିଲେ ବି, ଏହା ସ୍ୱାଭାବିକ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ସମୟ ଦେବାକୁ ସେ ତା ତିଆରି କରିବାରେ ଡେରି କଲା ।

“ଆଲେନ୍, ସେ ଭାରି ଭଲ” ସିଲ୍ବିଆ କହିଲା । “ତୁମ ମା ତାକୁ ଯଦି ଥରେ ଦେଖନ୍ତେ, ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ସବୁ ବଦଳି ଯାଆନ୍ତା ।”

“ମୁଁ ଭାବୁଛି ନୁଏତ କ୍ରିଷ୍ଟ ମାସରେ...” ଆଲେନ୍ ରହିଗଲା ।

“ମୁଁ ବି ସେଇଆ ଭାବୁଛି” ସିଲ୍ବିଆ ସମବେଦନା ଜଣାଇଲା ।

ତା ଅନ୍ତର ସମବେଦନାପୂର୍ଣ୍ଣ । ତାର ଆଖି ଓ ମୁହଁ ସ୍ପଷ୍ଟ, ତା’ର ଚୌକିରେ ଆଲେନ୍ ଆଡ଼କୁ ଝୁଙ୍କି ବସିଥିବାର ଭଙ୍ଗୀ, ସବୁଥରୁ ସମବେଦନା ଝରି ପଡ଼ୁଛି । ସିଲ୍ବିଆ ନିଜ ପ୍ରତି ସଚେତନ ନୁହେଁ । ଆଲେନ୍ ନିଜର ଭିନ୍ନ ପ୍ରକୃତି କଥା ଭାବିଲା ଓ ଦୁଃଖିତ ହେଲା । ଯଦି ସେ ଜୋସୁକୁ ଦେଖି ନ ଥାନ୍ତା, ସିଲ୍ବିଆ ଓ ସେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲପାଉଛୁ କି ନ ପାଉଛୁ, ତା’ ମାର ବିଶ୍ୱାସ ଆସିଥାଆନ୍ତା । ସେମାନେ ପରସ୍ପରକୁ ଭଲ ପାଇବେ । ତେବେ ସିଲ୍ବିଆ ବିଶେଷ ଅରାଜି ହୋଇ ନ ଥାନ୍ତା ।

“ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମକୁ ଇ ଯାହା କିଛି କହିବି ।” ସେ ସିଲ୍ବିଆକୁ କହିଲା ।

“ତୁମେ ଜାଣ- ତୁମ ମୋ ବିଷୟରେ ମାଆ ସବୁବେଳେ କି ଆଶା ରଖୁଥାଆନ୍ତି ।”

“ଓ-ହଁ, ସିଲ୍ବିଆ କହିଲା । ସେ ଲଜିତା ହେଲା ନି, ତାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଆଖି ପୂର୍ବପରି ଶାନ୍ତ ରହିଲା ।

“ଯଦି ମୁଁ ଜୋସୁକୁ ଭେଟି ନ ଥାନ୍ତି ?”-ସେ ପଚାରିଲା ।

“ଆରେ, ସେ ସବୁ କଥା ଭାବ ନାହିଁ ।” ସେ ଦମ୍ଭରେ କହିଲା । “ମୁଁ ତୁମକୁ ଭାରି ଭଲପାଏ ଆଲେନ୍ ! ତୁମେ ଜାଣ, ତୁମ ଛଡ଼ା ଜୀବନକୁ କଞ୍ଚନାକରି ପାରେ ନି । ଅତୀତରେ ନୁହେଁ କି ଏବେ ବି ନୁହେଁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ କେବେ ବିଶ୍ୱାସ କରେ ନି ଏ ପ୍ରକାର ସ୍ନେହ ବୈବାହିକ ପ୍ରେମରେ ଶେଷ ହୁଏ ବୋଲି-ନୁହେଁ କି ?

“ମୁଁ ବି ଭାବେ ତା’ ନୁହେଁ” ସେ ଅନିଚ୍ଛାରେ କହିଲା ।

“ତା ହେଲେ ସେ କଥା କାହିଁକି କହୁଛି” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ତୁମେ ଯଦି ମୋ ମା’କୁ ବୁଝାନ୍ତ- କିଛିହୁଅନ୍ତା ନାହିଁ ?” ସେ ଜଣାଇଲା ।

ସେ ଚିନ୍ତାନିତା ହେଲା, ତା’ର ସୁନ୍ଦର ଗୋରାହାତ ଆଶ୍ଚୁ ତଳକୁ ଝୁଲି ରହିଲା, “ମୁଁ ଜାଣୁଛି ତୁମେ କଣ କହୁଛ ।”

ସେ ଘଟଣା ଭିତରେ ପଶିଲା । “ନିଶ୍ଚୟ, ମୁଁ ପାରୁପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କରିବି । ମୁଁ ତୁମ ମାଙ୍କୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇବି । ଏହି ଛୋଟ ଜୋସୁ କେତେ ଭଲ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ କହିବି । ମୁଁ ନାଁଟା ସିଧା କହିବି ତ ? ଏବଂ ଆମେ ଦେଖିବା...ଦେଖିବା....”

“ସିଦ୍ଧିଆ, ତୁମେ ଯଦି ତା’ କରିପାରନ୍ତି-”

“ମୁଁ କରିବି ” ସେ ଆନ୍ତରିକତାର ସହିତ କହିଲା । “ସେଇ ଆଖି ଦି’ଟି ଆଲୋକ ! ଏଡ଼େ ବେଶୀ କଳା ଓ ଆଖିପତା ସିଧା । ସବୁ ଲୋକେ କ’ଣ ଏମିତି?”

“ମୁଁ ଜାପାନରେ ଦେଖୁଥିବା ସବୁ ଝିଅଙ୍କଠାରୁ ଜୋସୁ ସୁନ୍ଦର ।” ସ୍ୱାମୀଙ୍କୁ ଶୋଭା ପାଇବା ସଂଯମରେ ସେ କହିଲା ।

“ଆମେରିକାରେ ମୁଁ ଦେଖୁଥିବା ସବୁ ଝିଅଙ୍କଠାରୁ ବି ସୁନ୍ଦର ।” ସିଦ୍ଧିଆ ଉଦାରଭାବେ କହିଲା, “ତାଙ୍କୁ ଭଲ ପାଇଲ ବୋଲି ମୁଁ ତୁମକୁ ନିନ୍ଦା କରୁ ନି, ମୁଁ ତୁମ ସପକ୍ଷରେ । ବିପକ୍ଷ ସହିତ ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧ କରିବି ।”

“ତୁମେ ଆମକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କର ସିଦ୍ଧିଆ” ସେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ତାର ନିଜ କାମକୁ ସେ ନ୍ୟାୟ ଭାବିଛି ଓ ହୁଏ ତ ତା ବାପା ଓ ସେ ନିଜେ ଯାହା କରି ପାରିନାହାନ୍ତି, ସିଦ୍ଧିଆ ତା’କରି ପାରିବ ।

“ଯଦି ତୁମ ମା’ରାଜି ନ ହୁଅନ୍ତି- ମତେ ଦେଖୁ ଆସିବାକୁ ମୁଁ ଜୋସୁଙ୍କୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବି, ଭୋଜିକୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଡାକିବି, ତା ପରେ ଆମେ ଦେଖିବା ।” “ମୁଁ ଜାଣି ପାରୁ ନି” ସେ ଭୟରେ କହିଲା ।

“ଆଲୋକ୍, ଡରନା । ଆମେ ତାଙ୍କୁ ବାଧ୍ୟ କରିବା । ତୁମେ କ୍ରିଷ୍ଣ ମାସରେ ଗଲେ ଭଲ ହେବ ।”

ସିଦ୍ଧିଆ ତାଙ୍କୁ ଆଶାବାଦୀ ଚିନ୍ତା ଓ ଉତ୍ସାହରେ ଭରିଦେଲା । ହୋଇପାରେ ହୁଏତ !

ଏହି ସମୟରେ ଜୋସୁ ତା ନେଇ ଆସିଲା । ସିଦ୍ଧିଆ ଯେଉଁ ତା ଭୋଜୀ କଥା ଶୁଣିଛି ଓ ପଢ଼ିଛି, ସେ ବିଷୟରେ ଜୋସୁଙ୍କୁ ପଚାରିଲା । ଜୋସୁ କହୁ କହୁ ତାର ଭୟ ଦୂର ହେଲା । କେହି ତାଙ୍କୁ ଜାପାନ କଥା କିଛି ପଚାରି ନାହାନ୍ତି, ଏବଂ ତା ଘର, ବାପା, ମା, ଫୁଲ ବଗିଚା ଓ ଟୋକୋନୋମା କଥା ଗପିବାକୁ ତାଙ୍କୁ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସିଦ୍ଧିଆ କୌତୁହଳୀ ହୋଇ ନିରୀହ ଆଗ୍ରହରେ ଶୁଣିଲା, ଆଲୋକ ଦେଖୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ଜୋସୁର ଅନୁଭବ ସେ ବୁଝିଲା, ପ୍ରକୃତରେ ତାଙ୍କୁ କେହି ଏ ସବୁ କଥା ପଚାରି ନ ଥିଲେ । ଆମେରିକାନ୍ ମାନେ ପଚାରନ୍ତି ନାହିଁ, ସେମାନେ ସବୁ କହିଯାଆନ୍ତି । ସେ ଜୋସୁର ମଧୁର ନିରୀହ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲା । ଜୋସୁ

ତାକୁ ପୂରା ଭୁଲିଯାଇଛି, ସିଦ୍ଧିଆକୁ କହି ଉପଭୋଗ କରୁଛି । ସେ ଏକା ଥିଲେ କ'ଣ ହୁଅନ୍ତା ? ଆଲେନ୍ ବସି ବସି ତାକୁ ଦେଖିଲା ଓ ତା ପ୍ରତି ବୟାବ୍ର ହୋଇପଡ଼ିଲା । ନିଜେ ସବୁବେଳେ ନିଜ ଚିନ୍ତାରେ ବୁଡ଼ିରହିଛି ଭାବି ଦୁଃଖ କଲା । ସେ କ'ଣ ତା'ର କୃତକର୍ମର ପ୍ରାୟଶ୍ଚିତ୍ତକୁ ବୁଝିପାରୁଛି ? ହୁଏ ତ ସିଦ୍ଧିଆ ତାଙ୍କ ଦୁହିଁକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବ । ହୁଏତ ଭଲରେ ସବୁର ସମାପ୍ତି ହେବ ।

ସିଦ୍ଧିଆ ଚାଲିଗଲାଣି- ତା ଦେହରୁ ବିଛୁରି ପଡ଼ୁଥିବା ସୁଗନ୍ଧ ଏବେ ବି ରହିଯାଇଛି । ତା'ର ଆନ୍ତରିକତା ଆଲେନ୍‌ର ମନକୁ ଛୁଇଁଛି । କେତେ ସମ୍ଭାବ ଭିତରେ ଆଜି ପ୍ରଥମ ଥର ପାଇଁ ସେ ଏକ ଅନନ୍ତଭୂତ କୋମଳତା ନେଇ ଡୋସୁ ପାଖକୁ ଗଲା ।

“ତୁମେ ଭାରି ଭଲ”- ସେ ତାକୁ କହିଲା । “ସୁକିୟାକିଟା ଆଜି ସବୁଠୁଁ ବଡ଼ିଆ ହୋଇଥିଲା । ସିଦ୍ଧିଆ ଭାବିଲା ଫୁଲଗୁଡ଼ା ସୁନ୍ଦର; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ତାକୁ କହିଲି ଯେ, ତୁମପରି ଫୁଲଗୁଡ଼ା ଅନ୍ୟ କେହି ସଜାଇ ପାରିବେ ନି । ତୁମେ ଏଡ଼େ ସୁନ୍ଦର ଯେ-ସିଦ୍ଧିଆ କହିଗଲା ।”

ଏବେ ସେ ତାକୁ ପୁଣି ଭଲଭାବେ ଦେଖୁଛି, ସନ୍ଦେହରେ ତା' ଦୃଷ୍ଟି କ୍ଷୀଣ ହୋଇଥିଲା; କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସିଦ୍ଧିଆର ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖୁଛି । ଡୋସୁ ସୁନ୍ଦର, ତାର ଛୋଟ ଚେହେରାରେ ମାଧୁରୀ ଭରି ରହିଛି । ତାର ଛୋଟ ଦେହ, ଟିକି ଟିକି ହାତ, ଅଙ୍ଗ ଚାଳନାରେ ଏତେ ଆନୁପାତିକ ଜ୍ଞାନ, ନିଜ କାର୍ଯ୍ୟରେ ତାର ମଗ୍ନତା- ସବୁ ପୁଣି ଥରେ ଭଲ ଲାଗିଲା । ସେ ସିଦ୍ଧିଆ ଉପରେ ଭରସା ରଖିବ । ସମୟ ହୁଏତ ବଦଳିବ । ସିଦ୍ଧିଆ କଥାରେ ମା' ବିଶ୍ୱାସ ଯିବେ । ପୁଣି ସେମାନେ ବେଶ୍ ଖୁସି ହେଲେ । ଆଲେନ୍ ଏତେ ନମ୍ର ହେଲା ଯେ, ଡୋସୁ ଲେନି କଥା କହି ଦେବାକୁ ଯାଉଥିଲା । ସେ କହିଦେଇ ଥାନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ଭାବିଲା ଆଲେନ୍‌ର ସୁଖ ଏବେ ବି ତା'ର ଘର, ପରିବାର, ସହର ଓ ଶୈଶବ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଅଛି । ସେ ତାଙ୍କ ନିଜପାଇଁ ଅନ୍ୟ ଘରଟିଏ ନ କରି ସାରିବାଯାଏ ସେ ଯେ ଖୁସି, ଡୋସୁର ବିଶ୍ୱାସ ହୁଏ ନାହିଁ । ଆଲେନ୍ ଘର କରି ସାରିଲା ପରେ ଡୋସୁ ନିର୍ଭିତ ହେବ ଯେ, ସେ ଅତୀତରୁ ଆଣି

ନିଜକୁ ବର୍ତ୍ତମାନରେ ସ୍ଥାପନ କରିଛି; ସେମାନେ ଏହି ଛୋଟ ବାକ୍ସ ଭଳି ଘର ଛାଡ଼ି ବଢ଼ିବା ଥିବା ଛୋଟ ଘରଟିକୁ ଗଲେ ସେଇ ନିଜର ବୋଲି କହି ପାରିବା ଘରେ ସେ ଆଲୋନକୁ ଏ କଥା ଜଣାଇ ପାରିବ; କିନ୍ତୁ ଅଳ୍ପ ଦିନ ଭିତରେ ଏ ସବୁ କ'ଣ ହୋଇ ପାରିବ ?

ହସିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରି ସେ କହିଲା-“ମୁଁ ବହୁତ ଖାଇଛି । ଭାରି ମୋଟା ହୋଇ ଗଲିଣି । ଆମେରିକାର ଜଳବାୟୁ ମୋ ପାଇଁ ଭଲ ।”

ସେ ଛଳନା ଭିତରେ ନିଜକୁ ଲୁଚାଇ ଅପେକ୍ଷା କଲା; କିନ୍ତୁ କେତେଦିନ ପରେ ସିଦ୍ଧିଆ ଆଲୋନକୁ ଚିଠି ଲେଖୁଛି । ଦରଜାପାଖର ଟେବୁଲ ଉପରେ ଚିଠିଟି ପଡ଼ି ରହିଛି; କିନ୍ତୁ ଖୋଲିବାକୁ ଡୋସୁ ସାହସ କରି ନି । ଏଇ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ରହିଛି ଶୈଶବର ଦୀର୍ଘସ୍ମୃତି....ତା ମଝିକୁ ସେ ଆସିବାର ଅଧିକାର ପାଇ ନି । ସେ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଆନ୍ତରିକ ବିଶ୍ୱାସ କରେ; କିନ୍ତୁ ଯେଉଁ ଦୀର୍ଘ ଶୈଶବର ସ୍ମୃତି ! ଆଲୋନ ଘରକୁ ଆସିବାରୁ ସେ ଚିଠିଟି ବଢ଼ାଇ ଦେଲା, “ଆଜି ତୁମର ଏଇଟା ଆସିଛି ଆଲୋନ ।”

ଠିଆ ଠିଆ ଆଲୋନ ଚିଠିଟାକୁ ଚିରି ଖୋଲିଦେଇ ଓ ମୋଟା କ୍ରିମଦିଆ ବଡ଼ କାଗଜ ଖଣ୍ଡିକରେ ଆଖି ବୁଲାଇ ଆଣିଲା । ଡୋସୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରୁଥିଲା, ଏ ବଡ଼ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଚିଠି । ଆଲୋନ ମୁହଁରୁ ସେ ଠଉରାଇ ପାରୁଥିଲା; ହଠାତ୍ ଚିଠିଟା ମୋଡ଼ି ମୋଡ଼ି ସେ ଅଳିଆ ଗଦାକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଲା ଓ ଶୋଇବା ଘର ଆଡ଼କୁ ଗଲା ।

“ମୁଁ ଦେଖି ପାରିବି ନାହିଁ ?” ସେ ତାକୁ ଡାକି କହିଲା ।

“ଯଦି ତାହା ପଢ଼” ମୁହଁ ନ ବୁଲାଇ ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ବିରକ୍ତିରେ ଭାବିଲା, ସେ ତ ଦିନେ ଅବଶ୍ୟ ଜାଣିବ ।

ଡେଣୁ ଚିଠିଟି ବାକ୍ସରୁ ଉଠାଇ ଆଣି ପଢ଼ିବା ପୂର୍ବରୁ ଯତ୍ନରେ ଖୋଲିଲା, ସିଧାକଲା । ଏତେ ନରମ ! ହାତ ଡିଆରି କାଗଜ ପରି ସୁନ୍ଦର ଏ କାଗଜ; କିନ୍ତୁ ତା’ର ବିଶ୍ୱାସ ଆମେରିକାର କୌଣସି ଜିନିଷ ହାତ ଡିଆରି ନୁହେଁ ।

କାଗଜ ଉପରେ କଳା-ଭାଓଲେଟ୍ କାଳିରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ଅକ୍ଷରରେ ସିଦ୍ଧିଆ ଲେଖୁଛି-
“ପ୍ରିୟ ଆଲୋନ”-

ତୁମର କହିବା ଅନୁଯାୟୀ ମୁଁ ତୁମର ମା’କୁ ଦେଖା କଲି । ଆମର ପ୍ରିୟତମା ଡୋସୁ ବିଷୟରେ ତାଙ୍କୁ କହିଲି, ତା ବିଷୟରେ ମୋର ଅନୁଭବ ମୁଁ ବର୍ଣ୍ଣନା କଲି । ପଦେକଥା ବି ସେ ଶୁଣିଲାପରି ଜଣା ଗଲା ନି । ତୁମେ ଜାଣ ସେ କିପରି ଲୋକ, ତାଙ୍କର ସ୍ୱର ରୂପାର

ଝରଣା ପରି କହିତାଲେ, ସେ ସବୁକଥା ବେଶୀ ଗୁଡ଼ାଏ କହି ପକାନ୍ତି । ମୁଁ କହିଲି ଓ ସେ ଶୁଣିଲେ ଯେ ଏ ବିଷୟରେ ମୁଁ ଆଗ୍ରହୀ ଓ କ୍ରିଷ୍ଣମାସ ଭୋଜୀର ଯୋଜନା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଅଛି । ପଦେ ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ସେ ମୋ କଥା ଶୁଣିଲେ । ମୋର ଆଶଙ୍କା ସେ ଜିଦ୍ ଧରି ବସିଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଜାଣ, ସେ ଠିକ୍ କାମ କଲାବେଳେ କିପରି ଗୌରବରେ ଚାହାନ୍ତି, ଉତ୍କଳ ନିଶ୍ଚିତତାରେ ଚାହାନ୍ତି । ସବୁ ବାଜେ କଥା ।

ଆଲେନ୍- କାହିଁକି ତୁମେ ଆଇନ କଥା ମୋତେ କହି ନ ଥିଲ ? ଗୋଟିଏ ଆଇନ ଅଛି ସେଇ ତାଙ୍କର ଜିଦ୍ ! ବନ୍ଧୁମୋର- ସେ କହିଲେ “ଯଦି ତୁମ ଇଚ୍ଛାନୁସାରେ ମୁଁ କାମକରେ, ଆଇନ ତ ଗୋଟିଏ ଅଛି ।”

ତୁମ ବାପାଙ୍କ ସହିତ କଥା ନ ହେବା ଯାଏ ଏ କଥା ମୁଁ ବିଶ୍ୱାସ କରୁ ନ ଥିଲି । ତୁମେ କିପରି ଗୋଟାଏ ଜାଗାରେ ବଢ଼ିବ ଓ ସେ ଜାଗାର ଆଇନକୁ ଅମାନ୍ୟ କରିବ - ହାସ୍ୟାସ୍ପଦକଥା ନୁହେଁ କି ? ଆଇନ ଗୋଟାଏ ଅଛି ଆଲେନ୍ । ଆମ ଦେଶରେ ତୁମେ ଜୋସୁକୁ ବିଭାହୋଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମ ବାପା କହିଲେ ଏ ଆଇନ ବଦଳିବା ଅସମ୍ଭବ । ଲୋକମାନେ ଏହି ପରିବର୍ତ୍ତନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବା ଉଚିତ ବୋଲି ସେ କହିଲେ; କିନ୍ତୁ ଦୁଇଶହ ବର୍ଷ ହେଲା ଆମ ସହର ଆରମ୍ଭ ହେଲାଣି, କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସିନାହିଁ ।

ମୁଁ ଜୋସୁ କଥା ହିଁ ଭାବୁଛି । ତୁମେ ପୁରୁଷ, ତୁମ ନୀତିରେ ତୁମେ ଚାଲୁଛ । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୁମେ ଦୁହେଁ ଅନ୍ୟ କେଉଁ ଦେଶରେ ରହିଯାଅ ଆଲେନ୍ । ପୃଥିବୀଟା ବିଭିନ୍ନ ଲୋକଙ୍କର କି ବିରାଟ ସମାହାର !

ତୁମର

ଚିରଦିନର ସିଦ୍ଧିଆ

ଜୋସୁ ଯତ୍ନରେ ଚିଠିଟି ପଢ଼ି ଭଲକରି ବୁଝିନେଲା । ତା ଆତ୍ମା ଭିତରେ ବିଷ ତହଟିଗଲା । ତା ପାଇଁ ପୁଣିଥରେ ଆମେରିକାର ଫାଟକ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଆଦୌ ବିଭା ହୋଇନାହିଁ, ଆଇନ ଏ ବିବାହ ନିଷିଦ୍ଧ କରିଛି । ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ କଦାପି ବିଭା ହୋଇ ନ ପାରେ । ଜେନି, ଜେନି !

ଛୋଟ ଡେସ୍କର ଡ୍ରୟରରେ ଚିଠିଟି ରଖିଲା । ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଯାଇ ସକାଳେ କିଣିଥିବା ବଢ଼ିଆ ରୋଷ ବାଢ଼ିଲା ଓ ବାମ୍ପ ବାହାରୁଥିବା ଦୁଇଟି ପରିବା ସିଝା ପାତ୍ରର ଘୋଡ଼ଣୀ ଖୋଲିଲା । ଆଲେନ୍ କାହିଁକି ତାକୁ କହିନାହିଁ ? କିନ୍ତୁ ସେ ଜାଣେ ତା ଆଗରେ କହିବା ଆଲେନ୍ ପକ୍ଷରେ ଅସମ୍ଭବ । ତେଣୁ ତାର ଏକ ଭୟଙ୍କର ଗୋପନ କଥା ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସବୁ ବୁଝିପାରୁଛି । କାହିଁକି ଆଲେନ୍ ଏତେ ଦୁଃଖିତ ଥାଏ, ବରାବର ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ

ହୋଇପଡ଼େ ଓ ବ୍ୟସ୍ତହୁଏ । ଆମେରିକାନ୍ ଲୋକେ ଏମିତି ବୋଲି ଭାବି ଢୋସୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୁଏ । ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆଲେନ ତା ସହିତ ନୀରବରେ ବସି ପାରେ ନି । ତାର ଯୈର୍ଯ୍ୟହୀନତା ବଡ଼େ ଓ ଶେଷରେ ଭୟଙ୍କର କାମନାର ଝଡ଼ ରୂପେ ଦେଖାଦିଏ । ତା ପରେ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇ ସେ ଶୋଇପଡ଼େ । କିନ୍ତୁ ଏଇ ତନ୍ତ୍ର ପ୍ରତିଦିନ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ । ତା'ର ପ୍ରେମର ଅଶାନ୍ତି କଥା ଢୋସୁ ଅନେକ ସମୟରେ ଭାବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଜାଣିଲା । ତାର ପ୍ରେମ କ୍ଲାନ୍ତିରେ ପରିଣତ ହେଲା । ସେମାନେ କ'ଣ କରିବେ ?

ଢିଲାଜାମା ଓ ଚମଡ଼ାର ଚଟି ପିନ୍ଧି ଯେତେବେଳେ ଆଲେନ ଶୋଇଲା ଘରୁ ବାହାରି ଆସିଲା, ଢୋସୁ ଦୁଇବାହୁ ମେଲାଲ ତା ପାଖକୁ ଦୌଡ଼ିଗଲା ।

“ଓଃ, ଆଲେନ୍, ବିଚରା ! ମୁଁ ଭାରି ଦୁଃଖିତ । ତୁମକୁ ବିଭାହେବା ମୋର ଭୁଲ । ମୁଁ ସୁଖୀ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟାକରି ତୁମକୁ ଦୁଃଖ ଦେଉଛି । କେମିତି ମୁଁ ଏକଥା କଲି ।” ସେ କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି କହିଲା ।

ତାକୁ ନିବିଡ଼ ଭାବରେ ବାହୁରେ ଧରି ଆଲେନ ସାହସର ସହିତ କହିଲା, “ଆମେ ଅନ୍ୟଦେଶରେ ରହିବା, କୁନୁମୁନି” । ଓଃ କେତେ ସପ୍ତାହ ଧରି ଏଇ ନାଁଟିରେ ସେ ତାକୁ ଡାକୁ ନ ଥିଲା । “ଆମେ ଆଉ ଏକ ଘର ତୋଳିବା । ଭର୍ଜନିଆର ପୁରୁଣା ଘରକୁ ଭୁଲିଯିବା ।” “କିନ୍ତୁ ତୁମ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷମାନେ ତୁମପାଇଁ ତା’ କରିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ଈଶ୍ୱର ଭଳି । ଈଶ୍ୱରଙ୍କୁ ଭୁଲିହୁଏ ?” ସେ କହିଲା ।

ଆଲେନ୍ ତାର ପିଠି ଚାପୁଡ଼ାଇ ଡ଼ରି ଡ଼ରି ତା’ର କାନ୍ଧକୁ ଆଉଁସିଲା, “ମୁଁ କହିବି ସେମାନେ ତାଙ୍କ ନିଜପାଇଁ କରିଥିଲେ । ଆମେ ଆମପାଇଁ ଆଉ ଗୋଟିଏ କରିବା । ମୁଁ ଧନୀ ହେବି । ବଡ଼ ଘରଟାଏ କରିବି । ସେମାନଙ୍କୁ ଲଜ୍ଜା ଦେବି ।”

ଗାଳତଳେ ତାର ଛାତିର ସ୍ପନ୍ଦନ ସେ ଅନୁଭବ କଲା । ସେ ରାଗିଛି, ଆଘାତ ପାଇଛି । ସେ ନିଜ ଇଚ୍ଛାରେ ରହିବାକୁ ଚାହେଁ । ନିଜ ପାଇଁ ନୁହେଁ ଆଲେନ ପାଇଁ ସେ ରାଗର ସ୍ପନ୍ଦନକୁ ଅନୁଭବ କରି ସେ ଛିଡ଼ାହୋଇ ରହିଲା, ସେ ନିଶ୍ଚଳ ହେଲା, ତାର ଲୁହ ଶୁଖିଗଲା । ଯା’ହେଉ, ସେ ତାର କଥା ଲୁଚାଇ ରଖିବ । ଶାନ୍ତି ଓ ନିରାପତ୍ତାର ସଂସାର କେବେ ରାଗ ଉପରେ ଭିତ୍ତିକରି ଗଢ଼ି ଉଠେ ନି । ନା, କଣ କରିବାକୁ ହେବ ସେ ଭାବିବ, ଅପେକ୍ଷା କରିବ । ବିଚାର କରିବ । ଆଇନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ପିଲାଟି ଜନ୍ମହେବ । ସେ ନିରାହ ହେଲେ ବି ପ୍ରେମ ତାକୁ ଅପରାଧୀ କରି ଗଢ଼ିଛି । ସେମାନେ ସମସ୍ତେ ନିର୍ଦ୍ଦୋଷ, କିନ୍ତୁ ପିଲାଟି ଦଣ୍ଡ ପାଇବ । ସେମାନେ ଅଲଗା ହୋଇଯିବେ, ଭୁଲିଯାଇ ପାରିବେ ହୁଏ ତ; କିନ୍ତୁ ଲେନି; ମୁଣ୍ଡ ଗୁଣ୍ଡିବାକୁ ସ୍ଥାନ ପାଇବ ନି । ଓଃ, ସେ କ’ଣ ଭାବିବ !

“ଆସ” ସେ କହିଲା ତାର ରାଗାନ୍ୱିତ ଛାତିର ସ୍ପନ୍ଦନଠାରୁ ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ନେଲା, ତାର ଛୋଟ ଆପ୍ରନ୍ରେ ଆଖି ପୋଛିଲା, ସେ ଆପ୍ରନ୍ କେବେ ଓହ୍ଲାଇ ନାହିଁ । ଏ ଛୋଟ ସୁନ୍ଦର ଲେସ୍ ଲଗା ଆପ୍ରନ୍ ତା ଜାମାକୁ ସୁନ୍ଦର ଦିଶେ । “ମୁଁ ବଢ଼ିଆ ମାଂସ ରୋଷ କରିଛି ଆଲେନ୍ ଖାଇଲେ ଭାରି ଭଲ ଲାଗିବ । ଆସ ଆସ ।”

ଆଙ୍ଗୁଠିରେ ଆଙ୍ଗୁଠି ଛନ୍ଦି ସେ ତାକୁ ଟାଣିଲା ଦୁହେଁ ବସି ପଡ଼ିଲେ । ଜୋସୁ ଟେବୁଲରେ ଗରମଖାଦ୍ୟ ରଖିଲା । ସେ ରୋଷେଇ କରିବାକୁ ଭଲପାଏ । ସବୁ ତରକାରୀ ସ୍ୱାଭାବିକ ସ୍ୱାଦୁ ଲାଗେ, ଫଳ ଓ ପରିବା ତରକାରୀ, ରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗର ତରକାରୀ ଆଖିକୁ ବଢ଼ିଆ ଦିଶେ । ଅନେକ ସମୟରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ନ କଲେ ବି ଏବେ ସେ ଏହା ଲକ୍ଷ୍ୟକଲା । ବାହୁରେ ତାକୁ ଧରିଲା, “ଜୋସୁ- ମୁଁ ନିୟମ କରୁଛି, ଏଥିରେ କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବନାହିଁ ।”

ଧୀର ପ୍ରତିବାଦ ସେ କଲା । ତାର ଚାରିକଣିଆ ଉଷ୍ମ, ନରମ ପାପୁଲି ତା’ ପାଟିରେ ଦେଲା । “ନିୟମ ଦରକାର ନାହିଁ, ଆମେ ବଞ୍ଚୁଛେ ସେତିକି ଯଥେଷ୍ଟ ।”

ତାକୁ ସ୍ୱାଭାବିକ ଦେଖି ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ସିଦ୍ଧିଆ ଚିଠିର ଓଜନ ଯେ ସେ ବୁଝିଛି, ଏ କଥା ବିଶ୍ୱାସ ହେଉନାହିଁ । କେତେ ବୁଝିଥିବ ସେ ଜାଣି ନି, ଅମେରିକାନ୍ କାଇଦା ଉପରେ ଜୋସୁର କେତେଜ୍ଞାନ ସେ କଲନା କରିନାହିଁ । ସବୁ ଜାଣିଲାପରି, ଗ୍ରହଣ କଲପରି ସେ ଜଣାଯାଏ, ହଠାତ୍ ସେ ଭାବେ କୌଣସି ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ କଥା ସେ ଧରିପାରି ନି ; କିମ୍ବା ସାମାନ୍ୟ ଭାବି ଅବହେଳା କରିଛି । ତାର ଜୀବନ ଓ ବଞ୍ଚିବାର ବିରାଟ ଜ୍ଞାନରେ ବୋଧହୁଏ ଆଜନ କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିନାହିଁ । ହଠାତ୍ ତାର ମନ ହାଲୁକା ହୋଇଗଲା । ଜୋସୁ ଜାଣିଲା ସେ ଖୁସିଅଛି । ଜୋସୁର କଥାନୁସାରେ ସେ ବଞ୍ଚିବ, ଅପେକ୍ଷା କରିବ, ତା କାମ କରିବ, ଏଇ ବଞ୍ଚିବାରେ ଇ ସମାଧାନ ହୋଇ ପାରିବ । ସେ ମନପୂରାଇ ଖାଇଲା ଓ ଖାଇସାରି ତାକୁ ନିଦ ଲାଗିଲା । “ବଢ଼ିଆ ଭୋଜନ ହେଲା କୁହୁମୁନି”- ସେ କହିଲା ଓ କାଉଟରେ ପଡ଼ିଯାଇ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲା ।

ସେ କ’ଣ କରିବ, ଜୋସୁ ତାକୁ କେବେ ପଚାରି ନି । ସେଇ ଖରାପ ଦିନ ଓ ସିଦ୍ଧିଆର ଚିଠି କଥା ସେ ତାକୁ ପଚାରି ନି । ଆଲେନ୍ ଭାବିଲା ତାକୁ ଖୁସି କରିବାକୁ ଜୋସୁ ବିଚଳିତ ନ ହୋଇ ନୀରବ ଅଛି ତାକୁ ଭାରି ଭଲ ଲାଗିଲା । ତାର ଜାପାନୀ କାଇଦା ସେ ବୁଝି ପାରିଲା । ସେ ତା ପ୍ରତି କୃତଜ୍ଞ, ଆଉ ଅଧିକ ଦାବୀ କରିବ ନି । କ୍ରିଷ୍ଣମାସ ଆସିବାରୁ ବାପା ତାର ଲେଖିଲେ ଆଲେନ୍ ଦିନକପାଇଁ ଏକୁଟିଆ ଆସିଲେ ସେମାନେ ଖୁସି ହେବେ ।

“ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୋ ସ୍ତ୍ରୀ ବୌଦ୍ଧ ହୋଇଥିବାରୁ ଆମ ଭଳି ଏଇ ଦିନର ଉତ୍ସବ ତାକୁ ଭଲଲାଗିବ ନାହିଁ ।” ତା ବାପା ଅନୁରୋଧ କରିଥିଲେ “ମୁଁ ଏକୁଟିଆ ଥିଲେ ତୋ ପାଖକୁ

ଅରଣ୍ୟ ସ୍ବପ୍ନର ରାତି _____ ୨୦୭
ଚାଲିଯାଆନ୍ତି; କିନ୍ତୁ ତୁ ଆସିଲେ ମା ଭାରି ଖୁସିହେବ । ସେ ଏକଥା କହି ନି । ଏ ମୋର
ମତ ।”

ଚିଠିଟି ନେଇ ସେ ଛୋପୁକୁ ଦେଲା ଓ ଛୋପୁ ଏକାଥରେ ତାକୁ ପଢ଼ିନେଲା । “ଅବଶ୍ୟ
ଏ ତୁମର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତୁମେ ଯାଅ । ମୋତେ ଏଠି ବେଶ୍ ଭଲ ଲାଗିବ । ମି: ଓ ମିସେସ୍ ସାଟୋକୁ
କହିବି ମୋତେ ସେମାନେ ଭୋଜୀକୁ ଡାକିବେ । ମୋତେ ଶାନ୍ତି ଦିଅ ଆଲେନ୍, ବାପା ମା’
କଥା ମାନ ।” -ସେ କହିଲା

କିନ୍ତୁ ଆଲେନ୍ ଏକ ସପ୍ତାହ ବାହାରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ସେ ମି: ଓ ମିସେସ୍ ସାଟୋଙ୍କ
ପାଖକୁ ଗଲାନାହିଁ । କେହି ତାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଲେ ନି ; ତେଣୁ ସେ ଲେନି ସହିତ ଏକାକୀ
ରହିଲା । ଏମିତି ତା ସହିତ ଏକା ଏକା ଗପକଲା; କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ ସେ ଜାଣେନାହିଁ,
ଏ କଥା ତାକୁ ବୁଝାଇଲା । ସତେ ଯେମିତି ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇ, ମଣିଷ ହୋଇ ତା ଆଗରେ
ଠିଆହୋଇଛି । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱିତ ତାଠାରୁ କ୍ଷମା ପ୍ରାର୍ଥନା କଲା ।

“ଲେନି ମୋର, ତୁ ବୁଝୁଛୁ ତ, ମୁଁ ଯାହା ଆଶା କରିଥିଲି ତା’ ଘଟିଲାନାହିଁ ।”
ଏହିପରି ନିଜ ଆତ୍ମା ଭିତରେ ନୀରବରେ ସେ କହୁଥିଲା । ତାର ଅନୁଭବ ଏଇକଥା ସବୁ
ଲେନିର ଅଜାଗ ମନ ଭିତରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଥିଲା । “ଦୁଇଟା ଭଲ ଘର ଅଛି, ପ୍ରତ୍ୟେକଟାରେ
ଜନ୍ମ ହେବାର ଅଧିକାର ତୋର ଅଛି । ଗୋଟିଏ ମୋ ବାପାଘର, ଆଉ ଅନ୍ୟଟି ତୋ
ଜେଜେବାପାଙ୍କ ଘର । କିନ୍ତୁ ତୋ ପାଇଁ କୌଣସି ଘରେ ଯେ କାହିଁକି ସ୍ଥାନ ନାହିଁ ସେ କଥା ମୁଁ
ତୋତେ ବର୍ତ୍ତମାନ କହିପାରିବି ନାହିଁ । ଜାପାନରେ, ମୋ ବାପା ଓ ତୋ ଅଜା ସାକାଇ ମୋ
ଉପରେ ରାଗିଛନ୍ତି, ବୌଦ୍ଧଧର୍ମର ଏଠାରେ କିଛି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ ଓ ଏଠାରେ ଏକଆଇନ ଅଛି
ବୋଲି ଜାଣିଲେ ନିଶ୍ଚୟ ଭାରି ରାଗିଯିବେ । ମୋର ତାଙ୍କୁ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେବାକୁ ନାହିଁ,
କାରଣ ସେଠିକ୍ କହିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଭୁଲ କରିଛି ମୁଁ, ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ମୁଁ ଏଠିକାର ନାଗରିକ ରୂପେ
ଜନ୍ମିଥିଲି ବୋଲି ମୋର ଅଧିକାର ଅଛି । କିନ୍ତୁ ମୋ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଗୋଟାଏ ଆଇନ ଅଛି
ଲେନି ! ତେଣୁ ମୁଁ ତୋ ବାପାଙ୍କୁ ତୋ କଥା କହି ପାରିବି ନି । କାହିଁକି ବୋଲି ମୋତେ
ପଚାରନା ବାବୁ, ମୋତେ କ୍ଷମାକର ।”

ପ୍ରତିଦିନ ନୀରବରେ ଏଇକଥା ସବୁ ସେ ତାକୁ କହେ । ଆଇନଟା ରାସ୍ତା ଉପରେ
ଏକ ପର୍ବତ, ଏକ ବାଧା, ଅଲଘନୀୟ ପ୍ରତିବନ୍ଧକ, ପ୍ରେମ ବି ତାକୁ ଧ୍ବଂସକରି ପାରିବ ନି ।
ଏବେ ସେ ବୁଝୁଛି ଆଲେନ ତାକୁ କେବଳ ଭଲପାଏ ନି , ତାର ପୂର୍ବ ପୁରୁଷ, ତା’ ବାପା
ମା’ ଘର ଓ ଜନ୍ମ ସ୍ଥାନକୁ ବି ଭଲପାଏ । ଏ ସବୁ ଭଲ କଥା ଏଥିପାଇଁ ସେ ଆଲେନକୁ ନିନ୍ଦା
କରିବ ନି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଆଲେନକୁ ତା ଠାରୁ ଛଡ଼ାଇ ନେଇଛନ୍ତି, ସେ ଆମମାନଙ୍କ ପାଇଁ
ଅତିହୀନ, ଅଜଣା । ଆଲେନ ପାଇଁ ଏହା ସୁଖକର ସେ ତାର ନିଜ ଲୋକଙ୍କ ସ୍ବେଦରେ ଆବଦ୍ଧ

ରହିବ । ଜୋସୁ କିନ୍ତୁ ବିଦେଶୀ, ଅଜଣା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ଜାଣିଲାଣି ପୁରୁଣାର ଆକର୍ଷଣ ଛାଡ଼ି କେବଳ ତାକୁ ଧରି ରହିବା ଭଳି ଦୃଢ଼ ଆଲୋଚନା ନୁହେଁ । ତା ସହିତ ଏକ ଅଜଣା ସଂସାର ଗଢ଼ିବାର ଶକ୍ତି ଆଲୋଚନା ନାହିଁ । ଏକଥା ସେ ପାରିବ କିନ୍ତୁ ଆଲୋଚନା ପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ଆଲୋଚନାକୁ ନିନ୍ଦା କରିବା ଉଚିତ ନୁହେଁ, ଏହା ସେ ଲେନିକୁ ବୁଝାଇ ଦେଇଛି ।

ଏବେ ସେ ଏକା ନାହିଁ । ତା ଭିତରେ ଲେନି କାଳେ ବଳୁଆ ପିଲା ହେବନାହିଁ ଭାବି, ସେ ଭଲ ଖିଆପିଆ କରୁଛି । କିନ୍ତୁ ଆଲୋଚ୍ ଫେରି ଆସିଲେ ସେ କ'ଣ କରିବ ? ତାଠାରୁ ତ ସବୁଦିନେ ଲୁଚାଇ ହେବ ନି । ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର ସେ ଭାବି ପାରେ ନି ତେଣୁ ଦିନ ଗଢ଼ି ଚାଲେ ।

ନବବର୍ଷର ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ଆଲୋଚ୍ ଫେରିଆସି ନଥିଲେ ବି କବାଟରେ ଏକ ଜୋର ଧକ୍କା ସେ ଶୁଣିଲା । ଭୟରେ ହଠାତ୍ ଖୋଲିବାକୁ ଗଲା । ବୋଧହୁଏ ମିଃ ଓ ମିସେସ୍ ସାଟୋ କିଛି ଛୁଟିର ଉପହାର ଆଣିଛନ୍ତି । ସେ ହୁସିଆର ହୋଇ ଦ୍ବାର ଖୋଲିଲା । କୋବରୀ ଠିଆ ହୋଇଛି । ନିଦା ଓ ଡେଙ୍ଗା , ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ପୋଷାକ ପରିହିତ-ଟୋପି, ବାଡ଼ି ଓ ଗ୍ଲୋବ, ତାର ଚିତ୍କଣ ବଡ଼ ମୁହଁରେ ହସ ଫୁଟିଛି ଓ ହାତରେ ଗୋଟିଏ ଫୁଲର ବାକ୍ସ ।

“କୋବରୀ !” ସେ ଚିତ୍କାର କରି ଉଠିଲା, ବିଶ୍ବାସ କରି ନ ପାରି ହଠାତ୍ ଖୁସି ହୋଇଗଲା ।

“ମୁଁ ତୁମକୁ କହିଥିଲି ମୁଁ ନିୟୁୟାର୍କକୁ ବ୍ୟବସାୟରେ ଆସିବି ।” ସେ କହିଲା ।

“ଆରେ ଆସ ଭିତରକୁ ଆସ,” ସେ ପାଟିକଲା । ସେ ଜାପାନୀ କିମୋନୋ ପିନ୍ଧିଛି, ଭଲ ହୋଇଛି । ଆଲୋଚ୍ ଗଳାପରେ ସେ ଏଇ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧୁଛି କି ଅବୁଝା ଆବେଗରେ କେଜାଣି ! ସାରା ଉପରବେଳା ସେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଥିଲା ଓ ଏଇଲେ ମୁଣ୍ଡ କୁଣ୍ଡାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଘରେ କିଛି ଖାଇବାକୁ ନାହିଁ, କିଛି ମିଠା ବି ନାହିଁ ।

ଘର ଭିତରେ ସେ ନିଜର କୋଟ, ଟୋପି, ଗ୍ଲୋଭ ଓ ବାଡ଼ି ଓହ୍ଲାଇ ରଖିଲା ।

“ତୁମେ କ'ଣ ଏକା ?”- ସେ ଖୁସିରେ ପଚାରିଲା ।

“ଆଲୋଚ୍ କିଛିଦିନ ପାଇଁ ଘରକୁ ଯାଇଛି ।” ସେ ସହଜଭାବେ କହିଲା ।

“ଆଉ ତୁମେ ?”

“ଓଃ, ମୁଁ ଭାରି ଭଲ ଅଛି ।” ସେ ଦୃଢ଼ ସ୍ବରରେ କହିଲା; “କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତା ସହିତ ଘରକୁ ଯାଇ ନ ?” ସେ ତା’ ଆଗରେ ବୀର୍ଯ୍ୟ ଶରୀରରେ ନୀରବ ହୋଇ ଠିଆହୋଇ ।

ସେ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା “ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯାଇ ନି ।”

“ଆଃ” ସେ ବସି ପଡ଼ିଲା ଓ ଜୋସୁ ଛୋଟ କାଉଟରେ ବସିଗଲା, “ଆଛା” ତାକୁ ଦୟାବ୍ରୀ ଆଖିରେ ଚାହିଁ ସେ କହିଲା “ମୋତେ ସତକଥା କୁହ ଜୋସୁ, ଆମେ ପରସ୍ପରର ବନ୍ଧୁ ।”

“ମୁଁ ପ୍ରଥମେ ଫୁଲକୁ ଫୁଲଦାନୀରେ ରଖିଦିଏ ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

କୋବରୀର କାଖତଳେ ଥିବା ବାବୁସକୁ ସେ ନେଇ ଦେଖିଲା ସେଗୁଡ଼ିକ ସୁଗନ୍ଧିତ ଚାନା କଇଁଫୁଲ । ଏଇ ରତ୍ନରେ କିଓଟୋରେ କେବଳ କଇଁଫୁଲର ତୋଡ଼ା ମିଳିବ, ମୋଟା ମୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ଟିକ୍କଣ ଧଳାଧାରର ଆଗରେ ସବୁଜ ରଙ୍ଗ ଥିବ ।

“ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ଏ ଗୁଡ଼ାକ ନାଲି ଗୋଲାପ ।” ସେ କହିଲା ।

କୋବରୀ ମୁଣ୍ଡ ହଲାଇଲା “ମୁଁ କ’ଣ ଏମିତି ବୋକା ହୋଇଛି ?”

ତାପରେ ଅବଶ୍ୟ ଆଲୋନ ଯାହା ଦେଖି ନ ଥିଲା କୋବରୀ ଦେଖି ପାରିଲା । ପିଲାଟି ଅସ୍ଥିତ ସେ ଅନୁମାନ କଲା ।

“ତା ହେଲେ ତୁମେ ଏକ୍ସଟିଆ ନାହିଁ...ଛୋଟ ଡ଼ିମ୍ବ ବ୍ୟକ୍ତି ତୁମ ସହିତ ରହିଛି ।” ସେ ମନକୁ ମନ କହିଲା ।

ଫୁଲ ସଜାଉ ସଜାଉ ମୁହଁ ତଳକୁ ପୋତି ସେ କହିଲା “ଆଲୋନ କିନ୍ତୁ ଜାଣିନାହିଁ ।”

କୋବରୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ଆଖି ବଡ଼ ବଡ଼ କରି ତାର ସୁନ୍ଦର ଓଠକୁ ଚାପିଲା । “ସ୍ୱାମୀ କେମିତି ଜାଣିବ ନି ? ତାର କ’ଣ ପିଲାଟିଏ ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ?”

ଫୁଲଦାନୀ ପାଖରେ ବସିପଡ଼ି, ସୁଗନ୍ଧ ଆଗ୍ରାଣ କରୁ କରୁ ଜୋସୁ ତାକୁ ଆଇନ ବିଷୟରେ କହିଲା । ଅତି ସଂକ୍ଷେପରେ ସବୁ କହିଦେଲା । ଏ ଆଇନ ଅତି ସରଳ, ରୋକଠୋକ ଓ ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ । ନ କାନ୍ଦି ସେ ସବୁକଥା କହିଦେଇ ପାରିଲା । କୋବରୀ ବୁଝିଲା- ମନ ଦେଇ ସବୁ ଶୁଣିଲା । ତା’ର ନିରୀହ ମୁହଁଟା ଟିକେ ଇତସ୍ତତଃ ହେଉଥାଏ । ଜୋସୁ କହି ସାରିଲା ପରେ ସେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଚାଣି ଚୌକୀରେ ଆଉଜି ବସିଲା । “ତଥାପି ତୁମ ସ୍ୱାମୀକୁ ନ କହିବା ଭଲ କି ? ହୁଏ ତ ପିଲାଟି ତାକୁ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରେ ।”

“ନା, ନା, ତୁମେ ବୁଝୁନା । ଏଠି ପିଲା ଏତେ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ନୁହେଁ । ଆମପରି, ପିଲା ଏମାନଙ୍କୁ ବଦଳାଇ ଦେଇ ପାରେ ନାହିଁ । ଏଠାର ବଂଶଧରମାନେ ପରସ୍ପର ଉପରେ ନିର୍ଭରଶୀଳ ନୁହଁନ୍ତି ।” ଜୋସୁ ଶୀଘ୍ର କହି ପକାଇଲା ।

“ହେଲେ ବି?”

“ନା” ସେ ଦମ୍ଭରେ କହିଲା । ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଏଇଆ ସ୍ଥିର କରି ନେଲାଣି, ଜାଣିଲା ।
ଲେନି କଥା ସେ ଆଲୋଚନା କେବେ କହିବ ନି ।

“ଜୋସୁ - ତୁମେ କ’ଣ କରିବ ?” କୋବରୀ ଭଦ୍ର ଭାବରେ ପଚାରିଲା । ଏସବୁ
ଜାଣି ସେ ଭୟ ବିହ୍ୱଳ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

ନିଜ ମନେ ମନେ ସେ ଜୋସୁକୁ ଭଲ ପାଉଥିଲା । ତାକୁ ହରାଇଲା ପରେ ଦୁଃଖକଲା-
ବେଶାଦିନ ନୁହେଁ କି ରାଗକରି ନୁହେଁ । ଦୁଃଖ ଭୁଲିଯାଇ ଅନ୍ୟ ଯେ କୌଣସି ଝିଅକୁ ବିଭା
ହେବାକୁ ସମ୍ମତି ଦେଲା । ସେ ଭାବିଥିଲା, ଜୋସୁକୁ ସୁଖୀଥିବାର ଦେଖିଲେ ସେ ଆଶ୍ଚତ୍ସ
ହେବ ଓ ବାପାଙ୍କ ପସନ୍ଦ ମୁତାବକ ଯେ କୌଣସି ଯୁବତୀକୁ ବିଭା ହେବ । ତାର
ବଂଶଧରମାନଙ୍କୁ ନାତି-ନାତୁଣୀ ରୂପେ ବାପା ମାଙ୍କୁ ଉପହାର ଦେବ । ପ୍ରତ୍ୟେକର ପିଲା
ହେବା ଉଚିତ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୋସୁକୁ ଦେଖି ତାର ଯୋଜନା ଅମିଗଲା, ସେ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

“ମୁଁ ଜାଣିପାରୁନି, କ’ଣ କରିବି, କ’ଣ ନ କରିବି ତା କେବଳ ମୁଁ ଜାଣେ-” ପୁଣି
ଫୁଲ ଉପରେ ମୁଣ୍ଡ ନୁଆଇଁ ସେକହିଲା । କୋବରୀ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ କହିଲା, “ବାପପରକୁ
ଫେରିଯିବା ଭଲ । ପିଲାଟା ହେଲେ ଜାପାନରେ ଜନ୍ମ ହେଉ । ସେଠାକାର ଅନାଥାଶ୍ରମରେ
ଏପରି ପିଲା ଅଛନ୍ତି, ଜାଣ । ଆମେରିକା ଲୋକେ ଏ ଗୋଟିକପରି ଅନେକ ପିଲା କରାଇଛନ୍ତି ।
ଏ କେବଳ ଗୋଟିଏ ହେବ ।”

“ନାହିଁ” ଜୋସୁ ପୁଣି କହିଲା ।

“ତା ବି ନୁହେଁ?” କୋବରୀ ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡୁ ହୋଇ କହିଲା । ଉଭୟେ ଏଇ ଅବଶ୍ୟମ୍ଭାବୀ
ଜନ୍ମର ଭୟଙ୍କର ଓଜନ ଅନୁଭବ କରି ନୀରବ ରହିଲେ । ସେ ଦେଖିଲା, କୋବରୀ ନିଜକୁ
ଖୋଲି ଦେଉଛି, ତା’ ମନ ଭିତରେ ଝଡ଼ ଉଠୁଛି ।

“ଆଉ ତୁମେ ଜୋସୁ, ଏବେ ବି ସେ ଆମେରିକାନ୍‌କୁ ଭଲପାଅ ?” କିଛି ସମୟ
ପରେ ଧୀର କଣ୍ଠରେ କୋବରୀ ପଚାରିଲା ।

ଏଇ ପ୍ରଶ୍ନରେ ଜୋସୁ ହଠାତ୍ ମୁଣ୍ଡଟେକିଲା । କୋବରୀ ଆଜି ଏକଥା ପଚାରିଲା,
କିନ୍ତୁ ସେ ନିଜକୁ କେତେଥର ଏଇକଥା ପଚାରିଛି । ହଁ, ସେ ଆଲୋଚନା ଏବେ ବି ଭଲପାଏ;
କିନ୍ତୁ ସେ ପ୍ରେମ ମୃତ । ଆଶାହୀନ ଭାବେ ତାକୁ ସବୁବେଳେ ଭଲପାଇବ । ସେମାନଙ୍କର
ସାକ୍ଷାତ ହେବାର ନ ଥିଲା । ସେମାନେ ଦୂରରେ ଜନ୍ମ ହୋଇଥିଲେ.... ସେହିପରି ଦୂରରେ

ରହି ମରି ଯାଇଥାନ୍ତେ - ପୃଥିବୀର ଦୁଇ ବିପରୀତ ପ୍ରାନ୍ତରେ । ଆଲୋନ୍ ଓ ସେ ପରସ୍ପରର ବନ୍ଧୁ ନୁହଁନ୍ତି । ଈଶ୍ବର ତାଙ୍କୁ ଦୂରରେ ରଖିଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଈଶ୍ବରଙ୍କର ଚିରନ୍ତନ ନିୟମକୁ ଭଙ୍ଗ କରିଛନ୍ତି । ସେ ବିଦ୍ରୋହ କରେ ନାହିଁ । କେବଳ ତା'ର ଜୀବନ ପରି ଏକ ଗଭୀର ଦୁଃଖ ସେ ଅନୁଭବ କରେ ।

“ତାକୁ ଭଲ ପାଇବାରେ ମୋର କିଛି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ ।” ଜୋସୁ ସହଜ ଭାବେ କହିଲା । ପରସ୍ପର ଆତ୍ମ ଚିନ୍ତାରେ ବୁଡ଼ିରହି ଦୀର୍ଘକାଳ ନୀରବ ରହିଲେ । ଶେଷରେ ଇଡ଼ିସ୍ତର ହୋଇ ଅତି କୋମଳ ସ୍ୱରରେ କୋବରୀ କହିଲା, “ମୁଁ କିଛି କହିବାକୁ ଚାହେଁ । କେମିତି କହିବି ଜାଣିପାରୁ ନି । ଯଦି ମୁଁ ନ କହି ନୀରବ ରହିବି- ମତେ କ୍ଷମାଦେବ ।”

“କୁହ....କୁହ” ଜୋସୁ ମୁହଁ ବୁଲାଇ ଅନୁରୋଧ କଲା ।

ଓଠକୁ ଓଦାକରି ସେ କହିଲା “ଯଦି କେବେ ତୁମେ ଏକା ଜାପାନ ଫେରିବାକୁ ଇଚ୍ଛାକର, ତେବେ ମୋ ପାଖକୁ ଫେରିଯିବ ।” ଫୁଲର ବାସ୍ନା ହଠାତ୍ ମହକି ଉଠିଲା ଓ ଜୋସୁ ଫୁଲଦାନୀକୁ ଦୂରକୁ ଠେଲିଦେଲା । ତତ୍କ୍ଷଣାତ୍ ସେ ବୁଝିନେଲା, ପିଲାଟିକୁ ନ ରଖିଲେ କୋବରୀ ତାକୁ ବିଭୀ ହେବ ।

“ମୋର ତ ପିଲାଟି ଅଛି ।” ସେ କହିଲା ।

କୋବରୀ ତା ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲା ନି । ଆଖି ଉପରେ ମୁଠା କରିଥିବା ତାର ବଡ଼ ହାତକୁ ସେ ଚାହିଁଲା । “ମୁଁ ଏ ପିଲାଟିକୁ ନେବାକୁ ଚାହେଁ, ମୁଁ ବି ନେବା ଉଚିତ । ମୁଁ ଯଦି ଏକାଥାନ୍ତି, ବାପା ମା ନ ଥାନ୍ତେ, ପୂର୍ବପୁରୁଷ ନ ଥାନ୍ତେ, ମୁଁ ଏଇଆ କରିଥାଆନ୍ତି । ମୋର ଏ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ।” - ସେ କହିଲା ।

ସେ ଉଦ୍ର, ଉଦାର, ଦୟାଳୁ ଓ ବଡ଼ ବିବ୍ରତ ଭଳି ଜଣାଯାଉଛି । ଜୋସୁ ସବୁ ବୁଝିଲା, କିନ୍ତୁ ତା ଦୁଃଖ ଘୁଞ୍ଚିଲା ନି । “ଧନ୍ୟବାଦ-ମୁଁ କହିପାରୁ ନି । ଦିନେ ହୁଏତ ତୁମ କଥା ମୋର ମନେ ପଡ଼ିବ ।” ସେ କହିଲା ।

ସେ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ ଉଠିପଡ଼ିଲା । ପଦେ ଅଧିକା କଥା ହେଲେ ଅତିରିକ୍ତ ହେବ । ଦୁଃଖରେ ସେ ବୁଡ଼ିଗଲାଣି, ପଦେ କିଛି କହିଲେ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ିବ ।

ରୋଷେଇ ଘରକୁ ଯାଉ ଯାଉ ଖୁସିରେ ସେକହିଲା “ମୁଁ ଟିକେ ଚା କରେ । ମୋ ପାଖରେ ମାତ୍ର ଚା’ ଟିକେ ଅଛି । ଅଳସୁଆମିରେ ମିଠା କିଣିବାକୁ ବି ମୁଁ ବାହାରକୁ ଯାଇନାହିଁ ।”

ଖୋଲା ଦରଜାବାଟେ ତାକୁ ଚାହିଁରହି କୋବରୀ ତା କରିବାକୁ ଅନୁମତି ଦେଲା । ଜୋସୁକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବାକୁ ସେ ଭାବିଲା ନି, କାରଣ ପିଲାଟିକୁ ସବୁକଥା ତାକୁ ଯୋଗାଇ

ଦିଆଯାଇଛି । ଜୋସୁ ବି ତାର ସାହାଯ୍ୟ ଚାହିଁଲା ନି । ଗରମ ପାଣିର ପାତ୍ର ଓ ଦୁଇଟା ସବୁଜ ଚା ପାତ୍ର ସେ ଆଣିଲା । ଯା'କୁ ନିଜର ସନ୍ତୋଷ ପାଇଁ ସେ ଘରେ ରଖିଛି । ସବୁଜ ଜାପାନୀ ଚା-ଭାରି ଭିଟାମିନ ଥାଏ, ସେ ଏଥିରୁ ବହୁତ ପିଇଛି । କୋବରୀକୁ ଦେଇସାରି ସେ କଳା ଓ ସୁନେଲୀ ରଙ୍ଗର ଚା ପାତ୍ରକୁ ହାତରେ ଧରି ପିଇଲା ।

“ମୋ ବାପା ମାଙ୍କ କଥା କୁହ । ମୁଁ ଦୁଇଖଣ୍ଡ ଚିଠି ଦେଲିଣି ସେମାନେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ନାହାନ୍ତି ।”-ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ମୁଁ ଜାଣେ, ଆସିବା ପୂର୍ବରୁ ମୁଁ ତୁମ ବାପାଙ୍କୁ ଡକାଇଲି ଓ ସେ ମୋତେ କହିଲେ ଏବେ ବି ସେ ବିରକ୍ତ । ତୁମେ ତାଙ୍କୁ ଅମାନ୍ୟ କରିଚ- ସେ ବିଶ୍ୱାସ କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ।” ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ଚା, ପାତ୍ରଟା ରଖିଦେଇ ଜୋସୁ ସାହସର ସହିତ କହିଲା “ଦୟାକରି ତାଙ୍କୁ କହିବ, ସେ ଠିକ୍ କହୁଥିଲେ ।”

କୋବରୀ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା, “ଜୋସୁ-ତୁମର ଏତେ ଗର୍ବ !” ସେ ବିନୀତ ହୋଇ କହିଲା, “ମୁଁ ଆଉ ଗର୍ବୀ ନୁହେଁ, ଆମେରିକାର ଆଇନ ବିରୁଦ୍ଧରେ ମୁଁ ଯୁଦ୍ଧକରି ପାରିବି ନି । ପ୍ରତି ଲୋକର ମନରେ ଏଇ ଆଇନ ବସା ବାନ୍ଧିଛି । ମନକୁ ମନ ସେମାନେ ଆଇନ ଚିଆରି କରନ୍ତି, ମୁଁ କ’ଣ କରିବି ? ମୁଁ କେଉଁଠି ଯାଇ ପିଲା ଜନ୍ମ କରିବି ? ପିଲାଟିର ମୁଣ୍ଡ ଗୁଞ୍ଜିବାକୁ ଜାଗା କାହିଁ ?”

ଆଃ- ଏଇକଥା କହୁ କହୁ ନିଜର ସବୁ ଗର୍ବ ଓ ସଂଯମ ତାର ଉଡେଇଗଲା । ଏଇ ଦିନଗୁଡ଼ିକର ନୀରବତା ହଠାତ୍ ହୃଦୟରୁ ଅପସରି ଗଲା । ଦୁଇହାତକୁ ମୁହଁରେ ଦେଇ ଫୁଲି ଫୁଲି ବଡ଼ ପାଟିରେ ଭୟଙ୍କର ଭାବରେ ସେ କାନ୍ଦିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

କୋବରୀ ଦୁଃଖରେ ଉରେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା । ଚା ପାତ୍ର ରଖି ଦେଇ ଏକାକୀ ଠିଆହୋଇ ସେ ଦି’ ହାତ ଘଷିଲା । ତାକୁ ସେ ଶ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କରିବ ନି । “ବର୍ତ୍ତମାନ କାନ୍ଦିବା ଆଦୌ ଭଲ ନୁହେଁ, ଜୋସୁ, ତୁମପାଇଁ କାନ୍ଦିବା ଖରାପ ।”-ସେ କହିଲା ।

ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ପକାଇ ଶୁଣୁଶୁଣୁ ହୋଇ ସେ ଅପେକ୍ଷା କଲା-ଜୋସୁ ହଠାତ୍ କାନ୍ଦ ବନ୍ଦ କରି ଲଜିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ପାଣତରେ ଆଖିପୋଛି, କୋବରୀର ଦୁଃଖ ଦେଖି ପଚାରିଲା “ତୁମେ ଏଇ ଆମେରିକାରେ ରହୁଛ ?”

“ଅଳ୍ପ କେଜମାସ ରହିଥାନ୍ତି । ଏବେ ଅବଶ୍ୟ ତୁମେ କ’ଣ କରିବ ଜାଣିବାଯାଏ ମୁଁ ରହିବି । କ’ଣ ଠିକ୍ କଲ କହିବ-ମୋର ଅନୁରୋଧ । ମୋର ଠିକଣା ଦେଇ ଯାଉଛି । ଯଦ

ମୁଁ ବାହାରକୁ ଯାଏ ତେବେ ବ୍ୟବସାୟ ସଂକ୍ରାନ୍ତରେ ଏଇ ପାଖ ସହରକୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧିନ ପାଇଁ ଯିବି । ସହରର ଠିକଣା ରଖି ଯାଇଥିବି- ତୁମେ ମୋ ପାଖେ ପହଞ୍ଚି ପାରବ ।”- ସେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହୋଇ କହିଲା ।

ଜୋସୁ ଟେବୁଲ କଡ଼ର ଏକ ଛୋଟ ଖାଲି ବାକ୍ସ ତଳେ ଠିକଣାଟି ରଖିଲା “ତୁମେ ଯଦି ମୋଠୁଁ ଖବର ନ ପାଅ ତେବେ ଜାଣିବ ମୋର ଖବର ଦେବା ଦରକାର ପଡ଼ିଲା ନି ।”
- ସେ କହିଲା ।

“କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ଜଣାଇବ ।” ସେ ଡିଏକଲା ।

ସେ ସହରରେ ଯିବନାହିଁ ଦେଖୁ ଜୋସୁ ଶପଥକଲା, ‘ଭଲକଥା କୋବରୀ, ମୁଁ କ’ଣ କଲି ଲେଖିବି । ହୁଏ ତ ଡେରିହେବ ।”

“ଠିକ୍ ଅଛି”-ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ତାର ଟୋପି, ଗ୍ଲୋଭ, ବାଡ଼ି ନେଇ ସେ ପଦାକୁ ଗଲା । ଦରଜା ପାଖରେ ଦୁହେଁ ନଜାଁପଡ଼ି ଅଭିବାଦନ କଲେ । ଲିଫ୍ଟ ଆସିବାଯାଏ ଜୋସୁ ଦରଜା ପାଖରେ ଠିଆହେଲା । ତା’ପରେ ସେମାନେ ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ ଥରକୁଥର ଅଭିବାଦନ କଲେ । ଲିଫ୍ଟ ଚାଳକ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ଚାହିଁ ରହିଲା । ଏଥର ଜୋସୁ ଘର ଭିତରକୁ ଯାଇ କବାଟ ବନ୍ଦ କଲା । ଲେନି ପାଇଁ ବର୍ତ୍ତମାନ ତାକୁ କ’ଣ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ ଜଳଜଳ ଦିଶିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ପୃଥିବୀରେ ଲେନି ପାଇଁ ଜାଗା ନାହିଁ ।

ଜୋସୁ ମୁହଁ ଶୁଖାଇ କହିଥିଲା “ତୁମେ ଘରେ ଥିବାତକ ମୁଁ ତୁମ ପାଖକୁ ଚିଠି ଦେବିନି ।”

“ସୁଟକେଶ୍ୱରେ ଇସ୍ତାକରା ପୋଷାକ ରଖୁରଖୁ ପଚାରିଲା -“କାହିଁକି ?”

“ମୁଁ ଭାବୁଛି ତୁମ ମାଙ୍କର ଅବାଧ ହେବି ନି । ସେ ଯେଉଁଠି ମୋତେ ମନା କରିଛନ୍ତି, ତା ଭିତରକୁ ଲୁଚିକରି ପ୍ରବେଶ କଲାଭଳି ହେବ ।” ସେ କହିଥିଲା ।

“ଯେତେ ବାଜେ କଥା କହୁଛ । ମୁଁ ଯାଉଛି ବୋଲି ତୁମେ ରାଗିନାହିଁ ?”- ସେ ପ୍ରତିବାଦ କଲା ।

“ଆରେ ନା ଆଲେନ୍ । ତୁମ ମାଙ୍କର ମୁଁ ଅବାଧ ହେବି ନି । ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ମାନିବାକୁ ଚାହେଁ ।”

ତେଣୁ ଆଲେନ୍ ଚିଠି ଆଶାକରି ନ ଥିଲା । ପ୍ରଥମେ ସେ ଚିଠି କଥା ଭାବି ନ ଥିଲା । ବଡ଼ ଘରଟାକୁ ପଶିଲାବେଳକୁ ତାକୁ ପିଲାଦିନ ଫେରି ପାଇଲା ଭଳି ଲାଗିଲା, ସବୁ କିଛି ଭଲ ଓ ମଜାଦାର ମନେହେଲା । ପିଲାଦିନେ ଲେକ୍‌ସିଙ୍ଗଟନ୍ ସୈନିକ ସ୍କୁଲରୁ ଫେରିଲାବେଳେ ତାକୁ କେତେ ମଜା ଲାଗୁଥିଲା । ମନେ ପଡୁଛି- ମନ କେତେ ପବିତ୍ର ଓ ହାଲୁକା ଲାଗୁଥିଲା । ଏଠି ତାଙ୍କୁ ସମସ୍ତେ ଭଲ ପାଆନ୍ତି ।

ବଡ଼ ରହିବା ଘରର ଖୋଲା ଦରଜା ଦେଇ ତାର ମା’ ପୂର୍ବଭଳି ଧୀରେ ଚାଲି ଆସିଲେ, ସେ ପୁରୁଣା ସ୍ନେହର ଆତିଶଯ୍ୟରେ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ବୁଲିଗଲା । ତାଙ୍କର ପ୍ରସାରିତ ବାହୁରୁ ଧଳା ଧୂସର ଚିଫନ୍ ଗାଉନ୍ ଝୁଲିପଡ଼ି ପାଦତଳେ ଘୁଷୁରୁଥିଲା ।

“ମୋ ଗେହ୍ଲା ପୁଅରେ !” ମା ତାକୁ ବାହୁରେ ବେଷ୍ଟନ କଲେ ଓ ପରିଚିତ ସୁଗନ୍ଧରେ ଆଲେନ୍‌ର ଘ୍ରାଣେନ୍ଦ୍ରିୟ ଆମୋଦିତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

“ଆଛା , ମା”- ତାର ଯୁବକ ଅନ୍ତର ବାଳ ସୁଲଭ ଚପଳତାରରେ ଥରି ଉଠିଲା-

“ଆ ବାପା ଘରକୁ ଆ”-

“ତୁମେ କ’ଣ ଜାଣିଥିଲ ମୁଁ ଆସୁଛି ? ମୁଁ ଭାବିଥିଲି ତୁମେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବ ।”

ତାକୁ ଛାଡ଼ିଦେଇ ମା’ ହସିଲେ- ତୁନା ତୁନା କେଶତଳେ ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ମୁହଁ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ଉଠିଲା ।

“ତୋ ବାପା ମୋ ସହିତ ମୁହୂର୍ତ୍ତେ ବି ଛଳନା କରି ପାରିବେ ନାହିଁ, ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ।”

କୋମଳ ବୁଢ଼ିଆଣୀ ଜାଲ ପରି ସେ ଧୂସର ଚିଫନ୍ ପୁଣି ତାକୁ ବେଢ଼ାଇ ଦେଲା । ମା’ଙ୍କର ଛୋଟ ଆଙ୍ଗୁଠି ଥରୁଥିବାରୁ ସେ ଦେଖି ପାରିଲା । ତା’ର ଡାହାଣ ହାତଧରି ସେ ଡାକିଲେ “ନିଆଁ ପାଖୁ ଆ । ଆମେ ବଡ଼ଦିନ ଉତ୍ସବ ପାଇଁ ଗଛ ସଜାସଜି ଶେଷ କରିବୁ । ତୁ ପୂର୍ବ ପରି ଗଛରେ ଚଢ଼ି ତାରାମାନଙ୍କୁ ଦେଖିବୁ । ଏଇ କେତେ ବର୍ଷ ବାହାରେ ରହିବା ଭିତରେ ମୁଁ ସେଠି ତାରାମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ନି । ସିଲିଆ ବି ତା ଭୋଜୀ ପାଇଁ ଏଠାରେ ଅଛି ।”

ତାକୁ ଭାବିବାକୁ ସମୟ ନ ଦେଇ ସେ ହଠାତ୍ ସିଝିଆର ନାଁ କହି ପକାଇଲେ ।
 “ସିଝିଆ ଏଠି ତା ଭୋଜୀ ପାଇଁ ଅଛି । ସିଝିଆ-ହେଇ ପୁଅ ଆସିଲାଣି । ମୁଁ ଜାଣିଥିଲି ସେ
 ଆସିବ- ତୋତେ କହୁ ନ ଥିଲି ?”

ଏକ କଳା ସୁନ୍ଦର ଗାଡ଼ ନାଲି ରଙ୍ଗର ଢେଙ୍କି ପିନ୍ଧିଥିଲା ସିଝିଆ, ଖୋଷିଥିଲା
 ପବିତ୍ର ବେରିର ସ୍ତବକ । ସେମାନେ ଦଶମିନିର୍ ଆଗରୁ ଏକାଠି ଥିଲାପରି ପରସ୍ପରକୁ
 ସାକ୍ଷାତକଲେ ।

“ବସିପଡ଼ । ମୁଁ ତା ଜାଣୁଛି । ତୁମ ମା ଆଜି ଆନନ୍ଦରେ ବିଭୋର ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି ।”-
 ସିଝିଆ କହିଲା ।

“ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ଭାରି ଖୁସିଅଛି ।” ମା ପାଟିକଲେ ।

ସେମାନେ ଲାଇବ୍ରେରୀ ଦରଜା ଖୋଲା ହେବାର ଓ ତମଡ଼ା ଚଟିର ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ।
 ତା’ବାପା ପଶିଆସିଲେ । “କିଏ କହିଲା ତା ? ସବୁ ପାଣିଗୁଡ଼ାକ । ହାରିକୁ କହ ମୋପାଇଁ
 ମାର୍ଟିନି ମିଶାଇଦେବ । ଆଲେନ୍, ତୁ ବି ମୋ ସହିତ ମାର୍ଟିନି ମିଶାଇ ଖାଇବୁ । ସ୍ତ୍ରୀ
 ଲୋକମାନେ ତା ଖାଆନ୍ତୁ ।”

“ଭଲକଥା , ବାପା”, ହାତ ମୁଠାକରି ସେ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ଚାଲିଗଲା ମାର୍ଟିନି ବୋଧହୁଏ
 ହାରି ଆଗରୁ କରି ରଖିଥିଲା, ସେ ଶ୍ରୀମନ୍ତ୍ର ଆସି ସାନ ସାଆନ୍ତକୁ ସାକ୍ଷାତ କଲା । “ଆଲେନ୍
 ବାବୁ- ସାନ ସାଆନ୍ତେ, ତୁମେ ଘରକୁ ଆସିଛ, ଭାରି ଖୁସି ଲାଗୁଛି । କ୍ରିସ୍ମାସ ଭଲରେ
 କଟିବ ।”

ରିତମଣ୍ଡଳ ଲାଗିଥିବା ଏଇ ଛୋଟ ସହର ଭର୍ତ୍ତିନିଆଁରେ ସବୁ ଏମିତି ନିୟମ ରହିଛି ।
 ଆଲେନ୍ ସମସ୍ତ ଶକ୍ତି ଦେଇ ଭାବିଲା । ସେ ନିୟମର ବ୍ୟତିକ୍ରମରେ ଏକ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୁଲ ସଂସାର
 ଗଢ଼ିଛି । ନିୟମ କୃତ୍ରିମ ଥାଏ । ନିୟମ ବେଶ୍ ମୂଲ୍ୟବାନ୍ , ଅଲଙ୍ଘନୀୟ । ଝଡ଼ ଆନ୍ଦୋଳିତ
 ସାମୁଦ୍ରିକ ଦ୍ୱୀପ ଭଳି ଏ ନିୟମ ଦୁର୍ବିପାକର ଘୂର୍ଣ୍ଣ ଭିତରେ ଏକ ନିରାପତ୍ତ । ହଠାତ୍ ସେ
 ଘରର ସବୁ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଟିକିନିଖିକରି ଦେଖିଲା । ହଲଦିଆ, ସବୁଜ ଗୋଲାପ, ଏ ସବୁକୁ
 ପରମାଶୁ ବୋମା ଡିଆରି ହେବା ରାଜ୍ୟରେ ମା’ ଡିଆରି କରିଛନ୍ତି । ପଶିମ ଝରକାର ଫିକା
 ନୀଳ ପର୍ଦ୍ଦା ଉଠାହୋଇ ଥିବାରୁ ଶୀତକାଳୀନ ସୂର୍ଯ୍ୟାସ୍ତ ଦିଶିଯାଉଛି । ଟିକ୍‌କଣ ପିତଳ
 ଉଢ଼େଇରେ ଥିବା କାଠରୁ ନିଆଁ ଉଠୁଛି । ସୋଫା ଓ ଚୌକିରେ ଖୋଲ ଦିଆ ହୋଇଛି ।
 ଟିକ୍‌କଣ ଚଟାଣ ଓ ବହଳ କାର୍ପେଟ, ସଂଲଗ୍ନ ଘର ମଧ୍ୟରେ ବାଟ ରହିଛି । ସବୁଆଡ଼େ,
 ସଫା, ବୋଧହୁଏ ସବୁବେଳେ ଏମିତି ଥାଏ । ତା’ର ଏ ଘରେ ଉତ୍ତରାଧିକାର ରହିଛି, ଯଦି
 ସେ ଆଗ୍ରହ୍ୟ ନ କରେ ! ଭଲ !

ଛୋଟ ଗୋଲାପ କାଠର ଟେବୁଲ ଉପରେ ସିନ୍ଧିଆ ବସିଛି, ସାତ ପୁରୁଷୀ ରୂପାର ତା, ଟ୍ରେ ତା ଉପରେ ଅଛି । ସବୁ ସୁବିଧା ସେ ପାଇବ । ସିନ୍ଧିଆର ବୟସ ଯା'ହେଉ, ସେ ଘରର ଲୋକପରି ଦିଶୁଛି । ସେ ବି ସୁନ୍ଦରୀ, ଏଇଠିକାର ଝିଅ । ବାଧା ଦେଉଥିବା ଓ ନିଷେଧ କରୁଥିବା ଆଇନ୍ ରହିଛି, ଯଦି ସେ ଚାହେଁ, ସେଇ ଆଇନ୍ ସାହାଯ୍ୟରେ ନିଜକୁ ରକ୍ଷା କରିବ ।

ଗତାନୁଗତିକ ଭାବେ ଦିନ ଗଢ଼ି ଚାଲିଲା । ପିଲାପରି ଖେଳି ଖେଳି ସେ ତାରାର ସନ୍ଧାନ କଲା । ଧଳାଶଙ୍ଖ ମଲ ମଲ ମାଣ୍ଡେଇ ପିସ୍ ତଳେ ତାଙ୍କର ଫୁଲପକା ସିଲ୍‌କ ପର୍ଦା ସେ ଝୁଲାଇଲେ, ଏଇଟି ତାଙ୍କ ପ୍ରପିତା ମହ ପ୍ରାନ୍‌ସରୁ ଆଣିଥିଲେ । ବଡ଼ଦିନ ସକାଳେ ସୁନ୍ଦର ଚିତ୍ରିତ ଉପହାର ଦେଖି ସେ ଆମୋଦିତ ହେଲେ । ଖେଳନା ମାଙ୍କଡ଼, ଛୋଟଭାଲୁ, ତାର ବୁଢ଼ା ଆଙ୍ଗୁଠିର ସିଲ୍‌କ ଆବରଣରେ କଳା ମୁକ୍ତାର ଟାଇପିନ୍ ଥିଲା, ଏ ତା'ର ବୁଢ଼ା ବାପାଙ୍କର । ତେଣୁ ଏହା ଏକ ସମ୍ପଦ ।

ତାର ବିରକ୍ତି କର ଆଖିକୁ ଦେଖୁ ମା' ହସିଲେ ।

“ଦିନେ ଯଦି ହେବ, ଆଜି କାହିଁକି ନୁହେଁ ? ସବୁ ଜିନିଷ ଏକାଥରେ ଗଦେଇ ଦେବାରେ ମୋର ବିଶ୍ୱାସ ନାହିଁ । ମୁଁ ତୋ ବାପାଙ୍କୁ କହିଲି ଯାହା ଦେବାର କଥା ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ତୋତେ ଦେଇଦେବି ବାବୁ । ଯା' ଭିତରେ ଦିନେ ଆମେ ଏ କଥା ପକାଇବା ।”

ଏଇ ‘ଦିନେ’ଟି କାଲି କାଲି ବୋଲି ଗଢ଼ି ଚାଲିଲା । ଘରୋଇ ଓକିଲ ବଡ଼ଦିନକୁ ମିଆଁ ମାଲିଥିଲେ, ନୂଆବର୍ଷ ଆଗରୁ ଫେରିଲେ ନି । ନୂଆବର୍ଷ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ମା କହିଲେ “ନାଚପାଇଁ ଆଜି ଦିନଟି ବଡ଼ଦିନ ପରି । ସିନ୍ଧିଆ ଅନେକ ନାଚ ଦେଖାଇବାକୁ ରଖୁଛି ।”

ସିନ୍ଧିଆ ସହିତ ନାଚୁ ନାଚୁ କେତେକ କଥାବାର୍ତ୍ତା ହେଲା ।

“ଆମେ ମୋଟେ ଗପ କରି ନେ” -ସିନ୍ଧିଆ କହିଲା ।

“ମୁଁ କିଛି ଭାବିନି ବି” - ଆଲେନ ଜଣାଇଲା ।

“କିଛି ଉପାୟ ?”

“ନାଁ ।”

“ମା କେବେ ତାଙ୍କର ଜାଲ ବୁଣିବେ ?”

“ବୁଣୁଛନ୍ତି ।”

“ଯେତେବେଳେ ନାରୀ ପୁରୁଷକୁ ଭଲପାଏ, ସେ ପୁରୁଷ ତା’ର ପୁଅ ହେଲେବି.... ସେ ତୁମକୁ ଅତି ଭଲ ପାଆନ୍ତି । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ହୋଇ ଜାଲ ବୁଣୁଛନ୍ତି ।”

“ତୁମେ ବି ବୁଣିପାର ?”

“ମୁଁ କେବେ ଚେଷ୍ଟା କରି ନି ।”- ସିଦ୍ଧିଆ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ତା’ର ନୀଳ ଆଖିରେ ଏକ ଅଦ୍ଭୁତ ଆନ୍ତରିକତା ଆଲୋକ ଦେଖିବାକୁ ପାଇଲା । ତା’ ଆଖିକୁ ସେ ନିର୍ଭୟରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କରୁଛି, କିନ୍ତୁ ଚାହାଣୀ କୋମଳ ନୁହେଁ ।

ପୁରୁଣା ଦିନ ଭଳି ନାରୁ ନାରୁ ସେ ଭାବିଲା ସିଧା ନିୟୁତର୍କ ଯିବ, ସମସ୍ତ ପାଇବାକୁ ରହିବ ନି ; କିନ୍ତୁ ତାର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ଲୋଭାଧିକାର, ଟଙ୍କା କିଛି ପାଇଲେ ଜୋସୁକୁ ବିଭାହେବାକୁ ଜିଦ୍ ଧରିବାପାଇଁ ସୁବିଧା ହେବ, ହୁଏତ ନିଜେ ଘର ତୋଳିବ । ଏ ଜାଗା ଛାଡ଼ି ଅନ୍ୟ ଜାଗାରେ ସଂସାର କରିବ, ଡେରି ହେଉଛି । ରାତିରେ ନାଟପରେ ସେ ଜୋସୁକୁ ଚିଠି ଲେଖିଲା ।

ସିଦ୍ଧିଆର ସହାୟ, ତାର ଅସ୍ୱାଭାବିକ ଗାୟୀର୍ଯ୍ୟ ଓ ଦୃଢ଼ ମନୋବୃତ୍ତି ତା’ ଅନ୍ତରକୁ ଆଲୋଡ଼ିତ କରିଛି । ସେ ବିବାହିତ, ତେଣୁ ଭୟନାହିଁ ।

ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଇନି, ସେ ବି ଉତ୍ତର ଆଶା କରୁ ନ ଥିଲା । ଅଳ୍ପ ଦିନରେ ତା ପାଖକୁ ଫେରିଯିବ । ନୂଆ ବର୍ଷରେ ସେ ଘରକୁ ଘର ବୁଲିଲା, ସାଙ୍ଗମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲା । ଏଣେ ତେଣେ ବୁଲି ନିଜ କଥା ଗପିଲା, ଭାବିଥିଲା କେହି ଜୋସୁକଥା ପଚାରିବ କିମ୍ବା ତା’ଠୁଁ ଦୂରେଇ ରହିବ । କିନ୍ତୁ କେହି ପଚାରିଲେ ନି । କେବଳ ଆଗଭଳି ପାଟିକରି ସ୍ୱାଗତ କଲେ । ଆସ ଆଲୋକ୍ , ପୁରୁଣାବନ୍ଧୁ-ଯୁଗ ବିତି ଗଲାଣି, ତୋର ଦେଖା ନାହିଁ । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କର ଚିନ୍ତାର, ରୂପା ଘଣ୍ଟର ଶବ୍ଦ- ଏସବୁ ଆନ୍ତରିକତା ନୂଆ ଲୋକକୁ ଜଣାଇବାକୁ ଅସୁନ୍ଦର ଲାଗେ ।

ଏଇ ଆତ୍ମୀୟତା ତାର ଜୀବନର ନୀତି, ପ୍ରେମ ପାଇଁ ବି ଏ ନୀତିରୁ ସେ ଦୂରେଇ ଯିବ । କିନ୍ତୁ ରକ୍ଷା ପାଇବାକୁ ସେ କ’ଣ କରିବ ?

ପରଦିନ ରାତିରେ ଜୋସୁଠାରୁ ଚିଠି ନ ଆସିବାରୁ ସେ ଟେଲିଫୋନ୍ କରିଥାନ୍ତା; କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ ଅବାଧ ହବନି ଭାବିଲା । ରାତିରେ ପିଲାଦିନର ଶେଯରେ ଶୋଇ କ’ଣ କରିବ ଦୁଃଖରେ ଚିନ୍ତାକଲା । ବାପା ବା ମାଆଙ୍କର ପରାମର୍ଶ ଲୋଡ଼ିବାରେ ଏବେ ଆଉ ଲାଭ ନାହିଁ । ଅପରିବର୍ତ୍ତନୀୟ ଆଇନ ରହିଛି, ତାଙ୍କଠୁ ଦୂରରେ ମାଙ୍କର ପକ୍ଷ ନେଇଛି । ତାଙ୍କର ସବୁ ଦୋଷ ଓ ଅନିଚ୍ଛାକୁ ସେ ଆଇନ୍ ନାମରେ ଫାଙ୍କିଦେବେ । ତାଙ୍କର ସୁନ୍ଦର ଆଖି ବିନ୍ଦୋରିତ ହେବା ତାକୁ ଦିଶିଯାଉଛି ଓ ସ୍ୱର ଶୁଣିଯାଉଛି ।

“ବାବୁ ଆଲେନ୍- ଏ ତ ମୋର ଦୋଷ ନୁହେଁ। ମୁଁ ତ ଆଇନ କରି ନି; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କରି ଭଳି ଅନ୍ୟମାନେ ଏ ଆଇନ କରିଛନ୍ତି ।”

ଏ ସବୁ ନ ଭାବିବାକୁ ସେ ଛିରକଲା । ଏଇ ପୁରୁଣା ନିଦାଘରର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ଓ ସମ୍ବୋଧନରେ ସେ ବୁଡ଼ିଗଲା ।

ଓକିଲ ମିଃ ଡେରିକ ମିଆମିରୁ ଫେରି ଡାକରାପାଇ ଲାଇବ୍ରେରୀରେ ଆସି ପହଞ୍ଚିଲେ । ସେତେବେଳେ ଯାଇ ମାଙ୍କ କଥାର ଅର୍ଥ ସେ ବୁଝିଲା, ମେହଗାନି ଟେବୁଲର ପ୍ରାନ୍ତରେ ବସିଛନ୍ତି ମିଃ ଡେରିକ । ଛାତରୁ ଚଟାଣ ଯାଏ ଲାମ୍ବିଥିବା ସୁନେଲି ଭେଲଭେଟ ପର୍ଦାଦେଇ ଶୀତଳ ସୂର୍ଯ୍ୟର କିରଣ ଘର ଭିତରେ ବିଛାଡ଼ି ହୋଇ ପଡ଼ୁଛି ।

ବୁଦ୍ଧ ମିଃ ଡେରିକଙ୍କର କଠିନ ମୁହଁ ଓ ନାଲି ନାକ ବର୍ତ୍ତମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଟିକ୍ ଟକ୍ ମାରୁଛି । ପବନରେ କମ୍ପନ ସୃଷ୍ଟିକରି ସେ କହିଲେ, “ତୁମ ମା’ ଏକ ଉଦାରକାମ କରିଛନ୍ତି । ଘରକୁ ସେ ତୁମ ନାଁରେ କରିଛନ୍ତି- ଏ ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମର ଘର ।”

ଆଲେନ୍ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ କହି ପକାଇଲା, “ମୁଁ ଭାବୁଥିଲି ଘରଟା ଆପଣଙ୍କର ।”

ବଡ଼ ଝରକାର କୋଣରେ ବାପା ବସିଥିଲେ । ସେ ତାଙ୍କର ଧୂସର, ଶୁଷ୍କ, ଦେହକୁ ଅଳ୍ପ ଝୁଙ୍କେଇ ଶୁଷ୍କ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ “ବିବାହ ବେଳେ ଘରଟା ମୁଁ ତୋ ମାଙ୍କୁ ଦେଇଥିଲି । ଆମେ ନୁହେଁ ଜାଣିଥିଲୁ ଆମର ବଡ଼ପୁଅ ଏଇଟା ପାଇବ, ଯେମିତି ବାପାଙ୍କଠାରୁ ଏ ଘରଟାକୁ ମୁଁ ପାଇଥିଲି । ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକର ଘର ଦରକାର, ତା’ର ଜୀବନର ନିରାପଣ ପାଇଁ, ଏ କଥା ମୁଁ ଅନୁଭବ କରିଥିଲି ।

“ମୋ ପାଇଁ ଖଣ୍ଡେ ଘର ଛାଡ଼ିଦେବୁ ପୁଅ, ମୋର ତୋ ଉପରେ ଏତକ ବିଶ୍ୱାସ ଅଛି ।” -ମା’ କହିଲେ ।

“ମୋର ଏ ସବୁ ପସନ୍ଦ ନୁହେଁ”-ବାପା କହିଲେ ।

“ମୋର ବି ଘର ଦରକାର ନାହିଁ”- ଆଲେନ୍ କହିଲା ।

ମା ବାପାଙ୍କ ସହିତ ଟକ୍କ କଲେ । “ଦେଖ, ମୋର ଏହା ଏକାନ୍ତ ଇଚ୍ଛା ।”

“ମୋତେ ଏସବୁ ଭଲ ଲାଗୁନି ।” ସେ ପୁଣି କହିଲା; କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଭଲ ଲାଗୁଥିଲା । ନିଜର ବଡ଼ ଘରଆଡ଼େ ସେ ଚାହିଁଲା । ତାଙ୍କର ଏ ଫାନ୍ଦକୁ ସେ ହୁଏତ ସନ୍ଦେହ କରୁଥିଲା । ପୂର୍ବପରି ଆଇନ ଏବେ ବି ରହିଛି- ମା ନିଜକୁ ଭଲ ମନ୍ଦରୁ ରକ୍ଷା କରିବା ପାଇଁ ଏସବୁ କରିଛନ୍ତି ।

“ମୁଁ ଏଠି ରହି ପାରିବି ନି ।” ସେ ସିଧା କହିଦେଲା ।

“ଦିନେ ହୁଏତ ରହିପାରିବୁ ” ମା ଖୁସିରେ କହିଲେ ।

ତା’ ନିଜର ଅନିଚ୍ଛା ଓ ବାପାଙ୍କ ଅପସନ୍ନ ସତ୍ତ୍ୱେ ଏହା ହେଲା । ସାରାଜୀବନ ମାଙ୍କ ଇଚ୍ଛା ହିଁ ପୂରଣ ହୋଇଛି । ଏହା ପରେ ତାର ମନରେ ଏକ ଅଭୂତ ଦାବାଜନିତ ବିଦ୍ରୋହ ଆସିଲା । ଏ ଘର ସେ ନିଶ୍ଚୟ ପାଇଥାନ୍ତା, ଛାଡ଼ି ନ ଥାନ୍ତା, ସେ ନିଜକୁ ନିଜେ କହିଲା । ଟିକେ ଶୀଘ୍ର ଏଇଆ ପାଇଗଲା । ସେ ଆଉ କେଉଁଠି ଘର କଲେ ବି ଏ ଘର ତା’ର, ତେଣୁ କେଉଁଠି ସେ ସବୁଦିନ ପାଇଁ ରହିବ ସ୍ଥିର କରିବ ।

ସେଦିନ ସନ୍ଧ୍ୟାରେ ସେ ନିୟୁତ୍ତର୍କ ଗଲା, ରାତିରେ ସହରରେ ପହଞ୍ଚି ଟ୍ୟାକ୍ସିରେ ବସାଯାଏ ଗଲା । ଜଣେ ଅତିହ୍ନା ଲିଫ୍ଟ୍ ତାଳକ ତାକୁ ଉପରକୁ ନେଲା । ଏ ଲୋକ ବୋଧହୁଏ ନୂଆ ଆସିଛି, ତେଣୁ ତାକୁ କିଛି ପଚାରିଲା ନାହିଁ । ବସା ଦୁଆରର ଘଣ୍ଟି ସେ ବଜାଇଲା, କାଳେ ଜୋସୁ ଶୋଇଥିବ । ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ଶୋଇପଡ଼ିବା ତା’ର ଅଭ୍ୟାସ, କାଉଟରେ ଜାକି ହୋଇ କିନ୍ତା ଚଟାଣରେ, କୁସନ ଭିତରେ ବି ଶୋଇପଡ଼େ । କିନ୍ତୁ ଦୁଆର ଖୋଲିଲା ନି । ଶେଷରେ ସେ ପକେଟରୁ ଚାବି ଅଣ୍ଟାଲି ଘର ଖୋଲିଲା । ଘର ସାରା ଅନ୍ଧାର । ପବନରୁଦ୍ଧ; ଶୁଷ୍କ ଓ ଗରମ । ଏକାନ୍ତ ନୀରବତା ତାକୁ ବଡ଼ ଅସହ୍ୟ ବୋଧହେଲା ।

“ଜୋସୁ” ସେ ବଡ଼ ପାଟିରେ ଡାକିଲା ।

ଉତ୍ତର ନାହିଁ । ଭିତରେ ପଶି ଲାଜଟ ଜଳାଇ ଶୋଇବା ଘରକୁ ଧାଇଁଗଲା । ସେ ଏଠି ନାହିଁ । ଶେଯ ସୁନ୍ଦର ପଡ଼ିଛି, ଚଟାଣ ପରିଷ୍କାର । ମଝି ଦରଜାଖୋଲି ଦେଖିଲା କେବଳ ତା ନିଜର ପୋଷାକପତ୍ର ରହିଛି । ଜୋସୁ ଚାଲିଯାଇଛି ।

ଭୟଙ୍କର ଭାବେ ନିଜକୁ ସେ ଦୋଷୀ ମନେକଲା । ସେ ଚାଲି ଯାଇଛି । କେମିତି ଆଉ ତାକୁ ପାଇବ ? ତା’ର ଜାପାନୀ ହୃଦୟର ଦୁଃଖ ସେ ଜାଣିପାରିଲା । ଶେଷରେ ସେ ଜଣେ ଅତିହ୍ନା ଲୋକ ପାଖକୁ ଚାଲିଗଲା, ଯାହାକୁ ସେ ନିଜର ନମ୍ରତା ଓ ସାବଧାନତାରେ ଆଲେନଠାରୁ ଲୁଚାଇ ରଖୁଥିଲା, କ’ଣ ସେ ଦେଖିଲା, କ’ଣ ଆଶଙ୍କା କଲା ତା’ ଜାଣିହେବ ନି । ଶଯ୍ୟାଧାରରେ ବସି ସେ ଅଚେତନ ପ୍ରାୟ ହୋଇପଡ଼ିଲା । ଦୁଃଖ ଓ ଆତ୍ମଅନୁଶୋଚନାରେ ସେ ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା । ହାତରେ ମୁହଁ ଲୁଚାଇ ମନେ ମନେ ସେ ନିଜକୁ ଅଭିଶାପ ଦେଲା । ନିଜର ଦୁଃଖ ଓ ଅଭାବ ଭିତରେ ସେ ଅନୁଭବ କରି ଲଜିତ ହେଲା ଯେ ଜୋସୁ ପଳାୟନ କରି ତାକୁ ସୁଖୀ କରିବାପାଇଁ ଆତ୍ମତ୍ୟାଗ କରିପାରିଛି ।

ଜୋସୁ ନୀରବରେ ରାସ୍ତାରେ ଚାଲୁଥାଏ । ଲେନିର ଅନାଗତ ଜନ୍ମତିଥିକୁ ଅପେକ୍ଷା କଲାବିନ୍ତୁ ଏବେ ପ୍ରାୟ ପ୍ରତିଦିନ ସେ ଦୀର୍ଘବାଟ ଚାଲି ଚାଲି ଯାଏ । କାହାକୁ କିଛି କହେ ନି, ତାକୁ ବି କେହି କିଛି ପଚାରନ୍ତି ନି । ଏ ରାସ୍ତା ସେ ମନେ ରଖୁଛି । ସେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଆଞ୍ଜେଲସକୁ ଅତି ଆପଣାର ଭାବେ ମନେ ରଖୁଛି, ସବୁ ତା'ର ମନେ ପଡ଼ିଯାଇଛି । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କଥା । ଜାଗାଟା ଅତି ଆପଣାର ଲାଗୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏ ଘର ନୁହେଁ... ତା'ର ସ୍ୱପ୍ନ ମନେପଡୁଛି, ଯେତେବେଳେ ଭୟଙ୍କର ସେଇ ବିଦାୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଆସିଲା, ବାପା ଜାଣିଲେ ଏ ସହର ଛାଡ଼ି ଚାଲିଯିବାକୁ ପଡ଼ିବ, ସେ ରାଗରେ ଜଳିଲେ, ତା'ର ସେଇ ଅତି ଆପଣାର, ସ୍ମୃତିରେ ଜୀବନ୍ତ ହୋଇ ରହିଥିବା ଘରଟିକୁ ଥରେ ସେ ଦେଖିବାକୁ ଆସିଥିଲା, ଏବେ ସେଠାରେ ଜଣେ ନିଗ୍ରୋ ପରିବାର ରହୁଛନ୍ତି । ସେ ବାହାରେ ରହି ବଗିଚାରେ ପିଲାମାନେ ଖେଳୁଥିବାର ଦେଖିଲା ଯେମିତି କେନସାନ ସହିତ ସେ ଖେଳୁଥିଲା । ଆଗରୁ ପୁରୁଣା ଦୋଳିଥିଲେ ବି ତା' ବାପା ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଶକ୍ତ ଲୁହାକଡ଼ି ଦୋଳି ଲଗାଇଥିଲେ । ସେଇ କଳାକଳା ଛୁଆମାନେ ଦୋଳିକୁ ଘେରି ଖୁସିରେ ପାଟି କରୁଛନ୍ତି ।

ଆଜି ସେ ତା'ର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନରେ ଅଗ୍ରସର ହେବ । ସେ ଶୀଘ୍ର ନିଦରୁ ଉଠି ଯତ୍ନରେ ଗାଧୁଆ ପାଧୁଆ ସାରିଲା । ନୂଆ କିଣା ହୋଇଥିବା କଳା ନାଲ ରଙ୍ଗର ସ୍କର୍ ପିନ୍ଧିଲା, ଦେହ ଉପରେ ଜାକେଟକୁ ପୁରା ବାନ୍ଧିଦେଲା । ସାନ୍‌ପ୍ରାନ୍‌ସିସ୍କୋରେ ବାପା ସଞ୍ଚୟ କରିଥିବା ଟଙ୍କା ଏଥିପାଇଁ ଓ ମେକ୍‌ସିକାନ୍ ମହିଳାଠାରୁ ଏକ ଶସ୍ତା ଭଡ଼ାଘର ନେବାକୁ ଯଥେଷ୍ଟ ଥିଲା । ସେ ମହିଳା ସାମାନ୍ୟ ଇଂରାଜୀ କହି ପାରୁଥିଲେ । ଜୋସୁର ଖାଇବା ବିସେଇ ଟଙ୍କାରେ ଚଳୁଥିଲା । ସବୁପାଇଁ ସେ ବାପାଙ୍କର ବଦାନ୍ୟତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରିବ । ପ୍ରେମ ଯାହା କରି ନ ପାରିଲା, ବଦାନ୍ୟତା ତାହା କରୁ; ଆଜନ ଯାହା ନିଷିଦ୍ଧ କରିଛି, ବଦାନ୍ୟତା

ତାହା ଅନୁମୋଦନ କରୁ । ସେ ଜଣେ ଅତିହୀନ ଲୋକଠାରୁ ଶିଶୁକଲ୍ୟାଣ କେନ୍ଦ୍ରକୁ ରାସ୍ତା ପଚାରି ବୁଝିନେଲା । ରାସ୍ତାକଡ଼ର ସେଇଘରେ ପହଞ୍ଚିଲା । ଯେଠି ଟିକେ ପଇସା କମ୍ ପଡ଼େ । ଦରଜା ଖୋଲାଥିବାରୁ ଭିତରକୁ ଗଲା ଓ ଆଗନ୍ତୁକମାନଙ୍କ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟଥିବା ପ୍ରକୋଷ୍ଠରେ ବସିରହିଲା । ଦୁଇଜଣ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ, ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତ ନୁହନ୍ତି ଝିଅ, ସେଠି ବସିଥିଲେ । ଜଣକୁ ବୋଧହୁଏ ଚଉଦ ବର୍ଷ ହେବ, ଦେହ ଶେଆ ଓ ପାଣ୍ଡୁର । ଆଖି ଦୁଇଟି କ୍ଳାନ୍ତ । ସେ ଗର୍ଭବତୀ, ତା'ର ଦେହ ଫୁଲିଯାଇଛି, ଓଠ ମଳିନ ଦିଶୁଛି । ତା'ଠି ଆଦୌ ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଲାବଣ୍ୟ ନାହିଁ, କେବଳ ଅଛି ସାଧାରଣ ନାରୀତ୍ୱ, ଯାହାକୁ ଟିକେ ଆନନ୍ଦ ପାଇବାକୁ ସେ କୌଣସି ଯୁବକକୁ ସମର୍ପଣ କରିଦେଇଛି ।

କେଉଁଦିନ ଟିକେ ବୁଲିବାକୁ ଯାଇ ବା ଗୋଟେ ଆଇସକ୍ରିମ ସୋଡ଼ାଖାଇ ସେ ନିଜକୁ ସମର୍ପଣ କରିଛି, କିଏ ଜାଣେ ? ତା'ର ପୋଷାକଗୁଡ଼ା ଚୀରା ଓ ମଇଳା, ଲେସଗୁଡ଼ା ତା'ରେ ଅନ ଷାର୍ଟ ତଳକୁ ଝୁଲୁଛି । ଅନ୍ୟ ଝିଅଟି କାନ୍ଦୁଛି ଡେଙ୍ଗା ଝିଅଟି, ତାର ବାଳ ଟିକ୍ ଟିକ୍.. ଲୁହରେ ଓଠର ଲିପିଷ୍ଟକ ଭିଜିଗଲାଣି । ସେ ଅତି ପାତଳୀ ଓ କାନ୍ଦୁ କାନ୍ଦୁ କାଶୁଛି । ଶସ୍ତା ନାଇଲନ ମୋଟା ଭିତରେ ତା' ଗୋଡ଼ କାଠପରି ସବୁ ଦିଶୁଛି, ତା' ଦେହରେ ଅଳଙ୍କାର ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇଛି କିନ୍ତୁ ବିବାହ ମୁଦ୍ରିକା ନାହିଁ ।

ଜୋସୁ ନୀରବରେ ବସି ଅପେକ୍ଷାକଲା । ସେ ବାଲିକାଟିକୁ ଅଫିସରୁ ଡାକରା ଆସିଲା ଓ ଅଳ୍ପ ସମୟପରେ ସେ ଖୁସି ମନରେ ଫେରି ଆସିଲା । ତା'ପରେ ସେ ଡେଙ୍ଗାଝିଅଟି ଭିତରକୁ ଗଲା । ତାର ବଡ଼ ପାଟିରେ କାନ୍ଦଣା ଜୋସୁ ଶୁଣିପାରିଲା । ସେ ଡେରିରେ ଫେରିଲା ଓ ତା'ର ଫୁଲିଲା ମୁହଁ ଉପରେ ଓଡ଼ଣା ଚାଣି ଚାଲିଗଲା । ଅଫିସ କର୍ମଚାରୀ ବାଲିକାଟି ଜୋସୁକୁ ଅନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଚାହିଁଲା ।

“ଆପଣଙ୍କ ନାଁ ?”

“ମିସ୍ ସାକାଇ ” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ଭିତରକୁ ଆସନ୍ତୁ” ବାଲିକାଟି ଡାକିଲା ।

ଏକ ଛୋଟ ଅଫିସ ରୁମ୍ ଭିତରକୁ ସେ ଗଲା ଓ ପୁରୁଣା ଡେସ୍କ ପଛପଟେ ବସିଥିବା ହସ ହସ ମୁହଁ ପ୍ରୌଢ଼ାଙ୍କୁ ଦେଖିଲା ।

“ମିସ୍ ସାକାଇ ?”

“ହଁ, ଆଜ୍ଞା ।”

“ମୁଁ କ’ଣ ତୁମର କରିପାରେ ?”

“ମୁଁ ଶୁଣିଲି ଆପଣ ପିଲାଙ୍କର ତତ୍ତ୍ୱ ନିଅନ୍ତି ” ଜୋସୁ ଅନିର୍ଦ୍ଧିତତାରେ କହିଲା;
କିନ୍ତୁ ତାର ଯାହା କହିବାର କଥା, ଜଣେ କେମିତି ସେ କଥା ସହଜରେ ଆରମ୍ଭ କରି ପାରିବ ?

ସେ କର୍ମନିଷ୍ଠ, ଦୟାଶୀଳା ମହିଳା ଜଣକ ପଚାରିଲେ “ତୁମର ପିଲା ହେବ କି ?”

“ହଁ, ଟିକେ ଡେରିଅଛି, ତଥାପି ମୁଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେବି ।”

“ତୁମର ପରିବାର ନାହିଁ ?”

“ନାହିଁ” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ତା କଥା ଗୁଡ଼ା ଗୋଟାଏ ପରିଷ୍କାର କାରଜରେ ସେ ଲେଖି ରଖୁଥିଲେ ।

“ତୁମେ ପିଲାଟିକୁ ରଖିବାକୁ ଚାହଁ ?”

“ନା, ମୁଁ ଏକୁଟିଆ, ତାକୁ ରଖି ପାରିବି ନି ।” ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ସେ ଏକଥା
କହିବ ବୋଲି ଆଗରୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ ସହଜ ଭାବେ କହି ପକାଇଲା ।

ଓଃ, ଲେନି, ଲେନି, ତା’ର ଗର୍ଭ କୋଠରୀରେ ଏତେ ଧୀର ସ୍ଥିର ଭାବରେ ସେ
ଶୋଇଛି, ସତେ କି ମା’ କ’ଣ କହିଲା ସେ ଶୁଣି ପାରିଛି ।

“ମୋ ନାମ ମିସ୍ ବ୍ରେ” ମହିଳା ଜଣକ ଦୟାପରବଶ ହୋଇ କହିଲେ ।

“ତୁମ ନିଜ କଥା କିଛି କହିବ କି ?”

“ମୁଁ ଏକାକୀ, ଆଉ କିଛି କହିବାର ନାହିଁ ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ବାପା କିଏ କହିପାରିବ କି ? ମୁଁ ତୁମକୁ ସାହାଯ୍ୟ କରିବି ।” ମିସ୍ ବ୍ରେ ପଚାରିଲେ ।

“ସେ ଆମେରିକାନ୍ । ମୁଁ ଆମେରିକାନ୍-ଜାପାନୀ ।”

“ଆଜ୍ଞା” ମିସ୍ ବ୍ରେ କହିଲେ ଓ ଜୋସୁକୁ କିଛିସମୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ । ସୁନ୍ଦର
ଝିଅଟି, ନମ୍ର ଓ ଗମ୍ଭୀର ; କିନ୍ତୁ ଦୁଃଖର କଥା ଏ ଅଧ୍ୟାଗୋରା, ଅଧ୍ୟାଜାପାନୀ ପିଲାକୁ କିଏ
ନେବାକୁ ଚାହଁବ ? ଏଇ ବାଡେ ଜାଗାରେ ଯୁଦ୍ଧ ହେବାଦିନୁଁ ଏ ସବୁ ଏକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟାପାର
ହୋଇଯାଇଛି । ମାତ୍ର ଦୁଇ ଦିନ ତଳେ ଏକ ସାଧାରଣ ବ୍ୟାପାର ହୋଇଯାଇଛି । ମାତ୍ର ଦୁଇ
ଦିନ ତଳେ ସେ ଏକ ଦି’ ମାସର କୋରିଆନ୍ ଶିଶୁକୁ ବାଧହୋଇ ରଖିଲେ । କିଏ କୋରିଆନ୍
ଶିଶୁକୁ ନେବ ? ପାଳିବା ଲୋକମାନେ ବି ଚାହଁଲେ ନି । ମିସେସ୍ କିସ୍ତ ଜଣେ ଭଲ ପାଳନ
କର୍ତ୍ତା, କିନ୍ତୁ ସେ କହିଲେ ଏଇ କୋରିଆନ୍ ଶିଶୁର ଆଖି ଦୁଇଟି ଦେଖି ତାଙ୍କୁ ଡର ଲାଗୁଛି ।

ମିସ୍ତ୍ରେ ତାକୁ ନିଗ୍ରୋ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରଖିଲେ । ଏବେ ବି ତାଙ୍କୁ ଖରାପ ଲାଗୁଛି, କାରଣ କୋରିଆନମାନେ ନିଗ୍ରୋ ନୁହନ୍ତି ।

“ସେ ଲୋକ କ’ଣ କିଛି ଦାୟିତ୍ୱ ନେବ ନାହିଁ ? ମିସ୍ତ୍ରେ ପଚାରିଲେ ।

“ସେ ଜାଣୁ ବୋଲି ମୁଁ ତାହେଁ ନି” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ମିସ୍ତ୍ରେ ପାଟିକରି ଉଠିଲେ “ଆରେ ଝିଅ, ତୁ ଜାଣିନୁ, ଏ କଥା ଠିକ୍ ନୁହେଁ । ପୁରୁଷମାନେ ଜାଣିବା ଉଚିତ, ସେମାନେ ଛାଡ଼ ପାଇ ଯାଉଛନ୍ତି ! ମୁଁ ତା ସହିତ ତୁମ ବିଷୟରେ କଥା ହେବି ।”

“ନାଜ୍ ଆଜ୍ଞା, ଧନ୍ୟବାଦ” ଜୋସୁ ଦୃଢ଼ତାର ସହିତ କହିଲା । ମିସ୍ତ୍ରେ ଅଧୈର୍ଯ୍ୟ ହୋଇ ପଡ଼ିଲେ । ତାଙ୍କ ଜୀବନରେ କେହି ପ୍ରେମିକ ନ ଥିଲେ, ସେ ଜାଣିପାରୁ ନାହାନ୍ତି ଝିଅମାନେ କିପରି ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ତାଙ୍କର କୃତକର୍ମର ପରିଣତିକୁ ଜଣାନ୍ତି ନି । ସେ ପେନ୍‌ସିଲ ରଖିଦେଇ ନାକ ଉପରକୁ ଚପଟାଟି ଟେକିଲେ ।

“ହଁ କ’ଣ କହିଲ ମିସ୍ତ୍ରେ....”

“ସାକାଲ” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ଓ, ହଁ, ବିଦେଶୀ ନାଁ ଗୁଡ଼ା ମନେ ରଖିବା କଷ୍ଟକର ମିସ୍ତ୍ରେଙ୍କାଲ । ମୁଁ କହିପାରେ କୌଣସି ଘରେ ତୁମ ପିଲାକୁ ରଖିବା ସମ୍ଭବ ହେବ ନି । ପାଲିବାକୁ ନେବା ତ ଏକଦମ୍ ଅସମ୍ଭବ । ତୁମେ ଜାଣ, ଦୋମିଶା ରକ୍ତର ପିଲାକୁ କେହି ଚାହାନ୍ତି ନି । ମୁଁ ଆଗରୁ ଏ କଥା ଚେଷ୍ଟା କରିଛି, କିନ୍ତୁ ହୋଇ ନାହିଁ । କୌଣସି ପକ୍ଷ ଏ ଭଳି ପିଲାକୁ ଚାହୁଁ ନାହାନ୍ତି ।”

“ମୁଁ ଜାଣେ ।” ଜୋସୁ ସ୍ଥିର କଣ୍ଠରେ କହିଲା ।

“ତୁମର ତ ପରିବାର ଥିବ ।” ମିସ୍ତ୍ରେ ଯୁକ୍ତିକଲେ ।

“ନାଁ” ଜୋସୁ- କୋମଳ ଭାବେ ଜଣାଇଲା ।

“ତୁମେ କହୁଛ, ସେମାନେ ଯାକୁ ରଖିବେ ନି ?”

ସେ ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିଲା ନି, ନ କାନ୍ଦିବାକୁ ପଣ କରିଛି, ତାର ସମସ୍ତ କୋହ ଯେମିତି ତଣ୍ଡି ପାଖରେ ରୁଦ୍ଧି ହୋଇଗଲା । ମିସ୍ତ୍ରେ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲେ । “କ’ଣ କରିବାକୁ ହେବ ଦେଖିବା, ବୋଧହୁଏ ପିଲାଟି ବେଶୀ ଅଭୁତ ଦେଖା ଯିବ ନି, କାହିଁକି ନାଁ ଅଧା-ଗୋରା । ମୁଁ କୌଣସି ପାଳନକର୍ତ୍ତ୍ରୀ ଯୋଗାଡ଼ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିବି ।”

“ପାଳନ କର୍ତ୍ତା ?”

“କେହି ତାକୁ ଦରମା ପାଇ ରଖିବ ।” ମିସ୍ ବ୍ରେ ବୁଝାଇ ଦେଲେ ।

“ତୁମେ ତା’ ପାଇଁ କିଛି ଅର୍ଥ ସାହାଯ୍ୟ କରିପାରିବ ତ ?”

“ହଁ ପାରିବି ।”-ଜୋସୁ କହିଲା ।

ତାକୁ ଅବଶ୍ୟକ ଲାଗିଲା । ସେ ଠିକ୍ ଜାଣେ ଲେନିର କ’ଣ ଘଟିବ । କୌଣସି ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ପିଲାମାନେ ବଡ଼ ଗଛତଳେ ଘାସ ପଡ଼ିଆରେ ଖେଳୁଥିବା ତା’ର ମନେ ଆସିଲା । ଅନେକ ଦିନ ତଳେ ଲମ୍ବ ଆଞ୍ଜେଲ୍‌ସ୍ ପାଖରେ ଏମିତି ଗୋଟିଏ ଅନାଥାଶ୍ରମ ସେ ଦେଖିଥିଲା । ସେ ଦୂରରୁ ଦେଖି ଜାଣିଥିଲା-ପିଲାମାନେ ଖୁସିଥିଲେ ।

“ତୁମେ ଟଙ୍କା ଦେଇ ପାରିଲେ ଭଲ ହେବ ।” ମିସ୍ ବ୍ରେ କହିଲେ । ପେନ୍‌ସିଲ୍ ଧରି ପୁଣି ସେ କ’ଣ ଗୁଡ଼ାଏ ଲେଖି ଚାଲିଲେ ।

“କେଉଁଠି ତୁମର ପ୍ରସବ ହେବ ?”

“ମୁଁ ଜାଣିନି ।” ଜୋସୁ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ଲୁହକୁ ଚାପିରଖି କଷ୍ଟ ପାରିଷ୍କାର କରି ସେ କହିଲା “ଆପଣ ଯେଉଁଠି କହିବେ ।”

“ତୁମେ ହସ୍ପିଟାଲ ଯାଅ, ଭଲ ହେବ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଠିକଣା ଦେଉଛି, ତକ୍କର ଷ୍ଟେନରକୁ ଖୋଜିବ, ସେ ଲେଡ଼ି ତକ୍କର, ରିଫୁଜି, କିନ୍ତୁ ଭାରିଭଲ, ଦୟାକୁ ଲୋକ । ଆମେ ହସ୍ପିଟାଲରୁ ପିଲାକୁ ନେଇଯିବୁ । ମୁଁ ଭାବୁଛି, ତୁମେ ବୋଧହୁଏ ପିଲାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହିଁବ ନି ।”

“ମୁଁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ଲେଖାରୁ ମୁହଁ ଟେକି ମିସ୍ ବ୍ରେ ଚାହିଁଲେ । “ତୁମେ ଯଦି ତାକୁ ନ ରଖିବାକୁ ନିଶ୍ଚିତ କରିଛ, ତେବେ ମୋ ମତରେ ତାକୁ ନ ଦେଖିବା ଭଲ ।”

“ମୁଁ ଦେଖିବି ।”

ମିସ୍ ବ୍ରେ କାନ୍ଦୁ ହଲାଇଲେ । ଲେଖା ସରିଲା । “ସମୟ କେବେ ?”

“ବୋଧହୁଏ ଜୁଲାଇରେ ।”

“ତୁମ ଠିକଣା ”?

ଜୋସୁ ଠିକଣା ଦେଲା ।

“ବର୍ତ୍ତମାନ ଯାଇ ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନରକୁ ଦେଖା କର । ମଝିରେ ମଝିରେ ନିଜକୁ ପରୀକ୍ଷା କରାଇ ନେଉ ଥାଅ । ଯଦି ମତ ପରିବର୍ତ୍ତନ କର ମତେ ଜଣାଇବ ।” ମିସ୍ତ୍ରେ ଉପଦେଶ ଦେଲେ । ଯେଉଁ ସାକ୍ଷାତକାରକୁ ସେ ଡରୁଥିଲା, ତା ସରିଲା । କୌଣସି ମତେ ଲେନି ଜନ୍ମ ହୋଇ ପାଳିତ ହେବ । ଜୋସୁ ଉଠିପଡ଼ି ନମସ୍କାର କଲା । “ଆପଣଙ୍କୁ ବହୁତ ଧନ୍ୟବାଦ ମିସ୍ତ୍ରେ” ସେ କହିଲା । “ଏକଥା କୁହନା” ଅନ୍ୟକଥା ଭାରୁଭାରୁ ମିସ୍ତ୍ରେ ଭଦ୍ରତାରେ କହିଲେ ।

ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା ଗୃହରେ ଏବେ ପୁଣି ତିନିଜଣ ବସିଛନ୍ତି- ଯୁବତୀ, ଦୁଃଖୀନୀ, କେହି କାହାକୁ ଚାହୁଁ ନାହାନ୍ତି । ଜୋସୁ ସେମାନଙ୍କୁ ଅତିକ୍ରମ କରି ମଧୁର ସକାଳର ରାସ୍ତାକୁ ବାହାରି ପଡ଼ିଲା । ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର ବାକୀ ରହିଲେ । ତାକୁ ସେ ଦେଖା କରିବ, କିନ୍ତୁ ଆଜି ନୁହେଁ । ତାକୁ କ୍ଲାନ୍ତ ଲାଗିଲା । ଲେନି ଏତେ ସ୍ଥିର ଅଛି ଦେଖୁ ସେ ଭୟକଲା । ଲେନି ଜାଣି ସାରିଲାଣି ନୁହେଁ ପରସ୍ପର ଠାରୁ ଅଲଗା ରହିବେ ?

ଛୋଟ ପାର୍କକୁ ଯାଇ ସେ ବିଶ୍ରାମ ନେବାକୁ ବସି ପଡ଼ିଲା । ଦୁଇ ତିନିଜଣ ମା’ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ସେଠାରେ ଥିଲେ । ସେମାନେ ଗୋରା ଓ ପିଲାମାନେ ବି ଗୋରା, ତେଣୁ ମଙ୍ଗଳ । ଏପରି ମା ଓ ପିଲା ଏକତ୍ର ରହିପାରିବେ । ଆଲେନ୍ କଥା ଭାବିବାକୁ ତାର ଇଚ୍ଛା ହେଲାନି । ତା’ର ଛବି ମନଭିତରକୁ ପଶିଆସିଲେ ଜୋର କରି ସେ ତାକୁ ତଡ଼ି ଦେଲା । ଏବେ ଆଲେନ୍ ଜାଣି ସାରିବଣି ସେମାନଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ ଆଉ ହେବ ନାହିଁ । ସେ ନିଜେ କିଛି ଲେଖା ରଖୁ ଆସି ନି । କେବଳ ନିଜର ଅଳ୍ପକିଛି ଜିନିଷପତ୍ର ନେଇ ଚାଲି ଆସିଛି । ଏବେ ବସାଘର ଛାଡ଼ି ଆଲେନ୍ ତା’ ବାପା ମାଙ୍କ ପାଖରେ ଥିବ । କେବଳ ସେ ଏଠି ଥିବା କଥା କୋବରୀ ଜାଣେ । ଏକାମ ନ ସରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଠାକୁ ଆସିବାକୁ ସେ ତାକୁ ମନା କରିଛି, ତା’ର ଭବିଷ୍ୟତ୍ କର୍ମପକ୍ଷା ସ୍ଥିର ନ କରିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ।

“ମୋ ପୁଅ ମୁହଁ ଦେଖିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ମୁଁ ଏକା ରହିବି ।” ଏକଥା ସେ ଲେଖିଛି । କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଠିକଣା ଦେଇଛି ଓ ଆସିବାକୁ ବାରଣ କରିଛି ।

ଲେନିକୁ ପାଖରେ ରଖିପାରିବାର ଦୁରାଶା ପୁଣି ଥରେ ମନକୁ ଆସିଲା; କିନ୍ତୁ କିପରି? ସେ କ’ଣ ଘର, ପରିବାର ନ ଥାଇ ବଞ୍ଚି ପାରିବ, କେବଳ ପିଲାଟିକୁ ଧରି? ଆଲେନ୍‌କୁ ସେ ତାର ଅନିଚ୍ଛା ସତ୍ତ୍ୱେ ଅନୁଭବ କଲା । ତାକୁ ନିନ୍ଦା କରିବା କଥା ନୁହେଁ, ସେ ଯାହା ଆଶା କରିଥିଲା, ସ୍ୱାଭାବିକ ଓ ଭଲ ମଧ୍ୟ । କେବଳ ସେଥିରେ ଲେନିର ଭାଗ ନ ଥିଲା । ତାର

ବାପାଘର ବି ଲେନିକୁ ନିଜର କରିବେ ନି । କାହାକୁ ନିନ୍ଦା କରି ହେବ ନି । କେବଳ ସେଇ ଆଇନ- ଯେ ବିବାହକୁ ନିଷେଧ କଲା; କିନ୍ତୁ ବାଧାଦେଇ ପାରିଲା ନି ଲେନିର ଜନ୍ମକୁ । ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ଲେନିକୁ ଜନ୍ମ ଦେଲା, ସେ ପ୍ରେମକୁ ଆଇନ ବାଧାଦେଇ ପାରିଲା ନାହିଁ । ଆଇନ କେବେ ପ୍ରେମକଥା ହୃଦୟ କଥା ବିଚାର କରେ ନାହିଁ । ଏବେ ବି ସେ ଆଲୋନୁକୁ ଭଲପାଏ- ସବୁଦିନେ ଭଲ ପାଇବ । ଯେମିତି ଜଣେ ମୃତ ଆତ୍ମୀୟକୁ ଭଲପାଇ ମନ ହତସ୍ତ ହୁଏ, ଠିକ୍ ସେହିଭଳି ।

ଏଇ ସୁନ୍ଦରୀ ଜାପାନୀ ଝିଅକୁ ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର କୌତୂହଳରେ ଦେଖିଲେ । ମିଳିନ ଯୁବସୁଜାତ ମୁହଁରେ ଅଛି ଏକ ନିଥର ନିର୍ବେଦତା । ସ୍ଥିର ଆଖି ଗୁଡ଼ିକ ଏକ ମୁଖା ଉପରେ କଳା କଳା ଗାତ ଭଳି ମନେ ହେଉଛି । କୋମଳତା ଥିଲେ ବି ମୁହଁଟି ଶକ୍ତ ଓ ପ୍ରାଚ୍ୟ ଲୋକମାନଙ୍କ ଭଳି ଚର୍ମ ତାର କୋମଳ । ଏଇ ଯୁବତୀର ନୀରବତା ଦୃଢ଼ ଥିଲା । ଯୁବତୀଟି ନିଜକୁ ଦୁଃଖ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରି ସାରିଛି । ମିସ୍ ବ୍ରେ ତାଙ୍କୁ ଜଣାଇଛନ୍ତି ଜୋସୁ ସାକାଇ ବିଷୟରେ । ସେ ବି ତାର ଆସିବାକୁ ଆଶା କରୁଥିଲେ । କେବେ ସେ ଜାପାନୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି, ତାଙ୍କର ବାସସ୍ଥଳୀ ଜର୍ମାନୀ । ଯୁଦ୍ଧରେ ଜର୍ମାନୀ ଜାପାନକୁ ଜୟ କରିବାକୁ ଆଶା କରିଥିଲା ।

“ତୁମେ ମୋତେ କିଛି କହିବାକୁ ଚାହୁଁଛ ?” ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର ପଞ୍ଚମଥର ପାଇଁ ପଚାରିଲେ ।

“ନାହିଁ, ଆଜ୍ଞା” ଉଦାସ ଭାବେ ଜୋସୁ ନିଜର ଅସମ୍ପତ୍ତି ଜଣାଇଲା ।

ତକ୍କର ଷ୍ଟେସନ ନିଜେ ଗେଡ଼ା, ମୋଟା ଓ ନିଜର ଚାରିକଣିଆ ଅସୁନ୍ଦର ମୁହଁ ବିଷୟରେ ସଚେତନ । ତାଙ୍କ ଚେହେରା ପାଇଁ ମନରେ ଅପମାନବୋଧ ନାହିଁ । କେଉଁ ଏକ ଧୂସର ପର୍ବତର ପ୍ରାଚୀନ ଗୁମ୍ଫା ଭଳି ଆକର୍ଷଣହୀନ ଏଇ ଜର୍ମାନୀ ଝିଅକୁ କେହିଲୋକ ବିଭାହେବାକୁ ଚାହିଁ ନ ଥିବା ସ୍ୱଭାବିକ । ତାଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଚମତ୍କାର , ତେଣୁ ସେ ଜୀବନରେ

ଉପଭୋଗ ଛାଡ଼ି ସେବାର ପଛା ବାଛି ନେଇଥିଲେ । ମଣିଷ ସୃଷ୍ଟିର ସୁନ୍ଦର ପୁରୁଷ, ନାରୀ ଓ ଶିଶୁମାନଙ୍କୁ କୋମଳ ଓ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଚାହାଣୀରେ ସେ ଚାହିଁନ୍ତି, ସେଥିରେ ତାଙ୍କର ଅସନ୍ତୋଷର ଚିହ୍ନ ନ ଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେଇ ଚାହାଣୀରେ ଜୋସୁକୁ ଚାହିଁଲେ ।

ଅନେକ ସପ୍ତାହ ହେଲା ଜୋସୁକୁ କେହି ପ୍ରଶଂସା କରି ନଥିଲେ ବା ଦୟା ଦେଖାଇ ନ ଥିଲେ । ଆତ୍ମିକ ଓ ମାନସିକ ସ୍ତରରେ ସେ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ନିର୍ବେଦ ହୋଇ ଯାଇଥିଲା । ଏଇ ନିର୍ବେଦତାର ଆଘାତରେ ସେ ଭାବୁଥିଲା ତା ରକ୍ତଗୁଡ଼ା-ଯେମିତି ବରଫ ପାଇଟି ଯାଉଛି । ପ୍ରକୃତରେ ତାର ହାତ ଓ ପାଦ ଥଣ୍ଡା ଲାଗୁଥିଲା । ଜୋସୁ ଶୋଇଥିବା ଟେବୁଲ ପାଖରେ ଲାଗି ଛିଡ଼ା ହେଲାବେଳେ ତଳୁର ଷ୍ଟେସନ ଏହା ଜାଣିଲେ ।

“ତୁମେ ଏତେ ଥଣ୍ଡା ଲାଗୁଛ କାହିଁକି ଝିଅ ? ଆଜି ପାଗଟ ଗରମ ଲାଗୁଛି ।”- ସେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ସବୁବେଳେ ଥଣ୍ଡା ଥାଏ”- ସେ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ଟିକେ ନିଜକୁ କୋହଳ କର । ଏତେ ଟାଣ ପେଣୀକୁ ମୁଁ କିପରି ପରୀକ୍ଷା କରିବି ?”- ତଳୁର ଷ୍ଟେସନ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

ଜୋସୁ କିନ୍ତୁ ନିଜକୁ କୋହଳ କରି ପାରିଲା ନି । ସେ ମାର୍ବଲର ପ୍ରତିମା ପରି ଟାଣ ହୋଇ ପଡ଼ି ରହିଲା । ସେ ଦିଶୁଥିଲା ବି ମାର୍ବଲର ମୂର୍ତ୍ତିପରି । ସେ କିଛି ଭାବୁ ନ ଥିଲା, ଅନୁଭବ କରୁ ନ ଥିଲା, କି ମନେ ବି ରଖୁ ନ ଥିଲା । କେବେଳ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲା । ପ୍ରତି ସପ୍ତାହରେ କୋବରୀଠାରୁ ଚିଠି ପାଉଥିଲା । ଚିଠିଗୁଡ଼ାକ ଦୀର୍ଘ, ସହାନୁଭୂତି ସମ୍ପନ୍ନ ଓ ମଜା କଥାରେ ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ । ସିଦ୍ଧାନ୍ତ କରିବାକୁ ସେ ତାକୁ ବାଧ୍ୟ କରୁ ନ ଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ ତାର ଅଭିଳାଷ ଜାଣି ନିଜକୁ ଦୂରେଇ ରଖୁଥିଲା । ତା ପେଟର ଏଇ ପିଲା-ପ୍ରଥମେ ସେ ଭୂମିଷ୍ଠ ହେଉ । ଲେନି ଠୁଁ ଅଲଗା ହୋଇ ନ ସାରିଲେ କୁଆଡ଼େ ଯିବ, କ’ଣ କରିବ, ଜୀବନଟା କେଉଁ ବାଟରେ ଚଳାଇବ ସ୍ଥିର କରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଯେତେ ଦୂର ସମ୍ଭବ ଚିନ୍ତା, ଅନୁଭୂତି ରହିତ ହୋଇ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରନ୍ତି । ତଥାପି ଦିନେ ଦିନେ ରାତିରେ ନିଦ ନ ହେଲେ ପତଳା ଟାଣ କଛା ଉପରେ ଅଣଓସାରିଆ ବିଛଣାରେ ସେ ପଡ଼ି ରହେ । ଔଷଧ ଖାଇବାକୁ ମନ ବି ହୁଏ ନି । ଲେନି ହେଲେ ଭଲରେ ବଞ୍ଚୁ ରହୁ । ଏମିତି ବେଳେ ବେଳେ ସେ ହଠାତ୍ ଅନୁଭବ କରେ, କିଛି ଭାବେ ନାହିଁ, କେବଳ ଅନୁଭବ କରେ ସତେ ଯେମିତି ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ଭିତରେ ଥିବା ଏକ ଗଭୀର କ୍ଷତରୁ ରକ୍ତସ୍ରାବ ହେଉଛି ! ତା ପରେ ସବୁ ଅନୁଭବ ଅଶାନ୍ତିରେ ପରିଣତ ହୁଏ, ଅତୀତ ପାଇଁ ନୁହେଁ । ସେ ଯେ ଲେନିକୁ ଦେଖିବ ନି, ତା ସହିତ ରହିବ ନି, ତାର ଚିକି

ଶରୀରଟିର ବୃଦ୍ଧି ଦେଖି ପାରିବ ନି, ତାର କଥା ଶୁଣି ପାରିବ ନି, କି ହସ ଦେଖି ପାରିବ ନି, ତାକୁ ଗାଧୋଇ ଦେବ ନି, କେମିତି ସେ ଚଳିବ ତା’ ବି ଜାଣି ପାରିବ ନାହିଁ, ସେଇଥିପାଇଁ ଅନେକ ଅନୁଭବ ଓ ଚିନ୍ତା ପରେ ସେ ଜାଣିଲା ଯେ ମିସ୍ ବ୍ରେକ୍ କଥା ଠିକ୍ । ସେ ଲେନିକୁ ଦେଖିବ ନି, ଦେଖିଲେ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ପାରିବ ନି । ସେ ଜାଣୁଛି ତା’ର ଭୟ ବି ହେଉଛି ଯେ ଥରେ ତା ମୁହଁ ଦେଖିଲେ ଆଉ ତାକୁ ଛାଡ଼ି ପାରିବ ନି । ତା ପରେ ସବୁ କିଛି ଭୁଲିଯାଇ ସେ କେବଳ ଦୁଃଖରେ ଚୁକ୍କରା ଚୁକ୍କରା ହୋଇ ଭାଙ୍ଗି ପଡ଼ୁଥିଲା । କାରଣ ଏ ତାର କୃତକର୍ମ । ଲେନି ପାଇଁ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା ଏଇ ଅନ୍ୟାୟର ଗ୍ଳାନି ତାକୁ ଅଣନିଶ୍ୱାସୀ କରି ପକାଉଥିଲା, କେତେ ଛୋଟ, ‘ଅସହାୟ ଓ କେତେ ଅପ୍ରସ୍ତୁତ ଅବସ୍ଥାରେ ନିଜର ପଥ ବାଛି ନେବାକୁ ସେ ଲେନିକୁ ଏକାକୀ ଛାଡ଼ି ଯିବ । ତା ପରେ ଏବି ଗୋଟିଏ କଥା, ତାକୁ ପାଖରେ ରଖିଲେ ଭୁଲ ହେବ । ଲେନି କିଛି ଭୁଲ କରି ନି । ପ୍ରକୃତିର ନିୟମରେ ସେ ଜୀବନ ପାଇଛି, ପ୍ରେମ ତାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ସମ୍ପାଦନ କରିଛି । ପୂର୍ବର ଛାୟାଜଗତରୁ ପ୍ରେମ ତାକୁ ଆହ୍ୱାନ କରି ଆଣିଛି । ସେ ଖୁସିରେ ଆସିଛି । ସେ ଯେ ଏକ ଅମୃତର ସନ୍ତାନ, ଏ ବିଷୟରେ ଜୋସୁ ବେଶ୍ ସଚେତନ । ଗର୍ଭ ଭିତରେ ଚଳ ପ୍ରଚଳ ହୋଇ ସେ ତାର ଆନନ୍ଦ ଜଣାଇ ଦେଉଛି । ପର୍ବତ ଗୁଡ଼ିକ ସକାଳର ଆଲୋକରେ ଝଲସି ଉଠିଲା ବେଳେ ଏକ ସତେଜ ମାଛ ପରି ସେ ପହଞ୍ଚି ଯାଉଛି । ରାତି ସାରା ଆଖି ଲୁହରେ ଭିଜିବା ପରେ ଜୋସୁ ସତେ କି ଜାଣି ପାରୁଛି ଯେ ଲେନି ଖୁସି ଅଛି ଓ ଶୀଘ୍ର ସେ ଦୁନିଆର ଆଲୋକ ଦେଖି ପାରିବ ; କିନ୍ତୁ ଲେନିର ହସ ସେ ମାଆ ହିସାବରେ ଦେଖି ପାରିବ ନି, ଏହି ଚିନ୍ତା ତାକୁ ଅହରହ ବିବ୍ରତ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା ।

“ତୁମେ ଭଲ ଅଛ । ସବୁ କିଛି ଠିକ୍ ଅଛି, ତୁମେ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ ।” ଡକ୍ଟର ସେନର ତାକୁ ଜଣାଇଲେ । “ଧନ୍ୟବାଦ” ଜୋସୁ କହିଲା ଓ ଟେବୁଲରୁ ଓହ୍ଲାଇ ପଡ଼ି ପୋଷାକ ପିନ୍ଧିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଉଦ୍ରଭାବରେ ସେ ପଛଆଡ଼ କରିଦେଲା ଓ ଡକ୍ଟର ସେନର ତାର ସୁନ୍ଦର ଗଢ଼ଣ, ଚିକ୍‌କଣ ଶୁଭ୍ର ରଙ୍ଗ ଓ କୋମଳ ଘନ କଳା କେଶ ଦେଖିଲେ ।

“ପ୍ରତି ମାସରେ ମୋ ପାଖକୁ ଆସ ।” ସେ ସ୍ପଷ୍ଟ କହିଲେ । ତାଙ୍କର ଅନୁମାନ ଠିକ୍ ଓ ଜର୍ମାନୀ ଡଙ୍ଗର । “ତେଲିଭିଜିବେଲେ ମୁଁ ତୁମ ପାଖରେ ରହିବି । କିଛି ଅସୁବିଧା ହେବ ନି ।”

“ଧନ୍ୟବାଦ” ଜୋସୁ ଉଦ୍ର ଭାବରେ ଜଣାଇଲା ଓ ପୋଷାକପିନ୍ଧା ସାରି ମୁଣ୍ଡର କେଶ ସଜାଡ଼ି ନେଇ ଚାଲିଗଲା ।

ସେ ଗଲାପରେ ଡକ୍ଟର ସେନର ମିସ୍ ବ୍ରେକ୍ କୁ ଫୋନ୍ କଲେ । “ମୁଁ ଜାପାନୀ ଯୁବତୀକୁ ପରୀକ୍ଷା କଲି ଯେ ଅସାଧାରଣ ଝିଅଟିଏ-ସୁନ୍ଦରୀ ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବତୀ, ନିଶ୍ଚୟ କେହି ଏ ପିଲାଟିକୁ ଯାଜିବ । ଝିଅଟି ସମ୍ପ୍ରାନ୍ତ ପରିବାରର ଭଳି ମନେହୁଏ । ଏପରି ନାରୀ କେବେ ଜଣେ ବାଜେ

ପୁରୁଷର ସଜ୍ଜିନୀ ହୋଇ ନ ଥିବ । ତେଣୁ ପିଲାଟି ବୁଦ୍ଧିମାନ, ସୁନ୍ଦର ଓ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟବାନ ହେବ । ତୁମ ଅପେକ୍ଷମାଣ ଦମ୍ଭ ଭିତରେ ଏ ପିଲାଟିକୁ ଗ୍ରହଣ କଲାଭଳି କେହି ଅଛନ୍ତି କି ?” ସେ ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ, ତାଙ୍କର ଧାରଣା ଫୋନରେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କଥାବାର୍ତ୍ତା କରିବା ଦରକାର ।

“ଆପଣ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେବେ” ଫୋନ୍‌ରେ ମିସ୍‌ବ୍ରେଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲା । ସ୍ୱର ଶୁଷ୍କ ଓ ହତାଶିଆ । ସେ ନାକରେ କଥା କହନ୍ତି ।

“ଆମ ତାଲିକାରେ ତିନିଶହ ସତର ଜଣ ବାପ ମା’ ଅଛନ୍ତି । ସମସ୍ତେ ତାଙ୍କର ମୃତ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମୋ ପାଖରେ ଦାବୀ କରୁଛନ୍ତି, ନିନ୍ଦା ବି କରୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତାଙ୍କୁ ପିଲା ଯୋଗାଇ ଦେଉନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ କହୁଛି ଏ ପିଲାକୁ ନେବାକୁ କେହି ରାଜି ହେବେ ନି ।

ଡକ୍ଟର ସେନର ପାଟିକଲେ “ହାୟ ! ଏପରି ଗଣତନ୍ତ୍ର ମୋତେ ହିଟଲର କଥା ଭାବିବାକୁ ଦେଉଛି, ମୁଁ ନିଜେ ଆଠ ଭାଗରୁ ଭାଗେ ଜିଉ, କିନ୍ତୁ ହିଟଲରଙ୍କ ପାଇଁ ମୁଁ ପୁରା ଜିଉ ।”

ମିସ୍ ବ୍ରେ କିଛି ଉତ୍ତର ଦେଲେ ନି । ସେ ଗର୍ବୀ, ବହୁ ଆଗରୁ ମଣିଷର ମନ୍ଦଗୁଣ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେ ବରଂ ଏର ମୋଟୀ ଲେଡ଼ି ତାତ୍ତ୍ୱରକୁ ଭଲପାଆନ୍ତି । ସେ ନିଜର ଧାରଣା କହିଲେ ଓ ସେ ଜାଣନ୍ତି ଡକ୍ଟର ସେନର ଏ ସବୁ ସ୍ପଷ୍ଟ କଥାକୁ ପସନ୍ଦ କରନ୍ତି । ଦୁଇ ଜଣ ଅନେକ ସମୟରେ ଏକାଠି କାମକରନ୍ତି । ମେଡ଼ିକାଲ୍ ଓ ନିଗ୍ରୋ ପିଲାଗୁଡ଼ାକ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ଭର୍ତ୍ତି ହୋଇ ଗଲାବେଳେ ଡକ୍ଟର ସେନର କଲି କରନ୍ତି ।

“କେହି ସେମାନଙ୍କୁ ନେବାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି ” ପିଲାଟ ପିଲା- ନୁହେଁ କି ?” ନ ହୁଏ ସେ ଖୋସାମତ କରନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମିସ୍ ବ୍ରେ ଭାବନ୍ତି ଡକ୍ଟର ସେନର ନିଜର ନୀତି ଅନୁସାରେ ଜଣେ ସାଧାରଣ ଜର୍ମାନୀ ଲୋକ ।

ଏହାଦେଖୁ ଦିନେ ସିଧାସଳଖ ଡକ୍ଟର ସେନର ପଚାରିଲେ “ତୁମର ପିଲାଟିଏ ଥିଲା କି ବ୍ରେ ?”

ମିସ୍‌ବ୍ରେ ଲାଜେଇ ଗଲେ ଓ ପରେ ଶେଥା ପଡ଼ିଗଲେ । “ଦେଖନ୍ତୁ ମୁଁ କେବେ ଦୁନିଆଁକୁ ପିଲାଟିଏ ଆଣିବାକୁ ଭାବି ନି, ହୁଏ ତ ପାରିଥାନ୍ତି । ମୁଁ ଚାହେଁ ଏ ପିଲାଜନ୍ମ କାରବାର ଶହେ ବର୍ଷ ବନ୍ଦ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତା କି !”

“ତା’ ପରେ ଆରମ୍ଭ ହୁଅନ୍ତା ?” ଡକ୍ଟର ସେନର ଆଗ୍ରହରେ ପଚାରିଲେ ।

“କେବଳ ଏହି ଆଇନ ସମ୍ମତ ଅନୁମତି ଓ କାଗଜପତ୍ର ଦେଖାଇଲେ ପିଲାଟି ପାଳିତ ହୋଇପାରିବ ।” ମିସ୍ ବ୍ରେ ଉପାସିତ ହୋଇ କହିଲେ ।

ଡକ୍ଟର ସେନର ଅଙ୍ଗାକରି କହିଲେ “ହୁଏ ତ ଶହେ ବର୍ଷ ପରେ କେହି ବାପା ମା ବାହାରି ନ ପାରନ୍ତି ।”

“କିନ୍ତୁ ଅବୈଧ ପ୍ରେମକରି ପିଲାଜନ୍ମ କରୁଥିବା ଲୋକେ ନିଶ୍ଚୟ ଥିବେ ।” ମିସ୍ ବ୍ରେ ପ୍ରଜନନ ଶକ୍ତିର ଚିରାଚରିତ ଶତ୍ରୁତାକୁ ଘୋଷଣା କଲେ ।

“ଆଜ୍ଞା, ତୁମେ ଚେଷ୍ଟା କରିବ ନି ?” ଡକ୍ଟର ସେନର ତୀକ୍ଷ୍ଣ ସ୍ୱରରେ ଫୋନ୍‌ରେ କହିଲେ ।

“ମୁଁ ଠିକ୍ କରି ପାରୁ ନି । ଭାବୁଛି ସେ ପରିମାଞ୍ଚଳର କୌଣସି ଅନାଥାଶ୍ରମକୁ ଯିବ ।” ମିସ୍ ବ୍ରେ କ୍ଷୀଣ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

“ସେଠି ଆଉ ପିଲା ରଖିବାକୁ ଟିକେ ବି ଜାଗା ନାହିଁ”, ଡକ୍ଟର ସେନର ପାଟିକଲେ ।

“ତା ହେଲେ ମୁଁ କ’ଣ କରିବି ?”

“ଏ ତୁମର କାମ ବ୍ରେ” ଡକ୍ଟର ସେନର ସେହିପରି ବଡ଼ ପାଟିରେ କହିଲେ । “ମୁଁ ପିଲାକୁ ଜୀବନ୍ତ ଓ ସୁସ୍ଥଭାବେ ଜନ୍ମ କରାଇବି, ସେତିକି କେବଳ ମୋ କାମ ।”

ରିସିଭରକୁ କଟାଡ଼ିଦେଇ ସେ ପଣତରେ କପାଳ ପୋଛିଲେ । ସେ ଅଧିକାଂଶ ସମୟରେ ରାଗନ୍ତି, ରାଗିଲେ ତାଙ୍କ କପାଳରୁ ଝାଳୁହୁଏ । ସେ ଏତେ ମୋଟା ଲୋକ ଯେ ରାଗିବା ତାଙ୍କ ପାଇଁ ଭଲ ନୁହେଁ । ଜର୍ମାନୀ ଶିବିରର ଦୁର୍ଭିକ୍ଷ ପରେ ଆମେରିକାରେ ସେ ଭଲ ଖାଇବା ଜିନିଷ ପାଉଛନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଚେହେରା ଦେଖି କେହି ଖୁସି ହେବାର ନୁହେଁ । ଦରକାର ନାହିଁ, ଏଠାରେ ଗୁଡ଼ାଏ ଦିନ ବଞ୍ଚି ରହିବାକୁ ଇଚ୍ଛା ନାହିଁ ।

ସେ ତାଙ୍କର ଭାରୁ ନର୍ସକୁ ପାଟିକରି ସଙ୍କେତ ଦେଲେ । “ଆଉ କିଏ ଅଛନ୍ତି, ଶୀଘ୍ର ଆଣ ।”

ସେ ଭୟଙ୍କର ମାସଗୁଡ଼ିକ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଗଲା । ଦିନ ଗୁଡ଼ିକ ଶୂନ୍ୟ ରାତିଗୁଡ଼ିକ ଅନ୍ଧାରୁଆ ଗୁମ୍ଫା ଭଳି ଉଦାସ ଓ ଫାଙ୍କା ଲାଗୁଥିଲା । ବିବାହର ମୁହୂର୍ତ୍ତ ଯେତେ ନିକଟରେ ଆସିଲା, ଜୋସୁ ସେତେ କମ୍ କାନ୍ଦିଲା । ତା’ର ମନ ଓ ଅନ୍ତର ଛିନ୍ନଭିନ୍ନ ହୋଇ ପଡୁଥିଲା । ଅନ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ତାର ଦେହ କଷ୍ଟପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଉଥିଲା । ନାରୀ ଓ ଶିଶୁ ଭିତରେ ଜନ୍ମ ଏକ ଯୁଦ୍ଧ । ନିଜର ସ୍ୱାଧୀନତା ପାଇଁ ଶିଶୁ ମା’ ସହିତ ଯୁଦ୍ଧକରେ । ନାରୀ ନିଜର ପ୍ରାଣକୁ ବଞ୍ଚାଇ ରଖେ । ଆଉ ଜନ୍ମ ଜରିବା ପାଇଁ ବା ଖାଲି ବଞ୍ଚି ରହିବାପାଇଁ ନାରୀ ନିଜକୁ ବଞ୍ଚାଏ । ତାର କାମ ସରିଯାଏ । ବଂଶ ରକ୍ଷାପାଇଁ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ତାର ସମାପ୍ତ ହୁଏ । ସେ ରହିଯାଇ ଅଚେତନ ହୋଇପଡ଼େ ।

“ଆ-ହା” ତକ୍କର ଝେନର ଖୁସିରେ ପାଟିକଲେ । ଯେଉଁ ଶିଶୁପାଇଁ ସେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ତାକୁ ମା’ର ଗର୍ଭକୋଷରୁ ସେ ଟାଣି ଆଣିଲେ । ଛୋଟ ପୁରୁ ପୁରୁ ପୁଅଟିଏ, ସୁନ୍ଦର ଗଠନ, ଟିକେ ଡେରିରେ ହେଲା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଅବୟବରେ । ଏ ପିଲାଟି ପାଇଁ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ରକମର ଆଗ୍ରହ ଓ ଯୈଯ୍ୟ ସହକାରେ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ସାରା ବସନ୍ତ ଋତୁରେ ଏଇ ଅନାବଶ୍ୟକ ପିଲାପାଇଁ ପ୍ରଥମେ ଆନନ୍ଦ ଓ ପରେ ଉତ୍ତେଜନା ସେ ନିଜଠାରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ଏ ପିଲା ଅସାଧାରଣ ହେବ, ବିଶ୍ୱସ୍ତାନ୍ତ ବୋଲି ସେ ତାକୁ କହିଛନ୍ତି, ସେ ହେବ ଦୁଃସାହସୀ ସମସ୍ତ ପୂଜାର୍ଥୀ ତ ଘୃଣା ଓ ଆଇନର ନିଷେଧ ସତ୍ତ୍ୱେ ସେ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି । ନିର୍ଭୀକ ସନ୍ତାନ, ଏକ ନୂତନ ଜଗତର ସୃଷ୍ଟିକର୍ତ୍ତା ।

“ଆଃ” ପିଲାକୁ ଚାହିଁ ସେ ନରମ କରି କହିଲେ । ପିଲାଟି ଚାହିଁ ପାରିବ ନି ସେ ଜାଣନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ସେ ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ପରି ଲାଗିଲା ।

ତା’ର ଅତି କଳା ଆଖି ଓ ଖୁରୁସାଣିଆ ଛୋଟ ମୁହଁଟି; ତାକୁ ଅଭିଭୂତ କରି ପକାଇଲା “ପୁଅଟିଏ” ସେ ଜୋସୁକୁ କହିଲେ ।

ଜୋସୁ ଆନାକ୍ଷେସିଆର ପ୍ରକୋପରେ ନିରୁତ୍ତର ହୋଇ ଶୋଇ ରହିଥିଲା ।

“ପିଲାଟିକୁ ନେଇଯାଅ ନି, ମୁଁ ତାକୁ ପାଲିବି ” ତକ୍କର ଝେନର ନର୍ସକୁ କହିଲେ । ଗୋଟାଏ ପୁରୁଣା ସଫା ଚାଦରରେ ତାକୁ ଜାକି ନର୍ସ ବିଛଣାରେ ଶୁଆଇଦେଲା ।

ତକ୍ତର ଝେନର ବିଛଣା ପାଖକୁ ଯାଇ ତାକୁ ଦେଖିଲେ । ତା’ ମା କହୁଥିଲା ପିଲାଟି ଛୋଟ ହେବ, ସତକଥା । କିନ୍ତୁ ଇଥରନେବା ପୂର୍ବରୁ ସେ କୋନ୍‌ଟାକୁ ଆସେକରି ଅଳ୍ପ ଘୁଆଇ ସ୍ୱପ୍ନ ଭାବରେ ଅପେକ୍ଷାମଣୀ ତାନ୍ତରକୁ କହିଲା, “ଦୟାକରି ଦୁଇଟି କଥା ମନେ ରଖିବେ, ମୁଁ ପିଲାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ନି, ଆଉ ତା’ ନାମ ଲେନି ରଖିବେ ।”

“ସାଜ୍ଜା କ’ଣ ?” ତକ୍ତର ଝେନର ପଚାରିଲେ ।

“ନାଁ, କିଛି ନାହିଁ” ଜୋସୁ କହିଲା ଓ ତା ପରେ ଅତି କଷ୍ଟରେ ଆନାଲେସିଆ କୋନ୍‌ଟାକୁ ମୁହଁ ଉପରେ ଦୃଢ଼ ଭାବରେ ରଖିଲା ।

“ଲେନି” ତକ୍ତର ଝେନର ପରାକ୍ଷା କଲେ । ନାଁଟି ତାକୁ ଖାପ ଖାଇଛି । ତାର ଛୋଟ ଚିତ୍କଣ ମୁହଁ, ମଳିନ ବା ନାଲି ନୁହେଁ । ତା ଛୋଟ ଶରୀରଟି ଖୁବ୍ ଆନୁପାତିକ । ସେ ଛୋଟଟିଏ, ପାଞ୍ଚ ପାଞ୍ଚଶୁରୁ ଟିକେ ବେଶୀ, ସହଜରେ ଢଳୁ ହେଲା । ବାସ୍ତବିକ ଅତି ନିର୍ଭୀକ ଭାବେ ଖୁସିରେ ସେ ଜେଲଖାନାରୁ ଖସି ଆସିଲା ।

ହସିବାକୁ ଅଧିକାଂଶ ହୋଇ ଲେନି ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଚାହିଁଲା ବୋଲି ସେ କଳ୍ପନା କଲେ । ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲେ, ସଦ୍ୟ ପ୍ରସୂତ ଶିଶୁ ଅନେକ ବେଳ ଶୁଅନ୍ତି, ଲେନି କିନ୍ତୁ ଶୋଇ ନି । ସେ ପୋଖତ ହେଲାଣି । ସେଇ ଅସୁନ୍ଦରୀ, ଦୟାବତୀ ନାରୀ ତାଙ୍କ ଛାତିରେ ଏକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଅନୁଭବ କଲେ । ତାଙ୍କର ପିଲା ହୋଇ ନି କି ସେ କେବେ ଚାହିନାହାନ୍ତି । ହୁଏତ ସେ ପିଲାପାଇଁ ଆଶା କରିବାକୁ ନିଜକୁ ସୁଯୋଗ ଦେଇନାହାନ୍ତି । ନୂତନ ଶିଶୁକୁ ଅଜଣା ମଣିଷ ଭାବି ସମ୍ମାନ ଦିଅନ୍ତି, ଶିଶୁ ଏକ ଆଗନ୍ତୁକ ଯେ କି ଅତି ସାବଧାନତା ସହକାରେ, ଯତ୍ନରେ ଏକ ସୁସ୍ଥ ଜୀବନ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଏ । ମା ଓ ପିଲାର ଶରୀର ସହିତ ସେ ସମ୍ପୃକ୍ତ । ଶରୀର ପ୍ରତି ତାଙ୍କର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ରହିଛି, ତା ଛଡ଼ା ସେ ଅଧିକ ଚିନ୍ତା ବା କୌତୂହଳ ଦେଖାନ୍ତି ନାହିଁ; କିନ୍ତୁ ଲେନି ପରି ପିଲା ସେ ଆଗରୁ କେବେ ଦେଖି ନ ଥିଲେ । ଧଳା ଚାଦରରେ ଗୁଡ଼ାହୋଇ ତାର ଛୋଟ ହାତ ଦୁଇଟି ଗାଲତଳେ ଅଛି, ତାର ବଡ଼ ବଡ଼ କଳାଆଖି ତକ୍ତରକୁ ସମ୍ମାନ ଦେଖାଉଛି । “ତାଙ୍କ ପରି ସେ ବି ଜଣେ ମଣିଷ !” ପିଲାଟି ବୋଧହୁଏ ଭାବୁଛି ।

ଏଇ ଜଳଜଳ ଅସହାୟ ଚାହାଣୀ ତାର ଯୁବତୀ ମା’ଟି ଦେଖି ପାରିଲା ନି, ତକ୍ତର ଝେନର ଶୋଚନା କଲେ । ସେ ରୋଗୀକୁ ଚାହିଁଲେ, ନର୍ସର ବିଛଣା ବିଛାଉଥିବାର ଦେଖିଲେ । ନର୍ସମାନେ ଖୁବ୍ ହୁସିଆର । ଜୋସୁ ଶୋଇଛି, ସତେ ଯେମିତି ସେ ଉଠିବାକୁ ଚାହୁଁନି । ସେ ଆରାମରେ ଅଚେତନ ହୋଇ ଶୋଇଛି । ଅତି ମଳିନ ଦିଶୁଛି, ତକ୍ତର ପୁଣି ତା’ ନାଡ଼ି ଦେଖିଲେ । ନା ସେ ବେଶ୍ ସୁସ୍ଥ ଓ ସଚେତ ଅଛି, ଠିକ୍ ଅଛି । କେବଳ ଉଠିବାକୁ ଚାହୁଁ ନି ତେଣୁ ଆନାଲେସିଆ କଡ଼ା ଜଣାଯାଉଛି ।

“ତାକୁ ପଦାକୁ ନେଇଯାଅ । ସେ ପିଲାକୁ ଦେଖିବାକୁ ଚାହେଁ ନି ।” ଡକ୍ଟର ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଲେ ।

ଦୁଇଜଣ ଅର୍ଦ୍ଧଲି ଦରଜା ବାହାରେ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ଓ ନର୍ସର ଡାକରା ମାତ୍ରେ ସେ ଭିତରକୁ ଆସି ଠେଲି ଖଟକୁ ଠେଲି ଠେଲି ନେଇଗଲେ । ପିଲାକୁ ନେବାକୁ ଆଉଜଣେ ନର୍ସ ଆସିଲା । ଡକ୍ଟର ଝେନର ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

“ମୁଁ ପିଲାଟିକୁ ତନ ତନ ପରୀକ୍ଷା କରିବାକୁ ଚାହେଁ, ମୁଁ ତାକୁ ସଫା କରିବି ।” ସେ କହିଲେ ।

ନର୍ସ ନିରୁତ୍ତର ରହିଲା । ହସ୍ପିଟାଲର ସମସ୍ତେ ଏଇ ଲେଡି ଡାକ୍ତରଙ୍କର ଜିଦ୍ କଥା ଜାଣନ୍ତି । ସେ ଜର୍ମାନୀ, ନିର୍ଜୀକା ଓ ବାସ୍ତବବାଦୀ । ତେଣୁ ବିଦ୍ରୋହକୁ ଡରନ୍ତି ନାହିଁ । ତଥାପି ତାଙ୍କର କାର୍ଯ୍ୟ ଦକ୍ଷତାରେ ସମସ୍ତେ ଆଜ୍ଞାଧୀନ ହୁଅନ୍ତି । ଏଇ ଭଳି ଡାକ୍ତରଙ୍କ କଥା ଆମେରିକାନ୍ ଯୁବତୀ ନର୍ସଟି ଅଧେ ନ ବୁଝି ବେସିନ୍‌ରେ ଗରମପାଣି, ସାବୁନ, ସଫା ଗଜକନା ଓ ତଉଲିଆ ଆଣିଲା । ଟିକେ ବି ତର ତର ନ ହୋଇ ଅପେକ୍ଷାରତା ଅନ୍ୟ ରୋଗୀଙ୍କ କଥା ନ ଭାବି ଡକ୍ଟର ଝେନର ଛୋଟ ପୁଅଟିକୁ ଯତ୍ନରେ ସଫା କରିବାକୁ ଲାଗିଲେ । ତା’ର ଅବୟବକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲେ, ତା’ର ଚାରିକଣିଆଁ କାନ୍ଧ, ବୁଦ୍ଧିମାନ ମଣ୍ଡିଷ, ଛୋଟ ପାଟି ଓ ଅସାଧାରଣ ଆଖି ଦୁଇଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କଲେ ।

“ଭାରି ବଡ଼ିଆ ପିଲା”- ସେ ନର୍ସକୁ ଜଣେଇଲେ ।

“କ୍ଲା’ଠାରେ କିଛି ଅଛି । ଏ ସାଧାରଣତଃ ଅଧିକ ବୁଝି ପାରୁଛି ନର୍ସ । କ୍ଲା’ ଦେହରେ ଏକ ଜାତିଗତ ଚିହ୍ନ ଅଛି, ଦୁଇଜାତି ମିଶିଲେ ଏ ଭଳି ଦେଖାଯାଏ । ଏ କଥା ହିଟଲର ଆଦୌ ବୁଝିପାରୁ ନ ଥିଲେ । ଯେତେବେଳେ ପୁରୁଣାଗୁଡ଼ାକ ଚାଲିଯାଆନ୍ତି, ନୂଆ କିଛି ଜନ୍ମ ନିଏ । ଆଃ, ହଁ ।”

ନର୍ସଟି ଭଲକରି ଶୁଣି ପାରିଲା ନି । ଯୁବତୀ ନର୍ସଟିଏ କେଶ ନାଲି ଓ ଗୋଲାପୀ ମୁହଁଟି ସୁନ୍ଦର, ସେ ନିଜକଥାରେ ମଗ୍ନ ଥାଏ । ଆଜି ଆଠ ଘଣ୍ଟା ଡ଼ଉଟି, ସାରିବାକୁ ଆହୁରି ଘଣ୍ଟାଏ ଅଛି । ତା ପରେ ଅଧରାତିଯାଏ ତା’ର ବ୍ୟକ୍ତିଗତ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଅଛି, ସେଇ ଯୁବକ ସହିତ ଅନେକ ମଜାକଥା ଘଟିବ; କିନ୍ତୁ ତାକୁ ସେ ବିଭାହୋଇ ପାରେ ନ ହୋଇ ପାରେ ବି ? ସେ ଲୋକ ନିଶ୍ଚୟ ଜାପାନୀ, କି ଜିଉ ଜର୍ମାନୀ କିମ୍ବା କୌଣସି ଅଭୂତ ଜାତି ନୁହେଁ । ସେ ଖାଣ୍ଟି ଆମେରିକାନ୍ ଲୋକ ।

ତଥାପି ସେ ନିଷ୍ଠୁର ନୁହେଁ । ଡକ୍ଟର ଝେନର ତା କୋଳରେ ପିଲାଟିକୁ ଦେବାରୁ ସେ ଆଗ୍ରହରେ ଧରିଲା, ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ଯତ୍ନନେବା ବିଷୟରେ ଟ୍ରେନିଂ ପାଇଛି । ପିଲାଟିକୁ

ଶିଶୁଟି କୋମଳ ଆନ୍ତରିକତା ପାଇଲେ ତା'ର ଜୀବନ ଭଲ ହେବ । ଏହା ନିଶ୍ଚିତ । ପ୍ରତିଦିନ ପ୍ରସୂତୀ ଗୃହରେ ପ୍ରତି ପିଲାକୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପନ୍ଦର ମିନିଟ୍ ଧରେ ଓ ପିଲାଟି ମାତୃତ୍ୱର ଉଷ୍ମତା ପାଏ ।

“ଦୋଳିରେ ପିଲାଟିକୁ ରଖ” ଡକ୍ଟର ସେନର ଆଦେଶ କଲେ ।

“ମୁଁ ପ୍ରତିଦିନ ଆସି ତାକୁ ଦେଖିବି ।”

“ଭଲକଥା, ଡକ୍ଟର ସେନର” ଆଜ୍ଞାଧୀନ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଉତ୍ତର ଦେଲା । ଦୋଳିରେ ଶୋଇଥିବା ଆଇରିଷ୍ ପୋଲିସ୍ କର୍ମଚାରୀର ସପ୍ତବଶ ସନ୍ତାନ ସେ ଝିଅଟିକୁ ଉଠାଇଲା ଓ ଲେନିକୁ ସେଠାରେ ରଖିଲା । ବିଛଣା ଚାଦର ବଦଳାଇବା ନିହାତି ଉଚିତ । କିନ୍ତୁ ନୂତନ ପ୍ରସୂତ ପିଲାଟି ଅଧାଜୀପାନୀ- ସହଜରେ ମରିଯିବ ନାହିଁ ।

ଆଉ ସେ ଆଇରିଷ୍ ଶିଶୁ କନ୍ୟାଟି ବି ସୁସ୍ଥ । ସମୟ ଗତିଯାଉଛି, ସେ ଶୀଘ୍ର ହେଉନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଆହୁରି କେତେ ଛୋଟ ଛୋଟ କାମ କରିଥିବାର ତାଲିକାଦେବ । ଦରକାରୀ ପୋଷାକ କେଇଖଣ୍ଡ ସେ ଶୀଘ୍ର ଲେନିକୁ ପିନ୍ଧାଇଦେଲା । ଶିଶୁକନ୍ୟା ଜାକିଥିବା ପିଙ୍କ ପ୍ଲାନେଟର କମଳ ଘୋଡ଼ାଇ ଦେଇ ଶୁଆଇ ପକାଇଲା । ଡକ୍ଟର ସେନର ଦେଖିବାକୁ ଆସିବେ, ତେଣୁ ଯତ୍ନରେ ସବୁକାମ କରିବାକୁ ହେବ । ଡକ୍ଟର ଭାରି କ୍ଷଣକୋପୀ, ଜର୍ମାନୀମାନେ କାହାକୁ ଡରାନ୍ତି ନି । ସେ ରାଗିଲେ କଡ଼ା କଡ଼ା ଜର୍ମାନୀ ଶବ୍ଦ ବକନ୍ତି, କେହି ବୁଝିପାରନ୍ତି ନି, କିନ୍ତୁ ସେ ଗୁଡ଼ାକ ଅକଥନାୟ ।

ସେଇ ରାତିରେ ଘରକୁ ଫେରିବା ପୂର୍ବରୁ ଡକ୍ଟର ସେନର ସେବିକା ଗୃହକୁ ପ୍ରବେଶକରି କୋଣର ବିଛଣା ନିକଟକୁ ଗଲେ । ସେଇଠି ସେ ଅନନ୍ୟ ଶିଶୁଟି ଶୋଇଛି ଶାନ୍ତିରେ । ସଦ୍ୟ ପ୍ରସୂତ, ଅଧିକାଂଶ ଶୁଶୁଭଳି ସେ ଜାକିଜୁକି ହୋଇ ପଡ଼ି ନି, ଛୋଟ ଦେହକୁ ତା'ର ଲମ୍ବାଇଛି, ହାତ ଖୋଲି ଦେଇଛି । ତା'ର ଅତିଛୋଟ ସୁନ୍ଦର ହାତରୁ ଗୋଟିଏ ସେ ଧରିଲେ । ହଁ ହାତ ଖୁବ୍ ଜିଲା । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଶିଶୁମାନଙ୍କ ପରି ଏସିଆର ଶିଶୁମାନଙ୍କ ହାତମୁଠା ଓଦା ଓଦା ଲାଗେନାହିଁ ଏ କଥା ସେ ପଢ଼ିଥିଲେ । ଏଇ ଲମ୍ବା ଆଙ୍ଗୁଳିଗୁଡ଼ିକ ପୁଲର ପାଖୁଡ଼ା ଭଳି ନରମ ଓ ଖୋଲା । ଏଇ ପିଲାମାନେ ବୋଧେ ନିଜର ଭାଗ୍ୟ ନେଇ ଜନ୍ମ ହୁଅନ୍ତି । ପ୍ରତିବନ୍ଧକ ମାନନ୍ତି ନି । ଏମାନଙ୍କର ପୂର୍ବପୁରୁଷମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିକୁ ରକ୍ତରେ ଧରି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୋଇଥାଆନ୍ତି । ଶରୀରର କ୍ଷୟ ପରେ ଏପରି କିଛି ଅଛି ତାହା ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ କଳ୍ପନା କରାଯାଇ ପାରିବ । କିନ୍ତୁ ମଣିଷ ଜୀବନକୁ ଅଧିକ ସମୀକ୍ଷାକଲେ ଆତ୍ମାର ରହସ୍ୟ ଜଣାପଡ଼ିବ, ଏ କଥା ସେ ଭାବୁଥାନ୍ତି, ତା ପରେ ଲେନିକୁ ନିରୀକ୍ଷଣ କରି ତା'ର ଅସହାୟତା କଥା ଭାବିଲେ- ଏଇ

ପୃଥ୍ବୀର କୌଣସିଠାରେ ଜଣେ ହେଲେ କେହିନାହିଁ, ଯେ ତା'ର ବଞ୍ଚିବା ମରିବା କଥା ଭାବିବ । ତାର ଜନ୍ମକୁ କେହି ଅପେକ୍ଷା କରି ନାହିଁ । ହୃଦୟଟାଳରେ ଅଳ୍ପ କିଛିଦିନ ବିତାଇ ସେ କେଉଁଠି ଯାଇ ରହିବ ?

ସେ ତାଙ୍କର ଦି ଚକିଆ ଗୋଲେଇ କାର୍ରେ ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ସହର ବାହାରେ ତାଙ୍କର ଘରଟି ଆଧୁନିକ ବଂଲୋ ଧରଣର ଛୋଟ ଓ ସୁନ୍ଦର । ସେ ଛୋଟ ଉଡ଼ାଘରେ ରହିବାକୁ ଚାହିଁଥିଲେ ବି ପାରିଲେ ନି, ତାଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟ ବୋଧହେଲା । ଘରର ଯତ୍ନ ନେଇ ନପାଉଥିଲେ ବି ଘରଟିଏ ତାଙ୍କର ଦରକାର । ଘରକୁ ପରିଷ୍କାର ରଖିବାକୁ ସେ ଶୀଘ୍ର ଉଠିପଡ଼ି, ଘରର ଜିନିଷ ସବୁ ସେମିତି ଆଗଭଳି ଲତସ୍ତତଃ ହୋଇ ପଡ଼ିଛି, କାହାକୁ ଭଲ ଦିଶିବ ନି ; କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ଭଲଲାଗେ । ଟେବୁଲ ସାରା ବହି ଓ ପାଞ୍ଜଲେଟ, ଗୋଟାଏ ନଡ଼ାର ମସିଣା ଉପରେ ଛୁରୀ, ଫର୍କ; ଚାମୁଚ, ପ୍ଲେଟ ଓ କପ୍ପୁଆ ହୋଇଛି । ଛୋଟ ଘରଟିସାରା ସେ ବୁଲିଲେ । ଦୁଇଟି ରୁମ୍, କପ୍‌ବୋର୍ଡ ଥିବା ଛୋଟ ରୋଷେଇ ଘର, ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ଗାଧୁଆ ଘରଟିଏ । ଘରେ ବୁଲିବୁଲି ଜର୍ମାନୀ ଭାଷାରେ ବଡ଼ପାଟିରେ ଗପୁଥିଲେ, ଗାଧୋଇଲେ ଓ ଫିକାକନାର ଜାମା ପିନ୍ଧିଲେ । ଡରକାରୀ ଗରମକରି, ବାଦାମୀ ପାଉଁରୁଟିକୁ କାଟି ରାନ୍ଧି ଭୋଜନ କଲେ ।

ଗୁଣ୍ଡୁଗୁଣ୍ଡୁ ହୋଇ ନିଜକୁ ପଚାରିଲେ ସେ ପାଗଳ ହୋଇ ଯାଇନାହାନ୍ତି ତ ? ପିଲାଟିଏ ରଖି ସେ କ'ଣ କରିବେ- ସେ କେମିତି ଦରମା ଦେଇ ଜଣେ ଆୟା ରଖିବେ ? ଏ ପିଲାଟି ବିଶେଷତ୍ୱ, ଜଣେ ମୂଲ୍ୟବାନ ମଣିଷ- ଯାହାକୁ ଅନାଦର କରିହେବ ନି, ଯାହାକୁ ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ହେବ ନି, ଟେବୁଲ ପାଖରେ ବସିଯାଇ ତାଙ୍କ ଉପର ଓ ତଳ ପାଟିର ନକଲି ଦାନ୍ତକୁ କାଢ଼ିଲେ, ତା ପରେ ଆରାମରେ ମାଢ଼ିରେ ଖାଦ୍ୟ ଚୋବେଇଲେ, ରୁଟିକୁ ଝୋଳରେ ବୁଡ଼ାଇ ନରମ କଲେ । ଅବରୁଦ୍ଧ ଶିବିରରେ ସେ ସବୁ ଦାନ୍ତ ହରାଇଛନ୍ତି । କେତେକ ହଲିଲା ଓ ପଡ଼ିଗଲା । ସେ କେବଳ ଭଲ ଦିଶିବାକୁ ନକଲି ଦାନ୍ତ ଲଗାନ୍ତି । ଆରାମ କରିବାକୁ ଚାହିଁଲେ ସେ ଗୁଡ଼ାକୁ କାଢ଼ିପକାନ୍ତି । ତାଙ୍କର କଷ୍ଟକର ବଡ଼ ବଡ଼ ଅପରେସନ ଥିଲେ ନିର୍ଯ୍ୟକ୍ତ ଡାକି ଦାନ୍ତ କାଢ଼ି ଦେଇଦିଅନ୍ତି । “ରଖିଆ, ସେ ମୋର ଭାରି ଦରକାରୀ ।” ସେ ରୁକ୍ଷ ଭାବରେ ଆଦେଶ ଦିଅନ୍ତି ।

ଖାଇସାରିଲା ପରେ ଦାନ୍ତକୁ ଭଲ ଭାବରେ ମାଢ଼ି ରୋଷଘର ସିଙ୍କରେ ଥିବା ଆଣ୍ଟିସେପ୍ଟିକ ଗ୍ଲ୍ୟାସରେ ତାକୁ ପକାଇ ଦିଅନ୍ତି । ପ୍ଲେଟ୍ ସଫାକରି ସାରି ସକାଳପାଞ୍ଚ ମସିଣାକୁ ସଜାଡ଼ି ଦିଅନ୍ତି । ଫିକା ନାଲି ଭେଲଭେଟ୍‌ରେ ଆବୃତ ଏକ ବଡ଼ ଚୌକିରେ ବସିଯାଆନ୍ତି । ତା ପାଖରେ ଏକ ଚାରିକଣିଆ ଟେବୁଲ ଥାଏ ଓ ତା' ଉପରେ ଟେଲିଫୋନ୍ ଥାଏ, ପତ୍ରିକା,

ବହି, ପାମ୍ପଲେଟ, ପାଣ୍ଡୁଲିପି, ସିଗାରେଟ ବାକ୍ସ, ରୋଷଘର ଦିଆସିଲି, ଭଙ୍ଗା ପ୍ଲେଟ୍, ଆସ୍ତ୍ରୋ ସବୁ କିଛି ଥାଏ । ବାକ୍ସ ଖୋଲି ସେ ସିଗାରେଟ୍ କାଢ଼ିଲେ, ନିଆଁ ଧରାଇ ନୀରବରେ ଚାଣିଲେ, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଭିତରେ ଭୟଙ୍କର ଚିତ୍ରା ସବୁ ମୁଣ୍ଡ ଟେକୁଥିଲା ।

ତା ପରେ ଦଶମିନିଟ ପରେ ସେ ଫୋନଧରି ଡାଏଲଗୁରାଇଲେ । ପାଟିକୋଣରେ ସିଗାରେଟ ଧରି ମୋଟା ଓଠରେ ଚାପି କଥାବାଉଁ କଲେ ।

“ବ୍ରେ-ତୁମେ କହୁଛ ?”

ଦୂରରୁ ମିସ୍ ବ୍ରେ କ୍ଲଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣିଲା “ ହଁ, ଡକ୍ଟର ସେନର ।”

“ପିଲାଟି ଆଜି ଜନ୍ମ ହେଲା ।”

“କେଉଁପିଲା ?”

“ଦେଖ ବ୍ରେ, ଏମିତି ବୋକାଙ୍କ ପରି କ’ଣ ହେଉଛି ? ସେଇ ସୁନ୍ଦରୀ ଜାପାନୀ ମାକୁ ତୁମେ କେମିତି ଭୁଲିଯାଉଛ ?”

“ଆରେ, ହଁ, ହଁ” ।

“ବ୍ରେ ମୋ କଥା ଶୁଣି ପାରୁଛ ତ ?”

“ଆପଣ ଏତେ ବଡ଼ପାଟି ନ କଲେ ବି ମୋତେ ଭଲ ଶୁଣିବ ?”

ଡକ୍ଟର ସେନର ଅନୁମାନ କଲେ ଯେ ମିସ୍ ବ୍ରେ କ୍ଲଙ୍କ ଓ ବିରକ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି ।

“ମୁଁ ବଡ଼ପାଟି କରୁଛି ବୋଲି ତ ତୁମେ ଭଲ ଶୁଣିପାରନ୍ତି । ଛାଡ଼, ବ୍ରେ ମୁଁ ଠିକ୍ କରିଛି, ପିଲାଟିକୁ ରଖିବି ।” ସେ ଜଣାଇଲେ ।

ଏଇ ଅଭୂତ ସଂବାଦର ପ୍ରତିକ୍ରିୟା କ’ଣ ହେବ ଶୁଣିବାକୁ ସେ ଅପେକ୍ଷା କଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରେ ତୁପ୍ ରହିଲେ ।

“ବ୍ରେ , ମୋ କଥା ଶୁଣିପାରିଲ ?”

“ହଁ,” ମିସ୍ ବ୍ରେ ଦୂରରୁ କହିଲେ, “ମୁଁ ଶୁଣି ପାରୁଛି; କିନ୍ତୁ ସ୍ୱାମୀ ନ ଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନଙ୍କୁ ଆମର ପିଲା ଦେବା କଥା ନୁହେଁ ।”

ଡକ୍ଟର ସେନର ଚିଡ଼ିଗଲେ “ଅନାଥାଶ୍ରମରେ କେତେଜଣ ସ୍ୱାମୀ ଅଛନ୍ତି ? ତୁମେ ମୋତେ କହିଥିଲ ଏ ପିଲାଟିକୁ ଅନାଥାଶ୍ରମରେ ରଖିବ ବୋଲି । ସେଠାରେ ସେ ଅଜ୍ଞାତ୍ସ

ଅରଣ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନର ରାତି ————— ୨୩୭
ଝାଡ଼ା ହୋଇ ମରିଯିବ । ଦଶଟା ପିଲାଏ ବର୍ଷ ଏଇମିତି ମଲେଣି । ମୁଁ ତାକୁ ଏକାଦଶରେ
ପରିଣତ କରିବାକୁ ଦେବି ନି । ମୁଁ ତାକୁ ରଖିବି । ତୁମର କିଛି ଅସୁବିଧା ହେଲେ ମୋତେ
ଜଣାଇବ ।”

ଦିନଟା ଦୀର୍ଘ ଓ ଉତ୍ତପ୍ତ ଥିଲା । ଅନେକ ଗୁଡ଼ିଏ ରକ୍ତହୀନ ଫୁଲା ରୋଗୀ ଗର୍ଭବତୀ
ଯୁବତୀ ଆସିଥିଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରେ ଏଇ ଅବାସ୍ଥିତ ଯୁବତୀମାନଙ୍କୁ ଦେଖି ବିରକ୍ତ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲେ
ଏମିତି ବେଳେ ବେଳେ ଚାକିରି ଛାଡ଼ି ଦେବାକୁ ସେ ଚାହାନ୍ତି । ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଚାକିରି ପାଇଁ
ଦରଖାସ୍ତ କରିବାକୁ ଭାବନ୍ତି ।

“ଆରେ, ଭଲକଥା, ମୁଁ ଭାବୁଛି ଗୋଟାଏ ପିଲା ଉଣା ଅଧିକ ହେବାରେ କିଛି
ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ମୁଁ ତାକୁ ପାଳିବାପାଇଁ ଦେଇ ପାରିବି ନି ” ସେ ବିରକ୍ତ ହୋଇ
ଜଣାଇଲେ ।

“ମୁଁ ତାକୁ ପାଳିବି” ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର ଚିତ୍କାର କଲେ ।

“ଭଲ କଥା,” ମିସ୍ ବ୍ରେ ଶୁଷ୍କ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ, “ତୁମେ ଦୁଃଖ କରନା; ମୁଁ ତା
ମା’ଠାରୁ ଅନୁମତି ଆଣି ତୁମକୁ ପାଳିବାକୁ ଦେବି ।”

“ବେଶ,” ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର ରିସିଭର ଥୋଇ ଦେଲେ । ଚୌକୀରେ ଆଉଜି ପଡ଼ି
ଜଳି ଯାଉଥିବା ସିଗାରେଟକୁ ଅନ୍ୟମନସ୍କ ଭାବରେ ଶୋଷିବାରେ ଲାଗିଲେ ।

ଜୋସୁକୁ ଅନୁମତି ପତ୍ର ଦିଆ ହେଲାବେଳେ ସେ ଇତ ସ୍ତବ୍ଧ ହେଲା । ସେ ସ୍ଥିର
କରିଛି, ଦସ୍ତଖତ କରିବ । ଶୂନ୍ୟ ଏକ ଅନୁଭବରେ ସେ ଦସ୍ତଖତ କରିବାକୁ ଅକ୍ଷମ ହୋଇ
ପଡ଼ିଲା । ଏଇ ଅନୁମତି ପତ୍ରରେ ଏଜେନ୍ସିର ନାମ ଛଡ଼ା, ଆଉ କିଛି ନାମ ନାହିଁ । ପିଲାଟି
କୁଆଡ଼େ ଯାଉଛି ସେ ଜାଣି ପାରୁ ନି । ଏଇ କାଗଜରେ ନିଜ ନାଁ ଦସ୍ତଖତ କରିବା ଶକ୍ତିର
ଅତୀତ ବୋଲି ମନେକଲା । ଏଇ କାଗଜ ଲେନିକୁ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ବିଶେଷକୁ ନ ଦେଇ ଏକ
ଏଜେନ୍ସିକୁ ଟେକି ଦେବ ।

“କେହି କ’ଣ ପିଲାଟିକୁ ନେବେ ନି ?” ସେ ମିସ୍ ବ୍ରେକୁ ପଚାରିଲା । ମିସ୍ ବ୍ରେ ଶୁଷ୍କ କଣ୍ଠରେ ଜଣାଇଲେ “ତୁମେ ସେ କଥା ନ ଜାଣିବା ଭଲ !”

ଜୋସୁ ନୀରବରେ ଶୁଣିଲା ଓ ପରେ ହଠାତ୍ ମୁଣ୍ଡନଇଁ ସେ ଶୀଘ୍ର ଶୀଘ୍ର ‘ମା’ ସ୍ଥାନରେ ନିଜର ଦସ୍ତଖତ ଦେଲା । ଶବ୍ଦଟି ଉପରେ ତା’ର ଆଖି ପଡ଼ିବ । ହଁ, ସେ ମା, ସେ ହିଁ କେବଳ ପିଲାଟିକୁ ତ୍ୟାଗ କରି ପାରିବ, ତା’ ସେ କରିଛି । କୁହ ତା’ ଆଖିରେ ଭରିଯାଇ ଘସି ଆଖି ପତା ଉପରେ ଝୁଲି ରହିଲା । ମିସ୍ ବ୍ରେ ତା ଦେଖିବାକୁ ଉପରକୁ ଚାହିଁଲେ ନି । କାଗଜଟିକୁ ନେଇ ଭାଙ୍ଗି ରଖିଲେ ।

“ମୁଁ ଏତିକି କହିପାରେ, ପିଲାଟାର ଅବସ୍ଥା ଜାଣିବାକୁ କେବେ ଚାହିଁଲେ ଆମକୁ ଲେଖିବ । ତା’ର କିଛି ଘଟିଲେ ତୁମକୁ ଜଣାଇବୁ । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ ଭଲ ନୁହେଁ, ଭୁଲିଯିବାକୁ ମୁଁ ତୁମକୁ ଉପଦେଶ ଦେବି ।”

“ଧନ୍ୟବାଦ” ଜୋସୁ ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ କହିଲା । ଉଠିପଡ଼ି, ଆଖି ପୋଛି ହ୍ୟାଣ୍ଡବ୍ୟାଗଟି ଧରିଲା, “ବିଦାୟ” ସେ ଆହୁରି ଅସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବେ କହିଲା ।

“ବିଦାୟ” ମିସ୍ ବ୍ରେ କହିଲେ ।

ଜୋସୁ ସୂର୍ଯ୍ୟାଲୋକରେ ଚାଲିଲା । ତା’ର ନିଜ କୃତକର୍ମ ହେଲେ ବି ତାକୁ ହାଲୁକା ଲାଗୁଥିଲା । ଡକ୍ଟରଙ୍କ ପାଖକୁ ଶେଷ ପରୀକ୍ଷା ପାଇଁ ଯିବ ବୋଲି ସେ କହି ଆସିଛି । ଡକ୍ଟର ଟିକିଏ ରାଗୀ ହେଲେ ବି ଅସାଧାରଣ ଦୟାବତା, ଶକ୍ତିମନା, ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକଙ୍କୁ ଆପଣାର ଭାବନ୍ତି । ତାଙ୍କ ଅତିହୀନ ଲୋକଙ୍କୁ କିଛି ନ କହିବା ଭଲ । ଏଇ ପରୀକ୍ଷା ସରିଲେ ସେ କୋବରାଙ୍କୁ ଲେଖିବ, ସାକ୍ଷାତ କରିବ ଓ ତା ପରେ କ’ଣ କରିବ ସେମାନେ ସ୍ଥିର କରିବେ । ଏ କଥା ନିଶ୍ଚିତ ଯେ ସେ ଆଲେନ୍‌କୁ ଚିଠି ଦେବ ନି, ତାକୁ ଆଉ ଦେଖା କରିବ ନି । ଆଲେନ୍ ପ୍ରତି ତାର ଯେଉଁ ପ୍ରେମ ରହିଛି- ତା’ ଜଣେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତି ପାଇଁ । ତା’ ପାଇଁ ଆଲେନ୍ ବନ୍ଧୁ ନାହିଁ । ତା’ର ସ୍ମୃତିକୁ ସେ ଚୁକ୍କରା ଚୁକ୍କରା କରି ଉଡ଼ାଇ ଦେବ । ଆଉଥରେ ତା ସ୍ମୃତିର ସରହଦରେ ସେ ପଇଁତରା ମାରିବାକୁ ଆସିବ ନି । ଦିନର ସପନ ପରି ସେ ଥିଲା ଅଳିକ । ସବୁ ବନ୍ଧନ ସେ ଛିଡ଼ାଇ ଦେଇଛି । ଜୋସୁ ମୁହୂର୍ତ୍ତକ ପାଇଁ ଅନ୍ତରରେ ଏକ ଅବ୍ୟକ୍ତ ବ୍ୟାଥା ଅନୁଭବ କଲା । ଏଇ ଦହନରୁ ତାର ମୁକ୍ତି ଲୋଡ଼ା । କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆରେ ତ୍ୟାଗର ଜୀବନ କେହି ବିତାଇ ପାରିବନି ଏ କଥା ସେ ଜାଣେ । କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆ ତା’ ପାଇଁ ପୁରୁଣା, ଯଦି ଓ ତା’ର ଆକାଶତଳେ, ତା’ରି ରାସ୍ତା ଉପରେ ସେ ଅନେକ ଦିନ ବିତାଇଛି ।

ଡକ୍ଟରଙ୍କ ଅଫିସରେ ସେ ପଶିଲା- ମଲିନ ଓ ବିଷୟ ଭାବରେ । ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର ତାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ମିସ୍ ବ୍ରେ ଜଣାଇଥିଲେ ଯେ ଯୁବତୀଟି ତା’ର ପିଲା ବିଷୟରେ

କିଛି ଜାଣିନି । ତାକୁ କିଛି କୁହାଯିବ ନି । ଡକ୍ଟର ସେନର ଚିଡ଼ିଯାଇ ତୁମ୍ଭ ରହିଲେ । କ’ଣ କରିବେ ସେ କଥା ନିଜେ ସ୍ଥିର କରିଛନ୍ତି । ବିବାହ ମୁଦ୍ରିକା ନ ଥିବା ହାତରେ ହ୍ୟାଣ୍ଡ ବ୍ୟାଗଟିକୁ ଧରି ଜୋସୁ ତାଙ୍କ ସାମ୍ନାରେ ବସିବାକ୍ଷଣି ସେ କଥା ଆରମ୍ଭ କଲେ ।

ଜୋସୁର ମଳିନ ବେଶ ଭିତରେ ଏକ ପ୍ରଚ୍ଛନ୍ନ ଆନନ୍ଦ ଦେଖି ଡକ୍ଟର ସେନର ଚରଚରରେ କହିଲେ, “ମୁଁ ତୁମକୁ ଜଣାଉଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ତ୍ରେକ୍ଷୁ କିଛି କହିବ ନାହିଁ । ସେଇ ବୋକୀ, ସରଳ ନାରୀଟି ସହିତ ମୁଁ କଲି କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନି ।” ସେ ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କିପଡ଼ି ସ୍ୱରକୁ ଟିକେ କମାଇ ଦେଲେ ।

“ମୁଁ କହୁଛି, ମୁଁ ତୁମ ପିଲାକୁ ରଖିବି । ସେ ମୋ ପାଖରେ ରହିବ । ସେ ଜଣେ ଅସାଧାରଣ ଶିଶୁ, ଏକଥା ମନେ ରଖ । ତାକୁ ନଷ୍ଟ ଯୋଗ ନାହିଁ, ଅନେକଙ୍କ ଆଖିରେ ସେ ମୂଲ୍ୟହୀନ ହୋଇପାରେ । ମୁଁ ତାକୁ ରଖିବି ଓ ତା’ ଜୀବନର ମହାମୂଲ୍ୟ ବିଷୟଟି ମୁଁ ତାକୁ ଶିକ୍ଷା ଦେବି । ତା ଛୋଟ ବ୍ୟକ୍ତିତ୍ୱ ଦ୍ୱାରା ସେ ସାରା ବିଶ୍ୱକୁ ଚମତ୍କୃତ କରିବ ।” ଡକ୍ଟର ସେନର ତାଙ୍କର ଛୋଟ ମୋଟା ବାହୁକୁ ବୁଲାଇ ଚାରିଦିଗକୁ ଦେଖାଇଲେ, “ମୁଁ ତାକୁ ଜଣେ ବଡ଼ ମଣିଷ କରିବି, କାରଣ ସେ ବିରାଟ ମଣିଷ ହୋଇ ଜନ୍ମ ହୋଇଛି ।”

ଜୋସୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଓ ଭାବାବିଷ୍ଟ ହୋଇ ଏ କଥା ଶୁଣିଲା, ସେ ବି ଆଗକୁ ଝୁଙ୍କି ପଡ଼ିଲା । ଅତି ମାତ୍ରାରେ କ୍ଷୀର ଝରୁଥିବାରୁ ତା’ର ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ ହୋଇଥିବା ଛାତି ଭାସି ଶୁଖିଥିଲା । ହସ୍ତପିଚାଳରେ ନର୍ସ କହୁଥିଲେ “ପିଲାଟିକୁ ଖୁଆଇ ଦିଅ ।”

“ତା ହେଲେ ପିଲାଟି କେଉଁଠି ଅଛି ମୁଁ ଜାଣି ପାରିବି ?” ଜୋସୁ ନିଶ୍ୱାସ ମାରିଲା ।

ଡକ୍ଟର ସେନର ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ “ତୁମର ଜାଣିବା ଉଚିତ ହେବ ଝିଅ, ସେ ପିଲା ଅଭୂତ ବୋଲି ମୁଁ କହୁଛି । ତୁମେ ଇଚ୍ଛା କଲେ ପିଲାଟିକୁ କିଛି ସମୟ ପାଇଁ ନେଇଯାଅ, କିମ୍ବା ଇଚ୍ଛା ହେଲେ ମୋ ଘରକୁ ଆସି ତା’ ପାଖରେ ରହିପାର ।”

“ବାଃ, ଧନ୍ୟବାଦ” ତା’ର ସବୁ ସିଦ୍ଧାନ୍ତ ଉଡ଼େଇଗଲା । “ମୁଁ ବେଶିଦିନ ରହିବି ନି । ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ରାତିପାଇଁ !” - ସେ କହିଲା ।

“ହଉ, ତୁମେ ଆସ । ହେଉଟି ତାବି ନିଅ । ତୁମେ ନିଜେ ମୋ ଘରକୁ ଯାଅ, ମୁଁ ପିଲାକୁ ଆଣୁଛି । ବେଡ଼ରୁମ୍ରେ ତା ପାଇଁ କିଣିଥିବା ଦୋଳି ଅଛି, ତୁମେ ସେଠି ଶୋଇବ । ରହିବାଘର କାଉଟ ଉପରେ ମୁଁ ଶୋଇବି । ଦୁଇଦିନ ତୁମେ ତାକୁ ରଖ । ମୁଁ ଏଠି ବ୍ୟସ୍ତ ଅଛି । ବେଶି ଦିନ ଚାହିଁଲେ ବି ରହିପାର ।”

“କିନ୍ତୁ ଯୋଗାଡ଼ କରିଛି । ମୋ ଜଣେ ଦୟାଶୀଳ ଉତ୍ତମ ପଡ଼ୋଶୀ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକ ଅଛନ୍ତି, ଜଣେ ବୁଢ଼ୀ ମା’, ବେଶୀ ବୁଢ଼ୀ ନୁହଁନ୍ତି, ତାଙ୍କର ପିଲାମାନେ ମରି ଯାଇଛନ୍ତି । ମୁଁ ଅଫିସରେ ରହିଲେ ସେ ତାକୁ ନେବେ , ଏମିତି ଚଳିଯିବ । ବୁଢ଼ୀମାନେ ପିଲାଙ୍କର ଭଲ ଯତ୍ନ ନିଅନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜୀବନର ସଫଳତା; ଗଡକାଳି ଓ ଆସନ୍ତା କାଳି ମଧ୍ୟରେ ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସେତୁ । ଯାଅ, ତା’ ପାଇଁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୁଅ । ଖାଇବା ବେଳେ ମୁଁ ତାକୁ ନିଜେ ନେଇଯିବି ।” ଡକ୍ଟର ସ୍ନେହର କହିଲେ ।

ସେଇ ମୋଟା ଛୋଟ ହାତରୁ ଜୋସୁ ଚାବି ନେଲା । କୃତଜ୍ଞତାରେ ମୁଣ୍ଡ ନୋଇଁ ତାଙ୍କ ହାତକୁ ଓଠରେ ଛୁଆଇଲା । କିଛି କହି ନ ପାରି ଚାଲିଗଲା । ତା ମନରେ ଗୋଟିଏ ପରେ ଗୋଟିଏ କେତେ କାମର ଖିଅ ଖୋଲିଗଲା । ସେ ତା’ର ସନ୍ତାନକୁ ଧରିବ, ଆଲେନ ଓ ତା’ର ସନ୍ତାନ । ତାକୁ ଧରି ଗାଧୋଇ ଦେଇ ଖୁଆଇଦେବ । କିନ୍ତୁ ସେ ଶୋଇ ପଡ଼ିଲେ କ’ଣ ଆଉ କରିବ ? ତା’ ପାଇଁ କିଛି ପୋଷାକ ସିଲେଇ କରିବାକୁ ହେବ । ସେଇ ପୋଷାକ ହୁଏ ତ ସେ ଦୟାବତୀ, ରାଗୀ ତାତ୍ରାଶୀ ଲେନି ବଡ଼ ହେବା ଯାଏ ସାଇତି ରଖିବ, ତା ଦ୍ଵାରା ମା ଯେ ତାକୁ କେତେ ଭଲପାଏ, ଲେନି ଜାଣି ପାରିବ । ରାସ୍ତା କଡ଼ର ଦୋକାନରୁ ସେ କିଛି ଗୋଲାପୀ ଓ ନୀଳ ପ୍ଲାନେଲ କିଣିଲା, ଛୁଆଁ ଓ ରଙ୍ଗ ରଙ୍ଗର ସିଲ୍କ ସୂତା କିଣି, କାଖତଳେ ଜାକି ଗୋଟିଏ ଟ୍ରାଜି କାର୍ରେ ବସି ଘରକୁ ଆସିଲା । ଘରଟି ତାକୁ ଚିହ୍ନା ଚିହ୍ନା ମନେହେଲା । ସେ ଦରଜା ଖୋଲି ଭିତରକୁ ଗଲା । ଏ ଘର ଲେନିର । ସେ ନିଜ ଆଡ଼କୁ ଅନାଇଲା । ଏଇ ବଡ଼ ଘର, ଟେବୁଲ ପାଖର ନିର୍ଜନ ପରିବେଶ, ବହି ସଜା ହୋଇଥିବା କାନ୍ଥ, ପାଉଁଶଭର୍ତ୍ତି ଇଟାର ତୁଳୀ ପାଖରେ ଥିବା ବଡ଼ ପୁରୁଣା ଟେୟାର, ଏଇ ସବୁର ସ୍ମୃତି କେବେ ଭୁଲି ହେବ ନି ।

ଦରଜାଟି ଶୋଇଲା ଘରକୁ ଲାଗିଛି । ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ପରିଷ୍କାର ଲୁହାଖଟ, ନୂଆ ଫିକା ନୀଳ ରଙ୍ଗର ଦୋଳି ଦେଖିଲା । ନୂଆ ଛୋଟ ଚଦର ଓ କମ୍ବଳ ସେଠି ଅଛି, ବିଛଣା ଏବେ ବି ପଡ଼ି ନି । ତା’ର ରୁଦ୍ଧ କୋହର ଉତ୍ସାହ ତାକୁ ବାସ୍ପରୁଷ କଲା । କିନ୍ତୁ ସେ କାନ୍ଦିଲା ନି । ଟୋପି ଓ ଜାକେଟକୁ କାଢ଼ି ପକାଇଲା । ନିଜର ସ୍ଵଭାବସୁଲଭ ଉ ଜାରେ ଚଦର, କମ୍ବଳ ସବୁ ପାରି ଲେନିର ପ୍ରଥମ ବିଶ୍ରାମ ଗୃହ ସଜାଇ ଦେଲା । ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହର ପ୍ରାରମ୍ଭ ଏମିତି ହେଲା ।

ଏ ସପ୍ତାହ ଶେଷ ନ ହେଉଣୁ ସେ ଅଲଗା ହୋଇଯିବେ । ଡକ୍ଟର ସ୍ନେହରଙ୍କ ବାହୁରେ ଲେନି ଆସିଲା ଓ ଜୋସୁ ପାରିଥିବା ଶେଯରେ ଶୋଇଲା । ଏଇଟା ଖରାବେଳ, ଗରମ ଲାଗୁଥାଏ, ଘରଭିତରେ କିନ୍ତୁ ଅଣ୍ଡା । ଜୋସୁ ଫ୍ୟାନ୍ ଲଗାଇଲା ଓ ବରଫର ବେସିନ ତଳେ

ରଖିଲା । ଟେବୁଲର ଆଉ ଗୋଟିଏ ଢାଗାରେ ବସି ରେଫ୍ରିଜରେଟର ଖୋଲିଲା ଓ ଖାଦ୍ୟ ଆଣି ଖାଇବାକୁ ବସିଲା । ସୁକିୟାକି ପରି ତରକାରୀ, ଅଣ୍ଡା, ସାଲାଡ଼, ପତଳା ରୁଟିର ଟୋଷ । ଏକ ଫିଡ଼ିଙ୍ଗ ବୋତଲ, ସେରିଲାଇଜର, ଦୁଧଟିଣ ଓ ଡେକ୍ସଟ୍ରୋଜ ବି ଦେଖିଲା । ଏ ସବୁ ଲେନିପାଇଁ, କିନ୍ତୁ ତା'ର ଖାଦ୍ୟ କିପରି ତିଆରି ହେବ ଜାଣି ପାରିଲା ନି । ତା ପରେ ତା' ଛାତି ପୁଣି ବିଷି ଉଠିଲା, ସେ ଲେନିକୁ କ୍ଷୀର ଖୁଆଇବ କି ?

ଲେନି ଆସିଲାବେଳେ ସେ ଡକ୍ଟରକୁ ପ୍ରଶ୍ନିକ ଆଖିରେ ଚାହିଁଥିଲା, ଛାତିରେ ହାତକୁ ରଖି, ବ୍ଲାଉଜର ବୋତାମ ଖୋଲି ସଙ୍କେତ ଦେଇଥିଲା ।

“ବିଚରା ପିଲାଟି ଖାଉ” ଡକ୍ଟର ସେନର ଆନ୍ତରିକତା ସହିତ କହିଲେ, “ତୁମେ ଯିବାବେଳକୁ ମୁଁ କ୍ଷୀର ଖୁଆଇ ଦେବି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତାକୁ ନିଅ ।”

ଖୁସିହୋଇ ଲେନିକୁ ଧରିଲା ଓ ଶୋଇବା ଘରକୁ ଯାଇ କବାଟ ବନ୍ଦ କଲା, ଏକୁଟିଆ ତାକୁ ଧରି କ୍ଷୀର ଖୁଆଇଲା । ଲେନିକୁ ବୋଧହୁଏ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଥିଲା । ସେ ତୁରୁମା ପାଟିରେ ଧରିଲା, ତା'ର ପରିଚିତ କଠିନ କାତବୋତଲ ଓ ରବର ତୁରୁମା ଠାରୁ ଏ ଏତେ ନରମ ! ତା ପରେ ସେ ହଠାତ୍ ବୁଝିପାରିଲା ଓ ବଡ଼ ବଡ଼ ବୁନ୍ଦା କ୍ଷୀର ଶୋଷି ଖାଇବାକୁ ଲାଗିଲା, ଜୋସୁର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ରହିଲା । ସେଇ ଆଖି ଦିଓଟିକୁ ଚାହିଁ ଜୋସୁର ଦୁଃଖ ଘନୀଭୂତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା, ଦୁଃଖରେ ସେ ବୁଡ଼ିଗଲା । ତା ଆଖିରୁ ବୁନ୍ଦା ବୁନ୍ଦା ଲୁହ ଲେନି ମୁହଁରେ ପଡ଼ିଲା । ପାପୁଲିରେ ସେ ତାକୁ ପୋଛି ଦେଉ ଦେଉ ତା' ଆଡ଼କୁ ମମତାଭରା ଆଖିରେ ଚାହିଁ ରହିଲା ।

ପେଟେ କ୍ଷୀର ପିଇ ଲେନି ଖୁବ୍ ଶୀଘ୍ର ଶୋଇପଡ଼ିଲା । ଜୋସୁ ତାକୁ ଶେଯରେ ଖୁଆଇ ଦେଇ ଦୋଳି ଉପରେ ନଇଁପଡ଼ି ତା'ର ମୁହଁ ଦେଖିଲା । ତା' ହାତ, ତା' ଚେହେରା, ତାର ଖୋଲା ପାଦ । ଆଲେନ୍‌ର ପାଟି ଓଠର ବକ୍ରତାକୁ ସେ ଚିହ୍ନି ପାରିଲା । ପିଲାଟି ସୁନ୍ଦର ନ ଦିଶି ଖୁବ୍ ଦୃଢ଼ ଦିଶୁଥିଲା । ତା ଗାଲ ତା'ର ବାପା ସାକାରକ ପରି । ହାତ ଗୁଡ଼ିକ ତା' ନିଜ ହାତ ପରି, ଚଉଡ଼ା କାନ୍ଧ ଦି'ଟା କାହାଜଳି କେଜାଣି, ତାର ତ ଟିକେ ନୂଆଣିଆ କାନ୍ଧ , ଆଲେନ୍‌ର ବି ଏପରି ନୁହେଁ । ତାପରେ ସେ ଆଖିପତା ଦେଖିଲା, ଆମେରିକାନ୍‌କ ପରି । ଏପରି ଲମ୍ବା, ଉପରକୁ ମୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ଆଖିପତା କେଉଁ ଜାପାନୀର ବା ଏସିଆନ ଲୋକର ନାହିଁ । ତା'ର ଏସିଆନ୍ ଆଖି ଦୁଇଟି ଏକ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଆଖିପତା ଦ୍ୱାରା ଆବଦ୍ଧ । କିନ୍ତୁ କାହାପରି ଆଖିପତା, ଆଲେନ୍‌ର ନୁହେଁ । ତା'ର କେଉଁ ପୂର୍ବ ପୁରୁଷର ହୁଏତ, ଯାହାକି ନାମ ସେ କେବେ ଜାଣି ପାରିବ ନି । କେଉଁ ମୃତ ବା ଜୀବିତ ଆମେରିକାନ୍ ନାରୀ ସୁଲଭ ଆଖିପତା, ତାହା ସେ ଜାଣି ପାରିବ ନି ।

ଦରଜା ଖୋଲିଗଲା । ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର ଭିତରକୁ ଆସିଲେ । ନୀରବରେ ଦୁଇଜଣଯାକ ପିଲାକୁ ଘେରି ଠିଆହେଲେ ।

ଏହିପରି ସେ ପବିତ୍ର ସପ୍ତାହ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଗୋଟିଏ ରାତି ଓ ଦୁଇଟି ଦିନ ପାଇଁ ସେ ତିନିଜଣଙ୍କ ଭିତରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ସ୍ଥାପନ ଆରମ୍ଭ ହେଲା । ଜୋସୁ ତାଙ୍କୁ ଶେଷରେ ଲେନି ଜୀବନର ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ଇତିହାସ କହିଲା । କହୁ କହୁ ଭୁଲି ଯାଇଥିବା କଥା ତାର ମନେ ପଡୁଥିଲା । ହୁଏତ ସେ ସବୁ ଘଟିଲାବେଳେ ତାର ଲକ୍ଷ୍ୟ ନ ଥିଲା ।

ଆମେ ଦୁହେଁ ଯେତେବେଳେ ପ୍ରଥମ ଇଉଷ୍ଟେରିଆ ବୁଢ଼ା ତଳେ ଠିଆ ହୋଇଥିଲୁ, ତା’ ମାନେ ଆମେ ଯେତେବେଳେ ପରସ୍ପରକୁ ପ୍ରଥମ ଚୁମ୍ବନ କଲୁ, ଜୋସୁ କହିଲା ।

ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର କହିଲେ । “ମୁଁ ଜଣେନା, ମୁଁ କେଉଁ ପୁରୁଷକୁ ଚୁମ୍ବନ ଦେଇ ନି । କ’ଣ ତୁମର ହେଲା ?”

“ଆମେ ବାୟୁରେ ଏକ କମ୍ପନ, ମୃତ୍ୟୁ ପବନରେ ଏକ ଦୋଳନ ଅନୁଭବ କଲୁ, ଯଦିଓ ଦିନ ସ୍ଥିର ଓ ପବନ ଅଚଞ୍ଚଳ ଥିଲା ।” ଜୋସୁ ମନେ ପକାଇ କହିଲା । “ଆମ ସହିତ ଆଉ ଜଣାକର ଉପସ୍ଥିତି ଆମେ ଅନୁଭବ କଲୁ । ଆପଣ କ’ଣ ବିଶ୍ୱାସ କରନ୍ତି ତାହା ଏଇ ପିଲାର ଅନାଗତ ଆତ୍ମା ?”

“ମୁଁ ଅବିଶ୍ୱାସୀ କରୁନି” ତକ୍କର ଷ୍ଟେନର କହିଲେ । ଆମେରିକାରେ ଯେଉଁମାନେ ଦୁଃଖ କ’ଣ ବୁଝନ୍ତି ନି, ମୃତ୍ୟୁ କ’ଣ ଜାଣନ୍ତି, ନି, ଶହ ଶହ ବୃଦ୍ଧ ବାଳକ ନିରୀହଙ୍କ ମୃତ୍ୟୁ ଯେଉଁମାନେ ଦେଖି ନାହାନ୍ତି, ସେଇମାନଙ୍କ ଆଗରେ ତକ୍କର ନୀରବ ରହନ୍ତି । ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଜୋସୁକୁ ତାଙ୍କର ଆଜୀବନ ସ୍ମରଣ ରଖିବା ଭଳି କେତେକ କଥା କହିଲେ ।

“ପ୍ରଥମେ ତୁମେ ଜାଣିବା ଉଚିତ, ସେମାନେ ପ୍ରକୃତରେ ଦୋମିଶା ଛୁଆକୁ ମାରିଦେବେ ବୋଲି ଆମର ଧାରଣା ନ ଥିଲା । ଏ ତୁମର ରକ୍ତ ନୁହେଁ, ମୋର ରକ୍ତ; ଜର୍ମାନୀଙ୍କ ସହିତ ସମାନ ରକ୍ତ । ସେମାନେ କହିଲେ ଆମର ଶୁଦ୍ଧ ରକ୍ତ ଥିବା ଦରକାର, ସତେ ଯେମିତି ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ମଣିଷର ରକ୍ତ ଅଶୁଦ୍ଧ । ତୁମ ରକ୍ତ, ମୋ ରକ୍ତଠାରୁ ଅଲଗା ନୁହେଁ ଝିଅ । ଆମ ଦେହରୁ ସେଇ ଏକା ନାଲି ରକ୍ତ ବାହାରେ । ଯଦିଓ ମୁଁ ଜଣେ ଅସୁନ୍ଦର ବୁଢ଼ା ଯଦିଓ, ତୁମେ ଜଣେ ପ୍ରାଚ୍ୟ ଦେଶର ସୁନ୍ଦରୀ ଯୁବତୀ ।”

ନିଜର ପ୍ରଶ୍ନ କୋଳରେ ସେ ଲେନିକୁ ଧରିଲେ । ତାଙ୍କ ବଡ଼ ସାର୍ବତୀ ଦୁଇ ଆଖିକୁ ଢୋଡ଼ାଇ ଥାଏ । ଲେନି କିପରି ତାଙ୍କ ବିଶ୍ୱାସର ଏକ ଦିରାଟ ସଫଳତା, ସେ କଥା ଜୋସୁକୁ କହିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କଲେ । “ଏଇ ପିଲାଟା, ଏତେ ସୁନ୍ଦର, ସେ ପରୀକ୍ଷା କରି ଜଣାଇ ଦେଇଛି

ଅରଣ୍ୟ ସ୍ୱପ୍ନର ରାତି _____ ୨୪୩
ଯେ, ମଣିଷକୁ ଦୋମିଶା ବା କଲମୀ କଲେ ବେଶୀ ସୁନ୍ଦର ହେବ । ଆଖି ଦୃଶିଆ ହେବ,
ଖୁବ୍ ବିରାଟ ଲୋକ ହେବ ।”

ରାତିରେ ସେମାନେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ କଥାବାର୍ତ୍ତା ବନ୍ଦ କରି ଶୋଇଲେ । ଲେନି ଶେଯରେ
ଶୋଇଲା । ପରଦିନ ଡାକ୍ତରଖାନାରେ ଛୁରୀ ଧରିଲାବେଳେ ଡାକ୍ତରକ ହାତ କ୍ଲାନ୍ତିରେ ଥରି
ଉଠିଲା । ଜୋସୁ ଯୁବତୀ, ପ୍ରେମ ଅଭାବରେ ଘାଣ୍ଟି ହେଉ ଥିବାରୁ କ୍ଲାନ୍ତ ହୋଇପଡ଼ିଲା ।

କୋମଳ ଦୀର୍ଘବାହୁ ବା ଛୋଟ ମୋଟା ବାହୁ, ଯେ ଗୋଟିଏ ବାହୁ ଉପରେ ଲେନି
ଶୋଇଯାଏ । ଘରେ ବୁଲାଇଲେ ଶୋଇଯାଏ । ପ୍ରଶସ୍ତ ଆରାମ ଦାୟକ କୋଳ ବା ଗୋଟିଏ
ଉଜ୍ଜା ଛାତି, ଯେଉଁଠି ସେ କ୍ଷୀର ଖାଏ, ତା’ ପରେ ଆରାମରେ ଶୋଇଯାଏ । ସେ ସ୍ନେହରେ
ଆବଦ୍ଧ । ଦି’ଜଣକ ଦ୍ୱାରା ସେ ବର୍ତ୍ତମାନ ଲାଳିତ । ତାର ଗୋପନୀୟ ଏଇ ପ୍ରଥମ ସ୍ମୃତି
ଜୀବନସାରା ଅବିସ୍ମରଣୀୟ ରହିବ । କେବଳ ସ୍ନେହ, ସ୍ନେହ ହିଁ ତାର ସମ୍ବଳ । ପୃଥ୍ବୀର ସେ
ସବୁଠାରୁ ବଳି ଆକାଂକ୍ଷିତ ସନ୍ତାନ ।

ସପ୍ତାହର ଶେଷ ଦିନ ଆସିଲା ଓ ଜୋସୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ପ୍ରଥମ ଦିନମାନଙ୍କରେ
ଏଇ ଶେଷଦିନକୁ ସେ ଭୟ କରୁଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଏବେ ସେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇ ସାରିଛି । ଏଇ ଘରୁ
ସେ ଲେନିକୁ ନେଇଯିବ ନାହିଁ । ସେ ଏଠାରେ ନିରାପଦ ରହିବ । ବାହାରେ କେହି ତାକୁ
ସ୍ୱାଗତ ଜଣାଇବେ ନି । ତା’ ପାଇଁ କେହି ଅପେକ୍ଷା କରିବେ ନାହିଁ । ଏଠାରେ କିନ୍ତୁ ତାର
କେହି ପ୍ରତିସ୍ପନ୍ଦୀ ନାହିଁ । ଏଇ ଅନେକ ଭଲ ମନ୍ଦକୁ ଅଙ୍ଗେ ନିଭାଇଥିବା ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଟି-
ବିରାଟ ତାଙ୍କର ମାନବିକତା ଓ ଉଦାରତା, ସେ ଲେନିକୁ ଖୁବ୍ ସ୍ନେହ କରନ୍ତି । ଲେନି
ଏଠାରେ ନିରାପଦ ।

“ତୁ ଏଠି ରହିଯା ଝିଅ । ଆମେ ତିନିଜଣ ରହିବା । ମୋର ରୋଜଗାର ଯଥେଷ୍ଟ
ହେବ ।” ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର ବାଧ୍ୟ କଲେ ।

କିନ୍ତୁ ଜୋସୁ ରହିବ ନି । “ସେ ମୋର ନୁହେଁ । ମୁଁ ଯଦି ରହେ, ଦିନେ ସେ ମୋତେ
ତା ବାପା କଥା ପଚାରିବ । ସେ ପ୍ରଶ୍ନ ମୁଁ ଶୁଣି ପାରିବି ନାହିଁ, ଉତ୍ତର ଦେଇ ପାରିବି ନି । ମୁଁ
ଯିବି ।” ଜୋସୁ ଜିଦ୍ କଲା ।

ସେ ଯିବାକୁ ସ୍ଥିର କରିଛି, ଏଇ ପିଲା ଭିତରେ ଆଲୋନ୍‌ଙ୍କୁ ବି ଛାଡ଼ିଯିବାକୁ ସ୍ଥିର
କରି ସାରିଛି । ବେଳେ ବେଳେ ଏଇ ପିଲାର ଚାହାଣୀ ଦେଖି ସେ ଚମକିପଡ଼େ ଓ ଆଲୋନ୍‌ର
ଆଖିରେ ଏଇ ପ୍ରକାର ଚାହାଣୀ ଦେଖୁଥିବାର ତାର ମନେ ପଡ଼େ । ଏଇ ଚମକ ଶୀଘ୍ର
ଅପସରିଯାଏ, ହସରେ ତାର ଅନ୍ତର ଫାଟିପଡ଼େ ।

କ୍ଷୀର ଶୁଖାଇବାକୁ ଔଷଧ ନେଇ, ଛାତିକୁ ଭିଡ଼ିକରି ବ୍ୟାଣ୍ଡେଜ କରି ଡୋସୁ ଘର ଛାଡ଼ିବାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହେଲା । କୋବରୀ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିବ, ସେ ସାନପ୍ରାନସିଂହଙ୍କୁ ଯିବ, ତା’ ସହିତ ସାକ୍ଷାତ ହେବା ମାତ୍ରେ ଭବିଷ୍ୟତ ଗତି ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରେମ ପରିସମାପ୍ତ ହୋଇ ଥିବାରୁ ତା’ ଅନ୍ତର ଶାନ୍ତ ହୋଇଛି । ବିଦାୟ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ସେ ଲେନିକୁ ବାହୁରେ ଧରିଲା । ସେ ନିଜେ ତିଆରି କରିଥିବା ନୀଳଯୋତା ଲେନି ପିନ୍ଧିଛି, ତା’ ଉପରେ ପ୍ରଜାପତିର ଏମ୍ବ୍ରୋଡ଼ରୀ ହୋଇଛି । ତାପରେ ସେ ତାକୁ ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନରଙ୍କ ବାହୁରେ ରଖିଲା, ପଛକୁ ଫେରି ଜାପାନୀ କାଇଦାରେ ନଇଁପଡ଼ି ଅଭିବାଦନ ଜଣାଇଲା । “ମୋ ଜୀବନ ଓ ପିଲାଟିର ଜୀବନ ପାଇଁ ଆପଣଙ୍କୁ ଅଜସ୍ର ଧନ୍ୟବାଦ ।”

ଲେନିକୁ କାନ୍ଧରେ ପକାଇ ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର କହିଲେ “ଆଉ କେବେ ଏଠାକୁ ଆସିବୁ ?”

ପୁଣି ଥରେ ଡୋସୁ ଅଭିବାଦନ କଲା । “ଧନ୍ୟବାଦ ।” କିନ୍ତୁ ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଜାଣେ, ଆଉ ସେ କେବେ ଏଠାକୁ ଆସିବ ନି, ସେ କଥା ତାଙ୍କୁ କହିଲା ନି । ତା’ର ଦାନ ଶେଷ ହୋଇଛି । ଅତୀତ ଓ ଭବିଷ୍ୟତ ଭିତରେ ଏଣିକି ଆଉ କୌଣସି ସମ୍ବନ୍ଧ ନାହିଁ ।

ସାନପ୍ରାନସିଂହାର ରେଳ ଷ୍ଟେସନଠାରେ କୋବରୀ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲା । ସେ ଅତି ସୁନ୍ଦର ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି ସତେଜ ଦିଶୁଥିଲା । ଯା’ ହେଉ ସେ ପ୍ରଫୁଲ୍ଲ ଅଛି । ତା’ ନିଜ ଜୀବନ ପାଇଁ ଭାଗ୍ୟ ଯାହା ଲେଖିଛି, ତା’ ଭଲରୂପେ ଜାଣି ଗ୍ରହଣ କରିନେବା ଭଲ । ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ସେ ସଂଯତ ରହିବାକୁ ପସନ୍ଦକରେ । ଏକ ଗାଡ଼ କ୍ରିମ୍‌ରଙ୍ଗର ସିଲ୍‌କରେ ନୂଆ କଟିଂରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ସୁଟ୍‌ସେ ପିନ୍ଧିଛି । ଗରମ ଦିନ ପାଇଁ ଏହା ଭଲ । ଦୁର ପର୍ବତରେ କୁହୁଡ଼ି ଘେରିଥିବା ଭଳି ଦିଶୁଛି, ହୁଏ ତ ସନ୍ଧ୍ୟା କୁହୁଡ଼ି ସମୁଦ୍ର କୂଳଯାଏ ମାଡ଼ି ଆସିପାରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସୂର୍ଯ୍ୟ କିରଣ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଦିଶୁଛି ।

ଗାଡ଼ି ଠିକ୍ ସମୟରେ ଆସିଲା । ଡୋସୁ ଦେଖିବା ଆଗରୁ କୋବରୀ ଡୋସୁକୁ ଦେଖିପାରିଲା । ସେ ପୁଣି ପୂର୍ବପରି ପତଳା ଓ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି । ତା’ ଅନ୍ତର ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ

ବ୍ୟାକୁଳ ହେଉଥିଲେ ବି ସେ ଅଧ୍ୟେୟ ନ ହେବାକୁ ଠିକ୍ କଲା । ଜୋସୁ ପ୍ରେମର ଅନୁଭୂତିରୁ ଦୂରେଇ ଯାଇଥିବାର ସେ ମନେକଲା । ନୂଆ ହତାଶୀ ପ୍ରଣୟିନୀ ସହଜରେ ଅଭିଭୂତ ହୁଏନାହିଁ । ଭଦ୍ର ଭାବରେ ସେ ଦୂରେଇ ରହିବ । ନିଜର ଉଦ୍ବୃତ୍ତା ହିଁ ତାକୁ ଦୁଃଖ ଦେଲା । ଖବରକାଗଜରେ ଯା' ଭିତରେ ଅନେକ କଥା ବାହାରିଲାଣି; କିନ୍ତୁ ଜୋସୁଠାରୁ ଠିକ୍ ଖବର ନ ପାଇବାରୁ ସେ କିଛି ଉପଭୋଗ କରିପାରୁ ନି । ଅନେକ ଚିନ୍ତା ପରେ ସେ ସ୍ଥିର କରିଛି ଯେ, ଖବରଟା ଟିପିରେ ନ ଲେଖି ନିଜେ ଜୋସୁକୁ ଜଣାଇବ । ତା'ହେଲେ ଜୋସୁର ସୁନ୍ଦର ଆଖି ଓ ମୁହଁରେ ସେ ଆଶାର ଉଜ୍ଜ୍ୱଳତା ଦେଖି ପାରିବ, ଅନ୍ୟ ଦିଗରେ ସେ ତାର ମନକଥା ଜାଣିପାରିବ ।

ଟୋପିଖୋଲି, ନୀରବରେ ତା' ପାଖକୁ ଯାଇ ପଶ୍ଚାତ୍ୟ କାଇଦାରେ ନିଜ ହାତକୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ଜାପାନୀ ନମସ୍କାରଠାରୁ ରେଳ ଷ୍ଟେସନରେ ଏପରି ବରଂ ଭଲ ।

“ଜୋସୁ”- ସେ ଡାକିଲା ।

ଜୋସୁ ତାକୁ ଦେଖିପାରି ନ ଥିଲା କିନ୍ତୁ ସମ୍ବୋଧନ ଶୁଣି ତା ଆଡ଼କୁ ବୁଲିପଡ଼ିଲା ।
 “କୋବରୀ -ମତେ ସାକ୍ଷାତ କରି କି ଦୟା ଦେଖାଇଲ !”

ଆସ୍ତେ ସେ ତାର ହାତ ଧରିଲା ଓ ଶୀଘ୍ର ଛାଡ଼ିଦେଲା ।

“ସାକ୍ଷାତ କରିବାକୁ ମୁଁ ଉଚିତ ମନେକଲି ।” କୋବରୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

ଷ୍ଟେସନ ଓ ପ୍ଲାଟଫର୍ମରେ ସେମାନେ ଲାଗି ଲାଗି ଏକାଠି ଚାଲିଲେ । ବ୍ୟାଗଧରି କୁଳୀ ପଛେ ପଛେ ଆସିଲା । ଜୋସୁର ମୁହଁକୁ ନ ଚାହିଁ କୋବରୀ ଅନ୍ଧଧରି ପାରିଲା ନି । ସେ ଆଶଙ୍କା କରୁଥିଲା କାଲେ ତା' ମୁହଁ ମଳିନ ହୋଇଯିବ; କିନ୍ତୁ ତା ହୋଇନି । ସେ ଗମ୍ଭୀର ଓ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି, ଗାଲରେ ଏକ ନରମ ରଙ୍ଗ ଉକୁଚୁଛି । କଳାଆଖି ଦୁଇଟି ନିସ୍ତେଜ ହେଲେ ବି ଶାନ୍ତ । ସେ ବୟସ୍କା ହୋଇଛି, ନୀରବ ଓ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ଥିବାଭଳି ଜଣାଯାଉଛି । ଏଇ ଗୁଣସବୁ କୋବରୀ ପାଖରେ ତା'ର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟକୁ ଗଭୀର କଲା ।

ଗୋଟିଏ ଗାଡ଼ି ଡାକି କୋବରୀ ଜୋସୁକୁ ଭିତରକୁ ଚଢ଼ାଇଲା ଓ ନିଜେ ତା ପାଖରେ ବସିଲା । ତା'ଠୁଁ କିଛି ଦୂରରେ ଚମଡ଼ା ହାତବ୍ୟାଗ ଉପରେ ହାତ ଦୁଇଟି ଜାକି ଜୋସୁ ବସି ରହିଲା ଫିକା ଟାନ୍ସୁର୍ ସେ ପିନ୍ଧିଥିଲା । ଅତି ସାଦା, ଧଳା ଗ୍ଲାଇଜରେ ଛାତି ଭିଡ଼ି ହୋଇଥିଲା ଓ ମୁଣ୍ଡରେ ଥିଲା ଛୋଟ ବାଦାମୀ ନଡ଼ାର ଟୋପି । କୋବରୀର ମନେହେଲା ଜୋସୁ ଏହା ଭିତରେ ବେଶୀ ଆମେରିକାନ୍ ପାଲଟି ଯାଇଛି । ଏଥିରେ ସେ ବିରକ୍ତି ବୋଧକଲା । ଆଜିଯାଏ ଜୋସୁକୁ ସେ ଏପରି ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ପୋଷାକରେ ଦେଖି ନ ଥିବା ଅନୁଭବ କଲା । ଅନେକ

ଜାପାନୀ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ପୋଷାକରେ ଅସୁନ୍ଦର ଦିଶନ୍ତି । ଜୋସୁ କିନ୍ତୁ ସେପରି ଦିଶୁନାହିଁ ଦେଖ ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ସେ ଏକ କଠୋର ପରୀକ୍ଷାରୁ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇଛି । ସେଇ ଛୋଟ ଅତ୍ୟନ୍ତ ଚୋପିତଳେ ତାର ଚେହେରା ବେଶ୍ ସୁନ୍ଦର ଦିଶୁଛି ।

କୋବରୀ ହଠାତ୍ କଥା ଆରମ୍ଭ କରି ପାରିଲା ନି । କ’ଣ ବା କହିବ ? ପିଲାଟି କଥା କିଛି ପଚାରିବାକୁ ସେ ଚାହେଁ ନି । ପିଲାଟି ବଞ୍ଚିଛି କି ନାହିଁ ତା ବି ଜାଣିବା ଦରକାର ନାହିଁ । ପିଲାଟିଠାରେ ତା’ର କିଛି ନାହିଁ ବା ଜୋସୁର ବର୍ତ୍ତମାନ ବି କିଛି ସମ୍ପର୍କ ନାହିଁ । ହୁଏତ ଏଇ ଖବର ଶୁଣି ତା’ର ମନ ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରେ, ତାର ମନର ଅବସ୍ଥା ସେ ଜାଣି ପାରିଲାନାହିଁ ।

ଅଳ୍ପ ହସି ଜୋସୁ କିଛି ସମୟପରେ ତାକୁ ଚାହିଁଲା ।

“ତୁମେ ଭଲଅଛ ?” ଉଦ୍‌ଭାବେ ସେ ପଚାରିଲା ।

“ଶୁଭ ଭଲ ” କୋବରୀ ଉତ୍ତର ଦେଲା ।

“ଆଉ ତୁମ ବାପା ମା ?”

“ସେମାନେ ବି ଭଲ ।”

“ସୁମନ୍ଦାଦ ମିଳିଲା ତେବେ ।”

“ଏବେ ତୁମେ ବେଶ୍ ଭଲ ଦିଶୁଛ ।” କୋବରୀ କହିଲା ।

ସେ ହସିଲା “ତେବେ ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭଲଅଛୁ ।”

ଭାଗ୍ୟକୁ ରେଷୁରାଝି ନିକଟେ ଆସିଲା । ଗାଡ଼ି ଅଟକିଲା, ଡ୍ରାଇଭରକୁ ଉଡ଼ାଦେଇ ସେମାନେ ପଦାକୁ ଆସିଲେ । ଆମେରିକାର ଲୋକମାନେ ବାନ୍ଧବାମାନଙ୍କୁ ବାହୁ ବେଷ୍ଟନ କରି ନେଲାଭଳି ସେ ଜୋସୁକୁ ବାହୁରେ ଧରି ନେବାକୁ ଚାହୁଁଥିଲା, କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଲାଭଳି ପାଞ୍ଜିର ସେ ନୁହେଁ । ଆଗେ ଆଗେ ରେଷୁରାଝିକୁ ଯାଇ ଛୋଟ ସୁନ୍ଦର ଜାଗାଟିରେ ଟେବୁଲଟିଏ ବାନ୍ଧିନେଇ ସେ ଖାଦ୍ୟ ମଗାଇଲା । ଏଇଟା କ୍ରେଆଲ୍ ରେଷୁରାଝି, ଖାଦ୍ୟଗୁଡ଼ା ନିଜ ଅର୍ଜନସ୍ୱର, କିନ୍ତୁ ତାକୁ ଜାପାନୀ ହୋଟେଲ ଓ ଖାଦ୍ୟ ଭଲଲାଗେ । ତଥାପି ଜୋସୁ ତାର ମନକଥା ନ କହିଲା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେ ନିଜେ ଧରାପଡ଼ିବା ଠିକ୍ ହେବନି ବୋଲି ମନେକଲା ।

ଟେବୁଲଟି ଝରକାପାଖେ ପଡ଼ିଥିଲା- ସେଠାରୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଦିଶୁଥିଲା, ଟେବୁଲ କୁଅଟି ଥିଲା ଧଳା ଓ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ । ପ୍ଲଟସବୁ ପରିଷ୍କାର । ଆଗରୁ କିଣି ରଖିଥିବା ଫିକା ପାଟଲରଙ୍ଗର ଆସ୍ତର ଓ କମଳାରଙ୍ଗର ଲାନ୍‌ଚାନ୍ ଫୁଲ କିଛି କୋବରୀ ଟେବୁଲପରେ ରଖିଲା ।

ତୈକୀରେ ବସି ଅନେକଦିନ ପରେ ପ୍ରଥମଥର ପାଇଁ ଜୋସୁ ଆନନ୍ଦ ଓ ଆରାମ ଅନୁଭବ କଲା । “ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଯାହା ମଗାଇବି ତୁମେ ଖାଇବ । ଏହା ଅତି ଭଲ କ୍ରେଅଲ ଖାଦ୍ୟ । ଏସିଆର ଖାଦ୍ୟଠାରୁ ବେଶୀ କିଛି ଭିନ୍ନ ନୁହେଁ । କିନ୍ତୁ ଆମ ଖାଦ୍ୟଠାରୁ ଅଧିକ ମସଲା ଦିଆଯାଇଥାଏ ।” କୋବରୀ କହିଲା ।

“ମୋତେ ଭୋକ ହେଉଛି । ମୁଁ କୌଣସି କଥା ଭାବୁନାହିଁ କି ଦୁଃଖ କରୁନାହିଁ । ତେଣୁ ମୋତେ ଭଲ ଭୋକ ହେଉଛି ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

ଜୋସୁ ଦୁଃଖିତା ନୁହେଁ- ଏହା ଏକ ସୁସମ୍ଭାବ । ଏଥର କୋବରୀ ହସିଲା, ତା’ର ସମ୍ମାନ ଅବଶ୍ୟ ଉଦ୍‌ବୃତ୍ତା ଖାତିରିରେ ସେ ଜୋସୁକୁ ଜଣାଇବ । କିନ୍ତୁ ଖାଦ୍ୟ ଅସିବାଯାଏ ଅପେକ୍ଷା କଲା । ବୟ ଏବେ ଆଶୁଛି, ରୂପାର ଛୋଟ ଛୋଟ କଂସା, ଗିନା ଓ ଚାମୁଚ । ଗିନା ଭର୍ତ୍ତିକରି ଦୁହେଁ ପରସ୍ପରକୁ ଚାହିଁଲେ, କୋବରୀ ଜୋସୁକୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ କହିଲା । କଥାବାର୍ତ୍ତା ନ ହୋଇ ଦୁହେଁ ଝୋଳ ପିଇବାକୁ ଲାଗିଲେ । ଭଲ ଖାଦ୍ୟଠାରୁ ମନକୁ ଦୂରେଇ ନେବା ଠିକ୍ ନୁହେଁ ବୋଲି ଦୁହେଁ ବେଶ୍ ବୁଝିଥିଲେ ।

ଅନ୍ୟ ଖାଦ୍ୟ-ଆସିବାଯାଏ ଦୀର୍ଘ ସମୟ ଅପେକ୍ଷା କରିବାକୁ ପଡ଼ିଲା । “ଆମେ ପହଞ୍ଚିଲା ଯାଏ ଏସବୁ ବୋଧହୁଏ ତିଆରି ହୋଇ ପାରି ନ ଥିଲା ।” କୋବରୀ ବୁଝାଇଦେଲା ।

“ଆମେ ବି ତ ତରତର ହୋଉନୁ ।” ଜୋସୁ କହିଲା ।

“ନାଁ ସେ ପୁଣି କହିଲା, ଧଳା ରୁମାଲରେ ପାଟି ପୋଛିଲା । ଆଦୌ ନୁହେଁ- ସେ କଣ ପରିଷ୍କାର କଲା “ପ୍ରକୃତରେ ମୁଁ ସମୟ ଚାହୁଁଥିଲି । ତୁମପାଇଁ କିଛି ଖବର ରଖିଛି । ମୁଁ ଜଣେ ନା ତୁମକୁ ଭଲ ଲାଗିବ କି ନାଁ -”

“ଖବର ?” ଜୋସୁ କହିଲା । ତା ମନ ପ୍ରଥମେ ଆଲେନ୍ ଆଡ଼କୁ ଧାଇଁଗଲା । କିନ୍ତୁ ତା’ର କି ଖବର ? ବୋଧହୁଏ ତା ବାପା ମା’ଙ୍କ ଖବର ! “ଏଣିକି କାଳିଫର୍ଣ୍ଣିଆ ରାଜ୍ୟରେ ଗୋରା ଆମେରିକାନ୍‌ମାନେ ଜାପାନୀଙ୍କୁ ବିବାହ କରିପାରିବେ, ଜର୍ଜ ମାନେ ଏହା ନିଷ୍ପତ୍ତି କରିଛନ୍ତି ।” ଜୋସୁକୁ ଆଶଙ୍କା କରୁଥିବାର ଦେଖି କୋବରୀ ଅତି ସାବଧାନତା ସହକାରେ ଜଣାଇଲା ।

ଜୋସୁକୁ ସେ ତୀକ୍ଷଣଭାବେ ନିରୀକ୍ଷଣ କଲା । ଏ ଚାହାଣୀର ଅର୍ଥଜୋସୁ ବୁଝିପାରିଲା ଓ କୋବରୀକୁ ସିଧା ଚାହିଁଲା ।

“ମୋର ସେଥିରେ କ’ଣ ଅଛି ?” ସେ ପଚାରିଲା ।

“ମୁଁ ଭାବିଲି ତୁମର ଜାଣିବା ଉଚିତ, ଯା ଦ୍ୱାରା କିଛି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରେ- ତା ମାନେ ତୁମେ ଯଦି ଚାହଁ, ସେ ଆମେରିକାନ୍ ପାଖୁଲେଖିପାର । ତା’ ନାମ ମୁଁ ତୁଣ୍ଡରେ ଧରିବି ନି । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଦୁହେଁ ଏଠାରେ ଏକତ୍ର ରହିପାରିବ ।” ସେ କହିଲା ।

“ଆମେ କୌଣସିଠାରେ ଏକାଠି ରହି ପାରିବୁ ନି, ଏହା ଆଉ ସମ୍ଭବ ହୋଇ ନ ପାରେ ।” ସେ କହିଲା ।

ତାର ଛାତିରେ ଏକ ବଡ଼ ବୋଝ ଲଦା ହୋଇଥିଲା ଏଥର, ଉଶ୍ୱାସ ହେଲା । ତା ଦେହର ପେଶାଗୁଡ଼ାକ ସଜୁଚିତ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା ।

“ତୁମେ କହୁଛ- ଏ କଥା ଚାହଁ ନି ?”

“ଚାହିଁବା ନ ଚାହିଁବାର କଥା ନାହିଁ । ଏକଥା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ।” ସେ ଦୃଢ଼ କଣ୍ଠରେ କହିଲା, ଅନ୍ତର ତାର ଭାଙ୍ଗିପଡ଼ିଲା, “ତୁମେ କ’ଣ ଜାଣିପାରୁ ନ କୋବରୀ, ମୁଁ ଆଉ ପାରିବି ନି ? ଆଇନରେ କିଛି ଯାଏ ଆସେ ନାହିଁ । ଆଲେନ୍‌କୁ ନେଇ ଜୀବନ ଗଢ଼ି ହେବନାହିଁ ।”

“ତୁମେ କହୁଛ ତୁମର ତା’ଠାରେ ଆଉ କିଛିନାହିଁ”

କୋବରୀର କଥା ଶୁଣି ଜୋସୁ କହିଲା “ପ୍ରେମ ? ବୋଧହୁଏ ନାହିଁ, ହୁଏ ତ ଅଛି । ସେଥିରେ କଣ ବା ଅଛି ? ପ୍ରେମ ତ କେବଳ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ, ବିଶେଷକରି ମୋ ପାଇଁ ଯଥେଷ୍ଟ ନୁହେଁ । ହୁଏତ ଆମେରିକାନ୍‌ମାନଙ୍କ ପାଇଁ ପ୍ରେମ ହିଁ ଯଥେଷ୍ଟ-ମୋପାଇଁ ନୁହେଁ । ଏକଥା ମୁଁ ଏବେ ବେଶ୍ ବୁଝି ପାରୁଛି ।”

ସେ ଏକ ଶବ୍ଦାନ୍ୱିତ ଦୀର୍ଘଶ୍ୱାସ ଛାଡ଼ିଲା । “ଯା’ମାନେ ତୁମେ କ’ଣ ଜାପାନ ଫେରିଯିବ ?”

“ହଁ କୋବରୀ, ମୋ ବାପା ଯେମିତି ଫେରି ଯାଇଥିଲେ, ସେମିତି ।”

ଏତିକିବେଳକୁ ବୟ ଟ୍ରେରେ କିଛି ଖାଦ୍ୟନେଇ ପହଞ୍ଚିଲା । କୋବରୀ ଆଗରେ ଟ୍ରେ ଥୋଇ ଚାମଚ ଓ ଛୁରୀ ତା ହାତକୁ ଦେଲା ।

“ଆପଣ କ’ଣ ମ୍ୟାଡ଼ମ୍‌ଙ୍କୁ ନିଜେ ପରଷିବେ ? ବୟ ପଚାରିଲା ।

କୋବରୀ ଅସ୍ପର୍ଯ୍ୟ ହେଲା । ଅପଦସ୍ତ ଭାବେ ଚାମୁଚ ଓ ଛୁରୀ ଧରିଲା । ତା ପରେ ଅସହାୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଜୋସୁକୁ ଚାହିଁଲା ।

“ମୁଁ ଏସବୁ କେବେ ଆଗରୁ କରି ନି ।”

“ମୋତେ ଦିଅ ” ଜୋସୁ ତା’ର ପତଳା ହାତକୁ ଶୀଘ୍ର ବଢ଼ାଇ ଦେଲା । ରୂପାର ଛୁରୀ ଓ ଓସାରିଆ ଚାମୁଚ ଧରି ବାଢ଼ିଦେଲା, ସବୁଥିରେ ସେ ଅଭ୍ୟସ୍ତ ଓ ଚତୁର । “ତୁମ ପ୍ଲେଟ ଧର କୋବରୀ । ମୁଁ ତୁମକୁ ବାଢ଼ି ଦେଉଛି ।”

କୃତଜ୍ଞ ହୋଇ ସେ ପ୍ଲେଟ ବଢ଼ାଇଲା । “ଧନ୍ୟବାଦ” ସେ କହିଲା । ଜୋସୁକୁ ଅନାଇ ସେ ଭାବିଲା ଭଲ ହୋଇଛି , ବିବାହପାଇଁ ଅତୀତରେ ତିଆରି ହୋଇଥିବା ଖାଣ୍ଡି ଭାରତୀୟ ମୁକ୍ତାର ଅଳଙ୍କାରକୁ ସାଇତି ରଖିଛି । ସେ କୋମଳ ଭାବେ କହିଲା, “ଯଦିଓ ମୁଁ ତୁମକୁ ଖାଇବାକୁ ଡାକିଛି, ତଥାପି ତୁମେ ସବୁ କାମ ମୋଠୁଁ ଭଲ ଜାଣ ।”

ଜୋସୁ ଟିକେ ହସିଲା । ଉତ୍ତର ଦେଲାନି, ଏଇ ଅସହାୟ ବଡ଼ ମଣିଷକୁ ପରିସ୍ଥିତେବା ତା ପକ୍ଷରେ ସ୍ୱାଭାବିକ । ତା’ର ଜୀବନର ଅବଶିଷ୍ଟ ଦିନଗୁଡ଼ିକରେ ସେତ ଏ ଇଆ ହିଁ କରିବ ।

ଭର୍ତ୍ତିନିଆର ଛୋଟ ସହରରେ ସେଦିନ ଭାରି ଗରମ । ଗଛ ଗୁଡ଼ାକ ସବୁଜ ଦିଶୁଥିଲା, ପାଚେରୀ ଉପରେ ଫୁଲଗୁଡ଼ାକ ଖରାରେ ଟିକ୍ ଟିକ୍ ମାରୁଥିଲା । ତଥାପି ଦିନଟା ନୀରବ ଓ ନିର୍ଜୀବ ମନେ ହେଉଥିଲା ।

ଶ୍ରୀମତୀ କେନେଡ଼ି ଉପଲବେଳା ଗାଧୋଇ ସାରି ଟିକ୍‌ଶ ପାହାଚରେ ଓହ୍ଲାଇ ଆସୁଥିଲେ, ଶୀତଳ ନୀଳ ରଙ୍ଗର ପୋଷାକ ତଳେ ତାଙ୍କର ପତଳା ଚେହେରା ପୂରା ଦିଶୁଥିଲା । ଆସୁ ଆସୁ ସୁଇମିଙ୍ଗ୍ ପୁଲ୍‌କୁ ଚାହିଁ ଅଟକିଗଲେ । ପାଟିଗୋଲ ଓ ପାଣି ଚବ ଚବ ଶବ୍ଦ ଶୁଣି ସେ ରାଗିଯାଇଥିଲେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେ ସ୍ୱର ବାରି ପାରିଲେ, ଅଲେନ ଓ ସିଲିଆ-ତାଙ୍କର ରାଗ କମିଗଲା । ଦୁହେଁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସିଲିଆ ଭାରି ହୁସିଆର । ତା’ କଥା ସେ ଭାବୁ ନ ଥିଲେ, ଗତ ବସନ୍ତରେ ଆଲେନ ଶର୍ଦ୍ଦି ରୋଗରେ ପଡ଼ି ଅତି ବ୍ୟସ୍ତରେ ଘରକୁ ଫେରିଲା ବେଳଠାରୁ ସେ ଅଲେନ୍ ପ୍ରତି ଭାରି ଯତ୍ନଶୀଳ ହୋଇ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ସେମାନେ ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସଲ୍‌ଫର ଟ୍ରିଙ୍ଗରେ ମାସେଯାଏ ରହିଲେ । ବାପାଙ୍କୁ ଆଲେନ ସବୁ ଜଣାଇବା ଯାଏ ସେ ନିଜେ କିଛି ପଚାରି ନ ଥିଲେ । ଏବେ ବି ପୁଅକୁ କିଛି ପଚାରି ନାହାନ୍ତି । ସ୍ୱାମୀ ତାଙ୍କୁ ଏତିକି କହିଥିଲେ ଯେ ସେ ଜାପାନୀ ଝିଅସବୁ ଜିନିଷପତ୍ର ନେଇ ଚାଲିଯାଇଛି । କିଛି ଲେଖା ବି ରଖି ଯାଇ ନି । ଆଲେନ ଚାକିରୀରୁ ରିଜାଇନ୍ କରି ବସାଛାଡ଼ି ଘରକୁ ଆସିଛି ।

“ଏ ଇଶ୍ବରଙ୍କର ଦୟା” ଏତିକି ସେ କହିଥିଲେ । ଏ କଥାର ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ସ୍ବାମୀ ସ୍ବାଭାବିକ ନୀରବ ରହିଥିଲେ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଜଣାଗଲା କାହାରି ଦୋଷ ଦେବାର ନୁହେଁ । ବୋଧହୁଏ ବିଦେଶୀ ଝିଅଟି ବୁଝି ପାରିଲା ଯେ ଜଣେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ତାର ଏକମାତ୍ର ପୁଅକୁ ଛାଡ଼ି ପାରିବ ନି । ସେ ଆଲୋନ ପ୍ରତି ପୂର୍ବାପେକ୍ଷା ଅଧିକ ସହୃଦୟତା ଦେଖାଇଲେ ଓ ଆଲୋନର ସବୁ ଦାୟିତାକୁ ସେ ସମ୍ବେହ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିଲେ ।

ଛୋଟ ଛୋଟ କଥାରେ ପୁଅକୁ ବିରୋଧ କରିବାକୁ ସେ ଇଚ୍ଛାକଲେ ପୁଅ ବାରବାର କହେ “ମୋତେ ମୋ କଥା କରିବାକୁ ଦିଅ ।” ଖାଦ୍ୟ ଭଲ ନ ଲାଗିଲେ ମା’ ଏକ ନୂଆ ତରକାରୀ କରନ୍ତି । ଭାରି ଭଲ ଲାଗେ । ପୁଅର ସ୍ବାସ୍ଥ୍ୟହୀନତା ବେଳେ ଦୁଧ, ଅଣ୍ଡା ବଡ଼ ଭଲକାମ ଦିଏ । ସେ ଭାରି ଅବାଧ୍ୟ ଓ ଏକଜିଦିଆ , ପିଲାଟିଦିନୁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଘରବାହୁଡ଼ା ଏଇ ପୁଅଟି ପ୍ରତି ମା’ ଅଧିକ ସ୍ନେହ ଅଜାଡ଼ି ଦେଲେ ।

ଚଉପାଢ଼ୀ ଉପରେ ଥିବା ସିକାମର ଗଛତଳେ ଆଲୋନ ଓ ସିଦ୍ଧିଆ ଗଡ଼ୁଥିଲେ । ମା ଝରକାବାଟେ ଆନନ୍ଦରେ ଏ ଦୃଶ୍ୟ ଦେଖୁଥିଲେ । ଦିନଟା ଭାରି ଗରମ ଲାଗୁଥିଲା -ସେମାନେ ଓଦା ହେଉଥିଲେ । ଦୁହେଁ ଡେଙ୍ଗା ଓ ସୁନ୍ଦର । ସିଦ୍ଧିଆକୁ ସେ ଜଣାଇବେ ଯେ ବୟସ ବଢ଼ିବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ ସେ ଯେମିତି ଆଉ ଗୁଡ଼ାଏ ମୋଟା ହୋଇ ନ ଯାଏ । ବିବାହପରେ ପିଲା ହୋଇଗଲେ ସ୍ତ୍ରୀ ଲୋକମାନେ ମୋଟା ହୋଇଯାଆନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ନିଜ ଦେହରେ ସେରେ ମାଂସ ବି ଲାଗି ନ ଥିଲା ।

ସିଲ୍‌କ ପର୍ଦ୍ଦା ପକେଇ ଦେଇ ସେ ଅଣ୍ଡାଧିବା ଲମ୍ବା ହଲ ଭିତରକୁ ଗଲେ ଓ ଘଣ୍ଟି ବଜାଇଲେ । ବୁଢ଼ା ତାଙ୍କର ହାରି ହଠାତ୍ ପରିଷ୍କାର ଧଳା ବତକ ରଙ୍ଗର ସୁର୍ ପିନ୍ଧି ପହଞ୍ଚିଗଲା ।

“ହାରି, ତୁ କିଛି ପାନୀୟ ନେଇ ମାଷ୍ଟର ଆଲୋନ ଓ ମିସ୍ ସିଦ୍ଧିଆକୁ ଦେଇ ଆସ ” ସେ ଆଦେଶ ଦେଲେ ।

“ହଉ, ମା”

“ଭଲକରି ବରପ ଦେଇ ରୂପାଟ୍ରେରେ ନେଇଯିବୁ, ବୁଝିବୁ ? ଯେଉଁ ପୁରୁଣା ଟିଣ୍ଡେର ତୁ ବ୍ୟବହାର କରୁଛୁ ମୋତେ ଭଲ ଲାଗୁନି । ଚାରିଟା ଗ୍ଲାସ ନେ । ମି: କେନେଡ଼ି ଓ ମୁଁ ବି ତାଙ୍କ ସାଙ୍ଗକୁ ଯିବୁ ।”

“ହଉ , ଆଜ୍ଞା ।”

ସେ ଚାଲିଗଲା । ସ୍ବାମୀଙ୍କ ସହିତ ପୁଅ ପାଖକୁ ଯିବେ କି ନାହିଁ, ସେ ଭାବିଲେ । ହୁଏତ ପୁଅର ବ୍ୟାପାରରେ ହସ୍ତକ୍ଷେପ କରିବା ଭଲି ହେବ । ମାସେହେଲାଣି ସେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ଦିନେ ରାତିରେ ବା ଦିନରେ ଆଲୋନ ଆସି କହିବ , “ମା, ଆଜି ସିଦ୍ଧିଆ ଶପଥ କରିଛି ।”

ତୃଷ୍ଣ କୁହଳକୁ ସଜାଡ଼ି ସେ ଚଉକିରେ ବସିପଡ଼ି ଆଖି ବୁଜିଲେ । ବୋଧହୁଏ ମୁରୁକି ମୁରୁକି ହସୁଥିଲେ ଓ ଅପେକ୍ଷା କରୁଥିଲେ ।

ସବୁଜ ତଉଳିଆରେ ସିନ୍ଧିଆ କେଶକୁ ପୋଛି ଶୁଖାଉଥିଲା, ତା'ର ପାଦ ପାଖରେ ଘାସ ଉପରେ ଶୋଇ ଆଲେନ ଏକ ଅଳସ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚାରିଲା “ତୁମକୁ ସବୁଜ ତଉଳିଆ ଭଲଲାଗେ, ତୁମେ ସବୁଜରଙ୍ଗ ଭଲ ପାଅ, ସବୁଜ ପୋଷାକରେ ବେଶୀ ସୁନ୍ଦର ଦିଶ ।”

“ମୁଁ ବାଥରୁମରୁ ଆସୁ ଆସୁ ତଉଳିଆଟା ଟାଣି ଆଣିଛି ହୁଏତ ଏଇଟା ସବୁଜ ରଙ୍ଗର । ଯା'ହଉ, ମୋତେ ନୀଳ ଭଲ ଲାଗେ । ନୀଳଟା ଭଲ ରଙ୍ଗ ।” ସେ କହିଲା ।

“ତୁମେ ସବୁଦିନେ ଅତି ହୁସିଆର” ଆଲେନ ଚିତ୍କାର କରି କହିଲା ।

“ହୋଇପାରେ ।”

ସେ କହୁଣୀ ଭରାଦେଇ ଉଠିପଡ଼ିଲା “ଆମେ କି ବାଜେକଥା ଗପୁଛେ ।”

“ସବୁବେଳେ ଆମେ ଏମିତି ଗପକରୁ, ମୋର ମନେ ଅଛି ତୁମକୁ ଯେତେବେଳେ ଦଶ ବର୍ଷ ତୁମେ ଅତି ଦୁଃଖ ଥିଲ” ସିନ୍ଧିଆ ଜଣାଇଲା ।

“କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ସେତେବେଳେ ଭଲ ପାଉଥିଲ ତ ?” ସେ ଚିକେଇତସ୍ତତଃ କରି କହିଲା “ହୁଏ ତ କେବେ ଭଲ ପାଉଥିଲି ।”

ଏଥର ଆଲେନ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ ପଡ଼ିଲା, ଏଇ କଥାକୁ ମନେ ମନେ ବିଶ୍ଳେଷଣ କଲା ।

“ଘା'ଡ଼େ ଚାହିଁ ସିନ୍ଧିଆ -ଆମେ ଫେରିବାବେଳ ହେଲାଣି ।” କିଛି ଉତ୍ତର ନ ଦେଇ ସେ ତା'ର ଛୋଟ ଝାମୁରା ବାଳକୁ ଜୋରରେ ଘଷିଲା ।

“ସିନ୍ଧିଆ, ସେ ବାଜେ ତଉଳିଆଟା ରଖୁଦିଅ ।” ଆଲେନ ଆଦେଶ ଦେଲା । ନଇଁପଡ଼ି ତଉଳିଆର ଗୋଟାଏ କଡ଼ ସିନ୍ଧିଆ ହାତରୁ ଝିଙ୍କି ଖସାଇ ଦେଲା । ଦୁହେଁ ଝିଙ୍କା ଓଟରା କଲେ ।

“ପୁଣି ଦୁଃଖୀ” ସିନ୍ଧିଆ ପାଟିକଲା ।

ଆଲେନ ତଉଳିଆଟା ଛାଡ଼ିଦେଲା । “ଭଲକଥା, ମୋ ପ୍ରତି ତୁମ ବ୍ୟବହାରରେ ମୁଁ କିନ୍ତୁ ବଡ଼ ବିରକ୍ତ । ତୁମେ ମୋ ମନକଥା ଭଲକରି ଜାଣ, କିନ୍ତୁ ତୁମକୁ ଜଣାଇବାକୁ ଦିଅନି । ମୋତେ ବୋକା ବନେଇ ପାରିବନି ।”

ସେ ତଉଲିଆକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଲା “ଭଲକଥା ,କ’ଣ କହିବାର ଅଛି କୁହ, ଖୋଲା ଖୋଲି କଥା ସରିଦେବା ଭଲ ।”

“ସିଦ୍ଧିଆ”

ତାର ନାଲ ଆଖି ଦୁଇଟି ଜଳୁଥିଲା, ଓଠ ଦୁଇଟି ଚାପି ହୋଇ ରହିଥିଲା । ଆଲୋନକୁ ଭୟ ଲାଗିଲା । କ’ଣ ତା’ର ମନ କଥା ?

“କ’ଣ କୁହ”- ସେ ଆଦେଶ କଲା ।

ଆଲୋନ ଉତ୍ତେଜିତ ହୋଇ କହିଲା “ତୁମେ ମୋତେ ବିଭା ହେବାକୁ ମୁଁ ଚାହେଁ । ଏକଥା ଅନେକ ଦିନୁ ତୁମେ ଜାଣ ।”

“ବେଶତ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ, ଏକଥା ତୁମେ ଜାଣି ସାରିଛ ।”

ସିଦ୍ଧିଆ ଫୋପାଡ଼ିଲା ପରି କଥା କହିଲା । ଆଲୋନ ଶୁଣିଲା, ବିଶ୍ୱାସ କରି ପାରିଲା ନି, ଗ୍ରହଣ କରି ପାରିଲା ନି । ସପ୍ତାହ ସପ୍ତାହ ଧରି ତାକୁ ବିବାହ କରିବା କଥା ସେ ଭାବିଛି । ତା’ରି ପାଇଁ ବୋଧହୁଏ ସିଦ୍ଧିଆ ଅନ୍ୟର ପ୍ରେମକୁ ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନ କରୁଛି- ଅଲୋନ ଭାବିଥିଲା ।

“ମୁଁ ଭାବିପାରୁନି, ତୁମେ ଯାହା କହୁଛ ତା’ର ଅର୍ଥ କ’ଣ ?” ସେ ଗର୍ବର ସହିତ କହିଲା । ଉଠି ପଡ଼ି ଖାଲି ପାଦରେ ଘାସ ଗୁଡ଼ାକୁ ଦଳିଲା ।

ସିଦ୍ଧିଆ ସବୁଜ ତଉଲିଆକୁ ଫିଙ୍ଗି ଦେଇଥିଲା- ଆଲୋନ ଆଡ଼କୁ ଦୁଃଖପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଚାହିଁ ରହିଲା । ତା ମନରୁ ପ୍ରେମର ସମ୍ଭାବନା ଯେ କାହିଁକି, ହଜିଗଲା , ଭାବି ସେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଇଥିଲା । ଏକା ଥିଲାବେଳେ ସେ ଚିନ୍ତା କରି ନ ଥିଲା । ନିଜର ମତାମତକୁ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରି ନ ଥିଲା । ସେ ଆକର୍ଷଣ ଓ ବିକର୍ଷଣ ମିଶାମିଶି ମଣିଷ, କେତେମାସ ହେଲା ଆଲୋନ ତାକୁ ଆକର୍ଷଣୀୟ ମନେ ହେଉନି । ପୁରୁଣା ବନ୍ଧୁ ଅଛି କିନ୍ତୁ ପ୍ରେମ ନାହିଁ । ଆଲୋନର ଉପସ୍ଥିତିରେ ଉତ୍ତେଜନା ଆସୁ ନି ।

“ମୋର କଥା ସତ, ମୁଁ ତୁମକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଚାହୁଁ ନି ।” ସିଦ୍ଧିଆ ବିରକ୍ତିରେ କହିଲା ।

ସିଦ୍ଧିଆ ତାକୁ ଭଲ ପାଏନି । ଏକଥା ଅସମ୍ଭବ ହେଲେ ବି ସତ ବୋଲି ଜାଣିଲା । ମା’ କିନ୍ତୁ ବରାବର କହନ୍ତି ଯେ ସେ ଦୁହେଁ ପରସ୍ପର ପାଇଁ ଗଢ଼ା ।

“ମୁଁ ତୁମକଥା ଗ୍ରହଣ କରିବି ନାହିଁ” ଆଲୋନ ଗମ୍ଭୀର ହୋଇ କହିଲା, “ମୁଁ ଭାବୁଛି ଆମେ ପରସ୍ପରକୁ ବିଭାହେବା ପାଇଁ ବିଧି ନିର୍ଦ୍ଦେଶ । ତୁମେ ଯଦି ଜୋସୁ କଥା ଭାବୁଥାଅ -”

“ମୁଁ ତା କଥା ହିଁ ଭାବୁଛି ।”-ସିଦ୍ଧିଆ କହିଲା ।

“ଭାବିବା କିଛି ଦରକାର ନାହିଁ । ସେ କଥା ସରି ଯାଇଛି । ଯେମିତିକି ତା’ ମୋଟେ ଘଟି ନ ଥିଲା । ମୁଁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି, କେମିତି ଧରା ଦେଇଥିଲି, ଧୂଳିରୁଁ ଏତେ ଦିନ ଦୂରରେ ରହିଥିଲି । ଅବଶ୍ୟ ଏଥିରେ ତୁମର କିଛି ଭାବିବାର ନାହିଁ ସିଦ୍ଧିଆ । ତେବେ ତୁମେ ଏତିକି ଜାଣି ରଖ ଯେ, ବାଜେ ଲୋକଙ୍କ ଭଳି ମୁଁ ସାଧାରଣ ଜୀବନୀ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ ଯାଏ ନାହିଁ ।”

ସିଦ୍ଧିଆ ଶୁଣିଲା ପରି ଜଣାଗଲା ନି । ତା’ର ଚୂର୍ଷ କୁଡଳ ମୋଡ଼ି ମୋଡ଼ି ହୋଇ ଶୁଖି ଯାଇଛି, ସେ ପିଲାଳିଆ ଦିଶୁଛି । ମୂର୍ତ୍ତିପରି ସେ ଛିଡ଼ା ହୋଇଛି ।

ପଡ଼ିଆର ସବୁଜ ଘାସକୁ ଚାହିଁ ସେ କହିଲା, “ମୁଁ ଭାବୁଛି-ଜୋସୁ ତୁମକୁ ଛାଡ଼ିଯିବାର କାରଣ ମୁଁ ଜାଣେ । ତାର ପିଲା ହେବବୋଲି ସେ ଜାଣିଲା ।”

“ନାଁ, ନାଁ, ଏକଥା ଆଦୌ ସତ ନୁହେଁ । ସେ ମୋତେ କହି ପାରିଥାନ୍ତା ।” ଆଲେନ ଚିତ୍କାର କଲା ।

“ସେ ତୁମକୁ କହି ନାହିଁ ।” ସିଦ୍ଧିଆ ତନ୍ମତାବୃତ୍ତ କଣ୍ଠରେ କହିଲା - “ସେ ପଲାଜ ଯିବାକୁ ଚାହିଁଲା, କେଉଁଠି ବା ଏକାକୀ ରହିଥାନ୍ତା । ସେ ଜାଣିଥିଲା ତୁମ ମା’ ତାକୁ ଚାହାନ୍ତି ନି; ତେଣୁ ପିଲାଟିକୁ ବି ଚାହିଁବେ ନାହିଁ ।”

“ମୋ ମାଙ୍କୁ ନିନ୍ଦା କର ନାହିଁ- ଏ ତାଙ୍କର ଦୋଷ ନୁହେଁ । ତୁମେ ଜାଣ- ଏପରି ଗୋଟାଏ ଆଇନ ଅଛି,” ଆଲେନ ପାଟି କଲା ।

“ଇସ” ସେ ତଉଲିଆଟା ଫିଙ୍ଗିଦେଇ ସିକାମର ଗଛରେ ଆଉଟି ହାତ ଦୁଇଟି ଛଦିଦେଲା, “ସତେ ଯେମିତି ଆମେରିକାରେ ଭର୍ଜିନିଆ ଗୋଟିଏ ମାତ୍ର ରାଜ୍ୟ !”

“ମୋର ଘର ଏଠି ।”-ସେ କହିଲା ।

“ଇସ !” ସିଦ୍ଧିଆ ପୁଣି ପାଟି କଲା, ତା ଆଖି ଲୁହରେ ଟଳମଳ ହେଲା ।

ତା’ ଆଖିରେ ଲୁହ ଦେଖି ଆଲେନ ଉଠି ପଡ଼ିଲା ଓ ବାହୁ ପ୍ରସାରିତ କରି ତା ଆଡ଼କୁ ଆଗେଇ ଗଲା । “ସିଦ୍ଧିଆ...ରାଣୀ ମୋର.....”

ସିଦ୍ଧିଆ ଚିତ୍କାର କରି ଘୁଞ୍ଚିଗଲା “ମୋତେ ଛୁଅନା, ମୁଁ ସହ୍ୟ କରି ପୁରିବିନି ।” ଟିକେ ରହିଯାଇ ତଉଲିଆ ଉଠାଇ ନେଇ ପଡ଼ିଆ ଭିତର ଦେଇ ପାଟକ ଆଡ଼କୁ ଦୌଡ଼ି ଦୌଡ଼ି ଛୋଟ ପଥର ଯାତେରୀ ଡେଇଁ ତା’ର ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ଘାସ ଉପରେ ତାର ଦୌଡ଼ିଯିବା ଦେଖୁ ନିଜର ଏପରି ହତଭାଗ୍ୟ ଅବସ୍ଥା ହେବ ବୋଲି ଆଲୋନ ସ୍ୱପ୍ନରେ ଭାବି ନ ଥିଲା । ପ୍ରକୃତରେ ତା'ର ସଂସାର ସରିଗଲା । ସେଇ ବସାଘର ଛାଡ଼ିବାଦିନଠୁଁ କେତେମାସ ହେଲାଣି ତାକୁ ଭାରି ଖରାପ ଲାଗୁଥିଲା । ତାର ମୁଣ୍ଡ ବିନ୍ଧିଲା, ସେ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ବାହାରିଲା । ସେ ଭାବିଥିଲା ସିଦ୍ଧିଆ ତାକୁ ବିଭା ହେବାକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି । ଅନେକ ଅବସର ସମୟରେ ନିଜକୁ ଭୁଲାଇଛି ଓ ଜୀବନକୁ ପୁଣି ସୁନ୍ଦର କରି ଗଢ଼ିବାକୁ ନିଜକୁ ପ୍ରବର୍ତ୍ତାଇଛି । ତୋସୁକୁ ଯେ ସେ ପ୍ରକୃତରେ ଭଲ ପାଏ ନି, ଏକଥା ନିଜକୁ ବିଶ୍ୱାସ କରାଇବାକୁ ଚାହୁଁଛି । କିନ୍ତୁ ଆଉ ଜୀବନରେ ପୂର୍ଣ୍ଣତା ଆସିବ ନି । ସିଦ୍ଧିଆ ସେ ପଥର ପାଚେରୀର ଆରପଟେ, ସେ ନିଜେ ଏପଟେ କିପରି ସେମାନେ ରହି ପାରିବେ ?

ଏ କଥା ସହ୍ୟ ହେଉନାହିଁ । ଧୀରେ ଧୀରେ ଘରକୁ ଫେରିଲା । ରୂପାନ୍ତରେ ବଡ଼ ବଡ଼ ପିତଳ ଗ୍ଲାସ୍ ଧରି ଆସୁଥିବା ହାରି ନିକଟକୁ ଦୌଡ଼ିଯାଇ ସେ ଆଦେଶ ଦେଲା, “କ୍ଷା”କୁ ସବୁ ଘରକୁ ଫେରାଇନେ ହାରି । ମିସ୍ ସିଦ୍ଧିଆ ତାଙ୍କ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲେଣି ।”

ଯାଉ ଯାଉ ଦରଜାପାଖେ ଆଲୋନ୍ ମାଙ୍କୁ ଭେଟିଲା, ମା’ ଉତ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇ ଅପେକ୍ଷା କରିଥିଲେ । ହଠାତ୍ ସବୁକଥା ଜଣାର ଦେବା ଭଲ । “ମା, ମୁଁ ତୁମକୁ ଜଣାଇ ଦେଉଛି, ଆଉ ମୋତେ କେବେ ସେ କଥା କହିବ ନି, ସିଦ୍ଧିଆ ମୋତେ ବିଭା ହେବାକୁ ମନା କରି ଦେଲା ।”

“ଆଲୋନ୍ !” ସେ ଚାପାଗଳାରେ ଚିତ୍କାର କଲେ “କାହିଁକି ?”

“କାରଣ କିଛି କହିଲା ନି ସେ । ହୁଏ ତ ମୁଁ ତାକୁ ଆକର୍ଷଣୀୟ ମନେ ହେଲି ନି ।” ଆଲୋନ୍ ଅସ୍ଥ ହସି କହିଲା ।

ତାର ଡେଜୀ ଓ ସୁନ୍ଦରୀ ମାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ତାକୁ ଦୁଃଖ ଲାଗିଲା । ମା ଦେଖିଲେ ଯେ ତା’ ମନର ଗର୍ବ ତଳେ ହତାଶା ଘେରି ରହିଛି । “ମୁଁ ଭାବୁଛି ସୈନ୍ୟ ବିଭାଗକୁ ଫେରିଯିବି ମା” ଆଲୋନ ଅନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ କହିଲା ।

“ଓଃ, ବାବୁ ” ମା କାନ୍ଦି କାନ୍ଦି ହାତ ଦୁଇଟି ତା’ ଆଡ଼କୁ ବଢ଼ାଇ ଦେଲେ ।

“ଛାଡ଼” ସେ ତାଙ୍କର ହାତ ଏଡ଼ାଇ ଦେଇ ପାହାଚରେ ଚଢ଼ି ନିଜ ଘରକୁ ଚାଲିଗଲା ।

ତକ୍ତର ଝେନର ଆଖି ଉପରେ ଧଳା ଗାଧୁଆ ତଉଲିଆକୁ ପକେଇ ବସିଥିଲେ । “ଏବେ, ତାକୁ ଆଣ ଶ୍ରମତୀ ମାର୍କି ।” ସେ ଆଦେଶ କଲେ “ମୋ ଆଖି ଉପରେ ତାକୁ ବସାଅ । ମୁଁ ତାକୁ ପୋଛି ପାଉଁର ଲଗାଇ ଦେବି ।”

ଶ୍ରମତୀ ମାର୍କି ଜଣେ ପାତଳୀ ବୟସ୍କା ମହିଳା । ସଫା ଧୂସର ରଙ୍ଗର କାଲିକୋ ପୋଷାକ ପିନ୍ଧି, ଛୋଟ ଧଳାଫୁଲ କିଛି ଲଗାଇ ଆଆନ୍ତି । ସେ ଲେନିକୁ ଯତ୍ନରେ ଗାଧୋଇ ଦେଇ ଉଠାଇ ତକ୍ତର ଝେନରଙ୍କ ପ୍ରସାରିତ ପ୍ରଶସ୍ତ କୋଳ ଉପରେ ଶୁଆଇ ଦେଲେ । ସେ ପାରୁ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସିଧା ହୋଇ ବସିଲା, ସାହସର ସହିତ ତକ୍ତର ଝେନରଙ୍କୁ ଚାହିଁ ଅନିଶ୍ଚିତ ତାର ହସ ହସିଲା । ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦୁହେଁ ତାକୁ ଗେଲରେ ପିନ୍ଧି ଦେଇ ଦେଲେ ବା ଖାଇବାକୁ ଦେବାରେ ଡେରି କଲେ ସେ ଦୁଃଖକରେ । ଅନ୍ୟବେଳେ ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ମୁହଁକୁ ଚାହିଁ ହସେ । ତା’ର ଏସିଆନ୍ ଆଖି ଯୋଡ଼ିକ ବଡ଼ ବଡ଼, କଳା, କୋମଳ, କିନ୍ତୁ ଟିକେ ବଙ୍କା ଓ ଉପରକୁ ମୋଡ଼ି ହୋଇଥିବା ପତା ଦ୍ୱାରା ବେଶିତ, ଏପରି ଆଖିପତା ଏସିଆନ୍ ମୁହଁରେ ନାହିଁ । ତା’ର ମୋଟା ଛୋଟ ସଲଖ ଶରୀରଟି ତା’ର ଚରିକଣିଆ କାନ୍ଧ, ଫୁଲର ପାଖୁଡ଼ା ଆଙ୍ଗୁଠି ଲଗା ହାତ, ତା’ର ଖୁରୁସାଣିଆ ଛୋଟ ମୁହଁ, ପାଟି ଓ ଉଚ୍ଚ ନାକ, ତକ୍ତର ଝେନର କର ମୋଟା ଟେହେରାରେ ପୁଲକ ଆଣେ । ପ୍ରିୟ ଶିଶୁଟିକୁ ସ୍ୱାସ୍ଥ୍ୟରକ୍ଷା ନିୟମ ଅନୁସାରେ ପୋଛୁ ପୋଛୁ ସେ ରହିଯାଆନ୍ତି ।

ବଞ୍ଚିତା ଦେଲା ପରି ସେ କହିଲେ- “ମିସେସ୍ ମାର୍କି, ଦୟାକରି ଲେନି ହାତକୁ ନଜର କର । ଦେଖ କେମିତି ଆଙ୍ଗୁଠିର ଉଙ୍ଗା ହେଉଛି । ପ୍ରଥମ ଓ ଚତୁର୍ଥ ଆଙ୍ଗୁଠି ବୁଡ଼ା ଆଙ୍ଗୁଠି ସହିତ ଲମ୍ବି ଯାଉଛି । ଦ୍ୱିତୀୟ ଓ ତୃତୀୟ ଆଙ୍ଗୁଠି ମୋଡ଼ି ରହିଛି । ବର୍ମାରେ ଏଇ ଭଳି ନାଚ ହୁଏ, ଶ୍ୟାମରେ ବି ସେଇଠୁ ଅନ୍ୟ ଦେଶମାନଙ୍କୁ ଏହି ନୃତ୍ୟଭଙ୍ଗୀ ସଞ୍ଚରି ଯାଏ । ଜାପାନରେ ବି ଏହିପରି ନାଚ ହେଉଥିବ । ତା ଅର୍ଥ ଏସିଆନ୍ ନାଚ ଗୁଡ଼ିକର ମୁଦ୍ରାଗୁଡ଼ିକ ଏକ... ନୂତନ ମାନବଶିଳ୍ପ ହାତର ପ୍ରଥମ ଭଙ୍ଗୀ ଭଳି ।

ମିସେସ୍ ମାର୍କି ଅପାଠୁଆ ଲୋକ, କିନ୍ତୁ ସେ ସମ୍ମାନର ସହିତ ଲେନି ହାତକୁ ଚାହିଁଲେ । ଚଢ଼େଇ ପରି ସେ ମୁକ୍ତ ହୋଇ ଉଠୁଛି, ଶଯ୍ୟାରେ ଧାରେ ଧାରେ ନାଚୁଛି, ସତେ ଯେମିତି

ପବନ ଭିତରକୁ ଉଡ଼ିଯିବାକୁ ସେ ଚାହୁଁଛି । ଆନନ୍ଦ ଓ ହସରେ ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ଏକ ଝରଣା ପରି ସେ ଜୀବନ୍ତ, ତାଙ୍କ ନିଜର ଶିଶୁମାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ଭିନ୍ନ ଜଣାଯାଉଛି । ତାଙ୍କ ପିଲା ଭିତରୁ ଜଣେ ବଡ଼ ହେଲା ପରେ ଜଙ୍ଗଲରେ ହଜି ଯାଇଛି । ସେ ଲେନିକୁ ନେଇ ଗର୍ବ କଲାବେଳେ ପଡ଼ୋଶୀ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକମାନେ କହନ୍ତି “ଗୋଟାଏ ଜାପାନୀ ଶିଶୁକୁ ତୁମେ କିପରି ଏତେ ଭଲ ପାଉଛ !”

“ଲେନି ଜାପାନୀ ନୁହେଁ । ମୁଁ ଦେଖୁଥିବା ସବୁ ଶିଶୁମାନଙ୍କଠାରୁ ସେ ଭିନ୍ନ ।” ସେ ପ୍ରତିବାଦ କରନ୍ତି ।

“ବିଶେଷତଃ ତୁମ ପୁଅ ଯେତେବେଳେ ଜାପାନୀଙ୍କ ହାତରେ ମରିଛି” ସେମାନେ ନିଷ୍ଠୁର ଭାବେ କହନ୍ତି ।

ତାଙ୍କ ସାମ୍ନା କଥା ପଡ଼ିଲେ ତାଙ୍କ ଅନ୍ତର କ୍ଷତାନ୍ତ ହୁଏ । ତଥାପି ସେ କହନ୍ତି “ଲେନି ତ ଏ କଥା କରି ନାହିଁ ।”

କିନ୍ତୁ ନିର୍ବୋଧ ପଡ଼ୋଶୀମାନେ କିପରି ତାଙ୍କର ମନକଥା ବୁଝିବେ ?

ଏବେ ଲେନିର ଏକ ଭୟଙ୍କର ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆସେ । ମିନିଟିଏ ସେ ସକାଳ ପରି ଉଜ୍ଜ୍ୱଳ ହୋଇ ଯାଏ ତା ପରେ ହଠାତ୍ ତାର ଛୋଟ ବୁଦ୍ଧିଦୀପ୍ତ ମୁହଁରେ ବୃଦ୍ଧ ଚାହାଣୀ ଫୁଟି ଉଠେ । ଆଜିଯାଏ ତାର ସଂସାରରେ କେନ୍ଦ୍ରବିନ୍ଦୁ ବୋଲି ଯେଉଁ ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନରଙ୍କୁ ସେ ଜାଣେ- ତାଙ୍କ ଆଡ଼କୁ ଆଖି ତରାଟି ଚାହେଁ । ତା’ର ଗୋଲାପୀ ଓଠ ଧରେ, ଆଖି ପତାରେ ଲୁହ ଜଳେଇ ଆସେ, ଏଇ ଅଶ୍ରୁ ଏକ ନୂତନ ସମ୍ଭାରର ପ୍ରତୀକ ।

“ଶୀଘ୍ର ...ତାକୁ ଭୋକ ହେଲାଣି, ବହୁତ ଡେରି ହେଲାଣି...ହଁ, ହଁ ପୁଅ ...! ବୋତଲ ଆଣ ଶ୍ରୀମତୀ ମାର୍କି ।” ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର ଚିତ୍କାର କରନ୍ତି ।

ମିସେସ୍ ମାର୍କି ବୋତଲ ଆଣିବାକୁ ଧାଇଁଯାନ୍ତି, ବୋତଲ ଗରମ ନୁହେଁ କି ଥଣ୍ଡା ନୁହେଁ- ଡକ୍ଟର ଅନୁଭବ କରନ୍ତି । ବୋତଲ ଥୋଇଦେଇ ଏକ ଛୋଟ ହାତଥିବା ଜାମା ଲେନିର ମୁଣ୍ଡତଳେ ରଖନ୍ତି ଓ ଜଙ୍ଗଲରେ ନାପକିନ୍ଦ୍ ବାନ୍ଧି ଦିଅନ୍ତି । ସେ ନିଜର ପାଦ ଓ ହାତକୁ ହଳାଇ ନିଜ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କରେ । ବିଳମ୍ବ ସହି ପାରେ ନାହିଁ ।

ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର କ୍ଷମା ମାଗି କହନ୍ତି “ହେଇ, ହେଇ,...ମୁଁ ଟିକେ ଅଳସୁଆ ...ହେଇ ରେ ବାବୁ, ବୋତଲ ଆସିଗଲା ।”

ତା ବୟସ ତୁଳନାରେ ଅତିଶୀଘ୍ର ସେ ହାତ ବଢ଼େଇ ବୋତଲ ଧରେ ଓ ପାଟିରେ ଭର୍ତ୍ତି କରେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ପାଟିରେ ତାର ଭୋକର ସବୁଦୁଃଖ କେନ୍ଦ୍ରୀଭୂତ ହୁଏ । ଡକ୍ଟର ଷ୍ଟେନର

ଦେଖନ୍ତି, ତାଙ୍କର ଦୀର୍ଘ ହାତକୁ ତକିଆ ପରି ପିଠିରେ ଦେଇ ସେ ଶୁଏ, ସନ୍ତୋଷରେ ଛିର ହୁଏ... ତା' ଉପରକୁ ନ ଛାଁ ପଡ଼ିଥିବା ଦୟାର୍ତ୍ତ ବଡ଼ ମୁହଁକୁ ସେ ଚାହେଁ । ମିସେସ୍ ମାର୍କି ଗାଧୁଆ କୁଣ୍ଡ ସଫା କରିବାର, ଦୈନିକ ପୂଜା ବେଦୀକୁ ପରିଷ୍କାର କରିବାର ଛୋଟ ଛୋଟ ଶବ୍ଦ ଲେନି ଶୁଣି ପାରେନାହିଁ । ଡକ୍ଟର ସେନର ସବୁଦିନେ ଅବସର ସମୟରେ ଲେନି ସହିତ ଲାଗନ୍ତି ।

“ମୁଁ ଗତକାଲି ପରୀକ୍ଷା ଶେଷ କରିଛି, ବୁଝୁଛ ମାର୍କି ।”

“ତୁମେ କ’ଣ ପାଇଁ ଏସବୁ କରିଛ ? ‘ଶ୍ରୀମତୀ ମାର୍କି ବିଦ୍ରୋହ ସୂଚକ କଣ୍ଠରେ ତୁପ୍ତ ତୁପ୍ତ କହିଲେ । ଏତେ ଛୋଟ, ସୁନ୍ଦର ଜୀବଟିକୁ ପରୀକ୍ଷା କରିବା ନିଷ୍ଠୁରତା ଓ ଧୃଷ୍ଟତା ବୋଲି ସେ ଭାବନ୍ତି । ସତେ ଯେମିତି ଲେନିକୁ ପରୀକ୍ଷା ନ କଲେ କେହି ଜାଣି ପାରିବେ ନି ଯେ ସେ ଏକ ଅସାଧାରଣ ଭଲ ପିଲା ।

“ମୁଁ ନ୍ୟୁରୋଲଜି ପରୀକ୍ଷା ବି ସାରିଛି” ଡକ୍ଟର ସେନର ବଡ଼ ପାଟିରେ କହନ୍ତି, “ତା’ର ଭାରି ବୁଦ୍ଧି, ତା ବୟସର ପିଲା ଭିତରେ ସେ ସବୁଠୁଁ ବେଶୀ ବୁଦ୍ଧିମାନ । ଏକଥା ଜାଣିତଖ ମାର୍କି ।”

“ଆପଣ ଲେନିକୁ ଏତେ ବିରାଟ ବୋଲି କୁହନ୍ତୁ ନି” ଶ୍ରୀମତୀ ମାର୍କି ତୀକ୍ଷ୍ଣ କଣ୍ଠରେ କହିଲେ ।

ଡକ୍ଟର ସେନର ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁ ପଚାରିଲେ “କାହିଁକି କହିବି ନି ?”

“ସେ ଅସାଧାରଣ ବୋଲି ଜଣା ପଡୁନି ତ ! ସେ ମୋର ଅତି ପ୍ରିୟ ଶିଶୁଟି ।” ଶ୍ରୀମତୀ ମାର୍କି କହିଲେ ।

ଲେନି ତାଙ୍କ ସ୍ୱର ଶୁଣି ଆଖି ବୁଲାଇ ତାଙ୍କୁ ଚାହିଁଲା ଓ ତାଙ୍କ ଅନ୍ତର ଆନନ୍ଦରେ ଭରିଗଲା । ଡକ୍ଟର ସେନରକ ପେଟଭିତରୁ ହସ ଉଠି ଆସିଲା ।

“ମାର୍କି, ତୁମେ ତାକୁ ଭଲ ପାଉ ନ ।”

ଶ୍ରୀମତୀ ମାର୍କି ମୁହଁରେ ହାତଦେଇ ଭଙ୍ଗା ଦାନ୍ତକୁ ଲୁଚାଇଲେ । ହସିବାକୁ ବାଧା ହେଲେ । “ଏକଥା କୁହନ୍ତୁ ନି । ମୋର ଏତେ ପିଲା ଥିଲେ, ସବୁ ମରିଗଲେ, ତଥାପି ଏଇ ଟିକି ଲେନି ମୋତେ ଚାହିଁଦେଲେ ମୋର ଅନ୍ତର ବରଫ ତରଳିଲା ପରି ତରଳି ପଡୁଛି ।”

ଲେନି ବୋତଲକୁ ଠେଲି ଦେଲା । ତା’ ଗାଲବାଟ ଦେଇ କ୍ଷୀର ବୋହିଗଲା । ସ୍ୱର୍ଗର ଏକ ଗନ୍ଧର୍ବ ଭଳି ସେ ହସିଲା । କୌତୁହଳରେ ସ୍ତ୍ରୀଲୋକ ଦୁହିଁକୁ ଚାହିଁଲା । ଏଥର ସେ କ’ଣ କହିବ ?

ଡକ୍କର ଝେନର ତାର ହସ ହସ ମୁହଁକୁ ଚାହିଁଲେ । ମୃତ ଶିଶୁମାନଙ୍କ କଥା ସେ ହଠାତ୍ ଭାବିଲେ, ଭୋକରେ ଛଟପଟ ହୋଇ ବନ୍ଧୁକ ମୁନରେ ମରି ଗଦା ହେଉଥିବା ଶିଶୁଙ୍କ କଥା । ବାପା ମା’ଙ୍କ ଲାଗି ସେମାନେ ମରନ୍ତି, ବାପା ମା’ ଯଦି ଜିଭ, କ୍ୟାଥୋଲିକ, ବିଦ୍ରୋହୀ କିମ୍ବା ଘୃଣିତ ହୋଇଥାନ୍ତି । ଏଇ ସବୁ ସ୍ମୃତି ଆଖିରେ ରଖିଲେ ତାଙ୍କୁ ଅସହ୍ୟ ବୋଧହୁଏ । ଲେନି ଅତି କୋମଳମତି, ବୁଦ୍ଧିମାନ୍, ସଂସାରର ସବୁ କିଛି ଭଲ ତା’ଠି ଭରି ରହିଛି । ତାଙ୍କୁ ସେ କାନ୍ଦରେ ପକାଇଲେ ଓ ଗାଲ ପାଖରେ ତା’ର କୋମଳ ବାଦାମୀ କେଶର ସ୍ପର୍ଶ ଅନୁଭବ କଲେ । ଏଇ ଶିଶୁଟି ବଳୁଆ, ଧୀର ଓ ବୁଦ୍ଧିମାନ୍ । ତାଙ୍କୁ ସେ ଠିକ୍ ଚିହ୍ନଟି, ସେ ବଡ଼ ମଣିଷ ହେବ । ସେ ନିଜେ ଜଣେ ଭଲଲୋକ, ଆବିବାହିତା ବୃଦ୍ଧା । ଲେନିର ମନ ସଂକୀର୍ଣ୍ଣ ହେବନି, ସେ ଅଜ୍ଞତାବଶତଃ ତାଙ୍କୁ ଭିନ୍ନ ଦୃଷ୍ଟିରେ ଦେଖିବ ନି, ଏହା ସେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବେ ଜାଣି ପାରୁଥିଲେ । ଅନେକ ମୃତ ଓ ନଷ୍ଟ ଶିଶୁଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ସେ ଏଇ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ ଶିଶୁକୁ ରକ୍ଷାକରି ପାରିଛନ୍ତି ।

“କି ସୁନ୍ଦର ଫୁଲଟି ପରି ଏ ହୋଇଛି ! ” ସେ ଗୁଣୁଗୁଣୁ କରି କହିଲେ । ଦୃଢ଼ଭାବେ ବସି ଝୁଲି ଝୁଲି ଲେନିର ପିଠିକୁ ଆପୁଡ଼ାଇଲେ ।

ଲେଖକଙ୍କ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପୁସ୍ତକ

କବିତା :

- ଅସ୍ତ୍ର ଜହ୍ନର ଏଲିଜି (୧୯୬୯)
- ଗୁପ୍ତ ସମୟ (୧୯୭୪)
- ସାହାଡ଼ା ସୁନ୍ଦରୀ (୧୯୭୮)
- ନିୟତ ବସୁଧା (୧୯୮୦, ୧୯୮୬)
- ନିମିଷେ ଅକ୍ଷର (୧୯୮୫) (ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ)
- ମହାମେଘ (୧୯୮୮)
- ଶବରୀ (୧୯୯୧, ୨୦୦୩) (ଇମଫା ଶିକ୍ଷା ଗୋଷ୍ଠୀ ପ୍ରଦତ୍ତ ଶାରଳା ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ)
- ତନ୍ମୟ ଧୂଳି (୧୯୯୬) (କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ)
- ଅଧା ଅଧା ନକ୍ଷତ୍ର (୨୦୦୧) (କାମଧେନୁ ପ୍ରତୀକ - ଶାଶ୍ୱତୀ ରାଷ୍ଟ୍ରୀୟ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ)

ନିବନ୍ଧ / ପ୍ରବନ୍ଧ / ଗଦ୍ୟ

- କଳ୍ପନାର ଅଭିଷେକ (୧୯୮୨, ୧୯୯୮)
- ସ୍ୱୟନର ଭୂମି (୧୯୯୩)
- ପ୍ରତିଫଳନ (୧୯୯୩)
- ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକ ଓଡ଼ିଆ କବିତା ଓ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ପ୍ରବନ୍ଧ (୧୯୯୯)
(ଭାରତୀୟ ସମାଲୋଚକମଣ୍ଡଳୀ ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ)

ଅନୁବାଦ

ଅପାପ ବିଜ୍ଞ (ଉପନ୍ୟାସ) ୧୯୭୦, ୧୯୮୦

ମୂଳଲେଖୀ-ପଲ୍ ଏସ୍. ବକ୍

କ୍ରୀତଦାସ (ଉପନ୍ୟାସ)

ମୂଳଲେଖୀ-ଆଇ.ବି.ସିଙ୍ଗର ୧୯୮୪, ୧୯୯୭

ସାହସର ଶିଖା (ଉପନ୍ୟାସ)

ମୂଳଲେଖୀ-ଟିଂଘିଜ୍ ଆଇର୍ ମାତଉ

ଭିନ୍ନ ଦେଶୀୟ ମୁହଁ (କବିତା)

ମୂଳଲେଖୀ : ଲାଟଜିଆନ୍ କବି- ମରିସ ଚାକ୍ ଲାଇ ଓ ରାଇସନ୍

କହ୍ନୁଶ ଚରିତ } କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡ଼େମୀ ଆନୁକୂଲ୍ୟରେ
ନଗର ମଞ୍ଚନ }

ସୁବ୍ରମଣ୍ୟ ଭାରତୀୟ ଜୀବନୀ- ନ୍ୟାସ୍ନାଲ ବୁକ୍ ଟ୍ରଷ୍ଟ ଆନୁକୂଲ୍ୟରେ

ହିନ୍ଦୀ ଅନୁବାଦରେ ପ୍ରକାଶିତ କବିତା ଗ୍ରନ୍ଥ

□ ସମୟ ନହାଁ ହେଁ (ତୁନିହୁଇ କବିତାବର୍ଣ୍ଣ)

ଅନୁବାଦ - ଶ୍ରୀନିବାସ ଉଦ୍‌ଗାତା

ରାଧାକୃଷ୍ଣ ପ୍ରକାଶନ, ଦରିଆ ଗଞ୍ଜ, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ

□ ଶବରୀ (କାବ୍ୟ)

ଅନୁବାଦ - ଶ୍ରୀ ନିବାସ ଉଦ୍‌ଗାତା

ବାଣୀ ପ୍ରକାଶନ, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ

□ ଅଧା ଅଧା ନକ୍ଷତ୍ର

ଅନୁବାଦ -ଡଃ. ରାଜେନ୍ଦ୍ର ପ୍ରସାଦ ମିଶ୍ର

ମେଧାକୁବ୍ଦସ, ଶାହାଦରା, ନୂଆଦିଲ୍ଲୀ

ଭାରତୀୟ କବିତା ଜଗତରେ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ପ୍ରତିଭା ଶତପଥୀଙ୍କର ଅନୁବାଦ-
ଦକ୍ଷତା ଭିନ୍ନ ଏକ ପରିଚୟ ପ୍ରଦାନ କରେ । ଇଂରାଜୀ, ହିନ୍ଦୀ ଓ ବଙ୍ଗଳା
ଭାଷାରୁ ସେ ଅନେକ ଧୂପତୀ ସାହିତ୍ୟକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ଭାଷାନ୍ତରିତ କରି
ଜ୍ୟାତି ଲାଭ କରିଛନ୍ତି । କେନ୍ଦ୍ର ସାହିତ୍ୟ ଏକାଡେମୀ ଓ ଜାତୀୟ ପୁସ୍ତକ
ନ୍ୟାସର ଅନୁବାଦ ଯୋଜନା ବାହାରେ ସେ କେତେକ ନୋବେଲ
ପୁରସ୍କାର ପ୍ରାପ୍ତ, କାଳକ୍ଷୟା ଉପନ୍ୟାସକୁ ରୂପାନ୍ତରିତ କରିଛନ୍ତି । କବିତା
ଅନୁବାଦରେ ସେ ପ୍ରଚ୍ଛୁତ କୃତିତ୍ବର ଅଧିକାରିଣୀ । ‘ପର୍ଲ୍ ଏସ. ବର୍’,
‘ଆଇଜାକ୍ ସିଂଗର’, ‘ଟି. ଘିର୍ ଆଇନ୍‌ମାତର’ ଓ ‘ମରିସ୍ ଚାକ୍‌ଲାଲ’
ଏବଂ ‘ରାଇସନ୍‌ସ୍’ର ରଚନାକୁ ଓଡ଼ିଆରେ ରୂପାନ୍ତରିତ କରି ଓଡ଼ିଆ
ସାହିତ୍ୟର ସମୃଦ୍ଧି ଘଟାଇଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ଅନୁସୂଚନ ଗଣୀର
ମୌଳିକତାର ସ୍ବାକ୍ଷର ବହନ କରିଥାଏ ।

ପ୍ରାଚୀ ସାହିତ୍ୟ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନ